151
Edebiyat

SICAK ÜLKELERDEN DÖNEN VAHŞİ SAKATLAR • Tom Robbins

518

Sıcak Ülkelerden Dönen Vahşi Sakatlar

TOM ROBBINS

İngilizceden Çeviren:
Nuray Yılmaz

AYRINTI

3. BASIM

THOMAS EUGENE ROBBINS

1936 doğumlu Amerikalı roman ve hikâye yazarı Robbins, "Oyunculluk, uçarılık değil bilgeliktir" görüşünü ön plana çıkarıp çılgınlık derecesinde oyuncul romanlar yazmaktadır. Romanları, hayatın daha ciddi yanlarını inkâr etmez; "her şeye rağmen mutluluk" ilkesinin savunuculuğunu yapar. Bu ilkenin içerdiği mesajı, romanlarındaki karakterlerin felsefeleri ve aynı zamanda da incelikli yazı biçemiyle iletir. Edepsiz kelime oyunları, alakasız sonuçlar, zıtlık içeren ifadeler, ara sözler Robbins'in anlatımının belli başlı özellikleridir. Romanları yalnızca edebi uzlaşımları değil, insanoğlunu tatmin etmenin en iyi yolu hakkında toplumda yer alan varsayımları da sorgular. Robbins, panteizm, mistik Doğu dinleri ve Yeni Fizik gibi çeşitli kaynaklardan alternatif düşünceleri bir araya getirir.

Robbins genellikle Thomas Pynchon, John Barth ve Kurt Vonnegut gibi postmodern yazarların edebi takipçisi olarak değerlendirilmektedir. O da bu yazarlar gibi modern hayatın saçmalığını teslim ederken, uyum göstermek adına bireysel anlatımından fedakârlık etmez ve eserlerinde üstkurmaca öğeler kullanır. Çoğunlukla okura doğrudan hitap eder, eserin akışıyla ilgili yorumlarda bulunur ve romanlarında bir karakter olarak varlık gösterir. Ancak çoğunlukla kara komedi türünde yazan ve modern dünya hakkında kasvetli öngörülerde bulunan yakın tarihteki öncellerinin aksine, eserlerinde iyimser bir tona ve genellikle uçarı bir mizaha yer verir.

Robbins, *Another Roadside Attraction* (1971) [*Dur Bir Mola Ver*, Çev. Fatma Taşkent, Ayrıntı Yay., 1997] ile çoğu eleştirmenin övgüsünü kazanmıştır. Ancak bu roman, 1973'e kadar popüler bir başarı elde edememiş, bu tarihten sonraysa kült haline gelmiştir. Robbins'in eserlerinin daha sonra büyük başarı kazanması, genelde insanların hayatlarındaki sevinç düzeyini yükseltmeyi başaramayan toplumsal uzlaşımları pervasızca sorgulayıp alaya alan romanlarının, özellikle gençler ve sıra dışı insanlar tarafından beğenilmesine bağlanmaktadır.

Even Cowgirls Get the Blues (1976) adlı romanında ise Robbins, Sissy Hankshaw adında, ellerinin başparmakları yirmi üç santim uzunluğunda olan, otostop tutkunu, çekici bir kadın kahramanı anlatır. Sissy, mankenlik yaptığı New York ile bir grup feminist kadın kovboy tarafından devralınmış bir kozmetik sağlık çiftliğinin bulunduğu South Dakota arasında mekik dokur. Sissy'nin seyahatleri anlatılırken, bir yandan da insanın evrenle ilişkisi ve bireysel özgürlüğün önemi gibi temalar irdelenir.

Still Life with Woodpecker'da (1980) [*Ağaçkakan*, Çev. Fatma Taşkent, Ayrıntı Yay., 1999] Robbins'in daha önceki eserlerinin karmaşık konularının aksine basit bir hikâye vardır; bazı eleştirmenlere göre de kitap yavaş ilerler ve fabl benzeridir. Kitapta, çevreci modern bir prenses ile onun "metafizik bir kanun kaçağı" olan âşığının öyküsü anlatılır. Robbins kitabında, bireysel romantizmin ve kişisel tekamülün, toplumsal eylemcilikten daha önemli olduğunu savunur; "iyi de kötü kadar adi olabilir" düşüncesine inanarak dogmayı reddeder.

Jitterbug Perfume (1984) [*Parfümün Dansı*, Çev. Belkıs Çorakçı Dişbudak, Ayrıntı Yay., 1995] adlı romanında çeşitli karakterler mükemmel parfümün ve ölümsüzlüğün sırrının arayışı içinde, zamanın ve mekânın ötesine geçer. Bu roman da hem okurlar hem de *Publishers Weekly, Kirkus Review, San Francisco Chronicle, Washington Post* gibi ciddi yayın organları tarafından çok beğenilmiştir. *The San Diego Union*'da Robbins için şöyle denmiştir: "Bazı yazarlar bir sürü para kazanır, bazılarıysa edebiyat kurumu tarafından klasikleştirilir; ama okurları tarafından, Tom Robbins kadar sevilen yazar pek azdır. Hayranları onun kitaplarını bugünlerde pek az kitabın yaratabildiği bir coşku ve adanmışlıkla kucaklar... Robbins'in sözcüklerle oynama, metaforik uçuşlar yapma hevesi yapıtlarına taşkın bir hava getirse de, o oyunlarını çok ciddiye alan bir yazardır." *Half Asleep in Frog Pajamas* (1994) [*Sirius'tan Gelen Kurbağa*, Çev. Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yay., 2001]; *Skinny Legs and All* (1990) [*Sıska Bacaklar*, Çev. Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Fierce Invalids Home From Hot Climates* (2000) [*Sıcak Ülkelerden Dönen Vahşi Sakatlar*, Çev. Nuray Yılmaz, Ayrıntı Yay., 2007]; *Villa Incognita* (2003) [*Villa Meçhul*, Çev. Şebnem Kaptan Göktaş, Ayrıntı Yay., 2009]; *Wild Ducks Flying Backwar* (2005) [*Geriye Uçan Yaban Ördekleri*, Çev. Aysun Babacan, Ayrıntı Yay., 2009] ve *B is for Beer* [*B, Bira*, Çev. Aysun Babacan, Ayrıntı Yay., 2011] yazarın diğer kitaplarıdır.

Ayrıntı: *518*
Edebiyat Dizisi: *151*

Sıcak Ülkelerden Dönen Vahşi Sakatlar
Tom Robbins

Kitabın Özgün Adı
Fierce Invalids Home From Hot Climates

İngilizceden Çeviren
Nuray Yılmaz

Yayıma Hazırlayan
Gamze Varım

Düzelti
Alev Özgüner

A Bantam Book/2000
basımından çevrilmiştir.

© A Bantam Book & Kesim Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Asuman Ercan

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Ezgi Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cad. Altay Sok. No. 10
Çobançeşme / Yenibosna / İstanbul
Tel: (0212) 452 23 02
Sertifika No: 12142

Birinci Basım: *2007*
İkinci Basım: *2008*
Üçüncü Basım: *2019*

Baskı Adedi *2000*

ISBN 978-539-473-7
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Malı. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Tom Robbins

Sıcak Ülkelerden Dönen Vahşi Sakatlar

EDEBİYAT DİZİSİ SON ÇIKAN KİTAPLAR

BİR SON DUYGUSU / *Julian Barnes*
HAYAT DÜZEYLERİ / *Julian Barnes*
MUTSUZLUK ZAMANLARINDA MUTLULUK / *Wilhelm Genazino*
KIRIK KÖŞELİ İLKBAHAR / *Mario Benedetti*
GECELERİ DAİRELER ÇİZEREK YÜRÜRÜZ / *Daniel Alarcon*
BİR BUĞDAY TANESİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
İSTİSNA / *Christian Jungersen*
ORBITOR / *Mircea Cărtărescu*
KAYBOLUYORSUN / *Christian Jungersen*
İÇERDEKİLER / *Victor Serge*
TİBET ŞEFTALİ TURTASI / *Tom Robbins*
BAHAR / *Sabine Adatepe*
CHE'NİN BİRLİĞİ / *Carlos Gamerro*
EFENDİNİN GÜZELİ / *Albert Cohen*
FRANSIZ SAVAŞ SANATI / *Alexis Jenni*
ARADAKİ NEHİR / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
BEDENİN GÜNCESİ / *Daniel Pennac*
ZAMANIN GÜRÜLTÜSÜ / *Julian Barnes*
ORBİTOR Göz Kamaştırıcı / *Mircea Cărtărescu*
KIRAÇ GÖKYÜZÜ / *E. E. Sule*
DENİZ DENİZ / *Iris Murdoch*
BAŞLAMA YERİ / *Ursula K. Le Guin*
SİLAHI SEÇMEK / *Judith Kuckart*
KARANLIK GÜZERGÂHLAR / *John Ralston Saul*
AĞABEYİNE ÇİÇEK TAŞIYAN KIZ / *Natsuki Ikezawa*
NOSTALJİ / *Mircea Cărtărescu*
KELEBEKLER ZAMANI / *Julia Alvarez*
EVA / *Ersi Sotiropoulos*
AHU HANIM'IN KOCASI / *Ali Muhammed-i Efgânî*
GÜCÜMÜZÜN DOĞUŞU / *Victor Serge*
ADINLA BAŞLAR HAYAT / *Zakes Mda*
ÇALILIK / *Christian Jungersen*

Tom Robbins

Sıcak Ülkelerden Dönen Vahşi Sakatlar

Rip, Fleet ve Kaptan Kirk'e

TEŞEKKÜR

Yazar bu bağbozumunun mürekkep kadehini menajeri Phoebe Larmore'un; editörü Christine Brooks'un; ve beş kitaplık dizisinin editörü (ona kuzeyi, güneyi –yoksa tam tersi miydi?– öğreten) Danelle McCafferty'nin şerefine kaldırmak ister. Aynı zamanda asistanı Barbara Barker'ı; (on iki yıl gemisinde tayfalık yapan) önceki asistanı Jacqueline Trevillion'u; uzun zamandır daktilografi olan Wendy Chevalier'yi; ve hayatına egemen olan çok sayıdaki diğer kadınlar (şanslı domuz!) da dahil olmak üzere, ama kesinlikle bunlarla sınırlı kalmamak kaydıyla avukatı Margaret Christopher'ı; yoga öğretmeni Dunja Lingwood'u; Patpong sosyal direktörleri Küçük Afyon Annie ve Bayan Pretty Woman'ı; anatomi araştırmacısı ve mayonez gözcüsü Koryn Rolstad'ı; Fransa'yla bağlantısını sağlayan Enid Smith-Becker'i; ve en önemlisi, ölümsüz aşk turtası Alexa'yı selamlar.

Tanrıyı istiyorum, şiiri istiyorum,
Tehlikeyi istiyorum, hürriyeti istiyorum,
Erdemi istiyorum, günahı istiyorum.

Aldous Huxley

Bir

Kâh çıplak
Kâh çılgın
Bir âlim
Bir budala
Bu suretle belirirler yeryüzünde:
Hür insanlar.

Hindu şiiri

Lima, Peru
Ekim 1997

Çıplak papağan mısmıl tavuğun üzerine eklenmiş insan ceninini çandırıyordu. Öylesine yaşlıydı ki tüylerinin hepsi dökülmüştü, kısa tüyleri bile; tümsekli, sararmış derisi esnek mavi damar ağıyla örülmüştü.

"Patolojik," diye mırıldandı Switters, yalnız papağanı değil, karartılmış villada, o hareket ettikçe kuşun adımlarını inatla takip ettiği küçülmüş ihtiyar kadın da dahil olmak üzere tüm manzarayı kastederek. Papağanın pütürlü tırnakları fırında pişirilmiş tuğla zemin karolarına tutunmak için uğraşırken keskin bir sıyırma sesi çıkarıyordu ve yaratık eşit zaman aralıklarıyla ayağı kayıp da üç beş santim savrulduğunda öyle titrek ve cılız bir çığlık atıyordu ki Boston Canavarı tarafından okşanıyor sanırdınız. Her çığlık atışında kocakarı dilini damağında şaklatıyordu, duygudaşlıktan mı yoksa tasvip etmemesinden mi, insan kestiremiyordu, çünkü katiyen sadık küçük arkadaşına dönüp bakmaz, biçimsiz siyah elbisesiyle eski ahşap mobilyaların birinden ötekine amaçsızca gezinirdi.

Switters kadirşinaslık ediyormuş gibi yaptı fakat gizliden gizliye hezimete uğramıştı, durum daha ziyade böyleydi, çünkü avluda onun yanında ayakta dikilen, aynı zamanda dul kadının pencerelerini gözetleyen Juan Carlos'un yüzü kıvanç ve memnuniyetle ışıldıyordu. Switters gövdesini delik deşik eden sivrisineklere şaplaklar indirdi ve onu kapıp Güney'in fazlasıyla-lanet olası-canlı Amerika'sına getiren şu Kader'in elindeki her bir tüye sayıp sövdü.

Boquichicos, Peru
Kasım 1997

Panjurlardan sızan lamba ışığının cezbettiği devasa bir pervane fırtına gibi kepenklere çarptı. Switters, çocukların valizini nehirden yukarı çıkarmalarını beklerken pervaneyi olağanüstü bir hayranlıkla izliyordu. Pervane kelebek değildi, bu kesindi. O bir gece hayvanıydı ve gece hayvanlarının gizemine sahipti.

Kelebekler kırılgandılar, inceciktiler ama bu pervanenin gücü ve ağırlığı vardı. Ağır kanatları tıpkı yaşlı bir aktrisin yüzü gibi pudralanmıştı. Kelebeklerin tasasız olduğu farz edilirdi, pervaneler ise ateşli bir saplantının kölesiydiler. Kelebekler zararsız görünürdü, pervanelerse her nasılsa... erotikti. Pervanenin tozu cinsel bir tozdu. Pervanenin seğirmesi cinsel bir seğirmeydi. Switters birdenbire boğazına dokunup inledi. İnledi, çünkü bu pervanenin kanatlı bir klitorise ne denli benzediği gelmişti aklına.

Canlı.

Arkasındaki patikadan homurtular geliyordu, Inti biraz endişeyle, Switters'ın timsah derisinden valizini taşıyarak ormandan çıkageldi. Bir anda diğer iki çocuk onun geri kalan eşyalarıyla belirdi.

Boquichicos Otel'de kalınacak yerleri gözden geçirme zamanıydı. Panjurlu pencerelerinin, çift kanatlı kapılarının ardında bulabileceği şey Switters'ı ürkütüyordu ama çocuklara arkasından içeri girmeleri için eliyle işaret etti. "Hadi gidelim. Bu böcek..." yelpazelenebilmesine rağmen Amazon'da çoğu kez havanın yerine geçen buharlaşan yeşil et suyunu karıştırmaktan âciz olan iri pervaneye baş salladı. "Bu böcek bende..." Switters, Inti'nin İngilizce on kadar basit heceden daha fazlasını anlamayacağını bilmesine rağmen sözcüğü söylemekte tereddüt etti. "Bu böcek bende *kösnü* uyandırıyor."

Suriye'nin Orta Kesimi
Mayıs 1998

Göçebeler ilkbaharın sonunda yağmur altında Cebel el Kaz-az'a doğru güçlükle yolculuk ederken, yağmurdan sırılsıklam olmuş, neredeyse sersemlemişlerdi. Arkalarında, daha düşük irtifada çimenler çoktan sararıp solmuştu, sürüler için değil ama sönmez ateşler için yem olarak; akla gelebileceği üzere, ileride dağ geçitleri hâlâ karla kapanmış olabilirdi. Ancak ekibin taşıdığı endişe yine de sağanakla silinip gitti. Böyle bir ülkede umudun diğer adı nemdi.

Koyun ve keçiler bile şen, toynakları hafiflemiş gibi görünüyorlardı, her bir hayvan mahcup, gülünç kraliçelere benzemesine yol açan bir hareketle postundan yağmur suyunu silkelemek için zaman zaman zindelikle ve dimdik vaziyette duraklasa da. Yağmurla parlayan kösele gibi siyah burunsalıkları –onları güdenlerin çabalarından ziyade insanlıktan daha eski göçebe içgüdüsüyle– uzak otlaklara doğru çevrilmişti.

Switters, kervanın başında at sırtında yolculuk eden dört adamdan –han, hanın en büyük oğlu, tecrübeli bir yol gösterici ve kendisi–

biriydi. Geri kalanlar yayaydı. Hemen hemen bir haftadır, şafaktan akşam karanlığına kadar hareket halindeydiler.

Yaklaşık iki mil geride, yavaş yavaş tırmanışlarına başlamalarından önce, yüksek balçık duvarla tamamen kuşatıldığına kuşku bırakmayan geniş bir araziden, bir vahadan geçmişlerdi. Meyve ağaçlarının koca dalları duvarın üzerinden yükseliyordu ve portakal çiçeklerinin kokusu, yağmurun zaten sarhoş edici olan kokusunu daha da yoğunlaştırıyordu. Etrafı kuşatılmış araziden, bir kız çocuğununkine benzer çılgın, tatlı bir kahkaha duyduğunu sandı Switters. Genç adamlardan birkaçı da bunu duymuş olmalıydı, zira başlarını çevirip bakışlarını özlemle uzaktaki malikâneye diktiler.

Ekip yoluna devam etti. Göçebelerin yaptığı şey budur. İleri marş. Yük ve sızlanma.

Switters o mini vahayı aklından çıkaramadı yine de. Orasıyla ilgili bir şey -gizemli duvarları, bereketli bitki örtüsü, yağmurda su sıçratan genç kadınların bulunduğu yolundaki işitsel emare- öyle sabit bir baskıyla hayal gücünü etkisi altına almıştı ki sonunda geri dönüp o yeri inceleme niyetini kalabalığa bildirdi. Şok geçirdikleri söylenebilirdi, ancak onlar arasındaki varlığı başlı başına öylesine olağandışıydı ki yeni şaşkınlıklara karşı kısmen bağışıklık kazanmışlardı.

Han başını hayır anlamında iki yana salladı, çat pat İngilizce konuşan oğlu, "Ama efendim, geri dönmemeliyiz. Sürüler..." diye karşı çıktı.

Çat pat Arapça konuşan Switters onun sözünü kesip yalnız gitmekten bahsettiğini açıkladı.

"Fakat efendim," dedi en büyük oğul ellerini ovuşturup, alnını kapağı geri kıvrılmış sardalye kutusu görünümü alana dek buruşturarak, "at. Sadece bu dört atımız var, görüyorsunuz ve biz..."

"Yok, yok, ahbap. Babanızı temin edin, zarif ihtiyar atıyla doludizgin gitmek gibi bir düşüncem yok. Artık babanız en büyükten bir sonraki oğlunun ata atlayıp ayaklarını ferahlatmasına izin verebilir."

"Ama, efendim... "

"Oraya yıldız gemimle çok hızlı geri döneceğim. Siz çocuklar, onu benim için hazırlayarak bir iyilik yaparsanız tabii."

Han, kervana durması için el etti. Tam o anda, yağmur da durmuştu. İki kabile üyesi Switters'ın eyerin arkasındaki iskemlesini gevşetip açtı ve nispeten dengeli bir toprak parçası üzerine yerleştirip frenini çekti. Sonra Switters'ın attan inmesine yardım edip, onu yavaşça koltuğa oturttular. Timsah derisi valizini iskemlenin arkasına kayışla tutturdular ve her biri ayrı plastik çöp torbasına sarılmış

olarak bilgisayarını, cep telefonunu, ısmarlama yapılmış 9 milimetrelik Beretta tabancasını kucağına yerleştirdiler.

Etraflıca vedalaşıldı, ardından göçebeler huşunun da eksik olmadığı duygular içinde dakikalarca izlediler onu; Switters bu arada zahmetle, tehlikeyle ama sonuna kadar şarkı söyleyerek, elle işleyen, köhne tekerlekli sandalyeyi tek bir bakışın Romantik bir şairi terapiye ya da girişimciyi bir kadeh cine sürükleyeceği yolunda çetin bir vaatte bulunan manzaranın vahşi kayalarında ve insanı tuzağa düşüren kumlarında maharetle yürütüyordu.

Issızlıkta ağır ağır gözden kayboldu.

"Soytarıları Takdim Et" şarkısını söylüyordu sanki.

Vatikan
Mayıs 1999

Kardinal, Switters ve beraberindekilere tek sıra halinde kuyruk olmalarını emretti. Bahçe patikası dar, diye açıkladı, üstelik papa Cenapları'nın huzuruna bir güruh olarak çıkmaları uygunsuz kaçacaktı. İlk gidecek olan Switters'dı. Eğer son güvenlik noktasında silahına el konmamış olsaydı, en arkadan takip etmekte ısrar edebilirdi ama artık fark etmiyordu.

"Özürlülüğü" yüzünden Switters, kardinalin cömertçe bahşettiği tahta vardığında kendini diz çökmek mecburiyetinde hissetmiyordu. Yine de Switters papanın yüzüğünü öpmesinin beklenip beklenmediğini merak ediyordu. O *yüzüğü öpersem, bu bir tek,* diye düşündü, *belki üzerine esrar kırıntısı yapıştırmışlardır ya da vajina sıvısı ya da kırmızı sos sürmüşlerdir diyedir.*

Switters bunu düşünürken, teriye cinsi, minicik, eğitimli bir köpeği bir film sahnesi çekilirken etrafta kendisini takip etmesi için tatlılıkla ikna etmek üzere çiğ dana ciğeri parçalarını yüksek topuklu ayakkabılarının tabanlarına zımbalatmak zorunda kalan, tanıdığı bir aktrisi hatırlıyordu.

Et yemli terliklerin mıknatıs gibi çektiği o teriyeyi düşünmek ona aylar önce Lima kırsalında sahibesinin ardından paytak paytak yürüyen yaşlı tüysüz papağanı anımsattı – Switters bir anlığına Peru'ya geri döndü. Aklın işleyişi böyledir işte.

Aklın işleyişi böyledir işte: İnsan beyni genetik olarak örgütlenmeye müsaittir, sıkı sıkı denetlenmiyorsa şayet, mantık ve kronolojik sıra gözetmeksizin, yaratıcı çağrışımdan adeta bir çeşit organik haz alıyormuş gibi, bir imgesel parçayı diğerine en uyduruk bahaneyle ve en pervasız tavırla bağlar.

Artık bu nesir anlatı bir kasıt olmaksızın, kısmen aklın taklitçiliğine başlamış gibi görünüyor. Dört değişik yerde dört farklı zamanda dört olay zuhur etti, bazılarının arasında aylar veya yıllar var. Onlar kronolojik sırayı ve bağlantı unsurunu (Switters) korurken, motif, *Finnegans Wake*'i şimdiye kadar yazılmış hem en gerçekçi hem de en okunmaz kitap (tam olarak çok gerçekçi olduğu *için* okunmaz) yapan bir çeşit bilinç akışı tekniğinden uzak bir çığlık iken, yine de, yazık ki, önceki büyük bir ihtimalle etkili bir anlatının layıkıyla gelişmesi gereken üslup değildir – dünyanın tek yönlü bir caddede önceden tayin edilen kıyamet hedefine doğru egzoz patlatarak ilerleyen tarihsel bir araç olarak, tehlike oluşturacak kadar sınırlı kendilik kavramından, kendi doğrusal transından uyanma belirtileri gösterdiği bugünlerde bile öyle değildir.

Bundan böyle bu hikâye kabul edilebilir bir başlangıç noktasında toplanacaktır (anlatıda her başlangıç bir şekilde keyfidir ve şimdi gelecek olan da istisna değildir), buradan sözde zamanına uygun tarzda ilerleyecek, doğal aklın gaddarca teğet etkisinden uzak durarak ve yalnızca zaman zaman sıfatları koklamak ya da bazılarının kıçına tekmeyi vurmak için duraklayarak.

Bu yeni yaklaşım bölüm başlıklarını (zaman ve yer gösterenler) gereksiz hale getirdiğinden, şu andan itibaren üstleri çizilecek. Ancak şayet bir sonraki bölümün bir başlığı olsaydı şöyle olurdu:

Seattle
Ekim 1997

Switters bir gulyabani kadar gri, bir istiridye peltesi kadar soğuk, pus sakallı bir cumartesi sabahı, büyükannesinin evine çıkageldi. Havaalanından gelirken, yolda orta boy bir balkabağıyla birlikte bir buket altın sarısı kasımpatı aldığı Pike Semt Pazarı'na uğramıştı. Artık trençkotunun yakasını çisentinin minik dişli ısırıklarına karşı yukarı kaldıracağından bir elini boşaltmak için bu şeylerle hokkabazlık yapmak zorundaydı. Tanıdığı bir hipi balık tüccarından bir kapsül XTC de satın almıştı. Kiralık arabadan görkemli malikâneye yürürken onu ağzına atıp sıvı yardımı olmaksızın yutmayı başardı. Lüfer tadındaydı.

Zili yumrukladı. Kısa bir aradan sonra hoparlörden çıtırdayarak geldi büyükannesinin sesi. "Kim o? Ne istiyorsun? Hayırdır inşallah." Kadın seksen üç yaşındaydı ve hali vakti yerinde olmasına rağmen alt katta bir hizmetçi bulundurmayı reddediyordu.

"Benim. Switters."

"Kim?"

"Switters. En sevdiğin akraban. Otomatiğe bas da içeri gireyim, Maestra."

"Peh! 'En sevdiğim akrabayı' rüyanda görürsün belki. Hediye getirdin mi gelirken?"

"Tabii ki."

Switters kapı mandalının elektronik açılma sesini duydu. "Yaklaşıyorum. Sıkı dur, Maestra."

"Peh!"

Switters daha bir yaşında yokken, büyükannesi, elleri hâlâ görkemli kalçalarında, onun mama sandalyesinin önünde durmuştu. "Kahrolasıca bir disk jokey gibi hızla konuşmaya başlıyorsun," demişti Maestra. "Pek yakında bana da bir isim takarsın, o halde şunu netleştirmek istiyorum: Büyükanne, büyükana, büyükanniş ya da her neyse şu B'li avam sözcüklerden biriyle bana hakaret etme sakın, anlarsın ya; ve olur a, bana nine, nene, ninoş –haminne, kocaana ya da ninecik– diye seslenirsen, senin o küçük şirin çeneni kırarım. İnsan yavrusunun anaerkil bir etkiye karşılık olarak M seslerinin ardından gelen yumuşak seslileri söyleyebilmesinin doğuştan geldiğinin farkındayım, yani eğer beni bu türden bir şeyle yaftalamayı ille de gerekli buluyorsan, o halde bırak 'maestra' olsun. Maestra. Tamam mı? Bu, 'usta' ya da 'öğretmen' anlamına gelen İtalyanca sözcüğün dişil halidir. Sana faydalı bir şeyler öğretebilecek miyim bilmiyorum, benim kimsenin ustası olmak istemediğim de apaçık ortada ama en azından maestra'nın bir itibarı var. Öyle söylemeyi dene."

Bir yılı aşkın bir zaman sonra, iki yaşındayken, çocuk büyükannesine doğru yürümüş, insanı hipnotize eden haşin yeşil gözleriyle onu yerine mıhlamış, ellerini kalçalarına koyup, "Bana Switters de," diye buyurmuştu. Maestra onu bir süre süzdü, onun hiç de parlak olmayan soyadını aniden benimsemesi kadını hayrete düşürmüştü ve nihayet başını salladı. "Çok güzel," dedi. "Yeterince adil."

Annesi Switters'a Turta Bebeğim demeye devam etti. Ama bu çok uzun sürmedi.

Maestra kendisini girişte karşılamayı ihmal edince, Switters zemin katta dolaşarak onu aradı. Bu eve son gelişinin üzerinden hemen hemen bir yıl geçmişti ama hatırladığı gibiydi: Geniş, zarif, tertemiz (Maestra'ya haftada iki kez profesyonel ev temizlik servisi geliyordu; ısmarladığı yemekler, eve paket servis yapan Çin veya pizza lokantalarından teslim ediliyordu), evlatlarının –ve *onların* evladının– çoğu kez içinde yaşadığı kederle dramatik bir zıtlık teşkil ediyordu bu.

Maestra kendisi için her şeyi yapmıştı. Oturma odasının şöminesi üzerindeki bacakları çarpıtılmış, eli kalçasında, canlı desenli harem kanepesine boylu boyunca uzanmış mavi renkli dağ gibi nü, Henri Matisse yağlıboyasıydı. Switters tablonun sahici olduğuna emindi.

Maestra'yı kütüphanede bilgisayarın başına tünemiş buldu. Kütüphanenin dört bir yanı, son ziyaretinden beri sayıları ikiye katlanmış elektronik gereçlerle tıkış tıkıştı. Mükemmel kitap koleksiyonu odanın bir ucunda ikili ve üçlü sıralar halinde dizilmişti artık, diğer uçtaysa iki bilgisayar, modemler, yazıcılar, telefonlar, bir yığın kara kutunun prize takılı olduğu yüz ekran televizyon, faks makinesi, Switters'ın bir çeşit sanal gerçeklik aygıtı olduğunu düşündüğü bir gözlük ve ona bağlı bir kask vardı.

"Maestra! Bu kadar erken sörf mü yapıyorsun?"

"Sabahın bu saatinde trafik daha az yoğun. Switters! Yalnız mısın?"

"Tabii ki. Yanımda kimi getirmeye cesaret edebilirim?"

İnternet bağlantısını keserek yüzünü ona dönüverdi. "Eee, küçük Suzy'ye 'onca yol katederek onu büyükannenin evine' götüreceğine söz verdiğin bir e-posta mesajının yolunu kesip yakaladım." Şefkatli sabit bakışı sertleşerek ters bir bakışa dönüştü.

Switters'ın yüzü öylesine kızarıp akkor haline geldi ki, yüzünü bir bira reklamı tabelası olarak kiralayabilirdi. Afallayıp ne söyleyeceğini bilemediği, hayatındaki şu nadir anlardan biriydi.

"Belki bu yüz ifadesinin senin için farklı çağrışımları vardır. Ha? Benim bihaber olduğum bir şey?" Gülümsemesi alaycı ve biraz da kötü niyetliydi. "Her şeye rağmen benden bahsederken 'büyükanne' demeyerek uygun davranış sergiledin hep."

"Eee, ııı," diye kekeledi Switters, "Suzy mi? Suzy Sacramento'da. Onun e-postasına nasıl girdin yahu?"

"Peh! Çok kolay. Çocuk oyuncağı. Bunu herkesten çok senin bilmen gerek." Gülümsemesindeki gerginlik biraz yumuşadı. "Pekâlâ, Switters. Gel buraya. Şu buruşuk ihtiyar yanakları öp. Seni görmek bir lütuf. Karışık bir lütuf ama bir lütuf ne de olsa. Hımın. Evlat. E, ne getirdin bakalım bana? Harika, bilirsin kasımpatılara deli olurum. Ve en güzelinden bir balkabağı. Evet. Mükemmel lanet bir balkabağı." Hediyelerin yarattığı hüsranı gizlemekte başarılı değildi.

Switters, ceket cebinde pembemsi akide şekeri tonunda bakalit bir bilezik aradı. "Bunu Paris'te bir antikacı dükkânında buldum. Adam, onun Josephine Baker'a ait olduğunu iddia etti."

"Eee, artık benim!" Maestra bileziklere aşırı derecede düşkündü, çoğu kez her iki ince koluna on taneden fazla takardı. "Çok düşüncelisin, Switters. Çok şeker." Bileziği kendininkilerin yanına takıp,

ona kolunda hayran bakarken durakladı. "Ama bununla yakanı kurtaracağını sanma güzel evladım. Sana, senin ne soysuz bir ahlaksız olduğunu söylememe gerek yok."

"A, söyle sen yine de. Duymaktan hiç bıkmam. Beni gaza getiriyor."

"Soysuzun, ahlaksızın *tekisin*. Rezilin, müsrifin, sapığın teki... Kendinden hiç de öyle memnun görünme. Küçük Suzy'yle olan o mesele hiç komik değil. Mide bulandırıcı. Dahası, kanunen dava açılabilir. Sen hep en sorumsuz..."

"Dur hele. Bunu nasıl söylersin? Ben çok gizli güvenlik belgelerini görme izni olan, kendini görevine adamış ve rütbe verilmiş bir devlet memuruyum. Hiç de bir kaytarıcının özgeçmişi değil bu."

"Senin gibilerin kümesi koruduğunu bilerek geceleri daha rahat mı uyumam gerekiyor? O işte bu kadar süre tutunman beni hayrete düşürüyor."

"On yıldan fazla oldu artık."

"Her şeyden önce işe nasıl alındığın beni hayrete düşürüyor."

"Çenemin sıkılığı ve trajik soylu havam sayesinde."

"Akademik sicilin sayesinde. Berkeley'de dekan bana bizzat sibernetik ve dilbilim söz konusu olduğunda senin üzerine kimseyi tanımadıklarını söyledi..." derken sesinde bastıramadığı bir iftihar coşkunluğu vardı.

"Çağdaş şiiri de unutma. Dokuz saat çağdaş şiir dersi aldım."

"O buna değinmeyi ihmal etti. Hem rugbici adam, şu esmer İngiliz dedi ki; sen şimdiye kadar koçluk yaptığı, oyunu gerçekten anlayan tek Amerikalıymışsın."

"Nigel sana yağ çekmiş. Sana duyduğu arzuyla yanıp tutuşuyordu. Onu çıldırtıyordun."

"Peh! Saçma. O zaman da yaşlı bir vatandaştım. Rugbi barbarca. Futboldan daha kötü. Ama inkâra gerek yok, turnayı gözünden vurdun."

"Genler, Maestra. Senden kalıtım yoluyla geçen yetenekler."

"Peh!" Yaşlı kadının yüzünde istemeden bir tebessüm belirdi. "*Bazı* alanlarda becerikliydin, fakat yine de, ders dışı etkinlikler ve zayıf ahlaki niteliklerini düşününce seni işe almalarına şaşıyorum."

"Devlet memuriyeti bu, Maestra. Ahlak pek mesele olmuyor."

"Orada haklısın, maalesef. Eee, senin şu teşkilat hangi düzenbazlığa burnunu sokturuyor şimdilerde? Ne işler peşindesin? Seattle'da ne yapıyorsun? Ne kadar kalacaksın benimle?"

"Gonca parmaklı şafağa değin."

"Yarına kadar mı? Olamaz!"

"Sabah ilk iş Güney Amerika'ya uçacağım – ama göz açıp kapayıncaya kadar geri geleceğim. Aslında otuz günlük bir izne çıkmam gerekiyordu ama bölüm şefi Lima'ya çabucak gidip gelene kadar ertelememde ısrar etti. Aslında belki de orada bir gece kalacağım."

Switters, kadının gözlüğünün ardında gözlerinin kısıldığını gördü.

"Suikast mı?"

"Ben o işlere bakmıyorum. Çok fazla televizyon seyrediyorsun. Şirket, geleceği çok parlak, genç bir züppeyi işe aldı orada, yerli bir ajan, onu imza ikramiyesi olarak yeni bir Honda ile karşıladı ve züppe şimdi mukaveleden cayıyor."

"Aşırı önyargıyla onun işini bitireceksin."

"Gerçekçi ol. Kulis yapacağım, bizimle kalması için ikna etmeye çalışacağım."

"Niye sen?"

"Galiba geçmişlerimiz benziyor. Miami Üniversitesi'nde çifte master yapmış. Bilgisayar bilimleri ve yabancı diller."

"Çağdaş şiir yok mu?" Maestra onu iğneliyordu.

"Zannımca yok, Maestra. Fakat iddiaya girerim *Howl*'dan* bir iki mısrayı alıntılayabilir."

"Tatilde ne yapacaksın peki? Başka bir baskın bekleyebilir miyim?"

"Kesinlikle. Başka bir bilezik aynı zamanda. Geri dönünce ilk işim. Ah, Snoqualmie Geçidi'ndeki kulübeni bir iki haftalığına kullanmama izin verebileceğini umuyordum. Bu sene çok çimento çektim içime. Kötü muskalar şehrin kaldırımlarından onları kabartıyor. Bir iki ırmakla çağlamaya, yıldız ışığı solumaya, birkaç ağaçla yarenlik etmeye ihtiyacım var. Sonra kısa süre için atlayıp Sacramento'ya gidebilirim, aileyi eğlendirmek için.

"Suzy de dahil mi?"

"A, şey, ıı, Suzy'nin evde olmaması çok muhtemel. Okula gidiyor sanırım."

"Herhal(*de*)rse gidecek. O *ergenlik çağında bir genç kız*!"

Maestra suskunluğa gömüldü ve öyle uzun bir süre suskun kaldı ki Switters, yaşlı insanların yapmayı alışkanlık haline getirdiği üzere, olmaz diyerek başını hayır anlamında iki yana sallayabilir mi diye merak etti. Ya da gerçekten çok sinirlenip sinirlenmediğini. Boğazını temizledi. Tekrar temizledi. Bu sefer daha yüksek sesle.

"Güney Amerika," dedi birdenbire kadın.

---

* Beat hareketinin en önemli şairi sayılan Allen Ginsberg'in *Howl* [1956, Uluma] adlı destan şiiri, hareketin en önemli ürünlerinden biri olarak kabul edilir. (y.h.n.)

"Hı hı."

"Güzel."

"Güzel değil. Hayır. Güney Amerika bu kovboy için pek az cazibe barındırıyor içinde."

"Galiba öyle. Ölüm mangaları, yoksulluk, çürümüşlük, doğanın tahribi."

"E, şey, evet, orası öyle." Kaşındı, Güney Amerika'nın onu kaşındırdığını düşünüyormuş gibi. "Tabii, haddinden fazla canlı bir yer olduğu gerçeği de var."

Sorgulayıcı bakışlarla baktı kadın ona, ama konuşunca "canlı" derken neyi kastettiğini değil de, Güney Amerika'da tam olarak hangi ülkeye seyahat edeceğini sordu.

"Peru."

"Peru. Tabii. Ben de öyle anlamıştım. Lima, Peru."

Derken bunu başka bir uzun suskunluk izledi, fakat Switters bu sefer onun yaşlılığın temiz havasında sürüklenmediğini söyleyebilirdi. Kadının gözleri aynı anda, kısılarak Tabasco kırmızıbiber sosu damlacıklarının dünyaya merhaba dediği deliklerin görünümünü aldı ve parladı, sinir bağları okçuluğunun *vız, vız, vızları* neredeyse duyulabiliyordu.

"Allah Allah," diye mırıldandı Switters nihayet başını sallayarak. "J. Robert Oppenheimer bu kadar çok düşünse, atom bombası yerine video pokeri icat ederdi."

Maestra alaycı bir havada gülümsedi. "Göster bana," dedi, "şu kibarlar sınıfının bu kentte hâlâ öğle yemeği yiyebileceğini." Bileziklerini şıkırdatarak iki kolunu uzattı. "İznini istemem gerekiyor."

Switters onun bu denli ince, bu denli zayıf olmasına şaştı. Ruhunun ve sesinin dolgun hamuruna karşılık bedeni kabuk gibi inceydi. Ancak Switters onun ayağa kalkmasına yardım eder etmez, spor olsun diye, en çok gösteriş için taşıyor gibi göründüğü kalın maun bastonuna nadiren dayanarak odayı rüzgâr gibi terk etti kadın. Merdivenlerden çıkarken tırabzan direkleri boyunca bastonunun tak tuklarını duydu Switters.

Trençkotunu bir modemin üzerine fırlattıktan sonra (altına İrlanda tüvitinden gri bir takım ve düz renk kırmızı tişört giymişti) kütüphanenin camlarını dolaştı. Maestra'nın evi Magnolia Bölgesi'nin sarp kayaları üzerinde yükseliyordu, sözümona botanik biliminin meydan okuduğu ilk kâşiflerden biri, kocayemiş ağacı bolluğunu daha güneydeki iklimleri seven bağımsız bir türle karıştırmıştı.

Magnolia'nın uçurumları Pasifik'ten Seattle rıhtımına, Juan de Fuca Boğazı ve Puget Sound yolundan gelen savaş gemilerinden petrol tankerlerine, kokmuş küçük som- balığı toplayıcılarına kadar her çeşit geminin olduğu deniz seyrüsefer yollarına bakıyordu. Maestra'nın ikinci eşi kaptandı ve römorkör sahibiydi, dalgalara ara sıra bakmaktan hoşlanırdı. Bu çisentili günde kaptan çok fazla şey görmüş olamazdı. Gökyüzü ve su aynı tebeşir tozlu karatahtanın ayrı panoları gibi duruyordu. Doğa, öğelere ayrılmış tümceleri ve çarpım tablosunu, "orama"sı gitmiş, "pan"ı kalmış bir panorama, bir görüntü bırakarak silmişti.

Switters başını sisli boşluktan öteye çevirdi ve derhal onun zıddı ile karşı karşıya geldi: yani cart renkli belirgin bir nesneyle. Bu, balkabağıydı, ancak turuncu rengi o denli yoğundu ki tam kütüphane masasının üzerinde kendiliğinden tutuşmuş gibi görünüyordu. Switters bir yangın söndürücü kapıp gelmesi mi, yoksa diz çöküp tapınması mı gerektiğini bilemedi. O şey alev alev yanıyordu – ve dönüyordu da. En azından bir iki dakikalığına öyle göründü. Switters gözlerini kırpıştırdı ve ovuşturdu. Sonra anımsadı.

XTC yuttuğunu unutmuştu. Etkisini giderek göstermeye başlıyor, etki güçleniyordu. Gerçek adıyla söylemek gerekirse 3,4- metilenedioksi-metamfetaminin 150 miligramının sanrılar gördürmeyeceğini bildiğinden, o anın farkındalığını doyurucu bir şekilde yükseltmesi gerektiğini düşündü. Aklında bu varken bir sandalye çekti ve yüzü dosdoğru kabağa dönük oturdu. Artık yanmıyordu ama *çok* güzel, *çok* dost canlısıydı ve Switters kabağın dokunulası hatlarını okşamak zorunda hissetti kendini.

"Balkabağının yan tarafındaki kapıyı arıyoruz," diye fısıldadı, "ama Cinderella'nın at arabasındakinden farklı olarak, onu yavaş yavaş eriştiği kendi olgunluğu çeker yalnızca." (Bu nereden geliyordu?) "Farelerin, serpilip turunculaşması için ona bıraktığı dişsi mısır pırıltısından dikkati dağılmış halde: Kayıp kıtaların yuvarlağı, yüzsüz bir baş, gerçek kimliğini yalnızca Cadılar Bayramı bıçağı ve turta hamuru polisinin belli birtakım yardımcıları biliyor. Ah balkabağı, gebe kadın mesanesi, ayların en dirençlisi, korkuluğun plaj topu, her yerdeki çiftçilerin kızları adına, başlığını çıkar ve..."

"Switters!" Maestra arkasından odaya girmişti. "Şu zavallı meyveye neler söylüyorsun yahu? Dokuz saat çağdaş şiir dersi adama bunları mı yapıyor?"

"Kraliçem. Geri döndünüz."

"Tanrı aşkına evlat! Görüyorum ki *senin* balkabağının buzları çözülmüş. Sonunda keçileri mi kaçırdın?"

Switters kadına tatlı tatlı gülümsedi. Mahcup mahcup beyaz tenis ayakkabılarını inceledi. "Maestra, müzik dinlememizin sakıncası var mı? Canım dans etmek istiyor."

"Boş ver kahrolası müziği şimdi. Gemici Çocuk ve ben tüm dikkatini bize vermeni istiyoruz."

Switters papağanı işte o an fark etti.

Switters büyükannesinin o kırılganlıkla üst kattaki oturma odasından Gemici'nin kafesini nasıl gidip getirdiğini tahayyül edemiyordu. Sepet örülen sazlardan ve bakır tellerden havadar olacak biçimde inşa edilmesine rağmen bir kuş kafesi olarak genişti ve büyük olasılıkla hiç de hafif değildi. Normalde şüpheci olan Maestra piramitlerin ister koparılmış bir elmaya, ister tamamen tüylerle kaplı bir kuşa ait olsun, organik dokuyu tazeleme ve koruma gücü olduğuna ikna olmuştu, saygın bir bilim dergisinde konuyla ilgili bir makaleden esinlenerek, geometrik şeklinin toplam ağırlığına eklendiği mi, yoksa ondan çıkarıldığı mı hiç hesaba katmadıkları bir şey olsa da, bir ustayı uzun zaman önce papağanına Büyük Piramit modelinde bir kafes yapması için görevlendirmişti. Kafesin, Gemici Çocuk'un sağlığındaki etkisi aynen ispatlanamadıysa da, hiçbir gözlemci tüylerinin sağlıkla parladığına itiraz edemezdi.

"Hayvanlara karşı duyduğun antipatinin farkındayım," dedi kadın.

"Niye ki, iftira bu, Maestra. Tanrının yaratıklarının büyük küçük hepsini aziz tutarım." XTC konuşmasıydı bu. XTC sırıtması.

"Peki, evcil hayvanlar o zaman. Gözümle gördüklerime dayanarak söylüyorum, mesela sen evcil hayvanları sevmezsin. Niye böyle ahmakça davranıyorsun?"

Düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı Switters. "Sevmediğim şey kafesler. Kafesler, tasmalar, bukağılar, yularlar. Sevmediğim şey evcilleştirmek. Evcil bir hayvanın senin gibi birini teselli edebileceğini takdir ediyorum ama evcillik bir hayvanın ruhunu sindirir. Eğer Tanrı hayvanların ev içinde yaşamasını isteseydi, onlara da kira öder gibi ev sahibi olma imkânı verirdi."

"Senin hayalini kurduğun şey vahşi bir krallık."

"Eee emekleyip sürünmeyi, salya sümük ve dışkıyla tıslamayı, iğne batırarak aralıksız üremeyi övecek olursak, bazen doğanın umulandan daha fazlasını elde etme eğilimi vardır. Fakat genel olarak konuşmak gerekirse evet, pantolonumun ağı yerine avını koklayan,

mutfağımdaki bir kutuya değil de çimenlerin içine sıçan şeye saygı duyarım."

"İfaden kaba ama kastettiğin anlam açık. Vahşi ve özgür yaratıkları tercih ediyorsun. Bu güzel. Bu çok güzel."

"Güzel mi, Maestra?" İfadesi, yürekten hissedilen bir başarı kazanmış olsa bile önemsiz bir şey yüzünden methedilmiş gururlu bir çocuğunki gibiydi.

"Tabii çok güzel, çünkü felsefi olarak birazdan sana vereceğim küçük görevi üstlenmeye hazır olduğun anlamına geliyor."

Switters göz kırptı. Sinirsel olarak hapın neden olduğu büyük bir mutlulukla yardımseverlik durumundaydı, egonun yumuşadığı, korkuların yok olduğu, güvenin arttığı bir durumda, yine de bu sırada kandırılmak üzere olduğunu hissetti.

Büyükannesinin Switters'dan papağan Gemici'yi yanına alıp, Güney Amerika'ya götürmesini, orada balta girmemiş ormanda serbest bırakmasını istediği ortaya çıktı. İleri yaşında kaçınılmaz olanla yüzleşmişti kadın ve papağanın ömür beklentisi hemen hemen kesin bir şekilde kadınınkinden daha uzun olsa da papağan da yeni palazlanan bir civciv değildi. Maestra evcil hayvanının hayatının geri kalanını doğduğu ormanda özgürce uçarak geçirmesini istiyordu.

"Ama, ama, şey," dedi Switters etrafa tükürük saçarak. "Ben kendimi bildim bileli Gemici seninleydi..."

"Otuz dört, otuz beş yıldır. Ben onu aldığımda yaşı en az bu kadardı."

"Doğru galiba. Ben otuz altı yaşında olduğuma göre. Peki niye bu kadar geç bir tarihte?..."

"Sersemmişsin gibi davranma. Nedenini *biliyorsun*. Her zaman onun iyi bir hayat sürdüğünü farz ettim, ama bu körü körüne bir varsayım olabilir. Demek istediğim papağan parmaklıklar ardında, değil mi? Onun evde serbest olduğunu anımsıyor olabilirsin ama son yıllarda gagasıyla örtüleri parçalayıp yırtmayı ve diğer tasvip edilmez, zararlı eylemlerde bulunmayı alışkanlık haline getirdi. Kişilik değişimine uğradı. Bütün evcil hayvanların eninde sonunda antropomorfolojik açıdan nevrotik olacağını iddia eden sendin. Doğru mu? Her neyse, onu kapalı tutmak zorundayım. Kendimi ne kadar suçlu hissettiğim konusunda en ufak bir fikrin bile yok. Yani onun 'sinen ruhu' kadar, vicdanım nedeniyle de onu salıvermeni istiyorum."

"Ama, ama Gemici'nin Brezilyalı olduğunu sanıyordum. O Brezilya papağanı. Ben *Peru*'ya gidiyorum."

"Bunakmışın gibi konuşmayı kes. Ha Brezilya, ha Peru – Amazon ormanı Amazon ormanıdır. Kuşlar ve hayvanlar ulusal sınırlar tanımaz. Daha sağduyulu oluyorlar."

"Tamam ama ben Amazon ormanına gitmiyorum. Lima'ya gidiyorum." Sesi cansızdı ve sahte bir kayıtsızlığa bürünmüştü. "Lima kıyıda. Etrafında çöl var. Amazon'dan yüzlerce kilometre uzakta." Yüzünü kafese döndü. Gemici, bir salkım üzümü parçalıyordu, ama sanki Switters'ın anormal durumunu sezinleyecekmişçesine, parlak gözlerinden birini ona dikmiş, başını yana çevirmişti. "Üzgünüm ihtiyar kuşçuk, ihtiyar dostum, zümrüt yeşili ormandaki evine kanat çırpmayı bekliyorsan, kilometrelerce, devamlı uçarak bedelini ödemen gerekecek."

Maestra ne güldü ne de fikrinden caydı. "Konuşma tarzın beni hayal kırıklığına uğratıyor," dedi. Switters'ın sözü edilen öfkeli gözbebekleri, hipnotik yeşil gözleri o denli büyümüştü ki oyuncak bebek evi sobasındaki brülör gibi görünüyordu. Kadın onun gözlerine korkusuzca baktı. "Kestirme bir yan yol, bütün istediğim bu. Seyahat haritandaki ufak deliği genişletebilir, ama bunu benim için yapmak zorundasın."

"Yooo, olmaz. Hayır, hayır. Benim için yeterince çabuk gideceğim yakın bir yer olmayacak. Kırk sekiz saat içinde Güney Amerika'dan çıkmazsam cezasını geleceğe dair bütün mutluluk taleplerimden vazgeçerek ödeyeceğim. Yapamam Maestra. Yapılması çok sıkıntılı ve bu çok büyük bir talep.

Kadın ihtiyarlık lekeleriyle dolu ellerini öyle sert bir pat sesiyle çırptı ki papağanın irkilip kanat çırpmasına sebep oldu. "O halde artık rica etmiyorum. Israr ediyorum."

Switters sırıttı. O an Güney Amerika ve talepkâr bir büyükanne de dahil olmak üzere tüm dünyayı seviyordu ama bunun onu etki altına almasına izin vermeyecekti. "Unutmuşsun, ailemizin asla korkutup denetim altına alamadığın tek ferdiyim. Bu yüzden bana tapıyorsun. Yani, belki de..."

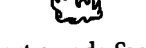
"Peh! Sana katlanmamın sebebi, sana bir noktaya kadar *gerçekten* katlanmamın sebebi, içimizde bir tek senin bazı özel yöntemlerinin olmasıdır. Bu durumda ne yazık ki senin şu özel yöntemlerin mahvına sebep olacak." Kestiği rol icabı kısa süreliğine duraksadı. "Görüyorsun güzel evladım, geçen altı ay içinde Suzy'ye gönderip kur yaptığın her e-postayı dosyalayıverdim."

"Hayır yapmadın!" deyiverdi Switters, düşünmeden, güvenle ama öte yandan onun blöf yapmadığını biliyordu.

"İddiaya var mısın?" Doğruca iki bilgisayarından daha küçük ve eski olanın, Mac Performa 6115'in yanına gidip birkaç dakika içinde

bir metni açtı. "Pekâlâ, bu 30 Eylül tarihli. Hımm. Şöyle yazıyor, alıntılıyorum: 'Horozun şafağı karşıladığı gibi çatalağzını karşılamayı arzuluyorum.' "

"Ah, olur şey değil." Switters yüzü kızararak sandalyesine yığılıverdi ve çok alçak sesle, "Soytarıları Takdim Et" diye bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Bu konuşmayı izleyen tartışmada Switters'ın dudaklarından çok kez *şantaj* sözcüğü döküldü. Bunu kin duymadan söyledi, kadın da suçluluk duymadan karşılık verdi.

"Kendi büyükannemin şantaja tenezzül edeceğine inanamıyorum." Koyu sarı saç lülelerini salladı. Şaşkındı.

"Başka kimse de inanmaz. Ama Suzy'nin e-postalarının iğrenç kanıtlarına inanmaktan başka seçenekleri olmayacak. Sana tekrar soruyorum: Annenin ve üvey babanın şu mesajları okumasını ister misin? Virginia'daki üstlerinin onları okumasını ister misin? İyice düşün taşın."

"Şantaj en iğrenci. Laf olsun diye de söylemiyorsun."

"İyi bir sebebi var. Bu kadar zor gelmesin. Ve biliyorsun mirasımı güncellemeyi etraflıca düşünüyorum. Sierra Kulüp, Snoqualmie'deki kulübeyi ne yapacağını muhtemelen bilemeyecek, bu yüzden onu sana bırakmayı düşünüyorum, sadece düşünüyorum."

"Ben..."

"Şişşt. Dinle sadece. Ya hep bir nevi delisi olduğun Matisse'ime ne demeli? Şu anda Seattle Sanat Müzesi için tahsis edildi ama müzeyi onun aile içinde kalmasına ikna edilebilirim. Eğer Gemici serbest bırakılırsa yüreğim huzura kavuşur."

"Şantajın günahı yetmedi. Bir de rüşveti ekledin."

"Evet. Şu eski Ş ve R. Bundan iyisi can sağlığı."

"Başından beri rüşvetin tek başına işe yaramayacağını fark ettin."

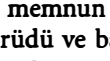
"Materyalizm senin benimsemediğin birkaç ahlaksızlıktan biridir. Yine de senin bile içten içe kendi hayatta kalma savaşında yüreğini küt küt attıran bir sezgin vardır."

Switters, kaderinden kaçmak için son bir çaba sarf etti. "Belki gezgin olmadığın için hiç aklına gelmedi Maestra, ama insan canlı hayvanları yabancı ülkelere sokup çıkaramaz. Çoğu ülkenin evcil hayvanlarla ilgili sert karantina yasaları var. Bahse girerim Peru..."

"Switters! Tanrı aşkına, sen bir CIA ajanısın! Sen yasak malları en sıkı gümrüklerden herhangi bir şekilde geçirmenin yolunu kesin-

likle bulursun. Bir keresinde bunun diplomatik dokunulmazlık gibi bir şey olduğunu, hatta ondan daha iyi olduğunu söylemiştin."

Switters, yenilgiyle sandalyesine daha da gömüldü. Bu durumdayken gözleri balkabağıyla aynı hizadaydı ve balkabağının içindeki çekirdeklerin yıldızların galakside, arıların kovanda yaptığı gibi döne döne hareket ettiklerini yakalayabildiğini hayal etti.

Bariz biçimde halinden memnun olan Maestra bileziklerini şıngırdatarak kasıla kasıla yürüdü ve bastonuyla Switters'ın ensesini dürttü. "Doğru otur evladım. Büyüyünce Quasimodo mu olmak istiyorsun?" Bol işlemeli kimonosunun bir yerinden üç kez katlanmış pembe renkli buruşuk bir kâğıt çıkardı. "Tüm bu şantaj ve rüşvet işleri iştahımı açtı. Hadi öğlen yemeği yiyelim." Ucuz broşürü ve kablosuz telefonu Switters ile balkabağı arasına bırakıverdi. "Magnolia alışveriş merkezinde yeni bir Tayland lokantası açıldı. Sipariş versene. Bangkok'ta geçirdiğin beş yıl sana bir nebze uzmanlık kazandırmış olmalı."

Switters (Pike Pazarı'nda içtiği bir bardak Redhook birası dışında kahvaltı etmemişti) aç olmalıydı, tıpkı Maestra'ya öfkeli olması *gerektiği* gibi, ama XTC sayesinde ne açtı ne de öfkeli. "Balkabağı çekirdekleri, enerjilerini önlerindeki tahmin edilemez karşılaşmalara saklayan ağırbaşlı astronotlar gibi salgı ağında asılı duruyorlar." Fısıldadığı sözcükler tam olarak böyleydi ama bereket versin ki papağanla konuşmak için piramide doğru harekete geçmiş olan kadın bunlara aldırış etmedi. Maestra, kuşlarıyla bebek konuşması gibi üveyen şu ihtiyar kadınlardan farklı olarak Gemici ile herhangi biriyle konuşur gibi konuşuyordu, şöyle ki, kendisi her ne kadar reddetse de Switters'ın kendi konuşma tarzını bir ölçüde etkilemiş, oldukça resmi ve zaman zaman süslü, kendini eğlendiren, bir dereceye kadar ironik güzel konuşma becerisi içeren bir dille. (Papağan ise nadiren konuştuğu durumlarda tek bir tümce söylüyordu ve hep aynı şeyi söylüyordu. Kulak tırmalayan İspanyol aksanıyla bilgece bir tavsiyede bulunuyormuş gibi, "Dunya inşanlari, gevseyin," diyordu.)

Switters kaçış olmadığını görerek ve Maestra'yı memnun etmek amacıyla mönüyü inceledi ve ahizeyi kaldırdı. *Tom kah pug* ve *pak tud tak* gibi yemekleri sipariş ederken, isimlerin kulağa yarık dudakla bir paket raptiye rica edermiş gibi gelmesi ve Tay dilinin ustalık isteyen tonlamaları onu hiç yıldırmadı. Doğrusu garson, Switters kusursuz aksanına rağmen aslında muhtemelen Elmer Fudd'un eski

Asyalı ataları tarafından icat edilmiş olan bu dili konuşamadığını açıklayana kadar onu kendi memleketlisi zannetti.

Otuz dakika geçmemişti ki karton kutulardaki güzel kokulu yiyecekler buharları tüterek kütüphane masası üzerinde kümelenmişti. Hafif limonotu, kırmızıbiber ezmesi ve hindistancevizi sütü kokuları teknolojiyle donatılmış eski odayı canlandırmıştı.

Yaklaşık beş çatal dolusu sıcak *pla lard prik*'ten sonra Maestra döner koltuğunda uyuyakaldı ve saatlerce uyudu.

Switters bir lokma bile yemeyip, ta akşamüstüne kadar CD çaların karşısında tek başına dans etti.

Switters ertesi sabah Peru'ya uçtu. Alaska Havayolları'yla Los Angeles'a, sonra Mexico City'de orada tanıdığı asi bir filoloji profesörüne telefon etmesine ancak yetecek kadar duran, gece saat 1.00'deki LAN-Chile Havayolları'nın uçağıyla Lima'ya.

Papağanı havayollarının yolcuların evcil hayvanları için ayırdığı yeterli basını koruyan kargo bölümünde güvenceye alınca, kalkış problemsiz geçti. Bu bir şanstı, çünkü XTC'nin etkisi onu biraz bitkin düşürmüştü. Tepsisinde bir Bloody Mary ile business class koltuğuna oturunca gerçekte neşeli olmasa da, yakın gelecekteki taleplerle ilgili olarak avunmuş hissetmeye başladı kendini. Kurnaz büyükannesi tarafından ona zorla yüklenen misyonun, potansiyel olarak Langley tarafından tayin edildiği miki fare görevinden çok daha az sıkıcı olduğunu dürüstçe kabul etmek zorundaydı. Bu zahmetten öte bir şey olacak demek değildi, ama *olağandışı* bir zahmet olma erdemine sahipti en azından, bir bakıma ehvenişer denebilirdi. Güney Amerika'da fazladan birkaç gün, lağım çukurundaki bütün kurbağa yavrularını tam olarak zehirleyecek değildi ya. Katlanacaktı.

T'abii, şüphesiz Amazon ormanının yapış yapış, böcek dolu, yağmurlu, çok-fazla-canlı bir bölgesinden geçecekti. Bununla birlikte, uçuş esnasında gösterilen film de bir diğer sorundu.

Başlıca gerilimi büyük bir patlamadan sonra bir sonrakine kadar doksan saniye mi, yoksa tam iki dakika mı geçtiği konusundaki belirsizliğin oluşturduğu, şu sözde aksiyon gerilim filmlerinden biriydi. Bu filmlerde gökyüzü nadiren uzun süre mavi kalırdı. Siyah duman kümeleri, portakal rengi alevler, uçan yıkıntının çok renkli gayzerleri düzensiz aralarla ekranı dolduruyordu; film müziğindeki çatırtı, gürleme ve harap olan maddenin parçalanması, ateş etme ve inilti kadar yaygın olmasa da müzik kadar olağandı. Maestra da, Suzy de bazen böyle filmleri izlerlerdi, çünkü Switters'ın Merkezi Haberalma Örgütü'ndeki hayatının öyle olması gerektiğini düşünüyorlardı. Aptal kızlar.

Switters filme yarım saat dayandıktan sonra kulaklığı çıkarıp attı, içkisini bir dikişte içti ve yan koltukta oturan uzun boylu, sırım gibi, mavi beyaz çizgili gofre kumaştan takım elbise giymiş, keskin yüz hatlarına sahip Latino yolcuya döndü. "Söylesene amigo," dedi Switters, adamın kulaklığını delip içine girecek kadar yüksek bir sesle, "vurdulu kırdılı filmler neden böyle popüler biliyor musun? Genç erkeklerin, özellikle, neden ama neden bir şeylerin patlayıp dağıldığını görmekten hoşlandığını biliyor musun?"

Adam Switers'a boş gözlerle baktı. Kulaklığının sadece bir tarafını kaldırdı. Switters, "Özgürleşmek," dedi bilmiş bilmiş. "Maddi dünyadan koparak özgürleşmek. İnsanlar bilinçaltında kültürümüzün onları hapseden binaları ve tüketim maddelerinin amansız çığı yüzünden kendilerini kapana kısılmış hissediyorlar. Böylece bütün bu pisliğin saygısız ve pervasız bir tarzda tamamen yıkıldığını izledikleri Yunanlıların trajedileri sayesinde yaşadıkları bir çeşit boşalmayı tecrübe ediyorlar. Ruhsal özgürleşmenin coşkusu."

Latino gülümsedi, ama bu dostça bir gülümseme değildi, aslında park halindeki arabaların arka koltuklarındaki küçük köpeklerde deli gibi havlamaya ve pencere camına çıkarken yollarının üzerindeki her şeyi çiğnemeye çalışmadan az önce gözlenebilecek bir çeşit sözde gülümsemeydi. *Belki beni anlamıyor*, diye düşündü Switters.

"Eşyalar. *Cosas*. Eşyalar insan ruhuna sülük gibi yapışır, derken onların tatlılığı, müziği, toprak üzerinde başlangıçta var olan mülksüz olma sevinci kanayarak dışarı sızar. *Comprende?** İnsanlar bir nevi kalıcı bir uzama yerleşip orayı eşyalarla doldurmak için muazzam bir baskı hissederler ama içten içe bu yapılara sinirlenirler ve bu eşyalar-

* (İsp.) Anlıyor musunuz? (ç.n.)

dan ölesiye korkarlar, çünkü eşyanın onları denetlediğini ve hareketlerini kısıtladığını bilirler. Bu yüzden vurdulu kırdılı filmlerden keyif alırlar. Bu filmler, sembolik düzeyde cansız hapishane bekçilerini imha eder, çeşitli tuzakların duvarlarını havaya uçururlar."

Switters artık konuşma isteğiyle dolmuş olarak intihar komandoları üzerine olan kuramını espriyle sunmaya geçebilirdi: Genç adamların patlayıcıları bedenlerine kayışla tutturup değerli kamu mallarını unufak etmeleri gerektiğinden, İslami terorist gruplar şehit olmaya gönüllü insanları cezbetmekte başarılıydılar. Patlamanın insanı coşturan gücü. Eğer kendilerini bir otobüsün arkasında sürükleterek veya ıslak parmağı ampul duyuna sokarak şehit olmaları gerekseydi gönüllüler seyrekleşecekti. "Aklıma gelmişken," diye ekleyebilirdi Switters, "unufak bir parça diye bir şey olmadığının farkında mısın? Unufak parçalar olabilir ancak." Ancak bunların hiçbirini söylemedi çünkü Latino ona dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Evet, birinin bir başkasına diş gıcırdatması tuhaf bir düşünceydi ama adamın şüphe götürmez bir şekilde yaptığı buydu: Dişlerini hem de duyulacak bir şekilde ve öyle güçlü gıcırdatıyordu ki kara gür bıyığı büyük heyecan arayan *tamale** zerrelerinin eğlence parkı kaydırağıymış gibi sallanıp yuvarlanıyordu, Switters'a bazı insanların "hipnotize edici, haşin yeşil gözler" diye tasvir ettiği şeyle öğütücüyü delip geçmekten başka şans bırakmayarak. Switters, öğütücüye, hipnotize ederek olmasa da, haşince baktı, adam yavaş yavaş diş gıcırdatmayı kesti, güçlükle yutkunup, başını çevirdi ve yolculuğun geri kalanında Switters'ın dik bakışlarını görmezden geldi.

Bunun dışında uçuş vukuatsız geçti.

Switters, pazartesi sabahı 2.00'de Jorge Chávez Uluslararası Havaalanı'na keskin olmayan, sinsi bir baş ağrısıyla vardı. Orta şiddetli migrenden mustaripti ki hava yolculuğunun bunu tetiklediği kesindi. Bloody Mary içerken Perulu gerillaların faaliyetleriyle ilgili istihbarat raporlarını okumasının pek yararı olmamıştı. Gemici Çocuk'u gümrükten kurtarmak için gereksiz ve anlamsız işlemlerden geçerken gözlerinin arkasındaki ağrı şiddetlendi. Geçici olarak Birleşik Devletler Elçiliği'ne atandığını, yalancıktan tabii ki, beyan eden belgeleri taşıyor olmasaydı orada Noele kadar kalabilirdi. Bazen Langley olağanüstü verimli çalışıyordu.

* Mısır unu, kıyma ve biberle yapılan Meksika yemeği. (y.h.n.)

Üzeri örtülü papağan kafesini sağ eliyle taşırken, bagaj arabasını kahverengi üniforma giymiş, otomatik tüfeklerini omuzlarında taşıyan asık suratlı bir grup adamın arasından geçirmek için sol elini kullandı. Bunlar *Policía de Turismo* idi. Görevleri yabancı turistleri yankesicilerden, kapkaççılardan, çanta çarpanlardan, soyguncular dan, dümenci hırsızlardan, haydutlardan ve Lima'da herhangi bir kabaktaki çekirdekler kadar yoğun olan devrimci canilerden korumaktı. Zaman zaman polisin kendisi sorundu. (Switters, Güney Amerika'yı son ziyareti sırasında Kolombiya'da, Cartagena'da onu silah zoruyla soymaya çalışan bir polis memurunu vurmaya mecbur kalmıştı. Adam ölmemişti ama Switters onu zararsız hale getirmek için bileğinden vurduğunda Beretta'sının inanılmaz derecede gürültülü yankısını; rozetinin ardına saklanıp bir daha asla bir kurbanının üzerine atlamamasını garantiye almak için aşağılık herifin iki dizliğini birden toz haline getirirken adamın ettiği feryadı rüyalarında duyuyor, olayla ilgili kâbuslar görüyordu hâlâ. Switters kendileri yasaları çiğneyen yasa uygulama memurlarının aynı suçları işleyen sivillerden iki misli daha sert cezalara mahkûm edilmeleri gerektiğine inanıyordu, zira suçlu memur yalnızca kamunun kutsal güvenine ihanet etmekle kalmamış, aynı zamanda dünyada bizzat adalet ve adilane davranış kavramlarına zarar vermiş oluyordu. Düzenbaz bir aynasız, ulusal sırları satan bir vatan hainiyle tamamıyla eşdeğerdi ve ona göre cezalandırılmalıydı.)

Gran Hotel Bolívar'da, köhnemiş ama hâlâ zengin görünüşlü lobide bile *Policía de Turismo* vardı. Çoğu, soluk, aşırı şişkin koltuklarda uyukluyordu. Ayakta dikilenlerden biri Gemici'nin üzeri örtülmüş piramidine kaşlarını çatarak şüpheyle baktı ama araştırmamayı tercih etti, Switters da, olağan gecikmeden daha uzun sürmeyecek şekilde kaydını yaptırdı.

Switters valizini açıp boşaltma zahmetine girmeden, baş ağrısı için bir Ergomar hapı yutuverdi ve doğruca gidip yattı. Saat sabahın dördüydü. Madam Angst'ın büyük siyah kazaklar ördüğü ve kan şekerinin oyalanmak için aşağı, bodrum katına indiği saat.

Switters on buçukta uyandığında, mahmur vaziyette jaluziyi telefonu aydınlatacak kadar araladı. İlkin gönülsüz yeni üye Hector Sumac'ı arayıp, geç vakit bir akşam yemeğinde buluşma ayarladı. Hector'un gerçekten zuhur etmesi için şansının yaver gitmesini diledi. Sonra otel kâtibi tarafından tavsiye edilen rehber Juan Carlos de Fausto'ya telefon etti ve öğleden sonra Lima'nın en önemli katedral

ve kiliseleri için bir tur ayarladı. Switters dini bütün Suzy'yi memnun etmek için Katolikliğe geçmeyi düşünüyordu. Ondan berbat bir Katolik olurdu –örgütlü dinin genelde tehlikeli siyasal imalarıyla birlikte, mezarlıktan geçerken topluca ıslık çalmaktan öte bir şey olmadığını düşünüyordu– ama yeterince yapmacıksızsa ayinden hoşlanıyordu ve elbette gizlice içeri sızmak bütünüyle aşina olmadığı bir taktik değildi.

Ayini seviyordu ama zorunlu merasimden nefret ediyordu. Bu yüzden şu anda duş almaya, şampuanlanmaya, tıraş olmaya, dişlerini iplikle temizlemeye ve fırçalamaya ayırmak zorunda olduğu her dakikaya sinirleniyordu. Sıradan insanlar kendi kendine buzlarını çözen buzdolapları ve kendi kendini temizleyen fırınlar tasarlayabiliyorsa, doğa neden bütün karmaşık yaratıcı ihtişamıyla kendi kendini temizleyen diş üretmeyi başaramıyor? "Doğarsın, ölürsün, ikisi arasında da bakım yaparsın," diye homurdandı Switters.

Bunu söyledikten sonra yatağa dönüp, üç saat daha uyudu.

Switters, tur için otelden çıkmadan önce odasında bir papağan olduğunu haber vermek üzere otelin temizlik personeliyle irtibat kurdu. Gemici'yi uçak tutmuştu, zaman ve mekân duygusunu o denli yitirmişti ki yemek yiyemeyecekti ve herhangi bir şamataya neden olması olası değildi, ama bir şeyden kuşkulanmayan bir temizlikçi kadın kapıdan girdiğinde papağanın bütün yapacağı tiz bir sesle, "Dunya inşanlari, gevseyin!" demek olacaktı ve Switters kendini on iki yıl önce büyükannesinin başından geçen şu deneyime benzer bir durumda bulabilirdi.

Maestra'nın o sırada Hattie adında genel olarak becerikli bir hizmetçisi vardı. Bir gün, Maestra North Seattle Community College'in sponsorluğunu üstlendiği tüm gün sürecek bir bilgisayar atölyesi yüzünden evde yokken, Hattie piramit şeklindeki kuş kafesinin temizliğini de yapılacak işler listesine eklemişti. Hattie, bu işlem sırasında Gemici'nin, kabul edildiği üzere oldukça pis kokan su kabını Formula 409 markasıyla bilinen yaygın ev temizliği ürünüyle fırçalayıp temizledi. Yazık ki papağanlar kimyasal kokulara karşı fevkalade hassastırlar. Belki Formula 409'un içindeki çözücülerden, belki 2-butoksyetanol'dendi ama Gemici artık tertemiz olan kabından su içmeye gittiğinde, çok hafif olsalar da artakalan zararlı gazlar onu tuttu ve papağan kendinden geçip kaskatı kesildi.

Hattie papağanın öldüğünü sanmıştı. Patronunu yeni ölmüş evcil bir hayvanla ilgilenme travmasından kurtarma arzusuyla, ko-

maya giren kuşu gazete kâğıdına sarıp arabasının bagajına koydu. Maestra'ya duygudaşlık içeren bir not bırakarak, cesetten kurtulmayı planladıktan sonra yarı yatalak babasına erken bir akşam yemeği hazırlamak için arabayla eve gitti. Hattie mutfakta meşgulken, babası topallayarak öte beri aramak üzere dışarı çıkıp, arabaya gitti. Bagajı açtığında artık tamamen kendine gelmiş olan papağan kanatlarını gözü dönmüş bir halde çırparak ve cehenneme giden gece treninin çılgın kondüktörü gibi cıyaklayarak dışarı, adamın yüzüne hücum etti. Zavallı adam kalp krizi geçirdi ve bir daha hiç tam olarak iyileşemedi.

Maestra'nın, sığındığı köknar ağacından inmesi için Gemici'nin gönlünü yapması bir buçuk gününü aldı. Hattie'ye gelince, Maestra'nın tepkisi tipik çağdaş bir Amerikalınınki gibiydi: "Acı çekiyorum. Bu yüzden birileri bana borçlu olmalı. Bir avukat tutuyorum."

Nihayet yargıç Hattie'nin davasını önemsiz bularak reddetti ama Maestra'nın hukuki giderlerinin otuz bin doları aşmasından sonra. Maestra o gün bu gündür hizmetçi çalıştırmamıştı.

Switters İspanyolcasına pek güvenemediği için –Arapça ve Vietnamcası çok daha akıcıydı– ve otel personelinin ilgili nesnenin bir papağan olduğunu anladığına emin olmak istediğinden ceket cebinden Maestra'nın otomatik zamanlayıcıyı kullanarak, kendisinin Magnolia Kayalıkları'ndaki evden ayrılmadan dakikalarca önce çekmiş olduğu polaroit bir fotoğraf çekip çıkardı. Anlamak için çabalayan temizlik görevlilerine kafesi ve süslü sakinini gösterdi. Papağan o şipşak fotoğraftaydı. Switters solda, Maestra ortada, Gemici sağda.

Ya da Maestra'nın titreyen eliyle resmin alt kenarına yazmış olduğu gibi: Dalgacı, Hacker ve Kraker Canavarı.

Switters, lobinin tavanındaki göze çarpan vitray kubbenin tumturaklılık eğilimlerini sönük bıraktığı birkaç barok süslemeden biri olan altın çerçeveli boy aynasında yansımasını inceleyerek, "Dalgacı değilmişsin gibi görünme," diye yorumda bulundu ve doğruyu söylemek gerekirse büyük bir ihtimalle de öyle görünmüyordu. Lima gibi yerlerin kötü huyları mazur gösteren yanı, ona tam da şu anda üzerindekiler gibi beyaz keten takımlar ve Panama şapkaları giyme fırsatı vermesiydi. Takım elbise ünlü bir tasarımcının markasını taşıyordu, ama Sacramento'daki onca mülayim tipin arasında hangisi olduğunu tespit edememişti. Elbise uygun koşullarda saklanmadığından azıcık sararmıştı.

İlk bakışta sol göğsün üzerinde minicik yeşil bir yonca gibi duran, ancak dikkatle incelendiğinde, Hong Kong ve Bangkok'ta şubeleri bulunan, üyelerinin tuhaf içecekler içip *Finnegans Wake*'i tartışmak üzere belli aralıklarla buluştukları kapalı kutu bir dernek olan B.B.H.'nin örümceğe benzeyen amblemi olduğu anlaşılan o şey dışında düz siyah olan bir tişört, takımı tamamlıyordu. Üyeler daha sonra buluşma hakkında soru sorulduğunda, "B.B.H." –Bir Bok Hatırlamıyorum– diye cevaplarlar ve çoğunlukla da yalan söylemiyorlardır. Switters siyah spor ayakkabılar da giymişti ve biraz iguana bokuna benzeyen siyah sıska bir puro çiğniyordu. Görüntüsünden hoşnuttu ama görüntü önemliymiş gibi yapmaktan daha iyisini akıl ederdi.

Policía de Turismo'ya olmasa bile otel müşterilerine saygısından, purosunu yakmak için dışarı çıkana kadar bekledi. İlk kusursuz duman halkasını çıkarmıştı ki sevecen gözleriyle ve içten gülümsemesinin üzerine ışık tozu gibi püsküren bıyığıyla orta yaşlı, omuzları çökük, saçları dökülen bir beyefendi yanına yaklaştı. Adam kendini, "Juan Carlos de Fausto, bu Krallar Kenti'nde umuma mahsus tüm eğlence yerleri ve ilgi odakları için İngilizce konuşan rehber," diye tanıttı. Senyor de Fausto, otuz beş Amerikan dolarına Switters'a Lima'nın kutsal mekânlarını gezdirecek ve ona ücretsiz olarak hayatının seyrini dolaysız, ancak keskin ve geriye dönüşü olmayacak biçimde değiştirecek tavsiyelerde bulunacak kişiydi.

Gran Hotel Bolívar'dan Jirón de la Unión Alışveriş Merkezi boyunca Plaza de Armas ve Lima'nın başlıca katedraline yapılan kısa bir yürüşten başka bir şey değildi bu gezi. Dillere düşmüş kıyı sisi güneşte dağılmış ve öğleden sonra hava mevsim normallerinin üzerinde ısınmıştı. Alışveriş merkezi cayır cayır yanıyordu. Aynı zamanda kaynıyordu. Çin usulü karışık yankesici kızartması.

Juan Carlos bir saldırgan sokak satıcısı dalgasını yararak Switters'ı meydanın karşı tarafına ve oldukça sade, loş ışıklı aydınlatılmış katedrale götürdü. Müşterisine Francisco Pizarro'nun kalıntılarının bulunduğu tabutu gösterdi, Switters'ın itinayla oyulmuş koro kürsüsüne hayran kaldığından emin oldu ve pek çok binayı yerle bir eden, Pizarro'nun iskeletini parçalara ayıran (diz kemiği artık uyluk kemiğine bağlı değil) 1746 depremini anlattı ona. Açıklamayı ihmal ettiği şey Lima'nın en önemli katedralinin neden adının olmadığıydı. Switters orayı sessizce Santa Suzy de Sacramento* olarak vaftiz etti.

* Sacramentolu Kutsal Suzy. (ç.n.)

Centro'daki* diğer kiliseleri yaya olarak ziyaret ettiler: Iglesia de la Merced, Iglesia de Jesús Maria, Santuario de Santa Rosa de Lima, San Pedro, San Francisco, Santo Domingo ve Iglesia de las Nazarenas, sayısız kuşağın Tanrının dikkatini altın yaprak, oyulmuş ahşap ve cafcaflı karo mozaikleriyle çekmeyi planladığı büyük yapılar. Tonozlu tavanlar Cennet'in paspasının üzerindeki yüksek kirişlerini zorlayarak aşındırmışlardı, heykellerin kasvetli ağırlığı ve yeraltı mezarlıklarındaki kemiklerin hüzünlü jeolojisi kirişleri toprağa kuvvetle geri çekiyordu.

Switters ve Juan Carlos daha sonra bir sürü sokak satıcısının – gökkuşağı renklerinde ponçolarıyla kapı kapı dolaşıp çömlek satan yerliler, Chicago Bulls tişörtleriyle korsan kaset işportacılığı yapan *mestizolar*** – arasından geçerek rehberin sevgiyle parlatılıp umutsuzca hırpalanmış 1985 model Oldsmobile'ine ulaştılar ve arabaya binip iki müsrif şapeli bulunan bir on altıncı yüzyıl manastırı Convento de los Descalzos'a ve etrafındaki birkaç kiliseye gittiler.

Kentler peynir olsaydı Lima *waffle* üzerindeki İsviçre peyniri olurdu. Caddeleri, çukurlu Ay yüzeyiydi. Bangkok'takinden bile daha anarşist olan trafikten kaçınmaya çalışmanın yanı sıra, her yerde var olan kraterlere çarpıp sıçradıktan sonra, iki adam Lima'nın dini binalardan oluşan huzur adalarını buldu. Belki kasvetli, muhtemelen marazi ama iflas etmiş altyapıya, yaygaralı ticarete ve hırsızlığın geçit resmine karşılık dinginlik hiç de eksik değil.

Gezinti sırasında bir ara Switters'ın hiç diz çökmediğini veya dizini bükmediğini ve sık sık şapkasını çıkarmasının, purosunu söndürmesinin hatırlatılması gerektiğini gözledikten sonra Juan Carlos artık kendini tutamadı. "Senyor Switter, Katolik olmadığınızdan şüpheleniyorum."

"Hayır. Hayır değilim. Henüz değil. Ama olmayı düşünüyorum."

"Neden? Sormamda bir sakınca yoksa."

Switters soruyu uzun uzun düşündü. "Denilebilir ki," diye yanıtladı sonunda, "el değmemiş bakireye karşı özel hisler besliyorum."

Juan Carlos başını salladı. Cevaptan tatmin olmuş görünüyordu. Switters'ın on altı yaşındaki üvey kız kardeşini kastettiğini tahmin edebilmesinin imkânı yoktu doğal olarak.

* Merkez. (ç.n.)

** Ataları farklı ırklardan gelen, özellikle Avrupalı ve Amerika yerlisi atalara sahip kişi. (ç.n.)

Güneş, tıpkı madeni paranın jeton deliğinden içeri düşmesi gibi, ufuk çizgisine düştü. Okyanus sahte olmadığından emin olmak için güneşi ısırdı. Alacakaranlık kenti görsel olarak yumuşattı ama suskunlaştırmadı. İşte böyle, Lima daha kulak tırmalayıcı seslerle dolup, daha kalabalıklaştı, daha tehditkâr oldu karanlığın çökmesiyle. Switters cüzdanını pantolonunun ön cebinde, Beretta'sını kemerinde tutuyordu. O, soyguncuğu hâlâ modern yaşamın kaçınılmaz gerçeği olarak kabul edemeyen azınlığa mensuptu.

Turları sona erdi, rehber ve müşterisi işçi sınıfının devam ettiği bir barda birer bardak *pisco* içmek için durdu. Üzüm suyunun napalma çok yakın bir maddeye dönüştürülebileceği kimin aklına gelirdi ki?

"Sert, değil mi?" diye böbürlendi Juan Carlos.

"Tam Güney Amerika'ya özgü," diye hayıflandı Switters.

Switters, sohbet sırasında Juan Carlos'a Gemici Çocuk'u ülkesine iade etme planını açıkladı. Bu bir sebepten rehbere korkunç bir fikirmiş gibi geldi. Müşterisini, kırsal bölgede saklı tutulan ama yaygın bir kolera salgını olduğu ve 1992'de kökünün kurutulduğu sanılan *Sendero Luminoso* ya da "Aydınlık Yol" olarak bilinen Marksist çapulcuların yeniden hayata dönüp Perulu yoksulların kaderini değiştirmek için masum turistleri öldürerek mücadelelerini canlandırdıkları yolunda uyardı. Amerikalı, koleraya karşı aşılandığını ve başka ülkelerde de sözde "halkın kurtarıcıları" ile anlaşmazlıklar yaşadığını ve bunların kendisini hiç şaşırtmadığını açıkladı. "Halkın kurtarıcıları" kısmını fısıldayarak söyledi, bunun gibi barlarda hüküm süren siyasi iklimin pekâlâ farkındaydı yine de.

Juan Carlos kolera aşısının sadece yüzde altmış etkili olduğunu ve çiftlik gereçleri satan bir tüccarın böylesine macera dolu bir yaşam sürebileceğini fark etmediğini söyleyerek karşılık verdi. (Switters kendini John Deere traktörlerinin uluslararası satış temsilcisi diye tanıtmıştı.) Dahası, Juan Carlos, büyükannesinin uzun zamandır sahip olduğu evcil hayvanını yabana geri gönderme kararından çoktan pişmanlık duyduğuna ve eğer bu görevi düşünmeden tamamlarsa, sonunda sevgili akrabasının derin ve sürekli pişmanlığına ortak olacağına Switters ile ikinci bir bardak *pisco*'suna – "Hayatın üzerine değil dostum" – bahse girebilirdi. Juan Carlos trajedinin yaklaştığı yolundaki sezgisinde ısrarlıydı ve budala müşterisini ikna etmek için, ondan kendisiyle kısa bir araba gezisine çıkmasını rica etti. Switters ikinci bir *pisco*'dan kurtulmak için razı oldu.

Miraflores'in sosyetik mahallesine gittiler, arabayı park edip, çalılık çitin arasından süzülüp –bu süreçte kana susamış böcek dal-

gasını galeyana getirerek– fazla büyümüş bitkilerin bulunduğu bahçeden parmak uçlarına basarak karşıya geçtiler ve Juan Carlos'un oldukça yaşlı, uzak bir akrabasını pencerelerden gözetleyebilecekleri bir verandaya çıktılar. Bu manzara, çıplak papağan, acımasız sivrisinekler ve her şey zaten anlatıldı.

Eğer rehber, zayıf bir dulun ve onun zayıf kuşunun birbirlerinin eşliğinde mezara doğru göz kırparak ve sendeleyerek gidişini küçük bir delikten seyredeceklerini umuyorsa, kalıcı ve sürekli evcil hayvan sahibi olan birinin çalınmış görüntüsünün müşterisinin yüreğini eriteceğini ve söz konusu müşteriyi büyükannesi ile tedbirsizce azat edilen papağanın sevinçle tekrar bir araya gelmelerini kolaylaştırmak üzere harekete geçireceğini umuyorsa, o zaman yanılıyordu.

Buna rağmen Switters'ın otele vardığında yaptığı ilk şey internete bağlanıp posta kutusunu kontrol etmek oldu. Pişman olan Maestra'dan direktiflerini iptal eden ve Gemici'nin ivedilikle onun bakımına geri gönderilmesinde ısrar eden bir e-posta mesajı mı yoksa? Hayır, sürpriz olmayacak şekilde o türden bir şey yoktu. Maestra yalnızlığına yenilip prensiplerinden, yargılarından, beğenilerinden ödün veren milyonlarca insandan biri sayılamazdı.

Ekrandaki tek mesaj Langley'deki ajan şefinden gelen, Switters'a "protokole uymasını" ve Lima istasyonunu o kentte bulunduğu ve niyeti konusunda bilgilendirmesini hatırlatan kodlu bir mesajdı. Eh, bunu düşünecekti. Eski Fransızcadaki *obéir* ve daha öncesinde Latince'deki *obedire* sözcüğünden gelen, "kulak vermek" anlamındaki o*bey* sözcüğü İngiliz diline kaz tüyünün yazı yazmak için kullanılmaya başlandığı yıl olan 1250'de girdi – ve günümüzde biri kulak kabartırsa kaz tüyünün son hecesindeki sert sıyırma sesini duyabilir. Bu açıdan *obey* sözcüğü Switters'a Yidiş dilindeki acı veya dehşet nidası *oy vay*'ı hatırlatıyordu ve etimolojik olarak kesin bir gerekçe olmasa da bu o*bey*'in Switters'ı memnun edecek türden bir sözcük olmadığı konusunda bir ipucu veriyordu.

Gemici, Switters'ın bir galaksi sivrisinek ısırığının üzerine yanık merhemi sürüşünü izlerken, "Üzgünüm, dostum," dedi Switters kuşa. "Seninle doya doya zaman geçirmek isterdim ama görev bekliyor." B.B.H. Kulübü tişörtünü temiz, menekşe rengi bir tişörtle değiştirip, Jungle Desire kolonyası sürünüp, *pisco*'nun ağzında kalan tadını gargara yaparak hafifletmesiyle dışarı çıkması bir oldu.

Düşey mağara keşfi yapan mini bir taksi onu öğrenci ve bohemleriyle meşhur bölgeye, Barranco'daki mütevazı bir et lokantasına

götürdü. Hector Sumac bir masaya oturmuş, bir Kuzey Amerika birası yudumluyordu.

"Yanki birası keyfi ha?" dedi Switters.

"Bu Bud senin için."

Böylece, karşılıklı olarak kimlikler tespit edildi.

Hector Sumac, darmadağınık uzun saçı (1964 dolaylarında, Beatles) ve çoğunlukla "nine gözlüğü" olarak bahsedilen şu minnacık tel çerçeveli gözlüğüyle, bir Perulu için açık tenli, ahmak görünüşlü bir adam çıkmıştı. (Switters'ın büyükannesi tam tersine tam da müteveffa tiyatro menajeri Swifty Lazar gibi görünmesine yol açan, baykuşu andıran, büyük, yuvarlak, bağa çerçeveli bir gözlük takıyordu.) Ama genç Hector otururken bile kıvrak ve atletik zarafete ihanet ediyordu, Switters onun cüsseli olmasa da, rugbi sahasında başarı gösterecek kadar atik ve sert olabileceğini düşündü.

Switters da kendine bir Yanki birası ısmarladı ve iki adam çabucak havadan sudan konuşmaya başladılar. Önce mevsim normalleri üzerinde sıcak olan günle, daha sonra sibernetikle ilgili. Switters sadece randıman uğruna kaçınılmaz olduğunda bilgisayar kullandığını itiraf ettiğinde Hector şaşırdı – hatta etkilendi ve eğlendi.

"Beni ilgilendiren, düşünebilen ve elektron kümelerini kullanarak davranışta bulunabilen insan türündeki post-Newton'cu, ekstrabiyolojik gizli emarelerdir: Başka bir deyişle *ışık*. Şayet evrimci dramanın açılış sahnesi ışıktan madde ve dile inişi gerektiriyorsa, o halde bu yalnızca kapanış sahnesinde anlam kazanır, tabiri caizse bizler fotonik atalarımızla yeniden birleşiriz. Işıkla yol alan metamorfozumuzda dilin –sözün– oynayacağı rol, sincap kafesimi krank miliyle hareket ettiren kaba tüylü ufak bir meseledir. Örneğin, Gine domuzu Peru And Dağları'nda ortaya çıkmadı mı?"

"Ama bizzat bilgisayarı açmıyorsun?"

"Tabii ki açıyorum, dostum. E-posta harika bir kolaylık – hatta lanet olası bilgisayar korsanları tarafından ele geçirilse bile, ama bu ayrı bir konu. Her gün saatlerce oturup bir bilgisayar ya da televizyonla orgazma ulaştırmayan seks yapamam demek istiyorum. Bu makineler eğer onlara ufacık bir şans verirsen yaşamını elinden çekip alırlar."

"Ben günde beş ya da altı saati bilgisayar başında geçiriyorum," diye itirafta bulundu Hector utana sıkıla. "Ama fırsat bulduğumda iyi bir kitap okumak beni hep mutlu eder."

"Sahi mi? Neler okuyorsun?"

"Eserleri nevrozlarından ziyade anlıklarının uzantısı olan romancılar arıyorum."

"Sana iyi şanslar, dostum. Bugünlerde, arayış bu."

Sabırsız bir garson üçüncü kez masalarının etrafında gezindi.

"Burası et yemek için birebir," dedi Hector. "En sevdiğin yemek nedir?"

Switters hasretle boşluğa baktı. "Süt kuzusu Roman Polanski," dedi.

"O mönüde yok, maalesef."

"Zararı yok. O sonradan edinilen bir tat."

Hector Sumac, Miami'de burslu olarak geçirdiği son üç yılda özlediği yemek olan sığır yüreği ve böbreğinden karışık ızgarayı zevkle silip süpürdü. Switters'a gelince; süt kuzusu kızartması için duyduğunu itiraf ettiği açlığa rağmen, aslında balık ve sebze tüketicisiydi, bu yüzden mutfağa karşı koyarak kendine *ceviche** ısmarladı, yemeği dikkatle yedi, çünkü tahmin edileceği üzere kentteki en temiz *ceviche* değildi.

Tatlı bitince –ikisi de mısır irmiğinden yapılmış meyveli puding yedi– iki adam iş konuşmaya başladı. Hector'un Latin Amerika ülkelerinin iç işlerine yasadışı CIA müdahalelerinin tarihi, belki de Küba, Şili ve Nikaragua bir yana, CIA'in özellikle Guatemala ve El Salvador'daki menfur davranışıyla ilgili son zamanlarda patlak veren şüphelerden dolayı Langley ile anlaşmasından caydığı konusunda acele hüküm veren Switters, görüşmeye bir yanıtla; Langley'nin canice dalaverelerini ne savunan ne de kınayan, ancak yeni üyeyi hizmetlerinin muteberliğine ve gerekliliğine ikna edecek bir savla donanmış olarak gelmişti. Ama Hector fikrini değiştirdiğini açıklayınca, gerekçesinin tamamıyla farklı bir gidişatı olduğu anlaşıldı.

"Federal yönetimimiz tamamen yozlaşmış..."

Seninkiler ve başka herkesinki, diye düşündü Switters ama malum olanın üzerinde durmak istemedi.

"...şu anda İletişim Bakanlığı'nda çalışıyor olsam da bunu destekleyemem. Diğer yandan, Sendero Luminoso merhametsiz ve kendi çıkarını düşünüyor, yani devrimi destekleyemem. Senin... sen gizli servis için kibarca ne diyorsun?"

"Şirket."

"Peki. Tamam. Senin 'şirket' bana asla halkıma, anayurduma ihanet edecek duruma düşürülmeyeceğim konusunda teminat verdi..."

---

* Zeytinyağı ve limon suyu karışımında bekletilmiş, başlangıç yemeği olarak servis edilen, baharatlı çiğ balık. (y.h.n.)

Peh! diye düşündü Switters, kafatasının yankı bölmesinde Maestra'nın kuşku dolu ünlemini taklit ederek.

"...yani senin 'şirket' için gizlice çalışmaya politik yönden büyük bir itirazım yok. Ama, Ajan Switter, seninle ve üstlerinle olan iş ilişkimde tamamen dürüst olmayı çok istiyorum ve samimiyetle söylüyorum ki ben şahsen asla senin 'şirket'e uygun değilim. Ben farklı karakterde biriyim."

"Nasıl bir karakter bu, dostum?"

"Eee," dedi Hector, yanakları hafifçe kızararak, fısıltılı bir ses tonuyla, "utanç verici ama dürüstçe kabul ettiğim gerçek şu: Hayatta en çok ilgi duyduğum şeyler seks, uyuşturucu ve rock'n'roll."

Çeşitli yanlış anlamalar, rugbi çarpışmaları, hafif oto kazaları, işle ilgili rizikolar yüzünden Switters'ın sadece on bir bütün ve sağlıklı dişi kalmıştı. Switters'a göre ağzının içi dişsel Stonehenge'e* o denli benziyordu ki "korkudan" ağız dolusu gülümsemekten kaçınıyordu, kendi deyişiyle, "Druid'leri** cezbeder diye." Buna rağmen artık, Hector'un suçlulukla bulunduğu itiraf Switters'da hiçbir mahcubiyetin sansürleyemeyeceği geniş, ağzı açık bir sırıtmaya yol açtı – gözler önüne serilebilecek olan şey büyük ölçüde puding ile kaplanmış olsa bile.

"Mükemmel," dedi. "Bu kesinlikle mükemmel, Hector."

Perulu şaşırmıştı. "Rica ederim, ne demek istiyorsun?"

"Yeni meslektaşlarınla pek çok ortak yanın olacak demek istiyorum. Seks, uyuşturucu ve rock'n'roll CIA içinde çok rağbet görür."

"Benimle kafa buluyorsun."

"Doğal olarak yöneticiler ve bu alandaki *bütün* ajanlar arasında değil ama iyi, en parlak ve en iyiler arasında. Anlıyorsun ya, en kötü iki tanesinin adını anmak gerekirse Birleşik Devletler Orman Dairesi veya Enerji Bakanlığı'ndan farklı olarak, CIA bütünüyle bürokratik, ruhsuz insanların teşkilatı değildir."

"Ama 'şirket' –CIA, artık bu şekilde söyleme iznim olursa– aslında görmezlikten gelmiyor..."

"Resmi olarak hayır. Ama bununla ilgili yapılabilecek çok az şey var. Tecrübeli üyeler ne çeşit bir insanın en iyi casus veya ajan olaca-

---

* İngiltere'de, Salisbury'nin kuzeyinde Neolitik Çağ sonuyla Tunç Çağı başından (İÖ 1800-1400) kalma, toprak bir setle çevrili, iç içe birkaç halka oluşturacak gibi aralıklarla yerleştirilmiş dikine taş blokları topluluğu. (ç.n.)

** Keltlerde rahiplik, öğretmenlik, yargıçlık gibi işlevler de üstlenmiş bilgin. (ç.n.)

ğını kesinlikle anlar: çok zeki, eğitimli, genç, kendine güvenen, sağlıklı, engeli olmayan ve nispeten korkusuz biri. Eee, zeki, eğitimli, genç, kendine güvenen, sağlıklı, engeli olmayan ve korkusuz bir adam mizacında muhtemelen seks, uyuşturucu ve rock'n'roll'a temayüle büyük bir yer ayıracaktır. Bizim işimizde bu doğaldır. Ve hoş görülür. Tabii ki zaman zaman ayağı kayıp ağa takılan kovboylar var..."

"Kovboylar mı?"

"Bilirsin işte: Aşırı vatanseverlik gösterenler ve Kitabı Mukaddes'i yumruklayanlar. Her an silaha sarılmaya hazır yurtseverler. Uluslararası olayları yaratanlar, CIA'i ve Birleşik Devletler'i sürekli utandıranlar ve masum insanları öldürtenler onlardır. Tabii ki, terfi etme eğilimindedirler, çünkü aslında şirketi politik nedenlerle atanan kimseler olarak izleyen aynı asık suratlı, sersem, kıç yalayıcı, avantacı, dedikoducu, maço alıklar bunlar, ama istihbarat ve karşı istihbaratın sanat ve bilim olduğunu gerçekten anlayan herhangi biri sana kovboyların çoğu kez işlerini aksattıklarını söyler. Tanrılar onları aramıza felaket üretmek ve işleri berbat etmek için attılar. Hector, tanrılar kaba güldürünün yorulmak bilmez hayranlarıdır, farkındasın değil mi?"

Gülümseme sırası şimdi Hector'daydı. "Eğlenceli bir konuşma tarzın var, Ajan Switter. Eğer onlardan biri değilsen ve eğer beni işletmiyorsan galiba bu CIA ile ilişkim hoşuma gidecek."

"Aferin sana."

" Eee yemek bitti ama önümüzde gece var. Ajan Switter söylesene, dans etmeyi sever misin?"

"Niye, evet severim. Aslında daha birkaç gün önce ara vermeden saatlerce dans ettim." Switters, dans ettiği sırada yalnız olduğuna değinmeyi ihmal etti.

Hector Sumac'ın uyuşturucu seçimi, en azından şu ekim akşamı için saf, bej renkli, nispeten hafif bir tür And kokainiydi. Switters istemedi. "Teşekkürler dostum, ama kendimi aslında olduğumdan daha zeki, daha güçlü veya daha yakışıklı hissettiren her türlü maddeden uzak durma eğilimindeyim." Ona göre, egoyu küçülten uyuşturucular, egoyu silip süpüren uyuşturucular vardı, başka deyişle açığa çıkarıcı ve aldatıcı uyuşturucular; ruhsal düzeyde en azından, huşu içinde olmayı kabadayılığa tercih ediyordu. Aldanmaya gönüllü olmayı özleseydi, sağ olsun eski moda iyi alkol işini etkili bir biçimde ve ucuza görürdü, aşırı sinirle dişlerini sıkmanın belirsiz ikramiyesi olmaksızın.

Switters yine de burnundan bir parça mal çeken Hector ile beraber oturdu. Hector'un '97 model Honda'sında oturuyorlardı. Araç hâlâ tertemizdi ama eğer Lima, caddelerin onarımı için –bakımın zorbalığı– birkaç milyar *nuevos soles** tahsis etmekte gecikseydi, Hector'un muhteşem otomobili sarsılır, otomotiv kirişlerin her bir parçası bir yana dağılıp baharda açan yabani kadife çiçeğine dönerdi. O sırada yine de, arabadan şeftalimsi, kaymaklı, yeni araba kokusu sızıyordu ve Switters bu kokuyu içine çekince, genç kızların cazibesinin, kısmen yeni bir arabanın kokusunun organik eşdeğerini, biyolojik eşdeğerini –peki, tamam, cinsel eşdeğerini– yaymalarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Hector kâfi derecede kokain çektikten sonra dinlemekte oldukları Soundgarden kasetini teypten çıkardı ve iki adam bir buçuk sokak ötedeki Ambos Mundos Kulüp'e yürüdüler, saat on bir olmadan oraya vardılar. Ambos Mundos Lima'daki çoğu kulüp gibi haftada beş gece, canlı Kreol müziğine ağırlık veriyordu ama her pazartesi Birleşik Devletler ve Büyük Britanya'dan en son rock hitleri çalan hipi bir D.J. nöbeti devralıyordu. Kulüpten içeri girdiklerinde mavi ışıklar yanıp sönerek Pearl Jam ile sarsılıyordu.

Switters'ın güneşten yanmış, iri kemikli geniş yüzü, oraya buraya gelişigüzel dağılmış yara izlerinin hareketliliği ve ışıltısıyla her zaman canlıydı, öyle ki bu izler çalı karidesi kadar ince, kar taneleri gibi değişken olsalar da, adamın zorlu bir geçmişe sahip olduğu izlenimi yaratıyorlardı; onun zümrüt yeşili küreleri ve bunların etrafındaki yoğunluk bu izlenimle birleştiğinde, Switters'a potansiyel olarak tehlikeli bir görünüm kazandırıyordu. Ancak bu izlenim, karşı konulmaz tatlılıktaki gülümsemesiyle dengeleniyordu, öyle bir gülümsemeydi ki bu, çentikli dişlerini saklamak için yanağını tutmasına rağmen göz kamaştıracak güce sahipti ve bu genellikle böyleydi. (Ne zaman dişlerini sabitleştirtse, ona yine acı çektiriyorlardı sanki, kırk beşinci doğum gününe kadar dişlerini bir daha elletmemeye yemin etmişti.) Bu yüzden, belki de yüz ifadesi için *tehlikeli* çok doğru bir sözcük değil. Belki *şaşırtıcı* ya da *çelişkili* veya *önceden kestirilemez* daha doğru olur – bazı ruhsuz kimseler için *önceden kestirilemez* ve *tehlikeli* eşanlamlı olsa da. Her neyse, kadınlar onun görünüşünü hilesiz bulmuyor değildiler ve kaslı gringo –neşeli yine de her nasılsa ağırbaşlı bir şekilde– beyaz takımı ve ihtiyatlı gülümsemesiyle, Panama şapkasının altından yavaşça süzülerek çıkan iki üç bambu renkli lülesiyle kapıdan içeri adım atınca, birden fazla hatunun nabzında ansızın bir hızlanma oldu.

* Sol, Peru'nun standart para birimi. *Nuevos Soles*: Yeni Sol. (y.h.n.)

Sonraki doksan dakika boyunca, Switters yerli ve yabancı, her tür kadınla dans etti ama gece yarısı –mitin kara kedisinin zamanın mekanik faresine saldırdığı saat– gelip çattığında, özellikle bir tanesi onun yörüngesindeydi. Kadının ismi Gloria idi, Peruluydu ve çok fazla, çok hızlı içki içiyordu. Sırnaşık ve minyon tipli Gloria'nın kısa saçı aslında Hector'un saçına benzer bir şekilde perçemlere ayrılmıştı; gözleri çikolataya batırılmış, fitilleri yakılmış kiraz bombaları gibiydi. Yirmili yaşlarının ortalarında, Switters'ın uzmanlaştığı beğenisi için birazcık yaşlıydı ama slow dans sırasında leğen kemiğini Switters'ınkine bastırdığında, votkayla ısınmış diliyle Switters'ın soluğunda delikler açtığında, adamın bedeni Suzy'yi unuttu ve devirdiği her birayla aklı da bedeninin izinden gitmeye koyuldu.

Switters Gloria'nın vajinası için giderek büyüyen bir iştah duyuyordu ve Gloria'nın alkol tüketiminin kendisinin başarı şansını azaltmadığını düşünüyordu. Aslında Gloria'ya öylesine darmadağın, gözü dönmüş bir hal gelmiş, öyle kızarmıştı ki evde terden sırılsıklam olmuş dağınık yatak çarşafları arasında kalabalık dans pistinde olduğundan daha iyi görünebilirdi. Yine de Gloria Switters'ın kulağına ıslak ıslak, "Meme uçlarımı çiğnemeni arzuluyorum," diye fısıldadığında Switters şaşkına döndü.

Switters dans ederken'ondan uzaklaşarak hızla bir dönüş yaptı. Tekrar yüz yüze geldiklerinde Gloria oldukça yüksek sesle ve kıkırdayarak, "Göğüslerimi yemeni arzuluyorum," dedi.

Çiğnemek mi? *Yemek* mi? Belki dilden kaynaklanan bir sorundu. Belki Gloria gönüllü bir katılımcı olabileceği oral faaliyetleri *–yalamayı, emmeyi* veya *ısırmayı–* kastetmişti ama bunların İngilizcedeki karşılıklarını bulamamıştı. Switters Gloria'yı masalarına geri götürürken Hector'dan bir cümle ödünç alarak, "Eğlenceli bir konuşma tarzın var," dedi.

Hector kucağında şehre uyum sağlamış, saçlarını sarıya boyatmış yerli bir kızla karşılarında oturuyordu. Tetikte ve kontrol altında gibi görünüyordu. Langley onaylardı. Switters onunla iş konuşma, belki CIA'in bir tür özerk gizli derneğe (B.B.H.'nin daha geniş, daha çok ödenek ayrılan, daha iyi örgütlenmiş bir versiyonuna); temel işlevi, istihbarat (her zaman dinginlik, güzellik, yenilik ve neşenin hizmetindeki gerçek istihbarat) dünyada gerçekten gelişebilsin ve insanlığın ezeli masumiyetinin bir parçası korunabilsin diye, nüfuzlu insanların dikkatini başka yöne çekmek ve onların hırslarına gizlice karşı çıkmak için perde arkasında çalışmak olan zıt yönde bir hiyerarşiye yavaş

yavaş dönüşmenin eşiğinde olduğu yolundaki biraz yeni düşüncesini açıklama isteği duydu. Yazık ki, müzik çok gürültülüydü ve Gloria Switters'ı yeninden çekiştiriyordu.

"Efendim canım?"

"Beni *culo*'da becermeni arzuluyorum."

Başlangıçta Switters onun *cooler* (soğutucu) dediğini sandı ve şu soğutuculu ambarlardan birinde buz gibi, kan lekeli beton üzerinde birbirlerine dolandıklarını, etraflarındaki demir kancalarda asılı duran, mumlu, sarı ve kırmızı kenarlı sığır etlerinin arasında, nefes nefese kaldıkları veya iç çektikleri an çıkardıkları buharın yoğunlaşması yüzünden karşılıklı meydana getirdikleri bir bulutun içinden öpüştüklerini ve birbirlerinin yüzlerini göremediklerini getirdi gözünün önüne.

"Kıçımı fullemeni arzuluyorum," diye ayrıntıya girdi Gloria.

Eee, diye düşündü Switters, *İşte sana Güney Amerika.*

"Süper mi, normal mi?" diye sordu.

Gloria anlamadan kıkırdarken, Switters ani bir itkiyle ayağa kalktı, şapkasını aldı ve Hector'un omzunu şefkatle sıktı.

"Hayır! Olamaz! Gitmiyorsun di mi?"

"Maalesef! Burası canlanıyor, anlarsın ya. İyi şanslar dostum. *Ha sido estupenda.** Seni ararım."

Çıkışa doğru giderken, "Gloria'ya bir demlik kahve ısmarla. Senin gider hesabına eklemeyi unutma. Şirket, lastikten çuvalı olan çok yüce bir Noel Baba'dır," dedi.

Switters taksiyle Centro'ya dönüş yolculuğunda o gün daha erken saatlerde ziyaret etmiş olduğu katedrallerden birinin önünden geçti. Girişinde bir melek heykeli olanın. Bir keresinde Suzy ile masa tenisi oynarken –Switters'ın onunla yalnız bırakıldığı nadir zamanlardan birinde– Switters ona meleklerin hangi dili konuştuğunu düşündüğünü sormuştu. "Aaa," diye cevaplamıştı Suzy, tek bir pası kaçırmadan, "büyük olasılıkla İsa'nın konuştuğunun aynısı."

"Tarihi İsa'nın Aramca konuştuğuna inanılıyor. Neden ilahi ev sahipleri bütün olası diller içinde Güneybatı Asya'da uzun zaman önce ölmüş bir Sami dili lehçesiyle konuşmayı seçer? Ne dersin?"

Suzy'nin öylesine aklı karışmış görünüyordu ki Switters konuyu açtığına hemen pişman olmuştu. Suzy, "İsa'nın içindeki bebek" idi, Kitabı Mukaddes'in onlardan bahsettiği üzere, "İsa'nın içindeki be-

* (İsp.) Harikaydı. (ç.n.)

bekler", gerçekten inançları hakkında *düşünmeleri* istendiğinde çok mutsuz olurlar. "Her neyse," demişti Suzy gizlice ve Switters'ın ileri uzattığı raketiyle karşılayamadığı bir atış yapmıştı.

"Sanırım melek konuşmasını anlayıp anlamamamız sorun değil," diye itirafta bulunmuştu Switters. "Onların şu borazanları, alev alev yanan kılıçları ve karanlıkta parıldayan aksesuarları var, ne demek istediklerini anlatacak bir yol bulurlar. Ben çok dil biliyorum yani öyle deniyor, ama dilini hiç anlayamadığım ülkelerde epey vakit geçiriyorum. Ve biliyorsun ki Suzy, böyle olmasını tercih etmeye başlıyorum. Bu insana moral veriyor. Bir süre etrafındaki herhangi birinin dediğinden tek kelime anlamadan durursan, palavracı kardeşlerimizin ne sıradan, sıkıcı insanlar olduğunu unutmaya başlıyorsun."

Suzy onun bu söylediğini son derece eğlenceli bulmuş, bir sonraki oyun için masada köşeleri değişirken, Switters'ın onu çabucak okşamasına ses çıkarmamıştı – ki bu, tabii ki onun maçı kazanmasını sağlama bağlamıştı.

Sırası gelmişken, Switters ve arkadaşları tüm CIA ajanlarını iki kategori altında topluyorlardı: kovboylar ve melekler. Kovboylar ve melekler aynı dili konuşuyorlardı ama farklı vurgularla ve çok farklı gayeler için.

Switters, Gran Hotel Bolívar'a vardığında saat sabah 2.00'ye yaklaşıyordu ve lobi şaşırtıcı gölgelere bürünmemişti ve sessiz değildi. İçeri girmesiyle birlikte şişkin koltukların birinden bir kişi fırlayıp ona doğru yürümeye başladı. Switters'ın eli belindeki tabancaya gitti.

Adam, çökük omuzluydu ve biraz topallıyordu.

"Senyor Switter. Bu geç saatte traktörlerinizi satın alacak kimi buluyorsunuz?"

"Ne var ki Juan Carlos, gece yarısı ayinindeydim." Rehberle tokalaştı. "*Seni* orada görmedim. Papaz seni soruyordu. Yeterince dinlenmediğin için endişeleniyor."

"Şaka yapma senyor. Senin durumunu düşünmekten dinlenemedim. Sevgili büyükannenin kalbini kırma konusunda fikrini değiştirdin mi?"

"Yoo, planlarım değişmez. Ama endişelenme, dostum. Büyükannem plastik biftek kadar serttir. Ve o kraker canavarını özgürlüğüne kavuşturma konusunda son derece kararlı."

Juan Carlos kırık bir saksı kadar tahrip olmuş görünüyordu. "Onu Iquitos'a götürürsen," dedi, "uzun süre özgür kalamayacak." Rehber

Iquitos'un, egzotik bir orman kasabası ve Amazon havzasının başkenti olarak romantik bir şöhreti olmasına rağmen yaklaşık dört yüz bin nüfuslu bir kente döndüğünü ve tomrukçuluk ile çiftçiliğin yağmur ormanlarını sokaklarından gitgide daha öteye ittiğini açıkladı. "Asıl ormanı bulmak için Iquitos'tan herhangi bir yöne doğru elli kilometre gitmen lazım ve hatta kuşun orada bile emniyette olmayabilir. Iquitos'ta papağan pazarı çok büyüktür, senyor, çok geniş. Büyükannenin arkadaşının yakalanıp başka bir kafese konması işten bile değil. Sonuçta yabancının biri onu satın alıp –belki de yine Birleşik Devletler'e– götürür."

Eee, bu asla olamazdı. Ve Juan Carlos şu sıralar Iquitos'ta saldırgan futbol seyircisi gibi ilerleyen kolera mikrobu konusunda uyarıda bulunarak sözlerini sürdürdü. "Senin aşı, korkarım ki, asgari bir koruma..."

"Tamam. Anlaşıldı. Iquitos başımı ağrıtacak, anamı ağlatacak. Peki alternatif nedir? Senin hazır bir seçeneğin varmış gibi şüphe götürmez bir his var içimde."

"Senin kendi emniyetin için, senyor ve büyükannenin huzuru adına."

"Anlıyorum, Juan Carlos. Sen iyi bir adamsın."

"Senin için Iquitos'u iptal edip öğleden sonra Pucallpa'ya bir uçuş ayarlama cüreti gösterdim."

"Pucallpa mı?!"

"Sí. Evet. Çok daha küçük bir şehir ve biliyor musun ne? – Uçakla Lima'ya gitmekten daha kısa sürüyor."

"Doğru olabilir ama duyduğuma göre Pucallpa pek de öyle Judy Garland'vari bir kent değil. Ve ormana karşı sevecen de değil."

İki tane *Policía de Turismo* şekerleme yaparken hareketlenmiş, bildik yasa uygulayıcı gözlerle onlara pis pis bakıyorlardı. Switters neredeyse hiç korkmadı ama Juan Carlos asansörün yanındaki boşluğa doğru başını salladı ve iki adam daha özel bir şekilde konuşmalarına devam etmek için oraya doğru yürüdüler.

"Pucallpa daha meşakkatli ama aynı zamanda daha ılımlıdır. Bu kulağa çılgınca mı geliyor?"

"Hiç de değil. Sadece kalın kafalılar paradoksun değerini bilmezler."

"Tabii ama Pucallpa'da kalmak istemeyeceksin, çünkü anlarsın ya, orası aynı zamanda bir şehir ve aynı zamanda orada bir papağan pazarı oluşuyor."

Switters'ın niyeti bir orman kasabasına uçmak –Iquitos onun ilk seçimiydi ama Pucallpa da olurdu–, Gemici'yi salıverme töreni için

ormanın kıyısına götüreceği bir araç kiralamaktı. Bunu bir tören olarak düşünüyordu, çünkü Maestra video kamerasını onun timsah derisinden valizine tıkıştırmış, Switters'ın bu olayı videoya kaydetmesinde ısrar etmişti. Şimdi Juan Carlos ona papağanın her iki şehrin sınırları içinde emniyette olmayacağını, üstelik petrol varilleriyle, öylece bırakılmış boy boy borularla ve kullanılmayan makinelerin paslı kalıntılarıyla kirlenmiş şu orman kasabalarının dış mahallelerinin Maestra'nın seyir zevki için güzel bir doğa manzarası sağlamayacağını söylüyordu.

"İdeal olan bu," dedi Juan Carlos sır verircesine. "Pucallpa'da bir tekne kiralarsın. İyi motoru olan bir tekne. Inti adındaki çocuğun iyi bir teknesi ve biraz İngilizcesi var. Bu tekne seni Rio Ucayali'nin yukarısına götürür. Güney, nehrin akış yönünün tersidir. Masisea'ya varmadan önce nehir doğuya doğru bir kola ayrılacak. İsmi Abujao sanırım. Amazon havzasındaki bu nehirler trafik ışıkları gibi değişiyor, Ay gibi, tedavüldeki para gibi. Inti onu bulur. Masisea'ya varırsan çok gitmiş olursun."

"Ne arıyorum?"

"Boquichicos adında bir köy. Brezilya sınırına yakın Rio Abujao üzerinde. Boquichicos petrol ticareti için hükümetimiz tarafından kurulan yeni kasabalardan biriydi ama o kasabayı katı çevresel faktörleri göz önünde bulundurarak kurdular. Petrol ticaretinde işler iyi gitmedi ama kasaba hâlâ orada duruyor. Çok küçük, çok hoş. Ücra."

"Sahi mi? Hayli uzak bir bölgeden söz ediyorsun gibi bir his var içimde. *Ne kadar* ücra? Bu mavi yolculuk Pucallpa'dan ne kadar sürüyor?"

"Aaa, sadece üç gün."

"*Üç gün mü?!*"

"Artık kurak mevsimin sonu. Nehirler yavaş akıyor. Bu yüzden belki dört gün."

"*Dört* gün mü? Her iki yoldan da mı? Unut gitsin, dostum. O kadar vaktim yok benim, olsa bile onu lanet uyuz nehrin birinde harcamazdım." Switters neredeyse başkent Lima'nın tam göbeğinde acı çekerek katlanmış olduğu böcek yaralarının sayısını göstermek için tişörtünü kaldıracaktı, fakat turizm polisine bir bakışı onu bunu yapmaktan vazgeçirdi.

"Senin için uzun zaman fedakârlık eden, yakında İsa'nın yanına çağrılabilecek zavallı yaşlı bir kadının mutluluğu için de mi yapmazsın..."

"Peh!"

"...yaşlı, sadık evcil bir hayvanı korumak ve ödüllendirmek için de mi yapmazsın?" Juan Carlos Boquichicos'u özel yapan şeyin her gün yüzlerce papağan ve dev papağan tarafından ziyaret edilen büyük bir *colpa*'ya veya tuz domlarına yakınlığı –bir saatlik bir yürüyüşle– olduğunu açıklayarak konuşmasını sürdürdü. Rehber, Gemici için daha zevkli ve uyumlu bir düşkünler evi hayal edemiyordu; Switters da böyle bir yerin video filminin Maestra'nın kişisel Oscar'ını kazanmasını sağlayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Maestra daha fazla minnettar olamazdı. Kısacası, Switters Snoqualmie'deki kulübenin taş şöminesinin, şömine rafının üzerindeki devasa etli çıplaklığın mavi renk küresi gibi titreşen –artık kendisinin olan– yağlıboya Matisse tablosunun önündeki ayı postuna uzanmış olarak kendi görüntüsünü gözünün önüne getirerek eğlendi. (Suzy'yi de bu sıcak fantezinin içine katmaya cüret etse mi? Yapmasa daha iyi.)

"Peki ya yırtıcı hayvanlar? Bilirsin, eee, Amerikan parsları, jaguarlar, büyük renkli yılanlar?"

"Bunlar var Senyor Switter ve aynı zamanda Kandakandero Yerlileri'nin attığını vuran okları var, bu yerliler parlak renkli tüyleri vücutlarını süslemek için kullanıyorlar. Ama koskoca ormanda bir sürü kuşun içinden onun seçilmesi, milli piyangodaki ihtimal kadar düşük."

"Bir sürü kuş ama sadece biri Kuzey Amerika'nın şehir merkezinden, besili, beyaz bir oğlan."

Juan Carlos güldü. "Endişelenme. Kandakandero kabilesi tüm Amazon bölgesindeki en utangaç kabiledir. Senden kaçıp saklanırlar."

"Sahi mi? Çok kötü. Bizim John Deere tavuk tüyü yolucularımızdan biriyle onların ilgisini çekebilirdim. Bu aletin tukan ve dev papağanlar üzerinde de işe yarayacağından eminim."

"Yani gidecek misin?"

Switters omuz silkti. Kaderin, kapı tokmağındaki yumruk gibi yakınımızda olduğunu hissedebileceğimiz zamanlar vardır. Tabii ki ona karşı koyabiliriz. Ama dönmeyecek olan bir tokmak, sıkışan ve asla kımıldamayan bir kapı, tanrılar için bir baş belasıdır. Tanrılar kapı pervazlarını tekmeleyebilirler. Daha da kötüsü, bizi sıkışmış menteşelerimize budala gibi asılı bırakarak, hayatta kapının gereksiz riske ve böylece sihre doğru çarpılıp açılması için başka bir şanstan mahrum bırakarak bezginlikle yürüyüp gidebilirler.

Efsaneye göre Switters Amazon'a krem rengi ipek bir takım elbise, Jerry Garcia papyonu ve bir çift beyaz tenis ayakkabısı giyerek gitti. Kayda doğru geçmek gerekirse takım elbise giymişti elbet, nereye gitse takım elbise giyerdi ve Amazon bölgesine giderken bir istisna için herhangi bir sebep görmedi; ama pantolon paçalarını bu yolculuk için satın aldığı baldırlarına kadar çıkan lastik çizmelerinin içine sokmuştu; oysa Garcia tarafından değil, Eldridge Cleaver tarafından tasarlanan ve yalnızca Cleaver'in Kara Panter Partisi'ni henüz unutmuş ya da affetmemiş olan yaşı ilerlemiş FBI mensuplarının katıldığı toplantı ve törenlerde taktığı bir deri papyonu, Virginia, Langley'de, bırakmış olduğu çekmecedeydi.

Kaydı biraz daha düzeltmek gerekirse, Switters'ın bu noktada Boquichicos'a motorlu bir tekneyle pat pat gitmek gibi bir niyeti hiç yoktu. Pucallpa'ya varır varmaz, kolaylıkla bir hava taksisi kiralayıp, uçacak, Gemici'yi salıverip geri dönecekti. Tatil parasını tüketecekti ama kesinlikle her kuruşuna değerdi. Şansı varsa, ertesi sabah Lima'ya geri dönmüş olacaktı. Doğuştan ve mesleki nedenlerden dolayı ağzı

sıkı biri olarak bundan Juan Carlos'a bahsetmediyse de rehberin buna karşı çıkması pek muhtemel değildi.

Bilakis, Juan Carlos papağan ve sahibesiyle ilgili bütün kaygılarına rağmen Switters'ın güvenliği ve rahatı konusunda da eşit derecede kaygı duyduğunu ifade etmişti. "Mutluyum, senyor," demişti otel lobisinde birbirlerinden ayrılırlarken, "ormanımız için pek hevesli olmamanıza."

"Niye ki?"

"Tehlikeden dolayı. Yoo, orası artık sinemada gördüğünüz Amazon gibi değil, büyük nehirler boyunca uzanan çok yabani ve medeniyet görmemiş bir yer değil, artık çok hayvan yok, kafatası avcıları veya yamyamlar yok. Nehir üzerinde kalıyorsanız, kısa bir yürüyüş yapıp *colpa*'ya giriyorsanız ve aynı güzergâhtan geri dönüyorsanız, tamamen güvende olursunuz. Açık söyleyeyim, Lima'dan daha güvenli. Ama bazı *Norteamericanos** nehri terk etmek istiyorlar, patikayı terk etmek istiyorlar, film yıldızı gibi, Tarzan gibi ormana koşmak istiyorlar. Büyük hata. Bugün bile balta girmemiş orman bin bir şekilde üzebilir insanı."

Switters, "Endişelenme, Juan Carlos. Benim hadisem bu değil," dedi içtenlikle, elinde onu nelerin beklediği konusunda herhangi bir ipucu olmadan.

Switters yatakta dua etmeye çabaladı, çünkü bunun kendisiyle Suzy arasında bir şekilde bağlantı kurabileceğini düşünüyordu ama bu konuda pek becerikli değildi, belki dil konusunda fazlasıyla bilinçli biri olduğundan; ahizenin diğer ucundaki her kim ya da her ne ise onu basmakalıp ifadelerle sıkmak istememişti, ama ağdalı bir dilin ve nükteli sözlerin uygun kaçıp kaçmayacağını ya da hoş karşılanıp karşılanmayacağını merak ediyordu. Ettiği duada retorik açısından doyurucu bir sonuca varmadan önce, aklı Gloria'ya kaydı –Limalı kadınların çoğu kültürlü ve rafineydi, aşırı alkol yüzünden edepsizleşmediği zamanlarda Gloria'nın da öyle olacağını tahmin ediyordu–, onu buraya getirmediği için yüreğinde ve kasıklarında bir pişmanlık sancısı duydu. Bu, kılı kırk yaran biri olması yüzünden tabii ki kendi hatasıydı.

Switters'ın ironisi hayatı severken ve onu enerjiyle kucaklama eğilimindeyken, aynı zamanda kılı kırk yaran ve midesi her şeyi kaldırmayan biri olabilmesinde yatıyordu. Örneğin, organlarının ve

* (İsp.) Kuzey Amerikalılar. (ç.n.)

bağırsaklarının varlığını kabul etme isteksizliği midesinin kaldırmamasından başka nasıl açıklanabilir? Besbelli içorganları olduğunu biliyordu, embesil değildi, ama güzel bedeninin tatil çantası gibi kaygan, buharı tüten bağırsaklardan oluşan yılankavi borularla, yeşil ve sarı iğrenç safralarla tıkanmış dalgalanan et tüpleriyle, çok miktarda bakteri kolonisi, kokuşmuş gazlar ve kısmen hazmedilmiş gıda parçalarıyla doldurulmuş olabileceği fikrini öylesine iğrenç buluyordu ki, bedeninin içi –ve romantik olarak cazibesine kapıldığı herhangi bir kadının bedeninin içi– enerjisini sümüksü, kana bulanmış doku parçalarının çarpıntısından değil, bir çeşit mistik beyaz bir ışık topundan alıyormuş gibi yapmayı tercih ederek, kendisinin gerçeği kavramasına engel oluyordu. Bazen yemek borusu ve anüsü arasındaki bölgede parıldayan tek bir mücevher, parlaklığı gövdesinin dört bir yanını kuşatan hindistancevizi büyüklüğünde bir elmas bulunduğunu hayal ederdi.

Hay Allah, Switters.

Switters saat sekiz civarında ayaktaydı, saat dokuz olduğunda internete bağlanmıştı. (Bu arada valizini hazırladı, istemeyerek bedensel bakım eylemlerini gerçekleştirdi ve oda servisini arayarak kahvaltı ısmarladı: kendisi için az pişmiş yumurta ve bira, Gemici için bir tabak meyve.)

Bilgisayarından, aynı zamanda Langley'nin Lima'daki istasyon şefi olan Birleşik Devletler elçiliği ekonomi sekreterine şifreli bir rapor gönderdi. Switters'ın raporu bütünüyle profesyonelceydi, kendini misafir olarak bulunduğu ülkenin ekonomisini; canlılığını başlı başına, baştan aşağı, tam da CIA'in kökünün kurutulmasına yardımcı olmakla görevlendirildiği kokain ticaretine borçlu olan hastalıklı bir sistem olan Peru ekonomisini çökertmeye adamış bir "ekonomi sekreteri"nin ironisine iğneleyici göndermelerden ve edebi alaycılıktan yoksundu. Switters sapına kadar kovboy olan şefe, yalnızca kayıp koyunun ağıla döndüğünü rapor etti, en önemlisi de kendi görüşüne göre Hector Sumac'a (kod adını kullandı) muhtemelen ikinci derece casuslukla meşgul olması, uygulama operasyonlarında da yardım etmesi konusunda güvenilebileceğini ama onun kendi başına istihbarat yürütmesine izin vermeden önce birkaç yıl beklemenin akıllıca olabileceğini ekledi.

Kovboy ve melek arasındaki çizgi çok inceydi – Switters'ın kendisi de ara sıra bu hatta zikzak çiziyordu. Hector ise muhtemel bir meleklik vaat ederken Switters gereksiz bir şekilde patlamaya hazır

olduğundan kuşkulandığı Latin mizacı konusunda ihtiyatlıydı ve bu yüzden Hector ona gerçekten kanatları olduğunu kanıtlayana kadar borusunu çok yüksek sesle ondan yana öttürme konusunda sakınımlı davranıyordu.

Görev başarıyla tamamlandı ve yine teknolojik açıdan en üst seviyede, askeri nitelikli müthiş dizüstü bilgisayarında Switters, Maestra'nın ev bilgisayarına sinsice girme işine koyuldu. Böyle manevralarda biraz paslanan Switters için bu yarım saatten fazla sürdü ama sonunda Maestra'nın kapılarına çarptı, bekçi köpeklerinin üzerinden atladı ve *Maestra*'nın dosyalarını ele geçirerek Suzy'nin posta kutusundan kaçırdığı e-posta mesajlarının her birini sildi. Maestra'nın bilgisayar çıktılarını almadığını veya mesajları bir CD'ye kaydetmediğini farz eden ve bunu yapmadığından hayli emin olan Switters'ın genç üvey kız kardeşi için duyduğu kızışmanın yazılı kanıtları artık kendi halinde, tarafsız bir esir tarafından yutulmuştu.

Switters bunun yerine şu notu bıraktı: Üzülme Maestra. Hâlâ Gemici'ye Büyük Yeşil Cehennem yolunda refakat ediyorum senin için – ama artık bunu sevmeden yapıyorum."

Bu yazdıklarında da büyük ölçüde ciddiydi.

Pucallpa, Güney Amerika'nın Köpek Leşi Başkenti'ydi. Oranın dünyanın Köpek Leşi Başkenti olması gayet olağandı. Şayet başka bir şehir bu isim üzerinde hak iddia etse, belediye başkanı ve Ticaret Odası akıllılık edip bu konuda suskun kalırlardı. Pucallpa da bununla iftihar etmiyordu – ama Switters'ın gözleri ve burnu vardı. Köpek Leşi Başkenti'ni gördüğünde ve kokladığında tanıdı.

Yine de koku tek başına Switters'a gizlice bilgi vermiş olamazdı. Pucallpa'da koku alma duyusu düzeyinde ancak köpek leşlerinin güçbela rekabet etmeyi umabileceği organik ve inorganik öyle çok sağlığa zararlı koku vardı ki – kokmuş balık, çürük meyve, çürüyen bitkiler, bataklık gazı, çürüyüp küflenen orman bitkileri, kanalizasyon suları, gazyağı sobaları, odun dumanı, pis dizel kokuları, böcek ilaçları ve bir petrol rafinerisinin durmaksızın püsküren pis kokusu ve kereste fabrikası.

Köpekler, orada, göz önündeydiler, nehir kıyısı boyunda, ama aynı zamanda şehir merkezindeki su yollarında, kulübelerin avlularında, boş arsalarda, asfalt dökülmemiş ara sokaklarda, tek sinema salonunun önünde ve havaalanı asfalt pistinin yanında toplanmışlardı. Pek çok köpek cinsini hayal etmek hayalperestçe olabilir: bir köşede ölü bir kaniş, diğerinde ölü katılığında dev gibi bir Saint

Bernard. Ama yazık ki Pucallpa'da köpekgillerin leşleri her zaman melez itlerdi, soyu karışık köpekler ve sokak itleri, dahası çoğunlukla iki renk varmış gibi görünüyordu – bir iki beneği olan düz beyaz veya düz siyah köpekler.

Ölü evcil hayvanlarla canlı olanlardan daha bile az ilgilenen Switters'a göre sorulması gereken soru, köpek ölüm oranının çok fazla olmasının sebebinin ne olduğuydu? Tekleyen İspanyolcasıyla kâh hızla gelişen kâh gelişmesi duraklayan kasabanın birkaç sakinine bu soruyu sordu ama omuz silkmeden öte bir yanıt alamadı. Aniden refaha kavuşan kasabalarda insan kendisini zengin edebilecek şeylere, servete kavuşamayınca, bunu ona unutturan şeylere verirdi dikkatini. Ölü köpeklerde ne kâr ne de yanıltmaca olduğundan onları yalnızca akbabalar fark ediyordu sanki. Ve her ölü köpek için tam bir akbaba hava filosu vardı. Pucallpa Güney Amerika'nın Akbaba Başkenti'ydi.

Switters, "Burası zararlı bir kasaba," diye yakındı Gemici'ye. "Şikâyet etmeyi sevmiyorum, anlarsın ya, sızlanma insanların günahlarının en az affedilebileni ama Pucallpa, Peru pislenmiş, kirlenmiş, çürümüş, kokmuş, bozulmuş, ekşimiş, ayrışmış, küf bağlamış, küf tutmuş, kokuşmuş, çürük, yozlaşmış, ahlaksız, kültürsüz ve paragöz. Aynı zamanda sıcak, rutubetli ve rahatsız edici derecede canlı. Tabii ki senin gibi güzel bir kuşun şu balta kafalı gulyabanilerle uzaktan yakından bir alakası yok. Hayır yukarı bakma! – etrafı kuşatan pis kokulu kararmış gökyüzüne. Gemici! Ahbap! Derhal buradan gitmeliyiz."

Demesi kolay. Yürüyerek gerçekleştirdiği kasaba turunu tamamladıktan kısa süre sonra Switters'ın bir rezervasyon acentesinden öğrendiği üzere, beklenmedik şekilde mücadelelerine geri dönen bir grup Sendero Luminoso gerillası üç gün önce yerel bir havaalanına saldırıda bulunarak, yaklaşık bir düzine ufak uçağı harap edip zarar vermişlerdi. Halihazırda yalnızca iki hava taksisi uçar haldeydi ve her ikisi de gelecek hafta için mühendisleri, bankacıları ve büyük hisseli üçkâğıtçıları Pucallpa ve hisselerini yatırdıkları projeler arasında götürüp getirmek için ayırtılmıştı.

Switters üzüntülü ve sıkıntılı bir halde, valizinin yanında duran piramit şeklindeki papağan kafesinden olağanüstü tiz bir erkek sesi kadar yüksek ama bir el bombası kadar kulak tırmalayıcı bir ses geldiği sırada terleyerek, küfrederek, elektrik direğine, bir çöp yığınına veya ölü, tuhaf bir köpeğe tekme atma itkisine güçbela karşı koyarak bilet gişesinin önündeki kırık kaldırımı arşınlıyordu. Papağanın dediği şey, "Dunya insanlari, gevseyin," idi.

Kuş Seattle'dan ayrıldıklarından beri ilk kez konuşmuştu. Otuz dakika sonra fiyatı fazlasıyla yüksek ama bereket versin ki klimalı otel odasında, kuş yine konuştu –aynı cümle, doğal olarak– ve bunu aptalca bulabilecek insanlar var olsa da, sözler Switters'ın moralini düzeltti.

And Dağları üzerindeki uçuş, Pucallpa'nın zehirli havası, insanın beynini haşlayan sıcak ve gözeneklerden su fışkırtan rutubet birleşip Switters'ın migrenine davetiye çıkarmışlardı; ve baş ağrısı hava taksilerinin mevcut olmayışının yarattığı hayal kırıklığıyla birleşip iyice moralini bozmuştu. Neyse ki, Gemici karakteristik özelliği haline gelen cümlesiyle cıyaklayınca Switters derhal Maestra'nın yaklaşık yirmi yıl önce söylemiş olduğu bir şeyi hatırladı: "Her türlü depresyonun kaynağında kendine acıma vardır, insanlardaki her türlü kendine acıma da kendilerini fazlasıyla ciddiye almaktan kaynaklanır."

O zamanlar Switters Maestra'nın iddiasına karşı çıkmıştı. On yedi yaşında dahi depresyonun kimyasal sebepleri olabileceğinin farkındaydı.

"Burada anahtar sözcük *kaynak*," diye karşılık vermişti Maestra. "Depresyonun *kaynağı*. Pek çok insan için kendi kendinin farkında olma ve kendine acıma eşzamanlı olarak ergenlik çağının ilk yıllarında gelişir. Yaklaşık o zamanlarda dünyanın eğlenceli bir oyun alanından farklı bir şey olduğunu görmeye başlarız, ne kadar tehdit edici, ne kadar gaddar ve adaletsiz olabileceğini kişisel olarak deneyimlemeye başlarız. İlk defa hem içgözlemci hem de sosyal olarak dikkatli olduğumuz tam da o anda, dünyanın genellikle bizi takmadığı kötü haberini alırız. Benim gibi yaşlı bir domates bile bu kavrayışın ne kadar sancılı, korkunç olduğunu ve hayal kırıklığı yarattığını hatırlayabilir. Yani, öfkeye ve kendine acınaya kapılma eğilimi vardır ki bu, eğer yüz verilirse depresyon nöbetlerini azdırabilir."

"Tamam da, Maestra..."

"Sözümü kesme. Bu durumda, daha güçlü ve daha bilge biri –bir arkadaş, anne veya baba, bir romancı, bir sinemacı, öğretmen veya müzisyen– bizi alaya alıp depresyondan çıkarmadıkça, moralimizi düzeltmedikçe ve kendimizi bu denli ciddiye almanın ne kadar önemsiz, iddialı ve son derece *faydasız* olduğunu göstermedikçe, depresyon bir alışkanlık haline gelebilir, ki bu, bir süre sonra nörolojik bir etki yaratabilir. Bana katılıyor musun? Beyin kimyamız azar azar özel ve tahmin edilebilir bir şekilde olumsuz bir etkiye tepki göstermeye

uygun hale gelir. Bir şey aksayınca otomatikman blender'ını açar ve bizi şu kara kokteylle, eski kıyamet günü romuyla karıştırır ve biz bunu bilmeden solungaçlarımızın tersyüz edilmesiyle sarhoş oluruz. Depresyon elektrokimyasal olarak dengelenince, felsefi ve psikolojik olarak ona engel olmak son derece zor olabilir; o zaman geldiğinde, bu artık fiziksel kurallarla oynanan, tamamen farklı bir top oyunudur. Bu yüzden, Switters, canımın içi, kendi haline üzülme belirtisi gösterdiğin durumlarda sana blues plaklarımı hayli yüksek sesle çaldım veya sana *The Horse's Mouth*'ı okudum. İşte bu yüzden en ufak bir kendine önem verme eğilimi gösterdiğinde sana ve bana –senin ve benim: affedersin– her bakımdan başkan veya papa ya da Hollywood'da televizyonun en çok izlendiği saatlerdeki en büyük ikon kadar önemli olabileceğimizi hatırlattım ama hiçbirimiz evrenin kıçında bir sivilce olmaktan daha önemli değiliz, o halde kendimize gelelim. Koruyucu hekimlik, evlat. Bu koruyucu hekimliktir."

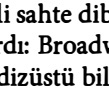
"Peki ama özsaygıya ne olacak?"

"Peh! Özsaygı hanım evlatları içindir. Bir sivilce olduğunu kabul et ve bu konuda canlı bir mizah duygusunu korumaya çalış. Zarafet bu yöndedir – hatta belki şan bile."

Büyükannesi bu süre zarfında Switters'ı kozmik bir sivilceden başka bir şey olmadığına ikna ederken aynı zamanda toplumun ona yüklemeye çalışacağı kısıtlamaları asla kabul etmemesini öğütlüyordu. Çelişik mi? İlle de değil. Maestra bir kişinin ruhunun tarihin bütün balolarının yerini alabileceğine, onları gölgede bırakabileceğine ve söndürebileceğine inanıyordu sanki ama ruhun saf kıvılcımına egonun şişkin lensleriyle bakarsan ruhunda yanarak bir delik açılması riskine girersin. Ya da aşağı yukarı ona benzer bir şey.

Her neyse, Gemici Çocuk'un cıyaklama nakaratı Switters'a Maestra'nın tavsiyesini hatırlatmıştı. Bir anda kendini daha iyi hissetti ama meseleleri önemlerine göre mütalaa etmeyi ve önemsiz talihsizliklerini bir daha şiddetlendirmemeyi veya abartmamayı garantilemek için, su ve hava geçirmez gizli bir gözünü açıp esrarlı bir sigara çekip çıkardı. Sonra kol saatinin kurgusu olarak gizlenmiş minicik özel bir anahtarla sürüngensi valizinin içine Langley'nin kurmuş olduğu iskandil ipli sahte dibin kilidini açtı ve daha da gizli bir kaçak malı ortaya çıkardı: Broadway şov melodileri derlemesi.

Gizli diski çok amaçlı dizüstü bilgisayarına koyup sesi açtıktan sonra yatağa sırtüstü uzandı, esrarlı sigarasını yaktı ve koro halinde söylenen "Soytarıları Takdim Et" şarkısına keyifle eşlik etti.

Switters, Inti'yi pek çok Pucallpa'lının teknelerini demirlediği yer olan aşağıdaki lagünde buldu – Pacacocha Lagünü. Akşam yemeği vaktinde Inti teknesinde hurma yağı tenekelerinden yapılmış bir mangalda, balık ve sinirotundan bir yahni kaynatıyordu. Tekne Rio Ucayali'de bir "Johnson" olarak bilinirdi, bu da on iki metre boyunda, bir buçuk metre eninde, alçak küpeşteleri olan ve yedi beygir gücünde bir Johnson takma motorla çalışan, tabanı düz bir kayık olduğu anlamına geliyordu. Teknenin dörtte biri, ekseni boyunca bambu sırıklarının üzerine yerleştirilmiş bir tenteyle güneşten korunuyordu. Bir zamanlar tamamen sazlardan yapılmış olan tente şimdi bir kat mavi naylonla uzatılmıştı.

Switters lagünde etrafındaki diğer Johnson'lara bakınıp çoğunun Inti'ninkinden bile daha pis ve hurda olduğunu görene kadar Juan Carlos'un bu tekneyi "iyi bir tekne" diye tarif etmesini ciddi şekilde sorguluyordu. Yine de tekneyi ona beğendiren adıydı: *Yıldızlı Suların Kutsanmış Küçük Bakiresi*. Bundan böyle *tekneden, kız* diye bahsedeceğiz.

Kızın kaptanına gelince, Inti tıknaz, seyrek dişli, önleri uzun, arkası kısa saç kesimli, biraz melankolik olsa da, dingin bir nezaketi olan ve yerlilerin yaşını tahmin etmek zor olsa da belki yirmili yaşlarının sonlarında biriydi. Juan Carlos teknenin değerini biraz abartmışsa, Inti'nin İngilizcesinin yeterliliği konusunda çılgınca mübalağa etmişti. Bununla birlikte iki adam İspanyolca ile İngilizcenin sözlü ve jestli karışımıyla, yüz ifadesi ve el işaretiyle ertesi sabah erkenden tekneyle Boquichicos'a sefer yapma konusunda anlaştı.

Yani, diye düşündü Switters, vişne kolalı maymun popolu tropik kadranlı alacakaranlıkta şehir merkezine doğru ağır ağır yürürken, *bir bakireyle randevum var, yaşlı bir fahişeye benziyor olsa bile.*

Otelin barındaki sohbet neredeyse tamamen havaalanına yapılan baskın hakkındaydı. Barda içen adamlar petrol veya kereste hisseleriyle doğrudan bağlantısı olan kapitalistlerdi (altın arayıcıları, sözde sığır çiftliği sahipleri ve egzotik kuş satıcıları daha az pahalı barlarda içerken, işçiler daha ucuz barlarda, uyuşturucu tacirleri özel villalarda, askerler ve polisler genelevlerde, yerliler sokakta içiyorlardı) ve ortak duygular hararetle Marksist akıncılara yönelmişti. Switters gizli CIA dosyalarına baktığı için Sendero Luminoso'ya yüklenen canavarlığın bir ölçüde aslında hükümet güçleri tarafından yapılmış olduğunu biliyordu. Bu, gerillaları hiçbir şekilde temize çıkarmıyordu, çünkü bol miktarda masum insan kanı onların ellerine de bulaşmıştı.

İktidar mücadelesi Switters'ı iğrendirirdi ve onun savaşçıları genellikle hor görmesi eşit olarak her iki taraf için de geçerliydi. Başlangıçta isyanın tarafını tutmak kolaydı, çünkü isyancılar genellikle zorbalık ve zulme karşı meşru olarak mücadele ediyorlardı. Yine de başarıya ulaşan her isyanın teşkilat taktiklerinin bir kopyasını dışa vurması modern tarihin gülünç bir klişesi olmuştu, ki bu her isyanın, ne kadar başarılı olursa olsun, insanın bayağılığını aşmaktan ziyade bunu sürekli kılması yüzünden, eninde sonunda bir başarısızlık olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden de, isyanın bombardımanından sağ kurtulmayı başaran şu masumlar daha sonra onun formaliteleriyle boğulacaktı. (Çekoslovakya'nın "kadife" devrimi, şiddetsiz olması ve maneviyatının yüksekliğiyle şu ana kadar dikkate değer bir istisna oluşturuyordu.)

Hani Peru'nun Václav Havel'i? diye düşündü Switters, *Nerede Peru'nun Frank Zappa'sı, nerede buranın* Finnegans Wake'i? diye de sorabileceğini varsaymasına rağmen. Switters bu soruları bardaki arkadaşlarına yöneltme yönündeki her türlü dürtüsünü bastırdı. Aslında, barda diğerleriyle göz temasından bile kaçınıyordu. Bu onun eğitiminin bir parçasıydı ve işin bu kısmına sürekli boş verse de, bu durumda tedbirli olmak gerektiğini seziyordu. Sessizce bir bira daha ısmarladı. Ancak zihninin odağının Suzy'yle ilgili fantezilere kaymasına izin vermeye isteksizmişçesine, görünmeyen dinleyicilere sessizce, hırslılar, kana susamışlar veya duygusuzlar tarafından yürütülen herhangi bir isyanda ortaya çıkması doğal olan keder ve ihanet üzerine konferans vermeye başladı; ama dikkat çektiği hiçbir nokta ona yeni gelmediğinden çok geçmeden sıkıldı ve yatmaya gitti.

Koridorda, odasının yakınlarında bir yerde bir uşağın parlatmasını bekliyormuş gibi kapı önünde duran, baldırlara kadar yükselen bir çift lastik çizmeyi fark etti. Neredeyse yepyeni görünüyorlardı ve onun ayaklarına uyar gibi duruyorlardı. *Gideceğim yerde şu bebekleri ne güzel giyerim*, diye düşündü ama hem hükümetteki gaspçılardan hem de hükümeti devirmeye çabalayan gaspçılardan ahlaksal olarak daha üstün olduğunu –ne de olsa, konferansında yalnız kendisi hazır bulunuyordu– hayal etmekten hoşlandığı için Switters bedel olarak kapı tokmağına, kıvırarak bir prezervatifin içine koyduğu otuz dolar değerindeki ülke parasını bıraktı. Hatta, "Muchas gracias," diye fısıldadı kibarca.

Puro çorbası. Switters nehri işte böyle tanımlayabilmişti. Campbell'in düşük kaliteli purolu et suyu. Nehir puro tütünü ren-

gindeydi, filtresiz, ucuz bir puro izmariti gibi kokuyordu ve arada bir gerçek puroya benzer bir varlık, turunçgil kabukları, plastik kutular ve suyun yüzeyinde benekler oluşturan İnka Cola kutuları arasından kayarak nehir yüzeyinin yağlı parlaklığını bozuyordu. Bu küçük torpiller, tabii ki, ne yan yatmış Küba bandıralı bir şilep tarafından denize atılmış sırılsıklam duble uzun purolardı, ne de kör Amazon alabalıklarının bir türüydü, daha ziyade gece gündüz Pucallpa'nın makatından nehre ateşlenip atılan aşıboyası rengi mermilerin numuneleriydi. "Sürekli *kaka yapma başarısı,*" diye mırıldandı belirgin bir şekilde dumura uğrayan Switters.

Pucallpa'nın yukarı kesimlerine yönelmişlerdi ki kirlilik, kasabanın çöpleri ve lağım pislikleri akıntı yönünde bir yerlerde bir insan pisliği festivali için bir araya toplanmış gibi temizlendi: Köpek Leşi Karşılaması. Bütün orman nehirleri gibi, Ucayali de sürekli kumlu ve çamurluydu, gerçi "kurak" mevsimde o kadar değildi (Switters'ın yakında öğreneceği gibi yine de günde bir iki kez yağmur yağıyordu) ve dışarıda geçirdiği iki saat içinde balık ve kaplumbağaları görebiliyordu, Rio Ucayali ara sıra sığlaşıyordu. Genişti yine de, yer yer bir milden daha geniş olduğu yerler vardı. Düz, geniş, dolambaçlı bir yol izleyen bir akıntı olduğundan, kıvrılıyor, kangallanıyor, art arda pek çok kez boyunun uzamasına neden olarak, tekrar tekrar keskin dönüşlerle yön değiştiriyor, Kuzey And Dağları'ndaki kaynağıyla, Amazon Nehri'yle kuzeyde Iquitos'ta yatağa atladığı nokta arasında düz bir çizgi oluşuyordu. Ucayali genel olarak Mississippi kadar büyük veya daha büyüktü. 1991'de yapılan bir anket Birleşik Devletler vatandaşlarının yüzde 60'ının harita üzerinde New York kentini gösteremediğini ortaya çıkardığı için, az sayıda Kuzey Amerikalının bu nehrin adını duymuş olduğu gerçeği karşısında şok geçirmemek gerek.

Switters'ın dev bir sıvı simit halkasının döngülerinde, kuyruğunu ağır çekimde kovalamak yerine hareketli bir öğle sonrasında Boquichicos'a uçakla gidip dönebileceği bilgisi, uygunsuz hedefler üzerindeki patlamaları azaltmaya özel yetenekleri olan asilere (bu grupların tipik özelliği) karşı kızgınlığını semirtebilirdi, ama o zamana kadar Switters sihirli esrarengiz gezintisine boyun eğmiş, (belki Katoliklikle gönülsüzce flört etmesi yüzünden etki altında kalarak) uzun uzun ölçüp biçmemesi gereken özel bir günah için cezayı hak edebileceğini düşünecek kadar ileri gitmişti.

Kuşkusuz, sıcak, belli bölgelerde ahlaki açıdan yiğitlere vaat edilen ölümden sonraki buhar banyosunun önceden tadına varma imkânı sunan o varsayımsal cezanın belirgin bir özelliğiydi. (Şüphesiz

Cehennem'de çok rutubet olacaktı. Suçlu bulunmuş günahkârın neşeyle, "Eee, evet, burası, aşağısı iki yüz altmış derece ama kuru bir sıcak bu," dediğini hayal etmek zor.) Switters onun için gölgeliğin altına kurulan mukavva sedirin üzerine yayılıp oturdu ama güneşten korunmasına rağmen serinlemiyordu. Nehrin parıldayan yüzeyinin ilerisinde sıcaklık mikrodalga fırından çıkan vektörler gibi yansıyarak geri tepiyordu, doğrudan tekneye, gölgeli yere ve her yere çarpıyordu. Günün ilerleyen saatlerinde sıcaklık daha da arttı ve Switters fışkıran terin bacaklarından aşağı, lastik çizmelerinin içine sel gibi aktığını gerçekte duymasa da hissedebiliyordu. Ertesi gün Inti ve tayfası gibi neredeyse çıplak halde seyahat edecekti. Ya da kara sinekler saldırana kadar öyle yapacaktı.

Yıldızlı Suların Kutsanmış Küçük Bakiresi'nin seyrek dişli kaptanı eli takma motorun dümen yekesi üzerinde, kıç tarafta oturuyordu, gözleri öylesine yuvarlanmış, başının içine dönmüştü ki kendi beynini denetliyor olabilirdi. *İlginç ya da olağandışı bir şey dikkatini çekti mi, Inti? Beynin ön lobu buradan bakınca biraz şişmiş görünüyor.*

Pruvada iki yerli daha vardı, on dört yaşlarında iki çocuk. Ya da yirmi dört. Yağışlı mevsimde Ucayali sel seviyesinden çoğu kez yüksekte olduğunda suda dallar, çotuklar, kütükler, bütün ağaçlar (ağaç dalları, kuş yuvaları ve her şey) vardı, bir Johnson'u yutacak ve kapanış saatine kadar dışarı atmayacak olan ani ivintiler ve devasa girdaplardan söz etmeye gerek bile yok. Nehir artık, uyuklayan, canı sıkılmış dokuzuncu sınıftaki cebir öğrencileri gibi olduğundan, kendilerini sakınmaları gereken bir şey yoktu –*Bakire* ender olarak başka bir tekneyle karşılaştı– ama tayfalar belki daha hareketli yolculuklar için alıştırma yaparak yine de gözetlemede kaldı.

Inti'nin bulunduğu kıç tarafına bağlanmış birkaç benzin tenekesi vardı, bunların yakınında olması kaptanın elde biçimsizce sarılmış sigaralarını peş peşe içme alışkanlığını etkilemiyordu sanki. Yukarıda, önde tayfalarının yanında olta takımı, palalar, bir teneke palmiye yağı, boş tenekelerden yapılmış bir mangal, (sanki bir mutfak minstrel gösterisi* için kapkara olmuş) birkaç çömlek ve içinde mısır, fasulye ve muz gibi şeylerin bulunduğu yiyecek sepetleri vardı. Aynı zamanda üç şişe *pisco*. Switters bakışlarını önce içkilerden Inti'ye ve tekrar içkilere yöneltti, ruhsal gökyüzünde kara bir endişe kümesi seğirtti. Yiyecek sepetlerinden birinin sallanıp titremesi de aynı biçimde sinir bozuyordu. Switters o sepetin içinde bir iki tavuktan daha canlı başka bir şey olmamasını umuyordu.

* Yüzlerini siyaha boyamış beyazların, siyah kölelerin şarkı ve danslarını gülünçleştirmelerine dayanan, ABD kökenli sahne oyunu. (y.h.n.)

Mukavva şezlongunu çevreleyen gölgeliğin altında Switters'ın takım elbiselerini taşıdığı çok büyük boy bavulu ve timsah derisinden valiziyle birlikte elektronik donanımı ve Gemici'nin garip kafesinden ibaret olan eşyaları duruyordu. Ayrıca Switters'ın korkuyla tüm dünyanın primadonna sivrisineğinin ve mahiyetindekilerin büyük bir bölümünün içeri girmelerine yetecek kadar geniş deliklerini fark edebileceğini düşündüğü bir top cibinlik vardı.

Limandan ayrılalı bir saat olmuştu ki çocuklardan biri sallanan sepetin kapağını kaldırıp yavru Amerikan parsını dışarı çıkardığında Switters kaygılarını bir anlığına unuttu ve hasetle bacaklarını yayarak açtı.

Bakire'yi nehirde akış yönünün tersine saatte yaklaşık altı deniz mili hızla mevsime göre cansız akıntıya karşı sürükleyen takma motorun sesi dışında hemen hemen hiç ses yoktu, bu yüzden Switters'ın midesinden yükselen yüksek sesli, uzun süreli yalvaran gurultuya, pars yavrusu ve papağan da dahil olmak üzere teknedeki herkes, başlarını kaldırıp dikkatini verdi. "Öğle yemeği zili," diye bildirdi Switters umutla, ilk anda hiçbir sonuç almaksızın.

Switters gösterişli bir edayla karnını sıvazladı. "*Comida*?"* diye açıkça öneride bulundu, lafı uzatmak istemeyerek. Yine bir karşılık alamadı.

Gözlerini kısıp güneşin konumunu ölçü alarak saatin 11.00 olduğunu tahmin etti ve ısmarlama yapılmış saati bunu teyit etti. Bu, bir kahve molası bile vermeden, yaklaşık altı saattir hareket halinde oldukları anlamına geliyordu. Bağırsağının üçüncü sınıf trajik operalardan aryalar söylemesinde pek şaşılacak bir şey yoktu. Ancak, görünüşe bakılırsa yerlilerde öğlenden önce öğle yemeği yememe kuralı vardı ve Switters yumuşak, üzerine titrenen bir Yanki olarak yaftalanma konusunda her zamankinden daha hassas olduğundan bunu ihlal etmeme eğilimindeydi. Ağzının suyu akarken yutkunup bekleyecekti.

Dikkati dağıtma açısından manzara pek bir şey sunmuyordu. Doğu kıyısı boyunca (batı kıyısı incelenemeyecek kadar uzaktı) uzanan ormandaki ağaçlar, sığır çiftliklerine yer açmak için çoktan kesilmişti. Yazık ki doğuştan orman olup da yağmurla besleyici maddelerini kaybeden toprak, üzerindeki çimden örtüyü birkaç yıldan fazla koruyamayacak kadar inceydi. Sığır sahipleri otlakları

* (İsp.) Öğle yemeği yiyelim mi?

bittiğinde daha çok orman arazisini temizleyerek ilerlemişlerdi, güçten düşen çayırları tropikal güneşte kavrulmaya bırakarak; çayırlar orada o denli cansız ve çirkin çorak arazilere dönüştü ki bu, T.S. Eliot'ın her şeye yeni baştan başlamasına sebep olabilir ve belki de *Up With People* insanlarını utançlarından sloganlarını değiştirmeye zorlayabilirdi – Bosna, Ruanda ve Beverly Hills'deki toplumsal olaylar türlere tutkunluklarını ıslah etme konusunda pek işe yaramasa da. Bir dahaki sefer Suzy, McDonald's'a götürülmek için ricada bulunursa Switters ona bu manzarayı anlatmaya çalışacaktı. (Öğğğ! Ne Suzy ne de McDonald's –her iki durumda da balıklı sandvici tercih ederdi– şu anda hatırlamak istediği son şeylerdi.)

Zaman zaman faal bir çiftliğin yanından geçiyorlardı: kasaplık sığırların oraya buraya yayıldığı birkaç hektarlık geçici bir otlak, alelacele inşa edilmiş bir *hacienda*, bir tarafında, ötede, yerli işçilerin yaşadığı sazdan yapılmış kulübeler kümesi. Böyle bir yerde ikamet etmek nasıl bir şey olabilir? Orayı "yuva" olarak düşünen kimse var mıydı? *Yuvasız* ve *evsiz* her zaman eşanlamlı olmayabilir. *Yuva*, örneğin, sayısı belli olmayan takım elbiselerini (Switters'ın yegâne israfı) gömme dolapta ve (hiçbirinin üzerinde ürün reklamının tek hecesi bulunmayan) pek çok tişörtünü gardıropta tuttuğu Kuzey Virginia'daki apartman dairesini kastettiğinde sıkça kullandığı bir sözcük değildi, ki bu orada nadiren uyuduğu ve yemek yediği düşünülürse anlaşılır bir şeydi. CIA onu Langley'de bir masaya zincirlemek suretiyle analist olarak istihdam etmişti ama amirleri onun rugbi kasetlerini yeniden inceleyince gözü peklik akvaryumuna dalma dileğini yerine getirdiler: Irak'a sık sık hayali baskınlar düzenlediği, kimseye söz etmemeye yemin ettiği bir kahramanlık ediminden dolayı madalya aldığı Kuveyt'te üç yıl; Bangkok'ta görev dışı faaliyetlerini bütünüyle B.B.H. Kulübü'nün dışındaki şeylerin oluşturduğu beş yıl. Hatta kulüp oradaki Birleşik Devletler büyükelçiliğini o denli öfkelendirmişti ki büyükelçi onu başka bir yere naklettirmeyi becermişti; şimdi ise iki yıldan beri şirketin "sorun giderici" diye adlandırdığı, dünyayı dolaşma işindeydi ama Switters'a göre bu uluslararası ayakçı olmaktan öte bir şey değildi.

Göçebe hayatının sakıncaları vardı ama Switters bunun geçimini kısıtlayacağını neşeyle kabullenecek ilk kişiydi. Kırpacak ne bir yaprak çimeni ne de bir araya getirip avlu inşa edeceği tuğlaları olduğunu düşündüğünde; ya da aşırı arkadaş canlısı bir yabancının bugüne kadar ona sağanağa dayanıklı pencere, alüminyum kaplama veya *Watchtower* dergisi satmaya çalışmadığını düşündüğünde; kaçınmış olduğu tüm müşterek hâkimiyet toplantılarını düşündüğünde (o

suretle zavallı beynini bedeninden aşağı doğru önemsiz meseleler üzerinde düşünmekten kurtarmasına) bayram etmek dışında pek fazla şansı yoktu. Bunun ardından *Bakire*'nin alüminyum kaplamasının hiçbir parçası gölgeliğinin eğri büğrü kenarlarına vurmadığı için güneşin artık tam tepede olması gerektiğini fark ettiğinde ilave bir sevinç duydu Switters. Gerçekten, saatinin akrep ve yelkovanı kadranın üzerinde gün ortasında çarçabuk sevişmek için randevulaşıyorlardı (kadın saatlerinde bile olduğu üzere, yelkovan her zamanki gibi erkeklerin üstünlüğünü savunurcasına üstteydi).

Switters diğerleri gözden kaçırmışlardır diye, "Öğle!" diye bağırdı. Güneşi gösterdi. Kilere işaret etti. "Bu teknede şef kim? Şef yardımcısı? *Pâtissier?** Bakışı üç şişe *pisco*'ya kaydı. "Saki hakkında bilgi almam gerektiğinden şüpheleniyorum."

Teknenin iki ucunda da ne hareket vardı, ne de bunu kabul ettiklerini gösteren bir şey, bu yüzden Switters dikkatlerini daha çok çekmek için ayağa kalktı.

"Öğle yemeği," dedi. Ses tonu sakin, makul, herhangi bir savaşçılık sataşmasından yoksundu. "Benim ülkemde böyle diyoruz. Y-E-M-E-K. Öğle yemeği. Öyle yemeklerini severim. Ben, gerçekten, bir öğle yemeği *aficionado*'suyum**. Bana özgürlüğümü veya öğle yemeğimi verin. Kahvaltı günün çok erken saatine rastlar, akşam yemeği ise insanın akşam için planlarını engelleyebilir ama öğle yemeği doğrudan parayla ilgilidir, kesintiye uğrattığı tek şey iş."

Switters'ın sesi hafifçe yükseldi. "Her gün öğle yemeği yemeye ihtiyacım var. Blue Cross Blue Shield sigorta şirketi ve Kabuğu Mavi Küflü Peynir tarafından öğlen aç kalmaya karşı sigortalandım. Yemek seçmek mi? Benim gibi bir öğle yemeği yanlısı biri hem de. Yağ yerim, yağsız yerim ve servis tabağını yalayıp temizlerim. Normalde, ölü hayvanların etinden uzak dururum. Canlı hayvanlardan da: Hayvanlık benim renkli repertuarımın bir parçası değil, bu sizi ilgilendirmese de. Ama perhiz arenasında, dostlar, saklayacak bir şeyim yok, bu kavşakta biraz yemek çöpü servis etseniz bile memnuniyetle yalar yutarım. Tek istediğim bana *bir şey* servis etmeniz ve acele olsun. Öğle öğünümden yoksun kalınca hırçınlaşırım."

Konuşma tarzına şimdi bir yapmacıklık belirtisi eklenmişti ve sesini bir iki desibel yükseltti. "Doyurucu bir öğle yemeği vücudun gelişmesi için elzemdir. Bundan başka, öğle yemeği çok görkemli bir şeydir. İnsan sadece işle yaşayamaz. Öğle yemeği güzel şeydir. Öğle yemeği hakikattir. Kremayı emmiş çikolatalı pudingin Rubens'vari

* (Fr.) Pastacı. (ç.n.)
** (İsp.) Sevdalı. (ç.n.)

güzelliği. Brecht'yen sözde somutlaşan hakikat. 'Önce gözünü doyur.' Ekmekleri yağlayın, çocuklar! Ele avuca sığmayan bezelyeyi kırın. Ona hoplaya zıplaya gidin. Öğle yemeği herhangi bir sabahı temize çıkarır ve öğleden sonraların en kötüsünü teskin eder. Ekmeğimi bölüşürüm. Ekmeğimi bölüşürüm."

Inti ve çocuklar emin olmak için ona sabit gözlerle baktılar ama yüz ifadeleri merak ya da takdirden çok kayıtsızlığa yakındı. Özellikle Inti'nin yüzü, her ne kadar doğru olmasa da, belli bazı etnik tiplere belli bir hava verdiğine yaygın olarak inanılan o parlak gizemlilik şekerleriyle sırlanmıştı sanki. Retoriğin yemekle ilgili bir eyleme seğirtmek için esin kaynağı olmamasından hüsrana uğramış olan Switters midesi durmaksızın guruldarken olanları etraflıca düşünmek üzere tekrar yerine oturdu.

Koka yapraklarından olabilir, sonucuna vardı. Bir koka yaprağıyla geviş getirmenin Perulu bir yerlinin hareketlerinin şafaktan alacakaranlığa kadar teklemesine neden olduğu ve bu süreçte öğle yemeği iştahını kestiği söyleniyordu. *Bir diğer sebep*, diye düşündü Switters, *koka ağacından sakınmak*. Son birkaç gün içinde XTC yüzünden zaten bir öğle yemeğini atlamıştı. Nasıl gece yarısı televizyonu seks içinse, koka da günün esas yemeğiydi, Switters söz meclisten dışarı, dahasını söyleyecekti ki bordada erzakın yanında duran yırtık pırtık cibinlik topunun altından kısmen dışarı çıkmış ufak muz sapını fark etti. Eh, evreka, öyleyse!

Cibinliği kenara fırlatarak muzlara erişti, ancak bu hareketi, şimdiye kadar göz yuvarlaklarını üzerine diktiği en çirkin örümceğe parmaklarının dokunmasına ramak kala panik halinde acı acı bağırıp sıçramasıyla sonuçlandı. İşte *bu*, soğukkanlı tekne arkadaşlarından bir tepki aldı.Yüzleri buruştu, çıplak ayakları tepindi ve Amazonlulukta kahkahanın eşdeğeri olması gereken tuhaf tıslama sesleri çıkardılar; Switters muz sapından ve üzerinde ikamet eden, büyüklüğüyle, tüyle kaplı bedeniyle bacaklı bir koltukaltına benzeyen sarımtırak yaratıktan ha bire geri kaçıp bu gösteriye devam etti.

Tarantula değildi. Switters tarantulaları bilirdi. Yoo, bu evrimsel tersliğin yaşayan simgesi sadece tüylü değildi, üzerine mor benekler serpiştirilmişti –kurdeşen döken bir koltukaltı– ve gözbebeksiz beyaz gözleri mücevhercide kesilmiş naftalin topları gibi başıyla göğsünün arasındaki çıkıntıya yuvarlanmıştı. Tabii ki en düşmanca tavırla en arkadaki bacakları üzerinde yükseliyordu.

Switters geri çekilmeye devam ederek, sonunda yeniden mukavva divanına oturdu, yerliler eğlencelerini dışa vurmaya devam etti. *Pucallpa'da kendime ait bir komedi kulübü açsam*, diye dalgın dalgın

düşündü Switters. *Adını Örümcek Fobisi koysam.* Bunun yerine valizini açtı. Şortlarını, çoraplarını ve mendillerini didik didik etti. Ve otomatik tabancasını çekip çıkardı.

"Kişisel bir şey değil," dedi, yüzü muz sapına dönük halde ayakta dururken. "Bütün canlı varlıklara saygı duyarım ve sana canavar gibi göründüğümün farkındayım. Ama benim lanet olası muzlarımı aldın, dostum ve bu orman kanunudur!"

Bunu söyledikten sonra, kulağı delercesine yaklaşık on iki el ateş etti, örümcek ve muz parçaları teknenin her yanına uçuştu. Switters, "Meyve salatası isteyen var mı?" diye sordu kibarca.

Toz duman yatıştığında, gerçekten muz koçanından geriye pek bir şey kalmamıştı. Yeşil parçacıklar, sarı topaklar ve tüyden konfetiler. Switters organik enkazın etrafında eşelenerek, sağ kalan dört buçuk muz buldu. Yarım muzu Gemici'ye takdim etti. Artanını sakince soydu ve art arda silip süpürdü, mütevazı bir doyumla gülümsedi.

Çok sessizleşen ve çok saygılı bir tavır takınan yerlilere dönüp (pars bile sonunda saklandığı yerden çıktığında ona huşuyla baktı), "Şimdi," dedi, "bir nebzecik yemek sonrası sohbetine ne dersiniz? Benim düşünceme göre –Bangkok'ta 18 Şubat 1993'te B.B.H. üyeliğinden önce ifade etmiştim ve burada sizlerin düşünmeniz için tekrarlıyorum– *Finnegans Wake*'teki sözdizimsel sözcük öbekleri, bilinen anlamda tümceler değildir, daha ziyade dağılan tüm-dilbilimsel etkileşimler dizisindeki aracı ifadelerdir, ki bunların karşılık geldiği..."

Switters aniden sustu ve devam etmedi. Bunun iki sebebi vardı:

(1) Switters kendi kendine sağlamak zorunda olsa bile, derin bir entelektüel uyarım için can atmasına rağmen –belli zaman aralıklarıyla sözel gaydalarının hırıltısıyla kendinden geçme eğilimi ona kalıtımsal olarak Maestra'dan geçmişti– monoloğunun mastürbasyon niteliği taşımakla kalmadığı, aynı zamanda etrafındakileri hor gördüğü dikkatinden kaçmadı.

(2) Hiçbir bok hatırlayamadı.

O sırada yağmur başladı.

Bir sıra büyük kara bulut, batı yönünde ufuk çizgisi boyunca bir gangsterin cenaze törenindeki limuzinler gibi çift sıra park edilmişti. Derken bulutlar oldukça ani bir hareketle daireler çizerek uzun yeşil sınırdan uzaklaştılar ve yukarıda toplandılar, orada, rüzgâr ıslıkla, "Sweet Georgia Brown" şarkısını çalarken, fazla kilolu ama yine de atletik Harlem takım oyuncuları gibi yıldırımları ustalıkla aralarından geçirerek, aşağı yukarı hareket ederek zikzaklar çizdiler.

Derken gökyüzünü dolduran, kendi fermuarını açıp içindekileri boşaltan bir spor gereçleri çantasının içinde birleştiler: Lima fasulyesi kadar büyük ve kan kadar sıcak trilyonlarca yağmur damlası. Switters koruyucu gölgeliğine rağmen boğulabileceğini düşündü.

Yirmi dakika sürdü sürmedi, sağanak kesildi. Çocukların Inti'nin tencerelerini kullanarak teknenin suyunu boşaltmaları iki kat daha uzun sürdü.

Eğer güneş, gözden kaybolduğu süre içinde güneşvari olmayan bir şey yapma fırsatını yakalasaydı, hiç kanıt kalmayacaktı. Güneş hemen hemen şiddetli yağmurdan önce onu bırakmış oldukları konumdaydı ve onları nükleer pis nefesiyle bitap düşürmeye kaldığı yerden hızla devam etti. Bununla birlikte, güneş yüzü kızarana kadar ışın yayabilir, yirmi milyon Fahrenheit'a ulaşana kadar fırınına odun kömür atabilir, yine de Amazon'u nemsizleştiremezdi. Switters Lima'ya dönene kadar tekrar tam anlamıyla kuruyamayacaktı, hatta orada da ıslak olacaktı – ama bir tekerlekli sandalyeyi kas gücüyle itme çabasından dolayı.

O gece mısır ve fasulyeden oluşan şaşırtıcı derecede lezzetli akşam yemeğinden sonra Switters *Bakire*'nin içinde uyudu. Tekne nehirdeki bir kum yığınının üzerine oturmuştu. Kum daha yumuşak bir döşek olabilirdi ama bu, sürüngenler tarafından yapılacak ziyaretlere bağlıydı. Hatta miyop veya ziyadesiyle yalnız bir erkek timsahın Switters'ın valiziyle çiftleşmeye çalışabileceği kaygısı vardı.

Yıldızlar pirinçten kapı tokmakları kadar büyük ve parlaktı, hem öylesine çoktular ki pırıldayacak bir uzam yaratmak için birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Sivrisinek nüfusu da eşit derecede yoğun olduğundan Switters geceyi firavun sarması, sarılıp sarmalandığı için yıldızları göremeyen, çarpmaya dayanıklılık testi için kullanılan bir mumya gibi cibinliğine sarınmış olarak geçirdi. Görsel yoksunluk işitsel bolluk ile telafi edildi. Ağustosböceklerinin dikiş makinesi motorlarından, çeşitli amfibyumların bar böğürtülerine, sayısız böceğin oyuncak robotlara özgü tıkırtı, cırıltı ve vınlamasından, yabandomuzlarının aletli jimnastik salonundaki homurtularına, gece kuşlarının tatlı melodik feveranlarından (dikkati uzun süre canlı tutulamayan Mozart'lardan) kaz seslerine, hayret nidalarına ve Tanrı bilir ne ulumasıysa ulumalara kadar gürültülü bir biyolojik arbede tsunamisi kendi somurtkan yatak odasıvari mırıltısını bileşime katan ormandan ve nehirden çıkıp yayıldı.

İlave bir ses katkısı da akşam yemeği sonrası bir şişe *pisco*, eprimiş battaniyeler ve üzerine muz sıçramış cibinliği alıp çalılıkta gözden kaybolan Inti ve tayfalarından geldi. Daha küçük olan çocuklar ara sıra Inti onları orada pataklıyormuş gibi yüksek sesli, ilkel çığlıklar attılar saatlerce. Veya... veya... veya başka bir şey. Güney Amerika'ya has bir şey.

(Utah ahalisine ters gelen bir şey diyelim. Son zamanlarda, Utah'ta Mormon* bir beyefendi karısının aslında erkek olduğunu keşfetmesiyle şaşkınlıktan aptala dönmüştü. Üç yıl, beş aydır evliydiler. Baskın olan Katolik etiğin, canlılığı bastırmaktan ziyade uyarıyormuş gibi göründüğü Güney Amerika'da bu gözden kaçacak bir şey değildi.)

Inti şafakta Switters'ı hafifçe sarsarak uyandırdığında, Switters uyumuş olduğuna şaşmıştı ve hatta kendini kâfi derecede dinlenmiş hissettiğine daha fazla hayret etmişti. Inti cibinlikten çıkmasına yardım ederken Switters bir kelebeğin kozasından kurtulması gibi cibinliğin sargılarından çıktı. Nehirdeki kum yığınının üzerine atlayıp kısa bir süre hızla dans ederek, "Özgürüm nihayet, oh, özgürüm nihayet!" diye sevindi. Yerliler ona muhabbet ve korku karışımı bir duyguyla baktılar.

Yıkanma ve kahvaltı boyunca etraflarındaki hava maymunların çene çalıp çığlık atmalarıyla bozuldu ve karanlık kalktığında Switters ağaç tepelerindeki papağanları, havadaki papağanları, her yerdeki pek çok papağanı görebiliyordu. Tetikte duran ve farkındalığı artmış bir durumda olan Gemici tüneğinde aşağı yukarı sıçrıyordu.

"Hımm, biliyor musun, dostum? Seni tam burada salıverebilirim, değil mi? Pucallpa'dan yetmiş mil uzaktayız, orman cidden ormana benzemeye başlıyor. Şurada onlarca kuzenin var. Kapını açabilirim, gelecek kuşaklara doğru uçuşunu kaydedebilirim ve Güney Amerikalılaşmış zavallı popomu serin, temiz ve kuru bir yere geri götürebilirim. Mutlu olacaksın, Maestra muhtemelen mutlu olacak ve Tanrı biliyor ya ben de mutlu olacağım. Deneyelim mi? Ne dersin?"

Gemici bir şey demedi ve derken Switters onu inatla ayartmaya çalıştı. Sebep mi? Juan Carlos de Fausto'nun sersemce bir entrikasıyla karşı karşıya olması dışında yerinde bir sebep yoktu ve Switters sersemce entrikalara karşı şefkate benzer bir his beslemesiyle tanınırdı.

---

* ABD'de Joseph Smith, Jr.'un Ahir Zaman Azizleri İsa Mesih Kilisesi adıyla kurduğu yeni dinin üyelerine verilen ad. Merkezleri, Utah eyalet merkezi Salt Lake'tedir. (y.h.n.)

Inti, uzak And Dağları'nın eteklerindeki tepeler üzerinden somurtarak zorla çıkmaya çalışan güneşin portakal rengi kaş çatışına işaret etti. Sonra tam tepeyi gösterdi. Göbeğini sıvazlayıp, önleri uzun bırakılmış, arkası kısa kesilmiş saçlı başını salladı. Switters mesajı aldı. "Tamam," diye iç çekti. "*Comida* yok."

"*Si señor. No comida. Lo siento.*" Inti özür diliyordu. Hatta birazcık utanmıştı. Açıkçası öğle yemeği *Küçük Bakire*'de gelenek değildi. Ama öğle yemeği telafisi vardı. Inti utangaç bir tavırla elini uzattı. Avcunda yaklaşık bir kibrit kutusu büyüklüğünde, katlanmış bir paket yeşil yaprak vardı. Inti'nin son derece endişeli olması, Switters'a yerlilerin daha önce beyaz bir adama asla koka yaprağı ikram etmemiş oldukları izlenimi veriyordu. Switters bundan şeref duyduğunu belirtti ama kibarca geri çevirdi. Açlığın bir dahaki sefer motosikletini bas-çalıştırla çalıştırmaya çabaladığını hissettiğinde, meditasyonla titremeleri durdurmaya ve gurultuları susturmaya karar vermişti çoktan.

Switters Bangkok'tan ayrıldığından beri artan seyreklikte meditasyon yaptığından pratiğini kaybetmişti. Ayrıca meditasyonun ne eğlence ne de terapi amaçlı olduğunun gayet iyi farkındaydı. Aslında öğretmenine kalsa, ideal meditasyonun herhangi pratik bir uygulaması yoktu. Elbette meditasyonu bir gevşeme tekniği olarak, sakinleşme ve kendine odaklanma aracı olarak kullanan Batılılar vardı, böylece daha fazla şey satabilir veya ofis entrikalarını daha iyi çevirebilirlerdi ama bu, alışveriş listesini banyo aynası üzerine kazımak için Hope elmasını* kullanmak gibi bir şeydi.

"Meditasyonun," derdi öğretmeni, "hiçbir lanet olası şeyle ilgisi yok, çünkü ilgisi olduğu tek şey hiçtir. Hiçlik. Tamam mı? Aklı geliştirmez, çözüp yok eder. Benliği geliştirmek mi? Unut gitsin, bebeğim. Benliği yok eder. Egoyu büyük kırılgan kıçıyla vurduğu gibi fırlatır. Ne faydası var? Hiçbir şeye faydası yok. Hiçlik için mükemmel. Evet, Tanrım, hiçliği ciddiyetle ele aldığında, nihai gerçekliği ciddiyetle ele alırsın. İşte o zaman ve tam olarak o zaman evrenin gerçek doğasını kavrıyorsun, mutlak Mutlak ile birleşiyorsun, oğlum ve tüm yaşamın boyunca kıçından duman tütmesinden memnun olmadığın takdirde bulunabileceğin tek yer var."

---

* Hindistan'da bulunan, mücevher tüccarı Jean-Baptiste Tavernier'nin Fransa'ya götürdüğü ve 1668'de XIV. Louis'nin satın alıp Fransız kraliyet mücevherleri arasına kattığı 112 kıratlık bir elmastan yontulduğu sanılan, bilinen en büyük mavi elmas. Bugün Washington D.C.'deki Smithsonian Institution'da sergilenmektedir. (y.h.n.)

Tabii ki Switters'ın meditasyon öğretmeni Taylandlı bir keşiş veya Himalayalı bir bilge değildi. Switters'ın gurusu, aslında, bazılarınca Kötü Bobby ve diğerlerince de Çatlak Case olarak bilinen Bobby Case adında Texas, Hondo'lu bir CIA pilotuydu. O Switters'ın can dostuydu. Tayland'ın Birleşik Devletler Büyükelçisi espriyle karışık, ikisinin de karşı çıktığı bir lakapla bu çiftten Uçan Sübyancı Kardeşler olarak bahsetmişti. Switters bunun iftira niteliğinde ve haksız olduğundan yakınınca Bobby, "Allah kahretsin, basbayağı öyle. Ben bana sübyancı denmesine değil, *senin kardeşin* denmesine bozuldum!!" demişti.

Bir CIA ajanı olarak "oturduğunda" (yani meditasyon yaparken), Bobby Case bir şeyden haberi olmayanların düşündüğü gibi ender bir şahsiyet değildi. Langley, otuz kırk yıl kadar önce, uzmanlık alanındaki kurt ajanlardan nispeten geniş bir grubu meditasyon, yoga, parapsikoloji ve psikedelik ilaçlara maruz bırakmış; bu acayip maddelerin ve tekniklerin herhangi birinin ya da tümünün orduda ve istihbaratta kullanılıp kullanılamayacağını görmek için bu insanların üzerinde bir dizi deney yapmıştı. Örneğin, LSD kontrol mekanizması olarak kullanılabilir miydi, meditasyon ele geçirilen bir Birleşik Devletler ajanına yönelik beyin yıkama girişimlerini etkisiz hale getirebilir miydi?

Deneyler geri tepti. Kobayların gözlerinden peçeleri kalkar kalkmaz varoluşun gerçek doğasıyla umulmadık çarpışmalar onların at gözlüklerini çıkardı, dogma veya ego engeli olmadan, şu neyin ne olduğunun, ne olmadığının kesinlendiği dingin yüreğe bakınca, onlara patronluk eden kovboyları, onların patronlarına patronluk eden meşhur üniversitelerden mezun aristokratları gülünç, görevlerini ise çok kötü değilse de saçma olarak algılamaktan alıkoyamadılar kendilerini. Çoğu şirketi terk etti, bazıları Hindu tapınaklarına veya Asya manastırlarına girmek için. (Saf değiştirenlerden biri, oturma konusunda bir ilk kitap olan *The Silent Mind*'ı yazdı.) Pek azı Langley ile kaldı. Vazifelerini önceki gibi icra ettiler ama artık şefkat ve tam bir bilinçlilikle. Bobby Case'in *Maya*'yı, bir yanılsama dünyasında yaşamanın ahmaklığını tasvir etmesi gibi, artık "kıçlarında duman tütmeden". Meditasyon yapmaya devam ettiler. Bazen gelecek vaat eden meslektaşlarına meditasyon öğrettiler. Farkındalık nesilden nesile aktarıldı, nakledildi. Böylece meleklik genişledi, sürekli kılındı.

Daha yaşlı bir ajan bilgeliğinin takipçisi olan Bobby, Switters ile tanıştığı an onun içindeki meleği görmüştü. Her melek meditasyon yapmıyordu. Hatta bazıları uyuşturucudan uzak duruyordu. Paylaş-

tıkları iki nokta ise ekonomi politik sistemlere dair alaycı bir şüphe ve etki altına alınmış kitlelerin uyuşmuş kafalarında "vatanseverlik" diye kabul edilen şeyin hor görülmesiydi. Switters ve Kötü Bobby bu inancın kendisinin köleliğin bir biçimi olabileceğiyle ilgili geçmişte spekülasyon yapmış olsalar da, kutsama ve lanetleri aslında özgürlüğe inanmalarındandı.

Sırası gelmişken, bu meleğe karşı kovboy meselesi buram buram *elitizm* kokmuyor muydu? Belki. Ama bu Switters'ı endişelendirmiyordu. Switters gençken, Bana-Büyükanne-Demeci Maestra, halihazırda elitizmin Amerikalılar arasında çirkin bir sözcük olup çıktığına, ülkelerinde yüksek kültürü geliştirecek herhangi bir potansiyelin beşiğinde savaş baltasıyla doğrandığına dair onu temin etmişti. Maestra, Thomas Jefferson'dan, "Soyadına, mülkiyete ve miras kalan servete dayanan sahte bir aristokrasi mevcut. Ama aynı biçimde zekâ, hüner ve erdeme dayalı gerçek bir aristokrasi de mevcut" gibilerden bir alıntı da yapmıştı. Switters her iki şekilde de aristokrasinin talih meselesi olarak göründüğüne işaret etmişti. Maestra sert bir şekilde yanıt vermişti: "Erdem kahrolası milli piyangodan kazanabileceğin bir şey değildir." Ve yıllar sonra, Bobby ona, "Beceriksiz insanların talih dediğini akıllı ihtiyar çocuklar *karma* olarak kabul etti," demişti. Eee, eğer CIA melekleri sahte elit tabaka içindeki gerçek elit tabaka iseler, isabet, gerçek herhalde sahteye tercih edilir. Switters için bunun gerçekten bir önemi yoktu. Önemli olan mesleğinin tehlikeli belirsizliklerinde bir çeşit kafa bulduran ambrosia'nın* tadını alabilmesiydi. Meleklik onun karaağaç şurubuydu. Bu Switters'ın kafasında bir karıncalanmaya neden oldu.

Her neyse, Switters o gün canlı Güney Amerika nehrinde donuna kadar soyundu. Boxer don giymişti ve donu çizgi film karakteri küçük amerikansincabı desenli olması dışında Inti ve çocukların giydiğinden çok farklı değildi. Bağdaş kurup oturdu, ellerini ayaları yukarı gelecek şekilde incik kemiklerine yasladı. Switters'ın üzerinde yaşam boyu sürecek bir etki bırakan Maestra meditasyonla ilgili en başta gelen şeyi bilmiyordu, oysa bu alandaki ilhamı sevgili Çatlak Case, *zazen*"i** ton- balıklı sandviç yerine koyarak, o denli faydacı, o denli maksatlı bir şekilde oturması yüzünden onu azarlayabilirdi. "Cehennem'de yanma cezası," diye öfkeyle poflardı Bobby, "bu iyi bir viskiyi ilaç niyetine içmekten daha kötü veya bunun gibi talihsiz bir saçmalık." Switters aldırmazdı. Doğrulup sırtını düzleştirir, bur-

* Homeros destanlarında Olympos tanrılarının beslendiği, birçok çiçek özünün katıldığı bir çeşit bal. (y.h.n.)

** Bağdaş kurarak derin düşünceye dalma. (ç.n.)

nunu göbeğiyle aynı hizaya getirir, başını öne eğer ve nefesini düzenlerdi; beklemezdi çünkü bu yalnızca bir denemeydi: Tabiri caizse test sürüşünde *zabuton** vazifesi görecek mukavvanın yaş ve kirli kıvrımlarını eline aldı. Her şey tıkırtısız bir şekilde tıklıyordu. Switters hazırdı. Tüm kahvaltı yankıları dindiğinde ve midevi oda orkestrası öğlen yemeği için bir uvertür çalmaya başladığında Switters kendini unutarak şekilsiz akışa dalacaktı.

Hesaba katmadığı şey iblislerdi.

İblisler sinek şeklinde geldi. Kara sinekler – ki teknik olarak onlara tatarcık denir. *Simulium vittatum.* Baalzevul'un** minicik dölleri. Minik vampirler bir gecede yumurtadan çıkmış olmalıydılar, zira birdenbire alışverişçiler kadar çok miktardaydılar, sıçan topluluğu kadar susamış, işportacılar kadar ısrarcı. Switters öfkeyle vurdu ama onların sayıca üstünlüğü açıktı. Kaç tanesini ezerse ezsin derisini delen, sifonla plazmasını çeken başka bir dalga hep vardı.

Yerlilerden biri ona vücudunu ovması için kalın sarımtırak bir kök verdi. Kök, teriyle birleşip bir macun oluşturunca acının keskinliğini ve damarlarının boşaltımını önemli miktarda azalttı ama kara bir tatarcık küme bulutu başının etrafında daireler çizerek dönmeye devam etti ve her beş saniyede bir iblislerden biri ağzının içine, bir gözüne veya burun deliklerinin birine girip intihar dalışı yapmak için sürüden ayrılacaktı.

Saldırı saatlerce sürdü. Meditasyon söz konusu değildi. Meditasyonun taban tabana zıddı olan konsantrasyon da aynı şekilde bozuldu.

Kara sineklerin sökün etmesiyle aşağı yukarı aynı zamanda nehir de daraldı. Belki aralarında bir bağlantı vardı. Bu noktaya kadar, Ucayali o denli genişti ki Switters kendini, bir gölün veya tunçtan dalgasız bir körfezin üzerindeymiş gibi hissetmişti. Artık nehrin orta yerinden bir muz fırlatıp her iki kıyıya da isabet ettirebilirdi. Yani formda olsaydı isabet ettirebilirdi. Henüz otuz altısındaydı ve pazıları göz alıcılığını kaybediyordu. Utancından spor salonunun birine yazılmayı denemişti ama hangi yönden ele alırsanız alın idman yapmak bakımdı, bakım ise can sıkıntısıydı.

Her neyse, nehir nehirliğini kuvvetle hissettiriyordu insana artık ve bu kadarı kâfiydi. Nehirler yaşamın başlıca anayollarıydı. Zama-

* Meditasyon yaparken üzerine oturulan geniş minder. (y.h.n.)

** İncillerdeki şeytanlar prensi. Sinekler tanrısı "Baal" Sami tanrılarına verilen ortak bir addır ve "sinekler" anlamına gelen "zebub" kökünden türemiştir. (ç.n.)

nın çatırdayarak yarılmasıyla, insanların rüyalarını doğurmuşlardı ve başka bir yere doğru sevimli koşuşturmalarıyla yolculuk tutkumuzu beslediler, atardamarlarımıza öykündüler ve durgun bir gölün ya da muazzam ve vahşi bir okyanusun asla yapamayacağı şekilde hayal gücümüzü beslediler. Nehirler tüm kültürleri taşımışlardı, hezimete uğramış soyların gözyaşlarını emmişlerdi ve gelecekteki ülkeleri gebe bırakacak şu köpükleri kıyıya sürüklemişlerdi. Her yer zapt edildi ve kirletildi, nehirler modern insanın akılsız yansısını ona geri yönelttiler ve dünyanın bitmez tükenmez şarkısını söylemeye devam ettiler.

Switters Ucayali'den ayrılıp Abujao'ya girmiş oldukları tahmininde bulundu. Inti tali bir nehir üzerinde olduklarını doğruladı ama Abujao ona tanıdık gelen bir isim değildi.

Sığır çiftliklerinin son emareleri gittikçe azalmıştı. Sık ağaçlı, ıslak ve yeşil, asmaları arapsaçına dönmüş ve yaprakları çadır oluşturmuş orman, iki taraftan da onların etrafına duvar çekerek yaklaşık altı bin metre yükseliyordu. Delinmez bir perde olarak, gözdağı veren, yeknesak cangıl esintisi sıcakta titriyor, nemin gına getirmesiyle damlıyor, papağanların uçuşları ve ara sıra çiçeklerin –leopar desenli orkidelerden bir çağlayan, bir ağaç dolusu basket topu kadar büyük, kırmızı çiçek– parlaması dışında çabucak tekdüzeleşiyordu.

Diğer yandan nehrin yüzeyinde maskaralıklarla bir çağıldamadır gidiyordu. Dalgayı ters döndürme gösterisinde, uçan balıklar ve tatlı su yunusları güneş ışınlarına binip kısa bir gezinti fırsatı yakalamak için sudan fırlıyorlardı. Derken, kanatları uçaktan pike yapan birinin kolları gibi kavuşturulmuş karabataklar, bu başarıya belli bir yorum getirerek, herhalde nadiren balık zıpkınladıkları için suya önce gagalarını daldırıvereceklerdi, boşuna olsa da bu karabatakların eğlencesiydi. Çakılların üzerinde gözkapakları ağırlaşan kaymanlar hem ağır, hem netameli, hem de zom olmuş görünerek Robert Mitchum'ı taklit ediyorlardı. Her biri lahana yüklü bir el arabası kadar ağır olan lahana yeşili kaplumbağalar, balçık içindeki nehir kıyılarından ve kayalardan aşağı ya da onların üzerine düşüyor, çeşitli renk tonlarında ve biçimlerde olan kurbağalar mutasyona uğramış haiku'dan kaçan kaçaklar gibi her yana cup diye atlıyorlardı. ("Acayip Canlı," Bashō on yedinci yüzyıl Japoncası konuşarak yakınabilirdi.) Bir dönemeçte, Kubrick'in *2001*'indeki gizemli hayvan tapirlerden üç tanesi derede oynuyordu. Juan Carlos'a göre, Peru'daki tapirlerin çoğu bu hayvanı dünyada yaşama hakkından, dünyayı da bir yarış atı Porky Pig'le çiftleştirilirse sonucun ne olacağının yaşayan kanıtından mahrum bırakan avcılar tarafından öldürülmüştü.

Yağmurlu mevsimde iyice suyun altında kalacak olan çoğu kaya suyun alçalmasıyla açıkta kalmış olduğu için Inti neredeyse sürekli manevra yapmak zorunda kalıyordu ve *Küçük Bakire* artık saatte ortalama altı mil bile yapamıyordu. Daha da düşen sürat, Abujao'nun daha bol olan cazibeleriyle birleşince Switters'a nehre benzeyen alışılmadık bir arayüzey sağladı. Tropikal Güney Amerika'nın belirleyici özelliğini oluşturan, ardı arkası kesilmeyen hayvanlarla dolup taşmasından hoşlanmamasına rağmen, Switters doğal harikalara karşı katiyen duyarsız değildi ve bir şekilde bu fırsattan istifade etmesi gerektiğini hissediyordu. Bununla beraber merhemin içinde bir sinek vardı. *Simulium vittatum.*

Switters'ın tetikte olan güçleri, ufacık Durante'vari* şeytanların hortumlarına çılgınca yumruklar atma ve takıma davetsiz katılmaya çalışan kimliği belirlenemeyen böceklerin daha fazlasını kovma ihtiyacıyla kör olmuştu. Ve böcekbilimsel krallıkta öğlen yemeği arayışı devam ediyordu. Switters böceklerle empati kurabilirdi.

Comida yok.

Concentración yok.

Meditación ise söz konusu bile değildi.

Inti ve çocuklar ertesi sabah çalılıktan ikinci boş *pisco* şişesiyle, sersem ifadeli yüzlerle geri döndüklerinde, Switters elini uzattı.

"Koka versene bana," dedi.

Dışarıda ise, zeytin renkli Abujao'da ikinci gün birinci günü aksettiriyordu. On üç saat daha öğle yemeği yemeden yosunlu iri kaya parçaları arasından, insanı sırılsıklam eden hararetli sıcak dalgalarının içinden zikzaklar çizerek geçtiler; havadaki ısıran böcekleri gerçekten boğan ikindi sağanağına kadar peşlerini bırakmayı reddeden bir kara sinek filosu onlara eşlik ediyordu.

İçeride ise mobilyalar yeniden düzenlenmişti. Switters şevkle çınlıyordu. Açlıktan etkilenmeyen Switters açığa vuramadığı öyle bir zindelik hissediyordu ki nehre atlamak ve Boquichicos'a kadar tekneyle yarışmak istiyordu. Bunu yapamazdı, kaymanlar, dikenli yayınbalıkları, tek bir suyılanı yüzünden ve teninde beslenen şu Güney Amerikalı yaratıklara bedeninin daha azının maruz kalması için ipek takım elbisesini tekrar giymiş olması yüzünden.

* 1893-1980 yılları arasında yaşayan ABD'li komedyen. (y.h.n.)

Kuvvetlenmiş ama tuhaf bir şekilde huzurlu olan Switters hızla ufalanmakta olan mukavva sedirinde arkasına yaslandı, kökün yapışkan maddesinden oluşan koyu boya sürülmüş yüzü, elleri ve ayakları çizgi romanlarda rastlanan bir Çinli adama benzemesine neden olmuştu (gerçek hayatta Asyalıların teni artık beyaz ırkın teninin hakiki beyazlığından daha sarı değildi), çiğnediği pabuç kadar yaprak nehrin her iki yakasını boydan boya sarmış orman cinlerinin kocaman yeşil gazabını kendine çekiyor – ona uzanıyordu! Ya da öyle görünüyordu. Switters bir ara pars yavrusuyla oynamaya başladı.

Switters'ın evcil hayvansever olmadığı saptanmıştı. Günlerdir ağaç üstündeki vahşi papağanlara yanındaki kafeste duran zavallı Gemici'ye olduğundan daha fazla dikkatini vermişti. Yine de gerçek şu ki, çok küçük hayvanlar onun zayıf noktasıydı: köpek yavruları, tavşan yavruları, ufacık kedi yavruları. Keşke büyümeseler! Switters bazen kedi ve köpek yavrularına şırınga edilecek bir serumun var olmasını diliyordu, büyümelerini durdurup yetişkinliğe geçmelerini geciktirecek bir ilaç. Tuhaf gelebilir belki ama, evcil hayvanlara duyduğu sevgi, hayvanların tedbirli ve ağırbaşlı olmalarından önceki kendiliğindenliklerinin genetik olarak suikasta kurban gitmesinden, şaşırma duygularının üreme dürtüsü ve bölgesel savunma zorunluluğuna bağlı sıkıdüzen yüzünden ezilmesinden önceki hani şu hâlâ yerinde duramadıkları, yürekli oldukları, oyun oynadıkları aylarla sınırlanmıştı.

Gammaz büyükelçilik personelinin onları birden fazla defa, büyükelçinin "yaşı tutmayan" dediği kızlarla birlikte görmesi üzerine, Switters ile Bobby Case'in Bangkok'ta eleştiriye maruz kaldıkları dönemde, Kötü Bobby iddia edilen yaramazlıkları hakkında konuşmuştu. "Çok doğaldır ki," demişti, "cinsel ilişkiye girersem hapsi boylayacağım kızların peşine düşüyorum. Ben ömrünün ortasında bir yetişkinim, sözler veremem, samimiyetten korkarım, son olarak önemle belirteyim ki ben karşısındaki yarığın çizmelerinden daha dar olmasından hoşlanan Güney Texas'lı beyaz bir süprüntüyüm. Ama senin durumunda Swit bu farklı. Senin bir şeyin cazibesine kapıldığını hissediyorum... Şey, sanırım buna *masumiyet* demeliyim."

Switters yavan bir şekilde inkâr etmek istemediği için, "Kirletmek için masumiyetin cazibesine kapılmak mı?" diye sormuştu.

Bobby yuh çekti ve dehşete kapılmış gibi yaparak yenilgiyi kabul etti. Safari Bar'daki kızların hepsi kıkır kıkır güldü, çünkü Bobby Case öfkeden deliye dönmüştü ve öfkeden deliye dönen arkadaşı Switters ile içki içiyordu. "Yalancıktan bir suç eylemini üstüme yıkmıyorsun, di mi? Eğer yapıyorsan eve gidip *Finnegans Wake* okurum."

"İhtiyaç duyduğum anda beni terk ediyorsun, seni eve kadar takip edip, ben sana *Finnegans Wake* okurum."

"Ah hayır, yapamazsın!" diye bağırdı Bobby, birer Sing Ha daha ısmarlamak için çılgınca hareketler yaparak. Kızlar onlara katılmak istedi –Safari Kızları Bobby ve Switters'ı *sevmişlerdi*– ama adamlar kızlara şampanya ısmarlayıp onları kışkışladılar. Eleştiriye maruz kalmışlardı ve konuşmaları gerekiyordu.

"Seksin," dedi Bobby, "pis ve ayıp olduğunu düşünen insanlar var, seks zihinlerini sürekli meşgul ediyor ve ona deli oluyorlar, onunla ilgisi olan hiçbir şey istemiyorlar, ona kimsenin karışmasını da istemiyorlar. Seksin bir annenin elmalı turtası kadar doğal ve sağlığa yararlı olduğunu düşünen insanlar var, bu konuda rahatlar ve ona doyamıyorlar, pazar günü bile."

"Kişisel olarak," dedi Switters, "ben seksin pis ve ayıp olduğunu düşünüyorum – ve ona doyamıyorum. Pazar günü bile."

"Vay vay. Gayet tabii. Ve tamamıyla tatlı, taze ve masum olduğunda özellikle ayıp. Sana da öyle gelmiyor mu, Switters? Sanırım siz dil cambazları bundan *paradoks* diye söz ediyorsunuz." Bobby, "*Paradoks*!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve kızlar neşeyle güldüler. "Veya masumiyetle müstehcenliğin ortakyaşar bir ilişkiden hoşlandığını söyleyebiliriz. Ortakyaşar! Lafım aramızdaki dil uzmanlarına. Ayrıca gece gündüz ayıpla yerin dibine batan ve bu yüzden tamamıyla masumane bir şekilde huşuya kapılan genç insanlara."

"Sen bir arızasın Kaptan Case. Senin içinde işbaşında olan karanlık güçler var, bu güçleri ne onaylar, ne de ussallaştırmak için taraf olurum."

"Tabii, güzel, işvereninin kim olduğunu unutma. Şayet sen ve ben popolarımızı ussallaştırmazsak tıraş olmak için bile aynaya bakamayız."

"Bir haftadır tıraş olmamışsın."

"Alakası yok. Burada varmak istediğim nokta şu –ve bunu senin namına ve seni savunmak adına yapıyorum, çünkü ben savunulmaya uygun biri değilim–, karşılıklı rıza ile, kabalıkla yapılmayan, iyi kalpli becerme özünde kirletici değildir, çok genç olanlar için bile değildir."

"Bu çoğu kez kültürel bağlam meselesidir."

"Buyur işte! Tam da şu salondaki hanımlara bak," diyerek çılgınca el kol hareketleri yaptı Bobby müzik kutusunun etrafında birbirlerine sokulmuş şık bar kızlarından oluşan geveze kadınlar topluluğuna doğru. Kızlar kıkırdadılar, onlar da Bobby'ye el salladılar. "En azından yarısı gül goncası kadar masum."

"Çünkü akılları hâlâ merakla dolu, yürekleriyse hâlâ saf."

"Buyur işte! Tabii ki, şehrin gölgesi hâlâ onların üzerlerinde dolaşıyor, Ölüm'ün helikopteri gibi, hem sarhoş Sony yöneticilerinin doktorculuk oyunlarına katlanmak zorundalar veya bunun gibi talihsiz bir saçmalık, bilirsin, hem aşağılık heriflerle yatmak kesinlikle kişinin yüreğini uyuşturabilir ama sık düzüşmek bu hanımları veya başka birini örselemez ya da ucuzlatmaz, belki genelde beden söz konusu olduğunda tutucu olan şu şanssız sofu toplumlar hariç. Bu tavır meselesidir."

"Kültürel bağlam."

"Buyur işte! Çok eski zamanlarda belli bir yaşa gelen bir kızın – ergenlik çağı, sanırım– dayı/amcalarından biriyle sekse adım attığını okudum bir yerde. Erkek için de aynısı, yalnızca o zaman hala/teyze bu işi yapardı. Birinin işine yarayan ötekine de yarar. Bu son derece önemli bir öğrenme deneyimi sayılıyordu, amca/dayı ve hala/teyzeler öğretmendi ve bu ciddi, ama şüphesiz ki güler yüzle yapılacak bir aile göreviydi. Ve olay şu ki, bilirsin, seks eğitiminin uygulamalı türünün faydadan başka bir şey getirdiğine veya bunun en ufak bir psikolojik yara açtığına dair kanıt yok."

"Eee, eski çamlar bardak oldu. Günümüzde bu, çocukları terapiye, yetişkinleri ise hapishaneye sürükler. Onyıllarca, her iki durumda da."

"Farklı kültürel bağlam, deyim türetmek gerekirse. Ve tam olarak neden Amerika'dan kabakulakmış gibi kaçınmamız gerekiyor? Tayland meditasyon için oturma meraklısı olan ve her kız yeğenin amcası/dayısı olmaya özlem duyan benim gibi bir ihtiyar için mükemmel bir yer; derinden ve gizliden masumiyet müptelası olan senin gibi bir adam için de mükemmel bir yer."

"Tabii ya, öylesine derin ve gizli ki ben bile bilmiyorum. Belki üzerine düşünmelisin, dostum, bununla basit bir varsayıma kapılıyor olabilirsin."

"Varsayım mı?" diye haykırdı Bobby, olağan eğlenceli tepkisini göstererek. "Peki, evlat. Unut gitsin. Madem desteğimin değerini anlamıyorsun, geri alıyorum. Bu Patpong gecesine herhangi bir varsayımla gölge düşürmek istemem."

Buz gibi Sing Ha'larını yudumlayarak bir süre suskun kaldılar. Derken Switters, "Kişisel eğilimlerime gelince, bir hayli lafü güzaf üretiyorsun," dedi. Hemen, "Eğilimler! Lafü güzaf!" diye Bobby'ninkinden daha gürültülü bir sesle bağırdı. Arkadaşına doğru başını salladı ve alçak sesle, "Seni beladan kurtarmak için," dedi.

"Sen bir beyefendisin, sana teşekkür ederim. Hanımlar size de teşekkürler."

"Yine de," diye kaldığı yerden devam etti Switters, "Bekâreti kaybetmenin kesinlikle masumiyeti kaybetmekle eşanlamlı olmadığını ileri sürdüğünde haklı olduğunu söylemek zorundayım. Tabii ki *masumiyet cehalet* olarak tanımlanmadığı müddetçe."

"Hangi durumda," diye lafa girdi Bobby, " Texas eyaletindeki her bir fahişe bir kar tanesi kadar masumdur. Bunu seninle Texas'lı memleketlim olduğun için paylaşıyorum."

"Özgeçmişimin hiçbir belgesinde 'Texas'lı' sözcüğünü bulamazsın."

"Lanet olası dosyalarını tahrif ettiğin için. Stephen F. Austin Lisesi'nde bütün bölgenin ön oyuncusu. Yoksa seni damızlığa daha çok benzeyen başka bir adamla mı karıştırdım?"

"Austin'de sadece iki yıl kaldık. Ve her iki yazı da Seattle'da büyükannemle beraber geçirdim."

"Peki, bir düşünelim: Yaşını hesaba katarsak, bu seni her on sekiz Texas'lıdan biri yapar. Acıklı bir şekilde yetersiz, kabul ediyorum ama bu muhtemelen yakışıklılığını açıklıyor."

"Ve kırmızı sosa duyduğum şükranı."

Bobby, "Tanrıya şükür!" deyip, bağırarak bir bira daha istedi. "Bu arada sana şunu soracaktım: Üniversitede nasıl oldu da futbol oynamaya devam etmedin?"

"Ah, bilmiyorum. Şu, eee, yeni üye toplama gezilerinde ziyaret ettiğim her kampusta, bütün oyuncuların tek konuştuğu şey paraydı. Futbol onlar için bir işti, hatta üniversite düzeyinde bile ve yaşamlarında gördükleri tek rüya NFL altın madeninde bir menajer ve bir kürekle serbest bırakılmaktı. Bu yüzden rugbiyi bir denemeye karar verdim. Rugbi futbol kadar sert, futbol kadar çaba istiyor ve çok daha eğlenceli, çünkü Amerika'da en azından kimsenin ondan beş kuruş para kazanabilme şansı hiç olmadı. Ticaret ve hile karışamayacağı için sanırım bunu sevdim. Rugbide spor olsun diye savunma hattında dişlerini bırakan bir adamdın sadece, meta değildin."

"Vay vay!" diye sevinç çığlığı attı Bobby utkulu bir sırıtışla. "Buyur işte. Saflıktan cezbolmuş. Switters, davama ara veriyorum."

"Case,* Switters'ıma ara veriyorum," diye karşılık verdi Switters ve ikisi öylesine ahmakça, dangalakça gülmekten katıldılar ki bar kızları bile başlarını iki yana sallayıp başka tarafa baktılar.

* Case aynı zamanda dava anlamına gelir. Bobby Case "Case'ime ara veriyorum," deyince, Switters da, "Switters'ıma ara veriyorum," diyerek espri yapıyor. (ç.n.)

Bobby Case yakında Alaska'daki U2 üssüne tekrar atanacaktı. Söylentiye göre Bobby'nin gidişi dolayısıyla Patpong'da (Bangkok'un "eğlence" bölgesinde) su yollarından kadınların gözyaşları akmıştı. Sırası gelmişken, Bobby'nin kendini "ömrünün ortasında bir yetişkin" olarak tanımlamasına rağmen, pırıltılı ve kısık pilot gözlerinin altındaki morumsu hilal şekiller aksini iddia etse de, Switters'dan birkaç yaş küçüktü; altmış dokuz santimlik beli ve çalı gibi gür kokarca kürkü, oğlansı kara saçı yüzünden altı çizilmesi gereken bir gerçek. Evvelki gece B.B.H. Kulübü'nde kırk dakika *Finnegans Wake*'in şimdiye kadar okuduğu tek cümlesi olan ilk cümlesi üzerine söylev çekmiş olduğu rapor edilse dahi Bangkok'taki son saatleri bir Budist tapınağında derin meditasyon halinde geçti.

Switters Langley'ye geri çağırıldı. Bangkok'taki son saatlerini gerçek bir yetişkinin eşliğinde geçirdi. Kıza yeni, ipek bir elbise, kot pantolon ve kompakt disk çalar satın aldı. Sonra kızı otobüse bindirip pembe plastik cüzdanında altı bin dolarla köyüne gönderdi ve kızın fahişe olarak kısa kariyeri son buldu. Kız ailesini mali olarak kurtaracaktı ve –Tayland'da cinsel utanç olmadığından ve kız hastalık kapmadan Switters bunun icabına baktığından– nihayetinde çocukluk aşkıyla halka açık neşeli bir törenle, olgunlaşan pirincin hızla bozulduğu bir tarlanın yakınlarında evlenecekti. Switters'ın bir *baka hachi* oyununda bir Japon işadamından kazandığı altı bin dolar neredeyse uluslararası bir olaya sebebiyet veriyordu. Switters'ın B.B.H. Kulübü'ndeki veda sunusuna gelince, *Wake* üzerine konferansı neredeyse tan vaktine kadar sürdü ve anadan doğma bir halde, içi cız ederek, üyelerin Switters'ın bildiğine çok şaşırdığı bir şarkıyı, "Soytarıları Takdim Et" şarkısını mırıldanmasıyla sona erdiği söylenir.

Switters kendini çözümlemeye pek meraklı değildi. Bunun sahtekârları daha da derin aldatmalara zorladığını, dürüst olanları ise umutsuzluk nöbetlerine sürüklediğini seziyordu belki de. Dolayısıyla, Bobby'nin onu o Bangkok gecesinde masumiyet peşinde koşan biri olarak nitelemesi üzerine pek az kafa yordu. Ve şimdi, iki yıl sonra, Peru Amazon'unda bir kayığın içinde, belkemiği üzerinde ileri geri yuvarlanan benekli pars yavrusuyla beraberken uzun uzun düşündüğü, onun açısından pek de iddia edildiği gibi masumiyetle cezbolmasıyla ilgili değildi, Suzy'nin onu tartışmasız biçimde cezbetmesini düşünüyordu ve ikisinin aynı şey olmadığına makul bir şekilde emindi.

Günümüzde on altı yaşındakilerin çoğu gibi Suzy de masumiyetle rafineliğin birbirine yaklaştığı bir bağlantı noktasındaydı, zeytin renkli Abujao'nun puro renkli Ucayali'yle birbirine yaklaşıp kesişmesi kadar olmasa da, başlangıçta kaotik bir şekilde birbirine karışan, zıt renkler ve birbirine karşı akımlar. Şüphe yok ki, var olduğu farz edilen yetişkinlik önleyici serum aşısının Suzy'de etkili olabilmesinin vakti geçmişti. Gayet muhtemeldir ki, bu herhangi bir aşamada hata olurdu. Süreklilik ya da durağanlık insanoğluna pek iyi hizmet etmiyordu. Açıktır ki, şayet bireyler ilerliyorsa herhalde *arzu edilen* bir dizi değişiklikten geçiyorlar, ama sürekli değişikliğin esas olduğu evrende, daha kötüye doğru değişimin bile hiç değişim olmamasına yeğ tutulacağı tartışılabilir. Sabitlik yaşayan ölülerin alametifarikası değil midir?

Her neyse, Suzy'nin hangi yönlerden değiştiğini birer birer saymak gerekirse, Switters onun başlangıçta nasıl olduğunu betimlemek zorundaydı. Öncelikle ilk buluşmalarının ayrıntılarını hatırlamaya zorlamalıydı kendini. Sonra bunları hatırlamaktan vazgeçmeye zorlamalıydı. Bütün bu Suzy ıkınmaları koka yüzünden büyütüldü, abartıldı ve muhtemelen tahrik edildi.

Dört yıl önceydi. İzindeydi ve Seattle'a doğru yol alırken annesinin ricası üzerine, annesinin yeni eşi ve üvey kızıyla tanışmak için Sacramento'da mola vermişti. Annesinin kocası hali vakti yerinde bir hırdavat toptancısıydı, Switters'ı karşılamış, bir iki dakikalık kısa bir sohbetten sonra ona annesinin olduğu oturma odasının yolunu tarif etmişti. Kapı aralıktı. Switters sesleri duyabiliyordu. Bir kez kapıyı tıklatmış odaya dalıyordu ki annesi bir çığlık kopardı ve odaya girişini engelledi. "Hayır içeri giremezsin! Suzy alıştırma sutyenini deniyor."

Switters bir an irkilip olduğu yerde donakaldı, sonra meraklandı ve düşüncelere daldı. "Sahi mi?" diye sordu büyük bir ilgiyle. "Ne *yapmak* için alıştırma yapıyor sutyenle?"

Zapt edilmeyen ve bütünüyle nefis bir kıkırdama patlak vermişti –gerçekten de genç kızlara özgü o nahoş kahkahadan öte bir şey–, sırtı kapıya dönük ayakta dikilen zarif figür yumuşak bir yarım dönüş yaparak Switters'a baktı, bir yandan da masal kitaplarından çıkma prenseslere özgü düz sarı saçlarını savuruyordu. Yalınayaktı, Switters hatırlıyordu, tatlı pembe renkli oje sürülmüş ayak tırnakları parıldıyordu. Uzunca bacakları peynir gibi beyaz olan uyluklarına kadar çıplaktı ki bu noktada, Kristof Kolomb'un, çıkıntılarından birini görsel yardım olarak kullanabileceği, diğeriyle *bocci* oynayabileceği kadar yuvarlak, küçük bir kıça oturan beyaz pamuklu şortunun için-

de gözden kayboluyordu. Külotunun hatları belli oluyordu. Belden yukarısı çıplaktı, külotunun beyaz narin lastiği hariç, bu lastikten mağazanın kâğıt ve plastik etiketi sarkıyordu; sutyeni giymemişti, göğsünden birkaç santim uzakta oldukça gevşek halde tutuyordu. Bu durumda –oyuncak Hunlar kış kamuflajlarıyla donanmazlarsa şayet– Alman ordusu kukla şovunda kuklalar için miğfer vazifesi görebilecek, ayva gibi sert sutyen yalnızca memelilerin şişkinliklerinin meme başlı noktalarını gizliyordu. Suzy'nin göğüsleri pek meme kategorisinde değildi ama bu yönde koşar adım bir başlangıç yapmışlardı.

Şimdi pruvasının derin düşüncelerini delmesiyle Switters'ın görüş alanına giren, peştamallı, süslü yüzlü ve kuştüyü külahlı beş yerlinin kürekleri çektiği, kütükten oyulmuş bir kano geliyordu. Bu kuştüyleri bir zamanlar her bir papağan ve dev papağanın özel mülküydü, tepkisi gevşemekten başka bir şey olmayan bizim Gemici Çocuk'un henüz kaybetmediği bir özellik. "Hadi dostum," dedi Switters heyecanlanan kuşa, "vaaz ettiğini uygula." Vahşi kanocular *Bakire*'nin tayfasına ne el salladılar ne de baş selamı verdiler. Pucallpa kabilelerinin üyeleri de onları görmezden geldiler. Tekneler ormanın gölgelediği nehirden sessizce geçti, altı yüz metre arayla, sanki diğeri hiç yokmuşçasına. Switters yalvaran gözlerle, omuz silkip, "Kandakandero" diye mırıldanan Inti'ye baktı.

Pekâlâ, Switters nerede kalmıştı? Suzy'ye gözlerini dikip, Suzy de ona gözlerini dikince, Switters öylesine büyülendi ki, annesinin uzun karşılama konuşmasının tek kelimesini duymayı ya da annesinin kucaklamasına uygun şekilde karşılık vermeyi başaramadı; açık bir şekilde meraklı, eğlenen ve küçük göğüslerini teşhir ederken çok eğlenmesinden utanan Suzy, nihayet sonradan aklına gelince göğüslerini örttü. Edeplilik, on iki yaşındaki Suzy'nin henüz tamamen kendine mal etmediği bir âdetti. Adeta ne kadarını saklaması gerektiğine emin değilmişçesine, kımıldamamakla sakarlık arasında bocalayarak orada öylece duruyordu.

Kaba gülüşün izi hâlâ kızın dolgun dudaklarında yapışık duruyordu, dudaklarının titremesine sebep oluyordu ve titremelerindeki dolgunluk Switters'a kayalara yapışan ve cesur gözlemcilerin hayvan mı, yoksa çiçek mi olduklarını tahmin edemedikleri şu deniz yaratıklarından birini anımsatıyordu. Gözleri öyle büyük, nemli ve ıslaktı ki bir tatil broşüründen makasla kesilmiş gibiydi, havayı eğlence kokusu almak için koklar gibi duran çilli ve hafif kalkık burnu güzeldi. Yaşamda başarıyı ve başarısızlığı fark edilecek bir düzeyde yaşamadığı için yüz ifadesi toplumun kasvetli çekiştirmeleriyle burkulmamıştı henüz, daha ziyade mitik evrenin hayali fosforuyla aydınlatılmıştı.

Ya da Switters öyle hayal etti. Suzy'nin onda küçük çocukların 'ce' oyunuyla, ormandan gelen vahşi bir şeyin karışımı gibi bir izlenim bıraktığını söylemek abartı olmazdı.

Suzy yeni üvey ağabeyini yanağında yara izi olan, büyüleyici gözlere sahip, cazip, nüktedan bir hayat adamı olarak gördüyse, Switters da yeni üvey kız kardeşini dişilik arketipinin yeni tomurcuklanmış somut örneği, bir erkeği yaralamak ve yaralarını sarmakta eşit derecede hünerli biri olarak görmüştü. Suzy'nin içten bakışı ve ümitle bekleyen gülümsemesi, duruşundaki gamsız kösnüllük ve hiç ısırılıp morartılmamış boynunu saran zincirden sarkan süssüz, altın haçla simgelenen kararlı dindarlığı bir araya gelerek kızın yaşının çok ötesinde zamansız bir şeyi, çok eski ve doğuştan gelen gizli bir bilgiyi akla getiriyordu. Switters onda, özgün eğreltiotlarını ayıran ezeli Havva'nın pırıltısını mı görmüştü (ya da bu pırıltıyı ona mı yansıtmıştı)? Dalgaların köpükleri arasında istiridyesini tırnaklayan Tuzlu Aphrodite'yi mi? Kraliyet ailesini çatırdatan ve bir adamın başına mal olan kıvrak dansını safça prova eden toy Salome'yi mi? Belki öyle gördü, belki de o kadar ileri gitmemişti. Belki Suzy'ye Amerikan Askeri Elvis'in buluğ çağındaki Priscilla'ya değer biçmiş olduğu gibi ahmakça bir hazla değer biçmişti sadece.

Kesin olan şu ki; ondan görür görmez hoşlanmıştı, tıpkı Suzy'nin de ondan hoşlandığı gibi. Bu noktada –bu Switters'ın lehine söylenmeli– duyguları sahiden platonikti. (Haya torbasındaki çırpınışları Bangkok'tan uçak yolculuğunun uzun sürmesine bağladı.) Şehvet daha sonra gelecek, onu farkında olmadan yakalayacak, yavaş yavaş şiddetlenecek, kömür üzerindeki bir tava içinde sert domuz yağı parçası şu anda devam eden çıldırtıcı yakıcılığına ulaşmadan fark edilmeyecek şekilde eriyecekti, ta ki beş ay önce, geçen paskalya yortusunda bir Japon lokantasına ailece akşam yemeğine gidinceye kadar. Suzy yüzünü mönüyle kapatıp tatlı olarak lotus keki ile yeşil çaylı dondurma arasında seçim yapmakta güçlük çekiyormuş gibi yaparken Switters alçak masanın altından onu okşamıştı. Öğğğ! İsa bir zıplama sırığı üzerinde! Suzy'nin deniz şakayığı ağzı bir karış açılmıştı ve Switters hâlâ Kirin marka bira tabelasının kızıl neonundan Suzy'nin diş tellerinin yansımasını görebiliyordu. "Hadi Allah aşkına, Suzy," diye yakınmıştı babası, Suzy, "Neden ikisini de ısmarlamıyorsun," diye bağır*ma*mak için kendini zor tutarken.

Kokayla cesaretlenen Switters, timsahların tanıdıkları yerleşip oturmuşlardır ya da en azından sihirli bir özden gebe kalmıştır korkusuyla belki yerlilerin uzak durmaya dikkat ettiği bir nesne olan valizinin gizli gözünü açtı. Ezoterik silahları, gözetleme donanımını,

şifreleme aygıtlarını ve daha önce söz ettiğimiz gizli utancı –utanç verici Broadway şov melodileri albümünü– bir kenara iterek, daha da gizli ve aşağılayıcı bir şey çekip çıkardı. Biraz sararıp yıpranmıştı ama bariz bir şekilde dört yıl önce o gün nasılsa öyleydi. (Switters, sutyenin, annesinin ıskartaya çıkarıp çöp fırınına attığı geri dönüşümsüz giysilerin çamaşır sepetinden öylece sallanan dostane kuyruğunu sonradan fark ettiğinde ne kadar da şaşırmıştı.)

Bir sonraki yarım saat boyunca Switters sutyeni, havaya sıçrayıp ön pençeleriyle sürekli ona asılmaya çalışan pars yavrusunun erişemeyeceği bir yerden sarkıttı. Sonra ince ince tahlil etmeyi tercih etmeyeceği bir dürtüyle, dar ve küçük çamaşırı yüzüne bastırıp orada tuttu, zaman ve uzamın pek çok pis kokusu arasından Suzy'den koklama duyusuna ait bir fısıltı rüzgârla sürüklenerek gelebilirmiş gibi.

Çamaşırın dumansız barut gibi koktuğu anlaşıldı.

Yerliler Switters'ı tam bir kabullenişle izliyorlardı. Daha önce alıştırma sutyeni görmeleri ya da hayal etmeleri hiç olası değildi ve böylece onun içinde saklı olan anlamlara karşı bağışıklıkları vardı. Dahası, Switters'a yüceltmeye çok yaklaşan bir saygı göstermeye başlamışlardı. Belki bu, örümceği öldürmüş olduğu ateş gücü yüzündendi, belki Switters'ın gönüllü olarak koka çiğnemek istemesi; belki de utangaçlıklarını attıklarında ve nihayet Switters'a doğrudan bakabildiklerinde, gözlerini fark etmeleri yüzünden, o gözler ki insanı tekrar "öfkeli" vs diye betimlemekten yorgun düşüren ama gerçekte, çok büyük ihtimalle John Wayne'e yukarıdan bakabilecek, Rasputin'in cesaretini kırabilecek ve Houdini'yi hipnotize edebilecek gözler.

Günbatımından yaklaşık bir saat önce Inti Johnson'ı anafora doğru götürdü ve motorun arızalanıp durmasına yol açtı. Bu da kendi içinde olağandışı bir şey değildi. Yeterince ışık varken yemek pişirmek için durarak normal şartlarda sabah beşten akşam altıya kadar yolculuk ediyorlardı. Yine de bu anafor boyunca kıyı oldukça bataklıktı ve tabut kadar kaymanlar sazlıkların arasında kötü pençelerinin üzerinde hantal hantal ilerliyordu. Burası kamp yapma olasılığı olmayan bir yere benziyordu.

Inti, Switters'a teknenin kıç tarafında ona katılması için eliyle işaret etti. Orada, yerliler nispeten karmaşık türden bir şeyi ona iletmeye çalıştılar. Birkaç yıl önce olsa, Switters *Bakire*'nin güvertesinde vaktini elinden geldiğince Inti'nin dilini, Campa lehçesini öğrenme-

ye çalışarak geçirebilirdi ve dilbilimsel yetenekleri sayesinde bu dili epey kapabilirdi. Yine de günümüzde dillere duyduğu ilgi iletişim amaçlı olmaktan uzaklaşmıştı, hatta açıklayıcı retorikten bile uzaktı; post-historik çağda dilin geleceği olarak gördüğü şeye doğru kaymıştı: geleneksel ağırlıklarından kurtulmuş sözcüklerin gerçeklikleri betimlemek için değil de onları yaratmak için kullanılabileceği bir çevre. *Kelimesi kelimesine* gerçeklikler. Elbette evrimsel dilbilime önerdiği katkıyı betimlemesi kadar, CIA'deki nihai rolünü eksiksiz bir şekilde betimlemek de iki ayağını bir pabuca sokacaktı. Fikirleri vardı, planları vardı ama bunlar bataklıkta bağıran kaymanlar kadar belli belirsizdi.

Inti, yine de, meramını anlatmayı başardı. Takım şu anda Boquichicos'tan akıntı yönünde yaklaşık üç saat uzaklıktaydı. Gece için uygun bir kamp yeri bulabilir, sabah Boquichicos'a yolculuğa devam edebilirlerdi. Ya da yolculuğa devam edebilirlerdi, ki bu akşam yemeğini (çocuklar zıpkınla bir kişilik balık avlamışlardı) iptal edip, karanlıkta iri kaya parçalarından geçilmeyen nehirde pek fazla seyir feneri olmadan tekneyi götürmek anlamına geliyordu.

Switters duraksadı. Sazlıkların arasında kaymanlar perde gibi hışırdıyordu. Çok sayıda susamış sivrisinek klanı, kanın şişe tıpasını çıkarmayı bekleyerek havada bir araya geliyordu. Bir yerde bir maymun uluyordu ve Switters'ın koka yüzünden artık ninni söylemeyen bağırsağı aynı şeyi yaptı (sihirli beyaz bir ışık topunun bu kadar gürültü yapabilmesi tuhaf). Yol göstermesi için Gemici Çocuk'a döndü. Her zaman olduğu gibi papağan hiçbir şey demedi ama –ağırlığını tek ayak üzerine vermiş, bir kanat hafifçe önde, başı ümitle yana yatmış– tüneme şekli Switters'a otellerde valiz taşıyan, bahşiş bekleyen bir çocuğu anımsattı.

Böylece, "Boquichicos Oteli'ne!" diye bağırdı Switters, Suzy'nin bıdık sutyenini savaş bayrağı gibi sallayarak.

Boquichicos Oteli'nde valiz taşıyan çocuklar yoktu. Valiz taşıyan adamlar, valiz taşıyan kadınlar, valiz taşıyan insanlar, ayakçılar, onları çağırmak için çalınan ziller, zil tutkunları, zilkolikler, elebaşılar ya da "lacivert bol paça pantolonlarla ceketler" yoktu. Buna benzer bir şey yoktu. Inti ve delikanlıların Switters'ın bagajını (ferah, ama hemen hemen mefruşattan mahrum) lobiye taşımalarına izin verildi ama kapıyı geçer geçmez Switters tek başına kaldı. Devasa bir pervane (daha önce anlatıldı) Switters'ı içeri girerken takip etme girişiminde bulunmuştu ama Panama şapkasıyla vurulan şaplakla bundan vazgeçirildi.

Kreol müziği ve tuhaf İspanyol parazitinden bir karışım (belli belirsiz bir şekilde bütün parazit seslerin İspanyolca olduğunu düşünmeye başlıyordu insan) ön cephedeki yazı masasının arkasında bir otomobil aküsüne bağlanmış, nikotin renkli eski bakalit bir radyodan geliyordu yavaş yavaş; bitkin, kır saçlı bir *mestizo* otel kâtibi gringonun pasaportunu incelemeye bir tefecinin Las Vegas'tan alın-

mış bir alyansa ayıracağından daha fazla zaman harcadı. Tetkiki bir çift gazyağı feneriyle aydınlatılıyordu.

Dışarıda uzanan geniş cangılı kapsamak ister gibi ince kollarını açıp çırpan kâtip İngilizce olarak, "Burada traktörlerinizi alacak kimseyi bulamazsınız senyor," dedi. Switters "açıklayıcı" kâğıtlarını pasaportuyla birlikte takdim etmişti. "Sanırım çok yanlış bir yere geldiniz." Adam kurnazca bir kahkaha patlattı.

Switters yorgun bir iç çekişle papağanın kafesini işaret etti ve güzel Boquichicos şehrindeki (karanlıkta neye benzediğini hiç çıkaramamıştı) niyetlerini mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde açıklamaya koyuldu. Kâtip ihtiyatla ama şaşırtıcı bir süratle ona paslı bir anahtar uzattı ve merdivenleri işaret etti. Kâtip besbelli ki deli olduğu aşikâr bu adamla daha fazla muhatap olmak istememişti.

"Elektrik saat altıdan dokuza kadar var," diye bağırdı kâtip, müşterisi olan bir *loco*'nun* bile bunu bilmeye hakkı varmış gibi. Herhalde akşam demek istedi. Merdivenler kesinlikle dünyanın en uzun barlarından birine bitişikti. Uzunluğunca on dokuz saniyenin altında yürümek şüphesiz insanı özel olimpiyatların birinde dereceye sokardı. Barın uzak ucunda, titrek bir ışık yayan lamba olmasaydı, bu sonsuzluğa geçiş olarak algılanabilirdi. Switters en az kırk bar taburesi olduğu tahmininde bulundu. Bunlardan yalnızca bir tanesi doluydu, onda da orta yaşlı yabancı bir adam oturuyordu. Adam açık sarı saçlıydı, teni pembeydi, ütülü haki rengi bir şort ve apoletleri olan haki rengi bir gömlek giymişti. Tokyolar adamın pembe koca ayaklarında sallanıyordu ve bir şişe İngiliz cini ona eşlik ediyordu. Görünürde hiç barmen yoktu. Switters'ın eşyalarını üçüncü kattaki odasına sürüklemesi için iki tur yapması gerekti (üçüncü kat en üst kattı: Switters daha sonra ikinci katın tamamen boş olduğunu öğrenecekti) ve her seferinde tek başına olan içkicinin yanından geçtiğinde adam başıyla selam verdi ve cesaret verircesine gülümsedi, Switters'ın ona eşlik etmesini ümit eder gibi görünüyordu.

Duşun suyu, tahmin edileceği üzere en iyi ihtimalle ılıktı ve çarşaflar yeterince temizdi ama nemliydi ve keskin keskin cin buharı kokuyordu. Tavan fanı yalnızca altı-dokuz arası döndüğünden (nehrin suyu son zamanlarda öylesine çekilmişti ki Boquichicos'un küçük hidroelektrik santralı bundan daha fazla işleyemiyordu) odadaki hava ağır ve durgundu. Hava gergin kas gibiydi, belki de yeşil bir dişi bataklık yaratığına gösteriş yapan yine yeşil bir maço bataklık yaratığının pazısı gibiydi. Switters'ın üzerine ağırlığını öylesine verdi ki Switters istese de yataktan kalkamayacağını fark etti. Yatağın sümük-

* (İsp.) Deli. (ç.n.)

sü dokusuna ve zehirli mantar kokusuna rağmen, yataktan çıkmak istemedi. Cibinliğinin altından uzanıp yatağının başucundaki mumu püfleyip söndürdü.

"Tatlı rüyalar, Gemici Çocuk. Her şey yolunda giderse, yarın artık özgür bir Gemici Çocuk olacaksın. Aslında artık Gemici Çocuk olmayacaksın, isimsiz vahşi bir şey olacaksın."

Switters papağanı kıskanıp kıskanmadığına karar veremeyerek, yattığında sıkça yaptığı gibi, düşüncelerini sözcük ve dilbilgisinin gün boyunca eylem ve etkinlikle etkileşim içinde olduğu; hayatıyla çatıştığı, çeliştiği, hayatına heyecan kattığı, hayatını yansıttığı, açıkladığı, genişlettiği ya da yönettiği durumlara kaydırdı. Bu, öyle bir şekilde oldu ki en beklenmedik, hatta belki önemli şey tam da o akşam dilbilimsel bir arabirimde meydana geldi. Yanisi şu:

Athabaska, gruplar arasında iki bin milden daha fazla mesafe bulunsa da, belirgin biçimde farklı kültürlere evrilseler de, Arizona ve New Mexico'daki kabilelerin yanı sıra, Kanada Yukon'da Kuzey Amerikalı yerliler tarafından konuşulan, birbirine çok benzeyen dillerden oluşan bir dil ailesine verilen isimdir. Artık bir Athabaska lehçesinin şaşırtıcı bir şekilde Peru Amazon'u kadar güneye göç etmiş olabileceği ortaya çıkmıştı. Switters otel girişinde ayrıldıklarında öncelikle Inti'nin elindeki pisco şişesine ve sonra onun arkasında utangaç bir şekilde birbirlerine sokulan çocuklara dikkatle göz atmıştı. Inti, kokadan mahvolmuş dişlerini göstererek en yakınında duran çocuğun poposuna bir şaplak atmış, diğer tarafa dönerek, "*Udrú,*" diye mırıldanmıştı. Inti özel bir şaka olarak böyle yapmıştı. Inti, en vahşi cangıl rüyalarında bile, Switters'ın "vajina" anlamına gelen Athabaska sözcüğü *udrú*'yu fark edebileceğini hayal edemezdi.

Ah ama Switters yetmiş bir ayrı dilde vajina sözcüğünü biliyordu. Bu bir nevi onun hobisiydi.

Karanlıkta uzmanlık alanının geniş kapsamını düşünerek sırıttı.

Switters sabahleyin soğuk suyla kendine çekidüzen vermeyi becerdi, düz yeşil bir tişörtün (rengi odadaki havaya uyuyordu) üzerine temiz beyaz bir keten takım giyip, aşağı indi. Önceki akşam gördüğü açık sarı saçlı, bebek yüzlü bey hâlâ barda oturuyordu. Tam da aynı tabure üzerine tünemiş olmasına rağmen muhtemelen bütün gece orada değildi, çünkü o da yeni tıraş olmuştu ve cin şişesinin yerini bir demlik çay almıştı.

"Baksanıza," diye seslendi Switters'a, bariz bir İngiliz aksanıyla. "Kahvaltı için bir yer mi arıyorsunuz?"

"Siz, dostum, aklımdan geçenleri okudunuz." Switters önceki gün tan vaktinden beri hiçbir şey yememişti. "Şu öten lanet olası horozlar beni gün doğmadan uyandırdı, bina sınırları içinde bir iki yumurta olması gerek. Eğer yoksa, meyve de olur. Ya da bir tas mısır unu lapası."

Adam, "Euryphagous'sunuz*, öyle mi?" diye sordu, sözcük dağarcığının genişliğiyle derhal Switters'ın arkadaşlığını kazanarak. "Ve Yankilik de cabası! Geçen gece sizi İtalyan sandım. Takım elbiseniz korkunç derecede pisti ama takım elbise *idi*. Derken biraz önce Kraliçe'nin tebaasından olabileceğinizi düşündüm. Ama lanet olası *Boquichicos*'ta takım elbiseli bir Yankiyle karşılaşacağımı ummazdım."

"Evet, şey, Yankiler söz konusu olunca, bizim kolonide çeşit çeşit insan var, maalesef. Hangisinin, neyin, nerede, ne zaman karşınıza çıkacağını asla bilemezsiniz." Switters yandaki tabureye yerleşti. "Söylesenize: Buralarda papaya istemek kıyak –ya da kabul edilebilir– bir şey midir?"

Adam çok açık sarı kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın ki?"

"Şey, eee, Küba'da konuşulan İspanyol lehçesinde bu değişik meyveye *bombita* diyorlar. 'Küçük bomba.' Biçimini falan düşününce bu mantıklı geliyor. Ama Küba'da konuşulan İspanyolcada *papaya* sözcüğü 'vajina' anlamına geliyor. Bunun da belli bir mantığı var, sanırım. Yine de..."

"Ah, evet, anlıyorum," dedi İngiliz. "Havana'da biri *jugo de papaya*** isterse, oldukça tuhaf bir bakışla karşılaşır."

"Ya da göğsünde kıl çıkaracak bir bardak meyve suyuyla. Tabiri caizse." İngiliz hafifçe yüzünü buruşturunca Switters, 'Bu, 'fondip'e yepyeni bir anlam kazandırıyor," diye ekledi.

"Hem de nasıl. Ve sonra, sanıyorum, insanın canı bir sigara çeker." Adam yavan bir sesle ve gözle görülür bir hoppalığa sapmadan konuştu.

"Kişisel olarak ben sadece tuhaf bir bakışla karşılaştım."

"Anlıyorum. Tabii. Korkunuz olmasın. Pek yanılmıyorsam, bu bölgelerde *papaya* kimseyi gücendirmez."

O anda Suzy'den pek büyük olmayan, rahatsız edici derecede güzel *mestizo* bir kız, bir tepsi mısır ekmeği ve tropik reçelle gölgelerin arasından çıkıp tepsiyi Britanyalının önüne koydu. Sorgulayıcı gözlerle Switters'a bakınca Switters heyecandan altüst olup, "Bombita," deyiverdi, bu, tek kelimeyle beklenmedik olayda papaya isteyecek cesareti bulamadan, ayrıca, belki bunun anlamı...

Kız Switters'a, "Bombita istiyorsan, gidip Sendero Luminoso'yu görsen iyi olur," dedi, ona tescilli bir delinin karşı karşıya kalabilece-

* Her çeşit besinle beslenebilen. (y.h.n.)
** (İsp.) Papaya suyu. (y.h.n.)

ği ihtiyatlı ve tepeden bakan bir gülümseme fırlatarak. Switters'ın yüzü kızardı ve çabucak yumurta ısmarladı. Gemici, kahvaltı meyveleri için beklemek zorunda kalacaktı.

Görünüşe göre İngiliz karşısındaki kişiye servis yapılmadan yemeğe başlamayacak kadar terbiyeli olduğundan, bir yerden halis deri bir kutu çıkardı. Kapağında altın kabartmalarla Kraliyet Antropoloji Derneği'nin arması ve adı yer alıyordu. Kutuyu açtıktan sonra, "Hastir ya!" diye küfretti. "Lanet olası kartlarımdan bir tane bile almamışım anlaşılan. İnsan böyle bir yerde ihmalci oluyor." Koca pembe elini gömleğine sildi ve elini uzattı. "R. Potney Smithe," dedi. "Etnograf."

"Switters. Ayakçı."

Tokalaştılar. Smithe'in (adı simit gibi geliyordu kulağa) eli Switters'ın korktuğu kadar ıslak ve yumuşak değildi.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Boquichicos'ta mı ayakçılık yapıyorsunuz peki Bay Switters?"

"Gayet tabii."

"Uzun vadede, peki, ayakçılık yapma niyetiniz var mı?"

"*Au contraire.*"* Switters saatine göz attı. 6.13 idi. "Yaklaşık bir saat içinde ufak bir doğa yürüyüşü programım var. Sonra bir şekilde yerel faunaya yenik düşmezsem..."

"Öyle olması muhtemel. Bu sınır köyünden Bolivya sınırına kadar bin iki yüz kuş çeşidi, iki yüz memeli çeşidi, doksan veya daha fazla kurbağa çeşidi, otuz iki farklı zehirli yılan..."

"...ya da flora..."

"En sınırsız bitki sergisi, emin olabilirsiniz."

"... Buradan öğleden sonra ayrılmayı düşünüyorum. En geç yarın sabah."

"Yazık," dedi R. Potney Smithe, ama nedenini sormadı.

Kız, içinde sahanda yumurta ve fasulye olan plastik tabakla tekrar göründü. Switters gülümsemesiyle onu etkilemeye çalıştı. Boquichicos'ta oyalanmak için herhangi bir sebep olsa...

Yemeklerini yedikten sonra Smithe filtreli bir sigara yaktı, derin derin içine çekti ve "Gücenmeyin ama umarım küstah olduğumu düşünmezsiniz, 'ayakçı' olarak çalışmak, eee, zor değil mi? Yani sizin yaşınızda, sizin giyim zevkinize sahip biri için."

"Alın teriyle kazanmak ayıp değil, dostum, alın terini gözlemlemek için zaman bulmuş olmanız gerekirdi, hiçbir zaman aktif bir şekilde buna dahil olmasanız bile."

"Bunu neden yapamamış olayım ki?"

---

* (Fr.) Bilakis. (ç.n.)

"Şey, siz de gücenmeyin Bay Smithe..."

"Ah, bana *Potney* deyin."

"...ama öncelikle aksanınız sizin gelişme çağınızı muhtemelen ağır işleri hizmetkârların gördüğü Conway-on-the-Twitty'nin ya da böyle güzel bir sahanın biçilmiş çimleri üzerinde kroket toplarına vurarak geçirdiğinizi açığa vuruyor; ikincisi siz en aydınlatıcı, en merak uyandıran, en esnek ve öğretici olması gereken bir bilim dalında – belki parçacık fiziği hariç– profesyonel birisiniz ve eğer antropologların büyük resme bakmaya, büyük resme odaklanmamıza yardım etmeye ve onu büyütmeye yetecek zerre kadar hayal güçleri, en ufak bir merak duyguları olsaydı ya da o kadar taşaklı olsalardı, antropoloji böyle bir bilim dalı olurdu; ama böyle olacağı yerde bu kılı kırk yarma, bok eleme ve budak deliği dikizleme işi ürkek, duygusuz, aşırı uzmanlaşmış bir uygulama. Potney, dostum, eğer antropologlar katlanır iskemlelerinden –ya da bar taburelerinden– inerlerse ve bunu yapmak için vizyonlarını yeterince genişletirlerse antropolojide yapılacak işler var."

Smithe bir duman halkası çıkardı ve halka tam üzerlerinde usandıran nemde yayılmakta ağır kalıp bir süre oyalanarak yükseldi, tıpkı havayla beslenen denizanası ya da çürük bir şemsiye gibi. "Suçlamanın aksayan yanı şevk eksikliği değil ama gerçek eksikliği. 'Bir ayakçı' olarak konuşman iyi ama korkunç derecede eski moda maalesef ve bana kalırsa kendi çapında biraz sınırlı. Biz etnografların incelediğimiz kültürlerin gündelik yaşamlarına doğrudan katılımla ilgili uzun bir tarihimiz var. Onların yiyeceklerini yer, onların dilini konuşur, onların âdet ve geleneklerini ilk elden yaşarız..."

"Tabii, sonra güzel üniversitenize geri döner, onların su şişelerinin büyüklüğü ya da *büyükanne* için kullandıkları çeşitli törensel isimler (*maestra* onların arasında değil, garanti ederim) veya tatlı patatesi soyma şekilleriyle ilgili on bin sözcüklük bir monografi yayımlarsınız. Tamam, tatlı patatesi nasıl soydukları –saat yönünde mi, saat yönünün tersine mi?– şayet varoluşlarının daha derin bir yönünü yansıtıyorsa önemli olabilir. Benzer şekilde, örneğin, bir ağaçkakanı sünnet etmekte kullandıkları aynı kesme hareketini tatlı patatesi soyarken de yapıyorlarsa ve bu model bilinçli ve kasıtlı bir şekilde Samanyolu'nun sarmalını ya da –daha garip şeyler de olmuştur– DNA'nın ikili sarmalını kopya ediyorsa. Bu durumda bu bağlantıları kurmayacaksınız ya da kuramazsınız, bu yüzden sonuçta ürettiğiniz her şey bir yığın akademik saçmalıktır."

"Pekâlâ, bu konuda seni ikna etmeye çalışayım."

"Bekle. Bitirmedim. Doğa bilgin soyların tükenmesinin aşırı uzmanlaşmanın bir sonucu olduğunun farkında olmayacak kadar kıt değil. Bu evrimin anayasasıdır ve pek çok tür bedelini öder. İnsanoğlu doğası gereği kavrayışlıdır. Başarımızın sırrı buydu, en azından evrimsel açıdan. Ancak bizler uygarlaştığımız ölçüde kavrayışlılıktan uzaklaştık ve bununla doğru orantılı biçimde uyum sağlama yeteneğimizi kaybeder hale geldik. Şimdi, Potney, siz antropolojiyle –insanbilimle– uğraşan adamların intiharla eşanlama gelen bu aşırı uzmanlaşmaya olan kör sadakatinizle insan neslinin nihai olarak tükenişine katkıda bulunuyor olmanız birazcık ironik değil mi? Biz ölünce kiminle ilgili bilimsel makale yazacaksın?"

Kız tabakları toplamak için geri döndü. Switters melek gibi gülümsemelerinden birini onun gözüne sokarak gerçek adıyla bir papaya istedi ama kız mahcup olmak, onuru kırılmak ya da çekinmek yerine sakin sakin papayayı *mitad* mı, yoksa *totalidad* mı: yarım mı, yoksa bütün olarak mı istediğini sorunca Switters neredeyse hüsrana uğradı. (Switters'ın uyanık zekâsı bile yarım bir vajinayı kafasında canlandıramadı.)

Switters'ın tiradı boyunca şaşkına dönmüş olan Potney Smithe birkaç kez öksürdü ve "Akademik çevrelerde daha disiplinlerarası bir etkinlik ihtiyacından bahsediyorsan, sana tamamen katılıyorum. Evet. Eee. Ama spekülasyonu ya da bilimsel tarafsızlık ihlalini savunuyorsan..."

"Tarafsızlık, kıçımın kenarı. Nesnellik bilimde, gazetecilikte olduğu gibi büyük bir aldatmacadır. Peki, o kadar da *büyük* değil. Ama tekrar bir saniyeliğine lafını bölmeme izin ver lütfen." Switters saatine göz attı. "Acele çıkıp bir rehberle buluşmam lazım."

"Doğa gezintin."

"Aynen. Ama önce başımdan geçen kısa bir hikâye anlatmak istiyorum çünkü bu, mesleğinize karşı beslediğim düşmanlığı ve neden kaba görünebileceğimi açıklayabilir. Bir Yanki olmam dışında."

"Ah, fevkalade..."

"Sen şimdiye kadar tanıştığım ikinci antropologsun. İlki Avustralyalı idi – onunla Bangkok'ta Safari Bar'da tanışmıştım. Yeni Gine'nin çok ücra iç kesimlerinde epey alan çalışması yapmıştı. Oradaki büyük tılsımı bilirsin, yığınla tekinsiz eski büyü var. Neyse, bu doktor şu çamurdan evlerde yaşayan vahşi kabilelerden biriyle iki yıl yaşadı ve adeta ondan hoşlanmaya başladılar. Derken o giderken şamanları ona içinde sarımtırak bir toz bulunan domuz derisinden küçük bir kese verdi, bu şeyi başına ve omuzlarına serperse bir süreliğine kendisi dışında herkese görünmez olacağını söyledi. Şaman,

adama Sydney'deki en büyük mağazaya girip istediğini alabileceği, keyfine bakabileceği sözünü verdi. İstediği her şeyi çalabilirdi; kimse onu göremezdi. Toz buna yarıyordu. Antropolog bana bütün bunları anlatıyor, anlıyorsun ya, o noktada kıkır kıkır gülüverdi ve kokteylini içmeye devam etti. Ben de, 'Eee?' dedim. O da, 'Ne eeesi?' dedi. Ben, 'İşe yaradı mı?' dedim. Bana kendini beğenmiş bir şekilde baktı ve 'Tabii ki hiç denemedim,' dedi."

"Tepkisi seni hüsrana uğrattı, değil mi?"

"Potney, ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Ama ona sille tokat girişmemek için kendimi zor zapt ettim. 'Tabii ki hiç denemedim.' Deme yaa. Burnundan tutup yüzünü arkaya doğru çevirerek koparmak istedim. Ukala. Karaktersiz dangalak."

Potney bir sigara daha yaktı. "Bu anekdotu benimle paylaşma samimiyetini takdir ediyorum. Bu önyargını daha iyi bir açıdan yansıtıyor. Doğru bir açıdan bakılırsa, sanırım arkadaşa duyduğun hırçınlık... arkadaşın *görgülü davranışı* epeyce anlaşılır." Bir botanikçinin çiçeğe bakarak düşüncelere dalması gibi duman buğusuna gözlerini dikerek duraksadı, "Bazen, yine de... bazen... bazen gerçekten de bu ilkel büyü âdetlerine yüz vermeye gelmez. Gerçekten fiziksel ve psikolojik zararları olmasa da insanı yoldan çıkarabilirler. Bunu söylediğime üzgünüm ama bizzat kendim bunun kanıtıyım. Şu Kandakandero kulamparalarından birine ve onun bir sürü yalan ve düzenine hayran olup kapılmasaydım bu lanet olası yere geri dönemezdim, buralarda Allah bilir neyi bekleyerek, kariyerimi ve evliliğimi berbat ederek."

Potney çay fincanını kenara itti ve yüksek ama kederli bir sesle bağırarak cin istedi.

"Devamını dinlemek çok ilgimi çekiyor," dedi Switters ve içtenlikle istediği buydu, "ama görev bekliyor." Papaya dilimlerinin olduğu tabağı alıp tabureden kayarak indi.

"Sonra görüşürüz belki o zaman ha? Ayakçı felsefesinin kulağıma küpe olmasını isterim. Genel bir bakış. Dediğin gibi büyük resim. Ha."

"Mümkünü yok dostum. Ama sohbetten hoşlandım. Senyoritaya yaşamımın geri kalanında onu hayal edeceğimi söyle. Cesaretini yitirme, Pot. Kazancımızdan başka kaybedecek bir şeyimiz yok ve yalnızca galipler kayıptırlar."

Gemici papayanın etli kısımlarını gagalarken, artık yeni lastik çizmeleri ayağında olan Switters panjurları açtı ve neredeyse pence-

reyi örten bugenvil sarmaşıklarını araladı. Bir kasaba manzarası görmeyi umuyordu ama odası otelin arka tarafındaydı ve yeni süpürülmüş avluya bakıyordu. Orada beyaz tavuklar bahtsız çıplak toprağın üzerinde eşelenerek beyaz tavuk şiiri yazıyorlardı, bir domuz üçlüsü haykırıp homurdanıyordu, tıpkı domuz pastırması trajedisine ses çıkarmayan dünyaya karşı sonsuz bir protesto halindelermiş gibi. Alana sabah güneşinde parıldayan sabun köpüğü kaldırım taşları döşeyen köpüklü çamaşır suyu bahçenin bir köşesine boşaltılmıştı. Ortaya birkaç mango ağacı dikilmişti ve muhtemelen daha meyve veremeyecek kadar küçük olmalarına rağmen, ters çevrilmiş bir küfenin üzerine oturmuş, dizleri üzerine koyduğu mavi emaye çanağın içine fasulye ayıklayan kıza gölge sağlayacak kadar yaprakları vardı. Kızın solmuş pamuklu elbisesi çanağın durduğu yere kadar yukarı sıyrılmıştı, krem rengi uyluğunun bir bölümüyle, Switters yanılmıyorsa yanardöner pembe külotu hafiften görünüyordu. Switters iç geçirdi.

Tennessee Williams bir zamanlar şöyle yazmıştı: "Hepimiz yanmakta olan bir evde yaşıyoruz, arayacak itfaiye yok; çıkış yok; bizler içinde kapana kısılmış, kilitlenmişken, evi yakıp kül eden alevler arasından dışarıya bakabileceğimiz bir üst kat penceresi var." Oyun yazarı bir anlamda haklıydı. Evet ama ah! Şu üst kat penceresinden bakınca ne manzara ama!

Tennessee'nin değinmeyi ihmal ettiği şey ise, biz o pencereden hevesli bir merakla ve tutkulu bir gözle, cömert bir ruhla ve bir memnun olma kapasitesiyle ve evet, gördüğümüz şeyleri destekleyip zenginleştirecek olan dille dışarı bakarsak, etrafımızdaki evin yanıp kül olmasının SORUN OLMADIĞIDIR. Sorun değil. Bırakın kahrolasıca cayır cayır yansın!

Bu düşünceler bir "ayakçı felsefesi" meydana getirdi mi? Muhtemelen hayır. Ama şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorunda kalacaklardı.

Boquichicos'un Puccalpa'dan, *Bakire*'nin bir tankerden farklı olduğu kadar farklı olduğu ortaya çıktı. Boquichicos çok daha küçük, daha sessiz, daha temiz ve daha hoştu. Switters, Juan Carlos de Fausto'nun Boquichicos'un hükümet tarafından "katı çevresel önlemlerle" kurulmuş planlı bir kasaba olduğu yolundaki sözlerini anımsadı. Esasında bu doğruydu. Anarşistçe bir aşırı serbestlik içinde yayılan Pucallpa etrafı şuursuzca kirleterek, talan ederek, çevresindeki doğal ortamı tahrip ederken, Boquichicos'un kasabanın

ötesine saçılmasını veya dokunmasını yasaklayan sert parametreler söz konusuydu. Sonuç olarak ormanın mukaddes zümrüt esintisi kasabanın badanalanmış yanaklarına doğru hafifçe yayılırken, buradaki nehir kanser takunyalı ölüm takırtısı yerine gırtlaktan bir nağme ile kasaba halkına serenat yapıyordu.

Ortadaki meydanın etrafında klasik İspanyol tarzında tasarlanmış, sayıları altıyı geçmeyen bütün sokaklar aynı hizada ve engebesiz uzanıp gitmişti; kilise dışındaki her binanın palmiye yapraklarıyla dam örtüsünden bir örnek çatısı yerlilerin mimarisini hatırlatan bir hava vermişti kasabaya. Büyük yapıların duvarları kerpiçten ve/veya kasaba alanının ağaçları kesildikten, eskiden parlamalarına ama artık açık bir şekilde aşınıp incelmelerine sebep olan ağartıcı kireç çözeltisiyle iftiharla fırçalandıktan sonra hızarcıda kestirilen kerestelerle inşa edilmişti. Belediye binası, otel ve kilise de dahil olmak üzere, yapıların hiçbirinin boyu arka kapıdan girişlerine gölge yapan cangıl ağaçlarının uzunluğuna erişemezdi, kapı genişlikleri de şu ağaçların bazılarının gövdeleriyle karşılaştırılamazdı. Hiç kuşkusuz kasabanın en önemli yapısı, en değerli şeyi, kötülükleri mazur gösteren iyi niteliği, modern atık işleme tesisiydi. (Akılları varsa, buranın sakinleri mükemmel, küçük lağım lagünlerinin kokulu defne rengi suları üzerinde her gün şükran mumları yüzdürürlerdi.) Pucallpa'nın kesinlikle övüneceği böylesi incelikleri olamazdı, muhtemelen Iquitos'un da.

Boquichicos'ta belki de yarım düzine kamyon vardı –boşta, pas bağlamış, lastikleri sarkmaya başlamış: Eee kamyonla gidilecek neresi vardı ki?– ama bir tek araba yoktu. Kasabanın her biri çıkmaz sokak olan kısa sokaklarına eşelenen tavuklar ve toprağa burunlarını sürten domuzlar, havlayan sokak köpekleri ve çıplak çocuklar bir canlılık getirmişti; hepsi de sıska ve kirliydi, bununla birlikte kısa bir süre önce ölmüş eniği göz ucuyla şöyle bir görmesi ya da kokusunun hafifçe burnuna gelmesi Switters'ın üzerine bir duyarlılığın çökmesi için yeterli olmadı. Yine de, daireler çizen –sabırlı, hayatın daha kesin ve zevkli iki kaçınılmazından emin–, ölüsevici radarlarıyla yabani otları tarayan akbabalar vardı.

Ve bol miktarda yabani ot vardı. Öfkeli ekvator güneş ışığının kışkırtması ve sırsıklam eden tropik yağmurlar yüzünden şaşırtıcı çeşitlilikte bitki, hendekleri ve avluları istila etmiş, meydanı da ele geçirme tehdidinde bulunuyor, hatta acı nektarları flüoresan kelebeklerinin ve vızıldayan daha az renkli bir milyar böceğin susuzluğunu gideriyordu.

Asla gerçekleşmeyen petrol patlamasına mekân olması için inşa edilen Boquichicos (jeologlar bölgenin petrol yatağının potansiyel

gelirinin değerini çok abartmışlardı) kısa bir süreliğine gelişti, derken kuruyup büzüştü. En kalabalık zamanındaki nüfusunun en az yarısını kaybetmişti. Konutlar güzel, fiyatları makul olduğundan ve daha güvenilir hızlı bir artışın –kerestede patlamanın– kapıda olduğuna inandıkları için yarısı yine de orada kaldı. Japonların Endonezya, Borneo, Malezya, Yeni Gine ve muhtemelen Alaska'nın büyük ormanlarını biçerek Güney Afrika'nın orta ve batı kesimlerini ciddi ciddi ormansızlaştırmak üzere yola çıkmasına pek bir şey kalmadı, diye akıl yürütüyorlardı girişimciler. Brezilya Amazon'unda eski görkemli ekosistemleri portakal rengi, cansız testere talaşı yığınlarına çevirmişlerdi zaten (canlılığın sesini kısmak için bir yol) ve bunların alıcıları da Peru Pucallpa civarında aktifleşiyorlardı. Yakında, (o sabah her usulden kuş ötüşünün çınladığı) Boquichicos meydanından duyulabilecek bir uzaklıkta, zincir testerelerinin çemkirerek parayla ilgili korkunç mantralar söyleyecekleri ve oteldeki o kırk küsur bar taburesinin bir kez daha gece gündüz zengin ya da en azından hırslı kıçlarla parlatılacağı tahmin ediliyordu.

Sırası gelmişken, Japonlar gibi nispeten küçük bir ulusun bu kadar çok keresteyi ne yapacağını merak edenler olabilir. Switters biliyordu. CIA raporları milyonlarca ithal kütüğün Japonya'nın tüm kıyı çizgisi boyunca körfezlerde suya batırılıp, tabiri caizse çok uzak olmayan bir gelecekte dünyanın çoğu yerinde ağaçların tükeneceği vakit için istiflendiğini doğruluyordu. Switters Tokyo'ya yerleştirilen bir ajanın Japonların dünyaya üstünlük sağlayacak girişimlerine set çekme planıyla meşgul olduğunu biliyordu ve Gemici Çocuk'un olağandışı kafesini sürükleyerek plazada gezinirken bunu neşesiz bir gülümsemeyle düşünüyordu. Şirket kuralları gereğince değil, kendi kendine gizlice. Şu Golyat'a nazar değdiren Davut elbette bir melekti.

Yine sırası gelmişken, Switters bir zamanlar melek sözcüğünün CIA içindeki evrim geçirmiş bazı dik kafalılar için kullanıldığında, evanjelist Billy Graham tarafından yazılan *Melekler: Tanrının Gizli Ajanları* başlığını taşıyan sersem kitaba tamamıyla ironik bir gönderme olduğunu zannetmişti. Öyle değil, demişti Bobby Case. Bobby bu sözcüğün "tarafsız melekler"in, Yahve ile Lucifer arasındaki Cennet'i ikiye bölen tartışmada taraf olmayı reddeden, hem uzlaşmazlıkları ve saldırganlıkları hem de güce olan bağımlılıkları için ikisini de azarlayan meleklerin varlığını anlatan, Kutsal Kitap'taki az bilinen bir pasaja gönderme yaptığını iddia ediyordu. Hondolu anasının gözü bir herif nasıl oluyor da böyle şeyleri biliyordu (Case, Texas Teknoloji'den ikincilikle mezun olmuştu ama uçak mühendisliğinden), Switters bunu tahmin edemezdi, casus pilotun o sabah

nerede olabileceğini veya ne yaptığını da tahmin edemezdi, ama Bobby'nin orada onunla beraber olması, uzak Boquichicos'un kasvetli, küçük pazaryerinde vaktinden önce içilen bir birayı onunla paylaşması için bir fıçı kırmızı sos verebilirdi.

Pazar meydanın tam bitişiğindeydi. Yırtık pırtık, solmuş, hamamböcekleri tarafından yenmiş muşamba ile kaplı birkaç sıra gölgeliksiz masa yanında sazdan samandan bir gölgelik örtülüp gelişigüzel yerleştirilmiş on kadar tezgâh vardı. Sergilenenler ise muzların, acı biberlerin, soluk avize çiçekleri ya da manyok kökü yığınlarının egemenliğindeki, çeşidi az meyve ve sebzeler; yumurtalar, canlı kümes hayvanları, füme balıklar, hayvan ya da sürüngen derileri; örgü hasır ve sepetler; manifatura ve giysilerdi (gezegendeki en tanıdık, daha tanıdık ve belki de İsa'dan, Buda'dan ya da Michael Jackson'dan daha çok sevilen yüzün –kısaca İrlandalı lakaplı mülayim, şeker popolu çizgi film kemirgeninin yüzünün– izinsiz portreleriyle süslenmiş kalitesiz pamuklu tişörtler de dahil); ve Switters'ın halen önünde dikildiği, *pisco*, ev yapımı rom ve sıcak biranın olduğu tezgâh.

Switters birasını ağır ağır yudumluyordu –aklı olan sıcak birayı lıkır lıkır içmez– ve etrafına bakınarak Inti'yi arıyordu. Yerli gecikmişti. Belki colpa'ya, papağan ve dev papağanların her gün minik papillalarını besleyici mineral tabakasıyla kaplamak için bir araya geldiği söylenen doğal tuz kayalarına gitmek için Switters'a eşlik edecek rehberi bulmakta sorun yaşamıştı. Belki delikanlılarla tadını çıkardığı gürültülü gece arkadaşlığı yüzünden başı belaya girmişti. Henüz hizmetlerinin karşılığının yalnızca yüzde kırkının ödenmiş olması gibi pratik bir nedenden dolayı Inti'nin Pucallpa'ya geri dönmek üzere yola çıkması mümkün değildi. Olası olmamakla birlikte, Inti'nin onu bu küflü, ot bağlamış, inle cinin top oynadığı bu kuş uçmaz kervan geçmez kasabada terk edebileceğine dair duyduğu en küçük şüphe bile Switters'ın alnındaki teri dondurmaya yeterdi. Gittikçe daha hızlı içmeye başladı, bira küçük köpükler püskürtüp, köpükler sinüs deliklerini tıkayana kadar. Köpükler burun deliklerinden damla damla akıyordu ki bir dakika sonra Switters pazarın karşı ucunda Inti'yi gördüğünü zannetti.

Bir gürültü patırtıdır gidiyordu ve *Bakire*'nin reisi bu şamatanın ortasındaydı. "İçkime göz kulak ol," dedi Switters papağana. "Hemen döneceğim."

Tartışma Inti ile adaleli, altın dişli, Nike basketbol ayakkabısı ve anakonda derisinden tuhaf bir pelerin giymiş genç bir *mestizo* ara-

sındaydı. *Mestizo*'nun arkadaşlarının birkaçı onu destekliyordu, aslen fiziksel mevcudiyetleriyle olsa da arada onu lafla teşvik ediyorlardı. Inti Switters'ı gördüğü için çok rahatlamış görünüyordu. Switters'ın hoş takım elbise ve şapkasından etkilenen *mestizo*, hemen onun önemli bir senyor, belki de bir avukat (!) olduğu sonucu çıkardı ve o da makul bir yetkili kişinin müdahalesini memnuniyetle karşıladı. Inti Yankiyi gösterip, yumruğu ve işaretparmağıyla sembolik bir tabanca işareti yapınca, bu arada asabiyetle anlaşılmayacak şekilde konuşarak, düşmanın göğüs kemiğine hayali yaylım ateşi açınca, *mestizo* lehinde taraf sız bir fikir edinme umudu çabucak suya düştü. Inti Switters'ı tıpkı açgözlülükle muzları kapan örümceğe yapmış olduğu gibi Boquichicos'luyu ortadan kaldırmaya sevk etmeye çalışıyordu ve adam gerileme biçiminden, yüzünün, üzerindeki vahşi, yılansı pelerin gibi grileşmesinden anlaşıldığı kadarıyla Switters'ın buna razı olabileceğinden biraz korkmuştu.

"Yo, yo, yo," dedi Switters, başını sallayıp, kocaman gülümsemeye ve destek kulübünde kahvaltı duasındaki ziyafet başkanı kadar güler yüzlü görünmeye çalışarak. Kollarını kaldırıp evrensel barış hareketini yaptı ve kötü de olsa İspanyolca olarak uzlaştırıcı bir tavırla meselenin ne olduğunu sordu. Campa İspanyolcasıyla düello yapan, seri yaylım ateşinin bu hızlandırılmış hali Babil Radyosu'nda fırtınalı bir gecedeki parazit gibi geldi kulağa. Biraz zaman alsa da sonunda tartışmanın ayrıntıları ortaya çıktı; *mestizo*'nun köşeye sıkıştırıldığında şaşırtıcı derecede mükemmel İngilizce konuşmasının buna büyük katkısı oldu.

Belli ki, iki hafta önce Inti yavru bir parsa karşılık, Fer-de-lance'a (*mestizo*, bir şekilde itibarını artırmak için Amazon'un öldürücü çıngıraklıyılanının adını almıştı) Lima'nın en iyi *pisco*'sundan bir kasa vermişti. Hayvanın Pucallpa'da iyi para etmesi beklenebilirdi. Daha sonra tam da Switters'ın Inti'yi kiraladığı akşam, yerli, parsı Pucallpa'nın kısmen yasal olan papağan pazarının yakınında dolaştırarak satmaya çalışırken yakalanmıştı. Bir av bekçisi ona Peru'nun yeni doğal hayatı koruma yasalarından birini ihlal ettiğini hatırlatmış ve yavruya el koymuş ama Inti, ertesi gün tan vakti tekrar nehrin kaynağı yönündeki çalılığa gideceğini bildirmiş ve kediyi ormanda yakalamış olduğu yerin yakınlarında salıvereceğine söz vermiş. Epey tartıştıktan sonra bekçi razı olmuş. Bir şişe *pisco* pazarlığı tasdik etmiş.

Bu, diye düşündü Switters, *iskelede kollarını kavuşturup ayakta dikilen ve o sabah bizi uğurlayan, kahverengi eski püskü üniformalı göbekli adamı açıklıyor. O beyefendinin kim olduğunu merak etmiştim.*

Inti bunun yerine küçük parsı Fer-de-lance'a geri verip (Switters hafifçe bir tarafa doğru sallanan kapaklı sepeti ancak fark etmişti) *pisco*'sunu iade etmesini talep etmişti. Kaçınılmaz kaderiyle çoktan karşılaşmış olan *pisco* çoktan suyunu çekmiş, yani insani arzuların kapısında esneyen kara delik tarafından yutulmuş olduğundan, Fer-de-lance'ta hiç *pisco* kalmamıştı.

Switters tuhaf *mestizo*'yu, verdiği rahatsızlık ve görünüşünü kurtardığı için karşılık olarak tek bir şişe *pisco*'yu Inti'ye iade etme konusunda ikna ederek nihayetinde meseleyi çözdü, bu arada o, Switters parsın sorumluluğunu üstlenecekti. Aklından geçirse de, düşüncesi pars yavrusunu ülkesine Suzy için kaçırmak değil de, papağanı serbest bırakmaya doğal tuz kayalarına giderken yolu üzerinde onu salıvermekti. Ah, tabii. Switters Evcil Hayvanları Azat Etme Servisi.

Olay sonuçlanınca, Switters orada pars yavrusunun sıcaktan pişmediğine emin olma niyetiyle aynı zamanda Suzy'nin alıştırma sutyeninin hayvan belleğinde kalıp kalmayacağını merak ederek, hafif hafif sallanan sepete gidip kapağı açmak için eğildi. Ancak, dokuma kapağa dokunur dokunmaz her nasılsa şiddetli bir çığlık koptu ve Fer-de-lance çelik kerpeten kadar güçlü parmaklarıyla Switters'ın kolunu yakalayıp kavradı.

"Kahrolası," diye mırıldandı Switters. "Bu işin bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim." Savaş sanatlarında kullanmak üzere eğitilmiş olduğu şekilde kaslarını gevşetmeye ve zihnini berraklaştırmaya çabaladı. "İşte mutlu sabahım yok oluyor. İşte güzel, yeni takım elbisem yok oluyor." Derken, fişek gibi ayağa fırladı, hızla döndü, Fer-de-lance'ın elini kolundan *pak sao* edip bir yumruk savurdu.

Yumruk olması gerektiği kadar hızlı değildi (Switters formunu kaybettiğinden beri idman da yapmıyordu) ve şaşırtıcı bir şekilde çevik olan Inti yumruğu inmeden engelledi. Inti sonra Switters'ın sağ kolunu kavradı ve Fer-de-lance çelik gibi elleriyle bu kez sol kol üzerinde hak iddia etti. Merakla, Switters'ı döndürdüler. Olay sırasında baş aşağı olan sepet, yanlamasına düşmüş – ve içinden bükülen ve bükülerek geri dönen, kötülüğün ta kendisi kadar kara ve parıltılı, örs başlı, düz ve uzunlamasına yarık, sarımtırak açık yeşil gözlerinden adeta ölüm ışınları saçan bir yılan sürünerek yavaş yavaş çıkmaya koyulmuştu.

Kalabalık toz oldu. Inti Switters'ı uzaklaştırdı. Eliyle birkaç metre uzaklıktaki üzeri örtülü çıkıntının gölgesinde duran ikinci sepeti gösterdi. Burnundan solumaya, tıslamaya ve tepinmeye başladı, tıpkı Switters'ın örümcek yüzünden irkildiğinde yaptığı gibi. "Evet, şimdi anlıyorum," diye homurdandı Switters. "Ve sanırım patolojik bir

espri anlayışı hiç espri anlayışı olmamasından iyidir." Etrafına bakındığı sırada, Fer-de-lance bir şekilde engereği kabına geri sokmuştu.

"Tamam, dostum, senin adi iş anlaşmaların yüzünden hiç yoktan bir yarım saat boşa gitti ve beni neredeyse yılan sokacaktı. Bu cümbüşe yolda devam edelim. Bizi papağan kaplıcasına götürecek tur rehberimiz hangi cehennemde?" Doğal olarak soruyu başka bir şekilde ifade etmek zorunda kaldı. Sorusunu Inti'nin anlayacağı şekilde sorunca, reis –kollarının arasında parsın sepetiyle (doğru sepetle), kemerinde *pistola** gibi yapışık duran *pisco* şişesiyle– genç oyun arkadaşlarını var olan en iyi rehberi bulmak üzere göndermiş olduğuna ve her an itibarlı bir *colpa* uzmanıyla çıkıp geleceklerine Switters'ı temin etti.

"Güzel. Geç oluyor. Hava da ısınıyor."

Aslında, daha sabahın erken saatlerinde güneş onlara tepeden kem gözlü bir teke gibi düşmanca ve kan beynine sıçramış bir halde bakıyordu; uğursuz bakışı altında yaşayan her canlıdaki her yaşayan hücre Dalí saati misali yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Switters protoplazmasının kuru temizleme sıvısına döndüğünü hissediyordu ve yakında iyi bir kuru temizlemeye *ihtiyacı* olacak olan takım elbisesi duvara yapıştırılan bir poster gibi bedenine yapışmıştı. Terlemenin neden olduğu yük ağırlığını iki misline çıkarmışa benziyordu.

Diğerleri pazaryerinden karşıya geçerken, Switters yavaş yavaş, hafif hafif, buğulu hava boğazını tıkayacakmış gibi nefes alarak, Inti'nin birkaç adım arkasında kaldı. Çok uzaklaşmamışlardı ki Switters bir başka şamatayı fark etti. Bu seferki Gemici'nin kafesinin etrafında cereyan ediyordu.

Piramit kafesin etrafı bir grup erkek yerliyle çevrilmişti, beş altı kişiydiler. Switters onların yerli olduklarını boyalı yüzlerinden (meyvelerin etli kısımlarında hafif vuruşlarla geometrik olarak şekil verilmiş), yüz hatlarından (uzun, parlak burunlar, çıkık elmacık kemikler, kederli kara gözler) ya da giysilerinden (dikenlerden yırtılmış pamuklu şortlar, başkaca bir şey de yoktu) ziyade saç tıraşlarından tespit etmişti.

Güney Amerika'nın orman kabileleri arasında pek çok dil konuşuluyor, pek çok farklı âdet uygulanıyordu. Neredeyse hepsinin tek

* (İsp.) Tabanca. (ç.n.)

ortak özelliği üniseks uzun saç şekliydi. Sanki belirsiz ilkçağlarda, daha zamanın motoru çalışmaya başlamadan, ezeli bir ilah –Büyük Tanrı Buster Brown, belki de– kilden bir tas ve kör bir bıçakla Amazon'un uçsuz bucaksız ağaçlıklarını taramış, her ölümlü ilkel insana aynı kötü saç tuvaletini uygulamıştı. Hiç de birleştirici olmayan bir unsur –geleneksel olarak birbirlerini görür görmez saldıran kabileler tıpatıp aynı olan kâkülleriyle alay ettiler– olan bu saç modeline yine de devam edildi ve model yaygınlaştı. Berber Gaia'nın stil verdiği saçı, kimse parça parça kırpmasın.

Melez Güney Amerikalılar, saf İspanyol ya da Portekizli soyundan hemşerileriyle birleşerek saçlarına Avrupa modasına göre şekil verme eğilimindeydiler. Yine de Lima'da, Switters bazı genç *blanco*'ların* –Hector Sumac'ın ve kulüpteki şu kızın, Gloria'nın örneğin– saçlarını yerlilerin kırpık saç modelinin incelik kazandırılmış, zarif versiyonlarında kesmeye başladıklarını gözlemlemişti. Switters bu saç modelinin Amazon'a özgü standart bir adının olup olmadığını, her kabile dilinde farklı bir adının olup olmadığını ya da her kabilenin *saç* için kullandığı sözcükten başka herhangi bir adının olmadığının büyük ölçüde kabul görüp görmediğini merak etti. Bir an Switters'ın Inti'ye bu saç tıraşına ne dendiğini sorası geldi ama Ringo Starr aynı soruyu *A Hard Day's Night*'ta yanıtlamış olduğu gibi, kayıkçının "Arthur," diye yanıt vermesi zayıf bir olasılık olduğundan, dilini tuttu. Bir sorun çözücünün bile aranmaması gereken sorunlar vardı.

Bira tezgâhında mayalanmakta olan şeyin, küçük bir sorun olduğu ya da sorun bile olmadığı ortaya çıktı. Yerlilerden oluşan grup kızgın ya da kavgacı değildi, mesele esasen şu ya da bu sebeple Gemici Çocuk'a duyulan meraktı, gruptakiler olağan ihtiyatı bir kenara bırakıp Gemici'nin kafesinin etrafında dolanıp durmalarına yol açacak kadar heyecanlanmışlardı, kahverengi parmaklarıyla işaret ettikleri ve yoldan geçenleri durdurup hakkında sorular sordukları kafesteki papağandı anlaşılan. Bu biraz şaşırtıcıydı, zira Gemici henüz yakışıklı bir kuşken, hatta olgunluğunun ileriki dönemlerinde, katiyen nadir ya da istisnai bir tür değildi. Sadece evcil bir papağanı dünyanın bu diyarına getirmek ise belki de Miller Light birayı Bavyera'ya götürmeye benziyordu.

"Antika alışverişi falan mı yapıyorlar? Bu kraker ibiklinin garantisi yıllar önce doldu." Switters elinden geldiği en iyi şekilde Inti'ye onlara cazip gelenin ne olduğunu sordu ama Inti bilmiyordu yahut fark edilebilecek herhangi bir ayrıntı öğrenemedi. Inti ve Boquichicos'lu kalabalık, Campa dilinin değişik lehçelerini konuşmalarına rağmen

* (İsp.) Beyaz. (ç.n.)

lehçeler en temel alışverişe uygun yeterli herhangi bir ortak sözcük dağarcığından yoksundu. Inti ve Switters'ın da bildikleri ortak çok fazla sözcük olmadığı için Switters'ın en fazla saptayabileceği şey yerlilerin aslında Gemici Çocuk ile değil, onun *kafesiyle* ilgilendikleriydi.

"Harika," dedi Switters. "Bu eşsiz, ısmarlama yapılmış kuş evinin önümüzdeki birkaç saat içinde boşaltılacağı ve onlarla harbiden iyi bir anlaşma yapmaya hazır olduğum konusunda hemşerilerini bilgilendirir misin? Ne takas etmeleri lazım? Elmas bir bilezik, belki?" Zaman zaman işlenmemiş elmasların çakıllı nehir yatakları civarlarında bulunduğunun farkında, Maestra'yı düşünüyordu.

Üç yönlü dil engelinin aşılamayacağı ortaya çıktı, ancak yine de, yerlilerin Gemici'nin portatif hapishanesine duydukları merak devam etmekle kalmadı, aynı zamanda sahibinin meydana çıkmasıyla şiddetlendi, Switters'ın ilgisi azalınca Pucallpa'lı çocuklarla *colpa* rehberinin emarelerini etrafta aramaya başladı. "Rehberi posta yoluyla sipariş kataloğundan buluyorlar herhalde," diye yakındı, şapkasıyla yelpazelenerek.

Nihayet ortaya çıktıklarında çocuklara yerel patika rehberi değil, R. Potney Smithe eşlik ediyordu.

Cevval bir edayla, "Tekrar merhaba," diye seslendi antropolog. Cin buharı ondan önce geldi. "Kasabada sizin papağan ağnağına kılavuzluk edecek birine gereksinim duyduğunuz söyleniyor."

"Bir sakıncası mı var?"

Smithe kıkır kıkır güldü. "Neden olsun ki, ahbap. Patikanın girişi şuradaki kilisenin arkasında. Aşağı yukarı tüm yol düz bir mesafe. Nehri takip ediyor. Yerli ekonomiye bir katkım olsun diye can atmıyorsan, aslında bir rehber istemesen de olur. Ama arkadaşlık etme ihtiyacı hissedersen, ben memnuniyetle peşine takılırım."

"Bunun eksikliğini duymuyorum," dedi Switters, yerli grubuyla beraber *Bakire*'nin reisini ve tayfasını göstermek için el işareti yaparak.

"Anlıyorum." Smithe kuş kafesinin etrafındaki yerlileri selamlayınca, adamlar saygılı bir şekilde ama hep bir ağızdan konuşarak onun etrafını çevirdiler, yakasına yapıştılar. Switters'ı şaşırtan İngilizin onlara onların dilinde karşılık vermesiydi ve zaman zaman dikkatli, manalı manalı papağan kafesinden cangıla, sonra tekrar kafese bakarak birkaç dakika boyunca konuşmaya devam ettiler.

Smithe Switters'a döndü. "Arkadaşlar bu lanet kafese hasta olmuşlar."

"Belli oluyor. Niye?"

Smithe düşünceli bir şekilde etli yanaklarının önce birini, sonra ötekini gerdi. Çene kemikleri sıcakta ve nemde yarılan kavunlar gibi parlıyordu. "Sembolizm," dedi. "Eşimgesel özdeşleşim ya da öyle bir saçmalık. Boş ver bunu. Gerçekten basit. Nacanaca yerlilerinin şimdiye kadar gördüğü bu sadece ikinci, eee, piramit şekil."

"İlki olağandışı bir şey olmalı."

"Oldukça." Smithe koca kafasını sallayarak gizemli bir şekilde gülümsedi. "*Olağandışı*'nın 'etkileyici' ya da 'seçkin' anlamına gelecek şekilde yorumlandığını farz edersek, oldukça olağandışı bir şeydi – hâlâ öyle."

Kısa bir süreliğine Switters kayıp bir piramidin ve oradaki cangılda gizlenen çok eski bir harabe yapının hayali görüntüsüyle oyalandı. Bu İnkalara ait olabilirdi ama İnka piramitlerinin, Gemici'nin kafesinin, yapımında örnek alınan Mısırlılara ait yapılarla benzerlik taşıdığını biliyordu. Switters devam etmesini talep edermişçesine antropoloğa kaşlarını çattı ve Smithe onu memnun etmeye hazırlanıyordu ki cıyak cıyak ani bir komut onu işitebilecek bir uzaklıkta olan herkesin bir an görünmez martini kadehleri çalkalıyorlarmış gibi harekete geçmesine neden oldu.

Duydukları şey, "Dunya inşanlari, gevseyin!" idi. Tıpkı böyle. Yüksek sesle. Bilinmeyen bir yerden.

"Lanet olsun!" diye bir küfür savurdu Smithe.

"Eheee!" diye bağırdı Inti.

Pek net olmayan nedenlerden dolayı, "Soytarıları takdim et," diye mırıldandı Switters.

Kulak tırmalayıcı kuş seslerine çok alışık olmalarına rağmen Nacanaca yerlileri herkesten daha komik bir şekilde havaya sıçramışlardı. Kendilerine geldiklerinde, Smithe'e "sihirli" papağanın ne dediğini sordular, çünkü papağanın büyük olasılıkla doğaüstü anlamları olan bir açıklama yapmış olduğuna inanıyorlardı. Smithe Switters'a danışıp şu yanıtı aldı: "Doğru duydun, Potney. İhtiyar yeşil tüy süpürgesi bize kasmamamızı, sakin olmamızı, neşelenmemizi önerdi; çelişen önermeler dizisini mazur görürsen – bu özellikle sabık evcil bir hayvandan duyabileceğin, hayatta almamız muhtemel en bilgece tavsiyedir."

Smithe Gemici'nin en sevdiği deyişinin özünü iletmeyi başarınca, Nacanaca yerlilerinin merakları arttı. Smithe ile ve kendi aralarında hızlı hızlı konuştular, öyle uzun sürdü ki bu, Switters'ın sabrı taştı ve derhal doğal tuz kayalarına doğru yola çıkacağını bildirmek için araya girdi. Tayfalardan birine taşıması için kafesi işaret etti, çünkü

Inti parsı taşıyordu ve kendisi de etrafı video kameraya kaydetmekle meşgul olacaktı. Bu da Maestra'ya iyi bir gösteri sunabilirdi.

Sefere çıkan küçük grup başarıyla tekneye binemeden Potney Smithe onları durdurdu. "Bak, Switters. Dinle..." Ama konuşmadı. Belli belirsiz bir şekilde doğru sözcükleri arayarak kekeledi. Smithe'in büyük bir sedefli deniz helezonu renginde bir görüntüsü ve ayı gibi bir hacmi olduğu için hayalperest biri onun bir denizkızının veya bir pandanın soyundan geldiğini düşünebilirdi. "Dinle. Bir şey var. Söylemem gereken önemli bir şey *olabilir*."

"O halde *de* diyeceğini ya da *de*fol. Burası Dante'nin mokasenlerinin tabanlarından daha sıcak." Bunu söylediğine hemen pişman oldu, çünkü bu gezegendeki kısa ziyaretlerinin tahmin edilemeyecek, paha biçilmez dakikalarını havasından şikâyet ederek harcayan, önemsiz şeylere üzülen insanlardan biriymiş gibi konuşmaya başladığını fark etmişti. Bu sana bedenen zarar vermeye başlamadıkça, raventini sapında çürütmedikçe ya da çocuklarını öldürmedikçe, havayı ya sevinçle karşılamalı ya da görmezden gelmeli diye hissediyordu, şu ya da bu şekilde; ama bu gibi zamanlarda, beyni Çin turtası gibi tüterken, bu durumda kutlama yapılması yönünde azıcık da olsa ilham vermekte başarısız oluyordu, bunu görmezden gelmek ise... Suzy'yi düşünmemekten daha bile zordu.

Switters sesini yumuşattı. "Dünyaya saniyede bir-virgül-dokuz kilogram güneş ışığı düştüğünü okudum bir yerde. Bu rakam bana düşük geliyor. Ya sana, Potney?" Alnının terini sildi. "Demek istediğim, güneş ışığının, eee, *hafif* olduğunu fark ettim ama bir-virgül-dokuz *ton* demek istemiş olmasınlar sakın?"

Smithe hoşgörüyle gülümsedi ve sigarasını salladı. "Sıcak kuşakta yürüyüş yapmak için giyinmemişsin kesinlikle, ahbap; öyle değil mi?"

"Niye ki, bu duruma bağlı..."

"Ama çizmelerin akıllıca olduğunu söylemeliyim." Peynirimsi gökyüzüne göz attı. "Biraz sonra yağmur yağacak."

Switters da gökyüzüne bir göz attı. Ona yağmur yağacakmış gibi gelmedi. Son kuruşuna kadar yağmur yağmayacağına dair bahse girerdi. "Eee senin olayın nedir, Pot? Benim buradaki küçük operasyonum aksıyor."

"Koşturacak ayak işlerin var."

"Öyle. Tam üstüne bastın."

Smithe gırtlak çıkıntısından uçuşan ter damlacıkları saçarak şiddetle boğazını temizledi. "Peru çalılıklarında 'ayak işleri için koşturan' takım elbiseli bir Yanki. Burası için biraz Batılı, insanın aklına oto-

matikman 'kokain' gelir, ama yakın çevrede koka rafine ediliyorsa da pek azdır, mineral zenginlik de önemsiz. Evet. Eee. Eğer peşinde olduğun egzotik kuşlarsa..."

"Dinle, dostum..."

"Beni zerre kadar ilgilendirmez, di mi? Hayır. Asla. Bununla beraber eğer ağnaktaki ayak işlerin ufak bir gecikmeye tahammül edebilecek gibiyse, o zaman bir gelişme kaydetmişiz demektir." Switters lafını bölmeye çabaladı ama Smithe buna izin vermedi. "Bu gördüğün Nacanaca yerlisi arkadaşlar papağanını bir süreliğine ödünç almak istiyorlar. Onu –ve kafesini besbelli ki– cangılın içinde belli bir yere kadar götürmek istiyorlar. Korktun değil mi? Tabii ki korktun. Ama geri getirecekler görürsün. Onu sadece Kandakandero kabilesi mensubu bir adama göstermek istiyorlar. Seni temin ederim, çok dikkate değer bir adam. Nacanaca yerlileri Kandakandero kabilesi mensubu bu büyük büyücünün seni huzuruna kabul etmekten oldukça etkileneceğine inanıyorlar."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Teşekkürler ama kalsın. Sosyal takvimim ağzına kadar dolu. Kasabaya bir dahaki gelişimde, belki." Switters Inti'ye baktı. "Hadi onları toparlayalım, yola koyulalım."

"Ah, hay hay. Kesinlikle, derhal." Smithe'in yüzü pembeden kızıla dönmüştü. "Bu kör olası delikte beş kör olası ay, ricacı olarak, yalvararak, yağ çekerek, rüşvet vererek, dördü de işe yaramayınca her şeyi yaparak aşımı pişirdim, Zamanın Sonu ile bir başka görüşme hakkı kazanabilmek için Staffordshire bulteriyesi gibi maskaralıklar yaptım ve sen kör olası ayak işlerinle çıkageliyorsun, unutkan, aldırmaz, zerre kadar önem vermeden, içine düşüyorsun, Allah kahretsin ki tökezleyip içine düşüyorsun, hiç zahmet çekmeden ve tabii ki bu sana göre değil, yani bu elde var sıfır anlamına geliyor, sen bir şey istemiyorsun. Peki, harika, bu harika. Benim kısmetime düşen bu, değil mi? Benim göz alıcı, kör olası kısmetim."

Switters ona hayretler içinde baktı. "Sakin ol," diye uyarıda bulundu. "Sakin ol, dostum. Şurada duran Gemici Çocuğumuzun tavsiyesine kulak ver. Gevşe. Bana oyunbozan biriymişim gibi davranıyorsun ama hangi oyunu bozduğuma dair Los Angeles Polis Merkezi'nde herhangi bir ipucu yok. Ben sadece..."

"Ah, senin hatan değil. Gerçekten. Üzgünüm. Bu sadece benim kör olası..."

"Sızlanmayı kes, Potney. Sızlanmak sevimsizdir, sızlanman kulağa Kenneth Branagh'ın gümüş bir çatalla donmuş çilek yerken çıkardığı ses gibi gelse de. Bana derdinin tam olarak ne olduğunu söyle. Nedir bu 'zamanın sonu' meselesi? 'Zamanın sonu ile görüşmek' de

neymiş? Güneş mi çarptı seni? Güneş ve cin? Çılgın köpekler ve İngilizler sendromu mu?"

Smithe giderek kendi doğal rengine dönüyordu. Pürüzsüz, parlak yüzüne bir bezginlik gelip yerleşti, tıpkı Orta Batılı emekli bir çiftçinin bir flamingo sahil oteline gidip yerleşmesi gibi. Ayı gibi omuzlarını silkti ve gönülsüzce sigarasını bir fiskede, böceklerin kemirdiği yabani otların içine savurdu. "Boş ver," dedi. İçini çekti. "Bir yığın lafü güzaf, işte."

"Lafü güzaf mı?!" Switters inanmazlık ve alaycı bir keyifle sırıttı.

"Evet. Boş. Saçma," diye açıkladı Smithe. Sesinden savunmaya geçtiği anlaşılıyordu.

"Lafü güzafın ne demek olduğunu biliyorum. Sadece doksan beş yaşın altında herhangi birinin hâlâ böyle konuştuğunun farkında değildim. Hatta eski güzel günlerde bile."

"Alay etme."

"Lafü güzaf, ha? Neden baştan söylemedin? Tesadüf bu ya lafü güzaf benim hassas noktamdır. İçine bir tutam bildiğimiz saçmalık ya da boş laf da atarsan, eh artık gerçekten büyülersin beni."

"Alay etme."

"Alay etmiyorum, Pot. Belki de gölgelik bir yer bulup bu konuyu görüşsek iyi olacak."

"Ciddi misin?"

Switters etnografın suyuna gidiyor, heyecanına hizmet ediyordu ama aynı zamanda onun da birazcık merakı uyanmıştı, elinde değildi. Yakındaki revirin üstü örtülü yan girişine doğru giderlerken, "Lafü güzaf," diye adeta şarkı söylüyordu. "Dünyanın 'dönmesini' sağlıyor."

Boquichicos'taki revirin yan kapısı, biraz rastgele bir şekilde, acil girişi işlevi görüyordu. Maket bıçağı yaralarıyla boşalan ya da yılan sokmalarından şişen bedenler bu kapıdan içeri alınıyordu. Ön veya ana giriş, ağrısı, öksürüğü, yüksek ateşi olanlara ayrılmıştı ya da böyle bir yerde insan organizmasını delen, oyan, içinde kıpır kıpır kıpırdanan, yüzen, kıvrıla kıvrıla içine giren otuz kadar parazitten bir ya da daha fazlasından mustarip hastalar içindi; bölgenin lüzumundan fazla canlılığıyla nam salmasında bunun payı büyüktü. (Tam olarak bu girişlerin hangisinin, yan kapının mı, ön kapının mı kımıldayamayan Switters'ı içeri almak için uygun olduğu üzerine tartışmanın çıkacağı zaman yaklaşıyordu ama bu nahoş tereddüte henüz daha birkaç gün vardı.)

Belli bir yerden başlamayan kaldırım taşlı kısa patika yan kapıya gidiyordu. Patikanın üstünde badanalanmış sırıklarla desteklenen, üstü örtülü dar bir çatı vardı. Switters ve Smithe önce güneşten ve beş dakika geçmeden yağmurdan kaçıp bu çatının altına sığındılar; Smithe Nacanaca yerlileri, Kandakandero kabilesi mensubu adam ve Maestra'nın papağanını ödünç istemeleri üzerine açıklamalarına henüz başlamıştı ki akvaryum balığı büyüklüğünde birkaç yağmur damlası kendini donuk toprağa atmaya başladı ve kalın yeşil bitkilerin servis tabağı gibi yapraklarına ürkekçe şakır şukur çarparak sıvıştı. Hızla, Katolik bir ülkeye bütünüyle yakışır bir nüfus patlaması oldu ve öncü damlalar üreyip çoğalarak, geometriye uygun olarak kör ve sağır eden bir kalabalık şekline büründüler.

Selin hücumuyla Switters cebinden bir kokteyl peçetesi parçası çıkardı ve üzerine, *Sana borçluyum, son kuruşuma kadar* yazıp sakin bir şekilde Potney'ye uzattı, mesajı görmezlikten gelen ve onu dalgınlıkla yumruk büyüklüğünde bir gül gibi katlayan Potney, sağanağa karşı sesini yükseltip, öyküsüne devam etti.

Inti, Gemici Çocuk'un ıslanmaması bahanesiyle çatının altındaki iki beyaz adamın arasına katıldı. *Bakire*'nin tayfası ve Nacanaca delegasyonu dışarıda onları gümüş siluete çevirecek kadar şiddetini artıran yağmurda kaldılar, yine de ayakta duruyorlardı ama on metre kadar ötede. Yerliler yağmurun onları sırılsıklam etmesinden şaşkına dönmüş görünüyorlardı ve kabul edileceği üzere daha rahat bir konumu olan Smithe adeta havaya karşı da kayıtsızdı. "Havayı sevinçle karşıla ya da görmezden gel," diye ısrar etmişti Switters ve şimdi diğerlerinin onun vaaz ettiği şeyi o denli kolayca uygulamaları yüzünden şaşırdığını ve biraz da utandığını fark etti.

Smithe'in sonraki paragraflarda özetlenecek olan konuşması düpedüz tuhaf bir anlatı olmasa da, böyle olağandışı bir dekoru vardı; özetlenecek, çünkü bunu canlandırmak, kelimesi kelimesine taklit etmek gereksiz olması bir yana, hem okurun sabrını hem de sonraki kuşakları suiistimal etmek olarak yorumlanabilir. Böylesi bir suiistimalin bazen memnun edici olmasının –*Finnegans Wake*'i ya da kilise sırasında oturmaktan uyuşan popoların cinsel tahrike yol açtığını düşününce– konuyla bir alakası yok. Ya da olmasa daha iyi.

R. Potney Smithe Boquichicos'a ilk kez 1992'de geldi. Amacı, yetkililerin kurmak üzere oldukları yeni kasabada ihtiyati tedbir olarak 1980'lerin ortalarında Perulu hükümet antropologları tarafından "yatıştırılan" vahşi bir kabile olan, daha sonra bu kasabayla ve

onun ithal değerleriyle teması yüzünden yarı uygarlaşan Nacanaca yerlileri arasında etnografik bir alan çalışması yürütmekti. Artık yabani olmayan ama pek de evcilleşmemiş Nacanaca bir geçiş dönemi halkıydı ve geleneksel örf ve âdetlerinin terk edilmesi, unutulması ya da yağmalanması tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Hıristiyan misyonerler bu yoksun bırakmaya yardım etmek için doğal olarak ellerinden geleni yapıyorlardı. Smithe'in maksadı eski âdet ve inanışları yok olmadan mümkün olduğunca kataloglamaktı. Bu tatmin edici bir işti.

Heyhat, Smithe Nacanaca kültürüne ya da ondan geriye kalana kısa, bej renkli kaşlarına kadar battığında, ilgi duyduğu şeyin yakıcı sonucunu hissetmişti, yavaş yavaş, istemeyerek, hatta mutsuz bir şekilde, halkıyla doğrudan iletişim kuramadığı başka bir kabileye geçmişti. Aslında ormanda diğer gölgelerin arasında sessizce süzülen gölgeler dışında bir anlığına da olsa görememiş olduğu, büyüleri ve boyun eğmezlikleriyle Nacanaca yerlileri ve sonunda bizzat Potney'nin üzerinde büyük etkileri olan hayalet bir ırka. Kandakandero kabilesine.

En büyük Nacanaca köyü, Boquichicos'un bir mil doğusunda, nehrin karşı kıyısındaydı. Yüksek bir yerde, iyi balık kuyularına yakındı. Bununla birlikte, *chácara*'sı –bahçesi– derenin Boquichicos tarafındaydı, ama cangılın birkaç mil kadar içine uzanıyordu. Tuhaf bir şekilde bitkileri ısrarlı bir şekilde bol olan bir çevrede iyi bahçe arazisi sayısı pek azdı. Orman humusu cila gibi inceydi ve sık ağaçlar hayret edilecek şekilde bunu nasıl lehlerine kullanacaklarını öğrenmişlerdi, manyoklar, sukabakları, biberler ve diğer ekinler orada cıvık yulaf lapaları her yıl biraz daha sulandırılarak artık yaşam için besleyici maddeler sağlamayacak duruma gelen öksüz çocuklara benziyordu. Biyolojik ve/veya jeolojik kazalar bazen toprakta az bulunur berekette kovuklar oluşmasını sağlıyordu, ama Nacanaca yerlileri'nin *chácara*'sında durum böyleydi. Bu, büyük ihtimalle Peru'da en büyük, bereketliliği en sürekli olan bahçe toprağıydı.

Bazıları bu *chácara*'nın bir zamanlar Kandakandero kabilesinin malı olduğunu, ya da en azından nesiller boyunca buranın bakımıyla onların meşgul olduğunu, petrol araştırması ve yabancı akınının onların ormanın içinde daha ötelerde gözden kaybolmalarına sebep olduğunu söylüyordu: Kandakandero kabilesi memnuniyetle Boquichicos'un sıkıntısını çekmemişti. Diğerleri *chácara*'nın her zaman Nacanaca yerlileri tarafından işlendiğini ve daha haşin olan

Kandakandero kabilesinin Nacanaca yerlilerini zorbaca haraca kesermiş gibi ihsanı paylaşmaya mecbur ettiklerini iddia ediyorlardı. Smithe zaten her ay bir kere yeniay çıkınca, Kandakandero yiğitlerinden oluşan bir delegasyonun şikâyet eden Nacanaca yerlileri'nin mahsulüyle sepetlerini doldurmak için bahçeye geleceklerini bizzat edindiği tecrübeyle biliyordu.

"Gönüllü bağış mıydı, haraca kesme mi bilmiyordum," dedi Smithe, "ama yalnızca gece, ay ilk dördündeyken ve çalılıkların içinde birkaç mil ötede bir çeşit 'ara istasyon' varken geldiklerini biliyorum; bir gece ya da zaman zaman yeni ele geçirdikleri mahsulle ilgili belli bazı ayinler yapmak için daha uzun kaldıkları bir kulübedir bu. Nacanaca yerlilerinin yaşça büyük olanları sıkça davetli konuklar olarak bu törenlere katılır ve sonunda aralıksız iki yıl süren cangıl diplomasisinden sonra ben, kendim... Zahmete değer mi? Bu herhangi bir Hıristiyanda dehşet verici bir uygunsuzluk izlenimi bırakacak bir gösteri, bu kesin; ama ben zaten pagan eğilimlerine karşı bir hoşgörü geliştirdim; benim mesleğimde böyle bir bağışıklık gerekli. Evet. Eee. Şahsen ya da filmlerde tanık olduklarımdan bu yavan eğlenceyi ayıran şu, onlara önderlik eden Kandakandero kabilesinin büyücüsü, şamanları: Çok dikkate değer bir adam."

"Evet, ben de öyle duydum," dedi Switters. Söylenti böyle. Tanrı aşkına onu dikkate değer yapan lanet olası şey nedir?"

Smithe hemen cevaplamadı. Bir süre hafifçe dalgalanan yağmurdan duvar kâğıdına dikti gözlerini ve nihayet konuştuğunda sesi yağmurun gürültüsünden zar zor duyulabiliyordu. "Kafası, işte."

" 'Kafası' mı dedin? Kafasının neyi?"

"Şekli." İngilizin yüzü aniden, açıklanamaz bir sevinçle parladı. "Kafası," dedi bu sefer daha yüksek sesle, neredeyse utkulu bir havada, "kafası piramit şeklinde."

Switters feleğin çemberinden geçmişti. Hatta feleğin çemberinden bir daha geçmiş, bir daha geçmiş, bir daha geçmiş, bir daha geçmiş denebilirdi (okur kendi tecrübesine dayanarak bunun ne ima ettiğini bilecek ya da bilmeyecektir). Dünyanın çok tuhaf bir yer olduğunun farkında olan Switters olağandışı bir bilgiyi sorgulamadan kabul etmeye niyetlenmekten ziyade otomatikman küçümseyip alaya alma eğiliminde değildi artık. (Dar görüşlü, boş konuşmadan nasibini almamış şüpheci bir kimse, aklında hiçbir bilgi kalmayan bir New Age mümini kadar toydur.) Yine de, özellikle antropolog, betimlediği kafanın yalnızca bir piramidin muğlak bir taslağıymış izlenimi-

ni vermediği, ne hidrosefalinin bir türü ne de özellikle açıklanmış bir Down sendromu örneği olduğu, gerçekten bir piramit *olduğu* (yani, düz, dik şekilde eğimli kenarların en uçta bir araya geldiği dört kenarlı kütle) ve diğer taraftan şekli hariç işlevini sağlıklı bir biçimde yerine getiren bir insan kafası meydana getirdiği fikrinde ısrar edince, Switters'ın açık fikirliliği Potney'nin anlattıkları sonucu gerginlikle sınandı.

"Tamamıyla gerçek, ahbap. Söylediğime üzgünüm ama, lanet bir gerçek." Smithe bir sigara yakmak için kısa bir mola verdi, tüy gibi unutuluşa sayısız yağmur mermisinin delmesi için yastık dolgunluğunda duman gönderdi. "Evet. Ama eğer Peru etnolojisini ve buna benzer şeyleri bilsen, bu delikanlının piramit kafasının tamamıyla emsalsiz olmadığını anlardın. Yüksek And Dağları'nda emsalsiz değil, her ne hal ise."

Bunun üzerine Smithe, bazı And yerlilerinin arasında zaman zaman başvurulan, bebeklerin yumuşak kafalarına tahta bağlama, kafalarını ufuklarında beliren ve tanrıları diye taptıkları yanardağların dış hatlarını aksettiren koni biçimine sokma uygulaması konusunda Switters'ı bilgilendirdi. Kafatasına böyle şekil verilmesi –insanın gerçekten tanrıların suretinde yeniden yaratılışı– iyice belgelenecek kadar yaygındı ve günümüzde Kandakandero kabilesinin And'ın yanardağa tapan kusurlu kişileriyle herhangi bir şekilde fiziksel bir temasının olmaması geçen yüzyıllarda olan bir değiş tokuşu hükümsüz kılamazdı. Dahası, rivayetlerin kanatları vardı. Aynı zamanda, Smithe bundan daha sonra daha çok bahsedecekti. Kandakandero kabilesi mensuplarının bilgiye, olaylara, imgelere vesaireye çok uzaktan erişme yetenekleri var gibi görünüyordu, bu Switters'ı şaşırtmayan bir düşünceydi, çünkü CIA bir zamanlar (*uzaktan izleme* adı altında) benzer psişik bir tekniğin deneyini yapmıştı ve Kongre toplantısında bazı kızgın Hıristiyan hödüklerin muhalefetiyle projenin sona erdirilmesinden önce, meleklerin birkaçı bu konuda işlerinin ehli olmuşlardı.

Yine de Potney'nin aklında, Zamanın Sonu'nun piramit kafasının taklitçi bir yaratı olduğuyla ilgili bir şüphe vardı. En azından, bütünüyle öyle değildi. "DDT'nin* bunda bir rol oynadığından şüpheleniyordum. Başlangıçta."

"DDT mi? Amazon'da mı?"

"Aaa, evet. Siz Yankiler zehrinizi yurdunuza atmayabilirsiz artık ama bu kesinlikle onu gemilerle yurtdışına nakletmenize engel değil.

* Dichloro Diphpenyl Trichlorethane. Haşarat, bit ve uyuzla mücadelede kullanılan madde. (y.h.n.)

Özellikle kuşkulanılmayacak, gelişmemiş yerlere. Peru böyle pis bir koku yayıyor. Maalesef burada bile."

"Az da olsa Nacanaca nebatlarıyla semiren bitki kurtları yok mu?"

"Sanmam, *chácara*'ya böcekbilim açısından müdahale edenler ana hedef değil, sıtma mikrobu saçan sivrisinekler de öyle. DDT, beş galonluk varillerle Pucallpa'dan buraya geliyor. Hükümet bunu Ka'daklarla hayvan postu ve nüfuz karşılığında değiş tokuş eden Nacanaca yerlilerine veriyor ya da Ka'daklar zorbalıkla onlardan alıyor. Her neyse. İki kabile de onu balık avlamak için kullanıyor."

Smithe, yerlilerin beş galonluk böcek ilacını küçük bir nehre, nehrin hızla aktığı hemen üst kısmına ya da şelaleye döktükleri, sonra çaba sarf etmeden akıntının aşağısına inip ölü balıkları girdaplardan kepçeyle çıkardıkları bir hadiseyi anlattı.

Balık zehri, ticari mal olarak DDT, Boquichicos kurulmadan yıllar önce, cangıla doğru yolunu bulmaya başlamıştı ve doğuştan biçim bozukluğunun bunun sonucu olarak arttığı düşünüldü ama bilimsel bir kanıt yoktu. Smithe'in kuramı, Zamanın Sonu'nun, annesinin zehirli balık tüketimi yüzünden dünyaya biraz mutasyona uğramış olarak gelmesiydi. Kandakandero kabilesi onun hastalığını ilahi bir lütuf ve doğaüstü yetenekleri müjdeleyen bir gösterge olarak görüp onu büyücülüğe yönlendirdi. Yerli şaman, faal olarak çıraklığını yapmaya başlamasından önce küçük bir bebekken, kasıtlı ve dramatik bir şekilde piramitsel eğilimlere vurgu yaparak onun sivri uçlu küçük kafasını maun ağacından gitgide büyüyen preslere soktu. (Switters Suzy'nin kendi modern, hafif grafit raketiyle karşılaştırıp, epey dalga geçtiği ağır, tahtadan, preslenmiş, modası geçmiş tenis raketini düşündü.)

Bu sadece bir varsayımdı. Tamamıyla farklı, tamamıyla hayal edilemez bir şey de olabilirdi. Bununla beraber kesin görünen bir şey varsa, o da Zamanın Sonu'nun ergenlik çağındayken halkına hükmeden şamanı defetmiş ve adamın görevlerini üstlenmiş olmasıydı. Şimdi artık, yirmi beş yaşında ya da o civarda (bir avuç dolusu ruhun onun varlığının farkına varmasıyla) ona ya Güney Amerika'nın bu kesiminde en korkulan ve en gizemli kabilenin en korkulan, en gizemli üyesi olarak ya da ilkel batıl inancın üç kuruşluk kârıyla geçimini sağlayan bir sersem, tıbbi açıdan acayip bir kimse gözüyle bakılıyordu.

Switters'ın alnı elektrikli ısıtıcıdaki rezistansı andırıyorsa, bu Smithe'in hikâyesinin doğruluğundan duyduğu kuşkudan ziyade büyükannesinin ona piramitlerin gücü hakkında söylediklerini hatırlamak için gösterdiği gayrettendi. Maestra'ya göre –bunu doğru-

luğu kabul görmüş bir nedene dayanarak söylemişti– piramidin şeklinde, açılarının boyutsal ilişkilerinde, dinamik geometrinin özünü durağan biçimde billurlaştırmasında bir şey vardı; bu, piramidin, lazer gibi, elektromanyetik ya da başka bir atmosferik gücü (belki de Çinlilerin *chi* dedikleri enerjiyi) bir noktada toplamasına, onu nispeten küçük, belirli bir yere yığmasına neden oluyordu. Switters piramit odaklı ışınlarla tıraş bıçaklarının bilendiğini, meyvelerin bozulmasının engellendiğini hatırladı. Gemici'nin ısmarlama kafesinin ardındaki mantığın bu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eğer bir piramit gerçekten de çeliği bileyebiliyor, şeftalilerin bozulmamasını sağlayabiliyorsa, piramit biçiminde bir kafanın da içindeki beyine oldukça eğlenceli bir etkisi olabilir – ve böyle beyni olan birini "en dikkate değer", "delikanlı biri" diye betimlemek pek de abartı olmaz, diye düşündü Switters.

"Yani," dedi Switters, "bu Nacanaca yerlisi çocuklar, kafes hüngür hüngür ağlayan bu yüce büyücülerinin kafasının şeklinde olduğu için mi vahşi kuzenlerinin Gemici'nin kafesinden zevk alacağına inanıyorlar?"

Smithe başını salladı. "Onun gibi bir şey, evet. Atavik bir zihniyetle konuşmak bana uzak bir şey." Nefes alıp mavi renkli, pabuç kadar bir duman çıkardı. "Dahası da var. Senin kuş pelesenk ettiği, insanların gevşemesi gerektiği yolundaki sözünü ağzından kaçırınca –zekice bir ifade, sen mi eğittin?– bam telime dokundu. Zamanın Sonu adlı bu delikanlının bazı yeni fikirleri var. Bir felsefesi var diyesi geliyor insanın. Saçma sapan büyünün ötesinde bir şey, her nasılsa. Gevşemek, en azından bu mefhum Nacanaca kavrayışıyla, gayet güzel yerli yerine oturuyor sanıyorum. Yani, gördüğün gibi, arkadaşlarımız Zamanın Sonu'nun bu kafesle ve onun sakiniyle doğaüstü bir bağlantısı olması gerektiği sonuca vardılar ve bütün bunlar boş laf olsa da, zannedersem o bundan etkile*necek*. Muhtemelen seni huzuruna kabul edecek, ki bu sana çok egzotik bir şekilde düzenlenmiş, gazete kupürleri ve resim yapıştırılan ilkel bir defter, bana da senin sayende mevki kazanma olanağı sağlayacak."

"Daha önce onunla bir araya geldin mi?"

"Evet. Üç sene önce. Ara istasyonda, otuz altı saatliğine. Kör olasıca herif beni gerçekten bağladı. Neden geri dönmek istediğimi düşünemiyorum – tek düşünebildiğim, o zamandan beri bana *musallat olduğu*. Önemli bir şeye dönüştürebileceğim bir şans var. Özgün ama akademik olarak son derece doğru. İlk karşılaşma ters gitti, maalesef. Hatlar karıştı. Eee, ben Carlos Castaneda değilim."

Switters sırıttı. "Elbette değilsin." *Sen, hani şu ölmeden Cennet'e gitmek isteyen insanlardan birisin* diye düşündü Switters. *Tarafsız olmak adına ödleklik etmek akademisyenlerin tipik bir özelliğidir adeta, özellikle eski günlerde.* Ama bu konuya girmek istemedi. Bunun yerine, yaşayan piramidin sözde yeni fikirlerinin doğasını sorguladı. Genç şamanın adı –Smithe ve Fer-de-lance'ın tam doğru olmayan çevirisiyle, neredeyse telaffuz edilemeyecek bir Kandakandero sözcüğü oldu çıktı– göz önüne alınacak olursa Switters onun düşüncelerinin ahiretbilime, kıyamete ve zamana dair şeyler olması gerektiği tahmininde bulundu.

"Ah, bunun da etkisi olabilir. Ben bunu görmezden gelmedim. Benim uzmanlık alanımın gayesi dışında, anlarsın. Böyle değil. Ya da diğer türlü de değil, ama senin gayen olabilir. Bizim delikanlı bir hayli aklını takmış... neşeye."

Neşe mi? Potney Smithe'in açıklaması İngiliz küçümsemesinin halis imalathanesinin torna tezgâhından çıkmış, ara sıra esen alkollü laf kalabalığı rüzgârlarının tıkırdattığı, ciddi antropolojik gözlemlerin sallantıda olan kafesli cumbasıydı ve elbette Switters'dan gelen darbelerle orası burası paramparça oldu. Bir kez daha özetlemeyi deneyeceğiz.

Kandakandero yerlileri kendilerinden her zaman "Gerçek İnsanlar" diye bahsetmişlerdi. Onlarınki etnosantrizmin* katışıksız biçimiydi. Diğer kabileler, diğer ırklar yalnızca daha aşağı insanlar olarak addedilmiyordu, Ka'dak düşüncesinde hayvan ya da hayalet olarak daha aşağı bir kategoriye konuyorlardı. Derken Zamanın Sonu çıkageldi. Diğer yerlilerden daha üstün olduğumuz çok doğru, dedi çünkü bizim daha güçlü büyülerimiz ve daha saf âdetlerimiz var. Beyaz adamlara gelince, onlar ayın tek evresi süresince bile ormanda hayatta kalamayacak kadar çaresiz ve aptallar. Ama beyaz adamlar da bizim yapamayacağımız harika şeyleri yapabilirler.

Uçmak, örneğin. Onyıllardır, Lima ile Belém arasındaki hava trafiği ya da Avrupa'ya gidip gelen uçaklar yarı göçebe Ka'dakların dolaştıkları Peru cangılının bu bölgesi üzerinden geçmişlerdi ve son zamanlarda Pucallpa'nın dışından gelen küçük uçaklar o civarda vızıldamışlardı. Aynı zamanda beyaz adamların yunuslardan daha hızlı yüzdürmek için kanolarının kıç tarafına taktıkları parlak kutuları vardı, hem öyle güçlü ve şaşmaz silahları vardı ki avcılığı ve savaşı

* Ait olunan etnik grubun üstünlüğüne inanma. (y.h.n.)

çocuk oyununa çevirmişlerdi. Boquichicos'ta bir kabilenin çıkaracağından daha fazla müzik üreten, melodik ses değişimine uğramayan müzik aletleri, tek bir ateş kıvılcımı olmadan et ve avizeçiçeği pişirilen barakaları vardı. (Ka'daklar Boquichicos'ta ne olduğu konusunda epey bilgiliydiler, ya ormandan gelip kasabada casusluk yaparak buna fiziksel olarak eriştiler ya da Nacanaca yerlilerinin dedikodularına güvenerek, Smithe bunu söylemeye niyetli değildi.) Zamanın Sonu, beyaz adamları halkının doğal ortamına bir tehdit olarak görüyordu ve nihayetinde soluk benizli cılızlar gürültülü büyüleriyle orman dünyasına ve şimdiye kadar yenilmez olan Ka'daklar da dahil olmak üzere içindeki her şeye hükmedecekti. Beyaz adamlar yeni Gerçek İnsanlardı, besbelli ki ruhlar onların tarafını tutuyordu. Neden?

Zamanın Sonu tekrar tekrar iksirlerinden içti, enfiyelerinden çekti, translarına girdi, portatif piramidini kaşıdı. Bazı Nacanaca yerlilerini sorguya çekti ve bir keresinde, ağaç tepesinde beş gün boyunca fark edilmeden Boquichicos'ta olup bitenleri gözleyerek oturdu. Bu adamları daha eski ve bir zamanlar daha zeki olan Kandakandero kabilesi mensuplarından böylesine farklı kılan (hiçbir tanrının sevimli bulmayacağı iğrenç benizlerinden başka) neleri vardı? (Aptal değildi, Zamanın Sonu yüzeysel ve temel farklılıkları ayırt edebiliyordu.) Genel olarak söylemek gerekirse, aynı şekilde yemek yiyor, içki ve tütün içiyor, uyuyorlardı. Aynı şekilde işiyor, sıçıyor ve düzüşüyorlardı. O halde beyaz adamın sırrı neydi?

Sonunda bir gün kafasına birden dank etti. Büyük sır kahkahadaydı.

Amazon yerlileri genel olarak ağırbaşlı olma eğilimindeydiler, Ka'daklar ise özellikle ciddiydiler. Kandakandero yerlileri gülmezlerdi. Hatta gülümsemezlerdi bile. Dahası hiç gülmemişler ya da gülümsememişlerdi. Kavramın kendisi onlara tamamen yabancıydı. Smithe "Gerçek İnsanlar" için yaşamın *fazla* "gerçek" olduğunu iddia etti: Fazlasıyla kötü, fazlasıyla kısa, fazlasıyla çetin, fazlasıyla... canlı. Sebep her neyse, bir Ka'dakın kıkır kıkır gülmek için gerçekçi bir şekilde, "E=mc,²" diye bağırması umulabilirdi. Bütün tarih boyunca hiçbir kıkırdama kamp ateşlerinin etrafında dört dönmemiş, hiçbir sırıtış yüzdeki savaş boyalarını çatlatmamış, hiçbir kahkaha geğirmenin bittiği yerden başlamamış, hiçbir kıkırdama ya da kıs kıs gülme onlar için kristal pirelerini kaşımamıştı. Medeni kahkahanın gürlemesi onlarda saçmaymış izlenimi uyandırabilirdi ama komik gelmezdi. Ka'dakların komiklikten haberleri yoktu.

Hem içgüdüyle hem de eğilimle bir kopuş yaşadığı radikal bir dönemde Zamanın Sonu kendi kendine gülümsemeyi öğrenmeye

çalıştı. Tek başına alıştırma yaptı, kaydettiği ilerlemeyi, bir su birikintisinin yansısında gözlemledi. İlk kez bir araya toplanan klan üyelerine gülümsedi, onları o denli hayrete düşürdü, o denli huşu içinde bıraktı ki yarısı tir tir titreyerek dizleri üzerine çöktü, geri kalanı da kaçıp çalılıkların arasına saklandı. Gülme deneyleri yapmaya başlayınca da kimse aylarca uyku uyuyamadı. Diğerlerinin sırıtma ve kıkırdama sanatını öğrenmelerinde ısrar ettiğinde ise bütün kabilenin sinirleri neredeyse harap oldu.

Şamanın aklına neşesinin boş, mekanik ve uyduruk olduğu gelse de, azmetti. Davranışlarını ayarlamasının gerekli olduğunu, Kandakandero kabilesi mensuplarının belirleyici özelliği olan, içlerine işlemiş sürekli şiddetin seviyesinin yumuşatılması, hafifletilmesi gerekebileceğini sezdi. (*Dünyanın gerçek insanları, gevşeyin!*) Potney Smithe'in kendisini ziyaret ettiği sırada, Zamanın Sonu, tam da beyaz adamların iş olsun diye ya da tarifeye bağlı veya tanrıları memnun etmek için gülmediklerinin ve mistik bir şekilde anırmanın insanın kendisinin sebep olduğu bir şey olmadığının, bunu başka bir şeyin kışkırtması gerektiğinin, sık sık görünmez olan bazı harici rastlantıların onlarda kahkaha atmaya neden olduğunun farkına varmaya başlıyordu.

Fer-de-lance'ın tercümanlık yaptığı ilk buluşmada Smithe şifacının mizah kavramını anlamasına yardım etmeye uğraştı. "Daha dolaysız olan çocuksu alayın kaba yaklaşımı dışında hiçbir şey ironinin daha ince olan havasına yaklaşamaz, doğal olarak. Elbette çocuksu mizahın büyük bölümü cinselliğe ve dışkı bilimine dayalıdır, hem Ka'dakların düşüncesine göre bedenin işlevlerinde komik olan hiçbir şey yoktur. Onların tabuları farklı bir düzendedir. Gökyüzüne bakıp kıkır kıkır gülmelerini isteseniz daha iyi olabilir."

Buna rağmen Smithe, Zamanın Sonu'nun gamsızlık alanında biraz ilerleme kaydettiğini hissedebiliyordu, ama yine de onun ve arkadaşlarının anlayabileceği türden şaka diye bir şeyin olup olmadığından kuşku duyuyordu. "Aynısı radikal dinciler ve siyasi doktrinciler için de söylenebilir," dedi tiz bir sesle Switters'a.

Şekil bozukluğu olan şaman, zahmetli neşelenme uğraşında ona yardım eden Smithe'e karşılık olarak ertesi gün onunla tekrar görüşmeyi teklif etti, bu sefer Smithe sorular sorabilirdi. Ayrıca, Smithe'in ona gerçekten, yüz yüzeyken bakmasına izin verilecekti: İlk karşılaşmaları sırasında büyücü ottan örülmüş bir bölmenin arkasına gizlenmişti. Bunda bir bit yeniği vardı, şaşmamak gerekti. Smithe'in meşhur piramit kafayı seyretmesine izin verilmeden önce, çiğ süt emmiş İngiliz kendisini Öbür Dünya'dan bir yığın rehbere, derebe-

yine, danışmana, öğütçüye ve onu soru yağmuruna tutan kişiye kanıtlamak zorunda kalacaktı.

"Kayıtsızca bilimsellikten uzak davrandım ama bu değerlendirebileceğime inandığım bir zaaftı. Eee. Amazon sanrı vericileri, *yage, ayahuasca** ile ilgili bir iki şey biliyordum ama nesnel bilgim acınacak bir şekilde öznel deneyimden yoksun kaldı. Of, Allahım, of!"

"Pot! Seni alçakgönüllü ihtiyar tilki seni! Tebrikler! Sen ne de olsa bir Castaneda'sın."

Yüzü kızaran ve tükürükler saçan antropolog bir karın dolusu duman yutmuş gibi görünüyordu. "Hayır, hayır, ne münasebet. Büyücünün hizmetlerini denedim ama onunla çırak olarak sözleşme yapmadım. Böyle bir şey yok. Gerçekliğin sınırlarıyla ilgili yersiz bir kendini beğenmişlikten mustarip olabileceğimi kabul etmeye hazırım ama bu dehşet ve manasız güzellik sahası hiç de benim dolaşmayı çok istediğim kırsal bölge değil. Hal böyle olunca, meslektaşlarımın şiddetle karşı çıktığı davranışa teslim oldum ve sonunda kendi amacımı hezimete uğrattım."

"Nasıl oldu?"

Birbirinin yerini alıp duran korku ve coşku dalgalarında sörf yaparak geçirilen, kusma ve halüsinasyonların bitmek bilmediği, sıkıntılı bir gece olmuştu – nihayet sarsak sabah geldiğinde Zamanın Sonu, piramit kafası ve her şeyiyle kendini gösterdiği zaman, Smithe'in (adamın kafa biçimindeki tuhaflığı gördüğünde normalde olacağından daha az şaşkındı) her nasılsa çok dikkatli bir şekilde hazırlamış olduğu notları şifacıya sormayı canı istemez oldu, hatta âciz kalıp soramadı. "Mesleğimin yüzkarasıydım," diye iddiada bulundu Smithe. "Tüm yanlış soruları sordum."

"Ne tür sorular sordun?"

"Boş ver. Evrenbilimle ilgili sorular denilebilir. Ben şu *yopo*** okyanusunda koştururken yüzeye çıkan konular. Bir yığın boş laf, gerçekten."

Smithe'in tüm söyleyeceği buydu.

Switters'ın oraya gelişinden beş ay önce, Smithe kafası fenomen olmuş yerliyle şansını bir kez daha denemek umuduyla masraflarını

* Özellikle Güney Amerika'da şaman ayinlerinde şamanların ruhlarla iletişim kurmasına yardımcı olması için içtikleri, sanrılar gördüren, uyuşturucu özellikleri olan bitkiler. (ç.n.)

** Amerika'da kıtanın keşfi öncesinde çeşitli yerli kabileleri tarafından kullanılan, günümüzde de, Venezuela'nın güneyinde ve Brezilya'nın kuzeyindeki bazı kabileler tarafından kullanılan toz halinde bir halüsinojen. (y.h.n.)

kendisi çekerek Boquichicos'a geri dönmüştü. Defalarca geri çevrilen Smithe –Zamanın Sonu herhangi bir yabancıyla laubali bir ortamda bulunmayı reddetmişti– artık topu Switters'a atmıştı. Yanki huzura kabul edilirse belki, bir ihtimal, Smithe peşine takılabilir ya da hiç olmazsa Switters onun namına birkaç laf edebilirdi. Hem üniversitesi hem de karısı ona kızgındılar ama geri dönemezdi. Henüz olmazdı. Zamanın Sonu'na, Switters'ın Suzy'ye duyduğu türden şehvet uyuşukluğuna eşdeğer bir şeyler duyduğuna dair işaretler veriyordu. Switters böylece, empatiden olduğu kadar meraktan da, ayrıca insanı felç eden, "daha doğru yargı" olarak bilinen aydınlık gelişmeyi boğan o şeye rağmen, Nacanaca yerlisi ayaktakımının Gemici Çocuk'u cangıla götürmesine razı oldu.

Hâlâ yağmur yağıyordu ama artık isteksiz bir şekilde, güneş ışığının şiddetli şokunun gözlerini kavurması ve yeni şekillenmiş çamur akıntılarıyla mangal kömürünü ve güneş çimentosunu bombardımana tutması an meselesiydi. Revir tentesinin altından çıkıp yürüdüler. Sabah yağmurunun sürüden ayrılmış, yalnız bir gezgini, en sonuncu damlası –geç kaldığı için özür bile dilemeden, hatta küstahça; uysalca her şeye uyan suçortaklarının muhtemelen takdir edip anlamayacakları bağımsız özel bir görevdeymişçesine– Switters'ın ensesine düşüp isyan ederek yavaşça omurgasından aşağı yuvarlandı. Switters bunun tam olarak anlayamadığı bir şeyin alameti olduğunu düşündü.

Evvelsi gece yeniay vardı, hem Smithe hem de Nacanaca yerlileri Zamanın Sonu'nun hâlâ ara istasyonda, ayin kulübesinde olabileceği fikrinde birleşiyorlardı. Orman patikasında piramit kafes ve biraz sersemlemiş olan kafes sakiniyle koşuşturan yerlileri izlerlerken, Smithe aşırı büyük patilerini birbirine sürtüp, "Harika! Olaylar harika gidiyor. Kişi umut besleme cüretinde bulunmalı, boşa çıkıp çıkmayacağını yakında görürüz. Yolda oflayıp puflayarak şu pis kulübeye gitmek senin benim gibilerin hiç yoksa yarım gününü alırdı ama bu herifler bu mesafeyi birkaç saatte alabilirler. Alacakaranlık çöktüğünde geri dönerler. Bahse girerim. Bu arada, ahbap, bizzat elime tutuşturduğun şu, *Sana borçluyum* notu ne anlama geliyor?" dedi.

Switters, otelin barında R. Potney Smithe'i her zamanki taburesinde bırakarak odasına çıktı, bilgisayarını uydu modunda çalıştırdı. Bu suçluluk ve biraz da başka bir şey –üstlenmiş olduğu papağan görevinin tuhaf gidişatına izin vermesinden duyduğu suçluluk– onda Maestra'ya hemen bir e-posta gönderme isteği doğurmuştu. Heyhat,

Maestra'ya ne diyebileceğini düşünemiyordu Switters. Gerçeği söylemeyeceği kesindi. İlham gelmesini beklerken kendi posta kutusunu kontrol etti, kişisel olanı, resmi olanı değil. Posta kutusunda, ilki büyükannesinden gelen üç mesaj vardı.

> Nasıl olur da gelişme raporu olmaz? Şimdiye kadar eve dönmüş ol-
> man gerekmiyor muydu? İçimden bir his bir haltlar karıştırdığını söy-
> lüyor. Bugün müzenin gelirler müdürü Matisse'imizi görmek için
> uğradı, adam neredeyse altına kaçıracaktı. Arif olan anlar, ahbap.
> İrtibata geç.

İkinci mesaj belli ki hâlâ Alaska'da U2 ve TR1 adındaki daha yeni bir sürüm olan casus uçaklarına pilotluk yapan Bobby Case'ten geliyordu.

> 49. Eyalet zamparalar için haşin bir muhit. Kızları çok yaşlı, çok
> çirkin, ya da babaları fazlasıyla iyi silahlanmış. Şirket tayin istek-
> lerimi görmezden gelmeye devam ediyor. Ah nereye, vah nereye.
> Çıldırmış olmalıyım ama seni özlüyorum, kanka. Bir haltlar karış-
> tırdığına eminim.
> Babababadalgharaghtakamminarronnkonnbronntonnerronn
> tuonnthunntrovarrhounawnskawntoohoohoordenenthurnuk!

Bobby'nin *Finnegans Wake*'in dördüncü cümlesine ulaştığını ima eden son kısım mesajdaki tek gerçek haberdi. İlerlemesinden dolayı bir tebrik mesajını hak etmişti – satır atlamamışsa tabii.

Üç No'lu e-postanın –kımıldama, sevgili nabzım!– semiz bir bebeği andıran utanç verici sırrından, koro bölümündeki hormonal sopranodan, gemicileri ayartıp ölüme sürükleyen, nehir kayasının üzerindeki lolipop Ren perisinden, çiftlik avlusunun üzerindeki Ay'dan, ağacındaki kedicikten, yüreğinin yabadabadusu'ndan başkasından olmadığı ortaya çıktı. Şöyle yazıyordu:

> Dönem ödevime yardım edeceğine söz verdiğini unutma.
> İsa seni seviyor.
> Suzy.

Bir libido torpillenmesi miydi bu? Hiç de değil. Bazı erkeklerin, yeterince samimi iseler, Suzy'nin romantik anıştırmanın en ufacık yüz kızartıcılığından yoksun bu mesajından hevesleri kırılabilirdi ama bu basitliği, bu pragmatik dolaysızlığı, bu *saflığı* deyin isterseniz, Switters'ın ateşini körüklemeye yaradı yalnızca. Birden arzudan sersemleyerek yatağa devrildi ve inlemeye başladı.

Aynı şekilde kafası karışık bir antropoloğun onu şekli bozuk büyücü hekimin de içinde bulunduğu son derece kısır bir işe bulaştırmasına izin vermesine ilişkin şüpheleri de körüklendi. Keşke görevini planladığı şekilde yerine getirseydi, Gemici'yi uygun bir yaşlılar yurduna götürmüş olsaydı, Gemici yaşlıların özerkliğinin sınırından geçerken bu süreci videoya kaydetmiş olsaydı, birkaç saat içinde şaka yollu delişmence takılmaların, gizlice sıkıştırmaların ve kim bilir daha nelerin olduğu eve doğru yola koyulabilirdi.

Ancak, çoğu çağdaşının aksine Switters uzun süren kederde cazip bir eğlence şekli bulmakta başarılı değildi. Bu, Switters'ın kendi isteklerini frenleyememesinden ziyade kendini daha neşeli bir şeylere kaptırmayı tercih etmesindendi. Böylece, bir kertenkelenin odasının duvarlarında tam bir dönüşü tamamlamasından daha uzun zaman almayacak bir sürede, pas çizgileri olan beton duş kabininde nihayet gözden kaybolarak, pişmanlığın yükünden (bu yükü, üstüne almayı reddederek: *dünya insanları, gevşeyin*) mahsustan kurtulmuştu ve kısa bir süre sonra erotik yükünü de (burada tartışılmayacak araçlarla) hafifletmişti.

Odanın ağır havasına karşın beyninin patlatılmamasını elektriğin olmamasına bahane eden, çalışmayan tavan pervanesini izleyerek, çıplak ve ter içinde, yatağına uzandı; daha sakin bir kafayla Sacramento'da tekrar görünmesini geciktirmenin daha iyi olabileceğini kabul etti ama Kandakandero yerlisini ziyaret için annesini ziyaret etmeyi bir süre ertelemekle kendini ateşe attığından şüpheleniyordu. Bunu düşününce gülümsedi, kendinin bildik bir özelliğinin farkına varmış gibi, farklı durumları deneye tabi tutmak için yaşam boyu risk alma hevesini, kendini gülümser bir halde bulduğunda ise vahşi Ka'dakların gülümseme derslerinin neye benzediğini kafasında canlandırmaya çalıştı.

Zamanın Sonu'nun uygar insanın güçlerinin kahkahaya bağlı olduğu tezi, Switters'a muhtemelen Maestra'dan bilip sevdiği bir fikrin pek uzağına düşmediği için aşırı derecede tuhaf gelmemişti: Maestra'nın kayıp halka kuramı.

"İnsanoğlunu sözde daha aşağı olan hayvanlardan ayıran şey nedir?" diye sormuştu Maestra yanıt beklemeksizin, sadece etkili söz söylemek adına, "Anladığım kadarıyla, tamı tamına altı tane önemli şey var: İçgüdüsel olarak çiftleşen akılsız ateşböcekleri ve rakunlara karşılık olarak Mizah, Hayal Gücü ve Erotizm, sonra Maneviyat, İsyankârlık ve güzelliği kendi yararı için takdir eden Estetik.

"O halde," diye sözüne devam etmişti, "bunlar insanoğlunu tanımlayan özellikler olduğu için, bu niteliklerinin eksikliği ölçüsünde

o kişinin insandan daha aşağı bir şey olduğu sonucu çıkıyor. *Capisce*?* Belirleyici niteliklerin neredeyse yok olduğu durumlarda ise, o zaman, elimizde kalan hayvan krallığının kuzeyinde, insanlığın güneyinde bulunan varlıklardır, iki grup arasında bir yerlerde yer alırlar, onlar bizim kayıp halkalarımızdır."

Büyükannesine göre bilimsel bilginin kayıp halkası ne nesli tükenmiş ne de nadir bulunur bir şeydir. "Aslında onlar sayıca bizden fazla ve gerçekte sayıları arttığı için Darwin'in evrim kuramının yanlış olduğu ortadadır." Maestra'nın tavrı bu kayıp halkaların kanun nazarında sahici insanın dengiymiş gibi muamele görmelerinden, herhangi bir açıdan ayrımcılık yaşamamalarından, ama yazdıkları ve söylediklerinin genel olarak görmezden gelinmesinden ve katiyen yetkili makamlara getirilmemelerinden yanaydı.

"Bu sorun çıkarabilir," demişti Switters, yirmi yaşında bu yüksekten atmaya dayanmak için kendini zorlayarak, "çünkü bildiğin gibi yalnızca bu altı yetenekten *yoksun* insanlar herhangi bir memuriyette at koşturuyor gibi görünüyor."

Maestra onunla tamamen hemfikirdi, yine de olgun insanların yaşamları konusunda, onları kamu yalaklarının kavurucu sıcaklıktaki sularında salamuraya yatırmaktan daha ilginç planları olması yüzünden mi, yoksa yalnızca kayıp halkaların sıradanlıklarının yatıştıran nezaketiyle kayıp halka çoğunluğunun oylarını çekmesinin beklenmesi yüzünden mi olduğu konusunda kararsız kalmıştı. Her neyse, hem büyükanne hem de torunu, insanı altinsandan ayıran altı nitelik içinde Hayal Gücü ve Mizah'ın belki de en can alıcı nitelikler olduğu konusunda mutabık kaldılar.

Uslamlamalarındaki ince hususlar artık Switters için belirsizleşmişti. Yalnızca hayal gücüne sahip olanların gelişmeleri tahayyül edebildiğine, bu gelişmeler geri tepince ya da bombok olunca da yalnızca mizah duygusuna sahip olanların güzel bir kahkahanın tadını çıkarabileceğine dair bir şeyler vardı. Tek başına kahkahanın kendisine odaklanma fikri –varlık olma halinin farklı ifadelerinden yalnızca kahkahanın ruhu doğru bir biçimde yansıtacak kadar saf, karmaşık, özgür, anlam konusunda yeterince gizemli oluşuna dayanarak– tabii ki akıllarına gelmedi. Ama Switters, Zamanın Sonu'nun örneğin, bilgece bir kahkahayla, incelikler karşısında anlaşılmayacak kadar kaba bir eşek şakası anırmasının iğrençliği arasındaki farkı seçebilmesinin kesinlikle mümkün olmadığını şimdiden görebilse de, genç şaman yine de onu yanıltabilirdi. Switters, Maestra'nın bütün bunları nasıl yorumlayacağını merak ederek ve ilk kez olmasa

* (İt.) Anladın mı? (y.h.n.)

da CIA'de *kovboy* ve *kayıp halka* terimlerinin nasıl rahatlıkla birbirlerinin yerine değişimli olarak kullanılabileceğini düşünerek uyuyakaldı.

Üç saat sonra, Switters kapısının acil bir nezaketle çalınmasıyla uyandı. Panama şapkasını incir yaprağı gibi kullanarak kapıyı açtığında karşısında iki kat merdiven çıkmaktan soluk soluğa kalmış, cin ve vereceği haber yüzünden kabına sığamayan Potney Smithe'i buldu.

Nacanaca delegasyonunun ara istasyondan dönüş yolunda oldukları haberi Boquichicos'a ulaşmıştı – tamtamla mı, dumanla haberleşerek mi, yoksa telepatiyle mi olduğunu Smithe anlayamamıştı. Delegasyon papağan ve kafesini ormanda bırakmıştı. Switters kapıldığı ani korkuyu dile getirdi, ama Smithe onun karşı çıkışlarını umursamadı.

"Zamanın Sonu seninle görüşecek," diye bildirdi Smithe. "Kör olası herif benimle görüşmeyecek ama seninle görüşecek. Dinle ahbap, bu şapkayla fena halde süslü görünüyorsun. Eee. Evet. Bu iş için bir an önce giyinsen iyi olur. Seni çağırttı. Seninle *bu gece* görüşmek istiyor."

Switters'ın cangıla yürüyüşü ise sıcak ve nemli bir kasım öğleden sonrasında saat dört civarında gerçekleşti. Son beyaz takım elbisesini (Potney onu başka türlüsüne ikna edemedi) ve (Potney'nin ebruli renklerinden Ka'dakların hoşlanacağı konusunda aynı fikirde olduğu) üzerine kravat resmi boyanmış tişörtünü giymişti. Lastik çizmeler, Panama şapkası, Beretta'yı kolayca içine sokmuş olduğu, ceketinin altında kalan haki renkli örgülü bir kemer bu kıyafetin aksesuarlarıydı. Takımı; içinde kuru çoraplar, bir el feneri, sivrisinek kovucu kök, tuz tabletleri, migren tabletleri, içme suyu, bir defter, kurşunkalemler, video kamera, kibrit ve yılan sokmalarına karşı yardım çantasının olduğu bir günlük yolculuk için hazırlanmış sırt çantası (Potney ödünç vermişti) tamamlıyordu. "Bir kutu bisküvi de ister misin?" diye sormuştu Potney küçük sırt çantasına eşyaları tıkıştırırlarken, ama Switters kırmızı sosla süslenmemiş sade bisküvi fikrini eğlenceli bulmamıştı.

Switters'a kılavuzluk edip yol gösterecek beş yorulmak bilmez yerliye ilaveten Fer-de-lance da eşlik ediyordu. Nacanaca yerlisi bir anneyle petrol jeoloğu İspanyol bir babanın oğlu olan (sonra Pedro adı verilen) Fer-de-lance dokuz yaşındayken Cizvit misyonerler tarafından doğmuş olduğu Nacanaca köyünden alınıp tahsil için Lima'ya götürülmüştü. Cizvitler çocuğun zekâsını değerlendirmekte haklı

çıkmışlardı. Hataları, belki de, doğuştan gelen böylesi keskin bir zekâyı fazlasıyla sansür edilmemiş bilgiye maruz bırakmalarıydı, üniversitede bu yüzden Fer-de-lance, Katolik inancı ciddi şekilde sorgulamaya başlamıştı, sonunda Sendero Luminoso'ya katılmak için okulu bırakmıştı. Yavaş yavaş sol dogmatizm de gözünden düşmüş ve kökleriyle yeniden bir araya gelmek için Boquichicos'a geri dönmüştü.

"Bu da çoğu kez yanlış bir yoldur," diye mırıldandı Switters, ne kadar alakasız olursa olsun, mesela, yepyeni bir kimlik icat ederek kendini özgürleştirmekten ve bütünüyle değiştirmekten ziyade, kendi etnik kimliğinin izlerini süren, derken kendini onun tuzaklarına ve geleneklerine bağlayan çağdaş bir ABD meyillisini kastederek. Yine de Switters –şaman olmaya heveslenen hayvan tüccarı– Fer-de-lance'ı dilbilimsel yetenekleri nedeniyle hoş görüyordu: İngilizce, İspanyolca, Nacanaca ve hatta Kandakandero dilleri. "Benim için ideal bir tercüman olacak," dedi Switters, "lanet olası herhangi bir yılan tarafından amacından saptırılmadığı sürece."

Smithe'e göre plan ertesi gün *chácara*'ya kadar yürümekti. Switters Zamanın Sonu'nu başka bir görüşmeye ikna etmeyi başaramazsa şayet Smithe'in Nacanaca yerlisi tanıdıklarının bulunduğu bahçeden Boquichicos'a beraber geri döneceklerdi.

"İyi not tut*acaksın* değil mi?" diye sordu Smithe neredeyse yalvararak. "Beni reddetmeye devam ettiği takdirde, muhtemel bir kovulmanın ve olası bir boşanmanın yanı sıra, bu saçmalığı belgeleyecek bir şey olmalı elimde." İçtenlikle ama biraz da utançla, emsallerinin kaş çatabileceği yakışık almaz bir hareket yapıyormuş gibi, Switters'ın elini emme basma tulumba gibi aşağı yukarı sallamaya başladı. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, ahbap. Ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Unut gitsin, dostum. Ayakçılık benim işim. Sadece Pucallpa'lı denizcilerin ben binmeden demir alıp almadıklarına bir bak. ABD'de genç bir arkadaşa ödevinde yardım etmem için bana acilen ihtiyaç var."

Böylece, Switters döndü ve uzun adımlarla yürüyüp yağmur ormanına dalarak, dev gibi ağaç denizinde, yer değiştirip duran ışık ve gölgenin mozaiğinde, güneş ışığını süzen menekşe renkli yarı karanlık bir tünelde, duvarlarından aşağı yeşillikler dökülen ve kaygan muşambalı bir eğlence parkında, beklenmedik ani hayvan sololarının ve sürekli cırıldayan böcek korolarının titreşen mutlu yaprak müzikholünde neredeyse hemen gözden kayboldu. Yosunların Shaw'vari* sakal gibi kabaran, uzun, kıvrımlı dallarıyla gevşek bir şekilde sarılan sarmaşıkların, ruhların ve görünmez yerli gözcülerin kanat çırpma-

* Bernard Shaw tarzı. (ç.n.)

sına sebep olduğu yoğun, lime lime olmuş kaneviçede hemen önemsiz biri oluverdi; orada, burada ve bazen her yerde olan bu bereketli, ürkütücü tablo görsel olarak şiş dudaklı kurbağalar, kanat çırpan kuşların neşeli pırıltıları ve boks eldiveni büyüklüğünde orkideler, maymunların oyunları, kelebeklerin hüner gösterisi, fosforlar, meyveler, Michelin lastikleri reklamındaki adamın boğumlu parmaklarına benzeyen çelik kuşaklı beyaz solucanlar ve karakurbağası ya da şapkalı mantardan, bu ikisinden biri olması kuşkulu kozhelvası öbekleri ortaya çıkıverdi. Evet, buna ilaveten başka bir boyutta, tüm manzara, üzerinde yeni bir katman varmış gibi şuruplu taçyaprağı turtası kokuyordu sanki, çürüyen bitki gübresi göletlerinin fokurtusu, çelişkili aromaların (bitkiden dışkıya) burnu yanıltan karışımı, her şeyi tedavi eden suların zehirli suların yanından hızla aktığı, güzel ve muhteşemin tekrar tekrar iğrenç ve korkunçla yer değiştirdiği, kıyıdaki Yaşam ile inatçı Ölüm'ün klorofil sinemasında el ele tutuştuğu; aptal âşıkların gündelik duyguları dışında belki Cennet ve Cehennem'in dünyadan başka bir yerde olmayacak biçimde birbirine karıştığı yere kusursuz bir şekilde uyan bir çevre.

Switters'ın, Maestra'ya şehirden bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söylediğinde aklında olan şey pek de bu değildi. Yine de ilerlemeye devam etti. Üzeri çikolata kaplı bir çekirgenin sadece soslu tabakasını yeme gayretinde olan bir adam havasıyla ormanın göbeğine yürüdü.

Ormandan dışarı çıkamayacaktı.

R. Potney Smithe Nacanaca yerlisi bir ulak tarafından ayin kulübesine çağrıldığında, bahçedeki çiçek tarhının yanındaki gölgelik yerde sineklere şaplaklar indirerek, sigara içerek ve artakalan cin moleküllerini kendi tükürüğüyle kandırarak aylaklık ediyordu. Kuşluk vaktiydi ve dün öğlenden beri *chácara*'daydı.

Çağrı onu şaşırttı. İlkin Switters'ın uzun süren yokluğu onu umutlandırmıştı ama gece bitip sabah olduğunda inancını yitirmişti. Onun ara istasyon –avizeağaçlarının bulunduğu küçük ilkel arazi parçasından Tanrı bilir nereye kadar uzanan yoldaki bir istasyon– dediği derme çatma yapıda her ne vuku buluyorsa, Smithe'in şansının herhangi bir yönde önemli ölçüde yaver gidebileceğine inanmak için pek az nedeni vardı. Hem gizemli Amerikalının (Ediberto Switters otelde traktör satıcısı olduğunu söylemişti: Yok artık, daha neler!) hem de garip şamanın varoluşa kendi özel yaklaşımları vardı ve bu yaklaşımlar ne Smithe'in yetiştiği geleneğe ne de eğitildiği, egemen olan disipline dayanıyordu. Bu heriflerin kayıtsızlıkta birbirlerinden

farkları yoktu. Ama artık çağırıldığına göre, Zamanın Sonu ile görüşmek için değilse ne içindi öyleyse? Umut yeniden kabardı, denebilirdi, ama Smithe için "yeniden kabarmak" tabiri her zaman bir basur belasının nüksetmesini akla getiriyordu.

Patika bitkilerle kaplıydı, yer yer kaygan ve dikti. Direklerle desteklenen ve isten kararmış, üç cepheli bir nevi barakadan ibaret olan kulübeye ulaşması Smithe'in bir saatten fazla zamanını aldı. Oraya vardığında Zamanın Sonu'nun gitmiş olduğunu gördü. Mekân aslında, Fer-de-lance'ın iki direk arasına gerilmiş hamağında huzur içinde uyuyan Switters ve onu koruyor gibi görünen birkaç Nacanaca yerlisi çocuk dışında terk edilmişti.

Umudu kırılan ve birazcık aklı karışan antropolog ana platforma çıkmak için sallanan merdiveni tırmandı ve hamağın yanındaki hasırın üzerine oturdu. "Kandakandero yerlileri nerede?" diye sordu Nacanaca dilinde.

"Gittiler," diye yanıtladı yerliler.

"Geri dönecekler mi?"

"Hayır."

"Fer-de-lance nerede?"

"Koca yılanı görmeye gitti." Sözde on iki metre uzunluğunda, buradan birkaç mil uzaktaki bir gölcükte yaşadığı söylenen bir anakondayı kastediyorlardı. Fer-de-lance sık sık ona bakmaya giderdi, ama maksadının yılanı yakalamak mı, öldürmek mi, yoksa onunla sohbet etmek mi olduğu asla anlaşılamamıştı.

"Senyor Switters uyuyalı çok oldu mu?" Bir an kendini unutup soruyu İspanyolca sordu, sonra Nacanaca dilinde soruyu yineledi.

İki yerliden biri cevap veremeden hamaktan bir homurtu geldi. Alet hiç olmadığı kadar hafif bir şekilde sallanmaya başladı. "Saçma soru, Pot!" dedi Switters. Sesi yumuşak ve uyku mahmuru olduğu için söyledikleri zar zor anlaşılıyordu. Esnedi. Gerindi. Hamak hafif bir dalganın üzerindeymişçesine aşağı doğru meyletti. "Sen de benim kadar bilirsin ki süre, bu civarda bu sihir salonunda yanılsamadan başka bir şey değildir." Switters tekrar esnedi.

"Zamana son vermek mi demek istiyorsun?"

"Aynen öyle, Allah kahretsin ki öyle. Bununla beraber Fer-de-lance ikinizin bizim büyücünün adını yanlış çevirmiş olabileceğiniz görüşünde."

"Aaa?" dedi Smithe.

Switters üstünde durmadı. Bunun yerine tekrar esneyip gözlerini ovuşturdu. "İsmi her neyse, işimiz var onunla."

"Emsalsiz."

"*Emsalsiz* İngiliz dilinde en yanlış kullanılan sözcük ama senin bunu doğru biçimde kullandığına inanıyorum. Züppe gerçekten de türünün tek örneği. Şifalı otları olmasa bile."

"Sana *ayahuasca* mı verdi?"

"Evet, başka bir şey de cabası. Kamışla burnuma çektiğim bir çeşit toz."

"Vahşi hindi kemiği, aslında. Ama uzun ve içinin boş olması bakımından kamışa benziyor."

"Tamam. Bir etnograf olarak böyle şeyleri biliyorsun. Ama, Tanrım!... Ben bilinci etkileyen maddelere yabancı değilim, Potney –sakıncası yoksa bunu sır olarak sakla– ama senin adamın verdiği mal bütün lanet olasılar içinde birinci gelir, pes vallahi dedirtir. Vay anasını! Fıstık gibi! Her katmanı, üst üste, saatlerce soyup atıyor."

"Evet."

"Yani, derin meditasyon da bunu yapabilir ama meditasyonda soyulup atılan kendi düşünce kalıplarındır. Endişeler, kaygılar, klişeler, parlak fikirler, hırslar, planlar, zihinsel ve duygusal takınaklar, yarı bilinçli beynin tüm çöpleri. İmgeler gittikçe bulanıklaşana ve ses alçalana kadar katmanları birer birer soyup atarsın ve *gidip!* çıplak boşluğa, keyif veren bir çeşit vakuma, öze varırsın. Ama bu pislik! Her katman ayrı bir boyut, yeni bir dünyadır. Etrafında, içlerinde gezindiğin kır manzarası gibidirler. Sen ise orada yalnız değilsindir, manzara *işgal* edilmiştir."

Smithe başını salladı. "Ya sen?... Ampulleri?..."

"Ampuller. Evet. Bu onlara takılabilecek iyi bir isim. Bakır renkli, parlak ampuller. Dünya onların yörüngesinde dönüyor. Kendilerine efendi, derebeyi diyorlar."

"En rahatsız edici olanı. Bana her şeyin onların kontrolünde olduğunu söylediler. Yönetimdeler."

"Bana da. Sonra Zamanın Sonu'na bunu sordum. Üzerinde çalışmakta olduğu şu ev yapımı hınzır sırıtmalarından birini takındı ve omuz silkti, 'Ah, hep böyle derler.' Sadece palavra sıkıyorlarmış gibi geliyordu kulağa."

"Şişiniyorlar."

"Evet. Kafa ütüleyiciler. Ama kim?... Ya da ne?..." Switters suskunlaştı.

"Pek çok soru sorulabilir ama kesin ve açık bir şekilde belirtmek ziyadesiyle zor."

"Hakkında konuşmak güç. Tüm bu deneyimin."

"Kesinlikle." Smithe simgeli gümüş kutuyu çıkarıp içinden bir sigara çekip aldı. "Söze dökmek imkânsız."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama sözcüklerin kifayetsiz olması yüzünden değil bu. Ayrıntıya girmeyeceğim."

"Sözcüklerin iletemeyeceği belli şeyler yüzünden."

"Ah, ama sözcükler bunu yapabilir. Kastettiğin şu şeyler... eee, gerçekte sözcüklerden oluşmasa ya da sözcüklerden türemese de en azından sözcüklerde yaşıyorlar: Dil, içinde sözcüklerin asılı halinde bulunduğu bir çözeltidir. Aşk bile dilbilimsel bir temel gerektirir."

"Tüm kavramlar temelde sözel kavramlar mıdır? Mademki değindin, o kuramın geliştirildiğini duydum." Smithe ilgisizce ve aynı zamanda endişeli bir halde konuşuyordu. Smithe oturup göstergebilim tartışmak için ormanda kendini çamura ve kana bulayarak yürümemişti. Kibar yetiştirilmiş olması onu Switters'ın lafını rahatsız edici bir böğürtüyle kesmekten alıkoyuyordu: *Bana Zamanın Sonu'ndan bahset!*

"Tüccarlar ve pazarlamacılar en iyi sözcüklerimizin çoğunu önemsizleştirse, yozlaştırsa, içlerini boşaltsa bile..." Switters birden durdu. Heyecanla konuşma coşkusunun geldiğini hissedebiliyordu ama fazlasıyla yorgundu ve dış görünüşü ona neredeyse ihanet etse de, bunu yapamayacak kadar sarsılmıştı.

Smithe fırsatı yakaladı. "Artık, bahset..."

"Sorun şu ki..." Switters bitkin bir halde, topallayarak, bir kez daha bağırmak için sendeleyerek mikrofona geri dönen James Brown gibi bir anlığına yeniden canlandı. "Sözcükler hâlâ onlara fırlattığımız, mutfak lavabosu da dahil her şeyle baş edebilirler. Bırak başka bir şeyi, *Finnegans Wake* bunu kanıtladı. Bu bir kullanım meselesi. Eğer bir yana eğildiyse, çökecek gibiyse ve rüzgârı da içeri alıyorsa bu durumda duvarcıyı suçlarsın, tuğlaları değil."

"Eee."

"Sözcüklerimiz tam bu iş için. Sınırlayıcı olan sözdizimimizdir."

"Peki sözdizimimizde bu kadar yanlış olan nedir?"

"Şey, birincisi fazlasıyla soyut."

"Peki ya ikincisi?"

"Fazlasıyla somut."

Açıklamasını takip eden sessizlikte, Switters hamağa iyice yerleşip gözlerini kapadı.

Switters on dakika kadar dinlendi, bu sırada Nacanaca yerlileri merdiveni indirdiler ve közde kızartmak için ocağa birkaç avizeçiçeği koydular. Smithe de döşeme tahtaları üzerinde heyecanla bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Switters, Suzy'nin "koca, kötü kurt

gözleri" dediği şeyleri nihayet tekrar açtığında Smithe hemen onun yanına gitti. "Baksana, az önce mırıldandığın bir Broadway şov melodisi miydi?"

Gafil avlanan Switters neredeyse *Bakla*'yı ağzından çıkaracaktı. "O... hayır, değildi. Muhtemelen Zappa'dan veya başka birinden, eee, *Grateful Dead*'den bir melodiydi," diye kekeledi, Bobby Case ile bile paylaşmadığı bir sırrı saklayarak. "Bundan bahsetmişken Zamanın Sonu –eğer onu bu şekilde adlandırmakta ısrarlıysak– o dört dörtlük bir Budala, sen ne dersin? Mısır lahiti gibi şekillenmiş bir kafa. Al şu hindi kemiklerinden birini de Jerry Garcia'nın küllerini burun deliklerinden üfle."

Potney Smithe'in müzik konusundaki eğilimleri keskin bir şekilde Vivaldi'ye meyletmişti ama konuşmanın Kandakandero kabilesi mensubu şamana döndüğünü gördüğüne de (henüz ölü değilse de) minnettardı. "Şimdiye kadar duyduğum şeylerden pek fazla etkilenmedim. Geçen gece kuşunla buluşmak için oraya vardığında en son ne olduğunu anlat. Ne konuşuldu?"

Pek çok şey konuşulmuştu, çoğu hiç şüphesiz tercümede kaybolup gitmişti ama Switters'ın anlatmasına göre, Zamanın Sonu ile karşılaşması esas olarak Smithe'in şamanla karşılaşmasından pek farklı değildi. Şaman onu bir paravanın, yine de piramit kafes ve kafesin sakininden sevinç duyduğunu gizleyemeyecek bir engelin arkasından kabul etmişti. Gemici Çocuk ona göre şakır şakır konuşuyordu. Yoksa konuşan şaman mıydı? Her zamanki "Dunya inşanlari, gevseyin!" tembihi otuz beş saniyelik aralarla paravanın arkasından cıyak cıyak geliyordu, ama mesaj içerik ve ton olarak her zamankinden farklı olmasa da iletim sıklığı radikal bir şekilde yeniydi. Daha sonra Switters cıyaklamaları Zamanın Sonu'nun kendisinin çıkarıyor olabileceğini fark etti, Amazon yerlileri kuş seslerini taklit etmedeki ustalıklarıyla meşhurdur. Belki de sırayla yapıyorlardı hatta: bir adam ile papağanın düeti.

"Bütün gece çene çaldık –Fer-de-lance nüanslar ve karmaşıklıklar konusunda üstat–, marazi konulara aşırı ilgi duymanın tuzakları hakkında, hafifliğe karşı ciddiyet hakkında, mücadeleye karşı eğlence hakkında gevezelik ederek, ben çoğu kez başkalarının fikirlerini söyledim ama senin *curandero** cazip ustalıklı yöntemlerinden epey bağışladı. Örneğin, halkının beyaz adamın saldırılarına dayanmak için, kahkaha kalkanı kuşanması gerektiğini söyledi. Bunun sözlük anlamını kastetti sanırım. Kahkahadan bir güç olarak, fiziksel bir güç ya da doğal bir fenomenmiş gibi bahsediyor. Kahkaha

* (İsp.) Şifacı, şaman. (ç.n.)

âleminde artık ayrı ya da farklı durumlarda var olmayan ışık ve karanlığın birbirine karıştığını söylüyor. Bu âlemde yaşayabilen bir halk yaşamın bütün ikiliklerinden kurtulur. Beyaz adam bu numarayı yapamaz, çünkü o gerçekliğin farklı düzeyleri konusunda Kandakandero yerlilerinin bilgisinden yoksundur ve belli bir yere kadar Ka'daklar bunu yapamıyorlar, çünkü beyaz adamın mizahının neşesinden mahrumlar. İkisini başarılı bir şekilde birleştiren biri dünyada bir 'ışık gölgesi' olarak dolaşır. Işık gölgesini kafanda canlandırabiliyor musun? İçinde aydınlıkla karanlığın birbirinden ayrılamadığı biri mi? Bu bana biraz tarafsız melekleri hatırlatıyor, ifade sana aşina geliyorsa."

"Aaa. Onunla uğraşmaya başladığımdan beri zihinsel olarak evrim geçirmiş zannedersem."

"Beyni bir piramidin içine doldurulmuş bir züppe için bu pek şaşırtıcı değil. Gülüşü kontrolden çıkmaya başlıyor yine de. Gülüşü kulağa Woody Woodpecker gibi geliyor. Bir arkadaş Bangkok'taki bar kızlarını eğlendirmek için öyle gıdaklayarak kesik kesik gülerdi."

"Sahi mi? Peki, devam et. Başka?"

"Ah, şey, ıı, bilmiyorum. Dediğim gibi bütün gece böyle kaynattık. Sonra, kahvaltıda büyükannemin papağanını yedik."

Switters Gemici Çocuk'u bilerek yememişti. Aslında yediği sırada onun Gemici Çocuk olduğunun farkında değildi. Sukabağından yapılmış bir kap dolusu koyu gri yahninin kart bir tavuğun lastiksi derisinden yapıldığını zannediyordu. Günün ilerleyen saatlerinde dört beş saatlik bir dinlenmenin ardından uyandıktan sonra, Fer-de-lance oradan ayrılmadan önce, Zamanın Sonu'nun Gemici'nin tüylerinden örmüş olduğu başlığı ona gösterene kadar. O vakit, öğürüp kusmak için artık çok geçti.

Şaman papağanı onun büyülerini kendine mal etmek için yemişti. Switters öfkesini ifade ettiğinde, "Seni de yemediği için şanslısın," diye çemkirmişti Fer-de-lance. "Sen kiminle uğraştığını sanıyorsun? Başrollerden birini üstlenip poz kesen tuhaf biriyle mi?" Papağan yahnisi Switters'a onu sınamak için servis edilmişti. "Senin ne kadar güçlü olduğunu görmek istiyor," demişti *mestizo*.

Sırada başka denemeler vardı. Fer-de-lance günbatımında başlığı takarak gidip ormanda tek başına durması için Switters'a meydan okudu. Bu Zamanın Sonu'na geri dönmesi için bir işaret olacaktı, bunun üzerine kafası ve her şeyiyle ortaya çıkacak ve kişisel olarak *gringo blanco*'ya görüş kaynağı verecekti.

"Ne yapacaktım," diye sordu Switters, "kuyruğumu kıstırıp kaçacak mıydım? Bu kadar yol geldim. Cesaretim söz konusuydu. Ve bununla birlikte henüz adamı görmemiştim. Merak onu öldürmeden önce, kedi yüzlerce meraksız köpekten daha fazla şey öğrenir."

Böylece, üzerinde zavallı Gemici'nin tüyleri olan Panama şapkasını taktı (*Bu* videoda nasıl görünürdü?) ve alacakaranlık, gündüzcü cangılın yemyeşil kargaşasını kaslı yekpare bir sütuna, her şeyi kuşatan güçlü bir nabız atışına, fısıltılardan bir Stonehenge'e, sıra sütunlardan bir hayalete dönüştürmek için kısma düğmesine bastığında, Switters kulübeden hızla uzaklaşarak gidip karanlığın ortasında tek başına durdu. Zamanın Sonu'nun yaklaştığını ne gördü ne işitti. Switters bir sebepten dolayı, "Soytarıları Takdim Et" şarkısının tek bir sözünü hatırlayamadan bakarak, etrafı dinleyerek, nadiren nefes alıp vererek orada dikiliyordu ki omzuna onun neredeyse bir ağacın tepesine zıplamasına sebep olan bir şeyin dokunduğunu hissetmişti.

"Görünüşü nasıldı?"

"Görünüşünün nasıl olduğunu biliyorsun. Omuzlarında bir Kahire silueti olan gençten bir Amazon yerlisi gibi."

"Yüzündeki süslemeler peki? Ne renk, ne şekil? *Achiote** meyvesinden mi yoksa *tinhorao*** kabuğundan mı? Ya kolyesi? Kemikten mi, tüylerden mi, pençelerden mi, çekirdeklerden mi, yoksa dişlerden mi? Bu ayrıntılar önemli."

"Allah aşkına, Pot!"

"Not almadın mı?" Sesinin tonu suçlayıcıydı.

"Şu hindi kemiğindeki şeyi burnuma çektikten sonra, hayır. Sonraki sekiz saati kuarkların üzerinde kayarak geçirdim. Ebediyetin Koridorları'nda kendi hayaletimin peşine düştüm. Metalik hamamböcekleriyle ve galaksi ötesinden aldatıcı ampullerle kaynaştım. Sen oraya gitmiştin. Ne umuyorsun ki?"

"Evet, ama bu fikre katıl..."

"Ebediyetin Koridorları, dostum. Biri gider biri gelir. Kimse not almaz. Hadi, Pot. Sana mukayyet olunmazsa, sıkıcı bir antrolopoğa dönüşebilirsin."

"Etki altında kalıp zedelenince, evet. Peki ya öncesi ve sonrası?"

"İkisinden de pek az şey var. Bir şekilde 'zedelenme'nin doğru bir sözcük olduğuna inanmıyorum." Durakladı. "Baksana, peşinde olduğun şeyin gayet iyi farkındayım. Ve onlarca resimsel ayrıntının, sonunda aklıma geleceğine eminim. Şu anda biyobilgisayarım kapalı. Ben... Uzun süredir aileye ait olan evcil hayvanı kahvaltıda yemek

---

* Amerika'da yetişen, çekirdeklerinden boya çıkarılan tropikal bir ağaç. (ç.n.)

** Şifalı bir bitki. (ç.n.)

şöyle dursun, ölüm ve diriliş bir adam için yıpratıcı olabilir. Tamam mı?" Tekrar gözlerini kapadı.

Smithe yürüyüp uzaklaştı. Başı önde, pancar turşusuna düşkünmüş gibi, burnu tokyolarından taşan ayak parmaklarına bakar halde, gerdanı şişkin, etli ellerini geniş poposunda kavuşturmuş, ileri geri volta atıyordu. *Peşinde olduğum şeyin gayet iyi farkında mı?* diye düşündü. *Mümkünü yok!* Smithe'in kendisi 'peşinde olduğu şeyin' yeterince ve tamamıyla farkında değildi. Doğrudan tanıklık, kesinlikle Zamanın Sonu'nun reis Oturan Boğa'nın ötesinde olması gibi sıradan alan çalışması notlarının ötesinde bir şey; akademik açıdan pragmatik değerde makale ve yorumları besleyebilcek, tuhaf bir biçimde egzotik olandan aynı şekilde gündelik bir şey çıkarabilecek, ancak kişisel lanai'sinin* mobilyalarının çoğunu havaya uçurmuş evrenbilimsel ayinlerin çeşnisini hassas kişilerden saklamayacak bir veri. Kısaca, içinde ve onsuz büyüyen bir ihtilafa köprü kurmak için kalas aradığını varsayıyordu, o denli akılsızca davranmaya başladığından beri...

"Böyle somurtmak zorunda mısın?" Switters'ın sesi yorgun ama sertti. "*Joie de vivre*** kategorisinde eksiklerin olduğu haberi dönüp dolaşıp Zamanın Sonu'nun kulağına giderse, o..."

Smithe, "N'olurmuş?" diye sınarmışçasına atıldı.

"Kahrolası randevunuzu iptal edecek."

Smithe adımının yarısında durdu, çenesini bir düzenbazın elini dağlama demirinden çekmesi gibi göğsünden çekti. "Ne randevusu?"

"Senin için ayarlamış olduğum randevu."

"Kafa mı buluyorsun benimle?"

"Potney! Bir Yankiye güvenemezsen kime güveneceksin?"

"Sahiden buluşmaya razı oldu mu?"

"Bir sonraki yeniayda. Vallahi billahi."

"Sen ciddisin. Yahu nasıl?..."

"Hepsi hepsi bir gecelik iş."

"Bir ayakçı için mi?"

"Aynen. Salçalı Gemici Çocuk yahnisini mideye indirmenin mide ve bağırsakla ilgili sonuçlarından olsa da," –Switters yüzünü buruşturdu ve bu hiç de mahsusçuktan değildi– "peşinde koşturmak için gönderildiğim ayak işinin beni bitirişini izledim."

Kendi coşkusunun taşkınlığı Smithe'i bu sonuncu cümleyi duymaktan alıkoydu, gerçi böyle sevinçli bir haldeyken bu lafın çok kötü bir hakaret olduğunu düşünmeyebilirdi de. Gerçekten çok heyecanlanmıştı. Feri sönmüş gözleri parladı ve şimdiye değin göstermemiş

---

* (Hawai dilinde) Veranda. (ç.n.)

** (Fr.) Yaşama sevinci. (ç.n.)

olduğu sağlıklı beyaz dişleri dudaklarının arasından göründü. "Harika ya," diye mırıldandı. "Harika ya."

Smithe birkaç dakika önce kutudan çıkarmış ama henüz yakmamış olduğu tıpa filtreli Parliament'i yakmak için bir kibrit çaktı. "Benim işim Linton'ın 'sosyal kalıtım' dediği şeyle ilgilidir ki bu da, varsayacağınız gibi bütün kültürlerin bilimsel, sosyal olarak aktarılan alışkanlıklarından, âdetlerinden, ahlak kurallarından, yasalarından, sanat ve el işlerinden vesaireden oluşur: kabileler, gruplar, klanlar, köyler. Sosyal olarak birbirine bağlı insan grupları, diğer bir deyişle. Bir grup içindeki tek bir bireye, hatta bizim Zamanın Sonu gibi olağanüstü bir bireye odaklanmanın şimdiye kadar neredeyse benzeri görülmemiştir. Tarihi olaylar içinde eşsiz. Eee. Yazmaya niyetlendiğim tez tartışmalı olacaktır kesinlikle, ama geniş bir açıdan bakılırsa, çılgın bir şekilde gerekçelendirmiyorsam, itibarıma iyi bir etki de yapabilir." Bütün bunları o anda düşünüyormuş gibi söyledi. "Eleanor ile aramızı da düzeltebilir," diye ekledi sonradan aklına gelen bir fikir olarak.

"Şaşırmam." Switters gülümsedi. "Bir kadının meme uçlarını sertleştirmek için umulmadık bir cesaret gösterisi şokundan daha iyisi olamaz. Öyle değil mi, ben otelden ayrılmadan hemen önce tanıdığım genç bir Hıristiyan hanıma, işçi karıncanın sevdiği yaprak bitini sağması gibi klitorisini hızla attırmak için geldiğimi söylemek için e-posta attım. Bu onun bluzunun düğmelerini patlatacak, garanti. İhtiyar büyükannem araya girip müdahale etmezse şayet."

Smithe enerjik bir şaşkınlıkla ona şöyle bir baktı. İngiliz Switters'ın konuşurken ciddi mi olduğunu, yoksa sadece münasebetsizlik mi ettiğini tahmin edemiyordu sanki. (Doğrusu, Switters kendisi de bunu her zaman tahmin edemezdi.)

Yine de kafa karışıklığı Smithe'in minnettarlığını hiç eksiltmedi. Onun adına aracılık ettiği için Switters'a tekrar tekrar teşekkür etti. Derken, birden kararmış direğin üzerinde sigarasını söndürüp, "Daha yeni öğlen oluyor. Hemen yola çıkarsak, zannedersem akşam karanlığına kadar Boquichicos'a ulaşabiliriz. Ne dersin, ahbap? Girişelim mi? Hızlı bir yürüyüş kondisyonunda harikalar yaratır. Otelde akşam yemeğinde bana daha çok ayrıntı anlatırsın. Ben ısmarlıyorum. Akşam yemeğini."

"Boquichicos'un *haute cuisine*'i* hoş bir ihtimal," dedi Switters ama hamaktan kalkmak için hiçbir harekette bulunmadı. Daha doğ-

* Fransa'da şef Antoine Carême'in etkisi altında başlayan, Auguste Escoffier tarafından geliştirilen bir aşçılık tarzı. Fransızların geleneksel yemek pişirme tekniklerini rafineleştirirken, mutfak yönetimini de radikal biçimde yeniden düzenledi. (y.h.n.)

rusu, rahatsız olmuş görünerek oraya uzandı. Parmaklarını fena halde dolaşmış olan saç buklelerinden geçirdi. Dilini, papağan yahnisi ve yopo kusmuğundan kalan acı tabakayı tadarak damağında gezdirdi. Biraz bedensel bakımın fena olmayacağını kabul etmek zorundaydı. "Yapamam... ah... Zamanın Sonu dedi... Öyle işte... Baksana, Nacanaca yerlisi damızlıklardan beni *taşıyarak* geri götürmelerini rica edebilir miyim diye düşünüyordum. Hamakta. Av ganimeti gibi. Hamağa sarılı olarak. Tahtırevan gibi bir şeyde."

"Yahu Switters! Amma da imparatorvari." Smithe güldü ama o da olayların yakında dramatik bir şekilde kötüye gideceğini önceden sezmişçesine, birden rahatsız olmuş gibi göründü. "O kadar mı dirençsizsin?"

"Hayır, ama..."

"O halde neşelen, ahbap. Öncü Yankilerin cesaretini göster bize biraz."

Switters tek dirseğine yaslanarak doğruldu ama daha fazla kımıldamadı. Hamak hafifçe bir o yana bir bu yana sallandı. "Bu kesinlikle aptalca, bunun farkındayım ama..."

"Devam et."

"Ben, sanırım, bir çeşit büyünün etkisi altındayım."

"Ne demek istiyorsun?"

Switters içini çekti ve bir an salaktan ziyade biraz endişeli göründü. "Şey, Zamanın Sonu, oradan ayrılmadan hemen önce, evrenin sırları bana gösterilmiş olduğu için bunun bedelini ödemem gerektiğini söyledi. Önce para istediğini sandım, tıpkı bu patolojik gezegendeki hemen herkes gibi ve karşı çıktım, çünkü otel faturamı ve nehir tayfasının ücretini ödeyecek kadar param vardı ve Bay Plastik'in beni Lima'ya sağ salim götüreceğine güveniyordum. Ama onun aklındaki bu tür bir bedel değildi."

"Değil miydi?"

"Hayır. Bundan böyle ayağımın asla yere değmemesi gerektiğini söyledi. Eşyaların üzerinde durabilirim anladığım kadarıyla, ama yere ya da toprağa basamam. Eğer yere ya da toprağa basarsam, eğer ayaklarım yere değerse, anında düşüp öleceğim."

"Kör olasıca herif."

"Ya. Yorumun ne peki? Benimle oyun oynuyor, değil mi? Yani, bu aptalca, saçma."

"Ah, şüphesiz. Çok aptalca. Bir yığın boş laf."

"Benimle aynı fikirde olmanı bekliyordum. Deneyimli bir antropolog olarak bu tür bir şeyle daha önce karşılaşmış olmalısın. Örneğin, Batı Afrika'da lanet ve büyülerin kum gibi kaynadığını biliyorum

– ama onların gerçek olduğuna, işe yaradıklarını gördüklerine yemin eden güvenilir pek çok tanık var. Tedbirli olma konusunda fazla ileri gitme eğiliminde olmamın nedeni bu, tamamen dürüst olmak gerekirse." O koyunca tebessümü klonladı adeta.

"Peki," dedi Smithe. Uzun uzun düşünüyormuş gibi duraksadı. "Büyüleyici, ama. İrlanda folklorunda epey benzer bir yasak var. Bir ölümlü perili bir tepeye rastlarsa ve perilerle arkadaşlık etmesine, danslarını izlemesine ve buna benzer şeylere izin verilirse, adam ayaklarının bundan böyle asla yere değmemesi, değerse ölümle cezalandırılacağı konusunda uyarılır. Evans-Wentz bunu yazmıştı hatırladığım kadarıyla. Korkudan, hayatlarının geri kalanını at sırtında geçiren kaçık İrlandalılarla ilgili bir dolu hikâye var."

"Batıl inanç herhalde, değil mi?"

"Tabii ki, İrlandalılar işte."

"Lafü güzaf mı?"

"Benimle alay etme. Bana konuşma tarzımın biraz eski moda olduğu birden fazla kez söylendi. Bunun kabahatini okulumun üzerine at. Eleanor öyle yapıyor. Ama çok haklısın. Lafü güzaf. Aslında Zamanın Sonu, o alçak, bana da benzer bir büyü yaptı."

"Şaka değil yani?" Konuşmanın başından beri Switters ilk kez rahatlamış görünüyordu. "Bana yapılan büyünün aynısı mı?"

"Ah, hayır, *tam* olarak değil. Ama sonuçları aynı olacak gibi görünüyor."

"Sen hayattasın ve dolaşıyorsun ama. Bu benim için iyiye işaret."

Smithe cevap vermeyince Switters, "Değil mi?" diye sordu.

"Eee."

"Değil mi?"

"Ah, öyle olmalı. Öyle olmalı. Evet."

Net olmayan sebeplerden, Switters'ın içi burkuldu. Meşhur ters bakışıyla Potney'yi olduğu yere mıhlamaya çabaladı. "İcabına bakalım, dostum."

"Anlamadım?"

"Senin büyü, kahrolsun! İcabına bakalım."

Smithe'in etkisiz gülümsemesi Switters'ınkinden bile daha salakçaydı. "Artık çok geç, maalesef." Tokyolarını sürüyerek yürüdü.

"Boş ver geçi meçi!" Switters, aslında hâlâ dırdır etmesine rağmen tehditkâr görünmeyi başarıyordu.

"Bilmek istersen," dedi Smithe, boğazını temizleyerek, "bunu neden yapmaman gerektiğiyle ilgili çok az sebep var, Zamanın Sonu sözde gizli yerlere onunla gittiğim için başka bir adamın penisine

dokunursam ceza olarak hemen ölümle–daha ziyade senin anlattığın biçimde– yüz yüze geleceğim konusunda beni uyardı."

Switters gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu. Hamak siciminin gıcırtısı ile her taraflarını saran cangıldaki bitki yapraklarının hışırtısının birbirine karışmasını dinleyerek, orada sessizce yatıyordu.

"Saçmalık, besbelli," dedi Smithe, sesinin *blasé** çıkmasına çalışarak. "Mücadele etmek gerekli, bazen insanı çıldırtan bu mantıksız..."

"Denedin mi?" diye sözünü kesti Switters.

"İlkel akılla uğraşırken..."

"Denedin mi, peki?"

"Niye, hayır, hayır," dedi Smithe neredeyse kesik kesik öksürerek. "Doğal olarak, aslında teste tabi tutmadım. Bu aptalca."

"Ama sen sözümona bilim adamısın. *Korktun* mu?"

"Korkunun bununla bir ilgisi yok. Deneyebilirdim, belki de yapardım ama şey, bilirsin, nesnenin *doğası* gereği."

"Penis nesnesinin mi demek istiyorsun?"

"Herhalde, yani. Tabii ki onu demek istiyorum. Sen beni ne sanıyorsun? Ben evli bir adamım. Tanrım!"

"Sakin ol, ahbap. Hiçbir çıkarım yok bunda. Ama bilim adamlarının zaman zaman kişisel olarak tatsız buldukları deneyleri üstlenmeleri gerektiğine katılırsın değil mi? Ussallıktan bahsediyorsun ama deneye tabi tutmadan nasıl lanet olası bir anda büyünün mantıksal açıdan aptalca olduğunu ileri sürebiliyorsun?"

Smithe burnundan soluyordu.

"Denemek zorundasın, dostum. Benimki kadar kendi hatırın için de – ve bunda benim de payım olacağını inkâr edemem. Sonuç üzerinde yani."

"Şeyi önermiyorsun?... Herhalde."

"Hey, bununla benim de işim olmaz. Ben de senin kadar erkeğim. Belki senden daha erkek. Duyduğuma göre, eski güzel günlerde seçkin okulların delikanlıları ışıklar kısıldığında birbirleriyle çok yakın arkadaş olabiliyorlarmış."

"Hepsi önyargılı..."

"Tamam. Bunu söylediğimi unut. Öyle olup olmaması pek önemli değil. Önemli olan nedir? Kadınların böyle bir sorunu yok. Onlar daha çok gelişmiş." Durakladı. "R. Potney Smithe. *R* harfi hangi adın kısaltması?"

"Anlayamadım..."

"*R* harfi hangi adın kısaltması?"

"Reginald."

---

* (Fr.) Bıkkın, bezgin. (ç.n.)

"Reginald. Peki. Rahatlıkla Reggie de denebilirdi. Denemez miydi? Reggie Smithe. Standartlara uygun sıradan bir ad. Ama hayır, sen *Potney* diye çağırılmayı seçtin. Oldukça cesur bir seçim var burada, dostum. Sana bu yüzden hayranlık duyuyorum. Ciddiyim. Cidden. Bu, karakterinle ilgili bir şeyler söylüyor. Kidderminster papazı ile küçük çay bisküvileri kıtırdatıyor ya da lanet olası öyle bir şey yapıyor olabilecekken, işte burada, cangıl büyüsü kavşağındasın. Bayağı yüreklisin." (Switters soyut anlamda söyledi bunu tabii ki, çünkü fiziksel olarak yüreklilik imgesinin bilincine hücum etmesine nadiren izin verirdi.)

"Anlayamadım..."

"Hadi, Pot. Üstesinden gelelim."

Smithe destek arıyormuş gibi etrafa şöyle bir göz attı ama uzun, dar platformlu odada ikisi dışında kimse yoktu.

"Bir kere dokun. Kısacık bir dokunuş, hepsi bu. Tamamını tutmana gerek yok. İstesen de ben buna karşı çıkarım. Ha gayret."

Smithe'in sürekli rengârenk olan derisi artık kırmızıbiberin içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu. Her an parlayıp tutuşacaktı sanki. "Aşağıdakiler," dedi oyuncak ayı başını ocağın ve Nacanaca yerlilerinin olduğu yöne doğru sallayarak. "Kolaylıkla fark edebilirler..."

"Çabuk olursan fark etmezler. Hem fark etseler ne olacak ki? Dünyanın bu bölümünde herhangi birinin utanıp sıkılacağına inanıyor musun gerçekten? Güney Amerika'dayız!"

Böylece, Switters kirli keten pantolonunun fermuarını açtı. Metal dişlerin birbirinden yavaşça ayrılırken çıkardığı cızırtılı büyük bıçak hışırdaması, bilinmeyen ormandan yayılabilecek herhangi bir tıslama, feryat ya da ulumadan bile daha kaygı verici geldi iki adama da. Kısa bir süre tıpkı ileri teknolojinin sersemletici ışınlarından felç olmuş gibi ikisi de donakaldı.

Sonra, Smithe yüzünde sert ve kararlı bir bakışla hamağa doğru döndü. "Acayip iyi, madem," dedi. Ayağında tokyolarıyla çocuksu bir sakarlık ve askeri üniformaya benzeyen kahverengi tropik giysileriyle yaklaşmaya başladı. "Haklısın. Yapalım şunu."

"Ah," dedi Switters aceleyle, "ah, madem bu büyünün başka bir şey olabileceğini düşünüyorsun, o zaman aslında..."

"Hayır, hayır." Smithe durakladı. "Ah, böylesine batıl inanç saçmalığını kabul eden bir adam, muhtemelen lanet edenin bilge olmayan kafasına koyduğu maksat her neyse, psikolojik olarak ondan etkilenebilir. Ama medeni, aklı başında..."

"Tamam ama ya gizliden gizliye buna inanıyorsan, bilinçaltında buna inanıyorsan ve inandığını bilmiyorsan?"

Smithe duymamış gibiydi. İlerlemeye devam etti. Böylece Switters, herhangi bir sakarlıktan, yüz kızartıcılıktan, son anda beceremezlikten kaçınmayı dileyerek cıvıl cıvıl şekillerle süslü boxer donunun kıvrımlarına hapsolmuş penisini çekip çıkardı. Penis neredeyse hemen, kendi iradesiyle boynunu uzatıp, havayı koklar, yakında olabilecek eğlenceli bir şeyi –hatta moral yükseltecek bir şeyi– duyumsar gibi, başını eğip kaldırmaya başladı. *Aman Tanrım, hayır! Bu olamaz!* Switters panik içinde bir çabayla istenmeyen uyarımı, faal bir katılıma karşı bağımsız bir dürtüyü bastırmak için zihinsel olarak aklına gelebilecek en seksi olmayan ve iğrenç şeyleri düşünmeye zorladı kendini. İçinden boklar taşan bir kedi tuvaletini ve sakatatla dolu kovaları düşündü, hediyelik eşya dükkânlarını, TV eğlence şovlarını ve George Bush'un Langley'de çalışanlara hitap etmiş olduğu zamanı düşündü. Bu anti-afrodizyakları kafasında daha iyi canlandırabilmek için gözlerini tam sımsıkı kapamıştı ki, R. Potney Smithe, bir bilinemezcinin kapı ziline basan, çekingen ama dürüst bir amacı olan Yehova Şahidi gibi işaretparmağını uzatıp Switters'ın yarı kalkmış aletini dürttü. Switters, daha sonra sadece hayal etmiş olabileceğini kabul etse de, bir elektrik şoku hissetmişti.

Smithe geriye doğru birkaç adım attı. Tüm kızıllığı yüzünden süzülüp aktı ve gömleğinin önünü tutup çekmeye başladı, buhran geçiren bir hastanın yatak çarşaflarını çekip yırtması gibi. Derken bir o yana bir bu yana sallandı. Sağa yattı. Sıcaktan cayır cayır yanan çukurlu zeminin üzerine devrildi.

Epey bir süre –beş dakika kadar geçmiş olabilirdi– Switters, yerdeki yığına bakarak, yaşam belirtisi arayarak, daha doğrusu İngilizin kendisinin dediği şekilde, Smithe'in onunla *kafa* bulduğunu, matrak geçtiğini, şakaya zaman zaman gösterdiği tatsız düşkünlüğü son noktasına vardırdığını gösterecek bir belirti arayarak hamakta sessizce sallandı.

O sırada birisi dingildeyen merdivenden yukarı çıkıyordu ve Fer-de-lance platforma tırmanıyordu. Umut vaat eden büyücü, böyle bir benzerliğe sahipmiş gibi görünen yaratıklardan biri gibi, yılan derisi pelerini ve Ray Ban güneş gözlüğüyle Hollywood Bulvarı vampiri gibi görünerek sessizce süzülüp odanın bir ucundan diğerine gitti. Smithe'in bedeninin yanına diz çöktü.

"*Muy muerto*,"* diye fısıldadı Fer-de-lance. "*Muy muerto*." Omzunun üzerinden, göze batmayacak şekilde fermuarını kapatmaya çabalayan Switters'a bir göz attı. "Bu bay basbayağı ölmüş," dedi.

* (İsp.) Ölmüş bile. (ç.n.)

İki

Her büyü kutsaldır.
Eskimo atasözü

Biri Virginia, Langley'ye, diğeri Sacramento'ya yapılan kısa süreli ama anmaya değer ziyaret dışında, Switters sonraki altı ayı Seattle'da geçirdi. Hayatının en tuhaf dönemiydi bu.

Kuveyt'te ve civarında yaşadığı istihbarat günlerinden daha tuhaftı, Güneydoğu Asya'nın genelevlerindeki en tuhaf zevk gecelerinden daha tuhaftı, Bangkok'ta B.B.H. Kulübü'ndeki yıllık Bahar Festivali'nin edebiyat ziyafetlerinden daha tuhaftı (ama Switters bununla ilgili hiçbir bok hatırlayamıyordu); hatta Berkeley'de California Üniversitesi'nde aldığı dokuz saatlik çağdaş şiir dersinden bile tuhaftı.

Her şey tamam da kesinlikle son dönemde Güney Amerika'da yaşamış olduğu feci çılgınlıkla ya da yakında Suriye'de yaşayacağı sevinçli saçmalıkla kıyaslanınca, Seattle'da çoğu aylak aylak geçirilen yarım yılda hiç mi bir şey yok diye kimse sormaz mıydı? Evet, Switters'a kalırsa, Seattle'da ikameti her zaman deneyimlerin en tuhafı ya da en azından sükûnetine en şiddetli şekilde meydan okun-

duğu dönem olurdu. Her şeyden öte, diğerlerinin sorgusuz sualsiz karışmalarına karşın, bu ikamet konusunda son sözü Switters söylemişti. Karışanlara, Merkezi Haberalma Örgütü'nde Mayflower Cabot Fitzgerald adındaki müdür yardımcı vekili; ve uzaklardan, dolaylı olarak, belki de hatalı bir şekilde Zamanın Sonu olarak bilinen Kandakandero yerlisinin yanı sıra (Fer-de-lance şamanın adının daha doğru olarak Geleceğin Sonu ya da daha açıkçası Bugün Yarındır anlamına gelecek şekilde çevrilebileceği sonucunu çıkartmıştı. İsim fiilin eki üzerindeki vurguya göre. Bugün Yarın*dır*) Maestra, Suzy ve Kötü Bobby Case de dahildi.

Birleşik Devletler'e dönüşteki o ayların garipliği sadece tekerlekli sandalyeli bir yaşama kendini alıştırmada gizlenen esas sorunlara değil, onu hareket halinde ama kısıtlayıcı sandalyeye bağımlı hale getiren –Ka'daklı Büyücü ya da Switters'ın kendisi– teşrifatçıyla uzlaşma çabalarına bağlanabilirdi. Doğal olarak, başkalarının, özellikle değilse de esas olarak, yukarıda adı geçen arkadaşların, akrabaların ve işverenlerin tepkileri bu tatsız olaylara tuz biber ekiyordu.

Dönüşünün ilk haftasında Maestra'dan başka kimseyle uğraşması gerekmemişti. Maestra'ya göre, Switters sakatlığının serbestçe tartışamayacağı faaliyetlerle ilişkili olduğunu iddia ederek, ansızın tekerlekli sandalyeye bağımlı hale gelmesine, olabilecek en belirsiz açıklamayı getirmişti; aynı faaliyetlerde, demişti Switters, Gemici Çocuk'un özgürlüğüne kavuştuğunu gösteren, yürek ısıtan kayıtlar Maestra'nın kamerasıyla beraber tahrip olmuştu yazık ki.

"Peki," dedi Maestra alaycı bir tavırla, sulanmış, boncuk gibi gözlerini gözlüğünün büyük yuvarlak mercekleri arkasında yuvarlayarak. "Şu eski 'ulusal güvenlikle ilgili sebepler' bahanesi. Peh! Ben eskiden beri ülkesine sadık bir Amerikalıyım ama bu, 'hükümetin halı altına süpürülen idari yolsuzlukları' için en sevilen örtmecesini seçemeyecek kadar da bayrak edebiyatı yapacağım anlamına gelmiyor. Her neyse," diye devam etti. "Görev başında sakatlananların iyileşmek için gidebilecekleri bir yer var. Maryland, Bethesda'daki Walter Reed Askeri Hastahanesi. Bunun yerine, Chez Maestra'da* iyileşmek istersen, ağzındaki baklayı çıkarmaya hazırlansan iyi olur."

Switters Maestra'yı başından savdı: "Birkaç gün içinde," diye söz verdi ona. "Bu konu hakkında birkaç gün içinde konuşabileceğim." Ondan sonra, Maestra ne zaman konuyu açmaya kalksa ya da hatta tesadüfen yalvaran bakışlar fırlatsa Switters göz kırpıp sırıtır ve "Kadınlar sıcak iklimlerden dönen öfkeli sakatları severler," diye açıklamada bulunurdu.

---

* (Fr.) Maestra'nın evinde. (ç.n.)

Heyhat, Maestra yıllar önceki şiir dersinde ezberlenmiş bir Rimbaud şiirinden iki dizeyle, ne kadar güzel okunursa okunsun, bir iki defadan fazla büyülenip yatıştırılacak tiplerden değildi. Artan sabırsızlığı ve büyüyen şüpheleriyle yüzleşince –"Evlat, gözüme çok sağlıklı göründüğünü söylemeliyim, o kamera on iki bin papele mal olmuştu, Suzy'nin yaprak bitini sağmak istediğinle ilgili sırrını biliyorum, bana bir bilezik getirmeyi de ihmal ettin"– Switters zaten şaşkına dönmüş bir durumda ve başkaca ne yapacağını bilemeden Bobby Case'e haber gönderdi.

"Switters! Kahrolası! Ne halt ettin, ne yaptın kendine?"

Bobby'nin Alaska'da eline geçen e-postada arkadaşının acilen onu görmesi gerektiği yazılıydı ve bir Seattle adresi veriliyordu. Birkaç günlüğüne boş olan Case, Fairbanks'ten Tacoma yakınında McChord Hava Üssü'ne giden askeri bir nakliye uçağına atladı. E-postayı okuduktan sonra yirmi dört saat içinde kiraladığı motosikletle gürültülü bir şekilde Maestra'nın kapısına vardı.

"Bobby! Vay canına! Hoş geldin. Çabuk geldin."

"Yok be, oğlum. Salyangozdan bile yavaştı. Çaptan düşüyor olmalıyım. Peki sen? Kahrolası! Kerhanede merdivenlerden mi düştün?"

Switters Bobby'nin siyah deri ceketini nem izi var mı diye kontrol etti. "Ceketinin çiselemesi durdu, değil mi? Özel konuşabileceğimiz yan taraftaki balkona çıkalım – gerçi oraya bile dinleme cihazı konmuş olabilir."

"Şirket mi, yoksa denizaşırı bir böcek mi?

"Maestra böceği."

"Sahi mi? Büyükannen kulak misafiri olacağa benzemiyor ama belden aşağısı kıpır kıpır görünüyordu."

"Seni içeri buyur ederken kaba davrandı mı?"

"Çok kibardı. Hatta benimle flört ediyor gibime geldi."

"Maestra bu. Bitiş çizgisine kadar Aphroditevari."

"Benden hoşlandı. Biriyle sorunu varsa, o da *sensin* sanki."

"Peki, diğerleriyle birlikte sıraya girmesi gerekecek. Hadi. Beni takip et."

"Tam arkandayım, oğlum. Sana Bay İşçi Karınca derken ne demek istedi?"

"Boş ver, gitsin." Switters kıpkırmızı kesildi. "Evde beslenen bir hayvanın adı. Aile arasında bir şey."

"Aa, aynı teyze ve dayılarımın bana 'küçük hergele' demeleri gibi."

Switters tekerlekli sandalyeyi kullanmada artan uzmanlığını sergileyerek oturma odasını geçip –Matisse'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için kısa bir süre duraksayarak– sandalyeyi loş antreye yöneltti ve ısmarlama yemeklerin tüten saf dumanlarıyla sürekli olarak verniklenen derli toplu yemek odasından geçti. Yemek odasındaki camlı kapılar Peter Puget'ın adını taşıyan soğuk ve işlek boğazın ayaklarının altında uzandığı geniş balkona açılıyordu. Saksıdaki her mevsim yeşil kalan bitkinin yamacında, Switters'ın yüzü suya dönük vaziyette, yanında durmadan önce etrafında üç kez hızla döndüğü bir suni köpük kutusu vardı.

"Tekilanın yanındaki kurt gibi müptelası olmuşsun bu sandalyenin," diye hayret etti Bobby. "Ne kadar zamandır ulaşım şeklin bu?"

Switters Ohio, Elyria'nın gururu, katlanabilir, hafif Incavare 9000XT'nin, mavi deri kaplı kollarına hafifçe vurdu. Plastik döşemeli, krom kaplı (elle itmek için kullanılan) tutamağa pat pat vurdu, ayağının kenarıyla havalı "patlamayan" lastiklere tekme attı, "katlanabilen" sandalyenin üzerindeki "yüksek kenarlı" minderde poposunu kımıldattı. Switters, böyle gıcır gıcır lüks model bir tekerlekli sandalyenin Boquichicos revirine nasıl gitmiş olabileceğini bilmiyordu. Tahminen, bir yabancı yardım paketinin bir parçası olarak. Söz verdiği gibi sandalyeyi Inti ile geri gönderemediğini biliyordu ve kliniğe Birleşik Devletler'e döndüğünün ikinci günü bin dolar göndermiş olsa da, bu ihmalin suçluluğu içini sızlatıyordu.

"Tutuşmaz."

"Kullanışlı."

"Bakteri de işlemez."

"Şık. Tekerlekli mobilya. Şimdiye kadar nerelerdeymiş."

"Ah, gözüm gibi bakıyorum ona."

"Geceleri de kilitliyorsundur umarım. Bugünlerde ve bu yaşlarda o kadar da içi geçmiş olmuyor insan." Bobby karakteristik bir hareketle, gözünün önüne düşen koyu renk saç tutamını geri doğru yatırmak için başını arkaya attı, bir yandan da başının arkalarında bozuk bir yatak yayı gibi kıvrılıp yukarı kalkan saçlarını eliyle yatırmaya çalışıyordu. Switters yakın zaman önce otuz altısına basmıştı (doğum günü –migrene sebep olan şeyler dışında– Paris'ten New York'a uçuşla, sönük geçmişti) ki bu, aralarındaki yaş farkı göz önünde bulundurulduğunda, Bobby'nin en azından otuz üç yaşına girmesine az kaldığı anlamına geliyordu, ama bırakın başka bir şeyi Switters onu son gördüğünden beri, Bobby gittikçe daha da çocuksu davranmaya başlamıştı sanki –tavır olarak Huck Finn'vari, cüsse olarak Tiger Woods'vari–, ayrıca da daha peşin hükümlü. Maestra ya da

herhangi bir kadının onu ayartmaya değer bulacağına en ufak bir şüphe yoktu. "Hoş bir mühendislik ürünü ama lanet olası şeyleri yoklamanın bir yolu bulunuyor diye düşünüyor insan."

"Lavabolu bir bara mı yerleşsek yoksa..."

"Yok be," diye sürdürdü lafını Bobby, önceki fikri reddediyormuşçasına kuzgun yelesini sallayarak, "bu işe yaramaz. Ama söylemedi deme, oğlum, şu kemikli Texas'lı kıçımı her gün o lanet şeylerden birine koymam gerekseydi yalnızca işemeyi denemek ve bunun sıkıntısı mutlu yüreğimi kurtlara atmaya yeterdi. Yani, ısmarlama yapılmış bir tahta çıkıp, çişini kaçırıp, mayıs güzeli gibi oturmak zorundayken bara gitmek mi?"

"Böyle şanssız beyler de var," dedi Switters, "ama bunu kolayca geçersiz kılacak erkekliğe bak sen." Göstere göstere, cesur bir şekilde dimdik ayağa fırladı ve umumi tuvalet pisuarının önünde duruyormuş gibi sandalyenin ayaklığı üzerinde dikildi. "Tabii ki, frenin kurulu olduğuna emin olman ve ağırlığını dengelemen gerek, yoksa yüzüstü kapaklanıp yere yapışabilirsin."

Bobby Lazarus'un şovunda her şeye merakla bakan bir şaşkın gibi görünüyordu. "Ayakta durabiliyor musun?!"

Switters sırıtarak sandalyede geriye doğru hoplayıp, daha sonra dizlerini neredeyse ince çizgili kruvaze bahriye takımının altına giydiği al renkli tişörtüne kadar kaldırarak yerinde koşmaya başladı. Sandalye sallanıyordu. Tehlikeli bir şekilde yalpalıyordu. Bir an Switters paniklemiş gibi göründü. Sandalyenin şaha kalkmasını kısma koluyla dizginledi.

"Lanet..." Bobby'nin yüzü Clark Kent'in iç çamaşır değiştirmesinden daha hızlı değişiyordu. Bobby hızla, hayretten rahatlamaya, öfkeye, neşeye ve olanlara dair hayalinden geçen kavrayışa geçti. "Tamam. Pekâlâ. Anlıyorum. Senin gibi bir manyak bile ıstırap çekiyormuş numarası yapmak ya da eski kankasına gaddarca bir şaka yapmak için bu kadar zahmete katlanmaz. Yani, sanırım kendine bir kılıf ayarlıyorsun ve bir yerdeki şüpheli kötü adamları emperyalist güçlerce sakat bırakıldığına ikna etmeye çalışıyorsun. CIA ve Aktörler Stüdyosu: Onlardan ayrılmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Mata Hari'nin gerçek adının Gertrude olduğunu biliyor muydun? Ama ya! Her neyse, aslında vurulup deşilmediğine memnunum, çünkü bu akşam bir iki dans kulübüne takılırız diye umuyordum."

Switters tekrar yerine oturdu. "İşin rengi öyle değil, Bobby," dedi sakin bir tavırla. "Bu bir kılıf değil. Ben gerçekten bu düzeneğin içine hapsoldum. Sonsuza kadar olmasa da belirsiz bir süre için."

"O halde, nasıl?... Blender'a atılmış yiyecekler gibi zıp zıp zıplıyordun."

"Sakıncası yoksa neden bandananı çıkarıp şu şezlonglardan birinin üzerinde havalandırmıyorsun?" Switters suni köpükle kaplı soğutucunun kapağını kaldırdı. İki parlak şişe çıkarırken, buz parçaları takırdıyordu. Sing Ha. "Eski günlerdeki gibi," dedi. "Bunlardan sadece dört tane mevcut, seni bu kadar kısa zamanda beklemiyordum. Ama buradan bir mil uzakta bir Tayland lokantası var, onlar güvenli bir şekilde eve servis yapıyorlar. Otursana. Üşümüyorsun, di mi?"

"Ben Nome'da yaşıyorum," dedi Bobby. "Nome, *Alaska*. Sana gelince, Langley'de eğitilmiş gözlem güçleri seni terk etti, ben derileri çektim üstüme. Üşütme ihtimali olan sensin."

Güneş haftalardır ilk defa donmuş karideslerin arasından girmişti, ama sudan hafif bir rüzgâr esiyordu ve keskinlik bakımından soğuk ve nemliydi. "Bulunduğum eyalette iklimden etkilenmiyorum. Onun için rahatına bak. Anlatacağım bir hikâye var..."

"Ümitle bekliyorum."

"...ve bunu hazmetmen hiç kolay olmayacak. Benim için de zor, o yüzden sabırlı ol, sabır erdemlerinden biriyse şayet..."

"Bütün erdemlerim Minnie Mouse'un göbek deliğine sığar da Mickey'nin dili ve zifaf öncesi anlaşmaları için bile yer kalır."

"...çünkü biraz zamanımı alacak, başlamak bile. Belki ben kafamı toplarken Algonquin Oteli'ndeki baş garsonun dediği gibi sen de ne haltlar karıştırdığınla ilgili bilgi verebilirsin."

Switters'da alışık olmadığı bir ciddiyet fark eden Bobby, "Tabii. Gerekliyse ağırdan al. Ama bana peşinen bir şey söylemen gerek. İçimi yakan bir soru... Şey, cinsel yollarla bulaşan bir hastalık sonucunda mı belalı kumulda giden tekerlekli arabalı vatandaş durumuna düştün? Yani, dobralıktan nefret ediyorum ama Bangkok'tan iki yıl sonra bu türden bir şeye bulaştıysan benim de böyle olma ihtimalim var..."

Switters kendini gülmekten alamadı.

"Şey, aynı tarlaları sürüyorduk biliyorsun. Komşu maden kuyularından cevher çıkararak. Tabiri caizse."

Gevşe sözcüğü Switters'ın dilinin ucuna gelince araya Gemici'nin hatırası girdi. Bunun yerine, "Hiç öyle bir şey değil. Uzaktan yakından ilgisi yok, yemin ederim," dedi. Tekerlekli sandalyenin yan cebinden cep telefonunu çıkarıp Ham Papaya Kafe'den bir düzine Sing Ha sipariş etti. Sonra Bobby'nin Alaska raporunun dökümünü beklemeden –önce duraksayarak, lafı ağzında geveleyerek, derken gaza

gelip, dramatik bir şekilde köpürerek, pervasız bir hazla– yakın zamanda, haftalar önce başından geçen olayları ayrıntılarıyla anlatmaya başladı.

Güneş katılıp onları dinlemek istermiş gibi, sanki ışıkları altındayken yeni bir şey olabilirmiş gibi, her şeyden öte, çöken yığınbulutlarla dövüşüp daha yakına sokuldu. Switters bir saat süren hikâyesini bitirdiğinde, avlu öğle sonrasının ışınlarıyla; hafif, saygılı, yeterince parlak ama yakıcılığı olmayan sonbahar ışınlarıyla yıkanıyordu. Deniz meltemi esmeye devam etti ama öylesine durgunlaşmıştı ki sonunda o da hikâyeden büyülenmiş sanılabilirdi.

Bobby Case'i baştan çıkaran, kendini melteme bıraktıran bunlardı ama dahası vardı. Eski Hava Üssü subayı tam anlamıyla olduğu yere mıhlanmıştı – şaşkınlıktan, huşudan, inanamamazlıktan, sempatiden mi, yoksa horgörüden mi olduğuna emin olmak imkânsızdı. Dakikalar geçmesine rağmen birasını dudaklarına götürmemişti. Sonunda konuşunca normal ve etkilenmemiş gibi çıkmasına çalıştığı aşırı gergin sesiyle, "Demek öyle, ahbap? O İngiliz... Cavlağı çekti ha?" dedi.

"*Muy muerto.*"

"Yazık yahu."

"Ya. Potney iyi bir adamdı. Bermuda şortuyla siyah bağcıklı ayakkabılar ve şık çoraplar giymeyi pek seviyordu ama yine de onun aristokrat olduğundan şüpheleniyorum."

"Texas eyaletindeki her country kulüpte onlardan birkaç tane var. Yani yerlinin lanetinin onu öldürdüğüne inanıyorsun, öyle mi?"

"Şey..." Switters da heyecansız davranmaya çaba sarf ediyordu. "Sanırım bir elmayı dişledi ama yuta..."

Bobby'nin gözleri kısıldı. Şaka yollu, "Elma mı?" diye sordu.

"Evet. Havva'nın elması. Bilgi ağacının meyvesi."

"Aaa? Bir an senin şeyinin başını kastettiğini sandım."

"Bobby! Tanrı aşkına! Hayır, *o* meyvede diş izi yok, ki öyle olsa alçakgönüllülükle yabani elma ya da erik diye tanımlardım. Tanrım! Dostum! Sadece dürttü. Demek istediğim Potney yasak kadim Kırmızı Elma'dan koca bir ısırık aldı, onu ne sindirebilir ne de vücudundan dışarı atabilirdi. Yaman bir çelişki. Hesse'nin dediği gibi, 'Büyü tiyatrosu herkese uygun değildir.'"

"Zorlu geçmişiyle başa çıkmaya hazırlıklı olmayan birinin şovuna bilet mi aldın? Bir kez görünce asla unutulamayacak bir şova mı? Pekâlâ. Bu onu tam olarak nasıl öldürdü?"

Switters sessizce ve ağır ağır başını iki yana salladı.

"Daha da açıkçası, *sen*? Sen bambaşka bir konusun."

Switters sadece başını sallamayı sürdürdü.

Birkaç martı her zamanki gibi çok az kontrollü, isterik bir durumda çığlıklar atarak geçti. Arkadaşının da aynı durumda olup olmadığını merak eden Bobby duygudaşlık kurarak yaklaşmasının iyi olacağına karar verdi. "Başka biri olsa, kankam, kendi ruhunu büyülediğini söylerdim. Tıpkı Jasper'daki dayılarımdan birinin Fidel Castro'nun hâlâ gül fidanlarının dibinde saklandığını düşünmesi gibi. Güller de tarumar olmuş. Onları doğru dürüst budamıyor. Ama doğru söylediğini bilerek ve orada gördüğün saçmalıktan sonra, eee, ben kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum ve söylemek zorundayım ki bunları yaşayan ben olsaydım, senin gördüklerini görseydim, sanırım, nalları dikmiş bir ağustosböceği gibi ayaklarımı yukarı dikmiş sırtüstü yatıyor olurdum. En azından ne olup bittiğini anlayana kadar."

Switters zaman zaman çoğu CIA çalışanını canlandıran Küba purosu olan bir Havana Panatelası yaktı. Dumanı dışarı üflerken (içine hiç çekmezdi), "Olup biteni anlamak sinir törpüsüdür," dedi.

"Hah ama bu yolda sana pek yardımım dokunur mu bilmiyorum. Şu anda en azından işin psikolojik yönleriyle boğuşmaya bırakacağım seni. Bana göre... Ayaklarını kaldırımdan uzak tutman için iyi bir nedenin olduğu konusunda hemfikiriz. Şu anda etrafta bu sandalyeyle seğirtmekten başka seçeneğin yok. İlk iş, seni bu durumdan kurtaracak bir yol bulmak."

"Bu muhtemelen büyünün bozulup ortadan kaldırılmasını gerektirecek."

"Buyur işte." Bobby lolipopun üzerindeki top ya da kalem üzerindeki topak gibi bira şişesini emdi. Bir iki dakika sonra, "İkimiz de şirketin adamıyız. Ben sadece sözleşmeli bir pilot, sen ise kişisel eğilimlerin yüzünden koca greyderin altına yapışıp kalan kişi olsan da, biz yine de arkadaşız. Öyleyse bu soruna şirket kurallarına göre yaklaşalım. Dâhiler çözmek için soruna nasıl yaklaşırlar?"

"Beyaz Saray'ın olaya dahil olma derecesine bağlı."

"İşte bu, oğlum. Başkanın adamları gezegendeki en büyük lanet kovboylar ve biz onlardan ateş alıyoruz. Demokratlar Cumhuriyetçiler kadar kötü."

"Daha kötü, belki de."

"Hah. Şu sevgili JFK. Kömür madenindeki bir fahişeden bile daha pis numaraları var. Güya asit yiyince Vietnam ile ilgili kötü gerçeği gördüğünde, karmik bumerangı tünemek için çoktan eve doğru kanat çırpıyordu. Kovboy gibi yaşa, kovboy gibi öl demek bu sanırım.

Konudan uzaklaşıyoruz ya neyse. Şirket. İlk iş şu kıkırtı kutusu şaman bozuntusuyla görüşüp onu satın alması için bir ajan sevk ederiz oraya. Kâbusu bozup ortadan kaldırması için ona rüşvet veririz. Tamam mı?"

"İyi hoş da Zamanın Sonu'nun –ya da Bugün Yarındır'ın– parayla işi yok. Aslında ona ne şekilde rüşvet verilebileceğini hayal edemiyorum."

"Herkesin bir fiyatı vardır. Senin ve benim dışımda. Bir kere daha düşündüm de bir tek sen hariç. Bana ne şekilde rüşvet verilebileceğini gayet iyi biliyorum. Ama, peki, diyelim ki onu satın alamıyoruz. İkinci iş, dezenformasyon ajanını gönderir, kanıt yerleştirtir, onun itibarını iki paralık ederiz. Halkı ona karşı kışkırtırız. Baskı, şantaj yaparız, onu konumundan ederiz."

"Bildiğim kadarıyla, sözü geçmeyen Fer-de-lance adında bir yabancı dışında şamanın hiç rakibi yok. Olsa da, onları yemiş olabileceğinden şüpheleniyorum."

Bobby bir kahkaha patlattı.

"Bunun uydurma olduğundan o kadar da emin değilim. Komik mi geldi?"

"Yo, yo," dedi Case. "Sadece büyükannenin papağanını yemeni düşünüyordum." Pis pis sırıttı.

Sinsi sinsi etrafa bakınarak, "Şişşt," diye onu susturdu Switters.

"Pardon. Dinleme cihazlarını temizledik. Ki bu da kendi içinde çok komik. Herhangi bir şekilde başka her şey başarısız olursa şirket büyücüyü devirmek için bir casus sevk eder. Eğer kovboylar bu işe el atarsa, olur bu iş."

"Yapamazlar ki. Hem de Amazon ormanında? Yapabileceklerine emin değilim. Castro'yu bile deviremediler. Yedi girişimde."

"Tek yapmaları gereken Jasper'a gidip, Jerry Dayı'nın güllerine zehir püskürtmek."

"Ayrıca bunu kim yapar ki?"

Bobby tereddütsüz, "Ben," dedi.

"Komik olma!"

"Yoo. İş oraya varırsa, hayır. Seni kurtarmanın tek yolu buysa hayır şaka yapmıyorum."

Aynı anda duygulanan ve dehşete düşen Switters, "Gerçekten mi?..." diye sordu.

"İş oraya varırsa. *Bahagavadgita*'da Krişna'nın Arcuna'ya dediği gibi, bu hoş görülebilir..."

"Krişna'nın *Gita*'da ne söylediğinin iddia edildiğini biliyorum: 'Şayet amacınız adalet ise' vesaire. Tıpkı Yahve'nin Kutsal Kitap'ta

gürleyerek söylediği iddia edilen 'göze göz' saçmalığı gibi, her iğrenç fırsatta kan akıtmayı mazur göstermek ve aklamak için çarpıtılmıştır bu. Her neyse -teklifine içtenlikle minnettarım- ölüm tehdidinin ya da ölümün kendisinin istenilen sonuçları doğurmada başarı olasılığı yok. Bugün Yarındır ve dostlarının ölümlülüğe bizim gibi sözde uygar türlerden daha farklı bir bakış açıları var. Bütün halkların aynı olduğunu düşünmekten hoşlanan aşırı oksijene maruz kalmış kişilerin yolları asla bir Kandakandero yerlisiyle kesişmemiştir."

"Olur mu, onların yolları asla bir Fransız ile kesişmemiştir. Tek dünyacılık yabancı düşmanlığının sadece kılık değiştirmiş halidir. Herkesin akraba olduğu eski güzel günlerden kalma senin kuzen Potney bile hayret uyandıracak bir iki kültürel farkı ortaya koymuştu. Yoksa sen bu pisliğin içinde olmazdın. Öyleyse, seni bundan kurtarmak için... Ne demek istediğini anlıyorum. Gülen şamanı temizlemekle bu büyü ille de ortadan kalkacak diye bir şey yok."

"Şaman seninle benim tahmin bile edemeyeceğimiz esrarengiz bir yolla ölmedikçe."

"Hımm." Bobby boğazını Sing Ha ile doldurdu. Switters da ardından aynını yaptı. Açıkta Puget Sound'da, eski bir şilep bacasını buharla doldurdu. Uzun ve kederli ses, bir komşu köpeğinin kovboy filmlerinden bir country ezgisinin köpekgillere özgü versiyonuyla ulumaya başlamasına neden oldu ki bu Hank Williams'ı ajanlarla dolu bir Cadillac'tan ya da eski karılarla dolu bir mahkeme salonundan daha temiz bulup gagalamaya tereddüt etmeyecek şu zarif ama açgözlü leşçil martıların aniden havalanmasına sebep oldu. Derken her şey yeniden suskunlaştı, güneşin bile etrafını stratosfer teroristleri sarıp kuşattı ve Switters başını sallamaya kaldığı yerden devam etti. Gökyüzü ve deniz suyu birbirine benzerken, atmosfer ise yavaş yavaş tek bir koyu yeşil gölgeye dönerken, Bobby şezlonguna daha da gömülerek, eskimiş çizmelerini buz kutusuna dayadı. Düşünce denizinde kaybolmuş görünüyordu.

Koyu yeşil dostane bir renk değildir, havada ise dostane olmayan bir atmosfer vardı. Sonunda soğuk Switters'ın içine işledi. Sağ ayağındaki spor ayakkabısının ucuyla Bobby'nin sol ayağındaki çizmesine dokundu hafifçe. "Ne düşündüğünü bilmek için Illinois Aveneu'de bir park yeri ve hapishaneden kaçıp kurtulman için bir kart verirdim," dedi.

"Deniz kenarında sarışınlarla ve kızarmış tavuklarla dolu bir eğlence parkı dersen olur." Case doğruldu ve yüzünde çocuksu, sert bir sırıtış belirdi. "Şu sandalye olsun ya da olmasın, seni bu gece dans etmeye götürüyorum," dedi.

Dans etmeye gittiler. Werewolf Kulübü'nün zemininde aşağı yukarı Electric Baby Moses'in enerjik rock müziği çaldığı sırada, Switters bile, Incavare 9000'i ile Bobby'nin cezbederek masalarına çekmiş olduğu birkaç genç kadından biriyle bir o yana bir bu yana sallanarak, kımıldayarak, az çok uyum içinde, şöyle ya da böyle dans etti. Ya da belki o kızlar Switters'tan etkilenmişlerdi. "Kadınlar sıcak iklimlerden dönen vahşi sakatları severler," diye bağırmıştı Switters, gerçekten o akşam bir ara.

Yine de eve tek başlarına taksiyle döndüler. Tek başlarına, hem az buz sarhoş değillerdi. Aslında öylesine sarhoş olmuşlardı ki, düşüncesiz Switters takside, "Soytarıları Takdim Et"in görünüşe göre kederli bir yorumunun da aralarında bulunduğu, Broadway şovlarının nakaratlarından bir potpuri söyledi. Bereket, Bobby arkadaşının sadece bunları alaya aldığını düşündü – ve bir noktaya kadar inceden bir alay da buna dahildi. Formaliteciler ve akademisyenler aynı anda inceden alaya almanın ve içten olmanın kesinlikle mümkün olabileceğini anlayamaz görünürler; ki bu samimiyetten uzak bir çokbilmişin ille de yürekte sevecen bir ışıltıya sebep olmasını olanak dışı bırakmaz.

Ertesi sabah akşamdan kalmalığın paslı çapa zincirlerine dolanmış olarak uyandılar ama Maestra onlara kırmızı soslu jambondan oluşan gecikmiş lezzetli bir kahvaltı hazırladı. Bu şaşırtıcıydı, zira Switters'da evin anahtarı olmadığı için Maestra'yı gece saat 3.00'te gürültülü bir şekilde uyandırmışlardı ve Maestra kendisinin hor görerek bahsettiği türden bir "mutfak tavuğu" olmamıştı hiç. Bobby Maestra'ya Galloping Gourmet'nin* demode kaldığını söylediğinde ve onu yanağından öptüğünde, Maestra ona umutsuz bir çılgınmış gibi el sallasa da, Switters Maestra'nın bundan memnun olduğunu söyleyebilirdi.

Yan balkona vardıklarında sis kalkıyordu (yolda Matisse'e hayran olmak için duraklamışlardı), Switters Bobby'ye akşamdan kalma içki mahmurluğunu giderecek bir içki içmelerini önerdi. "Yoo," diye karşılık verdi Bobby, "olmaz. Önce, oturalım. Gizliden gizliye senin uzun süredir oturmadığından şüpheleniyorum."

"Oysa lanet olası *öyle* uzun zaman oldu ki," dedi Switters. "Otoyol üzerinde öldürülme sıklığından tahmin yürütmesem de, ağaçta yaşayan küçük etoburların çok uzun ömürlü olmalarıyla tanındıklarına inanmıyorum."

* Televizyonda *The Galloping Gourmet* adlı bir program yapan ünlü aşçı Graham Kerr. (y.h.n.)

"Atalarının halk bilgeliğiyle geç dalganı, bu beni ilgilendirmez ama oturmadığını hissedebiliyorum, oğlum; ve meditasyon, terapi gibi tasarlanmasa da senin için sosun bisküviye yaptığından daha fazlasını yapabilir hayatının şu tuhaf sıkıntılı döneminde."

Oturdular.

Yaklaşık iki saat oturdular, bu süreçte Switters kendini kaybetti, öyle ki ruhu, bazılarının, belki de gerçekçi olmayan bir şekilde Gerçek Gerçeklik demeyi âdet edindiği şeye geçti: aklın, ruhun büyük elektrik gölünde gümüş bir balığa dönüştüğü, kuarkların ve tanrıların hiçbir yerden her yere giderken (yoksa tersi miydi?) yolda mektuplarını topladıkları, egonun ve hırsın ötesindeki bilinç âlemi.

Daha sonra sakinleşen, meditasyonla dikkatini bir noktaya toplayan ve geçen gecenin kızlı erkekli karma eğlencesinden cesaretlenen Switters, iki hafta öncekinden daha iyi hissetti kendini; öyle iyi hissetti ki bir sonraki hareket tarzıyla ilgili iyimser bir karara vardı. Bununla birlikte içgüdüsü bunu Bobby ile hemen paylaşmasına engel oldu. Bunun yerine akşamdan kalmışlığın demir sarığının kalan son ilmiğini çözmeye odaklandı. "Senin gibi genç bir adam fark etmeyebilir," dedi bir biranın kapağını açarken, "ama tayin enflasyonunun tırmandığını anlıyorum."

"Evet. Alçak herif beni eğlencenin yarısı karşılığında iki katı bedelle çalıştırıyor. Onun hizmetlerinden ben de yararlansam, neyse. Alkollü içeceklerin aşırı derecede tüketilmesi Alaska'nın milli sporu olduğu için –Ayyaş Olimpiyatları'nda altın madalya için yarışabilirler ama cana yakınlık kategorisinde asıl puanları İrlandalılara kaptırırlar– sırf inatçılıktan, kalabalıkta bir bok suratlı daha olmasını istemediğimden hemen hemen Yeşilaycıyım." Switters'dan ıslak bir şişe daha alarak uzun uzun inceledi. "Nostalji dozunu kaçırmayınca hoş bir şey, bu tarihin koca kıçına kişisel bir ayva tüyü yapıştırıyor ama sana Sing Ha'nın berbat bir biradan başka bir şey olmadığını söylersem, mahkemede yalan söyleyen bir aynasız durumuna düşerim."

Switters başını hayır anlamında salladı. "Başka herhangi bir seçimin pek olmadığı Bangkok'ta iyi geliyordu ama burada binlerce biranın olduğu yerde zayıf ve kısır kalıyor."

"Kelebek idrarı gibi tadı var. Tabii ki, Budistler tarafından mayalanıyor. Sanırım ancak bir Hıristiyan içeceğin içine zorla kas kuvveti koymayı düşünür."

"Kesinlikle. Sing Ha'da eksik olan şeyler korku ve öfke. Biz İsacıların sonuçta saygı duyduğumuz ve sevdiğimiz bu cezalandırıcı ve kinci niteliklerden yoksun. Şerbetçiotları da çarpmıyor. Maltlarında

saldırı yok bunların. Ama Kaptan Case, Alaska'da bir numara yoksa, vaktini orada nasıl ziyan ediyorsun peki? Kanaviçe işleyerek mi? *Finnegans Wake*'in ikinci sayfasına gelmeye çabalayarak mı?"

"Düşündüğünden de hızlı uçar gibi ilerliyorum."

"Sahi mi? Aklıma gelmezdi. Uyduların marifetleri artarken, neden insanların kullandığı casus uçaklarını uçuruyoruz ki?"

Bobby'nin gözlerinin etrafında kumpas kuran kırışıklıklar hafifçe gerildi. "Mesaj yerine ulaşamadı, oğlum."

Gafil avlanan Switters neredeyse irkildi. "Ah. İlle de bilmem gerekmiyor."

"Hah şöyle."

CIA'de, bir şirket çalışanının, gizlediği şey ne kadar önemsiz olursa olsun, örtbas edeceği bir şey olmasa bile, herhangi bir kimseye –eşine, anne babasına, sevgilisine, arkadaşına ya da hatta CIA'li bir arkadaşına dahi– işi hakkında bu insanın bilmesi gerektiğinden, değişmeyen bir merakı nedeniyle değil, gerçekten bilmesi *gerektiğinden* fazlasını asla ifşa etmemesi yönünde yaygın ve daimi bir kural vardı. Maestra'ya ve bir noktaya kadar Suzy'ye karşı Switters bu kurala bağlılığında biraz gevşek davranmıştı, derneğin daha sıkı sıkı tutunulan konvansiyonlarının çoğuyla caka satan ve şirketin, Muzak'ı* eşliğinde şimdi giderek artan bir sıklıkta dans ettiği çokuluslu ticari kuruluşları aktif olarak eleştiren Kötü Bobby'nin bu kurala katı bir biçimde bağlı kalmasına bu yüzden bu kadar şaşırmıştı herhalde. Switters çelişkiler söz konusu olduğunda kendisinin dikkat çeken, incelenecek biri olduğunu uzun zaman önce takdir etmese de kabul etmek zorunda kalmış, kişiliğindeki uyumsuzlukları hilal şeklindeki Ay'ın sivri ucunda Yengeç ve Aslan burçları arasında doğmuş olmasına, Ay'ın ve Güneş'in güçleri tarafından zıt yönlere çekilmesine bağlamıştı (sadece kanıtlarla desteklenen astrolojinin güvenilirliği konusunda ciddi kuşkuları vardı). Artık Bobby'nin göze çarpan tutarsızlıklarını da fark etmeye başlıyordu. Belki çoğu insan temelde çelişkiliydi. *Gerçek* insanlar, her nedense. Belki bizlerin arasında bulunan sağlam ve ne yapacakları önceden kestirilebilen insanlar, yang'ları zaman zaman yin'lerinden taşmayanlar, belki de Maestra'nın "kayıp halka" kategorisinin altinsanı olmaya adaydılar.

"Peki, öyleyse. İlk elde kibarca ilgileniyormuş gibi göründüğüm resmi işlerini bir kenara bırakalım, köpeği ısıran gazeteci türünden ya da John Foster Dulles'ı mezarında rahatsız edecek türden bir haber var mı?" Dulles adını söylediğini duyunca Switters tükürdü. Bunu

* Havaalanı, otel, mağaza gibi kamuya açık yerlerde sürekli olarak çalınan rahatlatıcı, kaydedilmiş müzik. (y.h.n.)

görünce Bobby de tükürdü. Dulles'ın esinlediği iki yapışık tükürük incisi fayansların üzerinde parlıyordu. (Bu aşağılayıcı selamı verdiren Dulles'ın sözde devlet adamı John Foster olduğuna, CIA'in ilk yöneticisi olan erkek kardeşi Allen olmadığına dikkat çekmek bilgilendirici olabilir ya da olmayabilir.)

"Melek aslarını el altında hazır bulundurmamı mı kastediyorsun? Bu yeni bir şey değil. Bazı hesaplar üzerinde oynamak, tabiri caizse; şurada burada birkaç sinyale parazit çıkarmak ve sonra olağan arşiv yazıları. Hâlâ Guatemala'daki eroin mangalarıyla, şirketin uyuşturucu akışı, Manson düzeni, UFO örtbas etmeleri vesaire ile ilgili veri topluyorum. Günümüzde, pisliğin olduğu yerde ortaklık pek yok. Beni kovarken onlara bunu bir kez daha düşündürtecek yeterince şey var elimde. Aksi takdirde onlara karşı kozlarımı oynayıp oynamayacağıma emin değilim."

"Sonun Audubon Poe gibi olsun istemezsin."

"Ha, şu Audubon Poe başına ödül konan bir adam olarak çok iyi yapıyor. Senden benden daha üretken bir yaşam sürüyor. Kişisel tarihlerimizin şu ruhsuz anında."

Switters eski ajan Poe'nun halini hatırını Bobby'ye soramadan, Maestra iki adama kahvaltı sonrası soluklanmaları biter bitmez onunla en yeni video oyununu oynamaya söz verdiklerini hatırlatmak için camlı kapıda belirdi. Vakit öğle üzerini geçiyordu ve Kıyamet'in Uçaksavar Ateşi kurulup oyuna hazırlandı.

Bobby Kıyamet'in Uçaksavar Ateşi'nde yenilmez olduğunu gösterdi ama Switters Yeni Dünya Düzeni'nde galip geldi ve Maestra Armageddon Orduları oyununda ikisini de tepeledi, böylece herkes mutluydu ve Maestra şekerleme yapmak için yanlarından ayrılmadan önce beraberce ekstra büyük bir vejetaryen pizzayı gevezelik ederek silip süpürdüler. Adamlar çişlerini ettiler, ellerini yüzlerini yıkadılar ve üstlerini değiştiler: Switters kırmızımsı kahverengi İrlanda tüvitini, Bobby ise Wrangler kotunu ve örmek için kesinlikle yünlü bir mamut ve iki Shetland midillisi kullanılan çok hantal ve kalın kazağını giydi. Derken, bir kez daha Henri M.'nin fırça ustalığını onaylamak için durakladıktan sonra balkonun güvenliğine geri döndüler. Switters orada, Norveçli kimyacılar tarafından güneş ışığının yerini alabilecek bir şey olarak icat edilen donmuş kalamar mesanelerinden süzülebilen grimsi kasım parıltısında, atacağı bir sonraki adımla ilgili konuyu nasıl açacağını düşünerek oturuyordu. Bobby çok geçmeden fasılasız lafa girdi.

"Eee, oğlum, şirkettekilere bu konuyla ilgili ne söyleyeceksin?"

"Mükemmel bir soru. İznim on gün içinde doluyor. Ajan şefi bir kehanette bulunmadan laf karıştırıp bir hikâye uyduracağım. Uzaktan da olsa gerçekle benzeşen hiçbir şeyi yerli yerine oturtamaz. Mayflower Cabot Fitzgerald öyle değil ama. Bu arada Maestra'ya ne söyleyeceğime karar vermem lazım." Switters duraksadı. "Ve Suzy'ye."

"Suzy mi?"

"Evet."

"Küçük üvey kız kardeşin mi?"

"Evet. Pazartesi günü uçakla gidip onu görmeye karar verdim." (O sırada cumartesi öğleden sonraydı.)

"Donuna girmek için mi?"

"İlk lise dönem ödevini yazmasına yardım etmek için." Durdu. Tebessüm etti. "Ve..." Birden sustu.

"Ve ne?"

"Ve donuna girmek için." Hemen bu cümleyi kurduğuna pişman oldu, yanlış olduğu için değildi –ilişkilerini dört dörtlük hale getirip tamamlama niyeti vardı ve Suzy'nin de böyle hissettiğine inanıyordu– ya da maksadını en iyi arkadaşıyla paylaşmaktan özellikle utandığı için de değildi, daha ziyade lafının kabalığının, erkeklerin rahatlıkla açık saçık konuşmasının, Suzy'ye beslediği duyguların derinliğini yanlış anlatması yüzündendi. Kumsalı saran düğünçiçeği. Çiyle kaplı sansar.

Bobby ise hemen tepki gösteremedi. Aslında, dalıp gitmiş olduğuna dair belirtiler vardı. Yalnızca düşüncelerinde değil kazağının battallığında da kaybolmuştu, ekrandaki bir aktör kadar küçülmüş görünüyordu, Suzy'den yaşça çok büyük görünmüyordu. "Ah, Switters," dedi sonunda. "Seni zavallı rezil herif. Sen neye bulaştığını biliyor musun? Bir şamanın lanetini Rahibe Teresa'dan gelen geçmiş olsun kartı gibi gösterecek bir ifade kullandığının farkında mısın?"

Switters suskundu, birayı tutan eli buz kutusu ile ağzı arasında havada duruyordu, derken Bobby devam etti: "Kültürümüzdeki tek büyük tabuya bulaştığını biliyor musun? Kiliseyi vergilendirmekten, dürülmüş bayrağı bir kerede ateşe vermekten daha kötü bir tabuya, hayalarını sana bir kâğıt tabakta uzatıp verecek, Amerika'daki her doktora Hipokrat yeminini bozduracak ve randevulaştığın üç golf arkadaşını üzerine yamayacak bir tabuya?" Birasını bırakıp tekerlekli sandalyeye doğru eğildi. "Tabii ki ben yeniyetme kızların cinselliğiyle ilgili tabudan bahsediyorum."

"Evet, oğlum. Amerika Birleşik Devletleri'nde tabuların tabusu ve ben buna değinirken bile şu zayıf Texas'lı boynumu tehlikeye

atıyorum. İyi ki dinleme aletlerini temizledik." Bobby Sing Ha'sını tekrar eline aldı, uzun uzun ama yüzünü ekşiterek bir yudum çekip yeniden arkasına yaslandı. "Çocukların bile –tamamen eğlencesine, akılsızca ve besbelli ki benmerkezci– seks hayatlarının olduğu su götürmez, gözlenen bir gerçektir: Cinsel uyarımdan haz alınan basit bir mesele, ama bu tüm çocukluk boyunca marjinal bir şekilde devam eder, ta ki ergenlik gelip çatıncaya değin, öyle çok mastürbasyon yapıyorlar ki tekrarlarla dolu devinim sendromu geliştirmemeleri hayret verici. Erkekler kadar kızlar da öyle, *por favor*.* Aslında insan dişisi daha çabuk olgunlaşıyor, oraya önce kızlar varıyor ve onlara yetişmek için ağırdan almayı bırakacağımız da şüpheli."

Switters gözleri yarı kapalı halde, sapıkça Suzy'nin mastürbasyon yapışını hayal etmeye çalıştı ama bu onu aşıyordu, üstelik Bobby bastırıyordu.

"Hoşa gitmeyen gerçek şu ki, yeniyetme kızlar da otuzbirciler kadar abazan. Bu onların hatası değil, doğa bu şekilde tasarlamış. Türlerin korunması adına. Bu fiziksel gerçeği değiştirmek için politikanın ve dinin, tıbbi depresanlarla kızlara yeterince ilaç vermek ya da lastik tüplerle kızların hormonlarını çekmek dışında yapabileceği hiçbir şey yok. Ama modern toplum doğası gereği doğal olmadığı için mutlak bir inkâr etme durumundayız. Mutlak inkâr. Kızlarımız, kız torunlarımız, yeğenlerimiz ve küçük kız kardeşlerimizin fazlasıyla şarj olmuş cinsel dinamolar olabilmeleri bizi o kadar rahatsız ediyor, o kadar midemizi bulandırıyor ki kadın erkek kendi kendimize ve birbirimize yalan söylemek zorunda kalıyor, böyle bir şey yokmuş gibi davranıyoruz."

"Ve inkâr ettiğin şey er geç yükselip seni popondan ısırıyor. Şu bizim Miller, *Cadı Kazanı'nda* tam da bu konuya değinmişti ama oyunu alkışlayıp, oyun sihirbazlık hakkındaymış ya da benzer bir saçmalıkmış gibi davranıp onu yadsımaya devam ettik. Cadı avlarını da. Beni endişelendiren cadı avı. Senin olduğu kadar Suzy'nin namına da."

"Hı hı." Switters dili tutulmuş gibi başını salladı ama bira şişesi, ısısı düşmüş köpük kutusuyla, içindekileri boşaltıp yeniden ısıtacak organik kabın tam ortasında bir yerde, hareketsiz duruyordu.

"Artık Tayland'da değiliz, oğlum. Unutma. Burası Danimarka ya da İsveç de değil. Burada kızların doğal, biyolojik şiddetli arzularını halının altına süpürüp gizlemeleri gerekiyor. Onları kendilerine saklamaları ve kendilerini bu konuda suçlu hissetmeleri gerekiyor. Yoksa, sosyal ve psikolojik olarak bedelini ağır bir şekilde öderler. Düzüşmenin duygusal... *çetrefillerine* karşı kızlarımız kültürel olarak

* (İsp.) Tanrı aşkına. (ç.n.)

hazırlıksız. Senin on altı yaşındaki Suzy oraya epey çabuk varacak gene de. Bu arada, yine de senin onun tatlı sularını bulandırmak istemeyeceğini biliyorum. Hem de sen, masumiyet hakkında bu kadar hassas olan sen."

"Gene başladık," diye mırıldandı Switters.

"Ayrıca kendini de düşünmen gerek. Dinle. Ergenlik çağındaki kızlar tarafından hiç baştan çıkarılmadığını söyleyen her yetişkin heteroseksüel erkek yalancıdır ya da hokkabazdır. Kötü Bobby böyle demişti dersin ona. Ama biz bunu da inkâr ediyoruz. Ciddi bir inkâr. Bir erkek böyle bir şeye kalkışarak, Amerika'da dolaşırken kendini bir yanardağın içine fırlatılmış olarak bulur, insanlığı bütün bu pis, istenmeyen, altüst edici, sınırları aşan özlemlerle yakıp kavuran tanrıları yatıştırmak için kurban edilmiştir. Ahlak polisi senin gibi romantik olarak abayı yakmış bir aptalla, aslında çocukları avlayan ve kendi zayıf benliklerinden daha zayıf birinin üzerinde güçlerini deneme konusundaki sapıkça gereksinimleri yüzünden onları inciten dengesizleri, haklı olarak, aynı kefeye koyacaktır. Kurbanlaştırma endüstrisinde muzırrı hor görenler de aynı zamanda güç denemesi yapıyorlar, unutma ki, adil ve zekice bir ayrım yapmak asla onların uzun süreli davalarından biri olmadı. Bazıları, bunu söylemek üzücü ama, çocukken *başlarına* gelen incitici şeylerin intikamını almanın yolunu arıyorlar sadece – ama aynısı çocuk tacizcileri için de söylenebilir. Aynı talihsiz madalyonun iki yüzü. Her neyse, normal erkeklerin kabullenmeye korktukları, hatta ayna karşısında bile, genç kızları dikizlerken şehvet böceği tarafından ısırıldıkları bir iklimimiz olduğudur. Ve sanırım toplum bunun hakkında yalan söylemeye aydınlığa kavuşuncaya kadar devam edecek." Hızlı bir yudum alarak birasını bitirdi. "Tabii, kendisi hakkında kendi kendine yalan söylemeye devam ettikçe pek aydınlanma şansı yok ya neyse. Yapma, Swit. Sana tavsiyem bu. Onlarca geçerli nedenden dolayı, yapma."

Bobby ayağa kalkıp gerinince Switters, "İyi bir konuşmaydı, dostum. Teşekkürler. Kesinlikle her lokmasını tekrar tekrar çiğneyeceğim ve tavsiyeni dikkatli bir şekilde düşüneceğim. Ama..."

"Ama?"

"Ama sen Suzy ile tanışmadın."

"Hayır, tanışmak da istemem. Çünkü söylediğim her söz doğru olsa da özünde ikiyüzlülük var. Senin yerinde ben olsaydım ve Suzy buna gönüllü olsaydı, onun ne yaptığını bildiğini düşünseydim, o donlarını satın aldığı mağazadan eve getirmesinden daha hızlı bir şekilde donunun içinde olurdum. Ben Hondolu beyaz bir pisliğim ve zerre kadar ahlaki değerim yok."

İskandinavya'dan ithal güneş ışığı, raf ömrü kısa bir cips sos gibi, sentezlendiği erbezi torbası macununa geri dönerek soysuzlaşmaya başlamıştı. Rüzgârla sürüklenen deniz köpüğü, bakteriyel tüylerin nemli kurt mantarları gibi boğazın yüzeyine yaklaşıyordu ve insanlar neredeyse havadaki küf kokusunu alabiliyorlardı. Hava kurşun gibiydi ama aynı zamanda hafifti ve bilinen atom ağırlığı yasalarını hiçe sayan yeni bir elementle bileşime girmiş gibiydi, yalnızca Pasifik Kıyı Bölgesi'nin ömür boyu orada yaşayan sakinleri tarafından tam anlamıyla solunabiliyordu. Bir yandan yumuşak ve zararsız, diğer yandan vıcık vıcık ve hastalıklı, bu Pat Boone'un heavy metal söylemesinin meteorolojik eşdeğeriydi.

Switters Seattle'ın havasını gerçekten severdi, ama yalnızca havasındaki kararsızlık yüzünden değil. Onun kibar, sessiz niteliklerinden ve bu nitelikleri meydana getirmese de yüreklendiren manzarasından hoşlanırdı: cıva ve yeşil çaya batırılmış bir sumi fırçasıyla çizilmiş gibi görünen manzaralar. Ferahtı, temizdi ve asil bir şekilde orijinal, gizemli bir şekilde düşündürücüydü. Bütün bunlar ve daha fazlası, ama asla canlı değildi.

Switters kendisini doğada irkilten canlılık fazlasını, dilde dayanılmaz buluyordu. Bobby'nin sivri dilli retoriği, içeriğinin yavan olmasına rağmen (ergenlik çağındaki kızların cinsel varlıklar olması ve toplumun bunun bilinen bir şey olmasından hoşlanmaması) Switters'ı hafiften hipnotize etmişti. Ansızın, "Senin poponu bu sandalyede görecek olan küçük Suzy'nin göstereceği tepkiden endişe duyuyor musun?" diye sorarak büyüyü bozan Bobby idi. "Tekerlekli sandalyede yemeğe çıkmak mı? Pek erkekçe bir imge olduğunu sanmıyorum."

"Ne? Ah, hayır. Hayır." Switters güvenle tebessüm etti. "Kadınlar sıcak ülkelerden dönen vahşi sakatları severler."

"Peh! Bunu çok duydum. Üyelere dağıtılan posterlerin üzerindeki slogan gibi geliyor kulağa." Ses Bobby'nin değil, Maestra'nın sesiydi. Fark ettirmeden açmayı başardığı camlı kapının eşiğinde dikiliyordu. Ne kadar zamandır orada olduğu, konuşulanların ne kadarını duyduğu, bastonlu, seksenlik bir dulun Merkezi Haberalma Örgütü'nden bir çift afili delikanlının arasına nasıl sızdığı acilen ilgilenilmesi gereken sorulardı. "Buralarda bir kadının sizin dikkatinizi çekebilmesi için ne yapması lazım?"

"Çok üzgünüm, hanımefendi," dedi Bobby en kibar tavrıyla. "Bize eşlik etmenizi sabırsızlıkla bekliyorduk ama bizim gibi iki kokarca

olmadan rahat bir dinlenmenin keyfini çıkarmakta olduğunuzu düşünüyorduk."

"Öyleydi, aslında," dedi Maestra. "İki kokarcanın beni görmezden geldiğini fark edene kadar."

"Katiyen," diye Maestra'yı temin etti Bobby. "İmkânsız. Küçük bir tur atmaya ne dersiniz?"

"Tur mu? Benimle mi? Motosikletle mi demek istiyorsun?"

Switters lafa karıştı. "İyi bir fikir değil. Çaktırmadan hava kararacak." Switters bu konuda haklıydı. Henüz saat beş bile değildi ama kasımda Seattle'da gündüzcü ev bandosu çok kısa parçalar çalıyordu.

"Hadi tur atalım!" dedi Maestra, bir otobüs enkazındaki Afro-Küba ritimlerindeki gibi bilezikleri şıngırdayana kadar sol kolunu havaya kaldırıp sallayarak. "Herr Alzheimer benimle oyun oynamıyorsa şayet holdeki dolapta eski bir deri ceketim olacaktı."

Onları durduran yoktu. Bir tutam saçı dikilmiş olarak ve her neyse, kafasının kendi meselesi olduğu gerekçesiyle kask takma kuralını tutarlı bir şekilde ihlal eden Bobby'nin yanında iddiasız, ezik biri gibi görünmek istemediğinden Maestra da kask giymeyi reddetti. Switters onları kuşkuyla uğurladı. Sonra tekerlekli sandalyesini oturma odasına sürdü ve Matisse'in altına park etti. Büyük mavi nü bir dağ sırası gibi yükseliyordu, somun şeklindeki gök mavisi Apalaş et, tümsekler, tepecikler, yabanmersini jölesinden, yabani yıldızçiçeği kümelerinin dağ eteklerine nazikçe tutunduğu ve bütün mavi kuşların curaçao yudumladığı güzel vücutlu kobalt yayladan oluşan topografik bir maket. Matisse'in nü'sü nü'ydü ama aslında çıplak değildi, başka deyişle utanç ve yüz kızarıklığını aşmışsa da edepsiz değildi. Amacı, fani dünyamızın sonsuz maviliği ile içleri gıcıklamak değil, onun karşısında huşu duyulmasını ilham etmekti.

Nü kendince Suzy'den daha masum, Maestra'dan daha akıllıydı; Switters'ın hiç tanımadığı ya da tanıyamayacağı türden bir kadın –ya da Switters öyle düşünüyordu– ve aslında bu o anki derin düşüncelerine kusursuz bir şekilde uyuyordu.

Bobby haklı, diye derin derin düşündü Switters. Genç kızların cinsel bal kovanlarını zonklattığını inkâr etmek hem cins hem de yaş ayrımcılığı idi. Öte yandan bu balın numunelerini çalmak, onları buna alet etmek ya da onları *yalnızca* kovan olarak veya hatta *belli başlı* kovanlar olarak görmek eşit derecede ya da belki daha yanlış olur. Büyük mavi nü ise aynı fikirde olduğunu göstermek için başını sallıyor gibiydi. Bununla beraber, büyüler de iyi değildi. Büyüler

zehirli dişleri olan batıl inançlardı, aşılmazlarsa beyni delip, ruhu boşaltırlardı. Büyü, toplumsal korkunun billurlaşmış düğümüydü ve eğer halk kendini özgür kılacaksa, bu kesilerek ya da ezilerek açığa çıkarılmalıydı. Eski Yunanlıların "büyüyü yemek" dedikleri bir kavram vardı, Hindistan'daki *Agorhi* mezhebi ise benzer bir yaklaşımı benimsemişti. Özgürlüğe giden yolda şu altın Yunanlılar ve kutsal Hindular güçlerini yok etmek ve etkilerini gevşetmek için kültürlerinin egemen büyülerinin hepsini kasıtlı olarak bozdular. Bu, korkulan ile yüzleşerek korkunun üstesinden gelmenin faal ve biraz da radikal bir yöntemiydi: Büyüyü kucakla, onunla dans et, onu içine çek ve yanından yürü, git. Bu iblisleri defetmekti.

Peki şu ya da bu şekilde bu büyünün gözlerinin içine bakabilmek için Switters'ın Sacramento'ya gitmesi hem onun hem de toplumun yararına olmaz mıydı? Olmaz mıydı? Yoksa bu Switters'vari girift bir ussallaştırma mıydı sadece? (Büyük mavi nü hiçbir işaret vermiyordu.)

Akşam saat 18.00'de Switters endişelenmeye başlamıştı. Çeyrek geçe süslü makinesini hızlı sürmeye başladı. Dışarısı, Styks'in midye yataklarından daha karaydı ve inceden yağmur yağmaya başlamıştı. Nerede kalmışlardı? Kesinlikle ters bir şey oldu. Narin yapılı Maestra kayıp düşmüş olabilirdi. Pek dikkatli bir motosiklet sürücüsü sayılamayacak Bobby, kereste taşıyan bir kamyonun altına girmiş olabilirdi. Ya da motosikletlileri iplemeyen tipik bir sürücü, karanlık ve yağmurun da olumsuz etkisiyle onları biçmiş ya da ezip kaldırıma yapıştırmış olabilirdi. Bir kaza olmuş *olmalı*. Yoksa bu kadar gecikirler miydi? Switters herhangi bir dalavere düşüncesini aklına getirmiyordu. Bobby'nin âşıkane davranışlarının sınırları vardı. Maestra büyükanneydi, Allah aşkına olacak iş mi? Kaşarlanmış, ihtiyar bir kadındı.

Polisi aramadan önce onlara on dakika kadar zaman tanımaya karar vermişti ki telefon zırladı. Switters telefona bakmaya giderken masanın yan tarafına çarpıp, ayaklı lambayı yere düşürdü. Görünen o ki, Incavare 9000 ile daha çok alıştırma yapması gerekiyordu. Olmaya özendiği yıldız gemisi kumandanı değildi henüz.

"Bobby! Ne oldu? Maestra iyi mi?"

"İyi mi? Evet, iyi – ayaz yemiş yangın musluğu gibi inatlaşması dışında. Büyük bir kavga var aramızda, doğruyu söylemek gerekirse."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Video kaset satan bir dükkândayız. Ben *Blade Runner*'ı tekrar görmek için can atıyorum –sen de benim kadar bilirsin ki o şimdiye

kadar yapılmış lanet olası en iyi film– ama büyükannenin aklında yirmili yıllarda Paris'e sürgün edilmiş sanatçılardan oluşan sanat ortamıyla ilgili mıymıy bir film var. Koca burunlu adamlar kaldırımlardaki kafelerde oturmuş Gertrude Stein'ın Ernest Hemingway'den daha ağır bastığı ya da buna benzer talihsiz bir saçmalık hakkında tartışıyorlar."

"*The Moderns*'dan bahsediyorsun herhalde. Leziz bir filmdir. Tadı damağında kalır. Neden ikisini birden kiralamıyorsunuz?"

"Çünkü, Solomon, belki unutmuşsundur, daha sonra Maestra ile CD-ROM'da Monopol oynarız diye anlaşmıştık ve o oyun cehennemdeki limonata kuyruğu gibi bitip tükenmek bilmiyor. Yarın akşam gitmem lazım."

"Bu durumda," dedi Switters, kendini bir çıkmaz karşısındaki Senato'da başkan yardımcısı gibi hissederek, "Oyumu *Cüce'nin Büyük Macerası*'ndan yana kullanıyorum. Artık eve gelin." Ahizeyi çarparak kapattı.

Ertesi sabah Bobby gitti. Ön kapıda deri giysilerinin içine girip fermuarlarını çekerken, "Durumunu pek derinlemesine irdeleyemedik. Laneti ya da adı her neyse onu nasıl kaldıracağımızı konuştuk –ve ben hâlâ olası bir operasyon fırsatı yakalayınca Amazon'a koşup gitmeye hazır ve istekliyim, söylemen yeter– ama o şeyin önemini anlayamadık. Ne anlama geldiğini, nereden kaynaklandığını falan. Etraflıca düşünülmüş bir hüküm müydü bu tabunun kendisi? Müdahale edenlerin ve ağırlanacak misafirlerin belli şeylere dokunmasını –senin durumunda yere temas etmeyi– engellemek için geleneksel bir şey mi? Yere temas etmek şifreli bir şekilde sembolik mi, yoksa bu oyunbaz bir cangıl ukalasının şehir züppesiyle oynadığı zincirlerinden kurtul bakalım oyunu gibi keyfi bir durum muydu? Senin yopo gezin ile arasındaki bağlantı ne? Bu gezide bu denli ciddi, önemli ya da ayrıcalıklı ne gördün ya da öğrendin ki hayatının geri kalanını ayakların havada geçirerek bunun cezasını çekmek zorunda olasın? Ve budala bir İngiliz çalılık profesörü Kadokivoki büyüsü yüzünden yere yığıldı diye *sen* de öyle olacaksın anlamına mı gelir bu? Günaydın, oğlum! Kaldırıp arkasına bakmadığımız bir tarla dolusu taş var."

"O taşları gözleme gibi havada çeviriyordum ben ve şirket çok önemli bir sorunla dikkatimi dağıtmazsa, öyle yapmaya devam edeceğim."

Bobby kıkır kıkır güldü. "O eski hastane arabasıyla rapor verdiğinde turşu fabrikasının tavanında sinek olmak isterdim. En azından günümüzde özürlüler için ulaşım daha kolay. Seattle'dan D.C.'ye doğrudan uçuş var mı?"

"Muhtemelen ama yer ayırtmam. New York'a uçakla gider, oradan trene binerim. Böylece John Foster Dulles adında bir havaalanının müşterisi olmak zorunda kalmam." "Dulles" demesiyle, Switters derhal tükürdü. Bobby de aynını yaptı. Birleşik Devletler'de çiftlerde senkronize tükürme olarak tanımlanabilecek tükürüğü mermi gibi çıkarıp atmaları böyle estetik bir uyum içindeydi. Switters, "Her neyse, bu fazlasıyla ender kavuşmayı bütünüyle benim tuhaf gidişatımı inceleyip çözümleyerek geçirmememiz önemli değil. Zamanın Sonu ile ilgili uzun uzun düşünmek için bol vakit var, bugün artık yarın olsa bile. Ve bu hayatta gerçekten mantıklı yorumlara gelmeyen olaylar var. Onlara mantıksal olarak bakmak yanlış bir şekilde bakmak olabilir. Mantık aydınlatıcı olduğu kadar olayları çarpıtabilir. Önemli olan... şey, sen geldiğinde ruhum bir kedinin şovundaki gebe fare gibiydi, epey bir karmaşanın içindeydim ama sen bana iyi zaman geçirttin, beni güldürdün, rahatlattın. Teşekkürler sana, dostum, artık nispeten açık bir kafayla geleceğime yaklaşabilirim," dedi.

"Küçük Suzy'den uzak duracak kadar açık mı?"

"Şey..."

Bobby sitemli bir şekilde başını salladı. "Umarım Cehennem'de tekerlekli sandalye girişi vardır."

"Yoksa Cennet'e yerleşmek zorunda kalabilirim." (Beyinsel veri tabanında etimolojik giziyle beraber sıkışıp kalan [bazıları *bilgiçlik* diyebilir ama modern dilin, aynı zamanda modern bilincin dayanakları olan bu dayanakları hakkında zerre kadar önemsiz bir şey yoktu] Switters *Cennet* sözcüğünün eski Farsçada "etrafı surlarla kaplı bahçe" ya da "çitle çevrili meyve bahçesi" anlamına gelen sözcüklerden türediğini biliyordu, ama burada önemli olan, Suriye vahasından çıkmasına aylar varken, besbelli ki bunun aklına gelmeyeceğiydi.) "Cennet ya da Hades, Cüce Herman hâlâ yerinde olduğu sürece hoşnutum. Cüce benim idolüm olabilir."

"Bunu takdir ederim," dedi Bobby, Maestra ikisini birden Monopol'de iflas ettirmeden önce izledikleri videoyu düşünerek. "Masumiyet budur."

"*Joie de vivre** budur."

* (Fr.) Yaşama sevinci. (ç.n.)

Bazı kovboyların şüpheyle karşılayacağı bir tarzda kucaklaştılar. Bobby merdivenlerden inip, Harley'ye bindi. "Bu arada," diye seslendi Bobby, "artık büyükannene ne söyleyeceğim diye ter dökmene gerek kalmadı. Geçen akşam turlarken onunla konuştum. Çaresine bakıldı. Yelkenleri suya indi." Bobby gürültüyle uzaklaştı.

Bobby Maestra'yı nasıl bir hikâye ile yemlediyse, etkili olmuştu. Switters geniş evde son sürat tekerlekli sandalyesini sürerken, mobilya engelleriyle dolu yolda slalom yaparken, köşelerde patinaj çekerken –yeteneklerini bileyerek idman yaparken– Maestra kasten, onaylar bir şekilde ve neredeyse göz kırparak tebessüm ediyordu. Keşke Kaptan Çatlak Case Suzy'ye de benzer bir brifing vermiş olsaydı!

Heyhat, Bobby'nin de ima ettiği gibi, tekerlekli sandalyenin Suzy'nin varsayılan, beklenen tutkuları üzerinde söndürücü bir etkisi olmuştu. Suzy pazartesi günü öğleden sonra (oldukça geç, diye düşündü Switters) okuldan eve gelip onu annesinin misafir odasında sandalyeye bağımlı bulduğunda keskin bir dehşet çığlığı koparıp, ona ağır ağır, kaygıyla, çekingen bir şekilde yaklaşmıştı. "Güney Amerika'da ufak bir kaza geçirdim," diye kaçamaklı bir açıklama yaptı Switters ve Suzy'nin yüzünde mutlu bir ifade belirdi. Ama ne zaman ki Switters, aptalcaydı belki de, sandalyeye bağlılığının sürekli olmasa da uzun süreli olabileceğini itiraf etti, Suzy'nin dehşet dolu kaş çatışı tekrar belirdi.

Duygudaşlık hissetmediğinden değildi. *Au contraire.* O andan itibaren Suzy neredeyse aşırı derecede ilgili ve dikkatliydi ama ihtimamı bir su perisininki gibi değil, bir hemşireninki gibiydi. Switters'ın durumu onun içindeki anaç ve besleyici içgüdüleri uyandırmıştı, hepsi yerine göre hayran olunacak nitelikler ama Switters'ın arzuladığı duygular değil. O, iri, nemli, deniz gözleri, Neptün'ün derinlerdeki kumarhanesinin poker çipleri Switters'a hâlâ taparcasına bakıyordu, gözlerinin içindeki cilve yerini *acıma*ya terk etmişti. Acıma. Şehvetin en azılı düşmanı.

Başka bir şey daha vardı. Salı günü, Suzy gene eve geç kaldığında, Switters annesi Eunice'e Suzy'nin nerelerde olabileceğini sordu. "Ah," dedi Eunice, "muhtemelen Brian ile takılıyordur."

"Brian kim?"

Annesi gülümsedi. "Sanırım küçük Suzy'mizin bir erkek arkadaşı var."

Switters'a beynini bu haber üzerine ansızın kızıl sularına düştüğü Tabasco sosuyla dolu kuş banyosundan çıkarmak için öğrenmiş olduğu Asya'ya özgü bütün nefes alma teknikleriyle, bu durum için uydurduğu birkaç teknik gerekiyordu. Yanıp kavrulması ve uğradığı çöküntü nihayet hafifleyince, olayların açığa çıkış biçimi nedeniyle biraz rahatlamış hissetti kendini. Neredeyse aynı zamanda öyle derin bir hayal kırıklığına kapıldı ki ağlayabileceğini düşündü. Bir pervanenin mum söndüğünde hissedebileceği türden bir rahatlama ve hüsran karışımına benziyordu bu.

Bununla birlikte eğer saplantının nefis işkencesinden bağımsız olduğunu düşündüyse, kaderin o parıltılı yükü yere bırakmasını emrettiğine inandıysa, yanılmıştı. Saat 18.00 civarında Suzy elinde bir kutu Pepsi ve bir tabak kakaolu kekle koridoru geçip Switters'ın odasına geldi, okul formasıyla (plili mavi etek ve beyaz, bol bir gömlek) içeri girdi, göğüslerinin (Tanrım, ne kadar da büyümüşler! Şu eski alıştırma sutyeni artık onları zapt edemez), ikiz camileri üzerinde, bir doğu yıldızı gibi parıldayan küçük altın haçı ile geldi, fırında iki güveç gibi yuvarlak olan iki butu ile tik tak ederek geldi, zeki tebessümüyle ve riyasız bakışıyla geldi. Switters arzunun tüm organizmasında keten helvası kanseri gibi yayıldığını duyumsayabiliyordu ve bir kez daha tutkusunun rüzgârını arkasına aldı.

Suzy onu ağzından öptü ama diliyle değil ve kısa süreli.

"Kakaolu keklerin hepsini şimdi yiyip akşam yemeğini berbat etme."

"Sen mi pişirdin?" Switters düşüncelerinde kaşığı, Suzy'nin parmaklarını, parmak eklemlerini, bileklerini, önkollarını yalıyordu...

"Evet, ama sıfırdan değil." Bir minderin üzerine oturdu. "Eğer böyle odanın içinde takılacaksan, biliyorsun, yatakta olman lazım."

"Hayır, değil. Ama eğer benimle birlikte atlarsan yatağa atlamaktan memnun olurum."

Suzy'nin yüzü kızardı ama hafifçe. "Ah, Switters! Çook *kötüsün*."

"Bunda ne kötülük var ki? Size penguen akademisinde hiçbir şey öğretmiyorlar mı?"

"Gelecek yıl devlet okuluna naklimi aldıracağım. Katolik okulu... yani dini eğitim türü şeyleri seviyorum ama çok fazla kuralının olması çok *sakat*." Kilise kurallarının sakatlığını göstermek için parmaklarını boğazına bastırdı. "Bu babamın umrunda değil, çünkü babam annemi boşayıp, biliyorsun işte, annenle evlendiği için aforoz edildi. Switters, annen pek çok kez mi evlendi?"

"Şöyle diyelim: Annem balayı geçirilecek birkaç otelin gediklisidir. Ona indirim yaptıklarını bile düşünüyorum. Eee, balayı demişken, canım, bizimkinin alıştırmasını yapmanın zamanı gelmedi mi sence?" Switters tekerlekli sandalyesini Suzy'nin minderine doğru birkaç santim yaklaştırdı.

Suzy tedirgin bir şekilde kıkırdayarak başını iki yana salladı. Saçını kestirmişti ve artık kısa saçlıydı, daha iyi şekil verilmiş ve biraz daha uzunken Amazon'a özgü saç modelinin sarı versiyonundan pek farklı değildi. Sonuçta biraz çocuksu, biraz da oğlan çocuğu gibi olmuştu. "Böyle konuşmamalısın bile. Bir yerin acır falan."

"Senin küçük suşi sarmasının ilerleme kaydetmesini engelleyecek bir şeyim yok."

"Switters! Büyükannen öyle demiyor ama."

Switters gözlerini kırptı. "Büyükannem mi? Ne dedi? Ne zaman?"

"Geçen gece. Yemek yerken telefon çalmıştı ya, hatırladın mı? Bri... biliyorsun, hani benim şu arkadaş olabileceğini düşündüğüm için koşarak telefonu açmaya gitmiştim. Arayan senin Seattle'daki büyükannendi. Bana durumunun ne kadar hassas olduğunu filan anlattı, eğer senin beni romantik ya da hoş olmayan bir şey yaparak ayartmana izin verirsem bunun seni öldüreceğini aklımdan çıkarmamalıymışım. 'Bu onun sonu olabilir,' dedi. İşte gördüğün gibi."

Lanet olsun Maestra! "Her şeye burnunu sokan ihtiyar... İşi gücü yalan dolan. Bunaklık işte."

Suzy ayağa kalktı. "Sadece seni korumaya çalışıyor."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok. Taşı sıksam suyunu çıkarırım."

"Sen, öyle mi? Şu tekerlekli sandalyede mi? Aman ne iyi!"

Suzy kapıya doğru yürüdü. "Terbiyeni takın. Akşam yemeği hazır olunca seni almaya gelirim. İkimiz de sana göz kulak olmaya çalışıyoruz, biliyorsun. Sanırım büyükannenin davranışı çok kıyak." Suzy ona hızla bir öpücük gönderip odadan çıktı.

"Monopol'de hile yapıyor!" diye bağırdı Switters arkasından. Düşünüp söyleyebileceğinin hepsi bu kadardı.

Bu çok saçma. Hayatın, insanların yaşadığı şekliyle, bundan daha absürd olduğunu biliyorum ve bu pek de umrumda değil. Absürdlüğün izini özellikle sabahları tercih ediyorum. Potansiyel olarak sıkıcı bir günün başlangıcında, hakiki bir gülünçlük esintisi neşelendirici olabilir. Ama bu kadar da olmaz yani. Benim için bu kadarı çok fazla. Aptalca. İtiraf edeyim, başlangıçta bu biraz hoşuma gitti, bunun tam anlamıyla beklenmedik tuhaflığı, ama artık yeniliğinden kesinlikle eser kalmadı, içimi baydı, can suyumu kurutuyor.

Yaşlılar için yapılmış bu golf arabasından kalkıp yürüyüp gideceğim, poposunda bir grup sırtlanla bir impala gibi sıçrayarak, koridor boyunca hoplayıp zıplayarak ilerleyeceğim. Suzy'yi kollarıma alacağım, kollarım bu sandalyenin tutamaklarını itmekten hâlâ gayet kuvvetli neyse ki. Suzy'nin ayaklarını yerden keseceğim ve gömleğinin düğmelerini çiğneyerek koparacağım, bütün aile fertlerinin bunu yaptığımı görmesi umrumda değil. Artık buna dayanamıyorum. Birleşik Devletler Kongresi'ne yakışır bir ahmaklık bu, estúpido supremo'*dur** *bu.*

Switters, avuç içlerini sandalyenin vinil kollarına dayayarak kendini kaldırdı, sağ bacağını siyah spor ayakkabısının ucunun oval şekilli kilime, ilk dönem Amerika'nın büyük çiftlik evlerinin gelişigüzel dekorunun bir parçası olan pek çok benzer halıdan birine dokunmasına bir santim kalana kadar, aynı anda hem uzattı hem de gerdi. *R. Potney Smithe'in ölümü kesinlikle bir telkinin gücü yüzündendi –Hollywood ya da Madison Bulvarı taktiklerinin bir çeşit uç versiyonu– ve yalnızca ruhsal olarak zayıf kişiler böylesi bir psikolojik etkiye duyarlıdırlar. Herhalde, Bugün Yarındır bilime bütünüyle yabancı olan bir sebep-sonuca bağlı bir büyü kabiliyetine sahip olsa bile, kapsama alanı coğrafi olarak sınırlıdır, binlerce kilometre uzakta olan California'nın orta kesiminin kuzeyine ulaşamaz.*

Ayağının döşemeyle moleküler etkileşimini hissedene kadar neredeyse ayak parmaklarını kımıldattı. Ama tam anlamıyla yere temas etmedi. *Kandakandero büyüsünün gerçek olduğunu farz edelim, farz*

* (İsp.) Silme salaklık. (ç.n.)

edelim ki şu pis kilime dokundum ve beni çarpıp öldürdü: Ne olmuş yani? Kesinlikle hayatımın sonuna kadar bu şekilde yaşamaya devam edemem. Böyle bir lekeyle. Zulüm bu. Görünmez bir kodeste hükümlüyüm. Daha da kötüsü, karşı cins için acınacak bir nesneyim. Rimbaud yanılıyordu! Buna dayanamayacağım. Başlarım büyüsüne. Ben özgürüm! Becerebiliyorsan öldür beni, dostum. Hadi, durma. Haydi yap da göreyim.

Sandalyenin kolluklarına daha sert bir şekilde bastırmasına, poposunu daha da yükseğe kaldırmasına ve ayak parmaklarını daha hızlı sallamasına rağmen yerle gerçekten temas etmesine çeyrek santim kala durdu. Alnından boncuk boncuk terler fışkırdı, atardamarları göz kürelerinden fırladı. Âdemelması âdem greypfrutuna döndü ve kulaklarındaki çınlama Potney Smithe'in nalları dikmeden hemen önce çıkardığı inleme gibi rahatsız edici geldi. *Vay canına!*

Pazıları titremeye başladı –belki de son zamanlarda pazılarının ne kadar kuvvetlendiğine dair yanlış bir fikir edinmişti–, sağ bacağı da titredi. Ama işini kaybetmekle tehdit edilen bir model gibi, istifini bozmadan poz verdi.

Yine de ölümle ilgili önemli olan şey, pek çok seçeneği elemesidir. En azından, önemli şahsi yetler açısından. Sağ olduğum sürece, bütün bunlardan çok ilginç bir şey çıkması olasılığı var. Sonunda beni nereye sürükleyeceğini ya da bundan nasıl bir ders çıkarabileceğimi kim tahmin edebilir? Fiyaskodan sonsuz şey çıkmaz mı? Ne zaman bunu deneyip sonuca bağlamak istesem, bu seçenek yalnızca birkaç santim ötede duruyor. Bu acele niye? Akşam yemeğinde kırmızı sos olabilir hem de.

Ve belki sevgili Suzy'ye kur yapmanın başka yolları olabilir. Uzun bir solukla ve kırılgan bir iniltiyle duruşunu düzeltip, neredeyse sandalyesine oturduğu an yöntem geliştirmeye başladı... Evet, kurnaz bir strateji olmasa bile yepyeni bir yaklaşım. Kendi kendine enerjisini Suzy'nin dönem ödevini yapmasına yardım etmeye odaklayacağını söyledi. Bu süreçte cazibe musluklarını açacak, ne kadar zinde ve eğlenceli biri olabileceğini onun görmesini sağlayacak, kendisinin hastalıklı ya da kusurlu herhangi bir imgesini yavaş yavaş silerek, Suzy'ye güç kuvvet ve yiğitlik gösterileri yapacaktı. Suzy'nin acıma hissini tersine çevirecek, bu acıma hissinin fildişi tüneğine tekmeyi vuracak, onu coşkunluk tilkilerine yem yapacak ve vakti geldiğinde Brian bebeği unutuluşun kanatlı kertenkelelerine yem yapacaktı. Bu çare işe yaramaz, her şey ters giderse, geri teperse, karşılıklı rıza ile çiftleşmelerini artık soluk soluğa rica etmemesi Suzy'nin, "yaralarının" Switters'ı zayıf ve verimsiz kıldığı inancını pekiştirmekten başka bir

şeye yaramazsa, o zaman kıza gerçeği söylemeyi düşünecekti. Her şeyi: Gemici Çocuk'tan penisinin dürtülmesine kadar.

Switters yine içini çekti, kollarına masaj yaptı ve açık yük vagonundaki aylakları kovalayan bir demiryolu hafiyesi gibi alnından ter damlalarını sildi.

Akşam yemeğinden sonra Switters'ın annesinin, Suzy'nin üvey annesinin bir gözü onların üzerindeyken Switters ve Suzy, konusu Fatimalı Hanımımız olan dönem ödevini tartışmak için küçük çalışma odasına sıkıştılar. Bu bakire söz konusu olduğunda Switters'ın derin bilgisinde bir boşluk ortaya çıkınca, boşluğu Suzy doldurdu.

13 Mayıs 1917'de Portekiz, Fatima'da köyün dışındaki tepelerde koyunlarını gütmekte olan üç çoban çocuk, uzun beyaz elbiseli ve peçeli bir kadın (Suzy *hanım* dedi) tarafından ziyaret edildiler (aslı ziyaret edildikleri *iddia ediliyor* şeklinde olsa da Suzy böyle nitelemiyor). Çocuklar kadının –kadının *hayali görüntüsünün*– onlara kimliğini açıklayacağı tarih olan bir sonraki ekim ayına kadar her ayın on üçünde oraya gelmelerini söylediğini anlattılar. Çocuklar buna riayet ettiler, kadın söz verdiği gibi her ay kısa süreliğine onlara uğradı ve ekimin on üçünde kadın dramatik bir şekilde ve diğer şeylerle birlikte, kendisinin Tespihli Hanım adı altında gezdiğiyle ilgili uzun uzun açıklamalarda bulundu. Küçük çobanlara her gün tespih çekmelerini emretti ve onun hatırasına küçük bir kilise inşa etmelerini istedi. Switters bu sonuncusunun çiğ bir bencilliği andırdığını iddia etti ama Suzy kaşlarını çatıp okumaya devam etti.

Roma Katolik Kilisesi, çocukların tespih çeken ziyaretçisinin Bakire Meryem'in dünya üzerinde tekrar görünmesi olduğunu resmi olarak asla beyan etmese de, ona olan bağlılığı 1932'de onayladı ve Fatima'da her yıl binlerce hacıyı oraya çeken bazilikalı kutsal bir mezar diktirdi. "Belki balayımızda seni oraya götürürüm," diye fısıldadı Switters ve bir an için Suzy'nin gözlerinde heyecanlı bekleyişin pırıltılarını gördüğüne yemin edebilirdi.

En iyi şey henüz gerçekleşmemişti. Ekim ziyareti sırasında bir ara Fatimalı Hanım çocuklara, ikisini halka derhal ilan etmelerinde ısrar ettiği üç maddelik bir kehanette ve uyarıda bulunmuştu. "Uyarı! Kehanet! İkisi de aynı kapıya çıkıyor," dedi Switters. "Uslu dur ve dinle," dedi Suzy.

Anlaşılan Fatimalı Hanım'ın kehanetleriyle ilgili duyacak pek fazla bir şey kalmamıştı. Suzy pek ayrıntıya girmemişti. "Savaşlar, büyük seller ve şey, kıtlıklar, depremler falan işte,"

"Anlaşıldı," diyerek başını salladı Switters. "Ölüm ve yıkım bir peygamberin geçinme yoludur. Kimse bereketli hasatlar, hoş bahar havası ya da görülecek güzel günlerin kehanetiyle ilgi çekemedi. Hatta dünyaya İkinci Geliş'e 'Kıyamet Günü' olarak fatura kesildi."

"O, büyük bir savaşın ertesi yıl sona ereceğini söyledi. *Bu* iyiydi. Ama insanlar onun sözlerine kulak asmazlarsa daha büyük başka bir savaş çıkacaktı yakında."

"Onlar Birinci ve İkinci Dünya Savaşları olmalı."

"Her neyse. O haklıydı, değil mi?" Amerika'nın ilk dönemine ait sallanan sandalye Switters'ın tekerlekli sandalyesinin bitişiğindeydi ve onunla belli bir açı oluşturuyordu, Suzy incik kemiğini öteki dizinin altına alarak, ince, bronz bacaklarından birinin üzerinde, az çok dengesini buldu, Switters'ın nefes alıp verişini duyabileceği biçimde, bedeninin üst kısmını hafifçe ileri doğru ittiği bir pozisyondu bu. Suzy hem temiz hem pis kokuyordu, ekşi ve tatlı, çocuklar gibi. Çocukluk hülyası –tek parça hayaller, oyun hayatı ve oyuncak hayatı, sihirli mutluluğun zamansız *aura*'sı– onun kokusunda vardı. Şu küçük piç Brian ona her ne yapıyorsa (ya da Suzy ona) yine de Suzy bir çocuk şiirindeki en çarpıcı dize gibi kokuyordu. "Yanılıyor *olamazdı*," diye lafını sürdürdü Suzy: "O Meryem Ana'ydı."

Switters bildirinin mantığını tam olarak hatırlayamadı ama bunun nereden kaynaklandığını bildiğini düşünüyordu. Çoğu insan dişisi ergenliğe yaklaştığında, ilk hormonal suları –ergenlik gayzerinin müjdecisi– kendi özel toprağında şiddetle kaynamaya başladığında, bir noktaya kadar az çok atlar ve/veya Bakire Meryem akıllarını başlarından alır. İnsan erkeğinde ise farklı olan şey, maç skorları, patlamalar, beygir gücü ve kaba mizaha düşkünlüklerinin, ortaçağın ilk dönemleriyle ve zor durumlarda, hatta zor durumlar dışında, cinsel olarak faal hale gelir gelmez yıpranıp tükenme (tabiri caizse) eğilimindeki sağlıklı kızlarla ilgili, *equine** ve Meryemci fantezilerle zihinlerini bulandırmalarıydı. Freud psikolojisiyle en gelişigüzel kurulan benzerlik kızların atlarla meşguliyetini açıklıyordu; özellikle Katolik olmayanların Meryem'e olan hayranlıkları ise daha karmaşıktı, Switters bunun Süper Bakire statüsüne atfedilebileceğini tahmin etse de, daha karmaşıktı: Çiftleşmeden gebe kalmış, sancısız doğum yapmıştı, erkeklerin şefkat ve hayranlığını onlar tarafından kirletilmeden kazanmıştı; yani, genç dişilerin "yaşları tuttuğunda" yüzleştikleri dehşetin, tehlikelerin ve belirsizliklerin utkulu bir şekilde galibi oldu. Gerçek şu ki Meryem'in fevkalade karışık bir mesaj –anneliğin kutsal, seksin ise bir günah olduğu–

* Atlara dair. (ç.n.)

vermesi ruhsal gelişime verebileceği zarar açısından hafife alınamazdı ama gerçekliğin çelişik doğası göz önünde bulundurulduğunda, Bakire Meryem mitinin hayatın çelişkilerinin kabulünde temel eğitimi sağladığı da söylenebilir; nihayetinde pek çok genç kız genellikle gizli izler bıraksa da, onun kadın düşmanlığıyla oluşturulan ağından kaçtı.

Suzy'nin akıllı ve azimli olması, açık yürekli ve cömert ruhlu olması, fiziksel olarak çekici olması ve böylece bir telafi biçimi olarak öğretiye sığınmak zorunda kalmaması, bütün bunlar yakında onun Meryemcilikten vazgeçeceğini gösteriyordu. Yine de şimdilik, özellikle dönem ödevini hazırlarken Switters bunu Suzy'nin kısıtlı sözcük dağarcığını ve kusurlu konuşmasını kabul ettiği gibi kabullenecekti. Ha bu arada, masumiyetine zorba bir kurumun ön cephesi olarak el konmamış olsa, Meryem Switters'ın kendi koruyucu azizi olabilirdi. (O zamanlar Miriam ya da Mariamne olarak bilinen) Meryem'in Musevilerin ataları tarafından kaçırılıp hale ile çevrilmeden önce, Suzy'nin yaşındayken, tozlu ayaklı, çikolata gözlü Yahudi bir genç kız olarak, karnı babası belirsiz olan bir ceninle şişmiş halde nasıl göründüğünü kafasında canlandırmaya çalıştı – ama Switters'ın gönül gözüne beklenmedik bir şekilde görünen *Bakire*, buhar tüten cangıl nehrinden hemen hemen anlaşılması fazlasıyla tuhaf bir kadere doğru onu götüren pasaklı bir tekne olan *Yıldızlı Suların Kutsanmış Küçük Bakiresi* oldu.

Silkinip bu düşünceyi kafasından attı. "Çok iyi, tatlım," dedi. "İşte yapmamız gerekenler. Önce, konuya genel olarak bir göz atacağız. Konuyu genel olarak ama adamakıllı araştıracağız. Sonra dikkatimizi kolay, belirli ve özgün bir konuya vereceğiz. Örneğin, Fatima'ya yapılan ziyaretlerdeki on üç rakamının önemine. Bu spesifik alanı daha geniş bir şekilde araştıracağız. Sonra, malzememizi düzenleyip değinmek istediğimiz önemli noktaların bir taslağını hazırlayacağız. Bunun ardından, ilk taslağı yazacağız. Acımasız gözlemcilere teslim edeceğiz. Kusursuz olması için düzeltmeleri yapacağız. Ve tombala! Son taslak. Ödevden A artı. Stanford'a burs."

"Vay! Ne iyi! Rahibe Francis bize bunları anlatmadı. Çok iş var gibi. Dönem ödevlerinin böyle yazıldığına emin misin?"

"Kesinlikle. Bazı romancılar bile kitaplarını bu şekilde yazıyorlar. Daha tembel olanlar."

"Tamam," diye içini çekti Suzy. "Beyin sensin."

"Senin de bir beynin var, unutma. Eğer onu geliştirirsen, göğüslerin ve popon iflaslarını ilan ettikten çok sonra bile aklın hayatını zenginleştirmek için yanında olacak."

"Switters!" Annesi moda dergisinden başını kaldırıp baktı ve koyu kırmızı ojeli parmağını Switters'a doğru salladı.

"Çok kıyak," diye daha yaşlı kadını temin etti Suzy. "Ne dediğini biliyor. O, herhangi bir yerde olabilecek en akıllı kişi, ya." Neredeyse yanağından kayıp dudaklarına gelebilecek hararetli bir öpücük kondurdu Switters'a.

"Onu bilmem artık," diye hayıflandı Eunice. Bilemediği şeyin Switters'ın zekâsından mı, yoksa Suzy'nin öpücüğünden mi kaynaklandığı pek açık değildi.

Aile bilgisayarının arama motorunu harekete geçirerek araştırmalarına hemen o gece başladılar. İkisi de hayretler içinde *Fatima* ile ilgili tam yirmi sayfa geldiğini keşfettiler. Ama Suzy üzerinde Tweety resmi olan kol saatinin 22.00'yi gösterdiğini fark edince Switters'ın yatmasında ısrar ettiğinden listeye ilk adımı atmayı başaramadılar. Switters buna enerjik bir şekilde karşı çıktı, "Sen lazımlığa alıştırılırken ben bu evcilleştirilmiş elektronlara göz kulak oluyordum," dedi. "Bilgisayarlardan nefret etmeme rağmen, bütün gece kullanabilirim. Ciddiyim. Şafağa kadar bir sorun yok."

"Hayır, var," diye tepki gösterdi Suzy. "Epey dinlenmen filan lazım. Burada yetki bende. Hemşire benim ve ne dersen de, senin bakımınla ilgileneceğim." Bilgisayarı kapattı. "Bunu yarın yapabiliriz yani."

"Tamam, o zaman Hemşire Ratchet. Okuldan doğruca eve gelirsen olur."

Suzy bu laf üzerine kaşlarını çattı ama buna razı oldu.

"Rahatsızlığının ne olduğunu kendi ailene söylememekte kararlı mısın?" diye sordu annesi Switters'a ve bu ilk soruşu değildi.

"Söyleyemez," diye cevabı yapıştırdı Suzy. "Bu hükümet sırrı."

"Bu doğru, anne. Eğer sürekli sormayı kesmezsen senin yabancı bir gücün hesabına çalıştığından şüpheleneceğim. Seni bunu yapmaya Sergi'nin kışkırttığına bahse girerim."

Eunice, "Bir daha bu evde sakın onun adını anma," dedi yüzü kızararak. Sergi onun eski kocalarından biriydi.

Suzy Switters'ı çalışma odasından çıkardı. Koridorda, "Switters, senin gerçekten bir sorunun var, di mi? Bu bir CIA numarası değil, di mi?" diye sordu.

Aman Tanrım! İşte fırsat. Ona bütün hikâyeyi anlatıp kurtulabilirim. Ama Switters bunu yapmadı. "Numara filan yok, canım," dedi. Bunu söylerken acı çekiyordu.

"Ayağa kalkıp yürüyemediğine yemin eder misin?"

Hadi. Doğruyu söyle ona. Yoksa bu kadar rahat yalan söylediğin için şirkette uzun zamandır çalışmıyor musun sen? Yumruklarını sıktı. Dilini ısırdı. "Yemin ederim," dedi.

Suzy onu banyoya götürdü. "Yatmaya hazırlan," diye buyurdu. "Birazdan geleceğim."

Uzatmalı bir bakım havasında olmadığı için Suzy bir bardak süt ve yulaf unundan kurabiyelerle dolu bir tabakla geri döndüğünde Switters çoktan yatağa girmişti. Tatlıya düşkünlüğü Kuveyt'te bir tüfek dipçiğiyle paramparça edildiği için daha önce yatağın başucundaki komodine bıraktığı kakaolu keklere neredeyse elini bile sürmemişti, ama Suzy bunu görmezden gelmişti.

Suzy yatağın örtüsünü düzeltti. Sonra "yaralarını" acıtmamak için büyük bir dikkatle Switters'ın üzerine uzandı. "İşte iyi geceler öpücüğün," dedi, ama bir değil, bir dizi öpücük geldi, Switters'ın ağzı Suzy'nin küçük dilinin ıslak pembe hançeriyle durmadan bıçaklanıyormuşçasına, kesik kesik öpücüklerden oluşan bir dizi.

İlk dönem Amerika'sına özgü yamalı yorganın altında, çiçek desenli çarşafın üzerinde, Switters Suzy'nin pembemsi biyolojik ısısını, oyuncak bebek evinin kalıntılarını kuşatan dumansız ateşi ve artık kömürleşmiş çamur turtasını hissedebiliyordu; "uygar" kızların artık on iki yaşında evlenmediklerinin ne bilindiği ne de umursandığı, daha yaşlı merhametsiz erkeklerin bu arzulardan istifade etmek isteyebilecekleri ya da kulak tırmalayıcı nevrotik seslerin buna çok kızabileceği, kültürel şartlanmalardan bi haber bir kaynaktan yayılan yumuşak, eski, aptalca bir yanma hali. Yanıp tutuşan Switters ortalayıp hareket etmeden öylece kaldı, yalnızca dikkatli, tahrik etmeyen, sıkıştırmayan amcavari elini hafifçe Suzy'nin küçük, gelişmiş kıçının üzerine koydu.

Suzy, "Bana kendinle ilgili bir şey söyle," diye talepte bulundu.

"Tamam. Ateş etmek."

"Hayır, yani, benim bilmediğim seninle ilgili doğru bir şey söyle. Gizli bir gerçek. Başka kimsenin bilmediği."

Switters bir iki dakika düşündü. Sonra, "Bir şeyin ne kadar çok reklamını görürsem, o malı o kadar az satın almak istiyorum," diye açıkladı.

Bir nedenden dolayı Suzy bunun şimdiye kadar duyduğu en radikal, acayip, beklenmedik ve akıllıca laf olduğunu düşündü. Kıkırdayıp hayretle başını iki yana sallayarak Switters'ın üzerinden dikkatle kayıp indi ve kapıya yöneldi. "Gitmem lazım. Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa şu küçük zili çal yeter."

Switters masanın üzerinde, süt bardağının yanında duran bakır zile baktı ama bir şey demedi.

"İnanılmazsın," dedi Suzy. "Keşke..." Birden sustu ve odadan çıktı.

Switters gecenin çoğunu yatakta uzanıp Suzy'nin cümlesini onun adına tamamlamaya çabalayarak uyanık halde geçirdi.

California Eyalet Kütüphanesi, Sacramento'nun eyaletin başkenti olması dolayısıyla Sacramento'da yer alıyordu. Büyüleyici, açgözlü Los Angeles'ta Hollywood izi vardı; pitoresk, deli dolu San Francisco'nun Golden Gate Köprüsü vardı; kırsal, otoriter Sacramento'nun –Amerika'nın daha sakin atan gerçek nabzı– Capitol Alışveriş Merkezi vardı. Bu alışveriş merkezinde, Capitol binasının devasa altın kubbesinin altında, geniş, yanları ağaçlıklı caddelerin sonundaki eyalet kütüphanesi değerli pek çok kitabı barındırıyordu.

Switters, kütüphanede Fatimalı Hanımımız hakkında minimum düzeyde kitap bulunduğu ve araştırmalarının büyük bir kısmı için yine internete dönecekleri yönündeki beklentisine karşın –ki bu beklentisi doğru çıkmıştı– yine de Suzy'nin kütüphane deneyiminden geçmesini, mekânın silme kitapla kaplı olmasına katlanmasını, kendisinin ifade ettiği gibi "sızıntı"nın tadına bakmasını istiyordu: kitaplar okunmadığında bile kitap raflarından sızma eğiliminde olan bilgi ve güzellik.

"Sanal gerçeklik yeni bir şey değil," dedi Switters, Suzy onu kitap sıraları arasında iterek gezdirirken. "Kitaplar, okunmayı hak edenler, her zaman sanal gerçeklik üretmişlerdir. Tabii ki, kültürel ve duyusal aşamalar aşılmadıkça gerçeklik sanaldan *başka* nedir ki?"

Suzy suskundu ama Switters ışıklı, minik düşünce kurtlarının Suzy'nin yarı ham elmasını içten kemirdiğini duyduğunu hayal ediyordu. Bedeni beyinden önce olgunlaştıran DNA bu konuda kesinlikle hile yapmıştı.

Banliyöye dönüş yolunda, tonlarca cilt kitap ve edebi eserin ağırlığını üzerinde hisseden Switters kiralık, açılıp kapanabilir sandalyesine pilotluk ederken, Suzy rotacı, hemşire ve tur rehberini oynarken Sacramento'nun füze, silah sistemleri, kek karışımları, patates cipsleri ve tabutlarıyla dikkat çekmesi gerçeğinin orayı tam bir Amerikan şehri yapıp yapmadığını tartıştılar. "Tamam ama yani Sacramento'ya aynı zamanda Dünyanın Kamelya Başkenti de deniyor," diye hatırlatmada bulundu Suzy.

"Birkaç hafta önce Dünyanın Köpek Leşi Başkenti'ndeydim. Kamelyanın bir yenilik olduğunu söylemem gerekiyor." Suzy'nin aklında köpek leşleriyle ünlü olacak kadar berbat bir yerle Switters'ın

sözde yara bereleri arasında bir ilişki kurmaya çalıştığını sezen Switters, ezberden bir Buson haikusu okuyarak daha şiirsel ve romantik bir hava yaratmanın yolunu aradı.

"Bir kamelya düşer,
Dökerek yağmur suyunu
– dünden kalan."

Suzy, "Sandalyeni şuraya çeker misin?" diye sordu birden, Switters'ın önce motel zannettiği benzin istasyonuna işaret ederek. "Lavaboya gitmem lazım."

"*Tuvalet* desene, canım. Texaco'nun o hizmeti lavaboda verdiğini sanmıyorum."

"Her neyse."

"Hayır, önemli değil. Zekice konuşmak özgür ülkemizde baskı altında tutuluyor ve olabildiğince desteklenmesi gerekiyor."

Switters Suzy'nin yokluğunda, onu kamelyası dünden kalan suyunu dökerken kafasında canlandırmamaya çalışarak beş dakika geçirdi.

Suzy eve vardıklarında Switters'ı dinlenmesi için bıraktı.

Akşam yemeğinden sonra bilgisayarın yanına gittiler ve Fatima testisinin tıpasını açtılar. Fincanları çabucak dolup taştı.

Çocuklar on yaşındaki Lucia, dokuz yaşındaki Francisco ve yedi yaşındaki Jacinta'ydı. Yoksuldular ve hiç eğitimleri yoktu. 1917'de o ilkbahar akşamı otlaklardan geri dönünce büyülenmiş ve hemen hemen vecit halindeydiler sanki. Lucia yemeğini mutlu bir suskunluk içinde yedi, Francisco'nun da dikkati dağınıktı ve sessizdi ama küçük Jacinta çok ufaktı ve kendini tutamayacak kadar heyecanlıydı. (Amcasının, Lucia'nın babasının kiraladığı otlağın olduğu yerde) Cova da Iria'nın kuzey yamacında kör edici bir ışıkla çevrelenmiş güzel bir kadın tarafından ziyaret edildikleri haberiyle ağzındaki baklayı çıkardı, bu bakla zaman içinde büyük bir olay olacaktı. Birkaç kez şimşek çakmasının ardından (açık ve güneşli bir gündü) başlarından birkaç metre yüksekteki bir noktada, bodur bir ağacın üst dallarında görünmüştü onlara. Switters Lucia'nın daha sonra kadının bir kemer ya da kuşak yardımı olmaksızın belinde toplanan, göz kamaştıran beyaz tuniğini, göğsünün üzerinde dua eder şekilde tuttuğu zarif ellerini ve ellerine dolanan inci boncuklu tespihi, kusursuz incelikteki yüz hatlarını, yüz ifadesinde beliren kederi ve anaç kaygıyı, bir

gelinin sahip olmak isteyeceği hoşluğun çok daha fazlasını, yaydığı ışığı ("en parlak güneş ışınlarının içine işlediği en saf su ile dolu kristal bir kadehten daha berrak ve parlak") tarif edişini yüksek sesle okurken, Suzy'nin bizzat kendinden geçtiğini fark etti. *Şu ya da bu sebepten dolayı, bunun iyiye işaret olmadığını* düşündü Switters.

Switters, Hanım'ın iniş patikası olarak seçmiş olduğu çalılığın içinde botanik bir sondaja girişmelerini önermeye niyetlendi. Portekizcede buna *çarrasqueira* deniyordu, yani pırnal. Acaba psikotropik özellikleri olabilir miydi pırnalın? Çocuklar yapraklarını çiğnemiş ya da belki kazara polenlerini solumuş olabilirler miydi? Yazık ki, Suzy böyle bir yaklaşıma açık olsa bile, Rahibe Francis'in Kutsal bir Kalp Krizi geçirme olasılığı vardı ve bu durumda A notu söz konusu olamazdı.

Yine de Fatimalı çocukların önceki yıl bir melek tarafından iki kez ziyaret edildiklerini öğrendiklerinde, Switters kendini tutamadı: "Televizyon yok, radyo yok, okuma yazmaları yok. Çocuklar bazen kendi kendilerine eğlence bulurlar. Bu kutsal hayaletleri ilk gören hep en büyük kuzen Lucia ve hep onunla konuşuluyor. Belki küçük Lucia'nın geniş bir hayal gücü ve etkisinde kaldığı tek olağanüstü materyal olan Kutsal Kitap'taki hikâyelerle beslenen bir fantezi dünyası vardı ve Lucia, tıpkı Tom Sawyer'ın Huckleberry Finn'e yaptığı gibi, yaşları daha küçük olan çocukları fantezilerinin içine çekti."

Suzy itiraz etti. "Neden böyle olumsuz olmak zorundasın bilmem. Mucizelere filan inanmıyor musun?"

"Pekâlâ, biliyorum ki evrenin insanı şaşkınlığa gark eden bir yer olduğu tecrübeyle sabit ve sözde konsensüse dayanan gerçeklik bir buzulun görünen kısmından başka bir şey değildir. Bakire Meryem'in ölüm döşeğinde Portekizceyi kusursuz konuşmasına ve Ortadoğulu Yahudi bir ana yerine Roma Katolik Pazar Okulu'nun bir portresi gibi görünmesine pek inanasım gelmiyor. Doğru hatırlıyorsam şayet, İsa'dan sonra bin yılı aşkın bir zamana kadar tespih yoktu, öyleyse niye..."

"Aman! Tanrının zamanı bizimkiyle aynı değil."

Switters gafil avlanmıştı. Kesinlikle doğrusal zaman lehine tartışmayacaktı, yaşadığı onca şeyden sonra. Bugün yarın *idi*, değil mi? Ya da en azından gelecek oldukça rutin bir şekilde bugüne sızıyordu. Geçmiş de öyle.

"Her neyse, ya, bütün insanların güneşin gökyüzünde dans ettiğini filan görmelerine ne diyeceksin peki? Ekimin on üçünde. Onlar Huckleberry Finn değildiler."

"Hımın," diye hımladı Switters. "Bu da kendi içinde ilginç. Cova da Iria otlaklarında Hanım'ın veda performansı ve kehaneti için

çocuklara katılan yetmiş bin insanın aşağı yukarı yarısı sersemleten boyutlarda meteorolojik bir ışık şovuna tanıklık ettiklerini iddia etti. Diğer yarısı hiçbir şey görmedi. Bundan ne çıkarırız, canım? İnsanlığın o yüzde ellisi mi kitlesel halüsinasyona duyarlı?"

"Ya da o yüzde elli Tanrının mucizelerini görebilecek kadar saf, geri kalanı da senin gibi."

"Yüzde elli saflık? Vay, keşke bu rakam biraz daha yüksek çıksaydı! Ben şahsen senin odaya her girişinle kutsal bir mucizeye tanık oluyorum."

"Of, Switters!"

Suzy kısa bir süre sonra Switters'ı yatırdığında –Switters yorgun değildi ama itiraz etmedi– dilinin tamamıyla iyi geceler öpücüğü verdi.

1946'da bir röportajda Lucia'ya Fatimalı Hanım'ın dünyanın sonuyla ilgili herhangi bir açıklamada bulunup bulunmadığı sorulduğunda, (o sırada laik bir rahibe olmuş olan Rahibe Mary dos Dores) bu soruya daha ziyade kovboyvari eğilimleri olan CIA'li bir memur gibi yanıt vermişti. "Bu soruya cevap veremem," sözleri dökülmüştü ketum dudakları arasından. Bildirildiğine göre, Lucia, "Ulusal güvenlik nedenlerinden dolayı," diye eklemişti.

Gelecekte meydana gelecek homo sapiens revüsünde muhtemel bir son perdenin başlama zilinin çalmasının yakın olup olmadığıyla ilgili –aslında Lucia'dan başka kimsenin duymadığı kehanetlerde– Lucia'nın gezegenimizin geleceğiyle ilgili tam olarak iyimser bir hayali yoktu. Örneğin, Lucia, 13 Ekim 1917'de aralarında kendisinin ve kuzenlerinin de olduğu otuz beş bin insanın izlediği iddia edilen ilahi çaça dansı gösterisinin, güneş tarafından icra edilmediğini, alevler içindeki bir kuyrukluyıldızın ön gösterisi olduğunu, Hanım'a göre (ve dünyanın her yerinde astronomların tartıştığı) bir gün geri gelip okyanusları, gölleri, nehirleri kurutup, dünyanın bitki örtüsünün üçte birini solduracak bir ateş topu tarafından gerçekleştirildiğini söylüyordu. Yo, tam olarak gezegenin ölüm cezasına çarptırılması değildi ama belki para cezasından ve yüz saatlik kamu hizmetinden daha ağırdı bu.

Onların merakını uyandıran kıyamet olsa da, Fatima'nın müminleri emeklerinin karşılığını aldılar. Beyaz giysili hayalet doğrudan Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden hemen sonra ülkeye bir salgın hastalık geleceği ve şu iki çoban çocuğun da kurbanların arasında olacağı kehanetinde bulunmuştu. 1919'da önce Francisco,

derken Jacinta, Avrupa ve Kuzey Amerika'da yirmi milyon insanı öldüren grip salgınına yenik düştüler. Hanım bu kehanetinde hedefi on ikiden vurmuştu, yaklaşan kıtlık kehanetinde ise hedefi kıl payı kaçırmıştı: Bir şarap mantarının bütün Avrupa'ya yayılacağı, üç yıldan fazla süreceği ve çürümemiş üzüm bırakmayacağına işaret etmişti neredeyse.

Rusya'nın "günahlarını tüm dünyaya yayacağı" yolundaki ikinci grup kehanetlerinin tahminindeyse neredeyse isabet kaydettiği düşünülebilirdi. Şiddetli bir şekilde tehdit etme ve azarlama eğiliminde olan Hanım, hayatlarını düzeltmezlerse, af dilemezlerse ve şakır şukur tespih çekmezlerse bunun bedelini çok feci ödeyecekleri konusunda insanları defalarca uyarmıştı, belli ki komünizmi doğası gereği kusurlu ekonomik sistemlerden daha kötü gördüğünden, özellikle komünistlere karşı sertti. *John Foster Dulles'vari*, diye düşündü Switters ama parlatılmış ahşap zemine ya da önünde serili duran antika eski kilimin üzerine kontrolsüz bir tükürük ateşi açacağı korkusuyla söze dökmedi. Zira tükürmezse, Bobby onu asla affetmezdi.

Perşembe öğle sonrasıydı ve Suzy bir önceki güne göre daha istekli bir halde okuldan doğruca eve gelmişti. Switters'ın ısrarıyla ikisi dikkatlerini Fatima kehanetleri ve uyarıları üzerinde toplayarak, internet çıktılarını elemek için küçük çalışma odasındaydılar. Suzy formasını kot pantolon ve eşofman üstüyle değiştirmek istemişti ama Switters'ın ricasıyla okul formasıyla kalmıştı. Switters'ın amacının günaha teşviki azaltmak mı, yoksa kendine işkence etmek mi olduğu tartışılabilirdi. Her neyse, Switters onları birbirinden ayıran gergin havada epey bir süre Suzy'nin eteğinin plilerini saydıktan sonra bir kâğıdı havada sallayarak, "Bu!" diye bağırdı. "İşte bu! Üç gündür ortaya çıkardığımız ilginç haber insanın aklını başından alabilir."

"Hani?"

"İşte burada." Suzy'ye uzattığı bilgisayar çıktısı Hanımımızın üçüncü ve son kehanetiyle ilgiliydi. Bu kehanette bulunduğu vakit çocuklar bununla ilgili olarak, çok önemli olduğu, bazılarına neşe, diğerlerine keder getireceği dışında hiçbir şey söylemeyeceklerdi.

Güya bu kehanetin ortaya atılmasından yaklaşık yirmi üç yıl sonra, 1940 dolaylarında, daha önce Lucia Santos olarak bilinen rahibe gizli kehaneti yazmış ve 1960 yılında ya da bu tarihten önce ölürse ölümünden sonra açılması talimatıyla zarfı yapıştırmıştı. Zarf Portekiz'de, Leiria piskoposunun ofisindeki kasaya kilitlendi; kilise kaynakları 1957'de papa XII. Pius tarafından, sıkı güvenlik önlemleri altında Roma'ya getirtilene kadar orada kaldığını söylediler. Pius

zarfı açmaya can atıyordu ama Lucia hâlâ hayattaydı. XII. Pius merakını hiçbir zaman gideremeden 1958'de ölürken, doğrusu Lucia 1997'ye gelindiğinde hâlâ nefes alıp veriyordu.

Kilise bunu ne doğrulayıp ne de yalanlarken, yüksek mevkilerdeki Vatikan kaynakları, 1960'ta bir gün Pius'un halefi Papa XXIII. Johannes'in nihayet gizemli zarfı açtığını iddia ettiler – ve içinde yazan "korkunç haber" üzerine üç gün boyunca ağladığını. Geri kalan ömrü boyunca, XXIII. Johannes herhangi bir kişiyle bunu tartışmayı inatla reddetti ve mesajın, geçen yaklaşık kırk yıl boyunca hıçkırarak ağlayan papa dışında kimse tarafından okunmadan papalık sarayında bir mahzende olduğu söylendi.

"Evet," dedi Suzy. "Bu gerçekten süper. Ama işte ne yazdığını bilmeden onun hakkında nasıl yazı yazabilirim ya?"

"Spekülasyon yaparız."

"Nasıl yani?..."

"Yani yayınlanmış kehanetlere dayanarak son ve kayıp kehanetin içeriğini tahmin etmeye çalışırız. Eğlenceli olabilir. Çelişkili bir kaynaktan gelen, çağımızın bir papasını tam üç gün zırıl zırıl ağlatan muhtemel işaret ne olabilir?"

"Ama bazılarını da neşelendirecek olan şey."

"Kesinlikle. Düşün hele."

Suzy'nin yüzünü buruşturmasından bu konuyu ciddi ciddi düşündüğü anlaşılıyordu. "Kaşlarını çattığında şirin oluyorsun," dedi Switters.

Suzy üvey ağabeyinin niyetine şaşırmış ve gözü korkmuş görünüyordu ve sonunda karşı çıktı. "Hayır, sadece hikâyeyi anlatmak istiyorum. Ya işte, çocukları, Hanımımızı ve olup biten her şeyi anlatacağım. Rahibe Francis bile bu konu hakkında pek bir şey bilmiyor. Bilmediğini söyledi. Sınıftakilerin bu konu hakkında en ufak bir fikirleri bile yok ya. Bu güzel bir hikâye, bu yüzden bu hikâyeyi herkes için yazmak istiyorum. Tamam mı?"

Switters omuz silkti. "Sana kalmış. İstersen malzemeleri düzenlemene yardım ederim, sen oradan seçersin."

Suzy başını eğdi."Switters? Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"*Nein*," diye yalan söyledi Switters. "Beni hayal kırıklığına uğratacak tek şey okul idaresinin seni kilit altına alması olur. Bundan iyisini yapabilecek kadar akıllısın. Sen aleni bir tehditsin."

"Switters."

"Koltukaltlarının tadının krem şantili çilek gibi olduğuna bahse girerim."

Switters'ın annesi periyodik oda kontrollerinden birini yaptığı sırada Suzy kayarak Switters'ın kucağına oturmuş, sarımsı kahverengi kollarını Switters'ın boynuna dolamış sıkıca tutuyor, dil kasları ininden fırlamak üzere olan bir çitanın arka diz kirişleri gibi titriyordu. "Hey, hey, çocuklar," diye serzenişte bulundu Eunice.

"Abime birazcık minnettarlık ve şefkat gösteremez miyim?" diye sordu Suzy. Sesinin tonu meydan okur gibiydi.

Eunice, "Çok fazla TV seyrediyorsunuz, genç bayan," dedi, biraz esrarengiz bir şekilde.

Yüzü kızaran Suzy, kendini savunmak üzere ayağa kalktı ama Switters araya girdi. "Annem haklı," dedi sakince. Ulaşabileceği uzaklıktaki bir sehpadan ilk dönem Amerika'sından bir şömine tavasının şekli verilmiş dökme demirden bir kül tablası kaptı ve çalışma odasının öbür ucundaki yüz ekran Sony'yi göstermek için bu kül tablasını kullandı. "Tam şurada bir sorun var," diye bildirdi. "Totem sırığı kadar gücü mü yok, yoksa bir fare kadar cesareti mi yok? Geber, şeytan kutusu, geber!" Bunun üzerine kül tablasını fırlatınca TV'nin plastik kasası çatladı, (kasıtlı ya da değil) ekrana isabet ettirmeyi kıl payı kaçırdı.

Monticello hatırası kül tablasının büyük bir şangırtıyla sekerek yere düşmesi üzerine annesi nefes daralmasıyla feryat arasında bir ses çıkardı, Suzy ise Switters'ı 1917 Portekiz, Fatima'dan beri dünyayı şereflendiren en şaşılası varlık olarak gördü.

Switters, ailece akşam yemeği yemeye boş vererek, dikkat çekmeden sessizce çıkıp, servis penceresine kadar gidebileceği bir Kentucky Fried Chicken restoranı olduğunu bildiği Rancho Cordova'ya doğru sürdü arabasını. "Anlıyorum ki," dedi siparişini alan efendi, ergenlik sivilcesi kırmızısı sakar çocuğa (onun Brian'a çok benzediğini hayal ediyordu), "KFC hâlâ albayın orijinal kızartma tarifini kullanıyor. Öyle mi?"

"Ah, evet efendim, öyle."

"On bir gizli bitki ve baharat. Öyle duymuştum."

"Evet, efendim. Öyle sanırım."

"Onların ne olduğunu bana söyleyebilir misin?"

"Ha?"

"On bir gizli bitki ve baharat. Bana neler olduklarını söyle."

Sersemlemiş olan çocuk oldukça heyecanlı bir şekilde gözlerini kırpmaya başladı, sanki göz açıp kapayıncaya kadar müşteri ve kendi suratı gibi kırmızı, üstü açılabilen araba ortadan kaybolacakmış gibi.

"Aptalı oynama," diye hırladı Switters. "On biri birden hemen aklına gelmiyorsa, dokuz ya da on tanesi de olur."

Çocuk kendini toparladı. "Aa, üzgünüm, efendim. Onlar bizim gizli tarifimizdir. İlerler misiniz?"

"Sana kırk dolar ödeyeceğim." Sivilceli surata doğru iki yirmilik banknot salladı.

"Hayır, efendim," dedi çocuk, biraz korkmuş, biraz hiddetli, şu, müdürü çağıracağım yoksa ifadelerinden biriyle omzunun üzerinden bakarak. "Yapamam... İlerlemeniz gerekiyor."

"Peki ya sana bu arabanın bagajında kız arkadaşının olduğunu söylersem?"

Gözleri, sivilceleri patlayacakmış gibi görünene kadar büyüyen genç adam birazdan bağıracak ya da geri çekilecek gibi görünüyordu ama salt Switters onu öfkeli, hipnotize edici bakışıyla zorla yerine sabitlediğinden bütün bedeni felç olduğu için, ikisini de yapmadı. "Be-ben yapamam..." diye kekeledi cılız bir sesle. "Ben sadece kasiyerim. Pişirilmesiyle ilgili... hiçbir şey bilmiyorum."

"Albaya aşk ya da para için ihanet etmeyeceksin yani? Kız arkadaşının hayatını kurtarmak için bile mi?" Switters birden bakışlarını yumuşattı ve çocuğu bir atlıkarıncayı renklendirebilecek bir tebessümle aydınlattı. "Tebrikler! Başardın, dostum. Sınavı geçtin." Elini uzattı ama çocuk Switters'ın elini sıkamayacak kadar şaşkındı. "Ben dedektif, eee, Poe, Merkezi Haberalma Örgütü'nden Audubon Poe. Kuşkusuz farkındasındır, CIA'in bugünlerde esas sorumluluğu albayın on bir gizli bitkisi ve baharatı gibi, Amerikan şirketlerinin çıkarlarını harici hain rakiplerden korumaktır. Bu mücadelede önemli bir rol oynuyorsun, dostum. Öyleyse aferin! Hükümetin seninle gurur duyuyor ve eminim albay da seninle gurur duyardı – sevgili ihtiyar onun bunun çocuğu gastronomları taklit ederek kuşku uyandırmayan yavan bisküvilerinin üzerine döktüğünüz sos kadar ölü olmasaydı şayet."

Switters çocuğa bir yirmilik fırlattı. "Bu gece izin al," diye teşvik etti onu. "Düşünce ve sorumluluklarından kaçmanı sağlayacak bir yetişkinin sana altı kutuluk bira alması için başının etini ye. Evde, tabii ki. Sacramento, aslında tam bir Amerikan şehri, sen de sahici bir Amerikalı kahramansın!" Gaza bastı. "Kız arkadaşını bir sonraki durakta bırakacağım!" diye bağırdı ve KFC alanından feryat ederek, *Amos'n'Andy* şovunda oynayanların yüzlerini sezonun büyük bir bölümü boyunca kapkara yapmaya yetecek kadar yanık lastik bırakarak çıktı.

Pek iyi bakmadığı ama yine de inci gibi olan dişlerinin arasında Cajun tarzı pişirilmiş bir tavukla Switters yeniden batıya yöneldi ve

gürleyerek, doğanın XIV. Louis'den intikam alması olarak nitelenebilecek cart portakal rengi günbatımlarından birinin içine daldı.

Switters akşam saat 22.00 olmadan dört direkli karyolasına dayanmış *Finnegans Wake* okuyordu ki kapısı hafifçe tıklatıldı ve Suzy ayaklarının ucuna basarak içeri girdi. "Akşam yemeğini kaçırdın," dedi.

"Dışarda yedim. N'aber?"

"Babam huysuzlandı biraz. Ya, senin neden onun televizyonuna saldırdığını bilmek istiyor."

"Evet. Güzel soru. Ben de bunu merak ediyordum. Sanırım banliyöde geçirdiğim son birkaç gün içimde uyuyan afacan çocuğu uyandırdı *diyebiliriz.*"

"Yani," diye sordu Suzy biraz kaş çatıp biraz sırıtarak, "şeytan mı sana yaptırdı bunu?"

"Şey, hayır, canım, hiç ilgisi yok. Şeytan bize *hiçbir* şey *yaptıramaz.* Şeytan, örneğin, bizi aşağılık yapmaz. Daha ziyade, biz aşağılık olduğumuzda, *biz* şeytan oluruz. Gerçek anlamda. Eylemlerimiz şeytanı yaratır. Tersinden söylersek, şefkatli, cömert davranırsak ve şükran duyarsak dünyada Tanrıyı da biz yaratırız. Ama bunun konuyla bir ilgisi yok. Sanırım babana söyleyeceğin en doğru şey muhtemelen onun televizyonuna hayata karşı duyduğum sevgi yüzünden saldırdığım olur."

Suzy, "Hayata karşı duyduğun sevgi mi?" diye fısıldadı, bu sanki ona hiç tanıdık gelmemiş, çok yeni bir kavrammış gibi neredeyse duyulamayacak bir sesle, lafı ağzında ve aklında yuvarladı, bunu kavraması biraz zaman alacaktı.

"Annem ne demek zorunda kaldı?" diye sordu Switters.

"Aa, o, 'Turta' –bazen sana *Turta* diyor– 'Turta gizemli bir adamdır, tıpkı babası gibi' dedi." Suzy, Switters'da hazırladığı içkiye limon kabuğu koyan bir barmen gibi altdudağını büken tuhaf, alaycı bir tebessüm izliyordu. "Ee, baban ne yapıyordu ki?"

"O gizemli bir adamdı."

"Gizemli bir adam," diye fısıltıyla tekrar etti Suzy, egzotik, ezoterik, ama lezzetli bir nosyon üzerine derin derin düşünür gibi – ve bu sefer Suzy, başucundaki okuma lambasının Switters'ın orasında burasındaki minik yara izlerini aydınlatmasını, onların gökevi tavanına yansıtılan takımyıldıza benzemesine yol açmasını seyrediyordu. Bir iki dakika sonra kibarca, "Ee, yarın ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Öncelikle Fatima ile ilgili biriktirdiklerimizi inceleyip, senin için ana hatları çıkarırım diye düşünüyordum."

"Aman Tanrım, Switters, öyle iyisin ki! Bunu yapmanı umuyordum ben de. Ya, yarın burada olmayacağım. Yarın yine babam anneni San Francisco'ya alışverişe götürüyor ve sanırım evde seninle yalnız kalmamı istemiyorlar. Bunun için okuldan sonra bir kız arkadaşıma gideceğim, sonra da Brian beni futbol maçına götürecek."

"Brian sporcu, öyle mi?"

"Hayır, o oynamıyor. O amigo."

Switters'ın yüzü aydınlandı. "Amigo. Ek iş olarak Kentucky Fried Chicken'da çalışıyor olabilir mi?"

Suzy düğünçiçeği perçemlerini olumsuz bir devirle salladı. "Şey, erken gelmeye çalışacağım. Maçın ilk çeyreğinden sonra filan. Herhalde atlar eve gelirim. Aile birliği saat ona kadar San Francisco'dan dönmeyecek. Bana öyle dediler."

"Ama sen maçtan erken çıkıp eve mi geleceksin?"

Suzy ince kuştüyü kirpiklerini neredeyse yüz kızarıklığını süpürene kadar indirip, hiç olmadığı kadar ciddi, "Seninle beraber olmak için," dedi. Yatakta hantal bir şekilde kayarak Switters'ın yanına sokuldu, ona küçük ama ıslak bir öpücük kondurdu, Switters'ın bir elini *Finnegans Wake*'in cildinden çekip, kendi kasığının civarında bir yere koydu. "Seninle birlikte soyunmak istiyorum," dedi, bunu ağzından kaçırdı, yumuşak ama güçlü bir sesle, buhar fışkırır gibi.

Switters kaz yumurtası yutuyormuşçasına güçlükle yutkundu. Gırtlağındaki titreme geçince, "Emin misin?" diye sordu.

Suzy ciddiyetle başını salladı. "Ben... öyle düşünüyorum. Sen benim....benim... Ama ben... Burada olmaya çalışacağım. Gelemeyebilirim ama."

Ertesi gün ev Switters'a kalmıştı. Switters, Maiden Lane'in butiklerine gidecek olan Mercedes sedanın üç arabalık garajdan hareket ettiğini duyana kadar yataktan çıkmadı. Sonra fıstık ezmeli ve soyalı domuz pastırmalı sandvicini alıp yüzme havunun başında kahvaltısını etti. Havuz mevsim nedeniyle boşaltılmış, üzeri, Switters'ı bir anda hızla Inti'nin *Bakire*'sine ve Amazon güneşinden boşuna uzak tutmaya çalıştığı teknenin yırtık pırtık gölgeliğine götüren mavi plastik muşamba ile kaplanmıştı. Orası Seattle'dan daha sıcak ve daha kuru olsa da kasımda Sacramento güneşinden çekinmeye gerek yoktu. Eunice'in evlilik piyangosunda kazanmış olduğu sıvalı çiftlik evini kuşatan golf sahası, Sokrates'in son kokteyli kadar yeşildi ama

sahayla, batıya uzanan kıyı şeridi ve doğuya uzanan Sierra Nevada arasında kalan her şey, öylesine sarı, tozlu, sefil ve bitaptı ki Switters'a ikinci sınıf bir hayvanat bahçesindeki aslan nüfusunu hatırlatıyordu. Orası görsel olarak sütsüz, çıtır çıtır mısır gevreği gibi görünüyordu gözüne. Buğday ve arpanın yakın zaman önce biçildiği şu anızlı tarlalara doğru gitmek üzere olduğunu fark etti, yayan gitmektense sandalyeyle gitmek daha iyi olurdu. Inti'nin çelik gibi tabanları bile delik deşik olabilirdi.

Kahvaltı bitince Switters meditasyona girişmeye karar verdi. Başlamak dahi zor olacaktı –içindeki düşünce nehrinin ve laf kalabalığının Buda'nın barajlarını taşıran ve paramparça eden bir sürati vardı– ve o sabah buna başlamak özellikle güçtü. Fakat Bobby ona vanaların nasıl sıkılacağını öğretmemişti, ne düşünceleri besleyerek ne de düşünmemeye çalışarak edilgin bir halde öylece oturdu ve yavaş yavaş akıntı dinmeye başladı – akışı durdurulamayan tek bir damla hariç ve bu damlanın kaynağı Suzy idi. Böylece yaklaşık bir saat sonra, *Boş ver!* diye düşünüp vazgeçti. Bunu iliklerine işleyecek kadar yapmamıştı ama ıssızlığa, havaalanlarının en büyük şehirlere yaklaşmasından daha çok yaklaşmıştı; görünmez siluetine bir an bakmış, kokusuz dumanını solumuştu; ve bu sonsuz olduğu için bir dahaki sefere bir bilet aldığında oraya varacağını biliyordu. Başka bir gün. Bugün, iyi kötü, Suzy'yi düşünecek gündü.

Genç bir kızın cinsel arzularında çok tatlı bir şey var, diye düşündü. *Bu arzularda kederli ve mutlu bir tatlılık var*. Suzy'nin arzusu orgazm olma arzusu değildi: Bu yıllar sonra gelirdi. Onun arzusu bazen bedenini hafifçe titretecek olan cinsel kasılmaların artması da değildi; ya da ille de aşk ve şefkat özlemi değildi: Aslında bir kız ailesinden ve arkadaşlarından ne kadar çok sevgi görüyorsa, o kadar az onların parçası oluyordu. Bu başka her şeyden gayrı *bilgi* alma özlemiydi. Erkekler hakkında bilgiler vardır; Suzy erişkin yaşamının muhtemel gizemli enginliklerinde seyretmek için, karanlık yerlerde erkeklerle yalnız kalma konusunda bir başlangıç yapması gerektiğini sezinliyordu. Bilinçaltı böyle bir bilginin yetişkinlerin dünyası için çok yaşamsal, elzem olduğu sinyalini veriyordu ona ve kendilerine has sebeplerden hormonları, kabaran arzular ve ürpertilerden bir yaylım ateşiyle bu sinyalleri artırıyordu. Cinsel istekte saklı olan ise var olmanın gizemiyle bir şekilde bağlantı kurmak için derinlerde duyulan arzuydu ama gençlerin özleminin yetişkin evreninin; penisin uzun bir gölgesinin düştüğü, vajinanın ise hem utanç hem de kurtuluşa geçit olduğu bir evrenin daha küçük (ama o sırada hiç de küçük görünmezlerdi) gizemlerini çözme yolunda korkutan ama

iyimser bir arzunun üzeri örtülmüştü. Yaşı daha büyük çoğu kadında bu tatlılığın eksik olması, genç kızların o denli ürkekçe, umutsuzca sahip olmak istedikleri, özellikle erkekler söz konusu olduğunda, hüsrana uğratıcı ve tatminden uzak bulabilecekleri bilgiye çoktan ulaşmış olmaları yüzündendir.

Switters tekrar içeri girdi ve modası tamamen geçmiş yayıklar, çıkrıklar ve rahat olmayan, sallanan ahşap sandalyeler arasında manevralar yaparak evde bir süre dolandı. Zaman makinesinde bir yolculuk yapması teklif edilseydi, koloni Amerika'sı tercih edeceği uğraklar listesinin çok altlarında olurdu, yine de Jefferson, Franklin ve hepsinin iyi içki arkadaşları oldukları, belki B.B.H. Kulübü üyesi bile olmayı hak edebilecekleri yolunda şüpheleri vardı. Son yüz elli yıl içinde tek bir hükümet liderinin kulüp üyesi olduğu söylenemezdi.

Switters'ın şimdi daha yakından incelediği annesinin dolabındaki giysiler, ilk dönem Amerika'sının sert faydacı dekoruna tezat oluşturacak biçimde, şık ve lükstü. Switters'ın şayet *Tricycle* ve *Soldier of Fortune* yerine *Vogue* ya da hatta *Newsweek* okusa tanıyabileceği, her biri bir İtalyan adıyla (Oscar de la Renta, Dolce&Gabbana) süslenmiş, göze çarpmayan ama kibirli ufak bayraklarıyla dalgalanan, siluetlerini taklit ettikleri bedenden yoksun bir halde orada asılı duran eşyalar, yumuşak, tiril tiril pantolon takımlar, parlak kumaştan siyah kokteyl elbiseleri, kuzudan kırkılmış mat süet ceketler. Eunice de bunların hakkını veriyordu, Switters'ın bunu kabul etmesi gerekirdi, ancak kızıl saçlarını topuz yapan, yüzü buruşmaya meyilli, elli yedi yaşındaki Eunice'te, annesi Maestra'nın o yaştayken sahip olduğunu hatırladığı büyüleyiciliği göremiyordu. Switters'ın incelediği Dwayne'in dolabı da, aptal golf kıyafetleriyle ve Switters'ın Chiang Mai horoz dövüşünde bile giymeyeceği parlak takım elbiselerle doluydu.

Yavaş yavaş Suzy'nin odasının kapısına doğru yöneldi ama tam kapının tokmağını tutmuştu ki kendisine bu kutsallığı ihlal etme izni veremedi. O hiç de *o tarz* bir casus olmamıştı. Orada uzunca bir süre düşünerek oturdu, yine de.

Suzy hissetmek istemiyor, o öğrenmek istiyor. Suzy onu bekleyen "gerçek" hayatın hayali imgesini somutlaştırmayı; biçim değişikliklerine, belki, hayali kozasını çatlatıp, onu dışarı çıkaracak, ıslak kanatlı, kararsız kelebekten eş olmanın ve anneliğin yeşil yapraklı bahçelerine doğru bir metamorfoza kendini hazırlamayı arzuluyordu. Eee, Switters mükemmel bir öğretmen olamaz mıydı? Sadece deneyimi değil, aynı zamanda sadakati, ilgisi vardı. Eğer erkek ereksiyonu

çoğu kadın için, iyi ya da kötü, dünyada yönünü bulmasına yardımcı olacak bir pusula ise, onunkinden daha iyi bir alet mi bulacaktı? Ne olmuş yani, ya *Amelia Earhart** *pipimi* uçağına almış olsaydı... Switters Bobby'nin eski zamanlarda amca ya da dayıların bu işi başlattığıyla ilgili hikâyesini hatırladı. Ama hayır. Switters vicdanına bu düşünceyi kakalayamadı. Yatak odası derslik değildi. İnsanın deneme yanılma yoluyla tek başına geliştirmesi gereken bazı beceriler (*beceri* doğru sözcük ise şayet) vardı. Güzelce cilalanmış kürsüsünden Suzy'ye seksi "öğretmek" onu ilkgençliğin delilik ve beceriksizliklerinden mahrum edecekti: utanç ve sakarlık, endişe ve merak, müzevir lekeler ve elin ayağa dolaşması – bütün o şapşal coşkular ve yapışkan sürprizlerin hepsi acemi şehveti olduğu yerden tutup çıkarmak için. Bu süreci daha etkin hale getirmeye ne hakkı vardı? Suzy'ye *herhangi bir şey* öğretmeye ne hakkı vardı? Akşamüzeri bu soruyu kendine tekrar sordu, aile bilgisayarında Fatima hikâyesinin taslağını tamamladıktan sonra kendisinin aşağıdaki kışkırtıcı bölümü eklediğini fark etti.

Bakire Meryem, Tespihli Hanım tebdili kıyafetindeyken, 1917'de altı kez Fatima'da çocuklara göründü. 1531'de geri dönerken, Meksika, Guadalupe'u gecikmeli dönüş turunun ilk durağı olarak seçmişti, dendiğine göre suretini yoksul bir yerlinin ponçosuna nakşederek ona Mexico City'nin dışına bir kilise yapılması talimatı verdi. Üç yüz yıl sonra (Tanrının zamanı bizim zamanımızla aynı değildir) bir sonraki durak olan Paris'te bir şapelde bir rahibe adayına göründü. Bu kez ona üzerinde kendi sureti ve kendisine düzenli olarak okunan duaların bulunduğu bir madalya döktürmesini istediğini söyledi. 1858'de Lourdes'da yolun aşağısındaki mağarada on sekiz defadan az olmamak üzere görünerek ve kendinden Doğuştan Lekesiz diye bahsederek nispi bir ışıkla geri döndü. Muhiti sevmiş olmalı ki dört çocuğa görünmeden önce Fransa, Pontmain'de ortaya çıkıp şerefine bir kilise daha inşa ettirmeyi başardı. 1879'da İrlanda'da bir köy şapelinin üzerinde havada durdu; birkaç yerde kırk bir defadan az olmamak üzere çeşitli gençlere görünerek 1930'larda Belçika'yı en yüksek makam haline getirdi, Beauraing'de kendinden Altın Yürekli Bakire, Banneux'da Yoksulların Bakiresi diye bahsetti. Amsterdam'da 1945 ile 1959 arasında kendine Bütün Ulusların Hanımı diyerek kadife eldivenlerini çıkardı ve papaya ona Yardımcı Günah Affedici, Arabulucu ve Avukat unvanlarını bağışlaması için bir dilek-

* Atlas Okyanusu'nu tek başına geçen ilk kadın pilot. (y.h.n.)

çe verdi. 1981'den başlayarak Dünya'nın Anası olarak, bu da kesmedi, Barış Kraliçesi olarak tanınmak isteyerek dünyanın en anası bellenmiş iki yerine, Ruanda ve Bosna'ya indi. Kötü yerlerden bahsetmişken, sureti birkaç yıl önce Florida'da bir finans şirketinin yanına eklendi, oysa o şirkete kredi başvurusunda bulunmamıştı.

O halde, benim buğusu tüten küçük Çin portakalım, sormak zorundayım: Bütün bunlar olurken, İsa neredeymiş? Meryem birçok defa görünür, daha fazla tanınmak ister, hep daha cafcaflı unvanlar alır ve Eş-Kurtarıcı olarak eşit ilan edilmekte ısrar eder. Beş asrı aşkın bir zaman boyunca ve ondan önceki on beş yıl boyunca İsa'dan ses seda çıkmıyor. Neler oluyor burada? Dünyada olduğu zamanlarda o kadar da utangaç görünmüyordu. Meryem'in beyanatlarının hiçbirinde ondan bahsetmemiş olduğu dikkatini çekti mi? Tanrıdan bahsediyor, evet, ama İsa'dan bahsetmiyor. Dört İncil'den birinde kendisinden de pek az bahsediliyor ve göründüğü birkaç durumda, İsa Meryem ile ilgili olarak pek şevkli değil, Matta'da biraz daha ilerlersek sanırım Meryem'e, "Benim annem kim?" diye sorarak ve Tanrının emirlerini yerine getiren herkes benim annem sayılır diye cevaplayarak onu hiçe sayıyor. Burada bir intikam motifi olabilir mi? İsa evinde göz hapsinde, annesinin bodrum katında zincirlenmiş olabilir mi? Meryem'in elinde İsa'yı suçlayıcı bir delil olabilir mi ya da İsa'ya şantaj yapılıyor olabilir mi? Sanırım bütün bu Meryem faaliyetlerini toplumda doğal dişil ilkenin tekrar su yüzüne çıkması, baskın dini imge olarak tanrıçanın tekrar meydana çıkmasına bir hoş geldin karşılaması olarak algılayabiliriz. Ama bu aynı zamanda Cennet'te iki numara durumunda bulunan Lucifer'in muhteşem bir sıçrama yapmasına sebep olacak türden bir saray darbesinin ya da hoş olmayan küçük bir aile kavgasını herkese ilan etmenin işareti olabilir mi?

Switters yukarıdaki iki paragrafı Azrail'in cılız parmağını siyah tırpanı üzerinde tutması gibi işaretparmağını *sil* tuşu üzerinde havada tutarak okudukça okudu. Suzy'nin tatlı aklını kışkırtmaya, onun sonsuz mutluluk sokağının mikropsuz, kırılmamış kaldırımlarını pis kokulu şüphe tohumlarıyla kirletmeye ne hakkı vardı?

"Dünyadaki her hak," dedi içinden bir ses. "Bu sadece hak değil, aynı zamanda bir görev."

Günbatımına yakın, sardunya ve satsuma ışıltısı bitişikteki golf sahasını langırt makinesindeki bir oyun sahasına çevirdi, bir sinir hücumu Switters'ı Dwayne'in biralarını sakladığı garaj buzdolabına yönlendirdi. Bir kutu Budweiser'ı son damlasına kadar içti, ikincisini çekip hemen patlatıp açtı, fazladan birkaç tanesini de sandalyesinin selesine koydu. Sonra tekerlekli sandalyesini evin etrafında ileri geri yürüttü, gemici fenerlerine ve gürültü çıkaran teneke mum fitillerine yüzünü buruşturarak baktı. Bir yerde tribünden sahaya seslenir gibi yüksek bir sesle, "Bu evde kötü bir *feng shui* var. Hissedebiliyorum," dedi.

Langley'deki dairesiyle ilgili olarak da bir keresinde benzer bir şey hissetmişti ve daha sonra Bobby Case'e (belli ki süslü püslü) bir e-posta göndermişti. "Sorunla ilgilenmesi için bir *feng shui* toprak falcısını aramaya kalktım ama yanlışlıkla Sinn Fein'i aramışım, otomatik silahlı bir grup İrlandalı çıkageldi." Bobby buna, "Allahtan Sean Penn'i aramamışsın," diye yanıt vermişti.

Gün ışığı yok olurken, Switters'ın heyecanı arttı. Mahallenin okul stadyumunun göz kırpan halojen kümelerini, başlama vuruşu için sıralanmış sivilcelerle süslü suratlı gladyatörleri (bir zamanlar kendisi de onlardan biriydi) açık tribündeki öğrencilerden gelen yüksek sesli tiz çığlıkları, kıçlarının altındaki dar tahtaların soğukluğunu ve sertliğini, hakemlerin kulak tırmalayan düdüğünü, anons sisteminin tüyler ürperten, nahoş yankısını, dökülmüş kola ve sıçramış hardalı, toz esintilerini, sönmemiş kireç esintilerini, yeniyetmelerin bunların hepsine karşı artan merakını hayal etti. Ve ilk çeyrek bitmek üzere... Şirin lise öğrencileri yavaş yavaş gidiyorlar....

Switters hayatının büyük bir bölümünü Siyam ikizi gibi geçirmişti ama şimdi ona işkence eden bu ikiye bölünmeye karşı pek hazırlıklı değildi. Suçluluğun içini kemirmesi yüzünden, evet, şüphenin buz gibi çengeli onu durdurduğundan değil. Bir an sıcak ve inci gibi menisiyle Suzy'yi yıkamak, onu, göbeğini, dudaklarını, kafasında Aşk Tanrısı'nın pembe Corvette'inin şeker kaplı somun cıvataları gibi canlandırdığı meme uçlarını ovmak istedi. Sonra, sadece Suzy'nin ayak parmaklarını öpmek istedi. Yo, yo, ayak parmakları olmaz: Çok hassastır onlar! Topuklarını ya da iyisi mi sol dirseğini öpmek. Pamuklu yeninin altından. Bir kerecik, hafifçe, tatlı başının tepesini öpmek ve sonra gücünün yettiğince her şekilde onu yetişkin azgınlığının ve talihinin hatalarından korumak ve "gerçek dünya"nın, yani piyasanın zehirli mermilerinin yolunu saptırmak istiyordu, böylece kimse Suzy'nin çocukluğunun sihirli balerin etekliğinde bir delik açamayacaktı.

Lanet olsun! Switters hep biraz çelişkili olmuştu ama hiç nevrotik olmamıştı. Çoğu sağlıklı insan gibi aslında nevrozu aşağılık buluyordu. Ama damarlarında alev alev yanan ateş, nabzındaki şimşek; ciğerlerinin balon gibi şişip sonra sönmesi fast food zinciri gibi haritanın her yerinde var olan düşünceleriyle işte Switters. Ve kötü kafa yapmasıyla insanları daha da bencilleştirip adrenalini artıran, her şeyi daha beter yapan alkol. Esrarın aptallaştıran kafası daha iyi.

Odasına doğru ilerledi, içeri girip havalandırmak için pencerelerden birini kaldırdı ve sonra bir esrarlı sigara yaktı. Bir iki fırt çektikten sonra bir sakinlik çöktü üzerine. Biraz daha içti, başını sallayarak gözlerini kapadı. Ahh. Futbol maçının görüntüsüne artık daha sakin odaklanıyordu. Başpiskoposun o bölgede uyulması gereken ilkelerini taşlama ayininden ziyade, kenarları su götürmez cinsel imalarla renklenen, son yıllarda cinsel ilişkinin pis kokusuyla kirlenmiş, öldürücü olmayan ama çoğu kez acı veren şiddetle tamamlanmış... Pekâlâ, hayır hepsi buydu ama bunda masum bir cinsel cazibe de vardı, oyunsu, ateşli, vahşi bir haz vardı ve orada olduğu için Suzy'yi kıskandı, dahası, Suzy için maç ederek, bekleri dümdüz edip, top karşılayıcıları neredeyse ikiye bölüp devirerek futbol sahasında oynayanın kendisi olmasını isterdi.

Saniyeler sonra bu fantezinin salaklığına kıkır kıkır güldü ve tekerlekli sandalyesine gömülerek biraz sonra maçı tamamen unuttu. Daha derinde gibi görünen diğer düşünceler beynini teslim aldı, *Belli bir miktar kedi nanesi Schrödinger'in kuramsal kedi seyahat çantasındaki kuantum mekaniğini hangi noktaya kadar etkiledi ve besbelli ki alfabedeki en hızlı harf olan Z dururken ışık hızını sembolize etmek için neden C seçildi?* gibi düşünceler.

Eunice'in gülünçlük derecesinde kocaman, iç karartan, çirkin dolaplı, sarkaçlı üç saatinden ikisinin çınlaması derin düşüncelerini kesintiye uğrattı. Sekiz *gonk* saydığını düşündü, kol saati bunu teyit etti. Cehennemin çanları! İlk çeyrek uzun zaman önce sona ermiş olmalıydı. Suzy gelmiyordu. Gelemeyebilirim diye uyarmıştı. Suzy'nin kendi korkuları vardı, aşklarının fizikselliğe kaymasından duyduğu zarif kaygı Switters'ın "hassas durumu"ndan fedakârlık etmesini gerektirebilirdi.

Gelmiyordu nasıl olsa. Olsun varsın. Böylesi en iyisi. Bir esrarlı sigara daha yaktı, bir miktar içtikten sonra açlıktan öleceğini fark etti. Esrar içtikten sonra klasik hapır hupur yemek yeme durumu. (Çikolata ve fıstık ezmesi üreticileri biraz akıllı olsalar suç oranlarını düşürmek için hiç durmadan lobi yaparlar.) Switters öyle acıkmıştı ki Suzy'yi kırmamak için yatağın altına saklamış olduğu kakaolu kek ve

kurabiye tabağını uzanıp aldı. Kek ve kurabiyeler fosilleşmenin ilk aşamasındaydılar artık –katır kutur, kupkuru ve bayat– ama Switters onları kaçak ambrosia'ymış gibi oburca midesine indirdi.

Fırında pişmiş yiyeceklerin sakarozu şarkı söyleyerek kan akışında isyan edecek bir ayaktakımı oluşturmak için biradaki dekstrozla kol kola girdi, beynine set çekmek için yürüyen kimyasal güruh yatışmış ama esrardaki daha yumuşak, içgözlemsel (ama pek sabit durmayan) tetrahidrokanabinoller tarafından ayrılmamıştı. Bu enerjilerin kışkırttığı Switters kendini timsah derisinden valizinin gizli bölmesinde didik didik Broadway hitleri diskini arar buldu, dakikalar sonra South Pacific'ten gemiciler korosu, "Kadın Gibisi Yok" şarkısını gür sesle söylemeye başlayınca Switters dans etmek zorunda kaldı.

Yatağa yuvarlandı ve üzerinde sıçradı. Yatak üzerinde dans etmenin aslında yaratılıştan gelen kısıtlamaları vardır ve ilk adımları çabucak gelişti ya da beceriksiz sıçramalara dönüştü. Bununla savaşmaktan ziyade kendini buna kaptırdı Switters ve *Oklahoma*'dan "Üstü Saçaklı Fayton"un gürlediği sırada (amfileri açabildiği kadar açmıştı) yatma vaktinde trambolinde sıçrayan söz dinlemez bir çocuk gibi zıplıyordu, başının tepesindeki sarı bukleleri neredeyse tavanı süpürüyordu. Çaba sarf etmek ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağlıyordu. Can suyu hızla yükseliyordu.

Yüksekçe zıplamalarının birinin ortasındayken salonda bir sesin, "Aman Tanrım! Bu *iğrenç* müzik de ne?" diye bağırdığını duyduğunu sandı.

Switters durdu. Yaylar yumuşayıp büzüldüler, Switters ritmini bozmadan tavana doğru tekrar fırladı ve yükseldiğinde Suzy'yi gördü. Kapının eşiğinde duruyordu. Dudaklarına ruj sürmüştü, fazla kalın bir tabaka halinde, gözlerine far sürmüştü, çok koyu bir mavi ve Eunice'in parti elbiselerinden birini giymişti, annesinin gardırobunda kısa süre önce gördüğü parlak kumaştan, dar, kömür karası, bedeni saran bir elbise. Zevkli, küçük beden bir elbiseydi. Suzy ve Eunice aşağı yukarı aynı boyda olmalarına rağmen elbise Suzy'nin üzerinde biraz bol duruyordu, sonuçta kesinlikle şıktı. Görünen o ki, Suzy'nin amacı kadınsı ve baştan çıkarıcı görünmekti. Gerçekte üvey annesinin kıyafetleriyle oyun oynuyormuş (ki bir noktaya kadar öyleydi) gibi görünüyordu, yalınayak olması gerçeğiyle pekiştirilen bir etki. Sonuçta bir yere kadar komik olsa da, aynı zamanda son derece erotik görünüyordu.

Switters zıplamayı durdurmak için bacaklarını gerip kollarını aşağı indirdi ama yaylar büzülüp hareketleri ağır ağır yavaşlarken

Switters'ın yatağın üzerinde büyük ölçüde kontrol dışı sendeleyip tökezlemesine neden oldu.

Yüzünde dehşet ifadesiyle Suzy'nin ağzı şoktan, inanamamazlıktan bir karış açıldı. Aniden dönüp, kaçtı.

"Bu bir şakaydı!" diye bağırdı arkasından Switters. "Başka müzikler de var. Bende... Frank Zappa var!" diye bağırdı arkasından. *Kahretsin! Muhtemelen Zappa'nın adını bile duymamıştır.* "Bende... Big Mama Thornton var!" *Sacramento banliyösünde yaşayan on altı yaşındaki biri Big Mama'yı bilir mi?* "Mekons! Öyleyse! Mekons? Suzy!"

Sonra balıklı bir göle çişini yapan taştan bir melek gibi yatağın kenarına tünedi, sorunun müzik olmadığı aklına gelmişti.

Yataktan aşağı atlayıp arkasından koşacak gibi kasları kasıldı. Ama canı kıymetliydi, kovalamaya başlamadan önce içgüdüsel olarak bedenini tekerlekli sandalyeye yerleştirecek kadar paniğini bastırdı.

Suzy'nin odasının kapalı kapısına doğru giderken onun ağladığını duyabiliyordu.

Tekrar tekrar ağzını ona seslenecek şekilde büzdü ama sesi, kıvrımlı bir bacadaki sahte Noel Baba gibi gırtlağına yapıştı.

Tam beş dakika Suzy'nin iç çekerek ağlamasını dinleyerek orada durdu. Sonra arabasını iterek odasına geri döndü, eşyalarını toplayıp evden ayrıldı. Geceyi Yönetim Sahası'nda Incavare 9000'de oturarak, ara sıra uyuklayarak ama çoğu zaman uyanık geçirdi. Southwest Havayolları otuz beş dolarlık ek ücretle uçuş gününü pazardan cumartesiye değiştirmesine izin verdi ve sabahın erken vakti Seattle uçağına bindi.

Üç gün sonra Switters East Coast'a geri döndüğünde, migren de onunla beraber geldi. Keza başka bir baş ağrısı da Sacramento ile Seattle arası ona pusu kurmuştu; kırk sekiz saat yatmak üzere Switters'ı yatağa göndermiş ve Maestra ile temasını en az düzeye indirmişti. Maestra için Sacramento havaalanından satın almış olduğu halkalı gümüş kamelyalı bileziği evden ayrılırken ona vermeyi düşünmüştü. Maestra kasıtlı olarak Matisse'inin değerini düşürdüğünden şüphelendiği bir sanatseverin bilgisayar dosyalarına girmeye çalışmakla meşguldü. Maestra bir şeyler sezmiş olmalı ki Suzy konusundan uzak durmuştu.

Ülkeyi baştan başa kateden migren kısa süreli yolculuk migreninden ne daha hafif ne de daha şiddetliydi. İki durumda da gözlerinin arkasındaki alanda bir kirpiyle ıstakoz yanıp sönen gözlem ışığının önünde kıyasıya dövüşüyorlarmış gibi bir his söz konusuydu.

New York'tan Washington'a yaptığı tren yolculuğunun bir kavşağında dikenli yaratıklardan biri ya da diğeri galip gelince, göz sinirlerinin ustabaşısı yanıp sönen gözlem ışığını kapatıyordu. Switters

ülkenin başkentinin siluetinin görünmesiyle birlikte kendini gayet normal hissetti. Washington Anıtı'nın görüntüsüyle omuriliğinde can suyu kabarcıkları oluştu. Heyecanının anıt yüzünden olmadığını, kendisiyle şerefine anıt dikilen ölü devlet adamından bile daha az ilişkili olduğunu söylemeye bile gerek yok. Uzun boylu ve beyaz olması yanında heykel George Washington'ın asker, başkan ya da sivil halinden hangisini anımsatıyordu? Öte yandan Jefferson'ın, meslektaşının, "Yenilik ve hayal gücünden pek az yardım alıyor," diye betimlemiş olduğu zekâsı yüzünden belki anıtın uysallığı kesinlikle yerindeydi – ve ayrıca bir tasarımcı onun yerine nasıl bir nişan dikebilirdi: Arazi ölçme memurunun dürbünü mü, savaş baltası mı, yoksa bir sıra takırdayan diş mi?

Switters'a göre, anıt işe geri dönmesinin işaretiydi ve bedenindeki karıncalanma bu yüzdendi. *Hangi işe* geri döndüğü ise başka bir sorundu. Ayrıcalıklı kimlik belgeleriyle silahlanmış olarak aslanın ağzına tekrar girmiş olduğunu biliyordu yalnızca, bütün meleksi yaramazlığın er geç gücün toplandığı merkeze gelip dayandığı yer, kazanmanın her şey demek olduğu şehir.

Peki yalnızca galip gelenler mi kayıptı?

O gece Switters kendi yatağında uyudu. Bu öylesine sıcak ve rahatlatıcı bir ifade ki: "kendi yatağında." Buna benzer çoğu duyguda olduğu gibi bu da temelsizdi. Bir yatağının olduğu ve bulunduğu dairenin bedelini kira öder gibi ödediği doğru, ama onlara sahip olduğu iki yıl içinde içlerinde kırk defadan daha az uyumuştu.

Switters Yengeç ile Aslan burçları arasında doğduğu için –yani bir taraftan münzevi mağarasına, diğer yandan merkeze çekilmesi yüzünden– özel, kişisel ve ev gibi bir yerin samimiyetini hem çok istiyor hem de süreklilik ve sahipliğin engel oluşturması fikrinden nefret ediyordu. En azından astrologlar bunu Switters'ın doğduğu mevkiideki tereddütlülüğe yorarlardı. Bunun sadece evrenin temel doğasının keskin bir mikrokozmik yansıması olduğuna işaret edenler çıkabilir.

Dairede pek az mobilya vardı. Dolaptaki birkaç takım elbise ve tişört dışında, içindeki birkaç parça eşya (Meksika korku filmlerindeki özel efektleri akla getiren bozulma durumundaki dondurulmuş yiyecekler de dahil) en azından iki yıl önce satın alınmıştı.

Switters bir şeyin reklamını ne kadar çok görürse o kadar az mı satın almak istiyordu?

İnsanlar ne? seviyesine bağlı olarak? korkudan mı? yabancılaşmadan mı? kazanılmış haktan mı? insanlıktan mı? Merkezi Haberalma Örgütü'nün yeni merkez bürosuna değişik psikolojik perspektiflerden bakıyorlardı. Switters oldukça tarafsız bir perspektiften bakıyordu. O, Bobby Case'in tanımlamasıyla "tarafsız bir melek" idi.

Switters meleklerle ilgili olarak da tarafsızdı hatta. Kitabı Mukaddes melekleri yani. Konuyu düşündüğü nadir durumlarda, melekleri yarasalarla kıyaslama eğilimindeydi. Biri olmadan diğerini nadiren düşünebiliyordu. Bu çok açık bir şekilde görünüyordu. Aynı madalyonun iki yüzü vardı ne de olsa. Kanatlı insansı olarak birinin diğeri üzerindeki farklı imgesi.

Beyaz ve parlak, ilahi melek iyiliği temsil ediyordu. Geceleri ortaya çıkan, karanlık ve kurnaz yarasa kötülükle bütünleşiyordu. Ama, gerçekten mesele bu kadar basitleştirilebilir miydi?

Gerçekte yarasalar çok miktarda böcek yiyerek ve yağmur ormanında arı ve kuşların toplamından daha fazla bitki ve ağaca polen yayarak insanoğluna yardım eden tatlı huylu, zararsız (kuduza yakalanma oranları yüzde birden daha az) küçük memelilerdi. Melekler aksine, sert mesajlar ileten, peygamberlerle didişen, kiracıları zorla kapı dışarı eden, alevli kılıçları sallayan hiddetli intikamcılar olarak görünüyorlardı. Onların "polenleşmesi" şaşırmış ölümlü kadınlardan çocuk peydahlamakla sınırlıydı. Gece yarısı çıkmaz bir sokakta hangisiyle karşılaşmayı tercih ederdiniz?

Ancak meleklerin değerli yönleri de vardı. Mucizevi varlıklar eski olağanüstülüğü modern günlük yaşama taşıdılar. Hayaletler, uzaylı yaratıklar ya da tahıl ekili alanlardaki hasat çemberleri (sera gazlarından bahsetmeye bile lüzum yok) söz konusu olunca yuhalayan şüpheciler, melekler söz konusu olunca öyle çabucak dudak bükmüyorlardı. Gallup'un yaptığı bir ankete göre Amerikalıların yarısından fazlası meleklere inanıyordu. Buna göre, doğaüstücülük hâlâ ussal dünyayı etkiliyordu.

Kadınlar yarasalardan korkma eğilimindeydiler. Maestra bile. Bunun bilinçaltındaki polen yayma, kötü tohum ekme korkusu olmadığı ancak bu kadar kesin olabilirdi. Kadınlar, daha ziyade yarasalar saçlarına dolaşabilir diye korkuyorlardı. Ah, ama Aziz Paulus kadınların "melekler yüzünden" kiliselerde başlarını örtmelerini buyurmuştu. Paulus'un çağında *melek* ve *şeytan* sözcükleri birbirlerinin yerine kullanılıyordu ve bir melek/şeytan türünün kadınların

saçlarının cazibesine kapıldığı söyleniyordu. Saçların içinde melekler. Saçların içinde yarasalar. Tekrar edecek olursak, farklar yüzeysel olarak göründükleri kadar kesin değildi. Öyleyse melekler ve yarasalar bir noktada birbirlerine yaklaşmalıydı. İşte matematiksel uzayda olduğu gibi madalyonun da tek yüzü olabilirdi. Ama burası hangi nokta idi? Şu ışık ve karanlık nerede ve ne zaman birleşmişti? Zamanın Sonu –ya da daha doğrusu Bugün Yarındır– buna cevap verebilirdi: "Kahkahada."

CIA içinde, *tarafsız* meleğin zıddı kovboydu. Kovboylar kendilerinin ışığın tarafında olduklarına inanıyorlardı (ki yalnızca kendilerinin iyilikle özdeş olduklarını düşünüyorlardı) ama ışığın karanlık üzerindeki mutlak hâkimiyetinde ısrar ettikleri için –ve bu hâkimiyeti sağlamak için hiçbir karanlık eylemde tereddüt etmiyorlardı– sonunda ışığı karanlığa dönüştürdüler. Bu kesin bir dönüşümdü, bir birleşim değildi. Kahkaha denkleme asla katılmadı.

Bu yüzden eleştiri yöneltenler CIA merkez bürosuna bakıp da kötülüğü gördüklerinde bütünüyle yanılmamışlardı. Bununla birlikte göremedikleri şey (şu anda hantal hareketlerle bu binanın önünde taksiden inen) Switters'ın neredeyse her zaman gördüğü şeydi: Bu, ingilizanahtarı üretiminde uzmanlaşamamış olan bir fabrikanın kendi makinelerine toslayabileceğiydi.

Bir dizi kontrol noktasından geçtikten sonra Switters nihayet harekât müdürü yardımcı vekili Mayflower Cabot Fitzgerald'ın ofisine vardı. Saat sabah 10.00'du, Switters'ın birkaç yıldır devamlı flört etmekten zevk aldığı, Fitzgerald'ın kızıl kafalı sekreteri Joolie çeşitli tahminlerde bulunuyormuş gibi bir havada, tekerlekli sandalyeye kaşlarını çatarak baktı ama bununla ilgili herhangi bir şey sormadı. Langley'de her şeye burnunu sokan birinin işleri rast gitmez.

Fitzgerald ise başlangıçta sandalyeyi fark etmemiş gibi davrandı. Mayflower, birilerine yazdığı notları imzalarken ve kendisine adıyla seslenilmesini tercih ettiğinden hiçbir zaman herhangi bir şeye şaşırmış görünmezdi. Şaşkınlık göstermek bu ince zevki ihlal etmek, kökleşmiş prensipleri çiğnemek olurdu.

Mayflower, "Tam vaktinde geldin," dedi, arkasından kapıyı kapatırken.

Ofisin içerisindeki odada gözden kaybolurken Joolie'ye öpücük göndermiş olan Switters, "Bu çok doğal," dedi. "Ben ajanım, avukat, Hollywood'da menajer ya da kendini önemseyen bir bürokrat değilim."

Mayflower gücense de yüzü bunu açık etmezdi. Belki Switters'a alışık olduğundan onun artık belli saha koşulları altında soğukkanlı bir etkililikle, ama diğer zamanlarda fazla süslü, küstah ve yaramazca davranmasını bekliyordu. Her neyse, sessizce, ifadesiz bir şekilde birkaç saniye kadar astı olan adama gözlerini dikti, sürekli parlatılan camları kel kafası gibi pırıl pırıl parlayan metal çerçeveli gözlüğünün ardından sabit gözlerle baktı. Aslında kelliği noktadan biraz daha büyüktü. Elli beş yaşındaki Mayflower demirkırı saçlarından bir küçük oyuncak bebeğin içini dolduracak kadarını dökmüştü. Kemoterapi Barbie bebeği. Metal çerçeveli gözlük, demirkırı saç, granit çene, altın ses ve silah sınıfından plutonyum gibi bir akıl. Switters müdür vekilini hayvandan ziyade maden olarak görüyordu.

Sonunda suskunluğu bozan Switters oldu. "Ayakçı," dedi, "ajan değil. Mevkimi abarttıysam özür dilerim."

Mayflower'ın ince dudakları seğirip, tebessüm etmekten aniden vazgeçti. "Tekerlekli sandalye bir şeyi dramatize etmek için bir aksesuar mı?" diye sordu.

"Güney Amerika'da ufak bir kaza."

"Sahi mi? Umarım, dostumuz Sumac ile bir ilgisi yoktur?"

"*Nein*, Zamanın Sonu ile ilgisi var. Ya da daha doğrusu, Bugün Yarındır ile."

Mayflower Switters'a biraz daha dik dik baktı. Switters masanın arkasındaki duvara dik dik bakıyordu. Çoğu hükümet bürolarında, May-flower Cabot Fitzgerald'ın derecesinde bir memur ancak bir Groton flaması ve Princeton ile Yale'in (Mayflower'ın tüm çevresi ve tahsili) çerçeveli diplomalarını sergileyebilirdi ama CIA'de kişisel tarih kalıntılarının önüne geçiliyordu. Masayı onurlandıracak eş, çocuk ya da köpek fotoğrafı pek yoktu. Bununla birlikte bir duvarda sekize on boyutunda parlak kâğıda basılmış imzalı bir Barbara Bush fotoğrafı vardı. Fotoğrafta eski first leydi türkuvaz bir elbise giymişti ve Switters onun imgesini olumsuz bir şekilde –ve şüphe yok ki adil olmayacak bir şekilde– Matisse'in büyük mavi nü tablosu ile kıyasladı.

"Switters, neden seni Brewster ya da Saltonstall'un idaresi altına vermekten ziyade kişisel olarak çalıştırdığımı hiç merak ettin mi?"

"Çünkü Saltonstall bir alık, Brewster ise çakırkeyif bir pisliktir. İkisi de işime takoz koyardı."

"Benim onlar gibi olmadığımı düşünerek koltuklarımı kabarttın. Hem şirketin işlerine hem de kendininkilere *sans gêne** yaklaşımını resmi olarak tasvip etmediğimi elbette fark ediyorsundur. Bununla

* (Fr.) Yüzsüzce, fütursuzca. (ç.n.)

birlikte ilgimi çekiyorsun. Merak uyandırıcı bulduğumu kabul edebileceğim bazı şeyler var sende. Örneğin, kadın cinsel organının elli dilde karşılığını söyleyebildiğin şeklinde bir söylenti var."

"Yetmiş bir, aslında."

"Hımm. Peki bu organ için... diğerlerinden daha çok sevdiğin bir sözcük var mı?"

"Ah, hepsini çok seviyorum, Flamancasını bile. Somali dilinde bir sözcük var ki yalnızca kadınların söylemesine izin veriliyor. İşte o, gizem ve gizli güzellik kokusu yayıyor."

"Nedir o sözcük?..."

"Üzgünüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmen gerekmiyor."

Mayflower soğuk bir şekilde tebessüm etmesine ve madeni bir samimiyet havası yaymaya devam etmesine rağmen, zile basıp Joolie'ye kahve getirmek için zahmet etmemesini söyledi. Formaliteye uygun bir şekilde sessizce boğazını temizledi. "Bir sonraki olası görevi ana hatlarıyla anlatmak istiyordum ama öncelikle senin... senin, eee, durumunu tartışsak daha iyi olacak." Tekerlekli sandalyeyi işaret etti. "Neler oldu?"

Switters da ona hikâyeyi anlattı.

Switters ona hikâyeyi anlattı. Kısaltılmış bir versiyonunu, Bobby Case'e anlattığı gibi değil, ama yine de doğru bir açıklamaydı. Mayflower'ın tepkisi mi? Kuşku öncelikle. Ama aynı zamanda endişe, biraz gizlenen öfke ve ufacık bir tiksinti. Konuştuğunda ses tonu sertleşti, altın sarısı ses tonu ayazda yandı. "Beni bunun bir eşek şakası olmadığına temin etmediğin sürece –ki öyle olmasa bile– seni askıya alıyorum. Bu sürede maaşını alıp alamayacağına kurul karar verecek."

"Para sıkıntısı çekiyorum."

"Orası bana bağlı bir şube değil."

"Ama çalışabilirim. Görev nedir? Başa çıkabilirim. Senin dünden hazır kovboylarının herhangi birinden daha iyi şekilde." Switters ayağa kalkıp sandalyenin ayaklığı üzerinde durdu. Sonra Bobby'ye gösterdiği şekilde sandalyede arkaya doğru sıçradı ama içeride sandalyeyle hızla koşuşturmaktan kaçındı. "Bunun çılgınca göründüğüne eminim ama..."

"Evet, öyle değil mi?"

"Hadi, Mayflower. Sicilimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum değil mi?"

"Göreve hazırım."

"Fiziksel olarak belki. Başka kaygılar da var. Lütfen oturur musun?"

"Yalan söyleyebilirdim."

"Efendim?"

"Büyücü, tabu, bütün bu zor durum hakkında yalan söyleyebilirdim. Ağzımdan baklayı çıkarmak zorunda değildim. Seni kusursuz derecede makul, sıradan bir açıklama ile uyutabilirdim."

"Hayır. İşe dönmeden önce tıbbi olarak tamamen iyileşmiş olman gerekiyordu. Ve Walter Reed fiziksel bir sakınca görmezse... Ama neden –merak ediyorum– bana daha inanılabilir bir mazeret sunmadın? Şayet gerçekten şirkette kalmak istiyorsan..."

"Şirkette kalmayı o kadar çok istiyorum ki!" Switters durakladı, derin bir nefes aldı ve sakinleşti. "Sanırım bu başlı başına ruhsal bir hastalığın işareti olarak düşünülebilir – ama hepimiz aynı gemideyiz, değil mi?"

Mayflower tereddüt etmeden ters bir şekilde, "Hayır!" diyerek cevap verdi, sıkılı dişlerinin arasından. "Hiç de aynı gemide değiliz."

Switters takip eden suskunlukta tekerlekli sandalyede ayakta dikildi. *Ne olacak şimdi bana?* diye merak ederek.

Görünüşe bakılırsa, işini kaybediyordu, olan buydu ve kimliğinin ne denli o işe bağımlı hale gelmiş olduğunu fark etmesi onu hayrete düşürdü. Asıl benliğinin –bencillikten uzak benliğinin, özünün deyin isterseniz– CIA için çalıştığını bilmediğini ya da bunu umursamadığını kavrayacak kadar meditasyon yapmıştı; hatta adının Switters olduğunu bilmiyor ya da bunu umursamıyordu. Ve katiyen unvanına ("ajan": bu lanet şey de ne demekti?), masasına (bir masası yoktu), görevlerine (sadece ara sıra heyecan verici) ya da maaş çekine (reklamını ne kadar çok görürse o şeyi o kadar az satın almak istiyordu) bağlanmamıştı. Dahası, iş dışındaki farklı ilgi alanlarının tadını çıkarıyordu.

Switters'a hâkim olan, onu besleyen, büyüten, çok heyecanlandıran ve egosunun hatlarına şekil veren şey aslında işin içindeki işti: Uygulaması donkişotvari, ancak bazen etkili olan bütün o romantik elitizmle, tahribatın aldatıcı olduğu, iyi tanımlanmamış, başına buyruk meleklik işi. O denli özel ve gizli, öyle deli ama asil görünümlü, hatta öylesine *şiirseldi* ki Switters yavaş yavaş kendisini bu şekilde tanımlamaya başlamıştı ama çoğu zaman aslan pençesine aslan payından daha yakın olduğunun şiddetle farkındaydı.

Yani: Eğer artık sözde bir melek değilse ne olacaktı? Belki de çözmenin zamanı gelmişti. Belki sorun değildi. Tek bildiği Suzy'ye

yalan söyledikten sonra Mayflower Cabot Fitzgerald'a yalan söyleyemeyeceğiydi...

"Tanrıya yalan söyleyebilirsin ama Şeytan'a asla."

"Ne demek şimdi bu?"

Switters yavaş yavaş oturma pozisyonuna geçti. Güzel soru. Bu ne demek *idi*? "Yalanlar Tanrıyı hayal kırıklığına uğratabilir ya da çok kızdırabilir ama nihayetinde Tanrının şefkati bunlara son verir, üzerlerine çizgi çeker. Ama Şeytan yalanlarımızla semirir; ona ne kadar çok yalan söylersen, bundan o kadar çok hoşlanır. Bu onun şirketine bir yatırımdır, yalan söyleme uygulamasını büyüterek hissesinin değerini artırır. Şeytan'ı yalnızca gerçek incitir. Bu yüzden dürüstlük neredeyse var olan tüm kurumlardan uzaklaştırılmıştır: Anonim şirketlerden, dini kurumlardan ve hükümet kuruluşlarından. Gerçek tehlikeli bir şekilde özgürleştirici olabilir. Şeytan'ın diğer adının *El Controlador* olduğundan bahsetmiş miydim? Kontrol eden kişi."

"Şimdi duydum." Mayflower masasının üzerindeki saate bakıyordu. "Demek ki ilahiyat konusundaki temel eğitiminden mahrum kalmışım." Solgun dudaklarını şaka yaparak konuştuğunu gösterecek kadar araladı.

"Ah, evet. Diğer adı ise *El Manipulador*. Birinin..."

"Ne demek olduğunu biliyorum. Nereye varmaya çalıştığını bildiğimden emin değilim. Şirketi ve hizmet ettiği ulusal çıkarları senin imalı eleştirine karşı savunmak için gerekli görürsem, – ve öyle yapmadığımın altını çizerek– hem manipülasyonun hem de kontrolün istikrarı güvence ve garanti altına almak için bazen gerekli olduğuna işaret ederim. Eğer bu sana şeytanca geliyorsa, o halde sana Tanrının gayelerini ilerletmek için Şeytan'ı kullandığımızı düşünmeni öneririm." Tekrar o mahcup, ağırbaşlı haliyle boğazını temizledi. "Şimdi, kusura bakmazsan, ben... "

"İstikrar Tanrının işi mi? Şaka yapıyor olmalısın! Şayet Tanrının gayesi istikrarsa, o halde Tanrı kocaman, beceriksiz bir fiyasko, tüm zamanların en büyük mağlubu. Başarıyla yarattığına inanılan evren devinimseldir, neredeyse sürekli bir akış halindedir. İçinde herhangi bir derecede algılayacağımız herhangi bir istikrar anormal olduğu kadar geçicidir. Ortakyaşam, belki; hatta uyumlu bir tür etkileşim ama istikrar değil. Tao sabit olmayan yin ile sabit olmayan yang arasındaki titrek dengeyi sağlayan bir eylemdir. Aslında..."

"Buna bir son vermemiz gerektiği..."

"...ne Tanrının *ne de* Şeytan'ın istikrarla en ufak bir ilgisi vardır. İnsan marifetleri olan sabitlik ve kesinlik gibi şeyler ölümsüzler için

büyük bir can sıkıntısıdır. Bu yüzden Tanrıyı mutlak iyi, Şeytan'ı ise mutlak kötü olarak resmetmeye çalışmamız bizim basmakalıplığımızdır. Tabii ki, bir önceki benzeşimi kurarken bu uygun, beylik sembolleştirmeye başvurdum, yani, haklısın Mayflower, bir ilahiyatçı gibi saçmalıyor*dum*, üstelik iyice hazırlanmadan. Belki, buna rağmen Şeytan'a yalan söylemekte sorun yok. Ama kendime ait sebeplerden dolayı senin şahsına yalan söylemeyi reddediyorum."

(Bu neden kaynaklanıyordu? Genellikle, kafasına taktığında ya da zom olunca böyle davranırdı ve o sabah kahvaltıda yalnız bir bira içmişti.)

Mayflower dahili çağrıya basarak, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Joolie, Bay Switters'ı uğurlar mısın? Bu çok ilginç tartışmayı sonlandırmaktan nefret ediyorum ama..." Kusursuz dişlerini sertçe sıkarak, sonra gevşeterek ayağa kalktı. "Belki gelecek bir tarihte kaldığımız yerden devam edebiliriz. Golf sırasında ya da... yo, golf oynayamazsın, değil mi? Affedersin. Üzgünüm."

"Sorun değil, dostum. Çoğu Amerikalı erkek gizliden gizliye kadınlardan nefret eder, golf oynamayı sever. Ben kadınları seviyorum, golften nefret ediyorum."

"Evet sen farklı bir adamsın, değil mi? Peki öyleyse. Kurul cuma günü toplanıyor. Bana kaydını, eee, pazartesi günü yaptır, durumun sana bildirilecek. Askıya mı alınacağına, yoksa işten mi çıkarılacağına karar verdiğimizde, tabii ki temyize başvurma hakkın var. Seni Kamu Hizmetleri Komisyonu'nun CIA'in iç işlerine müdahale etmekte pek istekli olmadığı konusunda uyarmak zorundayım yine de."

Switters, tekerlekli sandalyesini arka tekerlekleri üzerinde kaldırmak için elinden geleni yaparak ama çok başarılı olamayarak, Joolie'yi takip edip dışarı çıktı. Kapı arkasından kapanmadan önce omzunun üzerinden bağırdı: "Audubon Poe'ya selamlarını götüreceğim." Mayflower'ın tükürükler saçarak hızlı hızlı bir şeyler söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Joolie, bu cinsel tacize girer mi, eğer ben..."

"Düşünme bile," diye uyardı Joolie. Yoksul mahallesindeki bankaya gecelik para yatıran bir pinti gibi korku dolu bir neşeyle eğilip, tehlikeli bir şekilde Switters'ın büzülmüş dudaklarına yakın bir yere hızlı bir öpücük kondurdu.

Kadınlar sıcak ülkelerden dönen vahşi sakatları severler mi?

Switters o gece D.C.'nin otel bölgesindeki barlara vurdu kendini, birinden diğerine zikzak çizerken Patpong'da olmayı diliyordu. İskender'in kılıcı gibi yaya gruplarını keserek ilerliyor, bir piyanist için ayrılmış bir lobi bulduğunda içkiden cesaretlendiği için Broadway standardında ilk tıngırtı icrasında bir şarkı patlatırım korkusuyla kapıdan başka tarafa yöneliyordu. Yıllar önce içkinin çabuklaştırmasıyla böylesi bir müzikal boşboğazlık yapmasını engellemek için cerrahi olarak boğazına bir alet diktirmeye niyetlenmişti. Şu ana kadar bir Macar klinik ile temasa geçmişti ama idareciden bunu yapmak yerine bir psikiyatri uzmanına danışmasının daha iyi olacağı tavsiyesini almıştı.

Bar hamileri ona yol açmak için kenara çekilmekte çeviktiler, Switters'a engellilere gösterilen, suçluluk duygusu içeren, lütufkâr o saygıyı gösteriyorlardı. Spin Doctors'da beş hükümet görevlisinin oturduğu bir masaya yanaşmaya davet edilmişti: otuz yaş altında iki erkek, oldukça çekici üç dişi. Bir iki kadehten sonra onları büyükannesinin papağanını Amazon'a kökleriyle birleşmeye götürme hikâyesinin, şamanın dahil olmadığı kısaltılmış versiyonunu anlatarak eğlendiriyordu. Büyülenmiş görünüyorlardı ama anlatısının ortalarına doğru adamlardan biri lafını köpek yavrusunu evcilleştirmeye çabalarken karşılaştığı güçlükleri anlatmak için böldü, derken hepsi en sevdikleri aptalca, sıkıcı evcil hayvan hikâyelerini anlatmaya başladılar. Switters sesini diğerlerinden daha fazla yükselterek ciddi bir şekilde, "Bu sabah tekir kedimin Las Vegas suç kralının reenkarnasyonu olduğuna dair kesin kanıt geçti elime," diye bildirdi. Masadakiler sustular ve bir kez daha tüm kulaklar onu dinliyordu. Onlara sadece şöyle bir baktı, bununla birlikte elini sağ tarafındaki dişinin tombul dizinden çekti (zor kazanılan bir ayrıcalık), çekiç gibi sert tekilasını bitirdi, sonra kayıtsızca kapıya gitti hızla. Sandalyesiyle sokağa çıkarken, *Tanrım*, diye düşündü, *"Memories" şarkısını da söyleyebilirdim.*

Ertesi gün sürpriz olmayacak şekilde geç saatlere kadar uyudu ve kalkar kalkmaz kayıtsızca valizini toplamaya başladı. Neredeyse kaynayan bilinçaltı, dolaplarını boşaltana kadar meydan okumayı düşünmediği tümüyle içgüdüsel bir itki tarafından yönlendiriliyormuş gibiydi. İçine doğan şeyin parayla ilgili olduğu bir akşam önce teyit edilmişti. Her yerde Switters'ın işten kovulmak üzere olduğuyla ilgili dedikodu kazanlarının kaynadığını iddia eden Bobby Case'ten bir e-posta geldi.

Bobby, elinde Mayflower Cabot Fitzgerald'ı yaşam boyu Switters'ın müttefiki haline getirecek, şirketin yüz kızartıcı faaliyetleriyle ilgili yeterince şey bulunduğunu ima ederek yardım teklifinde bulundu. Switters bunu iyice düşüneceğini söyleyerek yanıtladı. Bobby, "Tamam, düşün ama oturmayı unutma," dediği bir e-posta daha gönderdi.

Böylece, Switters bütün hafta sonu oturdu. Ve zilzurna sarhoş oldu. Biraz da düşündü. Ve Joolie Switters'ın başının belada olduğu –May-flower'ın onu salı günü tüm gün sürecek bir sorgu için çağır-

dığı– konusunda bilgilendirmek için pazartesi sabahı telefon ettiğinde aslında Switters'ın sesi bunu umursamazmış gibi çıkıyordu ama biraz rol yapıyordu. Bundan etkilenen Joolie titrek bir fısıltıyla (banda kaydedildiğinin tamamen farkında olarak) Switters'ı daha yakından tanıyabilmiş olmayı istediğini itiraf etti.

"Evet," diye onayladı Switters. "İkimizi hayal edebiliyorum, ıssız bir plajda paylaştığımız bir çingene mağarasında,* üzerimizde kısa dalga bir radyo hariç hiçbir şey olmadan, güneş ışığının görsel olarak harekete geçirdiği bakır renkli kıvrımlı buklelerinin olduğu..." Gerçekten kızıl saçlı olan Joolie bayılabileceği korkusuyla telefonu kapattı.

Sonra Switters bir emlak acentesini arayıp sahibi olduğu daireyi satışa çıkardı. Mülkte çok az hissesi vardı ama paraya çevirdiği miktar ne kadar olursa olsun işine yarayacaktı. Sorguya çekilmeyi reddederek kurallara karşı gelmek üzere olmasının tazminatına mal olabileceğinin o sırada tam olarak farkında değildi.

Treni bekleyemeyecek kadar tedirgin olduğundan, gideceği yerin Dulles olduğunu söyledikten sonra taksinin döşemesine tükürüp D.C. taksi şoförünü fazlasıyla sinirlendirerek, hemen o gece Los Angeles üzerinden Seattle'a giden uçağa bindi.

Kuşkusuz Switters'ı küçümseyen, sözüyle ve eylemiyle kendisinin toy, hoppa ya da (soytarılığa özenen ama yeteneksiz olan anlamındaki İtalyanca *zanni* sözcüğünden türeyen –ki sıkıcı insanlar kendilerinden ve arkadaşlarından daha az can sıkıcı ve ne yapacakları önceden kestirilebilir karakterlere kendilerini adamaya pek meraklıdırlar– bayatlamış bir sıfatı kullanarak) *zany* olması yüzünden yargılama eğilimde olanlar çıkacaktır. Diğer yandan psikanalize eğilimi olanlar ise, Switters'ın davranışlarında, özellikle önceki sayfalarda anlatıldığı üzere, kendini ciddiye almayı reddeden ümitsizliğin klasik, tartışmalı bir şekilde kahramanca bir örneğini sezebilirler. Pekâlâ olabilir.

Sigmund Freud bir zamanlar, "Nüktedanlık acı çekmenin reddedilmesidir," diye yazdığında, içimizdeki nüktedanların, şakacıların acının var olduğunu inkâr etmediklerini –çeşitli derecelerde herkes acı çeker–, daha ziyade acı çekmenin yaşamları üzerindeki gücünü reddettiklerini, onun ününü reddettiklerini, onu olduğu yerde tutmak için şakacılığı kullandıklarını kastetmişti. Freud haklı olabilirdi. Her

* İçinde yaşanan ya da otel haline getirilmiş mağaralar. (y.h.n.)

zaman her yerde var olan sömürüyü ustaca yönetmek isteyen ve üyelerini onun sembollerini, kurumlarını ve tüketim maddelerini ciddiye ve aslında daha ciddiye almalarında ısrar ederek kontrol etmeye (ve kazıklamaya) çabalayan bir toplumda hayatını kurtarmak isteyen biri için mizahi bir hassasiyet kesinlikle elzemdir.

Bununla birlikte, bir çıkış yolu olarak B.B.H. Kulübü'nün belli aralıklarla yapılan toplantılarına artık güvenemeyeceğinden, Switters'ın, heyecanlı zekâsının iradedışı kasılımlarını sergiliyor olması da mümkün.

Switters Kuzey California, Colorado ve Texas'ta büyümüştü ama annesinin ev hayatı ne zaman altüst olsa, ki görünen oydu ki aralıklarla öyle oluyordu, Switters aylarca kalmak üzere Seattle'a gönderilirdi ve bir kez daha sığındığı yer Seattle idi. Maestra'nın çatısı altındaki gençlik sığınmaları sırasında her zaman Switters'a arkadaş ya da akranıymış gibi davranma eğiliminde olan Maestra'nın ona annelik yaptığı söylenemezdi ve şimdi de ona kesinlikle annelik yapmayacaktı. Aslında ruhsal olarak çökünce ve Maestra'yı yaşadığı bela ve buna yol açan tuhaf Amazon olayları (Gemici Çocuk'u yediği kısmını atlayarak) hakkında bilgilendirince artık onun evinde kalamayacağı hemencecik ortaya çıkmış, apaçık belli olmuştu.

Olayları başlattığı yönündeki suçlamayı reddeden Maestra –ona göre, suçluluk insana özgü duyguların en yararsızlarından biridir– Switters'ı, "insanı hüsrana uğratan cehalet ve batıl inanç gösterisi" adını verdiği şey yüzünden defalarca azarladı.

Yunan trajedilerindeki timpaniyi akla getiren uğursuz ritmik bir tını tutturana kadar bastonuyla döşemeye ve mobilyalara pat pat

vurarak, Switters'ı mağarada yaşayan ayılara tapan ilkel insanlara ya da daha da kötüsü (onlar kendilerini bilirler) Protestan Hıristiyanlara yakışan türden bir tepki göstermekle suçladı. "Git oraya da yaşı tutmayan cahil Portekizli hödüklerin çıldırtan dogmalarının abartmalı yalanlarını gerçek olarak kabul etmesi için Suzy'yi yüreklendir...."

"Onu sadece hayatta en zorlayıcı bulduğu şeyi bütünüyle araştırması için yüreklendirdim. Bu o kadar... "

"Senin böyle zararsız bir saçmalıkta ona yardım ettiğini, onu amatörce uğraşında teşvik ettiğini duyunca dehşete kapıldım. Dehşete. Bilmediğim bir şey varsa, o da senin daha saçma ve daha yıkıcı bir şeyin budalaca kölesi olduğundu. Ben hayatımın seksen küsur yılında böyle bir şeyi asla... Bildiğim kadarıyla, bu milenyum meselesi tamamen düzmece ama onca insan içinden senin ruhunun teslim alınmasında, kariyerinin mahvolmasında, korkak bir sakata dönüşmende *bir* hayır vardır..."

Switters, "*Vahşi* sakat," diyerek Maestra'yı düzeltti.

"Sanırım senin meşale taşıyan son önderlerden biri olduğunu düşünüyordum. Bunu söylediğim için üzgünüm ama senin asansörde bile bir kibrit çakamadığın ortaya çıktı."

Yüreği cız eden Switters, "Ayağa kalkmamı mı istiyorsun peki?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Smithe hakkında bildiklerine rağmen, antropoloğa ne olduğunu bildiğin halde, ayağa kalkıp yürümemi mi istiyorsun? Çünkü yapacağım. Şimdi. Hemen şu dakika. Sadece yap de." Switters sandalyede doğrulmuş ayağa kalkmak üzereydi.

Maestra yürü diyemedi. Diyemezdi. Uzun adımlarla uzaklaştı, on dakika geçmeden Switters'ı bir savunma bile talep etmeden CIA'den uzaklaştırılmasını pısırıkça kabul ettiği için azarlamak üzere geri döndü. "Hiç yoksa aklından zorun olduğu için maluliyet tazminatı alabilirdin. Kafadan çatlak olduğun ortaya çıksa bile, yine de sana bir şeyler borçlular. Çok kere canını hiçe saydın onlar için."

"Asla."

"Saydın!"

"Hayır. Canımı hiçe saymış olabilirim ama bu onlar için değildi. Bu – başka bir şey içindi."

"Ne için? Tam olarak."

"Bunun kesinliği ölçülemez."

"Peh!"

Switters şaka yapmıyordu ama gereksiz kaçamak cevaplar da vermiyordu. Switters meslek yaşamını daha ziyade bir kadınla seviş-

tiği şekilde yaşamıştı: içten, romantik, şiirsel, ulaşılmaz olana, bilinmeyene duyduğu çılgınca bir özlemle; zaman zaman şurubu ya da ıhlamuru olarak söz ettiği, gizemli bir biçimde üretilen coşku konsantresini, güzelliğin, riskin, vahşiliğin ve neşenin kaynaşmasıyla ortaya çıkan bir tür duygusal özü kendisinin –ortağının ya da gizli görevinin– üzerine boca ederek. Yanılsama olsun ya da olmasın, bu, kesinliğin pek söz konusu olduğu bir mesele değildi.

Switters Pike Semt Pazarı'nın bitişiğindeki eski binada bir oda tutunca (Snoqualmie'deki kulübeye taşınmayı düşünmüştü ama dağlarda hâlâ şiddetli kar yağışı vardı) hem Maestra hem de Bobby Case orada ne yapacağı konusunda onu kısa bir sorguya çekmişlerdi. "Şimdilik, amacım yaşamımdan oksijenin sızıp akmasını engellemek," diye yanıtlamıştı Switters, ne onların ne de kendisinin doyurucu bulmadığı bir yanıtla. Böylece, eğitsel bir âleme giriş yapabileceğini çıtlatmıştı.

Suzy'ye dönem ödevinde yardım etmesi, onu kendisiyle doktorluk unvanı arasında duran tezini –uzun zaman önce derslerini vererek tamamlamıştı– yazmanın o kadar da zahmetli olmayacağına inandıracak kadar, gıcırdayan akademik reflekslerini tozdan arındırıp yağlamıştı. "Bana Dr. Switters demen nasıl bir duygu uyandırırdı sende?" diye sordu. "Lanet olsun, muhtemelen karıştırıp Dr. Seuss derdim sana," dedi Bobby. "Sana Turta Bebeğim demediğime şükret," dedi Maestra.

Şükran Günü'nde aralarına kısa süreliğine katılan Bobby Switters'ın siber kültürde sözün geleceği hakkında bağırarak hararetle konuşmasını kibarca dinledi. "Alfabenin ortaya çıkışından beri, belki de daha önce, bütün teknolojiler dilden doğdu ama siber âlemde bilgiyi, *hissettiğimiz* kadar fazla görmüyor, duymuyoruz. Teknoloji yalnızca yuvayı terk etmekle kalmıyor, aynı zamanda annesini de öldürerek de istersen, sonunda dile üstün geliyor olabilir. Bilirsin işte, karanlığı gerçekten göremezsin ya da hatta ışığı. Nörolojik olarak bizler karanlık ve ışığın etkilerini etraflarındaki yüzeylerde hissederiz. Bilgisayarın çalışmasını mümkün hale getiren ikili dijital sistem –Ağabey Bir ile Kız Kardeş Sıfır– başlangıç olarak bir çeşit ışık/karanlık ilişkisidir, beyin ile dış dünya arasındaki ana bilgi bağlantısı olarak sözcüklerden ziyade elektronları çarpanlarına ayırmaya başlarsan..."

Vesaire vesaire. Bobby, Switters'ın *per se** dilin yok olduğuna değil, daha ziyade Fenike alfabesinin icadından bu yana olduğu gibi

* (Lat.) Aslında, zaten. (y.h.n.)

değiştirileceğine; Yunan alfabesinin icadından beri olduğu gibi özgürleştirileceğine; sonra da Latin alfabesinin ortaya çıkışıyla olduğu gibi kutlanacağına inandığı fikrini edindi; ama Bobby, Switters'ın kendini sözcüklerin hamisi gibi hissettiğinden, ne kadar garip, eski olurlarsa o kadar iyi olduklarını düşündüğünden ve onları yabancısı olduğu kayıp bir hazinenin anahtarları olarak algıladığından şüpheleniyordu. Aslında hepsi temelde çok ilginç ama Switters bir kez başlayınca asıl konudan uzaklaşma ve bambaşka yerlere varma eğilimindeydi. Örneğin: "Neden evrenbilimde de ikili bir sistem var? Tanrı bire eşittir, Şeytan da sıfıra. Yoksa tam tersi mi? Hangisi olursa olsun, hayatın anlamını ve nihai yazgımızı hesaplamakta yalnızca o rakam çiftini kullanıyoruz – ikiden dokuza kadar olan rakamlardan ve onların sonsuz sayıdaki kombinasyonlarından uzak duruyoruz. Ah, ama başlangıçta söz vardı. Bölünmeden önce, önce..."

"Evet, kanki. Bu sütün kaymağıyla lanet olası güzel bir tez çalkalayacaksın. Eminim, ama asıl yakıcı mesele senin tekrar ayakların üzerine basabilmende bu stratejinin ne işe yarayacağı, ille de finansal açıdan demek istemiyorum. Bezelyeyi uzatsana."

Maestra, "Amin derim buna!" diye çınlayarak içeri girdi. "Biraz daha sos alsanıza Kaptan Case. Kırmızı sos olmadığı için üzgünüm, ama yemek servisi yapan kişi kötü şeylerden uzak bir hayat sürüyor ve nasıl yapılacağına dair en ufak bir fikri bile yok."

Tatlıdan sonra iki adam oturma odasında Matisse'in bizzat duman kadar mavi olan nüsü tarafından izlenerek puro içerken Bobby Suzy konusunu açtı. "Bir anlığına siber uzayı unut. Sacramento'da neler olduğu konusunda dut yemiş bülbül gibisin. Hadi. 'Erdemli küçük memelinin bekâretini bozdun mu, yoksa konuşarak seni bundan caydırdım mı?"

"Kendim konuştum, kendim caydım, maalesef. Döneklik işte."

"Aman yarabbi. Konuşmanın işe yaramadığını kim söylemiş?"

"Kendini iyi ifade edemeyen eylem adamının biri diye düşünüyorum; diğer erkeklerin hayran olduğu ama kadınların gizliden gizliye avanak ya da ahmak bulduğu güçlü, sessiz bir tip." Switters ağzından dans eden çörek şeklinde bir duman çıkardı. Her duman halkasının uçması gibi –genel anlamda duman gibi– bu duman da kimyasalla animasyonun fırlama bebeği gibi havaya sıçradı. "Bu özel duruma nasıl uygulanabilir ya da uygulanabilir mi emin değilim ama şair Andrei Codrescu bir keresinde, 'Fiziksel yakınlık gerçekten önemli olan şeyleri serbest bırakmak için bir araçtır: sözcükleri,' diye yazmış."

Bobby kuşkulu görünüyordu. "Bana yüceltme gibi geliyor. Her neyse, laf kalabalığının her şeyin başı olduğunu düşünüyordum. Lanet olası başlangıçta lanet olası söz vardı."

"Kitabı Mukaddes de bizi o şekilde bilgilendiriyor. Bize söylemeyi ihmal ettiği ve bunu atladığı için asla affedemeyeceğim şey ise hangisinin önce çıktığı: *Tavuğun* mu, yoksa *yumurtanın* mı?"

Bobby Noele kadar kalamadı –küçük, gizli U2 birimi bir nevi alarmdaydı– ama Noel arifesinde Maestra'nın malikânesine telefon edip, ihtiyar kadına yağ çekince hat Switters'a bağlanmıştı, sonra Bobby sohbetin gidişinden Switters'ın, şans verilirse konunun gizilgücünün çok iyi yerlere varabilmesi ihtimaline rağmen tez yazma konusunda biraz şevkini yitirdiği tahmininde bulundu.

"Edebiyatta bilgisayarın rolü piyade erinin işi ya da kapıcı hizmetleriyle sınırlıdır. Araştırmayı kolaylaştırır, redaksiyonu daha da hızlandırır, amaç her ikisinin de daha iyi olması konusunda bir katkı sağlamaz. Bilgisayarın gerçek yenilik ve ilerlemeyi beslediğinin görüldüğü yer grafik sanatlardır: fotoğraf kopya etme, tasarım, animasyon vb. O alanlarda şaşırtıcı bir gelişme var. Ama amaç ne?"

"Daha ilginç TV reklamları."

"Kesinlikle! Pazarlama. Ticaret. Giderek gelişiyor, çekiciliği gittikçe artıyor. Ve bu kesinlikle bayat-ekmek-ve-sirk-çadırları marka köleliğin ışıklı modern versiyonudur – günümüzde fırıncıların çokuluslu olması, sirkin ise bizi eve kadar takip etmesi dışında. Pekâlâ, kültür her zaman bir dereceye kadar piyasa tarafından yönlendirildi. Her zaman. Günümüzde piyasa özel yaşamlarımızın her kuytu köşesini ve çatlağını işgal etmesiyle tamamen kültürün yerini alıyor; piyasa, kültürümüz *haline gelmiş*. Bununla birlikte..."

"Evet," diye lafa girdi Bobby, "ve senin benim gibi asi ahbapların anonim totaliterliğe ve buna benzer talihsiz bir bokluğa karşı savunma hattındaki son kişiler olduğumuz ortaya çıkabilir. Bu yüzden senin önemin... Biliyorum ki şirket seni geri çağıracaktır şayet sen..."

"Sana Mayflower'ın korkunç suratlı iki ajanı beni sorguya çekmek için gönderdiğini söylemiş miydim? Şükran Günü'nden hemen sonra. Sabahın altısında odamda beni köşeye sıkıştırdılar; lanet olası sporların hiçbirini sevmeyen beni, bir önceki akşamki didinmeden zayıf düştüğüm için sersemleyen beni. Yine de bazı oyuncaklarını geri almalarına izin verene kadar epeyce zorlandılar. Dizüstü bilgisayarımı, Berettamı ve sadık timsahımı kaptırmamayı başardım,

tabanca hâlâ bir sorun olarak dursa da, onların benim kuyruğuma bastıklarına inanmak için sebeplerim var."

"Eğlenceli olabilirdi."

"Belki. Ama bunların ilgisi yok. Biraz önce söylemeye çalıştığım şey gerçek şovun çadırın arkasında vuku bulduğuydu ve ne işportacıların, ne de sirk sunucularının bundan haberi var. Grafik sanat jimnastiğini unut. Siber kültürde gerçekte olup biten şu ki dil daralmıyor, genişliyor. Genişliyor. Bedenden dışarı çıkıyor. Dil ve gırtlağın ötesinde, kafanın arkasındaki lobun ve beyin çıkıntısının ötesinde, kalem ve kâğıdın ötesinde, ekran ve yazıcının dışında, hatta. Evrende bir yerlerde. Fiziksel gerçekliğe bağlanıyor, onunla doyuyor, hatta onu gasp ediyor. Açıklayayım."

"Uf! Swit? Vaay. Sakıncası yoksa yağmurun yağıp yağmadığına bakana kadar izin ver bana. Yaptığın bu beyin fırtınası bana MCI'ın* bayram ücretine mal oluyor – senin de misketlerinden artakalan ne varsa ona mal olursa şaşırmam. Yani, lanet olası tezini yazmayı planlamıyorsan, niye?... Asıl önemli olan ise hâlâ ince lastikli Ferrari'nde olman, oğlum ve altı ya da yedi hafta oldu. Tanrım! Ne olursa olsun bu sorunla ilgilenmen, buna bir son vermen lazım. Şayet buna Amazon'a doğru tekrar bir geziye çıkman da dahil olsa bile, olsun varsın. Sen, ben, ikimizden biri ya da ikimiz beraber. Lütfen yalnızca bu hedefe kilitlenir misin? Silahını iyileşmeye, özgürleşmeye doğrultur musun? Tanrım!"

Anında bir tepki yoktu, diyaloğun kesildiği sırada, adamlar MCI'ın tatil kontörünün tükenmekte olduğunu duyabiliyorlardı. Nihayet Switters, "Şu keşişin bize anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun?" dedi.

"Hangi keşiş? Bizi Birmanyalı sınır devriyelerinden saklayan mı?"

"Hayır, o değil. Saygon'da beraber çay içtiğimiz. O..."

"Hâlâ oraya Ho Şi Minh Şehri demiyorsun."

"Reddediyorum. Kesinlikle cesur ve şerefli Ho Amca'ya saygısızlık etmek istemesem de..."

"İhanete, iftiraya uğradı, köşeye sıkıştırıldı..."

"Böyle demekle katı yürekli, kertenkele beyinli, sahte sofu Hıristiyan kabadayı oğlanı..."

İki adam onu aşağılayan bir uyum içinde, "John Foster Dulles!" diye hırladılar. Sonra, yine beraberce, telefon ahizelerinin ağızlıklarına tükürdüler.

Switters'ın çok iyi bildiği üzere bilgisayar korsanlarının sohbet odasında bir çeşit çevrimiçi siber şifreli Noel partisinde e-sohbete

* Verizon Communications'a geçen eski bir Amerikan telekomünikasyon şirketi. (y.h.n.)

dalıp gitmiş olan Maestra, "Duydum!" diye bağırdı. "İğrenç hödük! Sil onu. Hemen."

Ayrı ayrı ikisi de alçak sesle kıkır kıkır gülerek buna itaat ettiler, biri ceketinin yeniyle, diğeri bandanası ile tükürüğünü sildi; ve sonra Switters Saygonlu keşiş konusuna döndü. "Hatırladın mı? Bize, sürekli aydınlanmış olmanın nasıl bir duygu olduğu kendisine sorulan büyük ruhani üstattan söz etmişti. Üstat ise, 'Ah, gayet sıradan, günlük hayat gibi. Yerden beş santim yukarıda olman dışında,' diye yanıtlamıştı.

"Evet," dedi Bobby. "Bunu hatırlıyorum."

"Peki, bir hafta kadar önce benim de olduğum yerin orası olduğu aklıma geldi. Bu tekerlekli sandalyede ayaklarım neredeyse tamı tamına yerden beş santim yukarıda."

"Aa, hadi. Kesinlikle uzaktan yakından ilgisi yok."

"Hayır ama belki *olabilirdi*. Belki Piramit Kafa'nın demek istediği de buydu. Güya. Onun tekerlekli sandalyelerden haberi bile yoktu herhalde ama yine de, belki... Her neyse dünyayı yeni bir perspektiften incelemeye zorlanıyorum –beş santimin yarattığı farka hayret edersin– ve henüz üstünlük sağlayan bu noktadan vazgeçmeyi hiç istemiyorum. Bu kutsal yükseklikten varoluşun bütün yufka tatlılarını henüz keşfedemediğim, başka açılar, başka girişimler de olabilir. Bu yüzden sabır, dostum. Bir süre oyun dışı kalayım. Bana olan şeyin ne olduğunu keşfedeyim: yapay sakatlık mı, yoksa yapay bodhisattva* mı. Duraksadı. "Mutlu Noeller, Bobby."

Telefonun diğer ucunda, Alaska'da büyük bir iç çekme duyuldu. "Mutlu Noeller, Swit. Buradan sana bir kızak dolusu ökseotu iç çamaşırlı, yumurtalı sütlü ve viskili bakireler diliyorum."

Switters gerçekten kendisine üstünlük sağlayan o noktadan ayrılmadı. "Yıldız gemisiyle etrafta dolaşma modunda" diye tanımladığı, yerden beş santim yüksekte dünyanın yörüngesinde dönerek uzun, ıslak kış süresince konumunu değiştirmedi.

Kasım ve aralık aylarında birkaç hafta boyunca her sabah tekerlekli sandalyesini Pike Caddesi'nde doğu yönünde ve Dördüncü Cadde'de "Eşyaların Konuşması, Işık ile Düşünmek" başlığını vereceği tezinin eksiklerini gidermek üzere internette araştırma yaptığı Seattle Halk Kütüphanesi'nin şehir merkezindeki şubesinin bulun-

* Hem kendi benliğinin hem de başkalarının kurtuluşu için kendini aydınlanmaya, Nirvana'ya varmaya adamış, başkalarına aydınlanma arayışlarında yardımcı olmak için aydınlanmaya ulaşmasını geciktirmiş kişi. (ç.n.)

duğu güneye itiyordu ama Noele yakın bu akademik baskınlar gittikçe azaldı ve yılın ilk günüyle birlikte Switters farklı bir tür araştırma yapmak için hem kâğıt hamurunu hem de elektronları terk etmişti.

Bir dilenci gibi ya da sokakta maharet sergileyen biri gibi tekerlekli sandalyesini Pike Semt Pazarı'nın labirente benzeyen eski sıra kemerlerinin altına yanaştırıyordu ve orada, mağara ışığında kaldırımlara vuran yağmurlardan korunuyordu, servis kamyonlarının lastiklerinin altında ıslık çalıyordu, saçaklı yabanhavucunu ve patlıcangilleri dikkatle izliyor, halk yığınları arasına karışıyordu.

Rutubet ve parmak izleri, ter damlaları ve ayakkabı topukları, güvercin pençeleri ve sebze küfeleri yüzünden eski pazar yarı yarıya aşınmış gitmişti; kasaplardan sızan şeylerle, pullanmış sombalığı terazileriyle; güllerin kokusuyla, çiğ karideslerle ve idrarla kirlenmişti; bereket mevsim kış olduğu için şehir dışından gelip bön bön bakan turistlerin *beni beleşe eğlendir!* isteklerinden eser yoktu. Pazar artık balıkçıların ve Vietnamlı çiftçilerin, çiçekçilerin, meyve satıcılarının, ünlü şeflerin ve sağlıklı yemekler pişiren ev hanımlarının, gurmelerin, kaçakların, uşakların ve esrarkeşlerin, kahvecilerin, balon satıcılarının, büro çalışanlarının, tezgâhtar kızların ve her ırktan ayyaşın; emeklilerin, çapulcuların, dilencilerin ve fahişelerin ve (p harfiyle devam edelim) politik polemikçilerin, punk'çıların, polislerin; çömlekçiler, kuklacılar, şairler, müzisyenler, hokkabazlar, ateş yutanlar (yalnızca yağışsız günlerde), acemi sihirbazlar ve Switters'ın kendisinin de öyle göründüğü üzere boş gezenin boş kalfalarının koşuşturmalarıyla hareketliydi.

Ya da Switters öyle görünüyor muydu? Pazara düzenli olarak gelenlerin hiçbiri, meşru ya da değil, kolaylıkla yaftalayamaz ya da her gün aralarında bulunmasına bir sebep bulamazdı. Tıpkı alışverişçilerin hareketsiz tekerlekli sandalyesine şöyle bir bakıp, sonra bir konserve kutusu ve bir akordeon ya da ona benzer bir şey var mı diye otomatikman etrafa göz atmaları gibi, oranın sakinleri uzun uzun ama boşuna onun *raison d'être*'ine* ilişkin bir ipucu ararlardı. Ara sıra Switters dizüstü bilgisayarını tıklatırdı ama çoğu zaman günler geçtikçe, haftalar geçtikçe, sandalyesinde etrafındaki geçit törenini gözlemleyerek ya da yağmuru seyrederek öylece otururdu. Onun sivil polis olduğu dedikodusu yayılmıştı ama tutuklamalarda artış olmayınca, (genellikle tek bir noktada çok uzun saatler veya günler boyunca kalması yüzünden) belirli aralıklarla pazarın güvenlik görevlileri tarafından taciz edildiği fark edilince ve kırık küfe artıkla-

* (Fr.) Varoluş nedeni. (ç.n.)

rından küçük tekneler oyup, maruldan yelkenlerle bu tekneleri süsleyip sonra da yağmur sularının aktığı oluklarda suya indirmeye başlayınca ona dair şüphe azar azar kayboldu.

Yine de kimse onun etrafta takılan başka bir aylak olarak işe yaramaz olduğuna karar vermeye hazır değildi: Varlığı fazlasıyla güçlüydü, tavrı ise fazla karizmatik. Asla bir deste nakit para göstermese de ya da altın takılar takmasa da, hoş tişörtlerin üzerine iyi biçilip dikilmiş takım elbiseler giyiyordu ve siyah kaşmir paltosunu tıpkı opera pelerini gibi dramatik bir tavırla geniş omuzlarına atma alışkanlığındaydı. Sandalyesinin selesinde bir cep telefonu duruyordu ama telefonla nadiren konuşuyordu (Maestra e-postayı tercih ediyordu, Sacramento'yla iletişim kurulamıyordu ve şubat itibariyle Bobby Case Okinawa'ya atanmıştı), yürüttüğü herhangi bir işi konuştuğunda ise kimseye çaktırmıyordu. Pek konuşmayan ama hiç de utangaç olmayan Switters sandalyesinin arkasına düzgünce İSA YA DA HASTALIKLAR HAKKINDA KONUŞMAK İSTEMİYORUM yazılmış bir plaka yapıştırmıştı. New Age aktarının ya da onların Pazar Okulu Kurtarıcısı'nın Switters'ı gezip dolaşma gücünden mahrum bırakan felaket her neyse ona çare bulmasa da, bir yardımı dokunacağına inanmış sayısız iyi niyetli işgüzar yüzünden bunu yapmak zorunda kalmıştı. Can suyunun muhafazası onların heveslerinin kırılmasını gerektiriyordu.

Yine de onunla en çok kadınlar konuşuyordu. Anlaşılan buna karşı koyamıyorlardı. Switters hayatında hiç böylesine yakışıklı olmamıştı. Uzamaya bıraktığı saçları yüzünü, yara izlerinin akla getirdiği hayat hikâyesiyle çevreliyordu, bütün bunların daha da merak uyandırmasına yol açan bir tarzda. Nemli iklimle, vejetaryen ağırlıklı bir diyet uygulamasıyla, canının istediğini yapacak boş vaktinin olması özgürlüğüyle, cildi Rönesans yağlıboya tablosu gibi parlamıştı, gözlerindense yeşil bir enerji fışkırıyordu sanki. Konuştuğunda, sözleri ağır ağır, uzatarak söylediğine dair belli belirsiz bir emareyle yatışıp, samimiyet kazanan görkemli heceler çıkıyordu ağzından. Mahsusçuktan ya da bilerek, hem bilgili hem de çapkın bir adam havası yayıyordu, doğuştan gösterişçi, ama bütünüyle ketum, alışıldığı üzere güce burun kıvıran güçlü bir sima – ve böylece büyüsüne kapılan kişiyi sağgörülü, faydalı ya da kutsal olarak tanınmaya koşullanmış olan kişilerden zıt yöne saptırabilirdi. Her şeyiyle kayıp bir halka olması yüzünden bir çekim merkeziydi.

Margaret, fırında yeni pişmiş meyveli hamur tatlısıyla hukuk şirketindeki masasında gelir sağlıyordu; bir Gorgonzola* ve kış ar-

* Mavi, yeşil damarlı keskin lezzetli İtalyan peyniri. (ç.n.)

mudu sepetiyle banliyöye giden Microsoft dulu Melissa; ucuz ve çok tüylü kazağının altındaki göğüsleri tezgâhında sattığı lahanalar kadar ağır olan Dev; onlar ve diğerleri, farklı ve benzer insanlar, tereddüt ederek Switters'ın sandalyesinin yanına diz çökerlerdi, diz çökerlerdi ve bu şekilde Switters'la göz seviyesine gelirlerdi ve başkaları tarafından kulak misafiri olunmadan değişen utanç derecelerinde, "Seni buralarda çok görüyorum," derlerdi.

"Evet," diye yanıtlardı Switters. "Ben de seni seyrediyordum," ve bu her zaman doğru olmasa da, bu küçük yalan Switters'ın vicdanını rahatsız etmezdi, hatta neredeyse bir klitoriste duyulabilecek olan, yerleşmek üzere Switters'ın belkemiğinden aşağı doğru seyahat eden bir bir spazmın titreşimini duyumsadığında bile.

"Sen nesin? Hayır, yani kimsin? Ne yapıyorsun?"

"Ben Switters, hem Tanrının hem de Şeytan'ın arkadaşıyım." Sonra, belirsiz bir tavırla karşılanınca, "Adımsız adım atıcı." Sonra, "Beş santimlik astronot."

Bu genellikle onları durduruyordu. Kadın biraz şaşırarak, acısı hiç de Switters'ın içine oturmasa da, uzun ve şaşırtıcı bir bakış atardı ve diz çökmesi kadar utangaç ve tatlı bir tavırla ayağa kalkar, "İyi günler" ya da "Islanma" ya da cana yakın saçma sapan bir şey mırıldanarak uzaklaşır, şemsiyesini açmak için kaldırımda durduğunda omzu üzerinden özlem dolu bir bakış fırlatmadığı nadiren görülürdü. Onlardan birinin pazarda tekrar gözüne ilişmesi ve onunla yurtdışına gidecek bir mektubun üzerine yapıştırılan posta pulu gibi o beyhude arzulu tebessüm alışverişlerinden birini yapması hiç de seyrek rastlanan bir şey değildi. Ona ikinci kez yaklaşırlar mıydı? Hiç eğitimi olmayan ve kapasitesini aşan şifreli nükteli sözlerin ve *non sequiturs*'un* aşırı yükü altında sıkılabilecek Dev hariç hiçbiri; ve nihayetinde Switters'ı odasına kadar takip eden ve önyargısına rağmen, odada onu insafsızca mutlu eden Dev. Daha sonra kendisinin tekerlekli sandalyeye Switters'dan daha fazla gereksinimi olduğunu iddia etmesinden belli ki Switters da onu mutlu etmişti.

Ve Dev yine geldi. Haftada iki ya da üç kez. Genellikle sabahın erken vakti, erkek kardeşleri onun akşam karanlığına kadar işleteceği sergi zerzevatını stoklarken. Sutyeninin kopçasını çıkarması, bir çiftçinin arabasını boşaltması gibiydi, donunu aşağı indirmesi, Switters'a Amazon'a geri döndüğünü düşündürüyordu. Dev'in etli dudakları, çatlak kırmızı yanakları ve çıkıntılı koyu kaşlarının altında ceviz kabuğu gibi gözkapakları vardı, açgözlülükten nasıl hiç nasibini almamışsa, kalçaları da o ölçüde genişti. Slav soyundan gelen

* (Lat.) Konuşulanla ilgisi olmayan sözler. (ç.n.)

Doğu Avrupalı, Ortodoks, sağlıklı ve iriyarı sütçü kızın, işlenmemiş tarzdaki iriyarı kabalığı sevimliydi, karmaşık değildi, düşünce ve duygularında dürüsttü ama vücut kokusu karmaşık ve keskindi. Switters'ın odasından her zaman 5.45'te çıkardı ama misk kokusu odada tüm gün kalırdı. Çok geçmeden, Switters onun kokusunun sindiği giysiler giymeye, ekmeğinde ve purolarında onun tadını almaya başladı.

Dev'in nemi yüzünden duvar kâğıtları kıvrıldı ve kıvrık kaldı, pencere camları buğulandı ve buğulu kaldı. Dev'in çığlıkları bina duvarındaki çıkıntıda duran güvercinleri ürküterek uçurdu ve şehir hayatına uyum sağlamış bu kuşlar insanların her türden gürültü patırtısına alıştılar. Dev'in kasıklarındaki kıllar şaman kulübesi gibiydi. Meyve sinekleri uyluklarında piknik yapıyorlardı.

Aslında hiç ortak noktaları yoktu, konuşacakları hiçbir konuları yoktu ama Dev gündem dışı, erotikliğin ötesinde görünüyordu ve yirmi dokuz yaşındaki (Switters'ın şimdiye kadar yattığı en yaşlı kadın), bu kaderci ve fıçı gibi kadında Suzy'yi hatırlatacak hiçbir şey yoktu. Bazen Dev'i –buharını ve kısa tüylerini– çarşaflarından silkelediğinde Switters'ın gözleri minnettarlıkla dolardı. Switters zamanında Dev'in kendisini gizemin dramatik siması olarak algıladığını ve örneğin Margaret ya da Melissa kadar imgesinin bu yönüyle (gerçek ya da temelsiz) çekim alanına girdiğini görmeye başlamıştı, ama Dev diğerlerinin yapacağı gibi onu incelemeye ya da defetmeye zorlandığını hissetmeden gizemle karşılaşmaktan memnundu. Switters Dev'de bunu fark ettiğinde, memnuniyeti derinleşerek şefkate dönüştü ve onun neşeli kapı tıklatmalarının –ona Switters'ın öğrettiği, bu sayede kapıyı çalanın Mayflower Fitzgerald'ın insanı taciz eden kovboyları değil de, Dev olduğunu anlayabildiği kodlu bir tıklama– beklentisiyle saat beşten önce uyanır oldu.

Ah, Dev, derin düşünmeyen Dev, sen bizzat gizemsin. Arkanda bıraktığın, büyük ölçüde koku almayla ilgili çok sayıda ipucuna rağmen.

Dev Switters'ın bedeninde can suyunu mühürleyen bir O-ring, işten atılması, Suzy ile ayrılmaları ve bu iki olayı başlatan Kandakandero lanetinin sonucunda artık azalan duygusal oksijenin sızmasını engelleyen bir conta olduysa da, bir de Sanatçı Kızlar vardı. Sanatçı Kızlar'dan hiçbiri, bireysel olarak ya da beraberce odasına hiç ziyarete gelmemişlerdi ve aslında Sanatçı Kızlar'ın hepsi kız değildi ama Pike Semt Pazarı'nda bulunmaları ve Switters'ın onlarla tanışıklığı

bu tuhaf –gerçek anlamda olduğu kadar mecazi anlamda da– dönemi atlatmasına yardım etti.

Beş santimlik yükseltisinden, Elliot Caddesi'nin aşağısındaki sanat okulundan neredeyse her gün, sınıf arkadaşı olmalarına ve kardeş gibi giyinmelerine ya da hatta birbirlerin kopyaları olmalarına rağmen –siyah bereler, siyah balıkçı yaka kazaklar, üzerlerine kaba sosyal protesto mesajları taşıyan butonlar iğneledikleri bezelye yeşili ceketler (biri CIA'in kanuna aykırı eylemlerine imada bulunuyor, Audubon Poe'yu takdir ediyordu), kulak memesinde, dudakta ve burunda halkalarla– çoğu kez çiftler halinde yürüyerek, bazen tek olarak ya da üçlü gruplar halinde ama hiçbir zaman *en masse** değil, pazarın içine süzülmelerini izlemişti. Çoğu kez ellerinde eskiz defterleri vardı ama aynı zamanda boya kutuları, fotoğraf makineleri, çoğu kez bir şövale; ve her biri tercih ettiği araca göre –kurşunkalem, mürekkep, guvaş boya, suluboya ya da film– pazarın sevdiği özelliğini resmetmeye koyulacaktı: insanlar, zerzevat ya da mimari. Birbirlerinden ayrı durmaya ve serinkanlı olmaya gayret ediyorlardı ama canlılıklarını ve meraklarını bastırmaları zordu. Öyle olmaya çalıştıkça yaşı daha büyük sanatçıların yeteneklerini bir şekilde düşmanca tuhaf bir poz takınarak ya da meydan okurcasına sigaralarını emerek gösterdikleri alaycılığa ve *ennui*'ye** o kadar yaklaşıyorlardı. Onları çekici bulan Switters Sanatçı Kızlar'la açık açık flört ediyordu, hatta sonra erkek oldukları ortaya çıksa bile, ama Margaret'lerin ve Melissa'ların yaptığı gibi sandalyesinin yanına diz çökemeyecek kadar mahcup ve açıkgöz olsalar da, bilmiş ifadelerle ve el kol işaretleri de dahil Switters'a önceden tasarlamadıkları onaylarını gösteriyorlardı.

Onay test edildi, sarsıldı ve sonunda bir ocak öğleden sonrasında o öğrencilerden en azından iki cinsiyeti temsil eden bir çift ve çiftin anatomik olarak dişi olanının Switters'a fark ettirmeden, o öyle sanıyordu, çekmiş olduğu bir fotoğrafı hediye etmesiyle beton gibi sağlamlaştı. Switters, şaşkın genç bayana, fotoğrafın çekilmesi öncesinde, esnasında ve sonrasında hüküm süren hava şartlarıyla beraber çekildiği gün ve saati söylemiş, teleobjektifi doğrulturken arkadaşının yediği şekerleme çubuğunun da detaylı bir tanımlamasını yapmıştı – teşkilattaki bir ajan için hepsi rutin olan şeyler. Kız, kendisi kadar şirin olması bir yana, bir acemi çaylağın Switters'ın fotoğrafını herhangi bir mesafeden sistematik olarak iz bırakmadan ve hatırlanmadan çekebileceğini düşünebilir miydi gerçekten?

---

* (Fr.) Hep birlikte. (ç.n.)

** (Fr.) Can sıkıntısı, bezginlik. (ç.n.)

Kız soğukkanlılığını tekrar kazanmak için, fakülte danışmanının, tekerlekli sandalyenin üzerindeki –fotoğrafta çöze çarpan– işaretin dindarları ve özürlüleri gücendirebileceğinden şikâyet ettiği konusunda Switters'ı bilgilendirdi. Bunun üzerine Switters, sanatçı nitelemesini hak eden herhangi bir kişi içtenlikle yarattığı yapıtlarının –küçük ya da kalabalık, ılımlı ya da kindar– herhangi bir özel çıkar grubunu gücendirip gücendirmediğine aldırış etmediğinden, öğrenci fotoğrafçının otosansür doğrultusundaki ahlaki dürtüklemeyi reddettiğinden emin olduğu yanıtını verdi. Switters, "İnsanlık genel olarak saldırgandır," dedi kıza mutlu bir şekilde. "Hayat başından sonuna saldırgan bir girişimdir. Darılmaya tahammül edemeyenler buyurup bunu sona erdirsinler ve gücenme için finansal tazminat talep edenler de darılmaya tahammülü olmayanlar için bunu sona erdirsinler."

Switters aşırıya kaçma adına durumunu birazcık abartmışsa da işe yaramıştı: Karşılarında egzotik bir tür tatlı kırmızıbiber olduğunu zannettikleri şey aslında ağızdan ateşler püskürten kırmızıbibermiş gibi geri adım attılar. Aslında, aşk iksiri dişetlerini kabartabilir ve en etkili afrodizyaklar genellikle başlangıçta iğrenç bir tat verir. Günler geçtikçe o çift ve suçortakları hiç olmadıkları kadar arkadaş canlısı olmuşlardı, Switters'ın bildirisini hararetle ve uzun uzadıya sınıfta, atölyede ve kafeteryada (içlerinden pek azının bara girmeye yaşı tutuyordu) tartışarak hassasiyette eksik olan şeyin cesaret ve *brio** olduğu ve bunun yanında, kendi estetik haklarını savunmak için bunun yayılması gerektiği sonucunu çıkardılar. Ayrıca Switters'ın *harika* bir gülümsemesi vardı.

Switters ve Sanatçı Kızlar'ın aslında bir araya geldikleri yer su oluğunun yanıydı.

Haftalardır Switters ne zaman ufak teknelerinden birini sokağın kenarında yağmur sularının oluşturduğu akıntıda, tekne bilinmeyene doğru yolculuğuna başlarken engelleri aşması için değnek olarak solmuş bir yıldızçiçeği sapını kullanarak ilerletse, Sanatçı Kızlar onu gizleyemedikleri bir büyülenmeyle izlemişlerdi. Günden güne, bereli kızlar gemileri kızaktan suya indirmelere daha da yaklaştılar. Bir keresinde kızlardan biri teknelerden karaya oturan bir tanesini bulup getirmiş, Switters'a iade etmişti. "Virginia Sokağı boyunca bütün yolu katetmiş," dedi kız, hem çapı hem de derinliği artan gamzeleriyle. Kendi oyuncak teknelerini yapmaya başlamaları an meselesiydi.

Başlangıçta onların tekneleri Switters'ınkilerden daha sevimliydi. Switters'ın tekneleri aslında mühendislik açısından umutsuzdu. Switters alet edevat kullanımında o kadar mı beceriksizdi? Kudüs'te

* (İt.) Neşe, şevk. (ç.n.)

haçlar inşa etmek için görevlendirilse İsa yaşlılıktan ölebilirdi. Aksine Sanatçı Kızlar temiz, düzgün ve orantılı şirin küçük gemiler yaparken Switters'ınkiler kesinlikle başka türlüydü. Ama onları yarıştırmaya başlayınca (insan doğası hep aynı olunca, yarış kaçınılmazdı) bir yana eğik, beceriksiz, yarık, kıymıklı, (çoğu kez bir havuç boyundan daha uzun olmayan) direği sallanan Switters'ınkiler hep kazanıyordu. Her zaman.

Kendilerine meydan okunan Sanatçı Kızlar gittikçe daha güzel gemiler yapmaya başladılar. Kırık turunçgil küfelerinin başlangıçta tersane işçilerine malzeme sağlayan, artık az miktarda bulunan ve pazarlıkta değersiz gözüyle bakılan kırpıntılarından vazgeçerek, malzeme için sanat okuluna yönelip, başlangıçta sedye sırıkları, çerçeveler, maketler ve benzerleri için düşünülmüş ahşap gemi teknesi ve güverte parçalarını kullanmak üzere bir kenara ayırdılar, bir yandan da pahalı pirinç kâğıdı, parşömen ve küçük yelkenler şeklinde kesilebilecek Belçika keteninden çadır bezi şeritleri arakladılar. Sanatçı Kızlar gayet hızlı bir şekilde, sanatçı mizacı ve insanın güçlüğü sevme özelliği kadar Switters'ın açıklanamayan ve hak edilmeyen başarısının da teşvikiyle tek direkli, yelkenli küçük gemiden şalupaya, iki direkli gemiden filikaya, uskunaya doğru ilerleme kaydettiler. Flok yelkenlerinden, mizana yelkenlerinden, ilave sintine bordalarından, gemi omurgalarından ve dümenlerden bahsediyorlardı. Ve sanatçı olduklarından, teknelerini parlak mavilere, beyazlara, altın sarılarına boyadılar ve çoğu kez pruvaya *Shakti, Athena, Denizkızı Şimşeği, Madam Picasso* ya da *Madam Picasso'nun İntikamı* gibi iyi seçilmiş isimler yazdılar.

Switters'ın teknelerinin her biri *Yıldızlı Suların Kutsanmış Küçük Bakiresi* olarak isimlendirildi (ön güverteye tükenmezkalemle kazınarak) ve esinti özellikle şiddetliyse ya da kazara alışıldık sınırı olan fare kapanı büyüklüğünden ziyade sıçan kapanı büyüklüğünde bir tekne ürettiğinde her bir lahana yaprağından yelkenliyi alışılmış marul yapraklarıyla donatması dışında hiç ilerleme kaydedemediği aynı ilkel tasarımla yapılmıştı. Switters güzellik ya da zarafetten kaçındığından değildi. Gerçekten de. O, gerçekte, güzelliğin hem sağdan hem soldan hödüklerin oylarıyla ofis dışına atıldığı bir çağda epeydir güzelliğin savunucusuydu. Gemileri kaba ve gelişmemiş kaldı, çünkü onları farklı şekilde yapacak yeteneği yoktu, ailesinin erkeklerinde nesillerdir marifet geni durgunluk dönemindeydi (ki bu Eunice'in gülünç ifadesini ödünç alarak söyleyecek olursak, onların "gizemli adamlar" olma eğilimlerini de açıklıyor olabilirdi). Her neyse, onun sersem küçük kayıkları zafer kazanmaya devam ettiler.

"Üzgünüm, canlarım," diye özür dilemişti son cümlesinde Switters, kızlar muzaffer sırıtmasının üzerine zafer öpücüğü kondurmak için tek sıra halinde sandalyesinin önünden geçit töreni yaparken.

"Anlamıyorum."

"Hile yapıyor olmalı."

"Bu bir tür *numara* mı ya?"

"Lanet olsun!"

Sığ derelerden oluşan yarış sahalarında –büyük taçyapraklar, kurumuş kuduzotu filizleri, tohumlar, baharatlar, yengeç kabuğu parçaları ve atılmış caffe latte fincanları taşıyan derelerde; ezik elmalar, çürük limonlar, başıboş brüksellahanaları, ara sıra da mayalı at pisliği yığılmış derelerde; üzerine elli çeşit kahveye ek olarak, bulanık su, çay, limonata, çorba, burgulu kapaklı şarap ve (kuş, at, insan için) içme suyu şişelenen derelerde; Seattle'ın göbeği ve kalbi olan Pike'taki etkinliklerden ortaya saçılan parlak organik yığınlarla ertesi gün kolajlanmak üzere her gece belediye işçileri tarafından taranıp temizlenen derelerde–, kaldırım taşı döşenmiş o derelerde, kızlar brikler, guletler, barkalar, firkateynler ve sürat tekneleri yüzdürmeye başlamışlardı: Gemiler spor amaçlı olmaktan çıkıp kargo ya da savaş gemisi olmuşlardı. Switters'ın kaba *Bakire*'lerini süratte ve tahammülde geçmek için kıvranarak onları uzunlukları, giriftlikleri ve zarafetleriyle ezmeye çabalıyorlarmış gibiydiler.

Aslında, şu gemicilik cüceleri birer mucizeydi, özellikle sürat teknelerinin güvertelerine kereste, rom fıçıları, büyük fıçılar, pamuk balyaları, tahıl çuvalları istiflenince; firkateynler düşmana şiddetle toslayacak toplarla ve baş taraftaki gagalı oyma heykellerle donatılınca. Yarışlar deniz savaşının patlak vermesi yüzünden yarıda kesildi, ertelendi ya da tamamen iptal edildi. Switters'ın bir korsan gemisi bayrağı taşıyan ağır ve hantal bir *Bakire*'si etrafındaki çatışmalar kızışırken –"Torpilleri siktir et, tam yol ileri!" – gemi sakar bir cüretle karina ediyor ve (şayet yarı yarıya su altında kalan bir simidin üzerinde karaya oturmazsa) sokağın sonundaki fırtına kanalizasyonuna doğru yalpalayarak gidiyordu. Onu görmezden gelen Sanatçı Kızlar savaş gemilerine asker yerleştirilirse daha ilginç ve otantik bir çarpışma olabileceğine karar vermiş, Trafalgar Savaşı'nı yeniden temsil etme planları yapıyorlardı.

Kızlar içinde daha yenilikçi olan Luna, "Meyve sinekleri," diye öneride bulundu. "Güverteleri ve donanımı üzüm posası ya da öyle şeylerle ovabiliriz ve sonra bilirsiniz işte, mürettebatımız olur."

Yetenek kulvarında Luna'nın ezeli rakibi olan Brie, "Hadi ya!" diye karşı çıktı. "Bilmem kış ayı olduğunu fark ettin mi? Dışarıda hiç meyve sineği yok."

"Hem de bir sürü var. Şuradaki tezgâhta çalışan kırmızı yanaklı esmer kadının etrafında uçuşan bir sürü sinek var."

"Evet," diye onayladı Twila. "Hatta kadın sokaktan aşağı yürürken bile."

Switters, "Dev'i mi kastediyorsun?" diye sordu masum bir şekilde. Onların hepsi, kızların her biri, gözlerini şüpheyle kısıp ya da daha ziyade şüphenin epey ötesinde ruhsal bir bilgiyle, çiçekleri tamamen açmış dişil içgüdünün göz korkutan bir gösterisiyle yüzlerini Switters'ın yüzüne bakmak için bir işaret fişeği gibi çevirdiler. Switters'ın yüzü gerçekten kızardı.

Müstehzi sırıtışları altında Switters'ın iliklerini yeterince ısıttıklarında Trafalgar için hazırlıklara geri döndüler. "Gemilerde mahluklarımız olacak mı, olmayacak mı?"

Switters solgunluğunu atarak, "Canlarım, lütfen!" diye ricada bulundu. "*Mahluklar mı*? Dilbilimsel bir çürüme ancak bu kadar kasıtlı bir köylülük kokabilir. Bu bir çeşit çiftlik ambarı sodomisi ve tebrik kartı nüktedanlarıyla bağdaşan terbiye görmemiş yanlış telaffuzdur, hatta *ben* demek istediklerinde *beğn* diyerek *declassé** saldırganlıklarını abartırlar."

"Hayat saldırgandır. Buna alış." Switters'ı faka bastırmışlardı.

"Bahse girerim Dev *beğn* diyordur." Bir kez daha.

Temelde şiddetten uzak olmaları kadar sanatçı huzursuzluğu da taşıdıklarından, kızlar deniz savaşına olan ilgilerini yitirdiler. Bir gün, herkesi keyiflendiren, yelkenli bir geminin yerinde alçakgönüllü bir süprüntü dubası göründü ve ertesi gün biri bir sandık yüzdürdü. Bunları balıkçı trolleri, römorkörler, mavnalar, sallar, kayıklar, yüzer evler, tankerler ve yolcu gemileri takip etti. Ve herhangi bir sanat tarihçisinin tahmin edebileceği gibi nihayetinde üslup yönünden sanat sanat içindire ait bir maniyerizm dönemi başladı. Kızlar tekneye çok az benzeyen ya da hiç benzemeyen tekneler getirmeye başladılar: empresyonist tekneler, ekspresyonist tekneler, Kübist tekneler, denizlerde seferler yapan herhangi bir şeyden çok döner koltuğa, erkek peruğuna, bowling kupasına ya da kaniş köpeklerine benzeyen tekneler; doğru bir şekilde dümen kıramayacak ve bazı durumlarda su üzerinde bile kalamayacak olan tekneler. Tekne karşıtları. İntiharcılar. Batanlar. Bangladeş araba vapuru servisi. Sonra Luna su üzerinde yürüyen minyatür İsa'yı göstermek için şovu durdurdu. Herkes afallamıştı, ama iki gün sonra, bu süre zarfında yemek yemeyip uyumamış olan Brie, su üzerinde yürümekle kalmayıp aynı

* (Fr.) Düşkün. (ç.n.)

zamanda su kayağı yapabilen bir İsa'nın örtüsünü açtı. Görünen o ki sona yaklaşılıyordu.

Onların küçük yelkenli yarışları artan sayıda ukala öğütçüyü oraya çeker olmuştu, bu yüzden *Post-Intelligencer*'in bir yazarının köşe yazısında onlara değinmesi pek de sürpriz olmadı. "Üzücü," diyerek üzüntüsünü bildirdi Switters. "Artık her gün yeniliğe aç TV kameralarının zevklerimizin kokusunu almaya gelmelerini bekleyebiliriz."

Onların kültürlerinin bir ürünü olan Sanatçı Kızlar Switters'ın itirazını ne paylaşıyorlar ne de nedenini anlayabiliyorlardı. Onlar için medyanın etkisine maruz kalmaktan hoşlanmamak eski zamanlarda bir kralın iltimaslarına ya da Kilise'nin kutsamasına maruz kalmaktan hoşlanmamak kadar anlaşılmazdı.

Bir tartışma çıkabilirdi ama yağmurlar durdu (doğal olarak çünkü artık nisan ayına girilmişti). Tepelerindeki gökyüzü mavileşti, güneş kendi spot lambasının ışığını iki misli açan kalitesiz bir komedyen gibi sahneye fırladı ve pazarın sokakları, oluklar bir günde çavdar gibi kurudu. Ve kuru kaldılar. Dahası, ilkbaharın gelmesiyle birlikte okulun kapanmasına az kaldığı, final sınavlarının yaklaştığı, dosyaların not verilmesi için hazırlanması gerektiği kızların kafalarına dank etti ve böylece tüm dikkatlerini cıvıltılı bir panikle aylarca boş verdikleri tablolarına, eskizlerine, heykellerine ve fotoğraflarına, öğretmenlerini büyük bir şaşkınlığa gark ederek, denizle ilgili modellere ve gemici fırıldaklarına verdiler.

Artık pazara neşeli merhabaları ve hoşça kallarıyla her zaman birazcık hülyalı bir havada Switters'ı görmek için yaptıkları nadir baskınlar tek başlarına ya da çiftler halindeydi. Onlarsız Switters'ın hayatının kesinlikle sıkıcı olduğunu ima ederek, "Bugünlerde sen neler yapıyorsun?" diye soruyorlardı.

"Ev yanıyor," diye neşeli bir şekilde yanıtlıyordu Switters. "İkinci kat penceresinden dışarı bakıyorum. Bu, benim durumumda olan biri için yerden beş santim yukarısı oluyor. Kusursuz!"

Geçmişte meraklı bir araştırmaya izin olmadığına dair dile getirilmemiş bir kural varken, artık ona, "Ama burada pazarda ne yapıyorsun? Önce ne yapıyordun? Bilirsin işte *önceleri* yani?" diye soruyorlardı.

"Ah, gidip Ural Dağları'nda yaşamak için proktoloji çalışmalarımı yarım bıraktım. Yoksa Procter and Gamble'da çalışmak için üroloji çalışmasını mı bırakmıştım? Hımm?"

"Proktoloji uzmanı mı, yoksa ürolog mu olduğunu hatırlayamıyor musun?"

"Ne yazık ki. Tek bildiğim bu konuda bir toplantı yaparsanız, bununla ilgilendiğim."

En azından kızların yarısı, üzerinde toplantı yapacakları herhangi bir şeyin ricasına bağlı olarak Switters'la ilgili olabileceğini beden dilleriyle büyük ölçüde belli ettiler. Ama Switters ricada bulunmadı. O dolaylı bir üslupla, kendisine sürekli hatırlattığı, onlardan üç ya da dört yaş büyük olan, anlaşıldığı kadarıyla adına bir nebzecik cezadan daha fazlasını borçlu olduğunu hissettiği Suzy'ye olan borcunu ödüyordu. Switters manyak bir şekilde Sanatçı Kızlar'a karşı şehvet duyuyordu tabii ki ve tamamen dürüstçe söylemek gerekirse, güneşin doğmasına yakın Dev tarafından yapılan ziyaretler suyunu çıkartmasaydı bu kızları daha yakından tanımak için Suzy ile ilgili duyduğu vicdan azabının yoluna dikilmesine izin vermeyebilirdi.

İlkbahardı. Bunda bir yanlış anlaşılma yoktu. Hava pamuk şekeri gibi olmuştu, şekerle değil çayırkuşlarının cinsel bezeleriyle ve sek beyaz şarapla örülmüştü. Pike Semt Pazarı'nda kaldırım taşlarının aralarından yeşil filizler çıkmıştı. Switters bir sabah pırıl pırıl ama içinde bir buruklukla giyinip kuşanmış, bununla birlikte gömleğinde Dev'in kirli çamaşır işareti gibi bıraktığı kaba imzayı üzerinde taşıyarak dışarı çıktığında, paltosunu evde bıraktı.

Solgun güneş ışığı, tepesinden dünyayı seyretmeye devam ettiği "yıldız gemisini", "ikinci kat penceresini", "aydınlanma tahtını" ısıtıyordu. Çünkü ilkbahar, her yıl yaptığı gibi *kederli* olarak yorumlanabilecek özlem spazmlarıyla geldi, Switters Boquichicos'un aşağı kesimlerindeki, "tek kişilik tilt-a-whirl'ünü park ettiği tıklım tıklım dolu pazarla karşılaştırıldığında hazin bir şekilde maldan ve müşteriden yoksun, kederli suratlı küçük *mercado*'yu* düşünürken buldu kendini. Ve yüksek tezgâhlarda (Dev'inki de dahil) portakalların, soğanların, patateslerin ve benzeri şeylerin piramit yığınlar halinde istiflenmesi, Switters'a tekrar tekrar Kandakandero yerlisi şamanı hatırlatmıştı. Gemici Çocuk'un tüyleri Bugün Yarındır'ın kafatasının zirvelerinde istirahata mı çekilmişti? Peki ya Fer-de-lance? Çocuk canlı Güney Amerika'dan uzaktı ama canlı Güney Amerika ondan pek uzak değildi.

Sanatçı Kızlar'ın bulunduğu yat partilerinden yoksun kalınca, Switters'ın tekrar düşünmeye bol bol zamanı olmuştu ve sıkça Suzy'yi ve ilişkilerini korumak için ne yapabilirdi diye düşünürken, CIA

* (İsp.) Pazar. (ç.n.)

hakkında ve işinden atılmamak için ne yapabilirdi diye düşünürken, düşüncelerini Güney Amerika hastalığı, özellikle Bobby Case tarafından sorulan soru üzerine odakladı, yani: Büyücünün *ayahuasca*'sı, *yopo*'su yüzünden ona gösterilen o denli imtiyazlı ve değerli şey neydi ki hayatının geri kalanını ayaklarını yere basmadan geçirirek bunun cezasını çekmesi umuluyordu?

Switters'ın başındaki bela bir şekilde Âdem ile Havva'nın uğradıkları belanın uzak bir yankısı mıydı? Sürüngen bir üçkâğıtçının verdiği bir makbuzla sadece evrensel seçkin sınıfın yemek yediği varsayılan Bilgi Ağacı İçkili Ocakbaşı Lokantası'ndan öğlen yemeği mi yemişti? O halde, tam olarak hangi gizli bilgiyi midesine indirmişti? Gezegendeki her papatya, serçe ve golyan balığının tam da Switters'ınki kadar güçlü bir kimliği mi vardı? Bütün insaniyet yavaşlamış ışık, fiziksel gerçeklik ise elektriklenmiş hiçliğin tuhaf bir dansı mıydı? Bilincin belli bir seviyesinde, ölüm güncel bir konu olmaktan çıkıyor muydu? Tıpkı zaman gibi mi? Bugün Yarın mıdır? Peki. Ama bunları başından beri bilmiyor muydu?

Yaratılış 3:22'de Yehova'ya atfedilen hırçın bir ses Âdem'le ilgili (dudağında elma çekirdeğiyle yakalanmıştı), "Sonra, Âdem bizlerden biri gibi oldu," diyordu. Bizlerden biri mi? Birden fazla Tanrı mı var, o halde? Tanrıçalar, belki de: Bir Bayan Yehova mı? Rabbin topluluk zamiri yüzü sevinçle parlayan Lucifer'i de içerecek bir anlam mı taşıyordu? Ya da hatta Şeytan'ı? Peki ya melek topluluğu (zaten tarafsızlık niyeti besleyebilecek olan apolitik bir hizip miydi?). Ya da Tanrı –ve bu oldukça zoraki bir uydurmaydı– ampulleri kastetmiş olabilir miydi? Şovu sunmakla övünen şu bakırımsı badıçlar, parlak, boş konuşan çeleler mi yoksa? Komik belki ama *ne ydi* şu lanet olası ampuller? Bitkisel alkaloitlerin insan sinir hücreleriyle arayüzey oluşturmasıyla sabit botanik zekânın artmasının ve anlaşılabilir kılınmasının bir örneği olan, *ayahuasca* ve *yopo*'nun türediği bitkilerin doğasında mı vardı? Bunlar onun kendi ruhunun yansıyan tezahürleri, müşterek bilinçaltının sanrılanmış totemleri miydi? Ya da onlar bağımsız gerçek varlıklardı, örneğin, elektronik araçlardan ziyade kimyasal araçlarla girilebilen, bir tür aşırı yüklü web sitesinde ulaşılabilir, bizimkinden bir fiziksel boyut uzaklıkta süregelen bir hayat şekli mi?

Her ne olursa olsun, Switters kesinlikle onlardan "biri" ya da büyücünün familyasından "biri" olmamıştı. O halde neden cezalandırılıyordu? Talimat mı veriliyordu? Topluluğa kabul mü ediliyordu? Her halü kârda, lokantasında yiyecek içecek verilmeyen bir akıl bahçesinde miydi? Bu meseleleri düşünmesi için başvurmak zorunda

kaldığı terminoloji, hem yabancı hem de basmakalıp olduğundan, ifade tarzı son on yıllık dönemlerde pek az kişinin anlayabildiği yerel bağlamlarından koparılıp, onu halkın seviyesine indirenlerin, şarlatanların ve meraklıların sözcük dağarcığına katıldığından, şüpheden ibaretti. Öğğ. Yine de bunlar gerçek meselelerdi, kişisel ve bariz nedenlerden dolayı o utangaççа lüksten mahrum kalan Switters'a olduğu kadar, onları halının altına süpürmeyi tercih eden bilime de meydan okumuyorlar mıydı?

Switters böyle soruların tuhaf imaları nedeniyle heyecanlanarak ve aynı zamanda bunlardan utanarak onları tekrar tekrar inceledi ama aptal aptal bakarak, tıpkı adli tıptan bir bilim adamının olay mahallinde bir yığın *lingerie*'yi* sınıflandırması gibi. Bu özel dalıp gitmeler esas olarak halkın içindeyken meydana geliyordu –güneşin parlattığı köşelerde, gölgeli kemerlerde ya da pazarın çizgi filmlere özgü büyük saati altında–, buralarda gafil kalabalıkların mırıldanmaları Switters'ın üzerinden akıp geçiyor; Florida greypfrutu ve Arizona kavunu, aynı Buick büyüklüğünde kurbağaların patlak gözyuvarları gibi onu gözlerini kırpmadan izliyorlardı.

Bu yerlerden birinde Switters şu tekerlemelerden biriyle söz oyunları yaparken mavi çeneli, hançer burunlu genç bir adam, gözlüğünün ardında fazla öfkeli bir bakışla ve takım elbisesindeki pek çok kırışıkla, kendisinin hoşlanmayacağı kadar ani bir şekilde ona doğru yaklaştı.

Soğuktan çıkıp gelen adam Mayflower'ın ajanıysa önemli bir şey olmalıydı. İkinci kez bakınca Switters yine de bu asık suratlı pis alçağın Özgürlük Heykeli için sıraya girmeyeceğine bahse girebilirdi. Ajan da değildi. Şirketin hâlâ standartları vardı. Tabii ki, bir tebdili kıyafet ustası olabilirdi. Böyle dudağı sarkık biriyle iyi iletişim kurulabilirdi, ayağı dudağına takılıp düşmezse şayet.

"Sen Switters mısın?"

"Bunu kim bilmek istiyor, dostum?"

"Seni arabayla büyükannenin evine götürmek için geldim."

"Taksi çağırdığımı hatırlamıyorum. Şoförümün adı Abdullah, bir kuru temizlikçinin daimi müşterisi olmasıyla tanınır, bana Bay Switters der ve onu bahçıvanla karıştırmıyorsam şayet bugün izin günü *değil*."

Adamın saçları öfkeden dimdik oldu ama Switters'ı kaba bir şekilde terslemek için repertuarında araştırma yapabileceğini düşünmeye kalkışması Switters'ın insanı hipnotize eden haşin bakışıyla bertaraf edildi. Dikişleri sökülmüş ceket cebinden Switters'ın

* (Fr.) Kadın iç çamaşırı. (ç.n.)

Maestra'nın bir iki kez vasiyetiyle ilgili bahsetmiş olduğunu hatırladığı, şehir merkezindeki bir hukuk şirketinde avukat asistanı olduğunu gösteren bir kart çıkardı.

"Sanırım kötü bir haber var," dedi. "Arabayı Pine'ın köşesine park ettim."

Switters, Maesta'nın evinin antresinde bir doktor ve bir avukat tarafından karşılandı. Bundan daha kötüsü olabilir mi? Lanetleme yoklamasını tamamlamak için yalnızca bir polis ve bir papazın varlığının gerektiği (Mahşerin Dört Atlısı) durumda hiçbir dürüst insanın bir müteahhidi evine kabul etmeyeceğini varsayarsak.

Doktor ince ve kibardı. Maestra'nın hafif bir felç geçirdiğini açıkladı, yaşı düşünülecek olursa özellikle hafif bir felçti, ki bu ifadede Maestra'nın tamamen iyileşeceği anlamı çıkıyordu. Felçten eser kalmamıştı ama Maestra'nın konuşmasında heceler fark edilecek derecede birbirine karışıyordu. Kendisine hafif bir yatıştırıcı verilmiş ve yetmiş iki saat gözlem altında olması için bir hemşire tutulmuştu. Normal konuşmasına kavuşana kadar kimseyi görmek istemiyordu. Doktor kıkırdayarak, "Switters otuz yıl içinde benimle yaptığı tartışmalarda ilk defa kazanmak için sesimle ilgili engelden istifade etmeye çalışacaktır," diye Maestra'dan alıntı yaptı, Switters'a telefon numarasını verdi ve evden ayrıldı.

Artık avukat kadının sırası gelmişti. O da kibardı ama onun için profesyonellik merhametten daha önemli bir konu gibi görünüyordu. Ortalamadan uzun boyluydu, teni ise çoğu meslektaşının yüreği gibi karaydı ve şivesinde bir alizenin esintisi vardı. "Barbados," diye açıkladı daha sonra. Boyuyla pekişen vakarı Switters'dan daha az pervasız olan bir adamın gözünü korkutabilirdi. Her neyse, Bayan Foxweather'ın atacak birkaç bombası olduğundan, irtifası kesinlikle müsaitti.

"Büyükannenize isnat edilen suçtan haberdar olduğunuzu sanmıyorum, öyle değil mi?" diye sordu Foxweather, uçağın kapısını açıp büyük bir bombayı aşağı bırakarak. "Hayır, ben de böyle olacağını düşünüyordum. Şey, ocak ayında birinin bilgisayarına girmekle suçlandı. Kötü niyetle girmesi yüzünden. Ki vurguluyorum, bunda kötü niyet vardı. *Per se* hırsızlık ya da sosyal aktivizm olduğuna dair bir kanıtı yoktu. Yine de, hükümet kontrolden çıkmadan bu vakaları kontrol altına almaya çalıştığı için bu uygunsuz bir zamanda önemli bir ithamdı. Federaller bir mesaj verme gayesindeler."

Switters inanmazlıktan (aşırı derecede şaşırmamıştı gerçi), kederden ya da sevinçten uzak olmayan bir tür hayranlıktan başını sadece sağa sola sallamaya devam etti. Foxweather, Switters'ı sandalyede oturmak zorunda bırakan şeyin bir inme olduğunu hayal etse ayıplanamazdı.

"Büyükannenizin yaşı yüzünden hapishane asla gerçekçi bir ihtimal değil ve bilgisayara girdiği kanıtlanana kadar para cezasına çarptırılamayacağı için, burada... Peki, kasıtlı ya da değil, Maestra en azından bir bilgisayar ağını çökertti ve epey büyük miktarda entelektüel mülkiyeti yok etti, ben elimden geleni yaptım ama para cezası çok yüksekti. Para cezası bu sabah tahsil edildi, varılan hükmün ona felç geçirttiğine inandığımı söylemek zorundayım."

Avukat sonunda oturdu –Switters'ın boynu kasılıyordu–, uzatmadan sadede geldi. Maestra'ya, tamamen iyileşse ve artık damar tıkanıklığı çekmese bile, bakım gerekiyordu. Maestra kendisine yetecek bir daireye taşınmasına çabalayacak olan cimriyi bastonuyla dövmekle ve onu huzurevine yerleştirecek olan muhbir Naziyi vurmakla tehdit etmişti (Switters ve Foxweather, ikisi de yaşlı hanımefendinin şaka yapmadığını gösteren bakışlarla birbirlerine baktılar); evde bakım ise ucuz değildi. Magnolia malikânesini çekip çevirmek çok masraflıydı. Vaktinde ödenmemiş vergi borçları vardı. Ödenecek altı rakamlı bir para cezası vardı. Ve tabii ki adli ücretler. Her şey söylenip yapıldığında, yıllar yılı cömert bir şekilde saçma sapan davalara bağışta bulunan Maestra, iflasın sıska beyaz köpeğinin aç gözlerine bakıyordu.

"Yani, ben hizmetlerim karşılığında Snoqualmine Geçidi'ndeki eski kulübesini kabul etmeye razı oldum. Yani bu, durumu biraz kurtarır. E-em. Bu ev haricinde, yine de büyükannenizin her şeyden daha kıymetli yalnızca bir şeyi kaldı."

"Matisse'in tablosu."

"Aynen. Ve müşkül durumunu atlatması için müzayededede gereğinden fazla gelir sağlayabilir. Ama o tablonun vefatından sonra size verilmesine söz verdiğini söylüyor, bu yüzden onu satmaya ahlaki olarak hakkı olmadığını düşünüyor."

Switters sandalyesini oturma odasının kapısına doğru itip içeri baktı. Sere serpe uzanmasıyla, hayatı doğrulayan küstahlığıyla tablo orada, şöminenin üzerinde asılı duruyordu. Böylesine düz olan herhangi bir şey nasıl bu kadar yuvarlak, böylesine durağan herhangi bir şey nasıl bu kadar antik, böylesine balık etli herhangi bir şey nasıl bu kadar derin ruhani düşüncelere dalmış, böylesine kasıtlı bir şekilde deforme edilmiş herhangi bir şey nasıl bu kadar hoşnutluk verici

olabilir? Ornette Coleman'ın klaksonundan, zikzaklar çizerek, klakson çalarak çıkmış olması muhtemel desenli minderlerinin üzerinde, bedenini, bir kez daha çıplak bedenden korkmuş olan bir topluma teşhir eden cariye. Korkusuzluk, ket vurma, benlikçilik, parasal güdü ya da hatta şehvet veya arzu düşkünü olmaksızın beliren, sere serpe uzanan kadın – hem büyükşehir silueti hem de ıssız bir ovaymış gibi: kent olarak kadın, ova olarak kadın, uçsuz bucaksız dünya olarak kadın. Ama Switters ne kadar uzun bakarsa kadın kadınlıktan ve dünyalıktan o kadar çıkıyor, özünde renkle söylenen bir şarkıya, özgürleşmiş boyanın görkemli bir şekilde faydasız enginliğine dönüşüyordu. Topluma hiçbir borcu olmayan, hiçbir şey beklemeyen tablo, petrol kuyusu kulesinin karşısındaki duman bulutu gibi beyine çarpıyordu. Onda bir rüyanın masumiyeti ve kaba kuvveti vardı.

Switters Bayan Foxweather'a dönüp, "Matisse'in atölyesinde lanet olası herhangi bir ısıtma yoktu herhalde. Kadın model dururken masmavi kesilmiş."

"Ah, ama bu yöntem... "

"Satın onu!" diye kestirdi attı Switters. "Zaten hiç sevmemiştim."

Tanrıya yalan söyleyebilirsin, peki ya Şeytan'a?

En azından iki nedenden, Switters karlar erir erimez dağ kulübesine taşınma planları yapıyordu. İlki, ılık havanın gelişiyle canlılık açısından neredeyse Güney Amerika gibi olan Pike Semt Pazarı'ndan izin almaya hazırdı; ikincisi, Maestra şifreli solgun bir köpeğe bakıyorsa, Switters çoktan o köpeğin pençeleri altındaydı. Tükenmek üzere olan işsizlik yardımı parasıyla ve sahibi olduğu satılmayan dairenin ipotek yüzünden elinden alınması olasılığıyla karşı karşıya olan Switters kendisine borç vermesi için Maestra'ya yanaşmak üzere sinirlerini sağlam tutmaya çalışıyordu. Şimdi...

Benim sevgili Matisse'imin parıltısıyla insafsız bir anonim şirketten bir haydut moral yükselten gevşeticilerin imalatıyla meşhur olan bir eczacılık firmasını düşmanca ele geçirmek için komplo kurarken, bir avukat ormandaki kulübemde hafta sonu geçirecek. Switters yerinde ayrıntılarla beraber büyükannesi için duyduğu kaygı yüzünden daha önceki gibi Bobby Case'e olanları anlattığı bir e-posta gönderdi. Bobby hemen cevaplamayınca Switters onun Kuzey Kore üzerinde tehlikeli bir askeri keşif uçuşu yapmakta olduğunu düşündü (herhalde yeni görevi bunu gerektiriyordu) ya da Okinawa'lı bir vajinanın önünde dizleri üzerine çökmüştü. (Kötü Bobby tekrar Asya'da olduğundan kendinden geçmişti, oğlum n'aber?)

Yine de, yaklaşık on iki saat içinde e-posta zili çaldı. *Lanet! Neden şu sarı göbekli ecel perileri yaşlılara karşı cephe oluşturmayı seçiyor? Maestra nasıl?*

Aklen ve bedenen söylemek gerekirse, Maestra olağanüstü bir şekilde iyileşiyor, diye yanıtladı Switters, *ama şu anda bozuk olan sesi göçüp gitmiş sevgili papağanını hatırlatıyor. Mali olarak Gemici Çocuk ondan daha iyi durumda olabilir. Hiçbir fikrim yok. Büyük miktar parayı isimleri ve amaçları pek belli olmayan kuruluşlara bağışladığı anlaşılıyor.*

Muhtemelen CIA onların her birini destekliyordur, diye yazdı Bobby. *Ama senin gibi amaçsızca oradan oraya sürüklenen birinin ilk elden asla hak etmediği şu Matisse milyonlar getirecek olmalı.*

Evet, milyonlar. Alarm zilini çaldırmazsa. Yalnızca sahiciliği şüphe uyandırmayacak, tablonun çalıntı olması ihtimali de var. Maestra'nın ilk kocası biraz karanlık işler çevirerek onu ele geçirdi. Her neyse, Bay Plastik'in geçici inayetleriyle ve kazançlı bir işe şiddetle ihtiyaç duyarak geçinip gidiyorum. İş oralara varırsa, Maestra'yı huzurevinden uzakta tutmalıyım, onu kendi evinde yaramaz bilgisayarlarıyla beraber tutmalıyım. Aynı zamanda sonbaharda geri dönüp Bugün Yarındır ile yüzleşmeye karar verdim. Bir yıl beş santimlik aydınlanma için yeterli olmalı. Aşırıya kaçmak istemem. Nirvana'daki hoş karşılamayı mahvetmek...

Ha şöyle, oğlum! Parlak bir fikrim olursa sana ileteceğim. Bu arada yaşlı bilgisayar korsanına sevgilerimi ve hayranlığımı ilet.

Hemen ertesi gün Bobby merak uyandıran bir teklifle internetteydi.

Şayet seyahat edebileceksen ve istekliysen Bil Bakalım Kim'in senin özel deneyimine sahip eski bir ajan için ufak bir işi var. 30 Nisan. Gül Otel. Antalya, Türkiye. Lobide otur ve zararsız görün –bunu yapabilir misin?– ta ki birinin sana, "Siktir et Dallas Kovboylarını," dediğini duyana kadar. Ücret: Düşük. Risk: Yüksek. Ama reddedemeyeceksin çünkü heyecanın hemen hemen sınırı yok ve oyuna geri dönsem diye ah çektiğini biliyorum.

Gerçekten öyle miydi? *Oyuna* (Hint-Avrupa kökünden *gwhemb*, gambol'da olduğu gibi "mutlu bir şekilde sıçramak,") geri dönmek için *ah (Eski Yüksek Almancada ach! acı nidası)* mı çekiyordu? Switters kesinlikle resmi ya da gayri resmi, faaliyetlerine hep jeopolitik arenadaki bir oyun olarak yukarıdan bakmıştı. Bir rugbi, satranç ve yalancı poker kombinasyonu ile birazcık Rus ruleti iyi bir kıvamda harmanlanmıştı. Bu oyunda hayatta kalmak dışında kazanılacak nihai bir zafer yoktu, ne zaman bir oyuncunun çökertme eylemleri

engellenirse ya da hatta birleşik gücün tek bir kampta toplanması geciktirilirse sayı kazanıyordu. Bir bakıma diğerlerinin kazanması güçleştiren kazanılıyordu ya da en azından onların zaferinin meyvelerini yiyordu.

Yine de sandalyede geçirdiği altı ay Switters'ın bakış açısını önemli ölçüde olmasa da birazcık değiştirmişti. İnsan yerden beş santim yukarda yaşıyorsa, yerin kuvvetle çekişini deneyimleyebilecek, ritimlerini paylaşabilecek, onu evi olarak görecek ve fiziksel bedeni fazlalık bagajı, beyniyse bir hava balonuymuş gibi hissederken, havai ozonda havaya yükselmeyecek kadar toprağa yakın kalmıştır. Diğer yandan, bu kişi toprağa sıkıca bağlı olanları meşgul eden çılgınca mücadelelerin ve önemsiz hoşnutsuzlukların üzerinden kayıp gidebilecek, onların yüreklerini tek bir gri gölgeyle karartma tehlikesi taşıyan o iç sıkıcı zehirli havanın etrafından dolaşabilecek kadar yüksekteydi. Kısacası, insan dünya işleriyle şevkle ilgilenebilirdi ama sakin bir şekilde sonuçlarından uzak kalabilirdi.

Switters, doğruyu söylemek gerekirse, her zaman olduğu gibi jeopolitik bir engel olma konusuna ilgi duyuyordu, ama şimdi beş santim uzaklaşarak, artık bitiş noktası sonuçlarına Sanatçı Kızlar'a karşı yarıştığı yağmur oluklarındaki tekne yarışlarının sonucuna olduğundan daha fazla ilgi duymuyordu. (Hayatın içinden geçişiyle pazarın çöplüğe benzer kanallarında yüzdürdüğü benzersiz küçük teknelerini tamir için yan yatırması arasında muhtemelen bir benzerlik kurmaya meyletmişti – ve kesinlikle meyletmemişti.) Aslında, kitlelerin uyuşukluğu ve insanları etki altına alanların çürümüşlüğünün son derece kökleştiği, son derece genişlediği sonucuna varmıştı; öyle ki gerçek bir mucizenin eksik olmadığı hiçbir şey, o eğimli sahada oynadığı türden şu oyun şöyle dursun, insanlığın gezegeni işgalini mutlu sona erdirmeyi başaramazdı. Ama kesinlikle oynanmaya değer bir oyundu bu. Oyunun kendisi uğruna. İçinde var olan can suyu için. Kişinin ruhunu geliştirmesi ihtimali nedeniyle.

Yani, belki de Switters oyuna tam olarak kaldığı yerden devam etmek için *ah* çekmiyordu ama oyuna kesinlikle karşı olmamıştı, çünkü Switters'a İstanbul'a gidiş bileti, Maestra'ya ise üzerinde kuzgun motifi olan Kuzeybatı yerlilerine özgü bir bilezik vermesi için, hinoğlu hini köşeye sıkışmış bir muhbir gibi hüngür hüngür ağlatana kadar Bay Plastik'in kolunu bükmekle zaman harcamamıştı. Pazarın loş çıkmaz sokaklarından birinde, metrelerce uzaktaki terk edilmiş tezgâhında, müşteriler alışverişi yağmadan ayıran medeni kısıtlamanın ince çizgisine doğru yanaşırken, mevsimin ilk Meksika çileklerini aşırırken, düşük donlu Dev'in üstüne ata biner gibi otura-

rak ettiği gizli veda Switters'ın hoşuna gitmişti. Ağabeylerinin Dev'e sille tokat girişmelerini engellemek için Switters şişkin olmayan cüzdanından masrafları karşıladı. Sonra, ilk kez başmelek ile buluşmak için yola koyuldu.

"Audubon Poe." Adı söyleyen pazen gömlekli, gemici kepi giyen adam Pike Caddesi'nde, kaldırımda ayakta dikilmiş otobüs tarifesini incelerken Switters taksiye binmiş, sandalyesini katlayıp yanına koyuyordu. Adam, Peru, Limalı Hector Sumac'tan pek farklı olmayan gençten, budala ama açıkgöz bir beyazdı. Taksi trafiğe girmek için sinyal verince, yabancı birdenbire yüzünü taksinin camına yapıştırdı, Poe'nun adını söyledi, aslında pantolonunu ters giymiş bir tebessümden başka bir şey olmayan şu onaylamayan zorunlu kaş çatışlarından biriyle başını salladı. "Biliyorsun o bir silah kaçakçısı," dedi, bir suçlama ya da uyarıdan çok taze bir dedikoduymuş gibi. Ve çabucak gitti.

"Havaalanına," dedi Switters.

"Bugün nereye uçuyorsunuz, efendim?" diye sordu şoför.

"Türkiye'ye."

"Aaa. Türkiye. Uzun yol. Tatil için mi?"

Switters, "Orada silah kaçakçılığı yapıyorum," diye yanıtladı heyecansız bir tavırla, o ajanın nereden gelmiş olabileceğini ve Bobby'nin onu neden lanet olası işe karıştırdığını merak ediyordu.

Üç

Delilikle kutsallık arasında seçim yapması gerekse, kişi her zaman deliliği seçmelidir – çünkü kutsallığın bizi Tanrıya yaklaştırmayacağını, delilik için ise her zaman böyle bir ihtimalin var olduğunu biliyoruz.

Erasmus

Arazi Switters'ın önünde bir pizza gibi uzanıyordu. Topografyası düz, yüzeyi engebeli, havası sıcak, rengi kızılımsı sarıydı, yer yer baharatlı sucuk renginde kayalar vardı; ve o sırada zeytinyağı çiseliyormuş gibi parlıyordu. Su yavaş bir şekilde, çok yavaş bir şekilde kuru killi toprak tarafından emiliyordu ve herhangi bir çukurluğa doğru damla damla akma eğilimindeydi. Yerin bilinci olsaydı, bu beklenmeyen yağmur suyunun tadına bakardı, zira hiç yoksa yedi ay boyunca nemin bir damlasını bile göremeyecekti.

Switters'ın arkasında, Şamar Bedevileri'nin grubundan ayrılmış olduğu yerde, fırınlanmış "peynir" alçak tepeler şeklinde kabarcıklar oluşturuyordu, bu alçak tepeler giderek daha dik bir şekilde yükseliyordu, ta ki daha batıda dorukları karlı tam bir dağ sırası oluşturana dek. Ancak, doğuya doğru bakınca, "pizza" yine de aynıydı. Burası Irak, Ürdün ve İsrail'e, Arabistan'a kadar uzanan büyük Suriye çölüydü ve insan ruhunun uzun zamandır olgunlaşan hububat kabuğundan harman döveniyle kurtulduğu, ancak bir yozlaşmayla kemikleşip buruşarak, onu besleyen ve yabalayarak çölün sonsuz

tahıl ambarında karanlık hayvan kabuğundan çözülmesini sağlayan o düşüncelerin doğmasına dönüştürüldüğü harman yeriydi. İnsanın fiziksel yönü denizde, okyanusun ritimlerine evrildi, içinde tuzlu kanlarımız ve nefes dalgalarımız yine de hareket ediyordu ama Switters'ın artık dinlenmek için mola verdiği, Ortadoğu'nun alev alev yanan kumlarında ortaya çıkmıştı ruhani benlik. Bundan başka dikkati başka yöne çekecek hiçbir şey yoktu.

Switters'ın yalnızca tek başına değil, aynı zamanda görünmez olduğunu fark etmesiyle neredeyse başı dönmüştü. Hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından görülmüyordu. Amazon ormanı ile bu yönüyle kıyaslanacak olursa, orada kimse başkası tarafından fark edilmeden bir şey yapmamıştı, ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, arkadaşlarından ve çevresinden ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, her zaman yüzlerce çift göz için büyük bir ilgi odağı olurdu: kısık gözler, şiş gözler, birden fazla cepheyi görebilen gözler, kan çanağına dönmüş gözler, çikolatalı gözler, boş gözler; görünmeden gören gözler; reenkarnasyona uğramış ajanların kırpılan, kısılan casusluk cenneti. Bu çölde tanrılar hariç hiçbir şey sizi izlemiyor. Dinin bu civarda doğmasında, iyi kötü buralarda gelişmiş olmasında şaşılacak bir şey yok.

Yağmurla gelmiş olan serinlik artık tatlı bir anıydı. Switters sıcaktan bunalıyor ama terlemiyordu: Teri gözeneklerinden dışarı pompalanmadan buharlaşıyordu. Sandalyesini taşlı, çukurlu, dikenli çalıları olan arazi üzerinde itme çabası yüzünden nefesini daraltan hava o denli hafif ve kuruydu ki solunum sisteminde en cılız etkiyi yaratıyordu ve ciğerleri havayla dolamıyordu ama içinde belli belirsiz hoş bir ürpertiye neden oluyordu. Hava, bütün özdeksizliğine rağmen, toprak ne kadar ölü görünüyorsa o kadar canlı görünüyordu. Bileklerine masaj yaparken vahada yükselen sıcaklık ağlarının içinden gözlerini kısarak baktı, hâlâ bir mil uzakta ve çıplak, zalim, tanrı-bağlantılı çevrenin daha üç hafta önce yat gezisine çıktığı ve Dom Pérignon yudumladığı Türkiye'nin sahil manzarasından ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemedi.

"Siktir et Dallas Kovboylarını."

Switters bu beyanı bekliyordu, saat farkı yüzünden hayati fonksiyonlarını yitirdiği bir yorgunluk, migren ve kahve yakıtlı Türk gevezeliğinin buğusu içinde tüm öğleden sonrayı bunu duymak için asabi bir halde geçirmişti, ama cafcaflı Şark halılarının üzerinde Switters'a doğru uzun adımlarla yürüyen ve İsveç aksanıyla İngilizce

konuşan blucin giymiş siyah bir adam tarafından bu denli ani, açık bir şekilde ve üzerinde durarak söyleneceğini ummamıştı.

"Notre Dame'ı siktir et," diye karşılık verdi Switters ümitle. Bobby ona tasdik için bir parola şart koşmamıştı. "Aynısı Los Angeles Lakers için de geçerli ve New..."

"Ağır ol, oğlum," diye ikaz etti tanıdık kişi. "New York Yankileri hakkında kötü konuşursan, bozuşuruz. Ya, ahbap, vallah billah."

"Aa, bunu istemeyiz." Switters sırıtışında bir öfke imasıyla onu süzmüştü. Onun yaşında biri için –kırklarının sonları iyi bir tahmin olabilir– yeterince şık ve yakışıklıydı ama omuzları çökmüştü, meyankökü kırbaçları gibi salladığı uzun hassas parmakları nasırsız ve süngersiydi sanki. "Ama..."

"Aması filan yok. Valizin yukarı çıkarıldı mı? İyi. Otelin garsonuna onu yatın havuzuna getirmesini söyle. Ve beni takip et." Sustu. "Sandalyeni itmeyi teklif ederdim ama o lobiden tek başına çıkamazsan Bay Poe'nun seni göndereceği yerden asla çıkamazsın, emin ol." İlk kez gülümsedi. "Bastır Yankees," dedi yumuşak bir sesle. "Bastır Knicks. A, bu arada, ahbap, güzel bir takım elbise."

Tanıdık Skeeter Washington idi, efsanevi Audubon Poe'nun baş teğmeniydi ve belli çevrelerde küçük bir efsaneydi. Oldukça iyi tanınan Harlemli cazcı bir çiftin oğlu (anne şarkıcıydı, baba bas çalıyordu) olan Louis Mosquito Washington askere alınmak üzereyken orduya nefer kaydeden bir çavuşun onu askeri bandoda görev alabileceği konusunda temin etmesinden sonra 1969'da orduya yazılmıştı. Bunun yerine piyade birliğine verilip gemiyle Vietnam'a gönderildi. Yaralanmıştı ve iyileştikten sonra Tokyo'da bir haftalık dinlenme ve moral izni biter bitmez savaşa geri dönmesi emredildi. Bu noktada firar edip kendini bir grup radikal Japon pasifistin insafına terk etti ve bir ay kadar sonra yirmi beş yıl yaşayacağı, ekmeğini ve bebop piyanisti olarak ününü kazanacağı İsveç'te zuhur etti. Birkaç yıl önce Güneydoğu Asya'da Amerika'nın vahşi dik kafalılığı ve kendisinin zorla katılımı yüzünden yaratılan dehşete karşı hâlâ öfkeyle dolu olduğu için, Audubon Poe'yu aramış ve kendisine hizmet etmek için gönüllü olmuştu – gerçi ne Skeeter ne de herhangi biri Poe'nun uluslararası medyaya, "savunma" endüstrisine ve CIA'ye zarar verecek düzenli bir bilgi kaynağı sağlamak dışında ne haltlar karıştırdığını tam olarak biliyordu. Bununla birlikte, caz piyanistinin hizmetlerinin New Orleans'ta doğup büyümüş bir adam tarafından reddedilmesi pek muhtemel değildi.

Switters, "Aa, sizi bilgilendirsem iyi olur," demişti rıhtımda otel hamalının çantalarıyla gelmesini beklerken. "Anlaşılan şirket farkında."

"Neyin?"

"Buraya gelişimin. Poe ile buluşmak için."

"Ah, sorun değil."

"Ama başına ödül konmadı mı?"

"Belki, belki de değil. Bizim Poe yıllar önce CIA'in vurulacaklar listesinde olduğu hikâyesini çıkardı. Ondan sonra, hükümet herhangi aşikâr, vahşi bir yöntemle, hiçbir suretle ona saldırmaya cüret edemedi. Sanırım hep kalp krizi hapı ya da öyle bir şeyle onun ayağını kaydırmaya çalıştılar. Ama Anna gizlice içeri sızıp, o daha bir lokma yemeden yiyeceklerin tadına bakıyor."

"Anna kim?"

"Poe'nun on beş yaşındaki kızı."

Switters'ın âdemelması gırtlağında balık sepetindeki yılanbalığı gibi çırpındı. *Güzel Allahım!* diye düşündü. *Bobby neden beni uyarmadı?*

Akdeniz'in en güzel marinalarından biri olan Antalya marinası restore edilmiş bir Osmanlı köyüne bitişik eski bir Roma limanının yerine inşa edilmişti. Motorlu büyük bir sandal Washington ve Switters'ı çökmüş harabelerin gölgesindeki ana rıhtımdan uzakta parlayan yirmi yedi metrelik beyaz yata götürdü. *Kötülüğün Sıradanlığı*, yaklaşık yarım mil açığa demirlenmişti. Uzakta bir milyonerin dişleri gibi göz kamaştıran tekne, servetinin büyük bir kısmını savaştan sonra Lübnan'ın yüzme havuzlarını yeniden inşa ederek kazanan ve Doğu Akdeniz'in Havuz Paşası olarak tanınan Beyrut kökenli bir Fransız vatandaşı olan Sol Glissant'a aitti. Kendine özgü nedenlerden dolayı Glissant *Kötülüğün Sıradanlığı*'nı yat onunmuş gibi davranan, ki tüm pratik amaçlar yüzünden de öyle olan Audubon Poe'nun hizmetine tahsis etmişti.

Switters'a özel bir kamaranın yolu gösterildi, "elini yüzünü yıkayıp, kendine çekidüzen vermesi için" zaman verildi (*bakım yapma* için şifre) ve sonra güverteye çağrılıp eline bizzat Poe tarafından balık kavanozu kadar büyük bir şampanya kadehi tutuşturuldu. Washington gibi Poe da baştan aşağı blucin giymişti ama hoş, keskin ve kuşu andıran yüz çizgileri, briyantinle arkaya yatırılmış gümüş rengi saçları, Switters'ın Jungle Desire'ının adı gibi ucuz kokmasına sebep olan kolonyasının kokusu ve kibar, kendinden emin bir tebessümün titremesindeki ironi, eşitlikçi mavi pamukluyu bir *Riviera compte* tarafından tasarlanmış tatil giysisine dönüştürmüş gibi görünen bir aristokrasi havası yayıyordu.

"Demek Switters sensin," dedi Poe, hem güneyli hem de kibar olmayı becerdiği bir aksanla. "Senden en son haber aldığımda Bağdat taraflarını altüst ederek takılıyordun."

Switters şampanyasını çalkalayarak itiraz etti. "Beni, arkadaşım Case ile karıştırmış olabileceğinizi düşünüyorum. Güzel Irak'ta keyifli saatler geçirmekle birlikte, gezginciliğim karayla sınırlıydı."

Poe ona merakla baktı. "Anlıyorum. Lütfen kırdığım pot için beni bağışla. Ama bir hanımefendinin hazinesine yetmiş beş dilde nasıl gönderme yapılacağını bilen beyefendi sensin, değil mi?"

"Yetmiş bir." *Güzel Allahım, diye düşündü, bu meşhurluk konusundaki tek iddiam mı? Erkeklerin beni hatırlamalarını sağlayan tek şey mi? Diğer başarılarım –akademik, atletik ve politik– bu saçma sapan dilbilimsel fasa fisonun gölgesinde mi kaldı? Muhtemelen bunu mezar taşıma kazıyacaklar, bir mezar taşı alacak kadar uzun yaşasam bari.*

"Ben şahsen İsveççesini araştırıyorum," diye lafa girdi Skeeter Washington.

"Aa, evet," dedi Switters. "*Slida*. En sevdiklerimden biri. *Onomatopoeia* bakımından."

Skeeter şaşırmış görününce, Poe, "Bay Washington'ın kusuruna bakma. İngilizceden uzun süre uzak kaldı. Bu yüzden ona Zencilizce öğretmek zorunda kaldım ve dikkat etmiş olacağın üzere pek akıcı bir şekilde konuşamıyor. 'Ya, vallah billah, orospu çocuğu' gibi şeyler söylüyor," demişti.

Gülerek, iş ortağına döndü. "Skeet, *onomatopoeia* temsil ettiği sesi yansıtan sözcüğe atıfta bulunur."

"*Slida*," dedi Switters başını sallayarak. "Söz konusu bu organın Japoncası da hemen hemen bir yansıma sözcük: *chitsu*."

"Evet oğlum, bu da fena değil."

"Kesinlikle, eril özdeşinin Japoncasına tercih edilebilir: *chimpo*. Gezici sirkteki eğitimli bir maymunmuş gibi geliyor kulağa."

"Sizinkileri bilmem," dedi Skeeter, "ama benim alet çoğu kez gezici sirkteki eğitimli bir maymun gibi davranıyor."

"Konuyu değiştirsek olmaz mı, beyler?" dedi Poe. "Anna her an bir iki ordövr ile güverteye gelebilir."

Adamlar hemen işe girişmediler. Aslında, Switters güvertenin altındaki teknenin deposuna götürülüp, Poe ve Washington'ın kaçakçılığını yaptığı mallar gösterilmeden önce neredeyse üç gün geçmişti. Bu arada Türkiye'nin meşhur Türkuvaz Sahili'nde, kaya

oluşumlarının ve şen yunusların çıktığı periler diyarının berrak derinliklerinden Suzy'nin gözlerinin rengindeki suları zarif bir şekilde yararak deniz yolculuğu yaptılar. Sol Glissant'ın şampanyasını yudumladılar, asma yaprakları içinde buğulama usulü pişen ve kapari sosuyla servis edilen taze balık yediler ve çakırkeyif Switters'ın ricasıyla Skeeter salon piyanosunda, Broadway şov melodilerinin şaşırtıcı caz yorumunu çalarken günbatımlarını izlediler. Zaman zaman mesleki konuları konuştular, örneğin, yakın zaman önce Ürdün'de saygı duyulan bir Hamas liderini vurma girişiminde başarısız olan İsrail'in Mossad'ının küstahlığını ve karakteristik olmayan aptallığını düşünerek kendi kendilerine hayret ettiler.

"Bu gösteriyor ki," dedi Poe, "kovboy kovboydur, ister Yahudi olsun ister..."

"Goyboy"* önerisinde bulundu Switters.

"Kovgoy," diye teklifte bulundu Washington.

"Biraz daha şampanya, babacığım?" diye sordu genç Anna.

Anna'nın, galaksiler gibi çilli, çocuksu yüzü, tek örgü yapılmış kahverengi saçı ve yumruklarından azıcık daha büyük göğüsleriyle incecik, narin bir genç kız olduğu ortaya çıktı. Masum bir şekilde cilveliydi. Switters ise adamlarla içmediği zamanlarda vaktini Anna ile yalnız kalmaktan kaçınmak için absürd uzaklıklara kaçmakla, Anna arka güvertede üstsüz güneşlenirken obur bir şekilde onu gözlemek arasında ikiye bölmüştü.

Switters su üzerinde olduğu için yasaklayıcı tabunun etkili olmayacağını ve ayakları üzerine basarak yatta dolaşabileceğini varsayıyordu. Buna rağmen, durumunu ev sahiplerine açıklamak zorunda kalmak istemediği için tekerlekli sandalyesinde kaldı. Ecel perilerine saygılarını sunmak için kimse bakmadığında dahi tekerlekli sandalyesinde oturdu. Yine de, laneti üzerinden kaldırmayı başaramazsa, beterin beteri olursa, muhtemelen hayatının geri kalanını gemi üzerinde geçirebileceği, o geminin *Kötülüğün Sıradanlığı* ya da *Yıldızlı Suların Kutsanmış Küçük Bakiresi* tarzında olacağı aklına geldiğinde cesaretlenmişti. Dolaşmak için Seattle'daki çift kişilik yatağından daha kısıtlı bir alanı olsa da ikincisinin çok daha mümkün olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Her neyse, denizdeki üçüncü günlerinde öğleden sonra erken vakitte Poe Switters'ı küpeşteye çağırmış, manikürlü bir tırnakla sisli, kahverengi bir ufka işaret etmişti. "Hatay," dedi. "Suriye sınırında. İskender'in Perslere karşı zafer kazandığı yer olması dışında

* Goy: Musevilerin Musevi olmayanlar için kullandıkları aşağılayıcı bir sözcük. (ç.n.)

tek özelliğinin davetkâr olmayan sahilinde bir balinanın Yunus Peygamber'i kusarak çıkarmış olduğunun varsayıldığı, kasvetli, harap bir bölge. Hiçbir sembolik niyet yok seni temin ederim ama seni kusarak çıkaracağımız yerin tam bu nokta olacağını bildireceğim için üzgünüm. Bu gece."

"Hatay mı? Türkiye mi? Ne?..."

"Hatay'dan Irak'ın kuzeyine nasıl geçeceğin senin sorunun. Açıkçası, fiziksel sorununu düşününce bunu başarabileceğine dair şüphelerim var. Güvendiğim insanlar, yine de, senin harika meziyetlerin olduğu konusunda beni temin ettiler: diller, deneyim, cesaret, kurnazlık. Tabii ki arzun için kefil olamazlardı.

"Ee, görevin doğasıyla ilgili olarak açık bir şekilde bilgilendirilmedim ama meyveli kek kemirerek kenarda oturmak için dansa gitmeyeceğimi söyleyebilirim. Balo kraliçesini evine götürmek için buradayım. Dahası, yüz kızartıcı bir şekilde, fena halde nakit paraya sıkıştım ve Bay Plastik beni tanımazdan geliyor. Bu sandal, telefonda kullanılmış elektroliz malzemeleri satmaya tercih edilir."

Poe tekrar Switters'ı merakla inceledi. Sonra, "Pekâlâ. Benimle gel," dedi.

Gümüş saçlı *précieux** (kot giydiğinde bile züppe olabiliyordu) depoyu açmış, şampanya kasalarını, kapari sandıklarını ve lokantalardaki kadar büyük zeytin kavanozlarını ve enginar turşularını kenara iterek meydana çıkaracağı bir ton ya da daha fazla... hayret, kara mayını dedektörleri ve mayınları zararsız hale getiren ve infilak ettiren çeşitli araçlar vardı, kamuflaj boyaları, gaz maskeleri, yangın söndürücüler, telsiz ve radar sinyallerini bozan vericiler, işaret fişekleri, kurşun geçirmez yelekler, su arıtma aletleri ve şarbon, sarin ve diğer biyolojik ve kimyasal silahlara karşı aşı için serumların stoklandığı bir buzdolabı vardı.

"Aman Tanrım," dedi Switters, araç gereçleri inceleyerek. "Sen tam anlamıyla küçük bir cinsin."

Poe irkildi. "Daha kötü bir ad taktılar bana. 'Vatan haini' örneğin. İki mecliste Birleşik Devletler Başkanı ve istihbarat komiteleri başkanları tarafından."

"Mayflower Cabot Fitzgerald'dan, kürsülerde ve basındaki haraççı çekirge sürülerinden bahsetmeye gerek yok. Tebrikler. Bir adamın ihaneti diğerinin kahramanlığı olabilir. Kitabınız yayımlandığında Berkeley'de yüksek lisans öğrencisiydim, methedildiniz, büyük saygı ve hayranlık gördünüz. Aslında kitabın kendisini değil de yalnızca

* Fr. Yapmacıklı. (ç.n.)

eleştirileri okuduğumu itiraf etmem gerekse de, bana şirketle sözleşme imzalama ilhamı veren sizin kitabınızdı."

Poe daha önce Switters'a merakla baktıysa şayet, bu şu anda Switters'a yönelttiği bakışlarla asla kıyaslanamazdı. "Efendim? Onu ahlaksız, emperyalist, hukukdışı ve hukuka tamamen aykırı işler yaparak har vurup harman savuran beceriksiz bir çete olarak ifşa eden bir kitap nedeniyle mi CIA'ye katıldın?" Gönderilen bu adamın bedenen olduğu kadar kafadan da sakat olduğundan şüphelenmeye başlıyordu.

"Şey, evet. Bunu karşı konulmaz hale sokmuştunuz. Yanan evde daha ilginç bir manzara vaat eden başka bir oda olmadığı için mi acaba? Her stand up komedyeni Hamlet'i oynamaya can attığı için mi acaba? Büyük bir işin büyük bir riski olacağı için mi? Can suyumun onun sülfürünü tatlandıracağına inandığım için mi?" Switters omuz silkti. "Açıklaması biraz güç."

"Belli." Poe'nun ifadesi tatminkârlığa ya da güvene ihanet etmiyordu, o da omuz silkmeden ve bertaraf edicilerin zulasına geri dönmeden önce uzun kuşkulu bir anın tadını çıkardı. "Şu gaz maskeleri mi? Onlardan yaklaşık iki bin tane var. Hiç yeterli değil ama işe yararlar. İşin onları Dohuk yakınlarındaki Kürtlere götürmek."

"Hangi Kürtlere? IKDP mi? IKYB mi?"

"Böyle bir seçim yapmak gerekse, IKDP'nin Irak hükümeti tarafından korunması ve böylece onlar tarafından gazla zehirlenme tehlikesinin daha az olması gibi basit bir nedenden dolayı IKYB'yi tercih ederdim. Yine de, her yerdeki siyasi partiler gibi hem güçleri hem de şahsi menfaatleri onları da tüketiyor, yani benim tercihim, senin maskeleri iki partinin de temsil ettiğini *iddia* ettiği şu silahsız sivillerin ellerine götürüp vermendir."

Parodiyle ve teatral bir hareketle, Switters sağ yumruğunu sol göğsüne vurup, "Böyle yazıldıysa, böyle olmalı!" diye haykırdı.

Güvertede erken bir akşam yemeği yediler, Switters'ın tek bir kadeh şampanyayla sınırlandığı sakin bir yemekti. Zekâsının kıvraklığına ihtiyacı olacağından, ama aynı zamanda son defa şampanyayı fazla kaçırdığında, Anna'nın yüzüne bakıp ona gözlerinin bir sincabın kürkünün üzerindeki sabah buğusu gibi olduğunu söylediği için.

Güneş alçalmıştı ama hava hâlâ ılıktı ve deniz şayet hattı geçmemiş olsa siyaha dönebilecek mavi tondaydı. Görevi ellerinden geldiğince iyi bir şekilde planladıktan sonra –bu sadece sezgilere dayanarak idare edilecek bir operasyondu– caz, sinema ve edebiyat-

la ilgili bir sohbete daldılar; Switters *Finnegans Wake*'in karmaşıklığı en su götürmez ifadelerinde çınlayan "mitolojik ve tarihi yankıları" ayrıntılarıyla açıklamaya giriştiğinde, engellerle karşılaşan bir diyalogdu bu. "Yakındır ona peruk kurtları ve yakındır ona parçacıklar ve yakındır ona tereyağlı patates püresi," örneğin.

Daha sonra, Audubon Poe New Orleans'ta kibar tabakadan insanlar arasında geçen çocukluk döneminden ve hepsinin doğum yeri Rusya Ana'ymış gibi görünen büyük ustalarla günün birinde karşı karşıya gelme avantajını kendisine sağlayacağını düşünerek profesyonel bir satranç oyuncusu olma tutkusunu ilerletmek için nasıl on dört yaşında kendi kendine Rusça öğrendiğinden bahsetti. On yedi yaşında onu uluslararası satranç turnuvalarında Soğuk Savaş'la ilgili bilgi toplaması için kuruma alan CIA'in tarihindeki en genç casus oldu ve Sovyet şampiyonlardan birinin karısıyla bir aşk ilişkisine girerek gerçekte kim olduğunu gösterse de daha sonra kadrolu harekât memuru oldu. Bu kapasiteyle şirkete yıllarca sadık bir şekilde hizmet etti, ta ki Küba'ya karşı gizli savaş, Vietnam, Amerikan halkına gereksiz yere yalan söylenmesi, vahşi diktatörlüklerin desteklenmesi, mafya ile olan samimiyet ve genel olarak, teşkilatın kuruluş yasasındaki "böylesi diğer işlevler ve görevler" maddesinin fazlasıyla müsamahakâr yorumu yüzünden kendini yavaş yavaş hayal kırıklığına uğramış ve tiksinmiş bir halde bulana kadar. Poe şirketin kovboylarını, onları çoğu kez yasadışı bir şekilde, esas amacı savunma endüstrisini zengin etmek ve kendilerinin yeniden seçilmesi olan bir dış siyasetin araçları olarak kullanan başkanları suçladığı kadar suçlamıyordu. Bununla birlikte, onun *exposé*'si* teşkilatın çamurluklarını fena halde çökertmiş ve onu tehlikeli bir sürgüne zorlamıştı.

"Sen ayrıldığından beri şirket değişti," dedi Switters.

"Siyah adamların artık ajan olmasına izin verildiğini duyuyorum," dedi Washington.

"Siyah kadınların da. Yalnız bugünlerde onlara, 'Afrikalı-Amerikalılar' diyoruz."

"*Ja, ja*, doğru. İsimlerimizin değişikliklerine yetişemiyorum, ahbap. Eskiden Harlem'de biz 'zenciler' ya da 'kara insanlar' idik. Sonra 'siyahiler ve 'esmer insanlar' olduk. Ama 'zenci' 'siyahi' anlamına geliyor, başından beri 'siyahi' anlamına geliyordu yanılmıyorsam; ve belki ben sürekli İsveçlilerin arasında yaşadığım için kalın kafalıyım – yani Amerika hareketli bir ülke iken İsveçlilerin hoplatıp zıplatacak pek bir şeyleri yok –bilirsiniz– ama 'siyahiler' ve 'esmer insanlar'

* Gizli kusurları ortaya çıkaran makale ya da kitap. Burada Audubon Poe'nun kitabından söz ediliyor. (ç.n.)

terimleri arasındaki lanet olası bu kadar çok *farkın* nerede olduğunu çıkaramıyorum. Ya da aslında 'Afro-Amerikan' ile 'Afrikalı-Amerikalı' arasındakini."

"Aralarındaki farklar ince, tamam," diye kabul etti Switters. "Mantıklı bir kafa için çok ince. Yalnızca siyasi bir kafa kavrayabilir bunu. Bütün bunların ardında bir yetki talebi olduğundan, gücün isimleri uydurma hakkını ele geçiren kişiye gittiğinden kuşkulanıyorum. Dilde oluşan gerçeklikte, nesnelere isim takan insanlar bu nesnelerin psikolojik olarak sahibi olurlar. Çiftler evcil hayvanlarına ve çocuklarına isim takarlar, Madison Caddesi arzularımıza egemen olan ürünlere isim takar, ilahiyatçılar ruhumuza egemen olan ilahlara isim takarlar –'Yahveh' 'Yehova' olarak, 'Yehova' ise bildiğimiz, eski kökenli 'Tanrı' olarak değişim gösterdi–, çocuklar en son kültürel eğilimleri isimlendirirler, ya da eskileri kendilerine mal etmek için yeniden isimlendirirler; siyasetçiler sokaklara, okullara ve havaalanlarına isimlerini verirler: Martin Luther King'i öldürdüler örneğin ve sonra domuz fıçısı projelerine onun adını vererek hatırasına el koydular. Bir bakıma bizler, tek başımıza kontrol ettiğimiz bölge olarak kültürel zeminin toprak parçalarını sözel çiş ile işaretlemek için bacaklarımızı kaldıran dilbilimsel kurtlarız. Ya da belki de değiliz."

"Sözel kurt çişi mi?" diye sordu Audubon Poe kuşkuyla. Saçından kaynaklanıyor görünen zarafetine vurgu yaparak büyük puanlı geniş kravatını kot iş gömleğinin yakasından içeri sokmuştu. "Anna, böyle parlak deyimler kullanan bir adamla evlenmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Anna böyle bir adamla evlenmenin eğlenceli olabileceğini düşündüğü izlenimini veren bir tarzda kıkırdadı. Poe hazin bir şekilde gülümseyip CIA ile ilgili sohbete geri dönerken, Switters bakışlarını başka yöne çevirdi. "Şirketin değiştiğini söyledin. Daha iyi yönde olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa daha kötü yönde mi?"

"Bunu söylemek için çok erken olabilir. Şirketle ilgili ve genel olarak dünyayla ilgili." Switters daha fazlasını söyleyemeden –gerçekten lafa devam etme niyeti vardıysa şayet– bir tayfa yaklaşıp Poe'nun kulağına bir şey fısıldadı.

"Fırtına çıkacak," diye bildirdi Poe, denizci gidince. "Telsiz gece boyunca dalga yüksekliğinin yirmi-yirmi beş metreyi bulabileceğini rapor ediyor. Switters, maalesef seni planlanandan daha erken postalamamız gerekiyor. Bu bölgede erken yatsalar da, hâlâ ayakta olan ve dolaşan Türkler olabilir, ama yarın geceye kadar bekleyemeyiz, gelecek hafta sıvışıp Somali'ye bırakacağımız, teslim tarihini kaçırmayı göze alamayacağımız gizli bir emanetimiz olduğu için. Masum

hayatlar söz konusu vesaire. Hemen hareket etmek üzere hazır olursan..."

"Sevinçle," dedi Switters ve bunda ciddiydi ama neşesinin, eylem olasılığına mı, yoksa kendi kendini aptal durumuna düşürmeden –ya da daha kötüsü–, Anna'ya karşı aptal durumuna düşmeden kaçmak üzere olduğu gerçeğine mi bağlanabileceği tartışılabilir.

Her neyse, Switters güvenli bir mesafeden kıza el sallamış, yumruğuyla Merkezi Haberalma Örgütü'nü neredeyse nefessiz bırakan manikürlü eli sıkmıştı ve tayfaların onu, valizini, sandalyesini ve içinde iki bin gaz maskesi olan çuval bezinden torbaları plastik sala indirmelerine izin vermişti. Skeeter Washington salın küreklerine adam yerleştirmişti (motor dikkat çekebilirdi) ve yeterince adam vardı. Rüzgâr şimdiden hızlanıyordu ve kararmış yat ile kayalıklı kıyı arasında dalgalar kıyıya çarpıyordu, ama Skeeter, Thelonius Monk'un zor bir bestesini icra eden orkestrayı yönetiyormuş gibi, salı dalgaların üzerinden aşırarak, aralarındaki çukurlara kaçıyordu. Aslında kürekleri çekerken mırıldanıyordu.

"Bu neyin melodisi, Skeeter?"

"Ha? A, o mu? Üzerinde çalıştığım yeni bir şey. Senin sayende bu melodiyi '*Slida*' diye adlandırmayı düşünüyorum, dostum. Amerikalılar bunun ne anlama geldiğini hiçbir şekilde bilmeyecekler, İsveçliler ise böyle konularda hoşgörülü. Stockholm'deki kayıt şirketim referansı araştırmazsa, sanırım adını –bu sözcüğün Japoncası neydi?– 'Chitsu muydu? Chitsu koyabilirim. Sende daha iyi bir tane yoksa şayet."

Sal yana yattı ve bir kayaya çarpıp geri sekti. Switters su damlaları sıçrayan gözlerini silmek zorunda kaldı. "E, Galcesinden uzak dursan iyi olur. Galler'de, *Ilawes goch*, diyorlar."

"*Ne diyolar*? İşletiyon mu beni? Çirkin bu be, ahbap. Böyle adı olan bir şeyin yanına bile yaklaşmam."

"Gül, adı her ne olursa olsun hoş kokar," diye ona hatırlatmada bulundu Switters, sonra devrilip denize düşmemek için sol ökçesini plastik bir borunun altına soktu. Dalgaların içine giriyorlardı artık ve Skeeter'in marifetli manevralarına rağmen sal şiddetle yalpalıyordu. "Vietnamcası daha kötü. Vietnam'da bebeğin dışarı çıkması ya da adamın içeri girmesine bağlı olarak *lo torcung am dao* ya da *lo torcung am ba* diyorlar."

"Peki kullanılmadığı zamanlarda?"

Switters omuz silkti. Vietnamcada sözcüğün bu denli uzun olması yüzünden sadece bu sözcüğü söylemenin ön sevişme teşkil edeceğini ileri sürmeye girişti. Ancak büyük dalgalar kükrerken sesini

duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı ve kıyıya otuz metreden daha yakın oldukları için bağırmak herhalde akıllıca bir fikir değildi.

Tekrar yanlamasına kaymalarından ve bir dalganın laflarını bölmesinden hemen önce Skeeter'ın, "Sanırım repertuarında Türkçesi de var, ha?" dediğini duyduğunu sandı Switters. (İyi ki bilgisayarı ve tabancası plastik torbalardaydı.) Doğru hatırlıyorsa, vajina sözcüğünün Türkçesi *dölyolu* idi ama sahil güvenlik ya da bir Yunus kültünün yakınlarında olması ihtimali yüzünden kaya-ısıran dalgaların seyrek dişli çiğneyicisinin ağzının içine bunu bağırarak söyleyemezdi.

Vahaya yaklaştıklarına dair hiçbir belirti yoktu. Bir an, Switters ciddi ciddi bunun bir serap, çok fazla ısının çok fazla kumdan çok fazla gökyüzüne yükselmesiyle yaratılan bir *faux tableau** olabileceğini düşündü. Aslında göçebeler de görmüşlerdi onu ama Bedevilere göre serabın kendine özgü bir somutluğu vardı. Bu tıpkı Fatima'da Bakire Meryem'in dans eden ateş topu gibi paylaşılan bir halüsinasyon olabilir miydi? Her ne idiyse, şimdi yalnız Switters'a aitti.

Artık şarkı söylemiyordu. Hâlâ şarkı söyleme arzusu vardı, içi içine sığmıyordu –endişe emaresi bunu yalnızca artırıyordu ve sesini daha önce nadiren bu denli yükseltmişti– ama sandalyeyi itekleme çabası onda şarkı söyleyecek nefes bırakmadı. Her yanı uçsuz bucaksız bir sessizlikle çevrili olduğu için, kendi daralan nefesi dışında duyduğu tek ses, tekerleklerin altında kumların çıtırdaması ve dikenli otların tekerlek parmaklıklarına tıpkı ses perdelerini ayırt edemeyen bir cadının banço çalmaya çalışması gibi sürtünmesiydi.

Kişinin coşkulu olmasının sırtında yük olmamasıyla sıkı sıkıya bağlı olması psikologların genel olarak gözden kaçırdığı bir ayrıntıydı (psikologlar coşku konusunun tamamen eteklerinde gezinme eğiliminde oldukları için bu sürpriz değildi, iki kutuplu kişilik bozukluğunda manik taşkınlığın davranış semptomlarını tanımlamak dışında) ama Switters'ın şevkinin yüksek olması aslen şu gerçeğe bağlanabilir... şöyle ki, gezginlikten men edilmesi göz önünde bulundurulursa, *ayağı yere basmayan* ifadesi gerçekte duruma tam anlamıyla uymuyordu, ama genel olarak, elbette, özgür ve her şeyden muaftı, mal mülk ya da görev sorumluluğu taşımıyordu; bilinçli olarak (doğanın değil, aklın) akıntısına karşı ilerlediği, kasıtlı olarak kısa çöpü çektiği, "önce güvenlik" (kesinlikle İngiliz dilinde roman-

* (Fr.) Sahte tablo. (ç.n.)

tizmden en uzak deyimlerden biri) kuralıyla çalım sattığı yabanıl, uçsuz bucaksız arazide serbestti. Yine de, aynı zamanda Irak'taki operasyonun tıkırında gitmiş olması beynine enerji sağlayamamıştı.

Görevin en zor kısmı Yunus'un riviyerasına çıkmaktı. Skeeter plastik salı sahile çıkarmayı başarıp da Switters'ın sandalyesine oturmasına yardım edince –dalgalar, kayalar ve Switters'ın yardım olmaksızın tek başına karaya çıkamaması yüzünden hüner ve dikkat isteyen, vakit alan bir görevdi– gerisi kolaydı. Skeeter bir süre dinlenirken, Switters'ın sırılsıklam olmuş maya renkli keten takımını çıkarıp kuru, lacivert, ince çizgili, Türkiye'de nadir olmayan türden bir kruvaze ceket giydiği, taştan, eski bir balıkçı kulübesinin yıkıntılarının içine gaz maskelerini koydular. Kısa bir konuşma yaptılar, el sıkıştılar (Switters Skeeter'ın parmaklarına hapsolmuş müzikten bir akım hissedebildiğini hayal ediyordu) ve ayrıldılar. Skeeter dalgaları aşarak yata dönerken, Switters da tekerlekli sandalyesini dört kilometre iterek, pazarın bitişiğinde küçük bir grup Kürde rastlayacağı bir arazinin olduğu Samandağı ilçesine doğru yola koyuldu.

Kürtler *Guinness Dünya Rekorlar Kitabı*'na en azından iki kategoride girebilirdi: Dünyada bağımsız bir anavatanı olmayan en büyük etnik azınlıktılar ve tarihte yabancı güçler tarafından bütün halklardan daha fazla aldatılıp ihanete uğramışlardı. Salt bu son sebep yüzünden Switters onların güvenini kazanmasının haftalar olmasa da, günler alacağını ummuştu. Bununla birlikte, Birleşik Devletler onları piyon olarak kullanan ülkeler arasındaydı. Ancak aşiret reisinin ocağının etrafında (Switters'ın getirdiği) ucuz purolardan içerek, içki (Kürtlerin yaptığı hurma bazlı bir içki olan rakı) içerek ve (Arapça şiir ve felsefe) tartışarak geçen bir geceden sonra Switters onlara açılacak kadar rahat hissetmişti kendini, onlar ise ellerinden geldiğince Switters'ın insani macerasına katılmaya razı oldular.

Irak'ın Türkiye sınırı Kürtler söz konusu olduğunda çok sorunlu ve Türk askerleriyle dolu olduğundan, Switters Suriye'den girmeye çalışmasının en iyisi olacağını düşünüyordu. Yeni arkadaşları hemfikir oldular. Benzin parasını verirse, kabına sığamayan genç adamlardan birkaçı onu ve gaz maskelerini (tehlike altındaki bölgeden uzak olmalarına rağmen kendileri için otuz maske istediler) eski, çürük Mercedes TIR'larından biriyle Türkiye'nin güneydoğusuna götürürlerdi. Nusaybin yakınlarında bir yerde, onun Suriye'ye geçmesine yardım edecek olan Suriye Kürtleriyle temas kurmasını sağlayabilirlerdi. Ve böylece geçiş gerçekleşti.

Dalgalı pantolonlarıyla, işlemeli gömlekleriyle ve masa örtüsü büyüklüğünde puşileriyle karnaval dansçıları kadar renkli olan ikin-

ci Kürt grup onu deve sırtında Suriye'nin kuzeydoğu burnu boyunca götürdü. Şu tüküren, inleyen, tekme atan, somun dudaklı hayvanlardan birinin üzerinde ileri geri sallanırken nihayet Maestra ile temasa geçmişti. Seattle'da onu uğurlayan ajanın gözünün önünde Maestra'ya e-posta göndermeye korkmuştu, şirket Switters'ın bilgisayarında piknik yapıyordu ve yalnızca Maestra'nın tipik inatçılığından kaynaklandığını umduğu sebeplerden Maestra telefona cevap vermiyordu. Maestra ile ilgili duyduğu endişeden kurtulmak için olduğu kadar, dikkatini bu rahatsız edici yolculuktan başka tarafa çekmek için de uydu telefonuna bir kez daha Magnolia'nın numarasını yumruklayarak tuşlamıştı – ve aslında hat düşüp sert bir sesin, "Hayırdır inşallah!" diye kükremesiyle ürkmüştü.

"Kimse sana deve gibi bir mizacın olduğunu söylemedi mi, Maestra?"

"Tam da öyleyim, o yüzden beni sağmaya ve hörgücüme yük yüklemeye kalkma. Neredesin, evlat?"

"Devenin hörgücünün yağ yığınından başka bir şey olmadığının farkında mısın?"

"Sahi mi? O halde, kadın göğsüyle aynı."

"A, hayır yanılıyor olmalısın. Bir kadının göğüsleri... şey, bir kadının göğüsleri birer minyatür ay gibidir. Çünkü ay macunu, ılık kar ve baldan yapılmışlardır."

"Peh! Seni romantik budala. Neredesin?"

Switters tam olarak neresi olduğunu söylemeye cesaret edemedi ama Maestra onun bir develer ülkesinde olduğu fikrine kapıldı ve daha da önemlisi, Switters Maestra'nın felcinin tamamen geçmiş olduğu fikrine kapıldı. Maestra aslında haziran sonundaki Matisse müzayedesinde hazır bulunmak için New York'a uçuş hazırlığı yapıyordu. "Sotheby's'deki şu ibnelerin bana madik atmamalarını garantiye alıyorum."

İçi rahatlayan Switters, insanın kellesinin uçurulmasının kötü yemek yemek kadar kolay olduğu bir ülke olan Irak'a sessizce girdi. Bereket, ikincisine katlanıp, birincisinden uzak durdu. Dohuk'un güneybatısında virane bir dağ kasabasında maskeleri (ona en son eşlik edenlere vermiş olduğu yüz tanesi eksik olarak) tam da 1970'te onlara özerklik sözü veren Bağdat yetkilileri tarafından üzerlerine yakın zaman önce atılan sinir gazıyla seçmenleri yok olan, ağlamaklı bir şekilde minnetar belediye başkanına verdi. Belediye başkanı o akşam onun şerefine, şişte kuzular, kilim üzerinde nargileler, balkonda dansözler olan bir kutlamaya ev sahipliği yaptı. Bu Kürtler Muhammet'in emirlerine bağlılıklarında Samandağı'ndaki tecrit

olmuş gruptan daha katı oldukları için bunun alkolsüz bir toplantı olduğu ortaya çıktı, sindirim sistemine rakı *pisco* kadar yakıcı geldiğinden ve ayıklık acele kaçmaya faydalı bir müttefik olacağı için aslında bu Switters'a uyan bir durumdu.

Switters, Bağdat'ın, kendisinin kentte bulunduğunu en yakın garnizona hiç gecikmeden rapor edebilecek muhbirleri olabileceğini (ki partide en az iki üç tane olabilirdi), çok iyi bildiğinden, kutlamalardan izin isteyerek erken ayrıldı. İlan ettiği gibi asıl binadan ayrı olan evi ziyaret etmek yerine ona verilen küçük odaya dalıp eşyalarını topladı. Tekerlekli sandalyesiyle arka kapıdan çıkıp, ara ara taşlarla ve yularlı eşeklerle karşılaştığı bitişik avluyu tıkırtılar çıkararak (göbek dansı müziği bu tıkırtıları bastırıyordu) geçti ve bir kapıdan karanlık bir yan sokağa çıktı. Çoğu sakini partide olan mahalle Transilvanya kan bankası kadar boştu, ama bir blok aşağıdaki IKYB merkez bürolarının önünde, Switters Çek yapımı, hurdası çıkmış bir cipin kaputuna yaslanan, savaşın serleştirdiği yaşlı bir peşmerge gördü. Peşmerge çok az Arapça konuşabiliyorken, Switters'ın Türkçe sözcük dağarcığı *dölyolu* ile sınırlıydı. Saygı duyulan o deliğin Kürtçedeki karşılığı bile dilinin ucuna gelmiyordu – Switters bunun geçici olduğuna inanıyordu; ama bir şekilde Switters'ın arabayla yüz mil ötedeki Suriye sınırına gitmeyi arzu ettiği mesajı iletildi. Rica inatla reddedilmişti, Poe'nun, paraya sıkışan Switters'ı desteklemek için verdiği bir tomar Alman Markı'nı (ödemesinin geri kalanı, yaklaşık dokuz bin dolar artı yol masrafları Seattle'daki bankasına havaleyle yollanıyordu) bir an gösterdikten sonra bile. Böylece, operasyonda ilk ve tek kez Switters tabancasını çekti. Kaygı verici bir tık sesiyle tabancasının horozunu çekip namluyu peşmergenin en alt iki kaburgasına soktu. "Opera'ya!" diye bağırdı. "Kralın at arabasını yakalarsan sana beş İngiliz altını."

Switters hareket eden cipten dışarı tüfeğini fırlatınca bir deri bir kemik IKYB muhafız alayı askeri açıkça ağladı ve kendisinin de gözleri dolan Switters o denli utanç duydu ki savaşçıya aracı geri çevirtti, dönüp tüfeği aldılar. "Aman, dostum! Sembolik erkekliğine bağlılığın benim ölmeme sebep olabilirdi." Kürdün gülümsediğinde görünen dişleri, onu kaçıran kişiye dişlere dikkat etme ödülleri örneklerinin verildiği bir ders kitabı gibi göründü. İslami tarzda el sıkıştılar. Ve...

Dan, dan, iyi vuruşmaydı, teşekkürler, Saddam! Yakındır ona peruk kurtlar ve yakındır ona tereyağlı patates püresi! Oradan uzaklaştılar.

Switters ile vaha arasındaki mesafe nihayet kısalmaya başladı. Aslında, arazi birdenbire tıpkı bir yönetmenin replikleri uzatması ve kısıtlı zamanlamanın (gerçekten öyle!) sahnede patlaması gibi genişlemiş görünüyordu. Serap değildi. Ama neydi? Hayırdır inşallah, gözlerinin görebildiği her yanda, her yönde, dünya bir mumyanın kaputu kadar kuruydu.

Bedevilerin yanında kalmamakla iyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Yolculuğu hediye, konukseverliği kanun olarak gören olağanüstü bir halktılar. Kürtler de oldukça kibardılar ama Switters Bedevileri tercih ederdi, çünkü daha az dindardılar ve bu yüzden daha hareketli ve özgürdüler. Kürtler aslında yalnızca çatışmada zorla köylerinden sürüldükleri zamanlarda dolaşan yerleşimcilerdi. Bedeviler sonuna kadar göçebeydiler. Kürtler özerk bir anavatandan mahrum oldukları için sürekli şiddetli bir çalkantı halindeyken, Bedevilerin onları etkisiz kılacak böyle fikirlere gereksinimleri yoktu. Onların anavatanı kamp ateşinin etrafındaki ışık çemberi, özerklikleri ise yıldızların ham pırıltısındaydı.

Ortadoğu, Yakındoğu ve Afrika'daki hemen hemen her ülkede, Bedeviler tespit edilmiş bölgelere yerleşmeleri için şiddetli bir hükümet baskısı altındaydılar. Sosyopolitik ve ekonomik her ne sebep olursa olsun, hepsinin altında yatan, insanları kesinlik ve sürekliliğin çeşitli yanılsamalarına sarılmaya götüren acıklı, çılgın büyük güvensizlikti. En büyük ironi, tabii ki, bu ideallere sarılmalarıydı, çünkü ölümün kesinliği ve sürekliliğinden ödleri patlıyordu. Yerleşitirilmişlere göre Bedeviler tatsız bir şekilde, bastırılmış içgüdüyü, tehlikeye atılmış özgürlüğü, yürürlüğe konmayan denetimi anımsatıyorlardı.

Switters, başıboş dolaşan bu özel çoban grubunun ateşlerini Suriye topraklarında, daha birkaç kilometre uzaktan, hem Irak hem Suriye sınır devriyelerinden kaçınmak için cipin farları kapalı olarak götürülmüş olduğu bu ıssız, mevsimsel olarak bereketli olan aşağıdaki vadide fark etmişti. Switters onu ağırlamaktan kesinlikle şeref duyacaklarını bildiğinden ordu karargâhlarına yaklaşık üç yüz metre kala el konulmuş cipi durdurup, şoföre bir avuç dolusu Alman Markı verdi ve onu Kürtlerin yanına, arbedeye geri gönderdi. "Beni getirdiğin için teşekkürler, dostum. Sana ve hemşerilerine iyi şanslar. Kusura bakmazsan bir şey söyleyeceğim, diş macununun markasını değiştirsene. Atom Işığı ya da Büyük Beyaz Köpekbalığı'nı bir dene."

Switters, öncelikle kurallara uygun bir şekilde mühürlenmiş bir pasaportu olan ve yanında gaz maskesi çuvalları olmayan bir Ame-

rikalının en ufak bir şüphe çekmeyeceği Türkiye'ye geri dönmeyi planlıyordu. Hafta içinde İstanbul'daki havaalanına ulaşabilirdi. Ama küçük işten sonra tamamen kendiyle meşguldü ve az sonra Bedevilerle de meşguldü.

Geceleyin yıldızların çöl göğüne batmaları gibi tenine batan pirelere rağmen, Switters büyük siyah çadırlarında misk kokulu halılarının üzerinde uyumayı sevmişti. (*Evren örgütlü bir anarşidir*, diye düşündü *ve ben onun bayrağının kıvrımları üzerinde uzanmış yatıyorum.*) Şurupsu kahvelerini, çömlek kavanozlarını, gümüş takılarını, yay gibi kaşlarını ve *dobqi* (göbek) dansındaki tarzlarını, mübalağalı jestler yapan bir aktörün yüzü kadar manalı olan çıplak ayaklarını sevmişti. Evet ve aylar kadar özgür ama kusursuz bir şekilde düzenli ve kibar olmalarını sevmişti. Terbiyeleri Newport'un mümtaz bir şahsiyetini gölgede bırakabilirdi. Kişi nerede arayacağını bildiği sürece her ülkenin bir ruhu vardı ama ülkesiz Bedeviler için ruhları onların ülkesi *idi*. Ruh genişti ve Bedeviler onu tamamen işgal etmişlerdi. Aynı zamanda taşınabilirdi ve Switters bunu bir süre takip etmek zorunda hissetmişti kendini.

Yeteneklerini ve enerjisini onların yaşam şeklini korumaya adayıp, sınırsız bir süre onlarla kalmayarak hata mı etmişti? Han, buna rağmen, kızlarından birini ona sunmuştu. "Beşinden birini seç," demişti han, şimdiye kadar gördüğü en kusursuz ev sahibiydi ve Switters, nikâh beklentisinin gizli ürpertisinden titriyormuşçasına, başlarına taktıkları ipe dizili altın paraları hafifçe şıngırdayan kızların ince beyaz peçeleri ardında yüzlerinin kızardığını hissedebiliyordu. Çenelerinden yukarı burunlarının dibine kadar dövme yapılmıştı ve yemek vakti her biri doğrudan fincanlarının içine koyunların memelerinden süt sağıyordu. Switters böyle bir kızla evliliği hayal etmeye çabaladı. Varsayımsal yetişkinlik önleme serumuna lüzum kalmayacaktı, çünkü bu kızlar zaten onları mezara kadar yumuşak, ateşli, tuhaf ve oynak tutacak eski genetik Avrasya plazması ile aşılanmışlardı. Ay ışığıyla aydınlanan akşamlarda, kızın Switters'ın siyah çadırı için dokumuş olduğu halıların üzerinde paçuliyle yağlanmış iki ayaklı bir ayı yavrusuyla sıçrayıp oynadığınızı gözünüzün önüne getirin! Ne orijinal, ne heyecan verici, ne zamansız ve eğlenceli, ne gizemli ve dürüst!

Ama...

Kız, kahvaltıda asla yoğurttan başka bir şey servis etmez, bira, bisküvi ve kırmızı sos Switters'ın öğününden sonsuza dek çıkardı.

Asla Switters ile *Finnegans Wake* tartışmazdı, Bloomsday arifesinde bile.

Ne o ne de akrabaları Switters'ın şakalarını anlardı: Hayatının geri kalanında her *bon mot*,* her taşlama, aldırış etmeyen kulaklara yönelmeye yazgılıydı.

Arapça yapsa bile şakalarını anlamazlardı. Bedeviler hiç resmi ve ağırbaşlı değillerdi. Memnun olduklarında gülümsüyorlardı ki bu oldukça sık oluyordu ve aynı zamanda gülüyorlardı ama komik buldukları bir eyleme ve bir nesneye –Switters'ın, üzerinde çizgi film kahramanı pandaların olduğu donları, örneğin– yönelmiş, neredeyse değişmeyen bir tür zararsız sahte kahkahaydı bu. İstemeyerek yapılan abartılı hareketler, düşüp kalkmalar onlara keyif verebilirdi ama kasıtlı yapılan espri onların hassasiyetlerine sabit ücretli ipotek kadar yabancıydı. Komedi, aslında, Bedevi bilincinin ya da diğer çoğu arkaik gelenekli, Batılı olmayan halkların bilincinin bir özelliği değildi.

İstemeyerek de olsa, Switters Bugün Yarındır'ın bir şeyler bileceğini düşünmeye başlıyordu. Amazon ormanından çıkma o lanet olası piramit kafalı, kurtçuk yiyen, uyuşturucu içen, musibet getiren vahşi, Batılı adamın komedi duygusunun –kahkahayı kışkırtmak için matrak geçme, nükteli sözler etme, cinaslı konuşma, taşlama, sözcüklerle ve imgelerle mizahi oyunlar oynama eğiliminin– en büyük gücü, belirleyici yeteneği, gezegenin karma ruhuna eşsiz katkısı olduğu sonucuna vardığında, doğru tahminde bulunmuş olabilirdi.

Bilakis, uygar adamın büyük zayıflığı, kusuru, mahvolma nedeni belki de, doğadan kopuşunun teknolojik olarak ve/veya dinsel olarak desteklenmesi ve gerçekliğin bu tartışmalı boyutundan bazen "ruh dünyası" olarak bahsetmesiydi, her ikisi de Bedevilerin ve Kandakandero yerlilerinin ve onların türlerinin doğuştan gelen bir nevi yeteneğe, uyumlu bir inceliğe, rahatlığa ve anlayışa bağlı oldukları alanlardı. Bugün Yarındır, eğer uygar adamın mizahı (ve bunu üreten hayal gücü ve bireysellik) bir şekilde ilkel insanın organik bilgeliğine ve boyut dışı iletişim hattına bağlanabilse, birliğin gerçekten harika ve üstün bir şekilde gerçek bir şeyle, sonuç olarak karanlık ve ışığın mükemmel evliliğiyle sonuçlanabileceğini öne sürmüştü.

Şamanın önerisi ilginç bir fikir ama muhtemelen Berkeley mezunu eski bir CIA ajanının hanın dövmeli, koyun sağan kızıyla mutlu bir evlilik yapmasından bile daha az olası.

Göçebe topluluğu uzakta yavaş yavaş yükselen tepelerin derinliklerine giderek daha çok dalarken, kendisi de, aksi yönde ilerleyerek küçük vahanın balçık duvarlarına giderek yaklaşırken, Switters'ın kafasındaki düşünceler bunlardı.

---

* (Fr.) Nükte. (ç.n.)

Hanın üç kızı da –evet, hâlâ onları düşünüyordu– Asya'nın kuzey steplerindeki atalarının soyuna ihanet edercesine mavi gözlüydü. Onların gözlerinin mavisi Suzy'nin gözlerinin Sol Glissant'ın yüzme havuzu mavisi değildi, gökyakut mavisi, neredeyse kömür mavisiydi, tıpkı milyonlarca ton yeraltı ilahlarından sıkışarak oluşmuş gibi. Saçları da öylesine karaydı ki, neredeyse maviydi ve daha onlarca yönden Suzy'nin aksiydiler. Ama, en büyükleri on yedi yaşından büyük değildi, yani... Ne olmuş yani? Cidden. Ne olmuş yani? Switters kesinlikle genç kızları yüzünden göçebelerle ilişkiye geçmemişti ve Switters'ın oradan ayrılma dürtüsünde herhangi bir rolleri olduysa, korkudan ya da suçluluktan (bu ortamla ilgisi olmayan duygular) değil, daha ziyade Switters'ın dokusu yumuşak Bedevi kıkırdamalarında olmayan katmanlardan oluşmuş gibi yapışkan, hamur gibi ve kabarık görünen sağanak sırasında vahadan gelen genç kız kahkahasında bir şey sezmiş olmasındandı.

Yine de, Switters bu katmanlı ses tufanlarının bölgeyi araştırmak için aniden şiddetli bir arzu duymasını hangi noktaya kadar etkilediğini sahiden bilmiyordu. Bahsedildiği gibi, Switters Irak'taki küçük işin ardından cesaretlenerek kendini içgüdülerine terk etmiş bir halde, sessiz sessiz heyecanlanıyordu, haznesinde can suyu vardı ve bu da garip arzusu için uzaktan gelen bir kahkahanın uyandırdığı meraktan çok daha doğru bir açıklama olabilirdi. Her halü kârda, vaha artık kesinlikle sessizdi.

Orada duruyordu, paslı bir körfezde rüzgâr almayan balçıktan bir gemi gibi neredeyse oracıkta belirdi. Hatları, çizgileri sade ama duyulara hitap eden, organik ama zorlayıcı, Antoni Gaudí ve akkarınca kolonisi arasındaki işbirliği gibi temelde yararcı ama tuhaf bir şekilde hayali. Yaklaşık üç dört hektarlık alanı çevreleyen duvarların üst kısımları yuvarlaktı, içindeki iki ana binanın düz çatıları üzerinde yükselen tek kule de kemerli ve ampul şeklindeydi. Tüm arazi, en azından mimari olarak, jelatin kalıpla şekillendirilmiş izlenimi veriyordu. Noksan olan tek şey çırpılmış kumlu krema topağıydı. Etrafta hava sıcaktan o denli durgunlaşmıştı ki insan neredeyse fazla parlak olmayan titrek ışıkların sesini duyabilirdi ama araziden en ufak bir ses dışarı sızamazdı. Aslında, arazi terk edilmiş görünüyordu.

Kapı –yalnızca bir tane vardı– kemerli, ahşap ve sağlamdı. Kapının üstünde, yukarıda ızgaralı kafesi olan bir kısım vardı ama Switters sandalyesinin üzerinde ayağa kalktığında bile tam olarak aralıktan

içeri bakamıyordu. Arazi dışarıdan, sessiz olduğu kadar boş da görünüyordu. Kapının yanındaki ahşap direğe asılı olan yaklaşık bir futbol topu büyüklüğünde demirden bir çan, çan ipinin yanında üzerine el yazısıyla şöyle yazılmış Arapça ve Fransızca bir tabela vardı: ESNAFLAR, ÜÇ KERE ÇALIN/YOKSULLAR, İKİ KERE ÇALIN/TANRISIZLAR HİÇ ÇALMASIN.

Switters bu seçenekleri epey bir süre düşündükten sonra çanı tam olarak bir kere çaldı ve ses çınladı.

Yanıt gelmeyince, birkaç dakika sonra çanın ipini *dört* kez şiddetle çekti. Bekledi. Güneş ensesini pişiriyordu ve matarası hızla boşalıyordu. Ya içeri alınmazsa? Dışarda sıcakta ve perişan halde bırakılırsa? Şu kahkahanın sorumluları bu kadar kısa sürede yok olmuş olamazlardı. Ona kasten mi aldırış etmiyorlardı? Ondan saklanıyorlar mıydı? Yalnızca üç ya da iki çan sesine tepki vermek için eğitilmiş olduklarından belki, içeride, Switters'ın yetkisiz sinyallerinden şaşkına dönmüş ya da sigortaları atmış olabilir miydi? Switters iki tarz davranış, iki politik, sosyal ya da teolojik sistem, iki nesne veya (iddia edilen) iki taraflı özel keyif; sıcak ve soğuk arasında, acı ve tatlı, komik ve ciddi, kutsal ve bayağı, Apolloncu ve Dionysosçu, elma ve portakal, kâğıt ve plastik, sigara içmek ve içmemek, doğru ve yanlış arasında seçim yapması beklendiğinde hep sinirlenmişti. Neden sadece bir çift seçenek vardı? Niye ikisi birden seçilemiyordu? Bu ikileştirmelerin kanun koyucusu kimdi? Meleklerin o ve ortağı Lucifer arasında seçim yapmasında ısrar eden Tanrı mı? Ve burada işaret edildiği gibi esnaflar asla yoksul olamazlar mıydı? Çan talimatnamesinden Tanrıya inanan herhangi bir ziyaretçinin *per se* ya yoksul ya da satacak bir şeye sahip olacağı sonucu mu çıkıyordu?

Switters'ın buruşuk Panama şapkası altında adeta kaynayan kafatası bu derin düşüncelerle serinlemedi. Spastik bir Tarzan gibi çanın ipine asılıp sallanmanın eşiğindeyken, koşu ayakkabısından köpek pisliğini kazıyacağım derken ayakkabı cilasını kazırmış gibi bir sesin geldiğini duyup yukarı baktığında ızgaranın çekilip açıldığını ve bir insan yüzünü çerçevelediğini gördü.

Görebildiği kadarıyla bir kadın yüzüydü. O da Avrupalı, gösterişsiz, yüzünün hatlarını kapatan kırlamış saç perçemleri olan ve hafif kırışıklıklarıyla ya orta yaşlı ya da daha yaşlı biriydi. Yüzün sahibi ya bir kutunun üzerinde duruyordu ya da Switters California Üniversitesi'nde yeni basketbolcu olarak değer biçilecek bir Amazon

yuvasına rast gelmişti çünkü kadın iki metreden daha yüksek bir yerden aşağı, Switters'a doğru bakıyordu.

"*Bonjour, monsieur. Qu'est-ce que vous cherchez*?"

"Ne mi arıyorum? Uluslararası Gözlemevi'ni. Yanlış yere çıkmış olmalıyım."

"*Pardon*?"

"Yaşlı Johnson'ın yerini geçince benzinim bitti ve Tupperware partime geç kalacağım. Ross Perot'u aramak için telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"*Mais, monsieur...*"*

"Ben tam olarak bu müesseseyi arıyorum," dedi, elinden gelen en iyi şekilde, kullanılmaya kullanılmaya rokfor peyniri gibi küflenmiş olan Fransızcasıyla konuşmaya başlayarak. "Başka ne arayabilirdim bu..." *Çevrede*'nin Fransızca karşılığını bulmak için duraksadı, yüz mildir çevreye benzer bir şey olmadığından, aslında, herhangi bir yöne doğru arazinin duvarlarındaki şu kakmalar hariç tek bir ağaç olmamasından dolayı ifadenin İngilizcesi bile burada ilgisiz kaçsa da.** "Bu civardaydım da bir uğrayayım diye düşündüm. İçeri girebilir miyim lütfen?"

Konukseverlik dünyanın bu kuru köşesinde öylesine büyüktü ki hemen ortaya çıkamıyordu. Bir süre sonra kadın, "...danışmalıyım" dedi. Başlangıçta sanki, "Maskeli Güzel'e" olarak çevrilebilecek bir şey söyledi ama çabucak düzeltip, "başrahibeye," dedi. Sonra kadın geri çekildi, Switters'ı sürüklendiği bu çöl karakolunun bir tür manastır olup olmadığı merakı içinde bırakarak.

Switters'ın şüphesinin temelsiz olmadığı ortaya çıktı ama Switters'ın asla tam olarak tahmin edemeyeceği türden bir manastırdı bu.

Kapıdaki delik tekrar açılmadan önce çeyrek saat geçti. Izgaradaki yüz (Fransızca olarak) başrahibenin Switters'ın yaptığı işin mahiyetini daha belirgin bir şekilde bilmek istediğini aktardı. "Benim işim yok," diye cevapladı Switters. Buraya gelmekle budalaca bir hata yapmış olabileceği kafasına dank ediyordu. "Geçici olarak bu sert iklimde barınacak yer arayan sıradan bir yolcuyum."

"Anlıyorum." Kadın yüzünü ızgaradan çekti ve Switters'ın dediklerini görünmeyen şahıs ya da şahıslara iletti. Kapının arkasında hem

* Ama, beyefendi... (ç.n.)

** İngilizcesi "*neck of the woods*". (ç.n.)

Fransızca hem İngilizceye benzeyen alçak sesli mırıldanma sesleri vardı. Sonra yüz onun Amerikalı olup olmadığını sormak için geri döndü. Switters itiraf etti. "Anlıyorum," dedi kadın ve tekrar geri çekildi.

Fark edilecek derecede daha genç, domuz budu gibi pembe, farklı bir yüz, sevimli gülümsemesiyle aralıkta belirdi. "İyi günler, beyefendi," dedi bu seferki, iniş çıkışlı, hoş bir İngilizceyle. "Burada ne yaptığınızı bilmiyorum ama maalesef sizi şu anda içeri alamayız." Aksanından İrlandalıya benziyordu. "Burada şu anda sizin dilinizi bilen tek kişi benim ve lanet olsun ki benim hiçbir yetkim yok, kaba konuşmamın kusuruna bakmayın, yani Maskeli Güzel ya da daha ziyade yetkili anne, ricanız Rahibe Domino gelene kadar gerektiği gibi düşünülemez diye haber gönderdi. Üzgünüm, beyefendi. Kilise'den değilsiniz, değil mi, beyefendi? Bu farklı bir mesele doğal olarak ama Kilise'den değilsiniz, değil mi?"

Switters cevaplamadan önce bir an tereddüt etti ve R. Potney Smithe'i taklit ederek, "Benim lanet olası uzmanlık alanımın dışında," dedi. Yeni yüzün kıkırdamasını bastırıyor gibi görünmesiyle Switters cesaretlendi. "Ben Switters, serbest ayakçıyım ve her alanda deneyimliyim, bir gecelik kiralık oda için sağlam döviz değiş tokuşuna hazırım. Peki senin adın ne cici kız?"

Yeni yüz kızardı. Yüzün sahibi uzaklaşıp görünmeyen seslerle kısa bir tartışmaya girdi, derken yeniden göründü. "Üzgünüm beyefendi, onu beklemek zorunda kalacaksınız."

"Ne kadar bekleyeceğim?"

"A, bir iki günden fazla değil, beyefendi. Şam'dan geliyor."

Bir iki gün! "Nerede bekleyeceğim?"

"Şey, şurada ufak bir gölge var, beyefendi." Kumun üzerine eflatunumsu bir gölge yayan sık yapraklı dalların dışarı doğru çıkıntı oluşturduğu duvar boyundaki bir noktaya doğru gözlerini devirdi. "Lanet olasıca hiç de uygun değil, di mi? Bu şekilde konuşabilirim, çünkü yalnızca siz ve Tanrı beni anlayabilirsiniz ve bunun sizin de Tanrının da canını sıktığını düşünmüyorum. Şu lanet olası sandalyeyle buraya nasıl geldiğinizi dinlemek isterim ama buradakiler eteğimden çekiyorlar. Hoşça kalın beyefendi ve Tanrı sizi kutsasın."

"Su!" diye haykırdı Switters, ızgara çekilip kapatılırken. "*L'eau, s'il vous plaît.*"*

"*Un moment,*"** diye bağırarak yanıt verdi birisi ve yaklaşık on dakika içinde kapı gıcırdayarak birkaç santim açıldı. Aralıkta, İrlan-

* (Fr.) Su, lütfen. (ç.n.)

** (Fr.) Bir dakika. (ç.n.)

dalı kadın değil, daha önce konuşmuş olduğu Fransız kadın duruyordu. Switters'a bir testi su ve bir tabak kuru incir uzatıp çabucak kapıyı kapattı.

"Ah, hayret," diye içini çekti Switters. Gölgeye dek sandalyesini altmış metre kadar itekleyip, battaniyesini yaydı ve topuklarını yerden beş santim yukarıda sandalyenin ayaklıklarına dayayarak uzandı. Testideki su soğuktu. İncirlerde hafif bir *slida* tadı vardı. Uyuyakaldı ve rüyasında kıllı şeyler gördü.

Switters uyandığında gece olmuştu. Üzerindeki, her yanını kaplayan gökyüzü İsa'nın ya da Elvis'in portresinin asılmasını bekleyen bir top siyah kadifeydi. Haşhaş tanesi yıldızlar bir uçtan diğerine toz serpmişti üzerine. Uzak bir köşede Ay doğuyordu. Ay bir idolün başı gibi görünüyordu, organik ışınlanmayla semiren altından bir buzağı.

Hava neden bu denli kavurucuydu? Hava karardıktan sonra çölün çabucak soğuduğunu tecrübelerinden biliyordu Switters. Yazın gelmesine bir ay vardı. Kasları kemiklerinden ayrılıyormuş ya da kemikleri petrolün içinde yüzüyormuş gibi hissetmesinden daha önemli değildi bu. Switters, Rousseau'nun muhteşem tablosundaki, gizem ve ateşle yanan bir gecede gözleri yarı açık uyumuş Uyuyan Çingene gibi hissediyordu kendini.

Ateş mi? Yavaş yavaş sıcak olanın hava değil, kendisi olduğu geliyordu aklına. Alnındaki ter damlaları iribaşlar gibiydi. Bir gölcük arıyormuşçasına boynuna göç ettiler. Yine de bu Switters'ın umurunda değildi. Böyle bir gece her şeye değerdi! Testiyi güzel yapan Switters'ın susuzluğuydu.

Yıldızlar etrafta keneler gibi sıçrıyorlardı. Ay yavaş yavaş Switters'a yaklaşıyordu. Bir keresinde Ay onu büyük yaralı diliyle yalıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Portakal çiçeklerinin kokusunu alıyordu. Midesi bulanmıştı. Kendi iniltilerini duymuştu.

Doğaüstü bir parlaklıktan dolayı artık aydınlanmış olan beyni, midesini bulandıran ateşin aynı zamanda onu koruduğu gerçeğini kabul etti. Bu parlaklık etrafına bir koza örmüştü. *Ben Yeni İnsan'ın larvasıyım*, diye düşündü. Ama sonra *Tel raptiye elbise askısının ne kadar larvası olabilirse*, diye ekledi. Çılgınca, kesik kesik güldü. Bobby Case'in orada olmasını isterdi.

Ay ışığı onu palyaço elbisesiyle –hacimli, kireçli, teatral– ateşin tüylü kırmızı ponponlarıyla düğmeleyerek sardı. İçten içe, birini diğerinden ayırt edemediği rüya ve sayıklamalara girip çıkarak sürüklenirken kanı hazin aşk şarkıları söylüyordu, gece boyunca söy-

ledi. Kustuğunda, kusmuğu safra ve *dölyolu*ndan köpüklü bir karışımdı.

Bir ara, Güneş'in sopasıyla iki gözünün arasına vurarak onu dövdüğünü fark etti. Yüzünü şapkasıyla örttü ve gecenin sihirleriyle efkârlandı. Bir ara da, tedbirli ama şefkatli kadın sesleri duyduğuna emindi ve gölgelerin, hortlağa benzeyen bir sosis rostosunun etrafındaki ölü İzci Kızlar'ın hayaletleri gibi onun etrafına toplandıklarını hissetti. *Lokumları ısıtacak kadar ateşliyim.* Hiçbir sebep yokken kendinden memnun bir halde kıkır kıkır güldü. Sesler uzaklaştı ama Switters yanında yeni bir testi su, başının altında da ipek bir yastık olduğunun farkına vardı.

Derken yine akşam olmuştu. Switters Ay'ın tuzla kaplı bir fırıldak gibi dönerek ortaya çıkışını görmek için şapkasını zamanında yüzünden çekmişti. Sebebini açıklayamasa da, gece göğü onun miyavlamak istemesine neden oluyordu. Bir iki kez miyavlamayı denedi ama bu şişmiş dişetlerini ve kılıcına iki boy küçük gelen bir kın gibi hissettiği gırtlağını acıtıyordu. Tuhaf bir şekilde, ölebilecek olduğu hiç aklına gelmedi. Zira soğukkanlılığını, doğanın kendi yenilmezliğine dair yanılsamalar örmek için programladığı ateşe ve *yopo*'su hayatla en uçtaki alternatifi (uygunluk, can sıkıntısı, ağırbaşlılık, tüketicilik, dogmacılık, Püritenlik, yasacılık ve bu türden üzücü şeyler o kadar önemli olmayan alternatifleriydi) arasındaki sınırları kaldırmış olan Zamanın Sonu'na borçluydu. Switters bununla birlikte ummadığı türden bir belanın içinde olduğunu fark ediyordu.

Bu geçirdiği ikinci –ya da belki üçüncü– öğle sonrasında capcanlı, toparlak yanaklı bir rahibe tarafından alnının süngerle silinmesiyle derin uyuşukluktan çıktı. Switters kadının yüzünü birkaç saniye inceledikten sonra cılız ama tutkulu bir sesle "Seni seviyorum," deyiverdi.

"Ah, sahi mi?" diye yanıtladı kadın, belli belirsiz Fransız aksanlı Amerikan İngilizcesiyle. "Feci halde aklınızı kaçırmışsınız siz."

Doğru, diye düşündü Switters ve gözlerini kapadı ama kadının gülümsemesini de uyuşukluğunun içine kattı. Bir dahaki uyanışında, vahanın içindeydi.

Boquichicos'tan sonra bir Amazon mikrop kolonisinin en sümüksü içorganlarında sinsice kuluçkaya mı yattığını, yoksa Bedevilerin ya da Kürtlerin eşliğindeyken daha göz önünde ama eşit derecede kötü huylu mikroorganizma ailesinin içine mi yerleştiğini asla bilemeyecekti. Hayat dolu bir rahibe olan hemşiresi, hastalığına

ne İngilizce ne Fransızca bir isim koyabiliyordu ama tedavi ediyordu: sünger banyosu, sülfat hapları ve çaydanlık dolusu bitki çayı. Ya da hastalık seyrini sürdürüyordu yalnızca. Her neyse, bir hafta süren ağrı, ateş, bulantı, koma ve sürekli değişen sayıklamalarla kendinden geçme sonrasında gözkapakları bir sabah ters dönen fare kapanı gibi açılıverdi ve Switters kendini manastır/vahada ilkyardım reviri olarak hizmet gören küçücük, mavi duvarlı bir odadaki alçak bir karyolada halsiz ama tuhaf bir şekilde canlanmış bir halde buldu. Rahibe Domino neredeyse sürekli yaptığı gibi Switters'ın başucunda bir taburede oturuyordu.

Switters'ın onu ilk olarak görmüş olduğu dini kıyafeti yerine Suriyelilere özgü pamuktan uzun bir cüppe giymişti. Doğrusu, Switters ilk karşılaşmalarıyla ilgili çok az şey hatırlıyor ya da hiçbir şey hatırlamıyordu, ona karşı duyduğu sevgiyi doğaçlama olarak ilanı konusunda daha sonra bilgilendirildiğinde, böyle bir itirafta bulunmuş olduğunu inkâr etmeyi canı istemese de, anlaşılır bir şekilde bundan utanç duymuştu.

Domino panjurlu kapıyı açmış, camsız pencerelerdeki perdeleri çekmişti, yoğun güneş ışığında ses ve hareketlerinin Switters'ı inandırdığından daha yaşlı olduğunu gördü. Daha yaşlıydı ama gözlerinin ışıltısı azalmamıştı. Küçük, küstah burnu ise ergenlik çağındaki mandıra barının kraliçesi olabilecek en popüler yüze uygun bir çıkıntı olabilirdi. Ağzına gelince (Switters kadının ağzını niye değerlendiriyordu yahu?), ezilmiş bir eriğin yarı yarıya kabuğundan dışarı çıkmasına benzeyen şu her daim kırmızı kabartmalardan biriydi ve her an somurtmaya ya da büzülmeye hazır görünüyordu – ama hazır görünüyordu sadece, çünkü güçlü bir ağızdı, içinde sıkılık ve kararlılık vardı, hemen hemen büzüldüğünde bile, azıcık gülümsediğinde bile. Saat altıdan kıyamet gününe kadar tebessüm edebilirdi ama kimse dişetlerini göremezdi. Sıcaklık ve sevecenlik yayıyordu ama kendi meşrebince.

Teni Akdeniz tonundaydı ve bu yüzden görünüşe göre daha kuzeyli olan burnuyla bağdaşmıyordu. Göz çevresi serçelerce hırpalanmış gibi görünüyordu, Switters'ın yaşını kırk farz etmesine neden olan bir işaret. Kadın kırk altı yaşındaydı. Ya da eylül ayında olacaktı

Domino'nun saçları gölgede koyu kahverengiydi; güneşte, kızılımsı tonlarda olan saç telleri halis akçaağaç mobilya üzerindeki pençe izleri gibi parlıyordu. Düz, omuz hizasında olan saçlarını toparlak yanaklarını yarı yarıya örter halde bağlamadan bırakıyordu. Yanakları dolgun değildi tam olarak ama her biri piskoposun golf toplarını, ek olarak fazladan birkaç Komünyon bisküvisini gizleye-

bilirdi. Göğüsleri ve poposu da oldukça dolgunduama Switters bunları fark etmedi. Fark etmediğine yemin edebilirdi. O orta yaşlı bir rahibeydi.

"Ee, merhaba," dedi rahibe neşeyle. "Görünüşe bakılırsa iyileşiyorsunuz."

"Sayenizde tabii ki."

"Tanrıya şükretmelisiniz, bana değil."

"Pekâlâ. Yaparım. Ama hikmetinden sual olunmaz Yüce Tanrının içimi boşaltsam da boşaltmasam da, ya da şikâyetçi olsam da olmasam da sevinçten gözlerinin parlayacağından içtenlikle şüphe ediyorum."

Rahibe, Switters'ı epey şaşkınlığa uğratarak onayladığını gösterir halde başını salladı. "Sanırım haklısınız," dedi.

"İnsanların, Tanrının -mutlak kusursuzluğun ve aydınlanmanın ta kendisinin- küçük insan kibiriyle öyle şişinip de her fırsatta ve pazar günleri iki kez ona şükranlarımızı sunmamızı bekleyebileceğine inanmalarını biraz kaçıkça bulmuyor musunuz?"

Rahibe gülümsedi. "Tekerlekli sandalyeyle Suriye çölünün ortasına ilahiyat tartışmak için mi geldiniz Bay?..."

"Switters," diye yanıtladı, hep yaptığı gibi saçma bir söz eklemeden. "Ve hayır, bunun için gelmedim. Katiyen."

Rahibe elini kibarca ama saygı uyandıracak bir şekilde Switters'ın alnına koydu. "Doğal olarak, buraya gelişinizin nedenini -ve nasılını- öğrenmemiz gerek ama iyice iyileşmeden sizi sorgulamak istemiyorum, bu yüzden..."

"Ah, teşekkür ederim! Lütfen, sorgulama olmasın. Ben sadece yangına ve hırsızlığa karşı sigortalıyım."

Rahibe şakacı bir ima sezdiyse de duymazdan gelmeyi seçti. "Sizi kuvvetlendirmeliyiz ki buradan gönderebilelim. Ateşiniz düştü..." Switters'ı biraz hayal kırıklığına uğratarak elini alnından çekti, "ama Fransa'da dediğimiz gibi, *la tête comme une pastèque** görünüyorsunuz."

"Amerikalı değil misiniz?"

"Hayır, hayır. Fransızım. Alsace'lı Fransız, kalıtımsal olarak, bu yüzden harika Galli burnu benden esirgenmiş."

"Ama..."

"Ben dört yaşındayken Philadelphia'ya taşındık, bu sayede babam oradaki özel bir müzede ünlü bir Fransız sanat koleksiyonuna nezaret edebiliyordu. Sonraki on iki yıl Birleşik Devletler'de kaldım ve her çocuk gibi epey Amerikanlaştım. O zamandan beri Amerika'ya gitmesem de İngilizcemi bozmamak için çok çaba sarf ettim, bu

* (Fr.) Yüzünüzden kan damlıyor. (ç.n.)

yüzden benim konuşmam, 'Buruda en buyuk yaratiklar denisdedir,' diye açıklama yapan Jacques Cousteau'nun konuşması gibi gelmiyor kulağa."

Rahibe güldü ve bu ağrıyan bağırsağını titretse de Switters rahibeyle beraber kıkır kıkır gülerken buldu kendini. "Yani, siz Philly'li* bir fille'siniz**. Adınız nedir?"

Bir suskunluk oldu. Uzun bir suskunluk. Bir sebepten dolayı, rahibe soruyu düşünüyordu, tam bir yanıtı yokmuş ya da hazır değilmiş gibi. "Buralarda, bana Domino derler," dedi sonunda. "Daha resmi bir şekilde *Rahibe* Domino – ama artık bana bu şekilde hitap edilebileceğine çok emin değilim." Hüzünlü bir bakış gözlerindeki ışığı söndürdü. "Rahibe Domino olmadan önce Rahibe filancaydım ve ondan önce vaftiz adım vardı, çok uzak olmayan bir gelecekte, başka bir isim takabilirim kendime yine de." Susup biraz daha düşündü. "Bana sadece Hemşire*** derseniz yeterli olur sanırım."

"Size Hemşire demekten onur duyarım, Hemşire." Sonra, Suzy'yi düşünerek, "Kader anne babamın kız kardeş üretimi reyonunda eksikliklerini telafi etmek için bana en tatlı, en sevimli kız kardeşin yerini tutan birini bağışladı," diye ekledi.

"Böyle söylemeniz sizin kibarlığınız, Bay Switters ama bana yağ çekerek burada kalış sürenizi uzatacağınızı düşünmüyorsunuzdur umarım. Yolculuk edecek kadar iyileşir iyileşmez gerçekten buradan gitmeniz gerekiyor."

Switters eliyle yüzünü ovuşturdu. Bir haftada çıkmış olan sakalları parmaklarını tırmaladı. *Kurt adamın yatak odası terliği gibi görünüyor olmalıyım*, diye düşündü. "Gelişme çağını Ağabey Sevgisi Kenti'nde geçirmiş olan birinin beni duyarsızca zalim ıssızlıklara şutlamak için yanıp tutuştuğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Evet ama üstünüze alınmayın. Hıristiyan yardımseverliğinden de kuşku duymayın. Görüyorsunuz ki, şey, hayır göremezsiniz çünkü etrafı gezmediniz ama Pachomius Tarikatı'nın burada kendine ait küçük bir Cennet'i var. Ama yalnız Havva'lar için bir Cennet Bahçesi bu. Maalesef bir tek Âdem'in bile içeri girmesine izin veremeyiz." Odadan çıkmak üzere ayağa kalktı.

"Hımın? Âdem'siz bir Cennet mi? Bunu iyice düşünmem gerek." Yüzünü rahibeye dönerken sakallarının ipek yastığa sürtünmesiyle çıkan sarı çamların müziğini duydu. "Peki ya Yılan?"

"Yılan mı?" Rahibe güldü. "Yo, burada yılan da yok."

---

* Philadephia'lı. (ç.n.)

** (Fr.) Kız. (ç.n.)

*** Kız kardeş anlamına da gelen *Sister*. (ç.n.)

"Aa? Ama olması lazım. *Her* Cennet'in bir Yılanı vardır. Bu bölgeye uyar."

"Buraya uymaz," dedi ama belli ki inkârında pek inandırıcı olmayan bir şey vardı.

Switters bütün gün karyolada uzanıp araziden gelen faaliyet seslerini dinledi. Yapılan işler vardı. Döner bahçe fıskıyesinin su sesini, bahçe aletlerinin çınlamasını, süpürgelerin hışır hışır seslerini, kovaların ve çömleklerin takırtısını, budama testerelerinin *gırç gırç* seslerini ve bedensel çabadan kaynaklanan sıradan iniltileri (duygu yüklü aşk iniltilerinden çok farklı renkte) duyuyordu. Penceresinden kerpiç binalara, meyve bahçelerine ve sebze tarhlarına bakmak için karyolanın üzerinde birkaç kez ayağa kalktı ama hemen başı dönmeye başlayınca yüzükoyun yatma konumuna döndü. Ağıtlar (görülmedik uzunlukta, soğuk bir kış olmuştu ve portakal ağaçları o kadar geç çiçek açmışlardı ki portakalların sıcakta dallarında pişmesi tehlikesi vardı), şikâyetler (belli ki kadınlar manastırı ile Ana Kilise arasında bir tür tartışma vardı) ve kısa Fransız parçaları (aralarında ilahi yoktu) sürüklenip, iş sesleri ve hayvanların gıdaklayıp anırmaları ile karışan işitsel bir salata olarak küçük odaya geldi.

Aşağı yukarı her saat Rahibe Domino Switters'ı kontrol etmek için başını içeri uzatıyordu. Switters çaresiz bir halde ona el sallıyordu ve bu bütünüyle numara değildi. Öğle üzeri rahibe ona et suyuna sebzeli sıcak çorba getirdi, ama Switters'ın hararetten çatlamış dudaklarıyla çorbayı kendi kendine kaşıklayabileceğine ikna olunca odadan çıktı. Öğleden sonra rahibe Switters'ı çok utandırarak, lazımlığını boşaltmak için odasına uğradı.

Akşam karanlığına doğru rahibe yeni bir çaydanlık çay getirdiğinde Switters onlara yük olduğu için özür diledi. "İşlerinize engel oluyorum," dedi içtenlikle, "ve bu bana kendimi suçlu hissettiriyor, büyükannemin beni kapılmamam için ikaz etttiği bir duygu."

"Eee," diye iç çekti rahibe, "birkaç gün daha özenle bakılmanız gerekiyor ve burada İngilizcesi iyi olan başka kimse yok. İrlandalı kızımız Fannie hariç. Onu güvenip de burada sizinle beraber bırakamam."

"Sahiden mi? Hangimize güvenmediğinizden peki?"

Rahibe Switters'a şöyle bir baktı. Fiziksel olarak engelliydi, ateşi düşüyordu... Yine de... "İkinize de," dedi rahibe. "Açıkçası."

"Ama ne olabileceğini düşünüyorsunuz? İkimiz beraber kalsak?"

Domino kapıya yöneldi. "Aklımı böyle ayrıntılarla kirletemem."

Switters, "İyi," diyerek onu tebrik etti. "Ama gitmeden önce bir soru daha sorayım lütfen."

"Ee?"

"Beni kim soydu?" Duvardaki ağaç çivide asılı duran giysilerine –takımına, tişörtüne, üzerinde bir çizgi film kahramanı olan donuna ve her şeye– doğru başını salladı.

Domino sivilçe gibi kızardı ve süzülüp dışarı çıktı. Ve akşam yemeği tepsisiyle kapıda Switters'ın çaldığı çan sesine ilk yanıt vermiş olan daha yaşlı rahibe göründü, yarım saat sonra tepsiyi aldı ve uyuması için Switters'ın üstünü örttü.

Kadın ışığı söndürürken, "*Faites de beaux rêves, monsieur*," dedi.

"Güzel rüyalar görün." Switters bu ifadeyi hep sevmişti. İngilizcede söylendiği gibi, "tatlı rüyalar" demenin aksine Fransızcası uyuyan kişinin edilgen bir izleyici, zoraki bir dinleyici olmadığını ima ediyordu, rüya üzerinde bir kontrolü vardı ve gördüğü rüya için kişi, üzerine biraz sorumluluk almayı kabul etmeliydi. Dahası, "güzel" bir rüyanın "tatlı" bir rüyadan daha geniş çağrışımları vardı.

Her neyse, o gece Switters'ın rüyaları ne iyi ne de tatlıydı, çünkü Rahibe Domino'ya karşı şaka yapacağım derken düşüncesiz bir hödük gibi davranmış olabileceği düşüncesi uykusunu bölük pörçük etmişti.

Ertesi sabah rahibe kahvaltı tepsisiyle geldiğinde Switters (saklamaya çalışsa da) tuhaf bir şekilde ne kadar da sevinmişti! Güzel de bir kahvaltıydı: çırpılıp yağda kızartılmış yumurta, ızgara patlıcan, keçi peyniri ve kızarmış ekmek. Yine de kahvaltıya girişmeden, kendini bir kez daha özür diler buldu. "Sizi utandırdıysam üzgünüm. Fazilet taslayanların solda, bilgiçlik taslayanların sağda, ikiyüzlülerin de ortada olduğu bir ülkeden geldiğim için bazen her şeyin dürüstçe olması için diğer yöne doğru kaymak zorunda hissediyorum kendimi."

"Sorun değil," dedi, Rahibe Domino. "Anlamadığınız şey ise... Ee, her manastırın içinden akan derin bir cinsellik dip akıntısının olduğu. Bu Pachomius Tarikatı için özellikle geçerli, çünkü din hademeliğinden yalnızca bir santimetre yukarıdayız, sözcük oyunu değil bu. Rahibelik hiyerarşisinde bizler bilhassa mükemmel değiliz ve daha itibarlı birkaç tarikatın reddedebileceği üyeleri kabul ettik. Tabii ki, bir Pachomius rahibesi herhangi bir rahibe gibi iffet yeminine sadık kalmalı ama rahibe giysisini kabul etmeden önce bakire olma zorunluluğu yok. Yani, aramızda deneyimli bazı kadınlar var ve bu erkek-

leri ve şehveti belli ortodoks manastırlardan daha gerilimli bir konu haline getiriyor, belki. Ama lanet olası bu konuda *coincée** ben de ikiyüzlüyü oynarım."

Doğal olarak, Switters Domino'dan şu "biraz deneyimi olan" rahibeleri saymasını istememek için dilini tutmak zorundaydı. Bunun yerine acıtan dilsel bir çimdikten sonra sorduğu soru, Pachomius Tarikatı'nın rolü ve özellikleri hakkındaydı.

"Belki bunu daha sonra, başka bir zaman tartışabiliriz," dedi rahibe. "Şimdi, işime geri dönmeden önce, sizin hakkınızda konuşmalıyız. Siz kimsiniz? Necisiniz? Burada ne yapıyorsunuz? Buraya nasıl geldiniz? Böyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yere."

"Sorgumun bir aradan sonra sürdüğünü mü farz etmeliyim?"

Rahibe tebessüm etti, arabanın altında kalan hayvanları diriltecek, grafit madenini bir Meksika lokantasına çevirebilecek bir tebessümdü bu, ama dudaklardan çok gözlerle edilen bir tebessüm. "Epey iyileşmiş görünüyorsunuz, Bay Switters ama hâlâ –nasıl diyorsunuz?– kedinin eve getirdiği bir şey gibi görünüyorsunuz. Size baskı yapmaya niyetim yok. Kendinizi yeterince iyi hissetmiyorsanız..."

"Sorun değil," diyerek onu rahatlattı Switters, "ama gözetiminiz altında ölsem, Uluslararası Af Örgütü'ne hesap vermek zorunda kalırsınız." Sonra, rahibe buna itiraz etmeden önce, Switters yalan söylemeye son verme andına sadık kalarak, gerçeği söyleyiverdi ya da en azından gerçeğin kısaltılmış versiyonunu. "Altı ay önceye kadar ben bir CIA ajanıydım. Merkezi Haberalma Örgütü."

"Sahi mi? Tabii, CIA'i biliyorum. Hoş olmayan bir ünü var."

"Ve büyük ölçüde hak ediyor, sizi temin ederim." "Şirket sahibi politikacılar ve avanak kovboyları sayesinde," diye ekleyebilirdi ama yapmadı.

"Öyleyse neden siz..."

"Sizin de dediğiniz gibi, nahoşluğu, akademik, askeri sektörlerde veya anonim şirketlerde bulunmayan bir saflığa, çeşniye ve anarşiye sahip olduğu, ben de sanat ve şiirde yeterince yetenekli olmadığım için. Ayrıca, eşsiz, üstün nitelikli ıslah edici bir fırsat sunuyordu: Tahribatı tahrip etmek deyin isterseniz, bununla birlikte güdülerim bütünüyle özgecilmiş numarası yapmayacağım. Ama bütün bunların artık önemi yok. Geçen kasım ayında oyundan çıkmak zorunda kaldım."

Domino Switters'ın köşede katlı duran sandalyesine göz attı, Switters ise onun ne hayal ettiğini biliyordu. Onun varsayımını düzeltmemeye karar verdi. Bunun yerine rahibeye yakın zaman önce

* (Fr.) Köşeye sıkıştırılınca. (ç.n.)

Irak'ta özel insani bir göreve dahil olduğunu, eskiden ayak bastığı yerleri, bu durumun nasıl sona erdiğini, kendisini maceracı hissettiğini ve ait olduğu özel bir yer olmadığını, dağlarda, yazlık otlaklarda sürülerini güden bir grup göçebenin arasına katıldığını anlattı. "Buradan, sizin Cennet Bahçenizin yanından geçtik ve ipe sapa gelmez bir neden yüzünden bu yere karşı manyetik bir çekim hissettim. Gerisi, nasıl derler, yalan." Switters omuz silkti, saf mantığa vurgu yaparmış gibi.

Switters rahibenin, hikâyesine inanıp inanmadığını bilmiyordu. Kadın suskundu, düşünceliydi, yüz ifadesi dinginlikle sinirlilik arasında bocalıyordu. "Kahvaltınızı bitirin," dedi sonunda. "Tepsiyi almaya geleceğim. Malzeme kamyonu jeneratörümüze petrol getirmek için birkaç gün içinde gelecek. Sizi Deyrü'z-Zor'a götürebilir ama uygun belgeleriniz olmadan Suriye'den nasıl çıkarsınız bilemem."

"Bu konuda endişeniz olmasın, Hemşire," dedi Switters arkasından. "Geçimimi uygunsuzlukla sağlıyorum ben."

Switters, bir haftayı aşkın zamandır yediği ilk düzgün yemekle güçlenerek karyolada birkaç mekik çekme ve doğrulma hareketi yapmaya çabaladı. Dokunaklı, acıklı bir manzaraydı. Kendini ZuZu olarak tanıtan bir Fransız rahibe (Domino ile akrandı ama Domino'nun ışıltısı onda yoktu) tarafından getirilen öğle yemeğinden sonra Switters egzersizleri yeniden, bu sefer daha başarılı bir şekilde denedi. Yine de çoğunlukla dinlendi. Çiftlik avlusundan gelen seslerin ve vahanın meyve kokularının arasında meditasyon yaptı, uyukladı, kitap okudu, çay içti. Bir keresinde kara bir keçi odasına girdi. Hemen ZuZu ve diğer orta yaşlı rahibe gelip keçiyi dışarı kovaladılar.

"Şu Fannie," diye kıkırdadı ZuZu. "Hayvanına daha fazla dikkatini verse iyi olacak."

"Evet," dedi arkadaşı. "Aklındaki hayvana dikkatini vereceğine." Gülüşüp, oradan ayrıldılar. Muhtemelen Fransızcası daha komikti.

Öğleden sonra Maestra'ya telefon etmeyi denedi. Telefon cevaplanmayınca, Switters karyolasının üzerine bilgisayarını çekti. Audubon Poe artık çok uzaklarda olduğu için, şirketin Switters'ın iletisini okuması ya da takip etmesi sorun olmazdı. Mayflower'ın Switters ile ilgilenmesi için pek az nedeni vardı aslında, ilgilense bile kovboylar ona ne yapabilirlerdi ki? Suriye yetkililerine Switters'ın ülkelerine yasal olmayan yollardan girdiği tüyosunu mu vereceklerdi? Onun casus olduğunu mu çıtlatacaklardı? Onu hapsettirip infaz mı ettireceklerdi? Eski, çılgın Soğuk Savaş zamanı CIA'sinde bu bir ihtimal

olabilirdi ama bugünlerde şirketin farklı bir aforoz etme biçimi ve farklı yöntemleri vardı. Avlanacak başka balıklar, üzeri örtülecek kendi çıplak hesapları vardı. Ne civarda olduğunu kuşkusuz zaten bilen Audubon Poe'ya ulaşmalarına yardım edeceğine inanmadıkları sürece Switters ateşleme gücü en düşük seviyede olan ve hiçbir yöne yöneltilmemiş sallanan bir toptan daha önemli bir şey olarak görülmezdi. Uydu tanrılarına dua etti. Büyükannesine bir e-posta gönderdi.

Bir saatten daha kısa bir sürede Maestra'dan yanıt geldi. İyiydi. Matisse ile ilgili belirtmediği bir sorun vardı. Maestra Switters'ın "Türkiye'de" tatilin keyfini çıkardığına memnun olmuş ve Türklerin hoş gümüş bilezikler yaptığını duymuştu. Sonunda o aptal sandalyeden kurtulmuş muydu?

Akşam yemeğini getiren Domino idi. "Sizi boşladığım için üzgünüm," dedi.

"Ben de üzgünüm."

Domino Switters'ın alnından ateşini ölçtü. Switters onun elinde Skeeter Washington'ın parmaklarında hissetmiş olduğu hapsedilmiş bir müzik ritminden çok farklı olmayan bir akım duyumsadı ama Rahibe Domino'nun eline hapsolmuş müzik farklı türdendi: Switters bunun ruhani, fiziksel, duygusal ya da üçünün karışımı olduğunu varsaymaya cüret edemedi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Bu akşam daha geç vakit ya da yarın," dedi rahibe, erguvan rengine dönen günbatımına pencereden bakarak. "Şimdi, özel akşam duaları edeceğiz. Ah, bir süre jeneratörü çalıştıramayacağız, bu yüzden kitap okumak isterseniz mum ışığıyla idare etmek zorunda kalacaksınız." Yatağın ucundaki taburenin üzerinde duran *Finnegans Wake* nüshasını eline aldı. "İrlanda ile ilgili bir kitap, değil mi? Fannie görse çok heyecanlanırdı."

"İrlanda'da yalnızca on-on beş kişi bu kitabı gerçekten okudu," dedi Switters, "ve Fannie'nin onlardan biri olmadığına bir çömlek altın ve bir fıçı Guinness birasına bahse girerim."

Havanın kararmasına yaklaşık bir saat kala, Switters sulu keçi yahnisini sindirmek için yatağında uzanırken, şarkıları duydu. Bu sefer şarkı bir ilahiydi ve birden fazla kişi tarafından seslendiriliyordu. "Akşam duaları," dedi Switters kendi kendine. Neredeyse aynı anda küçük penceresinin çekili perdelerinin ardında portakal rengi bir parıltının titremeye, çarpmaya ve sallanmaya başladığını fark etti. Merakla, karyolanın üzerinde ayağa kalktı, pütürlü pamuk kumaş ayağının olduğu yere yakın bir yerden parçalandı. Sonraki yarım saat

olağanüstü törene bön bön baktı. Psikedelik mazgal bir yana, dışarıyı gözetlediği hiçbir pencere daha anmaya değer bir manzara sunmamıştı.

Bodur, sivri uçlu kulesiyle ve üstünkörü yapılmış vitraylarıyla ayırt edilebilen manastırın şapeli belli ki rahibelerin ikamet ettikleri konutlar olarak hizmet gören binanın diğer uzak ucuna kurulmuş ve bu binayla birleştirilmişti. Şapel arazi kapısına yakın bir yerde kurulmuş olan revire en az altmış beş metre mesafedeydi ya da daha uzaktı. Açık kapısından ilahilerin yükseldiği şapelin önünde küçük bir çiçek bahçesi vardı, aralarında gelincikler ve yasemin çalılıkları olan çiçek tarhlarının ortasında bir şenlik ateşi yakılmıştı.

Switters onları izlerken –tamamı sekiz kişi– rahibeler tek sıra halinde, ilahiler söyleyerek şapelden dışarı çıktılar. Her biri Switters'ın onları görmeye alıştığı Suriye elbiselerini değil, geleneksel rahibe kıyafetini giymişti. El ele tutuşarak ateşin etrafında hem saat yönünde, hem de saat yönünün tersine birkaç kez dönerek bir çember oluşturdular. Derken birdenbire ilahi söylemeyi kestiler, çemberi dağıttılar ve soyunmaya başladılar.

İlkin irkilen Switters rahibelerin büyücülük yaptıkları, Katolikliği Wicca diniyle birleştiren gizli bir mezhebe rast geldiği sonucunu çıkardı. Bununla birlikte, rahibeler birer birer –bazıları hevesle, hatta ateşli bir havada, diğerleri açık bir isteksizlikle– kıyafetlerini ateşe savururken ya da yavaşça bırakırken Switters burada farklı türden bir şeyin meydana geldiğini fark etti. Ayinin neyle ilgili olduğunu tahmin edemiyordu ama bu cadıların semender gözü* sebti değildi.

Kadınlar, ağır giysilerinin duman çıkarıp yavaşça tutuşmasını iç çamaşırlarıyla izlediler. Çoğu dizlerine kadar uzanan donlar giymişti, hiphop getto çetesi bir basketbol takımına uyabilecek ultra bol şort ve bir kadının yatak odasında bir çift öküzü sabana koşabilecek çok eski moda ilkel sutyen. Biri çağdaş sutyen ve don giymişti. Bu mesafeden, Switters yüzleri net olarak seçemiyordu ama o kişinin Domino olduğunu düşünüyordu (yoksa umuyor muydu?). Sekizinin içinde sonuncusu bikini külot giymişti, üzerinde başka bir şey yoktu ve ateş uzaktaki çıplak meme uçlarında parladığında, *Fannie mi*? diye düşündü Switters.

Malikânenin kapı aralığında uzun boylu, silueti heybetli, başka bir kadın figürünün görünmesiyle Switters'ın dikkati Fannie'nin (?) göğüslerinden başka yöne kaydı. Kadın derhal iki rahibe tarafından selamlandı, onu büyük bir dikkatle kollarından tuttular çünkü yaşlı

* Shakespeare'in trajedisi *Macbeth*'e gönderme. (y.h.n.)

görünüyordu, ocağa götürdüler. *Maskeli Güzel* mi? diye meraklandı Switters ama görebildiği kadarıyla kadın maske takmıyordu.

Malikânenin içine girmiş olan diğer iki rahibe, dışarıya güçlükle bir kanepe taşıdı. Bir üçüncüsü içeri girip minder getirdi. Maskeli Güzel –bu o *olmalı*– kanepenin önünde ayakta duruyordu ve Switters'ın Domino olduğuna inandığı hatları düzgün olan kişi soyunmasına yardım ediyordu. Şaşırtıcı bir zindelikle, onun elbisesini de alevlerin içine attı.

Domino yastıklarını onun için düzenledikten sonra, bir dirseğine yaslanarak kanepeye boylu boyunca uzandı, ateşin harlanmasıyla görüntü daha iyiydi. Sonrasında verdiği poz Switters'a öyle tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti ki omurgası bir elektrik şokuna kapılmıştı.

Ve hemen sonra, hâlâ ürperen Switters, Maskeli Güzel'in çıkarmış olduğu elbisesi alev alıp tamamen yanarken ocağın ışığında iç çamaşırı olarak giydiği ince elbisenin eşit derecede tuhaf ve tuhaf bir şekilde tanıdık gelen renk tonunu –maviyi– gördü.

Sessizlik bir aynadır. İnsanlara geri gönderdiği yansıma öyle sadık, bununla birlikte öyle umulmadıktır ki, aynada kendilerini görmekten kaçınmak için hemen her çareye başvururlar ve modern yaşamın her yerde bulunan hayhuyu suret çıkaran yüzeyinden geçici olarak silinip temizlenmezse, onu, kibar konuşma, mırıldanma, fısıldama, hayali diyalog, şizofrenik saçmalama ya da iş o noktaya varırsa, kendi osuruklarının gizli yaylım ateşi gibi böyle ümitsiz kişisel ses araçlarıyla buğulandırmakta gecikmez. Sessizlik yalnızca uyurken hoş görülür ve uykuda bile çoğu rüyanın tema müziği vardır. Meditasyon derin içsel sessizliğe kasıtlı bir iniş, esas aynaya suskun bir bakış olduğundan, homurdanan kitleler ona şüpheyle bakar; iş çevresi çıkarcıları düşmanca bakar (sessiz bir dinginlik içinde oturan insanlar nadiren tüketicidirler); işkilli yetkelerine zarar verdiği görülen, tumturaklı canlılığını kendileri için tehdit olarak algılayan papazlar aynaya kinle bakar.

Ama Domino revire dönüp Switters'ı yatakta doğrulmuş, kollarını kavuşturmuş, ayaları kaba çarşafın iki ucunda yukarı dönük, etrafına yoğun bir dinginlik aurası çökmüş bir halde bulunca bunu

Switters'ın hastalıktan kurtulduğu gerçeğine bağladı, Switters'ın bir buçuk saat önce, büyükannesinin tablosunun ürperten Maskeli Güzel canlandırmasına tanıklık ettikten sonra kendini sakinleştirmeye çalışıyor olabileceğini tahmin edemezdi tabii.

Bu durumda, kendi gailesine o denli gömülmüş olan Domino hastasının meditasyon havasını fark etmiş olamazdı. Gözleri sombalığından suşi porsiyonuna benziyordu ve şişkin kırmızılığa hayal edilebileceği üzere ocak dumanı sebep olmuş olabilecekken Switters onun ağlamış olduğu tahmininde bulundu. Rahibe Switters'ın konuşmak istediğini biliyordu (ama Switters'ın bunu ne kadar çok istediğini bilemezdi) ama yorgun olduğu iddiasıyla affını istedi. "À demain,"* diye söz verdi ve yorgunluktan Fransızca konuşmaya başladığı için özür diledi.

"Yarın olur," dedi Switters.

"Yarın pazar, onun için şapelden sonra tüm gün boş olacağım."

"Bir de şapele mi gideceksiniz?"

Rahibenin bir an kafası karıştı. "Ah, yani şeyden sonra mı?... *Mais oui,*** evet, elbette şapele gideceğiz." Durakladı. "Bizim utanmaz ayinimizi izlediniz değil mi? Pencerede siluetinizi gördüm."

"Niyetim casusluk yapmak değildi."

"Ah, ama izlemekten kendinizi alamadınız: Siz CIA'siniz." Arı kovanına çomak sokmuş olabileceğini sezince sözünü geri aldı. "Yo, lütfen, sadece şaka yapıyorum. Dikkat etmemek imkânsız olurdu şu bizim... Siz gidene kadar beklemeliydik. Söylesenize, bizim gösteriyi zevksiz mi buldunuz?"

"Hayır, bilakis, bana oldukça zevkli geldi. Ama böyle bir durumda, cesur jestlere ve geri dönüş olmamasına arzu duyarım." Kendi kendine, *Ve mavi nülere*, diye ekledi. "Acıdan pek zevk almam ama küçük mangalınızdan yükselen dumanda incinmişliğin keskin ceviz kokusunu aldım."

Rahibe, Switters'ı ona yeni bir gözle bakıyormuşçasına yavaşça süzdü. "Siz büsbütün aptal bir adam değilsiniz," deyip gülümsedi.

"Teşekkürler, Hemşire," diye yanıtladı Switters. "Sizin ruhsal yiğitliğiniz de ortalama pekancevizinden dikkate değer bir şekilde daha sert olduğunu gösterdi. Bununla birlikte, beni en fazla etkileyen gözleriniz."

"*O la la,*" diye itiraz etti rahibe, parmaklarını gözkapaklarına sürterek. "Bu akşam berbat oldular. Ama genel olarak, gözlerim benim en hoş özelliğim*dir*."

---

* (Fr.) Yarın görüşürüz. (ç.n.)

** (Fr.) Tabii ki. (ç.n.)

Ne rahatlatıcı, diye düşündü Switters, *bir iltifatı nasıl karşılayacağını bilen bir kadın.* "Nitrogliserin ve ana sütünün pıhtılaşması gibi. Gözlerinizin beni besleyeceğini mi, yoksa emniyetimi tehlikeye mi atacağını bilemem. Ağzınızın ise gülümseme işinin çoğunu gözlerinize yaptırma gibi sinsi bir alışkanlığı var."

"Evet, bunu kabul ediyorum. Öylesine yuvarlak bir suratım var ki babamın demesine göre kocaman sırıtınca, nasıl denir, kabaktan bir fenere benziyorum."

"Saçma," diye karşı çıktı Switters. "Ben balkabaklarını bilirim, siz onların soyundan değilsiniz. Yanaklarınız birazcık dolgunsa, bu, Ay gibi sırlarla ve gizemlerle dolu olmasındandır."

Domino burnundan soludu ve soluması şaşırtıcı bir şekilde Maestra'nın Peh! –genellikle Switters'ın az önce söylediği şeyin palavra olduğu ama çoğunlukla olduğu gibi ilginçlikten uzak bir palavra olmadığı izlenimini veren bir nida– sesi gibi çıktı. "Sizi uyardım, Bay Switters. Bana yağ çekmeye uğraşmayın." Sonra, odayı öyle ani terk etti ki Switters onun gerçekten sinirlenip sinirlenmediğini merak etti.

Yine de, ertesi sabah geri geldiğinde kolalı beyaz bir elbise giymiş, dostane bir yüz ifadesi takınmıştı – ve kulağının arkasında bir portakal çiçeği filizi vardı.

Switters'a gelince, yeni tıraş olmuş, taranmış ve sol göğsünde ketum B.B.H. Kulübü amblemi olan siyah bir tişörtün üzerine (Yunus sahiline çıkarken sırılsıklam olan) maya renkli keten takımını giymişti. Jungle Desire demekten hoşlandığı ama aslında adı sadece Old Spice olan kolonyasını dikkatsizce yüzüne ve boynuna sürmüştü. Bir haftayı aşkın zamandır ilk kez yıldız gemisine bindi, rahibe ise karşısındaki tabureye oturdu.

"Hımın, Bay Switters. İyice temizlenmişsiniz."

"Bana yağ çekmeye uğraşmayın."

Rahibe Switters'ın ona takılmasına aldırış etmedi, daha ziyade, eğleniyormuş gibi göründü, ama yine de gücenik bir yüz ifadesi takındı. Eğlenmesi Switters'ın hoşuna gitti, aldırış etmiyormuş gibi davranması da hoşuna gitti. Onda Maestra'dan ve Suzy'den bir şeyler vardı ama Switters bu benzerliklerin üzerinde durmadı. Radar ekranında kalp şeklinde bir benek olduğu söylenemezdi. Rahibe Domino çekici olduğu kadar kibar, akıllı olduğu kadar da canlıydı ama çok yaşlı ve dindardı. Ayrıca Switters iki üç güne kadar oradan gidecekti: malzeme kamyonu gelince. Bu arada, Switters'ın doyurması gereken sanayi gücünde bir merakı vardı.

"Maskeli Güzel dediğiniz bu kadın..."

"Evet," diye lafa girdi Domino. "Onunla başlamalıyız, çünkü burada içinde bulunduğumuz her şeyin sebebi o. Rahibeler hakkında neler bildiğinizden emin değilim..."

"Şey, *rahibe* sözcüğü Mısır dilinden geliyor, *saf* anlamına gelen eski Kıpti Hıristiyan bir sözcük."

"Bu konuda epey bir görüş ayrılığı var ama rahibeyi Ortadoğu'ya, çöle bağlamanıza memnun oldum ve etkilendim. Bu burada bizler için çok önemli. Ama kurucumuz ve liderimiz olan ve seküler âlemde aynı zamanda benim teyzem olan Maskeli Güzel ile devam edeyim. Ancak onunla ilgili daha fazla bir şey söylemeden önce ünlü Fransız ressam Henri Matisse ile ilgili birkaç şey söylemem gerek."

Switters'ın epiderminin dört bir yanını, siperden çıkan minicik bir ordunun askerlerinin miğferli kafalarını andıran bir ürperti kapladı; askerler yağmaya niyetliymişler gibi teninde yürüyor, beynine doğru taarruza geçmeye hazırlanıyorlardı.

Domino böylesi bir iddiada bulunmaya istekli olmasa da, Switters onun Matisse tanımından ressamın sanatçı ve insan olarak büyüklüğünü, aynı zamanda Epikurosçu, dini bütün, hedonist ve dindar olmasına; şaraba, kadınlara, ilahiye ve Tanrıya duyduğu aşk arasında çok az fark gözetmesine ya da hiç fark gözetmemesine – Switters'a büsbütün makul gelen bir tavır– borçlu olduğu sonucunu çıkardı.

Her neyse, Domino, 1940'ların başlarında Matisse'in, zamanında hemşiresi olan Dominikli rahibe adayı Rahibe Jacques'ın birkaç büyük resmini yapmış olduğunu açıkladı. Matisse giysilerle gizlenmediğinde en iyi estetik üstünlüğü sunan kadın bedeninin, şehvetinin, ritmik hacimlerinin hatlarını çizmeyi seviyordu. Doğal olarak Rahibe çıplak olarak poz veremezdi. Yine de, dâhinin şerefli, hasta ve oldukça yaşlı olduğunu bildiğinden (1943'te Matisse yetmiş dört yaşındaydı) ve ressamı bir şapeli süslemeye ikna etme umuduyla (ki Matisse 1948'de Vence'ta bunu yaptı) başka bir kızı ona model olması için cesaretlendirmeye itiraz etmedi.

Domino'nun ailesi nesiller boyunca hem Fransız sanatı hem de Roma Katolik Kilisesi'yle yakın ilişki kurmuştu, bu yüzden Rahibe Jacques Matisse'e uygun bir model bulmaya girişince, mantıksal olarak ilk seçenek ailenin on yedi yaşındaki şehvetli kızı Croetine idi, on yıldan biraz kısa bir zaman sonra Domino'nun doğumuyla, onun teyzesi olacak olan kız.

Switters ıslık çaldı. "Yok artık, o kadar da değil!" diye bağırdı. "İnanamıyorum."

"*Neye* inanamıyorsunuz?"

"Lanet olası bir dağın başında gezerken benim gerçek, etten kemikten mavi nüye rast gelmeme."

"Matisse çeşit çeşit mavi nüler çizdi," diye ikaz etti Domino, "1907 yılına dönersek. *Benim* derken ne demek istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi. "O benim değil. Ama bu o, pekâlâ. Beni onunla görüştürmelisiniz."

Domino Switters açıklayana kadar, hatta açıkladıktan sonra bile Maskeli Güzel'in ziyaretçi kabul etmediğini bildirerek hiçbir şeye rıza göstermeyecekti. Dahası, mavi nü rastlantısını dikkate değer bulurken –Domino Switters'ın bu tablonun etrafında büyümüş olması karşısında hayrete düşmekten kendini alamamıştı– Switters'ın tepesini attırmaya gerek olmadığını gördü. Belki rahibe haklıydı. Fark edebileceğinden daha fazla. Piramit kafalı bir yerlinin lanetiyle kımıldayamaz hale gelmiş bir adam azıcık eşsüremliliğe aşırı tepki göstermek zorunda kalan bir adam olamazdı, çok duygusal bir can suyu nesnesi söz konusu olsa bile.

"Tamam," dedi Switters. "Boş verin. Fena oldum. Hikâyenize devam edin. Affedersiniz. Hikâyenize devam edin *lütfen*, demek istedim. *S'il vous plaît*." Bununla beraber, Switters Maskeli Güzel ile görüşmeden vahadan gitmeyeceğine kendi kendine ant içiyor ve aynı zamanda orada mavi nünün yeğenini dinleyerek oturmanın ne büyük bir zevk olduğunu düşünüyordu.

Croetine, Matisse'e Cimiez'de, daha sonra da Vence'ta iki yıldan fazla modellik yapmıştı ve sanatçının tablolarına, fotoğraflarına ve Fas hatıralarına âşık olmuş, savaş biter bitmez ona orada eşlik etme planları yapmıştı. Buna rağmen Normandiya Çıkarması gerçekleştiğinde Matisse yolculuğa çıkacak kadar dirençli değildi ve Croetine tanınmış bir başpiskopos olan amcasının açıkça ısrar etmese de teşvik etmesiyle bir manastıra girmeye karar verdi.

Çıplak bir model olarak geçmişi yüzünden Croetine son yeminine geçmesine izin verilmeden önce bir rahibe adayı olarak fevkalade uzun bir süre geçirmeye zorlandı. Fiziksel güzelliği kilise papazlarını öyle ürkütüyordu ki amcası ona yüzünü ve endamını daha az Tanrısal kılmasını tavsiye etti ki Tanrının sadeliğe meyilli olduğunu fark ederek, o da bunu yaptı, grotesk bir çirkinleşmeye ramak kala durdu.

Nihayet resmi olarak "İsa" ile evlenmesine izin verildiği sırada, kutsiyetinin derinliklerine asi bir tohum ekilmişti.

Fas'a tayin dilekçesi verdiğinde dini törenler hâlâ midesini kaldırıyordu. Çok yumuşak başlı görünmek istemediklerinden onu Fas yerine Cezayir'e gönderdiler. Orada bir misyoner heyetinde çalıştı ve bununla ilgili her şey hoşuna gitti; aslında orayı öyle çok sevdi ki, başrahibe oraya yerleşmesinden ve "çölde uzun, yalnız yürüşler" gibi rahatsız edici faaliyetlerle anılmasından korktuğundan onu yine Fransa'ya tayin ettirdi. Ellilerin ortalarıyla sonlarında Aziz Pachomius Tarikatı ile ilgili fikirlerini formüle edip geliştirdiği yer Paris'ti.

"İnsanın sivri davranış örneklerine yılankavi bir merak duyduğumdan," dedi Switters, "azizlerin hayatlarına dikkatimi gerçekten daha fazla vermem gerekirdi. Ama dini bütün Aziz Pachomius'un adını hiç duymadığımı itiraf ediyorum."

"Pachomius Mısırlı Hıristiyan bir çileciydi. 320 yılı civarında, kadınlar için ilk dini topluluğu, ilk kadınlar manastırını kurdu. Onu çölde inşa etti. Bu yüzden Pachomius bütün rahibelerin babasıdır ve rahibeler başlangıçlarını çölde yaptılar. Günümüzde, Ortadoğu çöl ülkeleri Müslüman ve bu topraklarda küçük Hıristiyan azınlıklar olsa da hemen hemen hepsi Ortodoks. Rahibe Croetine olarak geri dönünce, en azından bölgede varlıklarıyla hem Aziz Pachomius'u hem de Roma Kilisesi'ni onurlandıracak çöl rahibelerine bir düzen kurmak teyzemin fikriydi. Çok akıllıca, öyle değil mi?"

Vatikan buna razı olmuştu. Bir noktaya kadar. Yani, genel olarak fikri beğenmişti ama fikir, bir zamanlar çıplak resimlere poz vermekle kalmamış, aynı zamanda en azından iki kere Roma'nın doğum kontrolü yasağına karşı açıkça kuşkularını ifade etmiş olan Croetine'den çıktığı için üzgündü. Kilise, Pachomius düşüncesini asla reddetmemişti, yalnız iş yürürlüğe koymaya gelince kadife terliklerini sürümüştü.

"Derken, bir şey oldu. Size ne olduğunu söyleyemem. 1961 yılıydı ve Croetine'in amcası –benim büyük amcam– kardinalliğe atanmış, sonra da Vatikan'a terfi etmişti. Mümkün olan en güvenli şekilde saklamak istediği bir şeyin –bir belge, diyelim– mülkiyeti söz konusu olmuştu. Bu yüzden, kardinalimiz Papa XXIII. Johannes'e Aziz Pachomius Tarikatı'nı kabul ettirmek için nüfuzunu kullandı. Bunun için Ürdün'de kışlalar bulundu. Croetine başrahibe vekili olarak atandı ve çöle giderken güvende olması için kardinalin gizli belgesini yanına aldı."

"Ne tür bir belge?"

Domino, yanaklarının servis arabasındaki muhallebiler gibi titremesine yol açarak başını iki yana salladı.

"Belge hâlâ onda mı? Sırra ortak oldunuz mu?"

"Feci derecede meraklısınız, Ajan Bey."

Switters onun bileğine dokundu. "Biliyorsunuz Domino" –beyaz dantel elbise giydiğinde ve portakal çiçekleri taktığında "Rahibe" demek çok zordu–, "biliyorsunuz Domino, siz çağdaş bir Amerikalı filan olmaya bu kadar gayret ederken bunu size söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum ama *feci* sözcüğü siz Philadelphia'yı terk ettiğiniz zamanlarda terk edildi. Artık kimse *feci* demiyor."

Domino akrep sokmuş gibi görünüyordu; Switters ise kendini örümcekgiller familyasından bir böcek kadar alçak ve zehirli hissediyordu. Yine de rahibe soğukkanlılığını korudu. "Ben söylüyorsam," diye bildirdi kibirli bir havada, "o halde hâlâ bu sözcüğü kullanan birileri var demektir."

Ve hikâyesine devam etmeden önce çayından bir yudum alırken Switters, *İşte seni doyuracak olan kadın*, diye düşündü.

Başrahibe Croetine'in Ürdün'de kendisiyle birlikte hizmet verecek rahibeleri kişisel olarak seçmesine izin verilmesi teklif edildiğinde, bir piskopos Croetine'in yeni tarikatı kendi radikal görüşlerini paylaşanlarla doldurabileceği gerekçesiyle buna itiraz etmişti. "Elbette yapacak," dedi diğeri, "onları başımızdan atmak için bundan iyi yol mu olur." Kadınlar manastırının kurulmuş olduğu Ürdün'deki bölge yalnız uzak değil, aynı zamanda tehlikeliydi. Dahası, *etrafı çevrili*, içinde rahibelerin dış dünyadan tamamıyla bağlarının koptuğu bir kadınlar manastırı olarak kurulmasına izin verildiğinden, rahibelerin kendilerinin ve diğerlerinin kurtuluşlarını hasta bakımı, eğitim ve sosyal hizmetlerden ziyade ibadet, dua ve tefekkürde aramaları bekleniyordu.

Birkaç yıl etraflarının kuşatılmışlığına ve iklime kendilerini alıştıran Pachomius Tarikatı mensupları bu projeye sımsıkı tutundular ama sonunda Croetine ve onun elleriyle seçtiği yirmi iki rahibe – mektup yoluyla yürütülen kampanyalarla ve dergi makaleleriyle– papalığın doğum kontrolüne sert tavrına alenen itiraz etmeye başladılar. ez-Zerka'nın doğusundaki çıplak metruk arazilerden zayıf ama ısrarlı bir çığlık geldi, meni seli dalgalarına set çekilmesi, çarşaflarda asice akan sperm sürülerinin dizginlenmesi, sayısız zigotu zom etmesi, pek çok erkek balığın menisini yatıştırması, gametin kolay aldanan yüceliğini bukağıyla idam etmesi, doğurganlığa aptalca sa-

dakatten vazgeçilmesi ve kilisenin ağır bir şal gibi giydiği ve kadının çok fazla çocuğun acıktığı, koktuğu ya da öldüğü eteklerinden onu hastalığa ve köleliğe doğru çeken omuzlarındaki spermatazoit yılanından zorla kurtulması için bir çığlık.

"Roma buna epey bir süre göz yumdu," dedi Domino, "ama Croetine'in amcası 1981'de öldükten sonra sonunda ona ateş püskürdüler."

"Doğal olarak," dedi Switters. "Tüccarlara gitgide daha fazla küçük tüketiciler sağlamanın dünyevi bir görev olması gibi dünyadaki gerçek inançlıların sayısını geometrik olarak artırmak Katolik ayinlerinin kutsal bir görevi değil midir?"

"Pachomius Tarikatı mensupları gizli amaçlar aramazlar. Bu çok müstehzi. Bizler özgür irade, sağduyu ve merhamet diliyoruz ve suçu öğreti koruyucularına atmaktan kaçınıyoruz. Ne de olsa, onlara 'ileri gitmeleri, verimli olmaları ve çoğalmaları' ilahi olarak emredildi."

"Yani, onların atalarına böyle emredildi demek istiyorsunuz. Dört bin yıl önce. İnsanın temiz havayı ciğerlerine çekmek için bir buçuk saat beklemek zorunda kalmasından önce. Kimin dünyaya daha büyük bir tehdit olduğunu söylemek zor, reklamlara büyük bir bütçe ayıran hırslı CEO'nun mu, yoksa artık kullanımdan kalkmış Kutsal Kitap ayetli şeytan bir papazın mı?"

Bir sonraki görüş alışverişinde Domino kiliseden ayrılabilecek olsa da, kilisenin arabulucularının eleştirilmesine, New York'tan sürgüne yollanan Skeeter Washington'ın Yankilere hakarete razı olmaması gibi, tahammül edemeyeceğini açık seçik belirtti. Acilen bilenecek bir balta olmadığı zamanlarda Switters çenesini kapatıp rahibenin vakayinamesini dinlemekten mutlu oluyordu.

Vatikan papazları Aziz Pachomius Tarikatı'nı resmi olarak feshetmediler –kötü propagandaya yol açacak bir eylem olurdu bu– ama kaynaklarını kurutma umuduyla sessizce bütçesinin üçte ikisini kesintiye uğrattılar. Gerekli bir ekonomik hamle, dediler. Derken, Pachomius Tarikatı arazisini Ürdün ordusuna sattılar. Şayet rahibeler hayatta kalmak istiyorlarsa özel para yardımı ayarlamaları gerekecekti. Şaşırtıcı şekilde bu gerçekleşti, Croetine o sırada komşu Suriye'deki küçük vahasını ona sunan Lübnanlı bir işadamı bulsa da (adam onu gayri menkul anlaşması olarak ele geçirmiş ama oldukça sapa bir yerde olması, kendisinin de tam bir Yahudi olması yüzünden çok az kullamıştı) rahibelerinin çoğu başka yerlere, başka tarikatlara geçmişlerdi. Croetine korkusuzca Avrupa'ya geri döndü, aralarında yeğeni Simone Thiry'nin de olduğu az sayıda yeni üye kaydetti ve 1983 yılında onları Suriye çölüne götürdü.

"O zamandan beri buradayız. Tam dokuz kişiyiz. Dokuz serkeş. Buraya yerleştiğimizde, teyzem bundan böyle kendisine, 'Maskeli Güzel' denileceğini bildirdi, aynı zamanda her birimize yeniden isim verildi. Her birimizden, çocukken ailemiz tarafından verilen isimlerimize tercih ettiğimiz isimleri hatırlamamızı rica etti. Çoğu çocuğun bir dilek adı vardır, biliyor muydunuz? Şey, bizde, beş Maria, üç tane de Theresa var – ve Maskeli Güzel bağırdı: 'Yo, yo, yo! Kahramanınızın adı değil, en fazla hayran olmanız öğretilen kadının adı değil, rüyalarınızdaki ad, gizlice fısıldadığınız ad, odanızda yalnızken başka biri olarak davranırken kendinize taktığınız ad.' Tamam, biz de bir kez daha denedik ama yine birkaç Maria'mız vardı. Bu yüzden Maria Une'ümüz* var, sizinle kapıda ilk konuşan ve Maria Deux.** Ayrıca Pippi, ZuZu, Yabani Kısrak Sally, Fannie ve Bob'umuz var."

"Bob mu?"

"Kendisine sormanız lazım."

"Peki ya Domino?"

"Ben tembeldim ve sadece Philadelphia'da lisede bana takılan lakap geldi aklıma."

"Domino Thiry. Anlıyorum ama keşke anlamasaydım. Bu deyim Vietnam'a karşı utanç verici savaşımızı desteklesin diye Amerikan halkının gözünü boyamak için kullanıldı ve irin beyinli Pluto,*** John Foster Dulles tarafından türetilmese de, yaygınlaştırıldı. Switters, tereddütle tükürük topağını mümkün olduğunca zarif bir şekilde karyolanın altındaki hedef alana boşaltmadan önce birkaç saniye damağının arkasında tuttu. Tüm çekincesine rağmen, bu hareket Rahibe Domino'nun ona yan yan bakmasına sebep oldu.

Ayinde, yeni takma adlarını kullandıkları sırada Maskeli Güzel rahibelerine amcası, müteveffa Kardinal Pierre Thiry için saklamış olduğu belgeyi göstermişti. Kardinal belki de kaybolmuş olmasını tercih edeceği o belgeyi asla geri almamıştı. Ama manastırları kesinlikle bir aziz bedeninden kalan bir kalıntı etrafına –bir azizin ortaparmak kemiği örneğin ya da bir şehidin kömürleşmiş pantolon paçası üzerine– inşa edildiğinden, Pachomius Tarikatı mensupları küçük topluluklarının belge etrafında birleşmesine izin verdiler. Bu, belgenin metni belki çöl topraklarıyla belirsiz bir bağlantı ve Switters'ın bilmesi gerekmeyen bu bağlantının doğası dışında, ne Aziz Pacho-

* Bir. (ç.n.)

** İki. (ç.n.)

*** Walt Disney'nin çizgi film karakteri. (ç.n.)

mius ne de rahibeliğin bağlı olduğu herhangi bir kanonla ilgiliydi. Ama, Pachomius Tarikatı mensupları belgenin muhafızları ve koruyucularıydı; onu hem emanetleri hem silahları; hem külfetleri hem üstünlükleri, insanlık ve İsa için harıl harıl çalışmalarının merkezinde sembolikama somut, gizli bir dayanak noktası olarak kabul ettiler.

"Buralardan yolculuk eden kervanlar geçerdi," dedi Domino. "Motorlu konvoylar kadar deve kervanları da, ama geçen on yılı aşkın zaman içinde sadece nadiren geçen göçebe grupları görüyoruz, sizi bizim kapının eşiğine bırakan grup gibi ve Şam ile Deyrü'z-Zor arasında yolcu, mal ve posta taşıyan, birkaç haftada bir geçen bir kamyon. Yol yok, tabii ki, sadece eski kervan yolundan doğada geriye ne kaldıysa o."

Tecrit olmaları ve kilisenin verdiği aylığın yetersiz olması yüzünden Pachomius rahibeleri vahalarını ellerinden geldiğince kimseye muhtaç olmadan geçinmelerini sağlayacak bir hale getirmek zorundaydılar. En azından bir on yıl, arazi bir eğitim merkezi ve Dürzi milisler için komuta yeri olarak kullanılmış, ama tarım açısından ihmal edilmişti. Üretimi yeniden canlandırmak için rahibelerin birkaç yıl yoğun emek harcamaları gerekti. Sildiler, süpürdüler, çift sürdüler, ektiler, budadılar ve tutumlu davrandılar, bu arada Dürzi camisini şapele dönüştürdüler. Bu süreçte, ne kilise ne de toplum onlardan herhangi bir ses duymuştu ve büyük ölçüde unutulmuşlardı.

Yine de seksenlerin sonlarına doğru hem dini hem de laik yayınlarda Maskeli Güzel imzasını taşıyan mektuplar, denemeler ve makaleler görülmeye başlandı ve bazen çok geniş kapsamlı olsalar da, bu yazıların özünde utanmadan sıkılmadan doğum kontrolüne Papalık onayı için bir çağrı yer alıyordu. Sınırsız çocuk doğurmanın kadın ve çocuklarda sefalete sebep olmasının yanı sıra, Maskeli Güzel genel olarak insanlığın başına bela olan yoksulluğun, şiddetin, bağımlılığın, cehaletin, ruh hastalığının, kirliliğin ve iklim değişikliklerinin aslında bilgisizce ve zorla üremeden kaynaklandığını savunuyordu. Mega silahlar, asteroidler, depremler ya da dünya dışı yaratıkların değil, aşırı nüfus artışının dünyayı yok edeceğini yazıyordu. Kehanetvari "bir sonraki ateş" bel ısısına işaret ediyordu, eğer gerektiği gibi önü alınmazsa, nihayetinde küresel ısınma afetine yol açacaktı.

"Önceden belli olan bir sonuç," dedi Switters, "altı milyar atıştıran gırtlak ve eşit sayıda patırdayan anüs yüzünden. Ama radikal dinciler –ve New Age hoppalarını da eklemeliyim– dünyanın yok edilmesini güçbela *bekleyebilirler*. Kıyamet günü onların altın kumar

makinelerinde ortada biriken paradır, gökyüzünde bulunan o bütün turtayı titreyen çatallarıyla yemeye başlamalarına izin verilecek olan gün. Hem hiç düşündünüz mü Rahibe D., eğer yaşamış olan her Hıristiyan orada kamp kurarsa, öbür dünya muhtemelen bizim küçük balçık topumuzdan daha kalabalık olacak... ee, atıştıracak çok fazla turta vardır, gerçi Cennet'te patırdayan anüs hayal edemiyorum ama. Siz hayal edebiliyor musunuz? Tanrının alternatif bir düzeni olamaz mı?"

Domino, Switters'a cevap olarak acıma, horgörü ve tiksinti dolu bir bakış fırlattı. Bunu hak ettim, diye düşündü Switters. Yere tükürmüştü ve kaba laflar etmişti; rahibe onun tam bir hödük olduğunu düşünüyor olmalıydı. Rahibe balgam çıkarma ayinindeki kötü ruhu açıkça defetmeyi nasıl anlayabilirdi ya da "patırdayan anüsler" gibi bir ifadeyi Switters'ın yalnızca soyut anlamda kullandığını nasıl bilebilirdi? Gerçekten o temel işlevi icra eden tek bir delik gözünün önüne gelse –milyarlarcasına gerek yoktu– Switters rahibeden daha fazla tiksinirdi. Ne de olsa, o, hastaların lazımlıklarını götürüp getiren bir kadındı, oysa Switters rektumu düşündüğü çok nadir anlarda, onu içine beyaz ışık konan kap; Bobby Case'in bilge ahbaplarının kundalini dedikleri mistik enerjinin, Cennet Bahçesi'nin gafil ahmaklarına kutsal bilgiyi getiren Yılan gibi, parlak halkalardan oluşan omurgada sürünerek ilerlemek üzere bedene girdiği giriş subabı olarak düşünürdü. Aydınlanma ya da dışkı: "Ah, anüs, hakikatte senin maksadın ne ola ki?"

"Dışkıbilimi anıştıran kaba laflar ettiğim için üzgünüm," dedi Switters. O kadar zaman içinde bu rahibeden üçüncü özür dilemesiydi ve özür dilemeye alışık olmayan bir adam olduğunu sezen rahibe etkilenerek onu affetti. "Onu ima eden laflar," diyerek Switters'ı hoşgörülü bir tebessümle düzeltti ve sonra hikâyesini tamamladı.

Vatikan nihayet Maskeli Güzel'in Başrahibe Croetine olduğunu keşfetmişti. Ona bu işe bir son vermesini emretti. Croetine bunu reddetti. Pachomius Tarikatı'nın, Domino dahil diğer mensupları da, mektupları yayımlamaya başladılar. Rahibeler galeyana geldi. Kilise şikâyetçi oldu. Ve tehdit etti. Bu, ağır bir şekilde yıllarca devam eden bir savaştı. En son iki hafta önce son noktaya vardı. Maskeli Güzel Roma'dan gönderilen bir piskopos üçlüsünün başkanlık ettiği kilisenin dini bir duruşmasında ithamlarla yüzleşmek için Şam'a çağırılmıştı. Sağlık sorunları olan başrahibe kendisinin yerine Domino'yu göndermişti. Mahkemenin sonunda rahibelerin iddiala-

rına ve Domino'nun çekiciliğine karşı bağışıklık kazanmış olduğu ortaya çıktı. Vatikan Aziz Pachomius Tarikatı'nı resmi olarak feshetti, üyelerinin ise cezalandırılmak ve yeniden görevlendirilmek üzere Avrupa'ya geri gönderilmelerini emretti. Domino bütün rahibelerin babası Pachomius adına, dünyada fazla rezervasyon yapılmış bütün rahimler adına piskoposlara lanet olası arabalarını çekmelerini söyledi.

"Bizi tahliye ettiremediler. Bu mülkün sahibi onlar değil. Oylama yaptık ve kalmaya karar verdik. Yalnızca Fannie'nin kaçıp gitme gibi bir düşüncesi vardı ama yumuşadı. Belki de kâbusu Asmodeus* korkusundan. Derken dün öğle yemeğinden sonra, siz dinlenirken, buraya Şam'dan bir ulak geldi. En korktuğumuz, gerçekten olacağını asla düşünmediğimiz bir haber getirdi. Kiliseden aforoz edilmişiz. Her birimiz. Kiliseden kovulmuşuz. Sonsuza dek."

"Yani artık rahibe değilsiniz," dedi Switters, buna çok memnun olduğunun sesinden anlaşılmamasını umarak.

Rahibe dudaklarını büzdü. Gözlerindeki meydan okuma fışırdayan bir fitil gibiydi. "Ben her zaman rahibe olacağım. İbadetlerimize ve işlerimize tıpkı önceden olduğu gibi devam edeceğiz. Ama artık sadece –nasıl diyorsunuz?– ortada bir adam olmayacak. Arabulucu olmayacak. Doğrudan Tanrıya bildireceğiz. Ve yalnızca Tanrıya."

"Peki," dedi Switters, rahatlatıp destek verecek sözler arayarak, "belki de her zaman olması gereken şey buydu. Kuran'da Muhammet doğrudan, kişisel, bire bir temasın Allaha giden *tek* yol olduğunu söyler ama mollalar, imamlar ve ayetullahlar onu pek dikkate almadılar. Ayrıca Kuran, 'Cennet'in kapılarının arkadaşlarını güldürene sonuna kadar açık olduğunu' yazıyor ama İslamda yalnızca Sufiler bu mesajı anlamış görünüyor. Tabii ki, Hıristiyanlıkta olayların düzeninde nedense bir komedyen yok. Şayet Kurtarıcımız bir kahkaha koyverseydi, Dört İncil bunu yazmayı savsaklardı. İnsanları sadık müminler olmaya hazırlayan genin onlara nükteye karşı bağışıklık kazandırabileceğini tahmin ediyorum."

Switters, Maestra'nın kayıp halka kuramından ve belki Bugün Yarındır'dan bir iki kelimeyle bahsetmek üzereyken, B.B.H. Kulübü dalaşında kabul gören ve hatta umulan, ama genel olarak normal bir arkadaşın takdir etmeyeceği biçimde konudan uzaklaşmakta olduğu aklına geldi. Sempatik bir şekilde gülümseyip, çenesini kapattı.

"Peki *sizin* inancınız nedir tam olarak Bay Switters? *Siz* neye inanıyorsunuz?"

"Aaa. Şey. Olmamasına çalışıyorum."

---

* Uyuyan kadınlarla cinsel ilişkide bulunan şeytan. (ç.n.)

"İnanmamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Doğru. Katil İ'lerden kaçıyorum."

"Efendim? Katil iyilerin bununla ne ilgisi var?..."

"İnancın İ'si. İyeliğin İ'si. Dünyadaki cinayetlerin büyük bölümüne yol açan İ'ler. Şayet aramızda yerin yoksa sen daha aşağıdasın, bizim düşmanımızsın ya da ikisi birden; ve bizim İnancımıza İnanmadığın sürece bize ait olamazsın. Belki o zaman bile olamazsın ama kesinlikle yardımı olur. Bizim dinimiz, bizim partimiz, bizim kabilemiz, bizim kasabamız, bizim okulumuz, bizim ırkımız, bizim ulusumuz. İnan. Ait ol. İyi davran. Ya da İlenç üzerine olsun."

"Ama insanoğlunun..."

"Bir yere ait olmaya, bir şeye inanmaya ihtiyacı mı vardır? Evet, Hemşire –size hâlâ bu şekilde hitap edebilirsem şayet–, öyle görünüyorlar. Bu aslında genetik. Ben buna karşı tetikteyim ama yine de birden karşıma çıkıyor. Endişe şurada, evrim geçirmeden ya da mutasyona uğramadan kendimizi yok edebiliriz, bunun ötesinde; ama emin olunuz ki hayatta kalsak bile Aidiyet ile İnanç arasında gidip geldiğimiz sürece asla huzur bulamayacağız ve asla özgür olamayacağız."

"*O la la!* Bu çılgınca. Hiçbir gruba ait olmayan ya da hiçbir şeye inanmayan biri mi? Ne tür bir robot bu, hangi kayıp hayvan? O kişi artık hiç de insan olmaz."

"Bir kurbağanın artık bir iribaş olamayacağı anlamında haklı olabilirsiniz. O asla öyle olmayabilir ya da olmak zorunda değil. Hoşgörüyü yeterince öğrenebiliriz ve bunu telafi etmek için lüzumsuz korku ve egodan kurtulabiliriz Tarafsız melekler galip gelebilirdi: özellikle merak uyandıran bir tezat, *tarafsız zafer*. Ama bu arada, Hemşire –size hâlâ bu şekilde hitap edebilirsem şayet–, iğneli arı sürülerinin seslerini duymuyor musunuz? İ-nanç ve İ-yeliğin içindeki i seslerini dinleyin. İ-ğrenç. İ-htar. İ-hbar. İ-şkil. İ-rin. İ-lkel. İ-stifrağ. İ-stifade. İ-ftira. İ-ğdiş. İ-ğfal. İ-syan. İ-dare. İ-zdiham. İ-stismar. İ-ncitmek. İ-taat. İ-kiyüzlü. İ-flas. İ-ktidar. İ-lenç. İ-nfial. İ-pe çekmek. İ-nildemek. İ-rtica. İ-nsan kasaplığı. İ-şgal. İ-tişmek. İ-blis. İ-hanet. İ-dam. İ-nfilak. İ-stila. İ-ğne yastığı."

"İğne yastığı mı? Üzerine iğne saplanan küçük yastık mı?"

"Ah, pardon, o ağzımdan kaçtı. Ve belli ki İ ile başlayan güzel şeyler de var. İçki, örneğin. İçi dolgulu çörek. Imagine ile Beatles. İçli ezgileriyle Broadway. *Ilawes goch.*"

"*Ilaw*... ne?"

Az kalsın *ilawes goch*'un Audubon Poe'nun dediği gibi bir kadının hazinesi anlamına gelen Galce sözcük olduğunu açıklayacaktı. Sonra, utkulu bir şekilde, sanki bunu en sona saklıyormuş gibi ekledi: "İncil."

"Yani, İncil'in iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hımm. Şey. İ sürüleriyle ilgili arıcılık benzetmemle açıklarsak: Şu işlek kovandan daldırılıp çıkarılan bal tatlı ve besleyici olabilir ya da sanrı verici ve öldürücü. Hepsinin içinde en sonuncusu ilkiyle sıkça karıştırılır. İhtiyatla ellerinizi daldırın. Okuyucu dikkat."

Domino Switters'ı inceledi ama Switters bunun takdir mi, yoksa hoşgörü mü olduğunu bilemiyordu. Sessizliği bozmak için ve belki onaylanmak için, bir yıldan az bir zaman önce Katolik Kilisesi'ne katılmayı düşünmüş olduğunu açıkladı. Suzy'den bahsetmedi.

"Ne?! Deli misiniz? O kilisenin bir üyesi olup da ona ait olmamak ve inanmamak nasıl mümkün olabilir?"

"Kolay. En iyi yol bu. Bir dinin kurallarına uymak hoş olabilir, birine inanmak ise hemen hemen her zaman fecidir."

Switters'ı İsa'nın öğretilerini uygulamanın ve onlara inanmamanın, ateşli bir şekilde öğretilere inanıp da asla uygulamaya koymamaktan daha iyi bir şey olduğu şeklinde anlayan rahibe belirsiz bir onayla başını sallamak zorunda kaldı. Switters ikiyüzlülük içinde yüzüyordu. "CIA'de çalışmayı bu yolla mı başardınız?"

"Evet, muhtemelen, mademki sordunuz. Buna bağlanmadan katılım deniyor."

"Ama ben demiyorum..."

"CIA normal siyasi ve ticari kısıtlamanın uzlaşmacı kanallarının dışında işlev görme konusunda olağanüstü yeteneği olan bir uç teşkilattır, şurada buradaki heriflere tekmeyi vurma ve bunun olması için dünyaya yardım etme potansiyeli var. İsa ve Muhammet'in özgün öğretileri *et al** uçtadır. Şayet biri şu uç düzenlere, çevirdikleri dolaplarla özdeşleşmeden, örneğin CIA söz konusu olduğunda yurtseverliğe ya da Kilise söz konusu olduğunda ahlakçı coşkunluğa bağlanmadan katılırsa, o zaman hipotalamustan gelip tetik parmağına giden şu zonklayan sinir sakinleştirilebilir, akıllar özgürleştirilebilir ve -kim bilir?- ortodoksluğun ve kesinliğin önündeki tıkanıklık aşılabilir, -nasıl adlandırsak?- insan ilişkileri nehrinin yeni ve beklenmedik yönlere doğru özgürce çağıldamasına izin verir. Bunun gibi bir şey. Ta ta ta."

"Bu sizin inancınız mı peki? Özgürlük ve önceden kestirilmezliğe mi inanıyorsunuz?"

Switters çayını bitirdi. "Yaşadığım için her ne kendimi iyi hissetmemi sağlıyorsa inancım odur. Şayet sizin dininiz yaşadığınız için kendinizi iyi hissetmenizi sağlamıyorsa, ne faydası var yahu?"

Bir an rahibe şaşırmış gibi göründü. Sonra, "Teselli," dedi.

---

* (Lat.) Ve başkaları. (y.h.n.)

"Peh!" Switters'ın sesi Maestra'nınkine öyle benzer çıkmıştı ki neredeyse kendine bir bilezik alacaktı.

"Umut."

"Matematiğim iyi değildir ama x miktarda umut x miktarda inancı götürmez mi? Yani, inancınız varsa, sabah güneş doğacaktır, güneşin doğmasını umut etmeniz gerekmiyor."

"Avuntu."

"Avuntu mu? Tanrı bu yüzden mayalı içecekleri ve *blues*'u yarattı."

"Kurtuluş."

"Ne için? Siz öbür dünya için bir çeşit uzun vadeli, sabit primli yangın sigortasından bahsetmiyor musunuz?"

Domino cevap vermedi ve Switters ileri gitmiş olabileceğinden endişe duydu. "Tabii ki," dedi "Tavuk kanatlarına da hiçbir zaman bir anlam veremedim. Hem uçamayan tavuk olarak, hem de onu yarı yarıya yenilebilir kılan onca yağı gerekçelendirebilecek miktarda et içermeyen akşam yemeği olarak."

Özlem dolu ani bir kırpılma rahibenin gözlerinin her zamankinden daha da yumuşamasına neden oldu. "Söylesenize, hâlâ peynirli Philly bifteğinden yapıyorlar mı?"

"Elbette yapıyorlar. Bir insanın güvenebileceği bazı şeyler *vardır*."

Rahibe gülümsedi ve bu gülümseme, diye düşündü Switters, Tac Mahal ile bir jetonlu müzik kutusu arasında geçiş gibiydi. "Şu anda sizi yaşadığınıza memnun edecek bir şey var mı?"

"Aslında, evet. Ben yasadışı olarak yabancı bir ülkede, uygunsuz biçimde gizemli bir kadınlar manastırındayım ve ihtimal dışı bir durumda, mavi nünün yeğeniyle sohbet ediyorum. Başka ne isterim?"

Kısa bir süre, çok kısa bir süre, rahibe ayaları ve parmaklarıyla Switters'ın sandalyenin kolluklarında duran yumruklarını sardı. "Ve tekerlekli sandalyedeyim, maalesef." Rahibe ayağa kalktı. "Tamam. Şimdi gidip teyzeciğimi ziyaret edeyim. Aforoz Maskeli Güzel'i çok sarstı. Hepimizi sarstı, aslında. Ama yolumuza devam edeceğiz." Kulağının arkasındaki tatlı kokulu portakal çiçeğini düzeltti. Gitmek üzere harekete geçti.

Domino kapıya yaklaştığında durakladı. "Papalık yetkilileri bizim küçük çöl rahibeleri grubumuzu kiliseye uygun bulmadığı için biz de dinimizle ilişkimizi yeniden tanımlıyoruz. Buna ek olarak, birkaç yıldır İsa ile, Meryem ile, Tanrı ile ilişkilerimizi yeniden tanımlamaya çalışıyoruz. Tanrı sabit bir nokta doğal olarak, Tanrı ebedi, ezeli ve mutlak, Tanrı değişmez. Ama insanın Tanrı kavramı, insanın Tanrı yorumu, Tanrıya bakışımız tarih boyunca pek çok kez değişti.

Bazen onu kendimize daha yakın düşünüyoruz, başka bir zaman daha kişisel olmayan ve uzak biri olarak; bazı yüzyıllarda Tanrı aslında kızgın, yargılayıcı ve intikamcı olarak görüldü, bazılarında da daha sevecen ve hoşgörülü. Tanrı imgemiz evrim geçiriyor. Öyle değil mi? Peki ya Tanrıyla, dinle ilgili düşüncelerimiz kadınların düşünceleriyle bize ulaşsaydı nasıl olurdu? Bunu hiç düşündünüz mü? Biz burada dikkatimizi bu gibi meselelere veriyoruz ve bu yüzden sizinle olan konuşmalarımı çok kıymetli buluyorum, sizin absürd düşüncelerinizin çoğuna katılmasam da, siz bana kendinizi tutmaksızın ya da sınırlama veya yerleşmiş fikirler olmaksızın özgür düşüncenin nasıl mümkün olabileceğini gösterdiniz. Bu faydalı oldu."

"Biz absürdcüler her zaman memnuniyetle hizmetinizdeyiz."

"Aynı zamanda kendi hikâyemizi size aktardığım için memnun oldum. Çünkü manastırımızdan 'gizemli' olarak bahsetseniz de artık şenlik ateşi etrafındaki ayinimizin her faaliyetimiz gibi mantıklı, faydalı bir şey olduğunu anlayabilirsiniz. Biz gün gibi aşikârız, Bay Switters. Bunda büyü yok, gizem yok."

"Hayır, olduğunu sanmıyorum," diye itirafta bulundu Switters. "Tabii ki, belge hariç."

Domino'nun benzi soldu. "Ah, evet," diye içini çekti bir süre sonra. "Belge. Cennet'imizdeki Yılan."

Maria Une Switters'a öğle yemeğini getirdi ve Switters'ın gövdesinin alt kısmını kapladığını hayal ettiği gizemli beyaz ışık topu tarafından emilen gıdalar tekrar fotonlara dönüştü, çerçöp kendisinin "karanlık madde" olarak nitelendirme eğiliminde olduğu şeye dönüştü, bedensel atık ölü bir yıldızın külüydü sanki. Switters tuhaf mavi nü karşılaşmasını bir e-postayla Maestra'ya anlattı. Sonra başından beri nefret ederek bir saati aşkın bir süre üzerinde mekik çekme, yatıp doğrulma, katır kutur etme ve bakım zorbalığının şart koştuğu kendi kendine işkence etmenin diğer biçimlerini gerçekleştireceği karyolasını jimnastik salonu minderine çevirerek egzersiz yaptı.

Bu zor idmanda öylesine pestili çıkmıştı ki *Finnegans Wake*'in bir sayfadan daha az bir kısmını okuduktan sonra uyuyakaldı. Nihayet uyandığında, hava kararmıştı. Akşam yemeği tepsisi yatağının yanındaki taburenin üzerine bırakılmıştı ve bolluk boynuzu lifinden yapılmış bir sandvicin yanında, büyük bir kadeh kırmızı şarap (çayı kim n'apsın?) ve bir portakal çiçeği filizi vardı.

Switters sabaha kadar Domino'yu görmemişti ama birden sabah olunca (gecenin çoğunu kitap okuyarak geçirmişti), sapasağlam ve formunda görünüyordu ki (idman faydalı olmuştu) Domino ona bir vaha gezintisine çıkmayı teklif etti. Sonraki bir saat Domino arazi civarında Switters'ın sandalyesini itti.

Çeşitli binaların kalın balçık duvarlarının karşısında sarı güller açmıştı, arazinin merkezi ve can damarı olan büyük pınarın etrafını kuşatan söğütlerin dallarında gugukkuşları ötüyordu. Sulama yalakları suyu pınardan domates, salatalık, nohut ve patlıcan ekili bahçelere akıtıyordu. Vahanın her yanına dağılmış olan korularda her biri mevsimine göre incir, badem, portakal, nar, ceviz, hurma ve limon veren ağaçlar vardı. Tavuklar yasemin çalılıkları altında, bir tür antik aritmetik çalışıyorlarmış gibi eşeleniyorlardı; yalnız bir eşek dünyanın temposuna uygun bir sarkaç olabilecek düzenli bir ritim tutturmuş, kuyruğunu savurup hışırdatıyordu; birkaç çelimsiz kara keçi ise kendi seslerini yedikleri hissini uyandıracak bir tarzda meleyip geviş getiriyor, meleyip geviş getiriyorlardı. Büyük bir huzur ve bitki kokusu etrafta dolaşıyordu: Burası olasılıkla, en ucuza kiralanmış Cennet'e yakın bir yerdi.

"Suriye hükümeti sizin burada olmanıza karşı çıkmıyor mu?" diye sordu Switters, muhtemelen İsrail istisnası dışında dünyadaki hiçbir ülkenin tarihsel olarak Suriye'deki kadar dinsel kıyım yaşamadığını hatırlayarak.

"*Au contraire.* Şam bizi seviyor. Manastırımız hoşgörü ve çeşitlilik örneği bir simge olarak gösterilebilir. Bizler Suriye için, nasıl diyorsunuz, iyi bir halkla ilişkiler bürosuyuz. Şam bizi Roma'dan daha çok seviyor."

Yemek odasına giden kemerli ve kafesli girişin dışında Domino rahibelerin her birine Switters'ı resmi bir şekilde tanıttı. Tanışmayı en çok arzu ettiği kişi dışında hepsine yani. Kolay kolay görüşülemeyen Maskeli Güzel dışında en yaşlıları olan Maria Une'den, otuz dört yaşındaki en gençleri ve dost canlısı olduğu en şüphe götürmez Fannie'ye kadar. İkisinin arasında suskun, ıstıraplı bir yüzü olan Maria Deux; TV'de bir yemek programının şen şakrak hostesine benzeyen ZuZu; Einstein'ın ikiz kız kardeşi olabilecek olan kıvır kıvır saçlı ve cin gözlü Bob; tarçın renginde saçları, fazlasıyla çilli bir yüzü olan ve marangoz kayışı takan Pippi; ufak tefek, muz burunlu ve Brassaï 1930'larda Paris'in arka sokaklarında bar kızlarının fotoğraflarını çektiğinden beri herhangi bir Fransız kadınında gö-

rülmemiş alına yapışık bir tür kâküle bezenmiş Yabani Kısrak Sally. Ayak bileklerine kadar uzanan tek tip Suriye cüppeleriyle bir kültür kulübü olabilirlerdi, kaybedilmiş estetiğe özlemin kronik sancısını duyan Ohio'lu orta yaşlı, biraz tuhaf ev hanımlarının organize ettiği bir Yunan sosyal kulübü belki. Öte yandan, zarif, sakin, dürüst ve çok çalışkandılar. Domino onları Tanrı ve Pachomius Tarikatı mensuplarının hayırseverliği sayesinde konuklarının ateşinin tamamen düştüğü ve yarın ya da ertesi gün malzeme kamyonu gelince aralarından ayrılacağı konusunda bilgilendirince kibarca başlarını salladılar. Switters'ın aralarında bulunması herhalde bir yenilikti onlar için ama hoşa giden mi, yoksa sinir bozan mı bir yenilik olduğunu bilemiyordu. Kesinlikle Fannie'nin dikkate değer bir istisna olması dışında, kadınların işlerine geri dönmek ister gibi bir halleri vardı.

Domino Switters'ın sandalyesini asma çardağın, jeneratör kulübesinin, yakıt fıçısının ve gübre yığınlarının yanından geçirerek kendi kibar yeşil adasının etrafını çevreleyen haşin, kumlu, uçsuz bucaksız araziden ayıran yüksek ve sağlam duvarın sınırları etrafında dolaştırdı. Nihayet muazzam dış kapıya vardılar ve Domino bir şey söylemek için yavaşladığında (Switters'a etrafı gezdirmekten hoşlanıyor gibi bir hali vardı: Kadınlar sıcak ülkelerden dönen vahşi sakatları severler mi?) Switters kapının sağında yerden yaklaşık kırk beş elli santim yükseklikte takoz takılmış bir çift ahşap sırığı fark etti.

Switters işaret edip, "Şunlar nedir?" diye sordu.

"Onlar mı? Ah, Fransızca onlara *les échasses* deniyor. İngilizcesini hatırlamıyorum. Rahibeler kapının deliğinden bakabilmek için boylarını uzatsın diye kullanıyorlar."

"Ayaklık," diye fısıldadı Switters. "Hay benim kafama." Avcuyla alnına canını acıtacak bir şaplak attı. "Ayaklık! Tabii ki! Ben bunu nasıl düşünemedim?"

Switters Domino'yu şaşırtarak Incavare 9000 XT'nin oturağının üzerine çıktı ve o bunu yaparken sürekli karşı çıkan Domino'ya kendisi üzerine basarken ayaklığı kaldırtıp dik konumda tutturdu. Switters'ın işaretiyle, rahibe kenara çekildi ve Switters ağır ağır adım attı, önce sağ, sonra sol ayaklığı hareket ettirerek – yüzüstü kapaklanana kadar. Bir metreden daha az yol katetmişti.

Ama Switters tekrar denemek için ısrar etti. Tekrar. Düşmeden önce her seferinde biraz daha fazla mesafe katederek. Domino çılgına dönmüştü. "Kolunuzu kıracaksınız! Güzel takımınızı mahvedi-

yorsunuz. Yerde bile duramazken bu lanet olası ayaklıkların üzerinde nasıl durabilirsiniz?"

"O konuda endişeniz olmasın. Daha sonra açıklarım. Hadi gidelim. Bunu yapabilirim. Çocukken Redwood City'de bunu yapmıştım."

Domino onu vazgeçiremiyordu. Yüksek basınç hortumundaki bir patlak gibiydi, her yönden fışkıran, bastırılamayan bir güçle köpüren. Ne kadar uzun süre ayakta kalabilirse o kadar çok heyecanlanıyordu. Kısa zamanda –ee, bunun kısa olup olmadığı kişinin bakış açısına bağlıydı: Domino'ya bu, çim biçme makinesiyle arafa yapılan bir yolculuktan daha uzun gelmişti. Switters her seferinde iki ya da üç dakika ayakta kalabilir hale gelmişti. Sendeledi, yalpaladı, sallandı, tökezledi, hızlandı. Keçileri ve tavukları kaçırdı, bir hurma ağacına tosladı, çamaşır ipine dolandı (ah, şu eski uzun paçalı donlar!) ve bütün bunları yaparken deli gibi katıla katıla güldü.

Tarım ve ev işlerini yaparken rahatsız olan cüppesiz rahibeler ona inanmazlıkla ve belki dehşete yakın bir halde aval aval baktılar. Domino Switters'ın peşi sıra koşup, boş sandalyeyi iterek nefes nefese rahibelere gösteriyi görmezden gelmelerini söyledi. Sanki yapabileceklermiş gibi. Fannie, Switters'a teşvik edici bir göz kırpsa da, Switters korkmuş dişi bir keçinin yanından ustaca kaçınca Rahibe Pippi gerçekten Switters'ı alkışladı.

Pippi'nin büyüdüğü yer olan Güneybatı Fransa'nın Gaskonya bölgesinde ayaklıkla yürümek neredeyse bir gelenek gibiydi. Gaskonyalı çiftçiler ayaklıkları bir zamanlar bataklıklarda yürümek ya da çok sayıdaki dereleri geçmek için kullanıyorlardı, şaşırtıcı bir süratte ve rahatlıkla ayaklıklarla koşabildikleri söyleniyordu. Giriş kapısının sürgülü gözetleme deliğinden rahibelerin bakabilmeleri için taşınabilir bir merdiven yapması istenince, Pippi şaka ve nostalji olsun diye merdiven yerine bu ayaklıkları yapmıştı.

Switters'ın ısrarına –gerçekten saatlerce ısrarını sürdürdü– dayanamayan ve Switters'ın bu işte kendini geliştirmesinden –ikindiye kadar zarafetle olmasa da saygı uyandıracak şekilde ayaklıkla yürümüştü– memnun olan Pippi, küçük bir marangozhane işlettiği deponun arka tarafındaki çatılı ama etrafı açık alana Switters'ı kaş göz işaretiyle çağırdı. "Bunları özel durumlar için saklıyordum," dedi Gaskonya Fransızcasıyla ve Domino, "*Non, non, non!*" diye bas bas bağırırken Pippi kereste yığının altından Switters'ın üzerinde alıştırma yaptığı ayaklıklardan iki kat daha uzun bir çift ayaklık çıkardı.

"Vay canına!" dedi Switters.

"*Non*!" dedi Domino.

"Bunları bacaklarına bağlıyorsun," dedi Pippi, "böylece sırıklara tutunmana gerek kalmıyor. Ama iyi dengelemek lazım."

"Benim dengem emsalsizdir," diye şişindi Switters ve daha kısa olan ayaklığı marangozhanenin eğimli çatısının yakın alçak ucunda kendini desteklemek için kullandı. Pippi ve Domino süper ayaklıkları sabit tutarken Switters ayaklığa tırmandı ve nefes kesen birkaç saniye boyunca, hafifçe sallandı, eğildi, yana yattı ve ağır çekimde salındı, tıpkı yerçekimine âşık dinamitlenmiş bir kulenin hangi yöne düşeceğine karar verememesi gibi. Ama birkaç adım attıktan sonra dengesini buldu ve Domino ellerini gözlerinden çekti. Pippi ise bağırarak talimatlar verdi. Switters marangozhanenin etrafında tekrar tekrar dönünce Pippi'nin yüzü onaylayarak sevinçle parladı. Artık kendine güveni gelmiş olan Switters Pippi onu durdurduğunda, araziyi bir uçtan diğerine katetmek üzereydi. Pippi'nin bir sürprizi daha vardı sanki.

Domino birkaç yıl önce Şam'dan ucuza bir top ekose kırmızı-beyaz kumaş satın almıştı. Bu kumaştan, rahibelerin ayda bir kez sade Ortadoğu yemeklerine ara verdikleri bir bayram olarak spagetti ve şarapla hoşça vakit geçirdikleri "İtalyan gecesi" için masa örtüsü yapmaya niyetlenilmişti. Bir sebeple kumaş rafa kaldırılıp unutulmuştu – hepsi unutmuştu, topun büyük bir kısmını makasla kesip paçaları neredeyse iki metre boyunda gülünç dar bir pantolon dikmiş olan Pippi hariç. "*Voilà!*"* diye çığlık attı Pippi ve Switters onun maksadını hemen anlayıp onayladı.

Ekose pantolon ayaklığa giydirilip kemeri Switters'ın beline oturtulunca ve şapka olarak da teneke bir huni tahsis edilince, başı sokak lambasından daha yukarıda olan Switters yola çıktı. Bu o denli tek kişilik bir sirk geçit törenine benziyordu ki Switters'ın "Soytarıları Takdim Et" şarkısının yüksek tempolu bir yorumunu patlatmaktan başka çaresi yoktu.

Rahibeler komik deve tezahürat yapmak için işlerini bırakıp sıraya dizildiler. Asık suratlı Maria Deux bile sırıtmaktan kendini alamamıştı. Switters şapelin yanından her geçişinde aşağı bir göz atıyor ve vitray camların boyasız çerçevelerine bastırılmış bir yüz görüyordu.

Switters geçit töreni yaptı. Sıçrayıp oynadı. Sendeledi. El salladı. Şarkı söyledi. Ve herkes buna bayılmış görünüyordu. Yani Domino Thiry dışında herkes.

Switters ayaklıkları bıraktığında, alacakaranlık, dolaşmış birkaç sarı gün ışığı buklesinin üzerindeki mor bir saç filesi gibi çökmüştü

* (Fr.) İşte. (ç.n.)

vahaya. Pippi Switters'ı performansından dolayı tebrik ettikten sonra jeneratörü çalıştırmak için aceleyle uzaklaştı. Domino Switters'ın sandalyesini arkaik pastoral karanlığın içinden iterek onu odasına götürdü: söğüt ağaçlarında kendilerini uyutmak için öten gugukkuşları, sessizce kümeslerine yürüyen tavuklar (bir piliç yatma vaktini geciktirip, tavuk MTV'si seyretmek istermiş gibi arkada oyalanıyordu), akşam görevlerini sessizce gerçekleştiren insanların rahatlatıcı ve neredeyse dokunaklı görüntüsü, panayırın kavrulan soğan kokularıyla canlanan hamurumsu hava, her yerde bir yavaşlama, bir masumiyet, bir ritim, bir zamansızlık, yıldızları dört gözle bekleyiş ve gizli bir gece yarısı korkusu.

Çift konuşmuyordu. Switters yorgundu şüphesiz, Domino ise birazcık gücenmiş görünüyordu. Suskun bir halde kırsal alacakaranlığın iyileştirici koyun kuyruğuyla temizlenmeye bıraktılar kendilerini. Böyle bir dekorda yemeği, şarabı, ebeveynliği, seksi, duaları ve rüyaları düşünüp planlar yapabilecek normal bir çifttiler. Switters sanki ayaklıkla yürümenin ona sağlayacağı olanakları (Amazon'a geri döneceği zaman ile sonbahar arasında) hayal ediyordu, Domino ise Switters'ın nasıl olup da ilk seferde ayaklıklarla yürüyebildiğini merak ediyordu.

Domino sandalyeyi eşikten biraz daha fazla gayretle itip, Switters karşısındaki duvara çarpmamak için frene basmak zorunda kalınca Domino onu soru yağmuruna tuttuğunda –kollarını sıkıca kavuşturup, yüzü parlayarak– sorduğu ilk soru buydu. Switters yavaşça dönüp Domino'ya baktı, bitkindi ve başka türlü olsa gözlerini tutuşturacak öfkesini bastıran hafif bir keyif çökmüştü üzerine. "*Un moment*," diye bağırdı Switters, öylesine acıkmış ve susamıştı ki konuşmaya hali yoktu. Su testisini başına dikip son damlasına kadar içti. Sonra timsah derisi valizinin yanına gitti, içinden biraz bayatlamış, enerji veren Health Valley çikolatasını çıkardı ve dört büyük ısırıkta katır kutur yedi. Switters dirilmeye çalışırken Domino ne konumunu ne de ifadesini değiştirdi.

Ağzını ceketinin yırtık yeniyle silerken bir kez daha Domino'ya döndü. "Tamam, Hemşire – size hâlâ bu şekilde hitap edebilirsem şayet..."

"Ah, Tanrı aşkına! Sadece *Domino* diyemez misiniz!?" Sesindeki ateşlilik kendisini de şaşırtmış olmalı ki yüzü ve ses tonu hemen yumuşadı. "*Domino* ortaçağda, insanların karnavalda giydiği siyah beyaz bir maskeydi. Yani, anlayacağınız, adım beni teyzeme başka bir yönden de bağlıyor."

"Tamam. Sakin olun. Ayaklıktan her düşüşümde, ne kadar kötü düşersem düşeyim ya da hangi konumda düşersem düşeyim, bacak-

larımı bükmeyi başardım, böylece ayaklarım asla yere değmedi, fark ettiniz mi *Domino*? Hayır mı? Evet mi? Pek emin değil misiniz? Ee, ben değdim ama ayaklarım değmedi. Artık nedenini bulmaya çok yaklaştınız."

Suzy ile yaşadığı sancılı deneyimden sonra Domino'ya yalan söylemesi düşünülemezdi. (Belki Switters Şeytan'a ya da Tanrıya yalan söyleyemezdi.) Maestra ve Mayflower Cabot Fitzgerald'a bağlayacağı hikâyenin kısaltılmış versiyonunu Domino'ya sunmaya da hevesli değildi. Hayır, Domino eşiğe mıhlanmış dururken, Switters, Gemici Çocuk yahnisi ve penis-dürtme de dahil olmak üzere bütün hikâyeyi ona anlattı, hem de Kötü Bobby'ye yaptığı gibi az sonra duyacaklarının inanılmaz olduğu, kendisinin bile güçbela inandığı uyarısında bulunmaksızın. Ve kasıtlı olarak Bugün Yarındır'ın kafasının hatlarını kesinlikle muğlak bıraktı: Domino'nun inanabilirliğinin de bir sınırı vardı.

Anlatı hiç yoksa bir saat sürdü ve sonunda hikâyesine son noktayı koyar gibi durmadan kirlenmiş pantolonunun paçalarını silkelerken, Domino hipnotize olmuş kadar şaşkın, sarhoş olmuş kadar sersemlemiş görünmüyordu, sultanın kronik hasta olan karısının pis kokan bir dilencinin peri masallarıyla mucizevi bir şekilde sağlığını geri kazanması gibi her zamanki canlılığını korudu, hatta daha yoğun bir şekilde. Domino pek az şey söyledi, yine de; ağırbaşlı bir nevi ahmaklık içindeydi sanki ve Switters'ın ona yutturduğu tuhaf ve belki de bozulmuş ambrosiayı sindirmeye çalışmak için iznini istedi.

"Eşyalarımı toplayacağım," diye bağırdı Switters arkasından. "Deyrü'z-Zor'a gidecek kamyon sabaha gelir belki." Ve kendi kendine: *Ama bu falafel tezgâhında Maskeli Güzel'i dikizleme fırsatını kaçırırsam lanet olsun bana,* dedi.

Yine de sabah saat 7.30'da Domino kahvaltı tepsisiyle kapıyı çalınca, bir kez olsun mavi nü ile buluşma arzusunda bir şeylerin tersine dönmüş olduğu ortaya çıktı – olumlu mu olumsuz mu olduğunu doğrusu Switters bilemiyordu. Hayat kesinlikle *Finnegans Wake* idi, *Marvel Comics* olmadığı zamanlarda.

"Şuna bakın," diye mırıldandı Switters, üzerine eğildiği, ekranında Maestra'dan gelen mürekkepsiz, kansız, gelip geçici, nasılsa güvenilmeyen elektronik nitelik durumundaki donuk titrek ışıklı bir mesaj duran bilgisayardan başını güçbela kaldırarak. Domino gözlerini kısarak Switters'ın omzunun üzerinden, Maestra'nın düzyazısı-

nın dik kafalı, süslü üslubundan göze çarpan gerçekleri ağır ağır çıkararak mesajı okudu.

Maestra'nın oturma odasındaki şöminesinin üzerinde yıllarca asılı durmuş olan Matisse'in yağlıboyası; Switters'ın belli bazı çocukluk fantezilerini canlandırmış olan ve kısaca eninde sonunda Switters'ın olacakmış gibi görünen tablo; mali açıdan büyükannesine karşı koz olan; Domino'nun teyzesinin çıplak bedeninden esinlenen yassılaşmış boyanın yenilikçi cümbüşünün gezintisi, tek kelimeyle –kesin olmak gerekirse iki kelimeyle– çalıntı maldı.

Müzayede evinin kataloğunda tablonun kopyası basılınca, gerçek sahibi çıkagelmişti.

Ocak 1944'te, Müttefik orduları Normandiya'ya çıkmadan beş ay önce, Fransa'nın güneyini hâlâ terk etmemiş olan son seçkin Yahudi aile sonunda bulunup tutuklanmıştı. Saklandıkları yer olan terk edilmiş değirmen rahat, hatta şık bir şekilde döşenmişti ve Naziler tarafından el konulan eşyalar arasında kültürlü kaçakların tehlike içindeyken bile toplamaya devam ettikleri sanat eserleri vardı. Birkaç hafta sonra Matisse'in *Mavi Nü 1943*'ü Nice'ten tahminen Berlin'e gitmek üzere hareket eden bir trene yüklendi. Bu, tutuklanıp işkence gören ailenin ya da yaşlanan ve unutkanlaşan Matisse'in tabloyla ilgili aldıkları son haberdi. Şimdi Sotheby's'de ortaya çıkan tablo eziyet gören ailenin hayatta kalan tek üyesinin dikkatini çekmiş, o da tabloya hemen sahip çıkmıştı.

Maestra için iyi olan haber ise minnettar olan tablo sahibinin Maestra'ya yıllar yılı tabloyu "korumuş" ve bir hukuk mücadelesine girmeden teslim etmiş olmasından dolayı iki yüz bin dolarlık (tablonun değerinin küçücük bir kısmı) bir ödül sunuyor olmasıydı. Switters için ilginç olan haber ise tablonun sahibinin Audubon Poe'nun hamisi, Beyrut kökenli işadamı Sol Glissant çıkmasıydı.

"Bu benim için de ilginç," dedi Domino. "Sadece tablo ve teyzemle olan bağlantısı yüzünden değil, aynı zamanda Sol Glissant'ın bu vahayı Pachomius Tarikatı'na hibe eden hayırsever olması dolayısıyla!"

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Bu kadarı yeter! Şayet dünya daha da küçülürse siz de küçülün de yan cebime girin bari."

"Ah, ama ben de sizin, Maskeli Güzel'in, tablonun ve bizlerin dahil olduğu bu... bu tesadüfleri heyecan verici ve anlamlı bulmaya başlıyorum. Bunların işaret olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kadiri mutlaktan gelen işletim direktifleri mi? Büyükannenizden gelen bu haber, birazdan size teklif edeceğim şeyin doğru bir karar olduğuna dair inancımı pekiştiriyor sadece."

Sonra Switters'ın bütün dikkati Domino'nun üzerinde toplandı. Switters bilgisayarı kapatıp doğrudan Domino'ya bakınca onu o anda her zaman olduğundan daha canlı buldu.

"Geçen akşam yemekten sonra ve bu sabah hepimiz, Maskeli Güzel de dahil sizin hakkınızda konuştuk ve burada –manastırda, şayet hâlâ manastır denilebilirse– bizimle kalmanızı teklif etmeye karar verdik."

Switters sinsi bir şeyin ayaklarından omurgasının üst taraflarına doğru hafifçe sürünerek çıktığını hissetti, ama bunu kundalini olarak nitelendirmekte tereddüt edebilirdi. Domino bu şaşırtıcı ricanın arkasındaki mantığı açıklamadan önce bile, Switters Seattle'daki Sanatçı Kızlar'ı ayaklık işine –ayaklık yapımı, ayaklık yarışı, ayaklık uğruna ayaklık– karıştırma hayalinin boşlukta solup gittiğini sezebiliyordu.

Domino'nun nedenleri hem pratik hem de felsefiydi.

Switters diller konusunda uzmanlaşmıştı. İleri bilgisayar donanımı ve bir uydu telefonu vardı. Bunları kullanmakta ustaydı. Genellikle dünyadan her zamankinden daha kopuk olan rahibeler elektronik ve telekomünikasyon bağlantısı kurulursa bu şekilde para toplamak için nüfuz, yardım, destek, bağış isteyerek sayısız yollardan fayda sağlarlardı. Switters da CIA'deki deneyimleri sayesinde, Ortadoğu'daki siyasi durumlarla ve Vatikan'ın sonu gelmez entrika anaforuyla ilgilenmekte faydalı olabilirdi. Switters onların iletişim uzmanı, ofis müdürü ve güvenlik şefi olacaktı. Onların güllerindeki diken, davullarındaki deri olacaktı.

Bunlar onun cinsiyetinin dışında olan konulardı. Dokuz tane Havva küçük Cennet'lerine bir Âdem kabul etmenin iyi bir fikir olacağına hükmetmişlerdi ne de olsa. Öyle olmasını seçmedikleri takdirde, aralarından artık yeminlerine bağlı kalmayan bazıları her türlü eril temastan uzak durmanın sadece seçkinci değil, aynı zamanda ödlekçe olduğunu öne sürmüşlerdi. Neden korksunlardı? Seçimlerine karşı güvenleri mi azalmıştı? Bir çeşit feministtiler ama insan ırkının yarısına sövmenin gerçek feminizmin de, Hıristiyan inancının da bir unsuru olmadığının iyice farkındaydılar. İsa erkek değil miydi? (Tanrının cinsiyetinden o kadar emin değillerdi.) Erkekler (Aziz Pachomius, babaları) mecazi ve gerçek anlamda onların babaları değil miydi? Hayatlarında bir doz sağlıklı erkek enerjisini kullanabilecekleri konusunda genel olarak fikir birliğine varmışlardı. Bir tek Switters'ın erkek enerjisinin *sağlıklı* bir tezahürü olduğu konusunda

Domino'nun tam olarak ikna edilemediğini söylemek gerekirdi ama bu sorun zaman içinde çözüme kavuşacaktı.

Bu arada Domino, kişisel olarak Switters'ın Amazon macerasından, üzerindeki sözde lanetten etkilenmişti. Domino dua yoluyla, Hıristiyan ayiniyle ve modern psikolojiyle Switters'ın etkisi altında bulunduğu büyüyü bozabileceğine inanıyordu. İsa'nın *beaucoup** şeytanı defettiği ve yüzyıllarca pek az papazın onun izinden gittiği biliniyordu. Domino Switters'ın o karanlık, rutubetli ve hayvanlarla dolu cangılda tekrar tehlikeye atılmasına gerek görmüyordu – Switters aslında çöl insanıydı, tıpkı Domino gibi. Ona yardım edebileceğine emindi. Bu onun göreviydi.

Switters arpa renkli saç lülelerinden daha esnek olan bir tanesini ucuz plastik bir paraşüt ipiymiş, kendisi de Meksika'ya özgü serbest düşüşteymiş gibi durmadan çekiyordu. "Bunun üzerinde ne kadar düşünüp taşınmam gerekiyor?"

"Ah, yirmi dört saat ila yirmi dört dakika arasında. Kamyona bağlı."

Switters, birkaç saç lülesi daha çekiştirip alnını buruşturdu. Yüzündeki küçük yaralar yumrulara dönüştü. "Sizin harika üzüm bağınızda üzüm sıkarak bilişsel aygıtlarımı yağlayabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

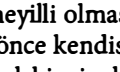
"Ama kahvaltınızı yapmadınız. Saat daha sekiz bile olmadı."

"Şarap bunu bilmiyor. Şarap sadece iki zamansal durumun farkındadır: mayalanma zamanı ve parti zamanı."

"Evet ama omletinizi yemelisiniz. İçindeki sosis tavuk etinden."

"Güzel. Tavuk severim. Papağan gibi tadı var."

Domino daha fazla itiraz etmeden Switters'ı beklenmeyen teklifini ve –Switters'ın aklının yağlanmadığı zamanlarda bile geleceği tahmin etme zikzaklarına meyilli olması yüzünden– orta yaşlı palmiye ağaçlarıyla ilgili yıllar önce kendisine verilen bir tavsiyeyi düşünüp taşınması için bırakarak bir şişe kırmızı şarap getirmeye gitti.

Güney denizlerinde, şu küçük tatlı hindistancevizi adalarından birinde vajina sözcüğünün inanılmaz sayıda sesli harfi vardı. (Bir kez daha düşününce, sesli harflerin özellikle ve çoğu sessiz harfin testosteron tadıyla kıyaslandığında kesinlikle kadın cinsel organı niteliği taşıdığı düşünülürse, sesliler belki de fazla değildir.) Switters bir rıhtımın ucunda, Langley'den yıllık maaş alarak Polinezya'nın o

* (Fr.) Pek çok. (ç.n.)

bölgesindeki Fransız faaliyetlerini izleyen Amerika doğumlu profesyonel bir dalgıçla beraber oturuyordu. Switters ona yeni şifreli bir yazılım iletmek için Bangkok'tan Polinezya'ya inmişti. Teslim gerçekleştikten sonra, rom yudumlayarak denizi seyrediyorlardı.

"Oğlum," dedi Switters, "şuradaki nahoş bulut kümesine bak, Wal-Mart'taki kış sonu indirimi için barakalarından, kulübelerinden ve karavanlarından sürünerek çıkan yoksul beyaz sürüsü gibi, bütün bulutlar kaba saba, hırpani kılıklı bir halde gezinip duruyorlar."

"Fırtına geliyor," diye tahminde bulundu dalgıç. "Büyük bir fırtına."

"Tayfun değildir, umarım," dedi Switters, korunmasız sahile serpiştirilmiş, derme çatma inşa edilmiş, küçük ahşap iskeletli evlere omzunun üzerinden göz atarak. "Gerçek bir tayfun koparsa Cennet'i andıran bu kumar fişi civarında gülüp eğlenmek istediğimi sanmıyorum."

Dalgıç, "Bugün pek olası değil," diyerek Switters'ı temin etti. "Ama böyle bir plajda tayfun ya da kasırgaya yakalanırsan ne yapacağını biliyor musun? Şirket sana bunu öğretmedi mi? Ee, kendini orta yaşlı bir palmiye ağacının gövdesine, ortasından daha yukarıdan bağlarsın."

"Neden o şekilde, dostum?"

"Basit. Daha yaşlı olan bir palmiye ağacının içi kuru, sert ve gevrek olur. Ani rüzgârda ağaç hemen kırılır ve sırtına bağlanmış birkaç yüz tonluk ağaç gövdesiyle seni köpüren selin önüne katar. Genççe bir ağaç zarif ve ince olabilir. Öyle bir ağaca kolay tırmanılabilir ama nihayetinde öyle bir ağaç çok esnek olur, çok kolay eğilip bükülebilir: Şiddetli rüzgârda eğilip neredeyse ikiye katlanır ve seni suya batırıp boğularak ölmene sebep olur. Ama orta yaşlı bir palmiye en uygunudur. Sağlam ama içinde eğilip bükülmesine yetecek kadar özsuyu olan bir palmiye. Ne kırılır, ne de cup diye suya düşer. Bu ağaç sana suda sürüklenmemen ya da uçup gitmemen için gereken güçlü, esnek bir destek sağlayacaktır."

"Bunu aklımda tutacağım," diye söz verdi Switters ve içkileri için bir misket limonu daha dilimledi. Doğrusu, Suriye çölünde, herhangi bir okyanustan uzak, ev sahibesinin manastırın şarap kilerinden geri dönmesini beklediği o sabaha kadar bunu bir daha hiç aklına getirmemişti; sonra, Domino gibi bir kadının orta yaşlı bir palmiyenin; fırtınanın sürüklediği kişilerin, diyelim Suzy'vari nahif havailikle ya da Maestra'vari kaprisli inatçılıkla mahvolma korkusu taşımadan duygusal olarak bağlanabilecekleri kişileştirilmiş ağacın insan karşılığı olup olamayacağını kendi kendine sorarken yalnızca kısmen

ciddiydi. Tam olarak Switters'ın kendisini fırtınada bir öksüz olarak görmesinden değil, ama sonbaharda Peru'ya planladığı geri dönüşe kadar Switters'ın yapacak işinin olmaması ve Poe'nun vereceği başka bir göreve engel olunması yüzünden belki de en ilginç ve kesinlikle en sağlam olasılık Domino'nun teklifiydi.

Her neyse, Domino şişeyle geri döndüğünde ağaçsı karşılaştırmanın itibarını düşürecek bir şey yapmadı, yani, iyi kötü, Switters da bunun keyfini çıkarabilirdi. En azından Switters bazı Batılı kadınlar –hatta dini bütün olanlar– için orta yaşın ille de derbederlik, uyuşukluk ya da teslimiyet anlamına gelmediğini öğreniyordu.

"Yani," dedi Switters, ilk büyük şarap yudumunu ağzında döndürüp memnuniyetle yutarak, "çok içkici olduğum aklınıza gelmesin. Kasten sarhoş olmaya kalkışmak patolojiktir. Ben sadece beyin odasındaki ısıyı değiştirecek kadar içmeyi severim. Mobilyaları da değiştirmek istersem ana eğilimden biraz uzak maddelere başvururum."

Bina içerisinde sınırlı miktarda şarap olduğundan ve içki satan en yakın dükkâna ulaşmak günler süreceğinden, Domino Switters'ın içki alışkanlığından özellikle endişe duymuyordu. Başka endişeleri vardı.

"Bizimle kalmaya karar verirseniz," dedi Domino, "Amerika'ya çok vatan hasreti duyabilirsiniz."

"Ah, bilmiyorum. Son on yıl içinde Amerika'da pek fazla zaman geçirmedim." Şarabından bir nefeste uzun ve sert bir yudum aldı. "Amerika," diyerek düşünceye daldı. "Amerika'da bugünlerde çok şiddet ve baskı var. Ama dostum Skeeter Washington'ın dediği gibi, bu 'canlı' şiddet, 'canlı' baskı, çoğu kez coşkunluk ve neşeyle paketlenmiştir. İster inanın ister inanmayın, Amerika çok emniyetsiz bir ülke. Önce hayali komünizm tehdidi, sonra da hayali uyuşturucu tehdidiyle ürkerek kendi kendine dayattığı bir boyun eğişe teslim oldu. Maestra bizi herkesin herkesi kontrol etmek istediği 'yolsuz demokrasi' olarak adlandırıyor. Son zamanlarda, hoşgörünün kendisi bile sahte sofular ve fırsatçılar tarafından gasp edildi ve gözdağı, zorbalık ve haraca kesme aracına dönüştürüldü. Ama Birleşik Devletler göğüs kemiğini yumruklamaya ve bu ülkenin cesurların vatanı ve özgür insanların ülkesi olmasıyla övünmeye devam ediyor. Eğer bu kör bir saflıktan öte utanmazlık ve yüzsüzlük değilse, sanırım buna hayran olmaktan başka bir şey gelmez elimden."

Şarap Switters'ın dilinin pistonlarını yağlamakta gecikmemişti ve muhtemelen 1960'ların sonlarında Amerika'daki her şeyin –sanat,

spor, sinema, gazetecilik, siyaset, din, eğitim, adalet sistemi, kolluk kuvvetleri, sağlık, giyim kuşam, yiyecek, romantik aşk, hatta doğa: *her şeyin*– eğlence biçimlerine dönüşmüş olmasıyla ve doksanlarda bu eğlence biçimlerinin çoğunun nasıl neredeyse tek başına ticarileştiğiyle ilgili gözlemleri üzerine yorumlarına devam edecekti. Ancak Domino, Switters'ın hararetli konuşmasını ani bir suçlamayla yarıda kesti. "Korku dolu Amerikanızda siz belki de en dile düşmüş korku tüccarı kurum için çalıştınız."

"Hımm, bu doğru, çalıştım. Buna 'ejderha sürmek' deniyor."

"Buna 'heyecan arama' da denilebilir. Sanırım sizin her zaman uyarılmaya, eylem adamı olmaya ihtiyacınız var. Buna ne diyorsunuz artık? *Oyuncu*. Öyle mi?"

"Sadece ayakçı," diye itiraz etti Switters, tavşan kanı kadar koyu renkli şarapla bardağını tekrar doldurarak. "Sadece ayakçı."

"Adına ne derseniz deyin, yine de sizin boğaya daha yakın bir pozisyonda çalışmaya can attığınızı düşünüyorum. Ya da ejderhaya, sizin tercihiniz buysa. Ama İspanya'da matadorun zamanla boğaya dönüştüğü söylenir. Ejderhayı süren de ejderhanın bir parçası olmaz mı?"

"Kişi tamamen bilinçli ise, hayır."

"Belki değildir. Ama aktif geri çekilme için söylenecek çok şey olduğuna inanıyorum. Kayıtsızlık değil, anlarsınız, boyun eğme ya da tembellik değil. Aaa! İngilizce sözcük dağarcığım cappuccino yudumları gibi geri geliyor. Hayır, demek istediğim katılımı reddetmektir. Gönüllü bir tür sürgünde yaşama seçeneği. Ejderhayı belli bir uzaklıktan gözlemlemek, güçlü ve zayıf yanlarını incelemek ama onunla uğraşmayı ve ona enerji harcamayı reddederek, ejderhayı reddetmek, ona karşı direnmek. Örneğin biz Pachomius Tarikatı mensupları aforoz edildikten sonra, birer birer birkaç yerli kadını üremenin sınırlandırılmasının hikmeti ve zaruretine ikna etmeye çalışabileceğimiz Üçüncü Dünya köylerine giderek tartışmalar yaptık. Muhtemelen çok başarılı olamamışızdır ama psişik masraflarımız büyüktü. Bunun yerine burada yabanda kalmaya karar verdik, kutsal gölgede inzivaya çekildik, bazen saklandığımız yerden minik oklarımızı fırlatıyoruz ama esasen ruhlarımızı geliştirmeye çalışıyoruz ve koruyoruz... korumamız gereken ruhlarımızdır. Yani Bay Switters, aktif çekilme konusunda ne düşünüyorsunuz? Bencilce mi? Ödlekçe mi? Sorumsuzca mı?"

"Hayır," dedi Switters iki yudum arasında. "Tamamen bilinçli iseniz, hayır."

Kavrayamamak Domino'nun alnında adeta kör bir usturayla çizilmiş küçük bir çizginin belirmesine yol açarken, başını eğiş biçi-

minden, her zamankinden daha hafifçe Switters'a doğru yan yatırmasından, onun "tamamen bilinçli" derken tam olarak neyi kastettiğinden emin olamadığı açıktı. Switters'ın bunu açıklayabilmesi, onu bilgilendirmesi gerekirdi; *tamamen bilinçlilik* kişinin her zaman her ne kadar önemli olsa da kamuoyuna aldırmadan, hakkaniyetli olduğuna inandığı bir biçimde davrandığı bir duruma atıfta bulunmuyordu; hatta kişinin korku, ego, arzu ya da uygunluğa aldanıp davranışının gerçekte olduğundan daha hakkaniyetli olduğuna inanmasına asla izin vermeyen çok hassas bir farkındalığa da atıfta bulunmuyordu, ama bu duruma daha yakındı; daha çok, aslında bütün insan faaliyetlerinin kozmik bir tiyatrodan ibaret olduğu yolundaki açık seçik ve ısrarcı kavrayışa atıfta bulunuyordu: Kişinin iyi ya da kötü davranışının bir rolün canlandırılmasından ibaret olduğu, kişinin kendini tamamen verdiği sırada bile geri çekilip, performansını gözlemlemesinin hayati önem taşıdığı muazzam, ahmakça, epik ve gelip geçici bir gösteri. Switters "tamamen bilinçli" tanımlamasının CIA meleklerinin yazılı olmayan, söylenmeyen amentüsü ile çok yakından benzerlik göstermesi gibi basit bir nedenden dolayı konuya açıklık getirebilmeliydi. Bununla birlikte, Bobby Case *tam bilinçlilik* gibi ifadeleri tanımlamaya kalkışmanın her zaman hata olduğu konusunda onu uyarmıştı. "İyi bir iş çıkarsan bile," demişti Bobby, "sonunda çek defteri mistiği ya da bir New Age Hint sığırcığı gibi gelecektir bu insanlara ve çoğu insan nasılsa bunu anlamayacaktır." Bobby'ye göre, bu ne kadar ayrıntılı ya da bilimsel söylemle açıklanırsa açıklansın insan bunu anlar –tombala!– ya da anlamazdı. Ve Gemici Çocuk'un özlü tavsiyesini söyledikten sonra başka bir şey ekleme ihtiyacı hissedip hissetmediğini hiç düşündünüz mü? Katiyen. O kadar. Switters gözkapaklarını yarı yarıya kapatmış, şaşkın şaşkın Domino'nun onu pek anlayamadığını gösteren dik bakışına karartma uyguluyordu. Switters dudaklarını şapırdattı. "Hımm. Bağbozumundaki en başarılı yıl. Damağım nilüfer çiçeği içindeki bir mücevher gibi, vergiden muaf yatırım gibi, Hollywood'un cep sokak haritası gibi, Lincoln'ün doktorunun köpeği gibi ya da..."

"Alelade bir şarap, siz de bunu biliyorsunuz," diye Switters'ı düzeltti Domino, ama gözlerindeki şüphe götürmez bir pırıltı onun artık etki altında kalarak kendi susuzluğunu giderme planları yapıyor olabileceğini gösteriyordu. "Peki," dedi Domino, "felsefi olarak aktif geri çekilmeye karşı çıkmasanız bile, bu sizin kişisel olarak buna uygun olduğunuz anlamına gelmiyor. Örneğin bizler burada çok düzenliyiz."

"Öyle mi? Bunda yanlış bir şey yok – düzeninizin bir başkasının düzensizliğinden üstün olduğuna inanarak kendinizi kandırmadığınız müddetçe."

"Ama, düzensizlik..."

"Çoğu kez özgürlük için ödenen bedelin ta kendisidir. Sözde düzenin tarihsel olarak sözde düzensizlikten daha fazla kurbanı olmuştur; ayrıca doğru şekilde kullanıldığı takdirde, dil insanın yaşamında ihtiyaç duyduğu tüm düzeni sağlayabilir. Dil..."

"Sizi takip edemiyorum. Dili sonraya bırakalım." Domino şaraba doğru başını salladı. "Tamam. Bir yudum alacağım." Domino Switters'ın uzattığı kadehi kabul ederek (sadece bir tane vardı), devam etti. "Demek istediğim ben –bütün rahibeler– teklifimizi kabul ederseniz, Pachomius Tarikatı vahasındaki gerekli rutin işleri sıkıcı ve kasvetli bulacağınızdan endişe duyuyoruz." Birdenbire kadehi ağzına götürüp şarabı bitirdi.

Kan kadar sahici, karnaval macunundan bir süs kadar yapay kırmızı bir damlacık Domino'nun üstdudağında Aphrodite'nin aşk çıbanı gibi parlıyordu ve Switters onu diliyle yalamak için sersemletici bir arzu duydu. *Sakin ol, oğlum.* "Haklı bir endişe," diye onayladı Switters, "biz çocuksu Amerikalıların bir nebze 'eğlenceli' dediği şeyi genel olarak bulmayı başarsam da, siz daha rafine Avrupalıların 'zevk' dediği yerde bıraktı otobüs beni."

"Bu bir yetenek," dedi Domino, iç çekerek. "Yemek salonundaki İtalyan gecelerini ve Vatikan bikinileriyle yağmurda sıçrayıp oynamayı saymazsanız –siz göçebelerinizle buradan geçtiğiniz sırada rahibelerin yaptığı şey buydu ve onların kahkahalarını duydunuz– biz rahibeler asla zevke fazla vurgu yapmayız. Neşe belki ama kesinlikle eğlence değil. Yani sizin burada bizler için yapabileceğiniz başka bir şey: kişinin nasıl hassas ve sevecen kalabileceğini, bir yandan da böylesine kirlenmiş, yıkıcı bir çağda nasıl keyfine bakabileceğini bizlere öğretmek.

"Ah, bilmiyorum..."

"Ama görüyorsunuz, yalnızca kendimizi düşünmemeliyiz, adaletsiz olmamalıyız. Siz, Bay Switters, zevki bizim Cennet'imizde de bulmalısınız yoksa burada tatmin olmayacaksınız. Bu yüzden. Fannie işte burada devreye giriyor." Şarabın geri kalanını kadehe koyup Switters'a uzattı.

Switters kaşlarını çattı. "Fannie mi?"

"Şey, evet, Fannie." Bu noktada orta yaşlı palmiye ağacı pek fazla sallanmadan Switters'ın kafasına bir hindistancevizi düşürdü. Domino, "Fannie sizinle uzun uzun düzüşmek istiyor," dedi.

Switters *vin rouge*'u* son temiz pantolonunun üzerine püskürttü. Bu yeterince utanç verici değilse de, yüzü kızardı. Yüzünün kızardığını biliyordu, çünkü pembeden kırmızıya doğru koyulaşarak kızardığını hissedebiliyordu. Bir koyunun iç çamaşırları bir kurda ne kadar uyarsa, kızarmak da Switters gibi bir adama o kadar uyuyordu. Domino Switters'ın şoke olmasına şaşırmıştı ama aynı zamanda biraz da eğlenmişti.

"Sorun nedir?" diye sordu cilveli cilveli. "Passé** bir ifade daha mı kullandım? Artık kimse 'uzun uzun düzüşmek' demiyor mu? 'Feci'den sonra o da mı gündelik dilin çöplüğüne gitti?"

"Beni gafil avladınız, hepsi bu," diye mırıldandı Switters. "Beklemiyordum böyle..."

"Ve tabii benden böyle bir konuşma beklememeniz gerek. Ben böyle meseleler hakkında düşünmekten bile hoşlanmıyorum. Bu yüzden bu konuyu çabucak geçelim." Kadehi Switters'dan aldı ve içmeden önce bir mendille sildi. "Rahibe manastırında kilisenin deyimiyle 'kendini tatmine' yüz vermek bir rahibe adayı için olağandışı değil. Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Bu teşvik edilmez, hatta cezalandırılır ama belli bir noktaya kadar olağan görülür ve hoşgörü gösterilir. Ancak Fannie ıslah olmaz biriydi. Şapelde, Komünyon ayini sırasında kendisiyle oynuyordu; günah çıkarma hücresinde mastürbasyon yaptığı için affını isterken bile aşağı yukarı sallanıyordu. Bir eliyle tespih çekerken diğer eliyle mastürbasyon yaptığı rapor edildi. O başka her bakımdan örnek alınan bir rahibe adayıydı, çalışkan ve dindardı, bu yüzden başrahibe, Fannie'nin bir Asmodeus'un, genç rahibelere şehvet aşılamak için onlara sahip olduğu söylenen bir şeytanın etkisi altında olduğuna inandı. İrlanda'da şeytan çıkaran her rahip onu Asmodeus'un etkisinden kurtarmayı denedi ve şeytan çıkarma başarısızlıkla sonuçlanınca İrlandalılar onu bir gemiye bindirip davranışının daha iyi anlaşılabileceği yer olan Fransa'da bir manastıra yolladılar. Neden pek çok insan Fransızların sekse düşkün bir soy, erotizmde dünya lideri olduklarına inanır? Neden?"

"Çünkü Tayland'a hiç gitmemişlerdir."

"Sahiden mi? Taylandlılar sekste bizden daha mı iyiler?" Switters onun ulusal gururunun bir nebze yaralandığını sezdi. "Her neyse, son olarak Fannie Pachomius Tarikatı'na katıldı, şimdi yeminlerinden

* (Fr.) Kırmızı şarap. (ç.n.)
** (Fr.) Geçmişte kalmış. (ç.n.)

kurtuldu ve şehvetten kuduruyor: Kullanılmayan başka bir ifade sanırım. Sizden hoşlanıyor. Hâlâ genç ve çekici. Böyle pezevenklik etmeyi onur kırıcı bulurum ama ikinizin de vahada kaldığınıza hoşnut olmanızı garanti altına alacak tek yol bu olabilir..."

"Eee, hemen bu konuyu kapatın. Anladığım kadarıyla, Fannie parmağıyla idare edebilir."

"Neden? Onu çekici bulmuyor musunuz?"

"Fena değil." Az kalsın Switters, "O yaşta bir kadın için," diye ekleyecekti ki böylesi bir düşüncenin hem diplomatik olmadığı hem de kendisini ele verdiği aklına geldi. Ama bunun yerine daha kötüsünü söyledi. Bunu söylemek niyetinde değildi, ciddi olduğundan emin değildi. Aslında tedbirli bir şekilde gizli tuttuğu yorumun kendisiyle çelişiyordu, en azından bütün duygusuzluğuna rağmen dürüst olan bir ifade. Kendini vantriloklaşmış gibi hissediyordu, içindeki afacan çocuk yalnızca kendisinin anlayacağı nedenlerden dolayı karnından konuşuyordu. "Sanırım, düşündüm de belki siz ve ben..."

"*O-la-la!* Yo, yo, yo. Siz ve ben mi? Bu gülünç."

"Neden? Beni çekici bulmuyor musunuz?"

"Fena değilsiniz," diyerek anında Switters'a (ya da Switters'ın gırtlağını esir almış, sorun yaratan herife) cevap verdi Domino. "Sizin yaşınızda bir adam için." Domino Switters'ın aklından geçenleri mi okumuştu? Domino'nun sesinin tonu daha da ciddileşti. "Ben bekâretimi on altı yaşımdayken kaybettim." (Switters'ın beyninden kızgın pembe mermi gibi bir Suzy imgesi vızıldayarak geçti.) "Onu geri kazanmak yıllarımı aldı. Tekrar kaybedersem, ki bu pek olası değil, bu İsa'nın yolunda bağlandığım bir adamla olacak. Bu siz olamazsınız değil mi, Bay Switters?"

"Düşünmeden ihtimalin çok düşük olduğunu söyleyebilirim. Ama tuhaf şeyler olmuştur." (*Kapa çeneni, seni küçük piç!*)

"Hayır. Benim standartlarımı karşılayabileceğinizden kuşku duyuyorum. Henüz olgunluğa erişmediniz ve huzuru bulmadınız."

Switters, "Bugünlerde olgunluk sayılan şu bunaklık öncesi durgunluktan ve huzur sayılan şu ikiyüzlü yaltakçılıktan bahsediyorsanız, ben uçuğu birine, iskorbütü diğerine tercih ederim," demek istedi. Ama ağzından çıkan şey, "Lanet olsun! Bir adamın kalbini nasıl kıracağınızı biliyorsunuz," oldu.

"Saçma. Bana ilk baktığınız an beni sevdiğinizi söylemiş olsanız bile..."

"Bunu yaptım mı?!" Switters tekrar yarı yarıya kızardı. (Switters çaresizlik içinde sayıklarken, kötü cin spor bayramı yapmış olmalıydı.)

"...ikimiz de beni sevmediğinizi biliyoruz. Bu sizin her zamanki – nasıl diyorsunuz?"

"Lafü güzaf mı?" diye yardımsever bir şekilde öneride bulundu Switters, kontrolü biraz ele alarak.

"Aynı zamanda," diye devam etti Domino, "aşk acısı kalpleri kırmaz, onları sadece olgunlaştırır. Hüsrana uğrayan kalp kendini yeniler, ete döner ve acılaşır. Keder kalbi genişletir ve kuvvetlendirir. Öte yandan ruh kemik gibi kırılabilir ve asla tam olarak kaynamaz. Aziz Pachomius Tarikatı'nda bizler her zaman güçlü ruhlar inşa etmeye çalıştık. Asla kırılmayacak olan ruhlar. Gelecekte olacak şeyler yüzünden bile."

"Nasıl şeyler?"

Domino ayağa kalktı. Ayağına tezdi ama ayağı yere sağlam basıyordu. (Belli bir yaştaki palmiye ağacı gibi mi?) "Sizin kendi ruhunuz, tüm bu lafü güzafa rağmen çok sağlam sanırım ve burada bu kadar eksik başka bir şey olamaz. Hatta belki de ona gereksinim bile var. Ama kendinizi baskı altında hissetmeyin. Siz olmadan da idare ederiz. Fannie bile. Ve lanetli, yanlış yola sapmış, İsa'yı kaybetmiş biri olarak siz aslında bize bizim size ihtiyaç duyduğumuzdan daha fazla ihtiyaç duyabilirsiniz. O zaman, kararınızı verin. Şimdi gidiyorum, siz de enine boyuna düşünün. Yalnız malzeme kamyonunun her an gelebileceği aklınızda bulunsun."

"Durun." Domino'yu bileğinden yakaladı Switters. Bir kuğunun boynunu tutmak gibi bir duyguydu.

"Evet?"

"Kamyon. Deyrü'z-Zor'dan gelen kamyon Şam'a geri dönmeyecek mi?"

"Er geç dönecek ama farklı bir güzergâhtan. Şam'a Palmyra yolundan dönüyor, yaklaşık yüz kilometre güneyimizde bir vaha kenti."

Switters biraz gönülsüzce Domino'nun kolunu bıraktı. Rahibe Domino'nun teni Switters'a göre Suzy'nin teninin her zaman olduğu kadar saf ve yasaktı, bu yüzden de Switters'ın başını döndürecek kapasitedeydi. "Hımın. Şey. Ah. Bugün ayın kaçı? Bir haziran filan değil mi? Bakın ne diyeceğim. Bir anlaşma yapalım. Sonbaharda bir adamla bir büyüyle ilgili görüşmek üzere Peru'ya gitmem lazım. O zamana kadar burada kalacağım. Bu nasıl? Eylüle kadar kalacağım, şayet büyükannemin sağlığı yerinde olursa ve şu –ne kadar?– dört ay, sizin için elimden gelenin en iyisini yapacağım ama Fannie ile ilgili söz veremiyorum. Kalacağım – ama birkaç şarta bağlı."

Domino gözlerini kısarak ifadesini sertleştirdi. Yanakları hareketli Eskimo bebeklerin oyuncak buz kulübesine benzeyen bir şeye

döndü. Domino, Switters'ın Kardinal Thiry'nin gizli belgesinin kendisine gösterilmesinde ısrar edeceğini düşünüyordu. Switters Domino'nun tam olarak bunu düşündüğünü biliyordu ve bu onu gülümsetti. Şayet bu tozlu eski belge gerçekten onların Cennet'inde bir Yılan'sa, bu kuşkusuz zamanla Switters'a kendini gösterecekti. Değilse, Switters'ın umurunda olmazdı. Switters'ın başka istekleri vardı.

"Öncelikle, Maskeli Güzel ile buluşmak istiyorum."

"*Mais oui*. Tabii ki buluşacaksınız. Söylemeye bile gerek yok."

"Ve Rahibe Pippi'nin benim için bir çift ayaklık daha yapmasını istiyorum. Daha kısa bir çift. Ayak basma takozları –bu elzem, o yüzden dikkatli dinleyin–, ayak basma takozları yerden tam olarak beş santim yukarıda olan bir çift ayaklık."

Bobby Case bunun gülünç olduğunu düşünüyordu. Gülünç. Irak musibeti, turşu fabrikasının cesur yürekli felaketi, hatta B.B.H. Kulübü'nde kaşlarını kaldırarak cafcaflı şiirler okuyan libertaryen; ajanların ajanı ve gençlerin erotik haklarının sabık cesur savunucusu Switters, şimdi bir kadınlar manastırında uşaklık yapıyor, hayatlarının sonbaharında bir grup rahibe için dünyevi kâtiplik hizmetlerini yerine getiriyordu. Gülünç.

Bobby rahibelerin kısa süre önce cüppelerinin çıkartıldığını, Suriye çölünde özel bir vahada saklandıklarını ve Maestra'nın oturma odası duvarını şereflendiren Matisse'in nü tablosuna 1943'te model olmuş başrahibeye itaat ettiklerini öğrendiğinde, durumun yeni bir özelliği ve belli bir alameti olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ama yine de çok komikti. Switters'ın artık Audubon Poe tarafından teklif edilecek olan Kosova'daki görevi kabul edemeyeceği gerçeğine rağmen Bobby gülmekten kendini alamadı. Ve Bobby Case söğüt ağaçlarındaki gugukkuşları gibi, Switters'ın küçük bir çift ayaklıkla manastır arazisinin dört bir yanında lap lap yürüyüşünü ve hoplayıp zıplayışını kuş bakışı görebilseydi, çok daha fazla gülerdi.

Yeni ayaklıkların gelmesi uzun sürmedi ve Switters'ın rica ettiği gibi boyları da uzun olmamıştı. Switters'ın –bir bebeğinki kadar pürüzsüz ve pembe olan– tabanları yerden ne eksik ne fazla ancak beş santim kadar, fark bile edilmeyecek bir yükseklikte duruyordu ve bu alçakgönüllü yükseklikten Gidişatın Çarkı'nı döndüren dingili hızla çevirirken sanki Switters yeryüzünü ve yıldızları tarıyordu, olağan ve nadir olayları denetliyordu. Beş santimlik perspektif hangi kozmik kavrayışı sağlıyordu? Switters'ın kestirebileceği kadarıyla bunun tek faydası –belki de gizemli bir şekilde havada durmaktan ziyade budalaca zıplıyordu– dolaşabildiği locasından gözlemlediğinde her şeyin ciddiyetinin biraz daha azalmış görünmesiydi. Tabii ki, bu üstadın görüşü olabilirdi. Ve Bugün Yarındır'ınki de, aynı zamanda. Benzer bir düşünce Incavare 9000'de iken Switters'ın da aklına gelmişti. Her nedense, Switters kesinlikle aydınlanmış bir varlık gibi görünmüyordu, hantal ve kaskatı olmuş bacaklarıyla vahanın gölgeli patikalarıyla müzakerede bulunuyordu. Yürüyen bir mobilya gibi yürüyordu yolda. Ya da ince bir dal boyunca seyahat eden budala bir böcek gibi.

Bu, Switters'ın yavaş olmasından değildi. Bir hafta, on günlük bir alıştırmadan sonra, Switters ayaklıklar üzerinde yürüme yarışında rahibelerin hepsini geçebilirdi. Dahası, Switters'ın hareketleri fiziksel olarak zayıf birinde bazen fark edilen tarzdan, temkinlilikten ve kendine acıma tembelliğinden yoksundu. Aksine, Switters kayıtsız bir coşkuyla, tekerlekli sandalyeden ve onun hastalıklı çağrışımlarından kurtulduğuna son derece memnun yürüyordu ayaklıklarla. Yine de, Switters ile ilgili komik olan bir şey vardı. Kaldırımdaki ızgaraya çarpan bir karga veya annesinin yüksek topuklu ayakkabılarını giyen bir oğlan çocuğu gibiydi (Domino, aslında, Switters'ın neden sadece takunya giymediğini merak ediyordu, Switters buna karşılık hayatta kalmasının ayaklarıyla toprak arasındaki uzama, havaya –oksijen, nitrojen, argon, az miktarda helyum pozitif, hidrojen, ozon, kripton, ksenon, neon, karbon monoksit ve metana– bağlı olduğunu açıkladı) ve rahibeler Switters'ı biraz eğlenmeden izleyebilecekleri noktaya asla ulaşamamışlardı. Bobby, daha iyi ya da kötü, gösteriden mahrum kalmıştı ama fark edildiği üzere Suriye'deki bütün bu olup biteni, haberdar edildiği Rahibe Fannie meselesi de dahil olmak üzere oldukça eğlenceli bulmuştu. Neşesi onu yine de Switters'a içten ve oldukça mantıklı bir tavsiye sunmaktan alıkoymadı. E-postada şöyle yazıyordu:

> Bunu kabul et ya da etme ama kanka, masumiyet seni küfün çilekleri cezbetmesi
> gibi cezbediyor. Ama şu küçük İrlandalı tespih kovboyunun teknik olarak
> bir bakire olması onun masum olduğu anlamına gelmiyor. Bana anlattıklarından
> Fannie'nin senin vasat Patpong hizmetçisi, el değmemiş kiraz ve bir milyon
> lanet Ave Maria*
> kadar masum olmadığını anlıyorum. İstersen daha az çömel, anlamına gelmiyor ama buna işaret etmesem ihmal etmiş olurum.
> Senin gerçekte istediğinin daha yaşlısı olması dikkatimi çekiyor (Senin ve benim olağan standartlarımıza
> göre Fannie Metuşelah'ın** en
> büyük kızı olduğundan değil), hem her ikisini de dokunaklı ve belalı bulduğumu söylemem
> lazım, tıpkı Hondo yakınlarındaki şu güzel teyzem bana kurabiyeler pişirdiğinde; ama onlara hanımböceklerinin rengini ve şeklini verdiğinde olduğu gibi ki bu da o
> lanet şeyleri yalnızca en alt kattaki kilerde ya da dışarıda garajın
> arkasında tek başıma yiyebileceğim anlamına geliyordu. Ee, belki kusurlu bir benzetme
> oldu. Ama sen Kaptan Case'i dinle, kaptanınız konuşuyor: Gerçekten elimde olmadan
> adı daha ziyade Fats olarak bilinen, "Blueberry Hill"i o denli acayip huşu uyandırarak ve kusursuz yorumladığı için neredeyse elli yıl başka bir
> şarkıcının bu şarkıyı tekrar söylemeye kalkışmayı kıçının yemediği Antoine'ın
> anılarını akla getiren daha yaşlı olanı yürekten arzuluyorsan, Domino her ne kadar
> tatlı bir şekilde bunu onaylasa ve mükemmel olduğuna yemin etse bile elini
> Fannie'ye sürmesen iyi olur. Çünkü Fannie ile bu işi yaparsan, Domino ile aşk
> yaşaman için herhangi bir fırsat, kebapçının açıldığını fark eden bir güvercin gibi
> pencereden uçup gidecektir. Nesnel olarak konuşmak gerekirse, ekimde gideceğin
> cangıl gürültüsüne engel olacak PÜRÜZLER'in çıkması ihtimalinin olmaması sebebiyle
> daha yaşlı (Kırk altı mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Aman, oğlum ya!) olan daha
> iyi olabilir.

---

* Selam sana ey Meryem! Katolik Kilisesi'nin başlıca dualarından biri. (ç.n.)
** Eski Ahit'in Tekvin kitabında (s. 27) 969 yıl yaşadığı belirtilen kral. (ç.n.)

Switters Bobby'nin tavsiyesine nasıl tepki gösterdi? Ee, kendi kendine şöyle dedi: *Hondo, Dallas ya da başka herhangi bir kibar mekânda güpegündüz hanımböceği kurabiyesi yerdim, Texas-Oklahoma maçında futbol sahasının iki ucundaki açık tribünde oturanların arasında da yerdim, hem bana bu konuda nutuk atmaya alışmış herhangi bir yoksul beyaz çiftçi, gelişmemiş, sıçan dudaklı atavik holiganlar bunu kesinlikle yapabilirlerdi....* Sonra, birdenbire timsah derisinden valizinin gizli bölmesinde o denli ihtiyatla gizlediği Broadway şov melodileri albümü aklına geldi ve kabadayılığı utançtan ezilip büzülmeye dönüştü.

O akşam, yemek salonunda bilgisayarını kurdu ve CD'yi yemek boyunca çaldı. Bu, kişisel suçluluğunu çok az yatıştırabildi: Onlar orta yaşlı Fransız rahibelerdi ne de olsa, bir grup testosteron değildiler ve üstelik bu konserden esaslı bir şekilde zevk almışlardı, Yabani Kısrak Sally kahve içerken rock'n'roll'u tercih ettiğinden bahsetmiş olsa bile.

Son romantik şarkı bittikten sonra, Switters Fannie'nin nasırlı küçük elini tuttu, onu kendi odasına götürdü, elbiselerini çıkardı ve birleşik yük vagonu gelmeden önce rayların üzerine onunla beraber uzandı.

Neden mi?

Çünkü *Kismet* müzikalinin "Stranger in Paradise" (Cennetteki Yabancı) şarkısı kendini hep... şehvani hissetmesine neden oluyordu.

Çünkü Rahibe Domino'ya karşı "yürekten bir arzu" duyduğuna inanmayı reddediyordu.

Çünkü mantıklı bir tavsiyeye uyacak türden bir adam değildi.

Çünkü o Switters'dı.

Ertesi sabah kahvaltı saatini uyuyarak geçirdiği için esneyerek ve pis kokarak ana binada tahsis ettikleri büroya vardığında bilgisayar ekranına bantlanmış bir not buldu. Not Switters'ı Maskeli Güzel ile derhal bir toplantıya çağırıyordu.

Switters neredeyse iki hafta önce başrahibe ile tanıştırılmış, Domino onun yaşadığı daireye giderken Switters'a eşlik etmişti ve o zamandan beri Maskeli Güzel'i sadece gelip geçerken şöyle bir görmüştü. O ilk karşılaşma hatırlanmaya değerdi yine de.

Maskeli Güzel'in dairesi küçüktü, Switters'ın kendi odasının iki katından daha büyük değildi ve az eşyayla ama zengin bir şekilde döşenmişti; yani odada sadece küçük bir masa, hasır dipli bir sandalye, ahşap bir kanepe, bir şifoniyer ve ahşap şamdanlarla çevrelenmiş

bir köşe mabedi, ama ayaklar altında fevkalade zengin halılar vardı, kanepenin (görünen o ki yatak olarak ikiye katlanıp açılabiliyordu) üzerinde canlı renkleri olan minderler vardı ve Doğu'ya özgü bir haremden hayal edildiği gibi (ya da gerçekten Fas'ı ziyaret eden) Matisse tarafından çalınabilirdi ve hem pencere hem de kapıları süsleyen püsküllü perdeler öylesine ağır işlenmişti ki en iriyarı devenin sırtını zorlayabilir ve en huysuz ev kedisinin pençelerine bile karşı koyabilirdi. Mumlar titrerken ve yoğun bir duman bulutu uzamdaki her molekülü yağlı parfümlerle yüklemiş görünüyorken sırtı Switters'a dönük olan Maskeli Güzel pencerelerden birinin önünde durmuş, işlemeli perdenin dar kısmından dışarıya bakıyordu.

Uzun, dik duran bedeni yavaşça dönüp, Switters ile yüz yüze geldiğinde, Switters onun peçe taktığını gördü. Bir Bedevi aile reisi kadın (böyle bir şey vardı) ya da önemsiz bir paşanın karısı tarafından kabul edildiği (böyle bir kabul törenine izin veriliyorsa eğer) gibi bir duyguya kapıldı. Mabet üzerinde çarmıha gerilmiş İsa resminin asılı bulunması ve orta kısma egemen olan Meryem imgesine rağmen dairedeki atmosfer kesinlikle Roma'dan ziyade Doğu Akdeniz'e özgüydü. Berkeley'de öğrendiği ilk şiir olan "*L'Invitation au Voyage*"ın "O kehribar kokulu dinginlikte" ve "Doğulu ihtişamın asılı olduğu duvarlar" gibi mısraları geldi aklına ve tanıştırılmayı beklerken, şiirin mısraları Fransızca olarak dökülüverdi ağzından: "*Là, tout n'est qu'ordre et beauté/ Luxe, calme et volupté.*"

Domino ve Maskeli Güzel bakıştılar. Her ikisinin gözleri de gülümser görünüyordu. Dairede Domino çay yaparken başrahibe Switters'a çocuksu bir sesle sedirde yanına oturmasını söyledi. Sonra, lafa girişte aşırıya kaçmadan, hâlâ peçeli halde, Switters ile *beauté** hakkında bir diyaloğa girişti. Switters ona, Amerika'daki sosyopolitik budalaların, 1980'lerin sonunda güzelliğin pragmatik açıdan toplumsal uygulamasının söz konusu olmadığından tutun da, güzellik standartlarına göre çirkin olanlara biraz haksızlık olduğu görüşüne kadar değişik gerekçelerle güzelliği doğrayıp köpeklere attıklarını söyledi.

Başrahibe güzelliğin gerçekten faydasız olduğunun doğru olup olmadığını sordu, ki Switters buna şevkle, "*Mais oui!*" diye cevap verdi. Güzelliğin en büyük amacının her zaman amaçsızlık olduğunu, onun topluma olan faydasının tam da faydasızlığında yattığını, işlevsizliğinin bizi bağlamdan, özellikle siyasi ve iktisadi bağlamdan kepçeyle çıkarma gücüne yardım ettiğini ve yaşamlarımızın başka hiçbir alanında, ruhsal alanda bile, elverişli deneyimler sağlamadığını ilan etti. Switters bizi havai ve pahalı eğlencelerden kurtarmak için güzel

* (Fr.) Güzellik. (ç.n.)

olanı sanattan, mimariden, giyim kuşamdan ve dilden uzaklaştıran o hödükleri, bizi psikolojik ve ticari açıdan gelgitin etkilerinden kurtarmak için Ay'ı havaya uçurmayı teklif eden bilim adamlarına benzetiyordu.

Başrahibe *sans lune** bir dünyanın gerçekten daha yoksul bir dünya olacağı konusunda Switters ile aynı fikirdeydi –özellikle çölde ayışığı yeryüzünün çifte kavrulmuş turtasının üzerini örtüp ona lezzet katan büyülü şekerli bir karışımdı– ama şu eleştirmenler fiziksel güzelliğe ilişkin düşünce ve ideallerin, çekicilik lütfedilmiş kişilere, kendileri hiç çaba harcamadan sahte bir üstünlük duygusu verirken, en kötü ihtimalle, alımlılıktan nasibini almamışlara zulmetme, en iyi ihtimalle de, kendilerini yetersiz hissetmelerini sağlama eğiliminde olmalarından şikâyet ettiklerinde kesinlikle haklıydılar. "Evet," deyiverdi Switters İngilizce olarak, "ama ne olmuş?" Derken, tekleyen Fransızcasıyla, iki durumun da eşit derecede bencilce ve bu yüzden, eşit derecede anlamsız olduğunu iddia etti. Dahası, kendinden hoşnut güzel ve kendine acıyan, alımlılıktan nasibini almamışla ilişkili hoş olmayan bir seçim yapma zorunluluğunda olsa, her zaman ilkini tercih ederdi, çünkü güzellik bazen kendini beğenmişliği aşabilirdi ama kendine acıma çirkinliği hepten cazibesiz kılardı. Switters, göz kamaştırıcı güzelliğin plastik tacı onu takanların başına, alımlılıktan nasibini almamışların başındaki gübre halesi gibi çökse de, ikisi arasındaki farkın, genellikle herhangi bir nesnel, evrensel estetik göstergeden ziyade, sadece tarz meselesi olduğunu kabul etmeye hazırdı.

Bu şakalaşma sırasında, ki yaklaşık yarım saat sürmüştü, Domino dikkatle dinleyerek sessiz kalmıştı. Onların çay fincanlarını tekrar doldurmakla ve Switters'ın yalnızca iki kez açıkça tepki gösterdiği açıklamalarıyla meşgul oluyordu. Bir ara Switters mabetteki alçıdan Bakire'ye doğru başını sallamış, Fatima ve Lourdes gibi yerlerde sözümona Meryem tarafından ziyaret edilen kişilerin (iki durumda da sıradan genç kızların) neden tarihsel olarak her halü kârda toz toprak içindeki geri kalmış *shtetl*'den** vasat görünüşlü yeniyetme bir kız olan Meryem'in fiziksel güzelliğinden etkilenmiş olduklarını, onu film yıldızları veya tören kraliçeleriyle kıyasladıklarını merak etmişti. Başrahibe kızların doğal olarak Meryem'in kutsal ışığını tanımlamaya kalkışmak için referanslarının çerçevesinin sınırlı olabileceğini öne sürmeden önce hem Domino hem teyzesi biraz irkilmiş, birbirlerine anlamlı anlamlı göz kırpmışlardı.

---

* (Fr.) Ay'sız. (ç.n.)

** Yidiş dilinde, küçük Yahudi kasabası ya da köyü. (ç.n.)

Daha sonra Domino çay koymak için eğildiğinde, kestane rengi saçları yüzüne döküldü ve saçlarını geri atmak için sol elini zarafetle kolayca kullanması Switters'ın bizzat bu hareketin insan ırkı için, örneğin bir Wal-Mart mağazasının açılmasıyla durgun bir dış mahallede altmış yeni iş yaratılmasından çok daha kıymetli olacak, bilinçsizce sahneye konulmuş yoğun bir güzellik eylemi olduğunu bildirmesine yol açtı. Domino doğrulduğunda Switters'ın kulağının yakınında "Lanet olası aklınızı kaçırmışsınız siz," diye fısıldadı.

Kendi hesabına Maskeli Güzel kesik kesik gülmüş ve Switters'ı, kadın bedenini güzellikle özdeşleştirdiğini öne sürdüğü Matisse'le karşılaştırmıştı, o kadar ki Henri için kadın bedeni aşkın, hakikatin ve cömertliğin mükemmel bir sembolü; hem tensel hazların bahçesi hem de kutsal olanla bir bağlantıydı (duadan da çok). "Tapılmak kadının koltuklarını kabartır sanırım ama bu kadınların sırtlarında taşıyacakları korkunç bir yüktür." Yine kesik kesik güldü. "Henri ihtiyar bir sersemdi ve dikkat etmezseniz sizin de sonunuz aynı olacak." Güldü. "Ama Domino haklıydı. Siz *ilginç* bir sersemsiniz."

Artık Matisse konusu açıldığına göre, Switters *Mavi Nü 1943* tablosunun etrafında geçen olaylarla ilgili her şeyi başrahibeye sormak istiyordu. Fasılasız bunu yapacakken ayağa kalkan ev sahibesi ziyaretin sona erdiğini belirtiyordu sanki. Switters ayağa kalktığında onunla yüz yüze geldi. Ayaklıkları ayağında olmasaydı, Switters'dan sadece birkaç santim daha kısa olurdu ve Switters onun apartman topuk türünden ayakkabı giyip giymediğini görmek için ayaklarına bakar buldu kendini. Hayır giymiyordu. Bakışlarını onun sandaletlerinden çekince başrahibenin peçesini gevşettiğini gördü keyifle. Her şeye hazırlıklı olduğunu düşünmüştü ama yanılıyordu.

Yetmişlik yüzün, peçe düştüğünde, neredeyse yeğenininki kadar toparlak olduğu ortaya çıktı ama çifte gerdandan eser yoktu. Kocaman zarif kulaklar, kenarları içten ve sabırsız, şehvetli bir ağız; Domino'nunkinden daha uzun ve kemikli olan ama kusursuzlukta ondan geri kalmayan bir burun; gri, yeşil ve kahverenginin aynı tuhaf karışımında gözler, ama Domino'nun gözyuvarları örneğin, elmas tozlu napalm, amfetaminli ateşböcekleri ya da sıcak jalapeño ginseng spritzer* benzetmelerine davetiye çıkarırken, artık peçenin ardında tecrit edilmeyen Maskeli Güzel'inkiler sulu kül içinde soğuyan akik renkli lav külü gibi, donuklaşan şeffaf balmumu gibi görünüyorlardı. Sık, dalgalı, fil renginde saçları olan başrahibenin teni pembe renkte ve gençti, aslında derisi öylesine pürüzsüzdü ki en hatırlanmaya değer niteliği olabilirdi – başka bir şey olmasaydı.

* Şarap ve soda ile yapılan bir tür soğuk içecek. (ç.n.)

Diğer şey –"Tanrım, zamanında muhteşem güzel olmalı!" diye bağırma dürtüsünü kısa kestirecek olan şey– bir siğildi. Burnunun üzerinde. Burnunun ucuna yakın bir yerde. Ama sıradan, bildiğiniz siğiller gibi değil. Onunki tek bir siğil, siğiller arasında bir siğil, siğillik tacındaki çürümüş yakut renginde bir siğil, kötü imparatoriçe, büyük cadı, siğil dünyasının trajik divasıydı.

Neredeyse bir on sentin daire çapına yakın, kırmızımsı aşıboyası tonunda, dokusu süngerimsi görünen, hatları düzgün olmayan, bir hamburger beneği, takodan dökülmüş olabilecek nadir bulunur sığır kıyması parçasından başka bir şeye benzemiyordu. Sabit durduğunda bile siğil bir soreksin küçük kalbi gibi titriyor, ham uranyum üzerinde büyüyen bir mantar bölünme alıştırması yapıyormuş gibi ışık saçıyordu sanki. Aynı anda hem tüylü hem de şişti, ezilmiş ağaççileği gibi, bir çimdik kuru enfiye gibi, üzerine yaralı bir bülbülün kanı damlayan bir öbek yosun ya da mum alevine tutulmuş, bu yüzden de Switters'ın gözlerinin önünde büyüyor gibi görünen patlamış bir havai fişeğin kalın ucu gibiydi.

Yumrunun gerçekten şaşırtıcı olan özelliği ise ne büyüklüğü ne de rengiydi, ne kenarda olması ne de dokusuydu, hemen fark edilmese de, iki sıra halinde olmasıydı: İkincisi, daha küçük olan siğil ilkinin üzerinde, onun sırtında duruyordu, kurşunkalemin tepesindeki kambur silgi ya da süngerden küçük bir pagoda gibi.

Switters ne söyleyeceğini bilmiyordu. Pek az kişi bu durumda ne söyleyeceğini bilebilirdi. Domino Switters'a daha sonra teyzesinin peçe takma nedeninin bu olduğunu söyledi ve aynı zamanda teyzenin kendisi de, "Siğil Tanrıdan bir armağan," diyerek sessizliği bozmuştu.

"Emin misiniz?" diye sordu Switters.

"Kesinlikle. Amcam Kardinal Thiry benim seksi görünüşüm yüzünden bana huzur vermiyordu. Gittiğim her yerde, erkekler, papazlar da dahil, bana bakıyorlar veya laf atıyorlardı. Hatta rahibe adayları, diğer rahibeler beni şehvetle süzüyorlardı. Güzelliğim başkalarının dikkatini dağıtıyordu, benim içinse bir külfetti. Başımı tıraş ettim ve bol elbiseler giydim ama pek fark etmedi. Bu yüzden kadiri mutlağa eğer onun işlerini yapmamı istiyorsa bana beni cazibesiz yapacak bir leke, fiziksel bir kusur bahşetmesi, böylece diğerlerinin benim görünüşümden ziyade yalnızca eylemlerimden etkilenmeleri için dua etmeye başladım. Yalvardım da yalvardım, çoğu kez tek başıma uzaklarda, Cezayir çölünde; ve –*voilà*– bir sabah burnumun üzerinde petekli lekeyle uyandım. Dua ettikçe –Leydi Macbeth'in taban tabana zıddıydım– leke daha da göz kamaştırıyordu ama vazgeçmeyecektim; ve düşüncesiz bir açgözlülükle, belli ki çok ileri

gitmişim. Siğilimin de siğili çıktı. Ne için dua ettiğimize dikkat etmemiz gerek. İhtiyarlayınca, Tanrının beni her dem bir model olarak tasarlayıp tasarlamadığını merak eder oldum. Bana güzellik armağan etti –sizin düşüncenize göre dünyayı daha hoş bir yer yapacak olan şey– ama ben kabul etmeyip başka bir armağan ile değiştirdim, bu organik benek herhangi bir maskeden daha etkili. Günümüzde, çoğu kez maske takıyorum ve rüzgârda Tanrının kahkahasını duyduğumu hayal ediyorum."

"Kozmetik cerrahi denen bir şey var," diye zekice bir öneride bulundu Switters.

Maskeli Güzel başını iki yana salladı. Siğil, jelatinden tüylü bir tıpa gibi onunla sallandı. "İlahi bir armağanı hor gördüm, diğerini hor göremem."

Domino onun yanından ayrıldıktan sonra, "Zavallı teyzeciğim. Bay Switters, duanın neler yapabildiğini görüyor musunuz?" dedi. Domino Switters'ı günlerce şamanın lanetini kaldırmak için onunla beraber dua etmeye zorlamıştı.

"Aynen. Bu lanet kaldırılırsa, yerine daha kötü bir şey getirilebilir."

"Ah, ama sizin derdiniz Tanrıdan bir armağan değil. Şeytan tarafından zorla verilmiş."

Switters sırıtmıştı. "Ben bu kadar emin olamıyorum," dedi, Domino ona yetişebilsin diye ayaklıklarıyla kısa adımlar atarak ve Switters uzaklardan bir yerden psişik bir yeşillik hışırtısı duyduğunu düşündü.

Bütün bunlar iki hafta önce olmuştu. Şimdi, Fannie ile oynadığı gürültülü oyun nedeniyle farklı bir anlam taşıyacak gibi görünen bir buluşma için Switters iki kez maskelenmiş güzelin ikinci kez huzuruna çıkacağı dairesinin kapısını tıklatıyordu.

Switters peçesini takmış olan (siğil Switters'da patolojik bir etki bırakmıştı) Maskeli Güzel'i yalnız bulduğu için ferahlamıştı ve başrahibenin dairesi bir kez daha tütsüyle bulutlanmıştı: Switters adamakıllı bir banyo yapamayacak kadar geç uyanmıştı ve Cupido'nun tuzlu klorları deniztarağından pantolon gibi Switters'a yapışmıştı. Ayaklıklarından sıçrayıp kanepenin üzerine oturmuştu ki Domino parlak gözleri dans ederek, yanakları alev alev içeri girdi. İkisi, yeğen ve teyze, yüzleri Switters'a dönük –elbette ki çay olamayacaktı– uzun pamuklu cüppeleriyle ayakta duruyorlardı. Switters en aptalca sırıtışını takındı ama etkisinin düşük olduğunu sezdi.

"Geçen gece ne oldu?" diye sordu başrahibe ansızın.

"Geçen gece mi? Ne mi oldu?" Masumiyet tuvalet kâğıdı olsaydı Godzilla Switters'ın gülümsemesiyle poposunu silebilirdi. "Niye ki, ah, akşam yemeğinde biraz müzik dinleme cüretini gösterdim. Umarım, bu boş yere herhangi birinin sindirimini etkilememiştir, ya da..."

"Fannie ile."

"Ah, Fannie ile." Omuz silkti. "Her zamanki şey."

Domino ne Matisse'in, ne rakibi Picasso'nun, ne Modigliani'nin ne de Andrew Wyeth'in bir kadında yakalayabildikleri güzel bir şekilde yarı ciddi yarı komik hareketle gözlerini yuvarladı. "Belki sizin için her zamanki şey. Peki Fannie nasıl buldu?"

Switters yardım ya da ilham arıyormuşçasına odaya bir göz attı. Mabedinde sessiz ve hareketsiz duran *shiksa*'ya* benzeyen Meryem ikisini de sunmuyordu. "Neden Fannie'ye sormuyorsunuz?" dedi sonunda, biraz meydan okuyarak. Bütün bunlar ne demek oluyordu?

"Soramayız," diye cevapladı Domino, Switters'ın tepkisini başrahibeye tercüme ettikten sonra. "Gitti."

"Gitti mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu sabah çok erken saatlerde Suriyeli bir arazi ölçme ekibi uğradı. Makul bir saatte kalkmış olsaydınız görebilirdiniz. Onların sizin peşinize düşmüş polisler olmalarından korktuk ama sadece su varillerini doldurmak istediler. Giderlerken Fannie de onlarla gitti."

Switters kaşlarını çattı. "Gönüllü olarak mı?"

"Öyle görünüyordu. Eşyalarını aldı."

"Not bırakmamış mı?"

"*Rien*,"** dedi Maskeli Güzel.

"Hiçbir şey bırakmamış," dedi Domino.

"Eee, umutlarım suya düştü," dedi Switters.

Sonraki yarım saat şimdiye kadar yaşadığı en rahatsız edici zaman dilimiydi. İran-Irak sınırı boyunca uzanan mayın tarlalarında olmaya özlem duyuyordu. Switters önceki gecenin faaliyetlerinin mahiyetini düşünerek mümkün olduğunca hassas bir şekilde hatta durum ve *élan**** izin verdiğince ağdalı şiirsel konuşmalara başvurarak, kendi bakış açısından Rahibe Fannie'nin bunu nasıl bulmuş olabileceğine dair kadınlara genel bir açıklama yapmaya çalıştı.

Swittters Fannie'nin tırnaklayan, çığlık atan, ısıran, medeniyet kisvesini Eros'un pençelerinin istemsiz olarak parçaladığı şu yatak

---

* Yahudi olmayan kız. (ç.n.)

** (Fr.) Hiçbir şey. (ç.n.)

*** (Fr.) Coşku. (ç.n.)

odası ağlayan hayaletlerinden* biri olacağını ummuştu. Fannie'nin yanardağının faaliyete geçmekte uyuşuk kalması ve dalgalanmanın yaratacağı hiçbir tektonik levha deviniminin ölçülebilir bir patlamaya neden olmaması Switters'ı şaşırtmıştı. Fannie ilk seferde yüzünü buruşturmuş ve azıcık inlemişti, çünkü Switters ne kadar nazik olsa da onun canını yakmıştı. İkinci sefer, Fannie daha rahattı, üçüncü seferdeyse, şafağın ilk ışığıyla, gerçekten aldığı hazla birkaç kez kumru gibi ötmüştü. Ama çoğu kez sessiz, ilgili, meraklı, neredeyse çalışkan bir katılımcı olmuştu, yeterince istekliydi ama duygularını hiç açığa vurmamıştı.

Ama şimdi Fannie'nin kirişi kırması, Switters'ın, otuz dört yaşında bekâretini kaybetmesinin kız için ters bir etki yaratıp yaratmadığını, büyük bir hayal kırıklığı yaşayıp yaşamadığını merak etmesine ve bunun kendi hatası olmasından (ki maalesef öyle olabilirdi), Asmodeus'unun teşvikiyle, Fannie'nin uzun vadeli beklentilerini daha iyi karşılayabilecek adam veya adamlar aramaya gitmesinden şüphelenmesine neden olmuştu. Ya da, kendine daha iyimser bir gözle bakacak olursa, bunun Fannie için dayanılmaz bir şahanelikte olması gerektiğini, bu yüzden dili tutulmuş, tamamen huşu içinde dışarı çıkmış ve sonra kıyaslamalar yapabileceği farklı partnerleri örnek olarak denemek için kaçmış olabileceğini düşünüyordu. (Nedense bu daha az mümkün görünüyordu.) Diğer yandan, deneyim –iyi, kötü ya da orta karar– ruhu ezen bir suç, Fannie'yi Katolik öğretiye bağlı böylesi beklenmedik bir çığın altına gömmüş ve onu bir koşu İrlanda'ya, memleketine bir Ortodoks rahibe manastırından laik bir rahibe yamağı olarak sığınma talep etmeye göndermişti.

"*Je ne comprends pas.*" Switters omuz silkti. "Anlamıyorum." Gerçekten anlamamıştı ve gelecek aylarda öfkeden kuduracaktı çünkü Fannie ne geri döndü ne de herhangi bir haber gönderdi.

Switters'ın dar karyolasını neredeyse yıkarak işini görmesini bütünüyle anlatmasından sonra bile işin tuhaf tarafı, Domino içini çekmiş, sempatik bir şekilde gülümsemişti ve Fannie'nin göçünün, ona bir zarar gelmediği sürece belki de en iyisi olduğunu söylemişti. Maskeli Güzel kendi namına bu konu üzerine başka herhangi bir şey söylemedi ama bunun yerine Switters'a ona bilgisayar kullanmayı öğretip öğretemeyeceğini sordu.

Switters Bobby Case'e e-posta gönderdi. *Yarın sabahtan itibaren, Matisse'in mavi nüsü tam bu klavyenin yanında benimle oturuyor olacak.*

---

* İrlanda halk inanışına göre bir ailece görülür veya duyulursa içlerinden birinin öleceğine delalet eden ağlayan kadın hayaleti. (ç.n.)

Mükemmel, diye cevapladı Bobby Case, *bir dahaki sefere de "Whistler'ın Annesi"* ile çorap örersin artık.*

Bu doğru, sanırım: Akraba olmadığım yaşlı kadınlara hürmet etmeyi öğreniyorum. Ama Whistler'ın Annesi'ni tırnak içine almana gerek yok. Bahsettiğin tablonun gerçek adı, "Gri ve Siyah Düzenleme."

Beni düzelttiğin için teşekkürler. Sen gerçek bir arkadaşsın. Kibar suarelerden birinde kendimi kahrolası bir aptal durumuna düşürebilirdim.

Switters, "Keşke," dedi öğrencisine, "eylül sonunda buradan ayrılırken bu vampiri yanıma almak zorunda olmasaydım."

Maskeli Güzel bunu anlayışla karşıladığını söyledi, ama Tanrının eninde sonunda Pachomius Tarikatı mensuplarına kendilerine ait bir bilgisayar vereceğine inanmak için nedenleri vardı.

Doğru, diye düşündü Switters. *Tanrı Sol Glissant adı altında dolaşıyor.* Yüksek sesle, bunun aynı şey olmayacağını, rahibelerin vahada telefon hattı olmadığı için uydu özellikleri olan bir servis sağlayıcıya gereksinimleri olacağını ve bir tane edinirlerse çevrimiçi kaldıkları süre için aylık ücretle internete bağlanabileceklerini açıkladı. Yaşlı başrahibe Switters'a onun servis sağlayıcısının kim olduğunu sordu, Switters'ın, "CIA," diye yanıtladığını duyunca şaşırdı. Başrahibe, Switters'ın bu teşkilatla ilişkisini kestiğini düşünmüştü. Switters resmi olarak öyle olduğunu ama hâlâ şirkette arkadaşlarının bulunduğunu, Switters'ın internet bağlantısının devam etmesi için gerekeni yapan zeki melek çocuklar olduğunu açıkladı.

"Yapacağınız bu araştırmanın –ve Langley arama motoru var olanlar içinde en iyisidir– hepsinin masrafı CIA tarafından ödenecek. Hayır, hayır, sorun değil. Diktatörlere rüşvet vermediği ve sağ kanat darbelerini finanse etmediği zamanlarda bile, şirketin döşeğinin altına zula ettiği öyle çok parası var ki geceleyin şişkinlik yüzünden uyuyamıyor. CIA, anayasamızın özellikle gerektirdiği şekilde hesapları Kongre'ye bildirmez, bu en başından hükümetin yasal olmayan kolu olduğu anlamına geliyor. Yani, hırsızlık yapıyor olsak bile, haydutlardan çalıyoruz."

"Bunun yaptığımız şeyi daha erdemli kıldığına emin değilim."

"Belki de değildir ama kesinlikle daha eğlenceli kılıyor." Bu noktada dersin nasıl gittiğini ve Switters'ın Fransızcasının görev için yeterli olup olmadığını görmek için uğramış olan Domino hafifçe

* Amerikalı ressam James Abbott McNeill Whistler.

güldü. Switters da karşılık olarak Domino'ya sırıttı ve Langley'nin onun çevrimiçi kalmasına ses çıkarmayıp böylece onun faaliyetlerinin, en azından elektronik olarak ifade ettiklerinin hesaplarını tutabilmelerinin büyük bir olasılık olduğunu ikisine de söylemeyi ihmal etti.

Switters, Maskeli Güzel'i bilgisayarın onun sonsuz sabrını zorlayabileceği, çünkü makine zamandan tasarruf eden bir araç olarak geliştirilmiş olsa da, çoğu kez telefonla aramaktan ya da fiziksel olarak kalkıp kütüphaneyi ziyaret etmekten daha bile çok zaman harcattığı konusunda uyarmaya devam etti. "Ziyaret etmek isteyeceğiniz bazı web siteleri öyle çok istek alıyor olacak ki dünyada kalan son kemik için kendi sırasının gelmesini bekleyen Meksika köpeği gibi sıraya girmek zorunda kalacaksınız. Internetin özünde bir sorunu yok, sadece çok fazla insan onu kullanıyor. Çok fazla insan yolları kullanıyor, enerji kullanıyor, parkları, ağaçları, plajları, inekleri, lağımları ve uçakları kullanıyor, zevk sahibi olma ve doğum kontrolü dışında her şeyden yararlanıyorlar, ama sanırım bu ikisi aynı şey olabilir. Yani, Amerikalı yetmişliklerin ebeveynlerini incelediniz mi? Geometrik ilerlemeyi düşünüp dehşetten titrediniz mi? Bir çiftin hazdan azade bir test tüpünün yuvarlanıp tüm gen havuzunu mahvedebileceğini?

Fransız kadınların ikisi de "Iowa'daki küçük mucizeye" aşina değildi. ama Switters'ın iyi bildiği gibi nüfus fazlası ve sayısız kötü sonuç onların ilgilendikleri en önemli şeydi, bu yüzden Switters'ın gösterişli fakat anlamsız kısa konuşması iyi tepki toplamıştı. Yine de Switters, Maskeli Güzel'in internette ziyaret edeceği sitelerin ya doğrudan aile meseleleriyle ilgili ya da bu meselelerle ilgilenenler için ara sıra forum yapan sitelerle sınırlı olacağı tahmininde yanılıyordu. Başrahibe, onun yardımıyla, böyle siteleri zaman zaman ziyaret edecekti ama Pachomius Tarikatı başrahibesinin araştırmalarının asıl odağının bütünüyle farklı bir konu üzerine olduğu ortaya çıktı. Tesadüfen belki de, önceki yıl Switters'ın bir nebze dikkatini vermiş olduğu bir konuydu bu.

Haziran. Temmuz. Ağustos. Eylül. Kuzey yarımkürede yaz ayları – ki doğal olarak ve aslında kesin olarak Suriye çölü de dahil. Güneş bir habeşmaymununun kıçı kadar kırmızıydı. Her sabah amansızca yükseliyordu, merdivene tırmanan kötü niyetli bir habeşmaymunu gibi, yerde kalanlara kaba bir gösteriyi reva görerek.

Testere gibi kesen sıcak ve rüzgârın kamçıladığı kumun vızıltısıyla, arazideki hava bir grup demir testeresi gibiydi. Duvarların iç

tarafında pek çok gölge havuzu serinlikten uzak olsa da yaşamı tahammül edilebilir kılıyordu. Meyve ağaçları fırsat buldukça silkinip sıcağı üzerlerinden atmaya çalışıyorlarmış gibi titriyorlardı ya da kendi gölgelerinin altına uzanmak ister gibi hafifçe eğiliyorlardı. Sonra, büyük fırının kapısından kumlu bir inatçılıkla sürüklenip gelen bir sonraki kükürt meltemine kadar her şey aynı durgunluğa dönüyordu. Soda ve tuzun acımasız çabalarını iyi bilen bir fırındı ama mayanın kabartan neşesine hiç de aşina değildi.

Vahada tempo yavaştı ve yaz vızıldayarak oyalanan bir haydut gibi görünüyordu, genel olarak zamanın hızlandığına inanan insanlardan olan Switters'a bile. Fannie yüzünden kötürüm olan karyolasında uyku tutmadığında *Finnegans Wake*'in tuhaf paragrafını okuyordu ya da ara sıra Bobby ya da Maestra ile yazışıyordu, bu kuş uçmaz kervan geçmez yeri paylaştığı sekiz dindar parya ile farklı özel yollarla ve en uyuşuk yollarla etkileşimde bulunuyordu.

Çoğu eski rahibe söz konusu olunca etkileşim oldukça asgari düzeydeydi. Basit akşam yemeklerinde iki iptidai ahşap masadan birinde ya da diğerinde onlara katılıyordu; "İtalyan geceleri"nin seyrekliğinden yakınıyordu, haftada üç kez, "müzik geceleri"ne önayak oluyordu, bu da salıları, perşembeleri ve cumartesileri (pazar günleri rahibeler oruç tutuyordu, Switters ise gizlice bahçeye süzülüp üzüm bağında salatalık yemek zorunda kalıyordu) donanımını yemek odasına sürükleyip, yemek süresince sınırlı koleksiyonundan bir CD çalması anlamına geliyordu. Söylemeye gerek bile yok, böyle durumlarda şarabın su gibi akmasını dilerdi ("Bayram yapalım!" diye bağırırdı ya da "Bırakalım güzel anlar geçip gitsin!" diye) ama yalnızca cumartesileri şarap servis ettirmeyi başarmıştı. Cumartesi "blues gecesi" oldu, kadınlar iki Big Mama Thornton kaydını tercih etseler de, Switters perşembeleri kadınlara (kayıtsız kaldıkları) Mekons, (kesinlikle sevmedikleri) Frank Zappa ya da Laurie Anderson (şaşırdılar ama ilgilerini çekiyordu) dinletiyordu; salıları ise sakladığı utancına dair ufak bir emare eksik olmaksızın (hemen hemen herkesin sevdiği) Broadway şov melodilerini çalıyordu.

Kendini eğlence müdürü tayin eden Switters, onları oyuncak tekneler yapmaya ve bu tekneleri sulama yalaklarında yarıştırmaya dahil etmeye çalıştı ama Pachomius Tarikatı mensupları Sanatçı Kızlar değildi. Sadece Pippi heves ya da eğilim gösteriyordu. Ama Maria Deux'nün Switters'ı aptal çıtasını *Kutsanmış Küçük Bakire* olarak vaftiz ettiği için herkesin önünde azarlamasından sonra yarış programı hemen tavsamıştı.

Pippi'nin eğiliminden bahsetmişken, kendisini kalmaya davet ederken "evin etrafında bir adam", bir Bay Tamir Et olacağına inananları hayal kırıklığına uğratan Switters Pippi'nin manastırın elinden her iş gelen kişisi olarak üstlendiği role asla meydan okumamıştı ama Switters'ın ciddi beceri eksikliği Pippi'yi rahatsız etmiyordu. Marangozluk ve basit mekanik işlerde ufak tefek becerileriyle gurur duyan Pippi nüfuz alanını koruyordu. Ama Maria'lar dehşete düşmüşlerdi ve Bob bir keresinde Fannie'nin kaçıp gittiğine şaşmamak gerektiğini mırıldanmıştı. Herkes Bob'un neyi kastettiğini anlayamamıştı.

Bob keçi çobanlığı ve tavuk bakıcısı olarak Fannie'nin görevlerini üstlenmişti, ki bu Maria Une'ün mutfakta bir personelini eksiltmişti. ZuZu haftada bir kez Switters'ın odasını paspaslıyordu ve Suriye yazında Switters'ın susuz kalmaması için su testilerini ve banyo yapmak için kullandığı su kovalarını ya o ya da Yabani Kısrak Sally getiriyordu. Switters şapele gitmemeyi seçtiği için aslında yemeklerde daha çok altı küçük rahibeyi görüyordu ama tabii ki, ayaklıklarının üzerinde bürosuna girip çıkarken çeşitli işlerle uğraştıklarını görüyordu. Uysal, saygılı, çalışkan dış görünüşleri altında Switters delişmenliğe, hemen hemen kontrollü bir isteriye gizli bir eğilim sezmeye başlıyordu ama sonradan doğruluğu ortaya çıktığı üzere bunun kendisiyle bir ilgisi olmadığı sonucuna varmıştı.

Switters'ın kişisel bakım ve din alanlarındaki eksikliklerine rağmen, rahibeler genel olarak onun aralarında bulunmasına kızgın görünmüyorlardı, onu aslında eğlenceli olmasa da eee, yeni bir şey olarak görüyorlardı. En azından, onlardaki kökleşmiş erkeklik korkusunu daha da artırmıyordu. (Onları vahşi güç veya hissiz cinsellikle hiçbir zaman tehdit etmeyecek tek erkek figür, yumuşak ve mesafeli İsa ile evlenmeye götüren böylesi bir korku değil miydi?) Maskeli Güzel bir keresinde Switters'dan onların *monstre sacré*'si* olarak bahsetmiş, kendi aralarında Switters'a evcil hayvan olarak bu ad konmuştu. Yabani Kısrak Sally, bildiği kadarıyla Switters'ın ne canavar ne de kutsal olduğunu söylemeye cüret etmişti, Switters'ın ses tonu ve tavrını kusursuzca taklit eden Domino sırıtmış ve "Ben bundan o kadar emin değilim," demişti.

Domino için, Switters'ın onunla olan ilişkisi Fannie meselesinden sonra değişmişti ama bu hafif bir değişimdi. Fannie kaçıp gitmeseydi, Bobby'nin öngördüğü gibi olaylar daha da karışabilirdi, Domino'nun tavrında hissedilir derecede kıskançlık ya da hor görme olabilirdi. Sanki Domino Switters'dan öyle hassas bir kıvamda uzak duruyordu

* (Fr.) Kutsal canavar. (ç.n.)

ki Switters zaman zaman bunu sadece kendisinin hayal ettiğinden şüpheleniyordu. Domino katiyen düşmanca davranmıyordu. Öte yandan, katiyen kulağının arkasında çiçeklerle Switters'ın kapısında belirmiyordu.

Switters'ın ihtisas döneminin ilk ayında Domino onun için birazcık dua etmişti. Birkaç kez Switters'a onunla dua etmesi için dil dökmüştü. Dua düetleri sırasında Switters içten ve saygılıydı ama aynı zamanda fark edilir derecede huzursuzdu. Haziranın sonuna gelindiğinde, Domino'nun Sicilya Katolik kaynaklarından rica ettiği şeytan çıkarma direktifleri e-posta yoluyla ulaşmıştı. Bütün gün oruç tuttuktan sonra peş peşe üç pazar akşamı, Domino belirtilen sayıda mumu yerleştirip yakmış, ellerini belirtilen şekilde Switters'ın başına koymuş ve belirtilen sihirli sözleri söylemişti. Etkileyici küçük törenlerdi (Switters'ın en sevdiği kısım Domino'nun Switters'ın başını elleri arasına aldığı zamandı), ama sonuna gelindiğinde Switters sonuçlarını denemeyi reddedince, sonuçsuz kalması kaçınılmaz oldu. Allah biliyor ya Switters onu memnun etmek istiyordu, neredeyse büyünün ortadan kalkmasını istediği kadar, ama titreyen ayak parmağını yere doğru uzatır uzatmaz felakete yakalanmış R. Potney Smithe'in imgesi beynine hücum etmiş, çabucak, özür dileyerek ayağını yerden geri çekmesine yol açmıştı. Hüsrana uğrayan, ama anlayışlı davranan Domino daha sonraki şeytan çıkarma törenlerini iptal etmiş, kısa bir süre sonra dua oturumlarını da kesmişti. Bundan sonra Switters onu daha az gördü.

Switters'ın yazı çoğu kez Maskeli Güzel ile beraber geçti. Başrahibe her sabah sıcaktan pişerlerken kendilerini çay ve palmiye yaprağı yelpazeleriyle serinlettikleri ve Switters'ın Fransızcada akıcılığını belli bir seviyede geri kazandığı, ikisinin yavaş yavaş belli bir seviyede peçenin altındaki maske konusunda rahatlığa ulaştıkları küçük bürosunda saatler boyunca Switters'a katılıyordu. Çayından bir yudum almak için her seferinde peçesini kaldırması öylesine büyük bir dertti ki bir hafta sonra yüzünü açmak için Switters'ın iznini istemişti. Tabii ki, Switters bunun sorun olmadığı konusunda onu temin etmişti, ama "sorun yok" derken siğilin onun dikkatini dağıtmakta âciz kaldığını, siğilin farkına varmadığını ya da gerçekten buna alışmış olduğunu kastetse, yalan söylemiş olurdu. Her salı akşamı yemek salonunda *My Fair Lady* müzikalinden "Yüzüne Alıştım" şarkısı yankılandığında, Switters elinde olmadan, *Şayet Maskeli Güzel Henry Higgins konserinin bütün biletlerini satın alsaydı, Higgins bu şarkıyı farklı bir ezgiyle söylüyor olacaktı*, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Başrahibenin bütün diğer açılardan, ileri yaştaki birinin olmayı umut edeceği kadar güzel olduğu göz önünde bulundurulursa, Tanrının küçük armağanının görmezden gelinebileceği düşünebilirdi. Siğil görmezden gelinemezdi. O siğil *monstre sacré*, sihirli bir böcekti. Switters onu Asyalı bir azizin üçüncü gözüyle kıyaslamaya çalıştı ama siğil körsıçan kadar kör, iki kat daha çirkindi. Hem iğrenç hem de etkili olduğundan, bir seri katilin dehşet verici karizmasıyla yüklüydü. Damla damla üst üste yığılmış kırmızılığıyla saplantılı-zorlanımlı bir kişiliğin süslediği bir kızıl damgaydı.* Ve fazlasıyla canlıydı.

Yine de, ikisi de bu angaryayla kaçınılmaz olarak barışmışlardı. Switters siğilin onun huzurunu kaçırmasına izin vermeyi reddediyordu, rahibe ise Switters huzursuz olabilir mi diye derin derin düşünmeyi reddediyordu. Böylece, hedeflerine doğru ilerliyorlardı.

"Bu küçük piç, sivil nüfusun bilmediği güneş pilleriyle çalışıyor. Siz alışılmış masaüstü kişisel bilgisayarınızı aldığınızda –ve keşke şimdi bir tane olsaydı, çünkü onun üzerinde size öğretmek daha kolay olurdu– güneş ışığı olduğu sırada ya jeneratörü çalıştırmak ya da doğru akımı seçerseniz pillerini hemen hemen her akşam şarj etmek zorunda kalacaksınız. Her durumda daha fazla fosil yakıtı yakacak maalesef. Dinozorlar sohbet odaları gelişebilsin diye öldüler."

Maskeli Güzel başını salladı. Siber-uzaydan tam olarak hoşlanmamıştı, portakal sosundan hoşlanmayan ördek gibi. Switters bunu rahibenin yaşından çok, geçmişine bağladı. Maestra'ya baksanıza, yani. Haftalar gittikçe kuraklaşarak geçerken, başrahibe bilgisayarı nasıl açıp kapatacağından biraz daha fazlasını öğrenmişti. Tek sorun hiç yazı yazamamasıydı. İletilecek uzunca bir e-posta olduğunda Switters stenograf işlevi görüyordu, dikte ettirdiklerini doğrudan klavye üzerinde yazıyordu. Birkaç şey Switters'ı çok fazla bunalarak içindeki afacanı ortaya çıkarmaktan alıkoyuyordu: Birincisi, sekreterliğini yaptığı kişinin Matisse'in mavi nüsü olduğunun farkında olması; ikincisi ise, Langley ne zaman Switters'ın adresinden Katolik Kilisesi'yle ilgili reformları haykırdığı veya küresel doğum kontrolünü savunduğu bir resmi yazının yolunu kesip yakalasa Mayflower Cabot Fitzgerald'ın çelik gibi yüzündeki ifadeyi hayal ederken duyduğu haz. Peki ya, ha-ha, şu şeytan çıkarma direktifleri?

---

* Eskiden zina yapan bir kadının göğsünde taşımaya mecbur olduğu kızıl renkli A harfi. (ç.n.)

Ancak, kısa süre sonra, e-postaya giderek daha az, internette araştırmaya ise giderek daha fazla zaman harcıyorlardı sanki. Araştırmalarının konusu ise Meryem diye de bilinen, Miriam diye de bilinen, Maria diye de bilinen, Marian diye de bilinen Tanrının Kutsanmış Kutsal Bakire Annesi, kulağa inanılmaz gelse de, üç buçuk kilo ağırlığında bir oğlan çocuk doğurduktan sonra bile bekâretinin bozulmadan sapsağlam kaldığı iddia edilen efsanevi Yahudi kadındı.

Domino daha önceki konuşmalarından birinde, Pachomius Tarikatı mensuplarının yoğun şekilde dinleriyle olan ilişkilerini yeniden tanımladıklarını açıklamıştı: İsa ile, Meryem ile ve Tanrı ile. Switters artık Maskeli Güzel ile çalıştığı için şimdilik esas olarak Meryem üzerine odaklandıklarını açıkça görüyordu. Kutsal Kitap'ta Meryem'den on iki defadan fazla bahsedilmediği, bu atıfların çoğu da rastgele olduğu için ve kilisenin varlığının ilk dört yüz yılında ona çok az dikkat edildiği ya da hiç dikkat edilmediği için birinin Meryem'in yeniden değerlendirilmesi üzerine dayandıracağı herhangi bir malzeme nispeten yeni olacaktı. Bu böylesi bir malzemenin az bulunur olduğu anlamına gelmiyordu. Ah, hayır. Meryem ile ilgili yeterince –yirminci yüzyılın sonlarında şaşırtıcı derecede çok miktarda–, Beytlehem Golgota&Santa Fe Demiryolu'ndaki her yük vagonunu dolduracak kadar şey yazılmıştı. Eğer malzemenin bir yönü başrahibeyi başka her şeyden daha fazla ilgilendiriyorduysa da, bu sırrı açık etmedi.

Araştırma ağır ilerliyordu. Hem taşınabilirliği hem de hükümet güvenliği nedeniyle, küçük gelişmiş bilgisayarın bir yazıcısı yoktu. Switters çoğu İngilizce veya İtalyanca olan verileri ekrandan yüksek sesle okuyor –okurken çoğu kez tercüme etmeye çabalıyordu– ve Maskeli Güzel Switters'ın okuduklarını el yazısıyla Fransızca yazıyordu. Öğleden sonra siestalarını takiben o ve Domino el yazısı "çıktılarını" gözden geçiriyorlardı ve haftada birkaç akşam tüm rahibeler ele geçen bilgiler hakkında grup tartışmaları için toplanıyorlardı. O tartışmalara dahil edilmek Switters'ın hoşuna giderdi, salt entelektüel karbüratöründen pis yapışkan maddeyi atmak ve muhakemeli bujilerini temiz tutmak için. B.B.H. Kulübü'nün üzerinden uzun, çok uzun zaman geçmişti ama eee, tamamen bilinçli adamı yeni koşullara uyabilen adamdı.

Meryem ile ilgili malzeme, Bakire'nin modern zamanlarda bir ya da daha fazla sözde görünmesiyle ilgili olunca, ki giderek daha fazla bu konuyla ilgili oluyordu, Switters konuşmalara katılmaya özellikle

hevesleniyordu. İyi kötü, önceden Fatima'nın elektronik yolunda yürümüştü ve katkıda bulunacağı bir şey olabilirdi. (Suzy'nin ona ödevinin kopyasını bile göndermediğini hatırlayınca sözümona haşin, insanı hipnotize eden yeşil gözlerine acının ince parlak cilasını çekti ki o da kuru havada buharlaştı. Switters Suzy'yi suçlayamazdı. Suzy'nin kuşağı yalancılığı affedemiyordu ve bunu yapmakta haklıydılar. Yazık ki, o kuşak şirketleşmiş Amerika'nın –o çılgınca sevdiği filmler, TV şovları ve dergiler yoluyla– kendisine günde yüz defa çok mutlu bir şekilde yalan söylediğinin farkında değildi ama bu ayrı bir konu.) Yine yazık ki, o gelecekteki diyaloglara katılım için davet yok gibi görünüyordu. Ya onlara özel olmasından ya da Switters'ın mahremiyetini düşündüklerinden toplantılarının kapıları Switters'a kapalıydı.

Derken, ağustosun yakıcı sonunda bir gece geç vakit, Bedevilerin çoktan ölmüş mutlu hayaletleri (çünkü hayatta fiziksel olarak bağlanmama bilgeliğine sahip olan göçebeler ölüme alışılmadık ölçüde sarsıntısız bir geçişin tadını çıkarıyorlardı ve dünyanın en mutlu hayaletleriydiler) kumlu çöl rüzgârlarından geçerken, Switters önemli sonuçları olacak beklenmedik ve tuhaf bir söylem içinde buldu kendini.

Switters kapı çanının sesini duyduğunda gece yarısını epey geçiyordu. Çanın çalışı onu kırmızı sosun önemli bir rol oynadığı bir rüyadan uyandırdı. (Bir seferde çok fazla salatalığı kıtır kıtır yediği, çok nohut çiğnediği için olabilir miydi?) İlk dört ya da beş çan sesinden sonra Switters tetikteydi; sonraki dört ya da beş çınlamadan sonra, ayaklıkları üzerindeydi. Günün kavuruculuğu gece vakti hava akımını kolaylaştırsın diye aralık bırakmış olduğu kapının yanına dikildi. Arazinin dışından gelen erkek seslerini takiben, arazinin içinden gelen kadın seslerinin ardından çan çınlaması devam etti. Erkek sesleri öfkeli geliyordu, kadın sesleriyse korkmuş. Switters timsah valizinin fermuarını açtı. *Bay Beretta! Yataktan çık!*

Pantolonunu giyemeden otomatik bir silah patladı. Switters yıldırım hızıyla kapıdan çıkıp, üzerinde boxer donu, ay ışığının aydınlattığı patikada ayaklıklarıyla süratle koştu. Üzerinde ördek yavrularının olduğu don.

Atardamarlarında kandan daha parlak bir şey şarkı söylüyordu. Omurgasından yukarı doğru bir marşın yükselen notaları gibi yükseliyordu, ciğerlerini temizliyor, kaslarına sataşarak onları harekete geçiriyordu. Aslında o can suyu değildi: Can suyu olacak kadar saf

değildi. Daha çok, epey eski, geçmişe yönelik ilkel adrenalindi, dövüş ya da kaç mutfağının birbirine karıştığı beynin sürüngen evi. Ama içinde can suyu damlaları vardı. Başka bir şey söyleseydi, yalan söylemiş olurdu.

Pek fazla gidemeden Domino ile karşılaştı. Domino Switters'ı çağırmak için onun odasına koşuyordu. "Kapının," dedi nefes nefese, "açılmasını talep ediyorlar."

"Evet, duyabiliyorum. Fransızcaları berbat olsa da." Sürat koşusuna kaldığı yerden devam etti. "Sizin İngilizcenizin de pek iyi olmadığını söylemek zorundayım."

"Switters!..." Domino ona yetişmeye çalışıyordu.

"Sorun değil, canım. Sadece heyecanlandığınız için öyle oldu."

Domino Switters'a zırdeliymiş gibi baktı. "Durum ciddi!" diye bağırdı.

"Ah, evet," diye onayladı Switters. Domino Switters'ın sesinin tonunda alaycılık olduğuna ya da en azından şaka yaptığına yemin edebilirdi.

O sırada, kapıya varmışlardı. Maskeli Güzel hariç bütün rahibeler orada toplanmışlardı. Birkaçı dua ettiklerini belli edecek şekilde kollarını kavuşturmuştu ama sakin ve kendilerine hâkimdiler. Kalın balçık duvarın öte yanındaki adamlar bozuk bir Fransızcayla bağırıyorlardı. Büyük Batılı Şeytan'ın cariyelerinin saygısızlık ettiği vahanın Yüce Allahın kutsal bir bahçesi olduğunu söylüyorlardı. "Ah, evet," diye mırıldandı Switters gene. Bu sefer sesi bıkıp usandığını ima ediyordu. Adamlar tekrar tekrar, "Kâfirler!" diye bağırdılar. Vahşi bir silah patlaması daha oldu. Switters mermilerin şimdilik havaya sıkıldığını fark etmiş olsa da kadınlara bağırarak saklanmalarını söyledi.

"Sarhoşlar," diye fısıldadı Switters'ın yanına çömelmiş olan Domino.

"Evet, ama rakıdan değil. Şu ayaklıkların üzerine çıkmama yardım edin." Pippi'nin kapının yanında tuttuğu daha uzun ayaklıklara geçiş yapıyordu Switters.

"Katil İ olayı mı?" diye bir fikir öne sürdü Domino, sırıkları sabit tutarken.

Switters onaylayarak Domino'ya doğru sırıttı ve başını salladı. "Bu biraz zehirli bir bal. Adamı kör eder, çılgına çevirir."

"Dikkatli olun."

Ayaklıklara dayanıp bedenini kapıya yaslayınca elleri boşalan Switters, ızgarayı çekip açtı ve tüfeklerini doğrultup yukarı Switters'a bakmak için birkaç adım gerileyen adamlara baktı. Yalnız üç adam

vardı. Sesleri daha kalabalıklarmış gibi çıkıyordu. Ucuz hâki sivil giysiler giymiş ve başlarına bir banliyö spagetti salonundan çekilip alınmış masa örtüsü gibi görünen kırmızı-beyaz ekose başlık takmış olan (Switters Pippi'ye, "İtalyan gecemizi bastılar!" diye bağırmak istedi) adamlar kaportası göçmüş eski bir Peugeot sedan ile gelmişlerdi.

Switters onları kibar bir şekilde Arapça selamladı ve hangisinin onları daha çok şaşırttığına karar vermek güç olabilirdi, dilinin mi (uzun bir selamlamaydı ve en iyi Arapçanın olabileceği ölçüde tumturaklıydı), yoksa cinsiyetinin mi. Ay'ın, kavgada kırılmış dişlerle sivrilmiş bir sırıtmayı, bir çift h.ihe.y. [haşin, insanı hipnotize eden, yeşil] gözün pırıltısını ve en kudretli görünen tabancanın namlusunu aydınlatması –ve demir parmaklık– şaşkınlıklarına katkıda bulunmuş olmalıydı.

Oldukça sersemlemiş bir halde geçen sessizlik devresinden sonra, adamların hepsi aynı anda haykırmaya başladılar. Artık Arapça konuşuyorlardı. Biri günahkâr kadınların yuvasında ne tür bir adamın yaşayabileceğini sordu, diğeri bir yabancının ne demeye yüce Allahın dilinde konuştuğunu bilmek istedi, üçüncüsü ise Switters'a ölüme hazır olup olmadığını sordu.

İlk soruya, Switters, "*Şanslı* bir adam"; ikinciye, "Tanrının dilinin Arapça olduğunu düşünmek İsa'nın Kral James İngilizcesiyle konuştuğuna inanmak kadar aptalca ve etnosantriktir"; sonuncuya da, "Dünyadaki herkes maalesef ölüme hazırlıklıdır ama pek azı yaşama hazırlıklıdır," yanıtını verdi. Switters Arapçasının düzgünlüğüne kendi de şaştı: Kürtler ve Bedevilerle yolculuk etmek Arapçasının pasını almış olmalıydı. Saldırganlar Switters'ın yanıtları hakkında aralarında sessizce anlaşılmayacak şekilde konuşurlarken Switters kendisine bir fıkra anlatıp anlatamayacaklarını sormak için laflarını böldü.

Ricası onları dehşete düşürdü – ve düşmanlıklarını yeniden uyandırdı. "Sana bir fıkra mı anlatalım? Bunun komik bir mesele olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hey, Kuran'da Cennet'in kapılarının arkadaşlarını güldüren birine sonuna kadar açık olduğu yazılıdır." Ayet ve sureyi aktararak açıp bakmaları için onlara meydan okudu. "Sizlerin Cennet'in himayesindekilerin arasında olup olmayacağınızı merak ediyordum."

Bu adamları dehşete sürükledi. Hiç yoksa üç dört dakika, ara sıra tüfekleriyle kefiyelerini kaşıyarak hikâyenin en son ve en önemli cümlesini hatırlamaya çalışıyorlarmış gibi birbirleriyle görüştüler. Sonunda üçlünün en yaşlısı (hepsi otuz yaşın altındaydı) öne çıkıp,

"Seni güldürüp güldürememizin Cennet'le bir ilgisi yok, çünkü sen bizim arkadaşımız değilsin," diye bildirdi.

Ee, bu yeterince makuldü, Switters de onlara aynını söyledi. "Arkadaşlar siz düşündüğüm kadar kafasız değilmişsiniz." Bunun üzerine adamlar tuhaf bir şekilde memnun oldular. Derken, Switters yine ayet ve sure adı vererek, Muhammet'in papazlara karşı yasağından bahsetti, Kuran'ın açık bir şekilde her bireyin Tanrıya tekil olarak ve yalnız yaklaşması gerektiğini belirttiğinden, onlara neden modern İslamın böylesi otoriter bir ayetullahlar, imamlar ve mollalar hiyerarşisi yaratmış olduğunu sordu.

Bu sefer, birbirlerine danışmaları daha kısa sürdü. "Bahsettiğin bu yüce yetkililer," dedi sözcü, "papazlar değil, âlimler." Kendinden gayet emin, son sözü kendisinin söylediğine emin, uğraştığı kişinin Switters olduğunun farkında olmadan geriye doğru adım attı.

Switters *anlambilim* sözcüğünün Arapçasını bilmese de, düşüncesini aktardı. "Onlar köprüyü geçene kadar kendilerine âlim diyebilirler," dedi, "ama aslında, papazlar, piskoposlar ve kardinaller gibi işlev görüyorlar ve öyle yaptıklarını siz de biliyorsunuz. İnsan ile Allah arasında arabuluculuk yapıyorlar."

Bunun üzerine dördü birden bir süre şakalaştılar, çok fazla yaygara koparıp hiçbir yere varamadılar, Switters sonunda, "Dini bütün Müslümanın onun inandığına inanmayanları öldürmesinin bir görev ya da hak olduğunun Kuran'ın neresinde yazdığını gösterin bana gösterebiliyorsanız. Başka dinden olanların –ya da hiç inancı olmayanların– katlini Muhammet'in onayladığının nerede yazdığını gösterin, ben de bu kapının sürgüsünü açıp bu silahsız kadınları cesurca katletmeniz için sizi içeri alayım," diyene kadar. Hemen bir yanıt gelmeyince, Switters, "Şiddet içeren davranışları savunan Peygamber değildir, hırslı ayetullahlar ve onların kazanılmış haklarını paylaşan siyasetçilerdir," dedi.

Elbette, adamlar kutsal metinlerle Switters'ın dediklerini çürütemezlerdi, Kuran Switters'ın tarafındaydı ama adamlar İsraillilerin Filistinlileri yerlerinden ettikleri ve Hıristiyan Haçlı Seferleri'nin öldürücü mirası gibi, ikisi de genel olarak Switters'ın zerre kadar savunmadığı konulardan bahsederek onunla tartıştılar. Aslında, Switters adamların Haçlı Seferleri hakkında söyledikleri her şeyi destekledi, bundan kendisinin de iğrendiğini, tiksindiğini açıkça göstererek ama bunun onunla *ya da* onlarla bir ilgisi olmadığını iddia ederek herhangi bir suç kalıntısını üstlenmeyi reddetti. Bununla birlikte, Arapların kendisi gibi bir Batılıdan daha farklı bir zaman ve tarih anlayışları olduğunu, Kandakandero yerlilerinde

olduğu gibi geçmişleriyle ve atalarıyla farklı bir ilişkileri olduğunu anlıyordu.

Bundan sonra, tartışma biraz sakinleşti. Gece de serinlemeye başlıyordu ve yerde arkasında duran eski rahibeler ince pamuklu cüppelerinin içinde titremeye başlamışlardı. Konuşma en azından iki saat daha devam etti, bu sırada karşılıklı kültürel ilahiyat meselelerinin çoğu adil bir düzeyde tartışıldı. Sonunda, saldırganlar, bu karşılaşmadan dolayı yorgun düştüklerinden, birazcık da sersemlediklerinden gidecek gibi yaptılar. Switters emin olmak, eriyen peşmelbanın üzerini vişne çeşnisiyle örtmek için, arazinin Başkan Hafız Esad'ın, Audubon Poe'nun ve Cüce Herman'ın kişisel himayesi altında olduğunu ve sakinlerine herhangi bir zarar gelirse, kellelerin Mekke'ye kadar yuvarlanacağını bildirdi. "Herhangi bir şüpheniz varsa meseleyi o saygıdeğer beylerle konuşun. Onlara sizi Switters'ın gönderdiğini söyleyin."

Adamlar ciddi bir şekilde başlarını salladılar. Karşılıklı resmi, oldukça içten vedalaşmaları takiben, çalışması kenar mahalle limuzini kadar uzun sürerek heyecan uyandıran Peugeot'ya binip çöle daldılar.

"Ah, harika! Benim sadık yıldız gemim."

Bitmek tükenmek bilmiyor gibi gelen gayri resmi tartışma sırasında bir ara Domino sessizce Switters'ın odasına gidip tekerlekli sandalyesini getirmişti. Switters şimdi onun üzerine atlayıp oturdu. Oturur oturmaz üşümüş, bitap düşmüş, bazıları neredeyse ayakta uyuyacak halde olan rahibeler galip gelen bir kahramanmış gibi Switters'ın etrafına toplandılar. Kadınlar sıcak ülkelerden dönen öfkeli sakatları severler mi?

"*Magnifique*!"* diye bağırdı Maskeli Güzel. Başrahibe dövüş başladıktan hemen sonra kapıya gelmişti ve Cezayir'de hizmet verdiği sürede Arapçanın temeline aşinalık kazanmış olduğu için elinden geldiğince tartışmanın en önemli bölümlerini diğerlerine tercüme etmişti. Yabancıların karşısına çıkmak zorunda kalabilir diye peçesiyle gelmişti aina artık peçeyi çıkarmıştı ve peçe parmaklarının arasından sarkıyordu. Ay ışığı iki katlı siğiline çarpınca marazi teşekkülün biraz ketçapla kaplı çökeleğe benzemesine yol açıyordu. *Ketçaplı süzme peynir*, diye düşündü Switters. *Richard Nixon'ın en sevdiği yiyecek. Muhtemelen tarifini John Foster Dulles'ten almıştır. Tüüü!*

* (Fr.) Müthiş. (ç.n.)

"İslamiyeti nasıl oluyor da bu kadar iyi biliyorsunuz?" diye sordu başrahibe.

"Ah, zaman zaman Kuran'ı –ve Kutsal Kitap'ı ve Tevrat'ı– karıştırırdım," dedi Switters. "*Finnegans Wake*'i keşfetmeden önce."

Maskeli Güzel tekrar teşekkür ve tebrik ederek Switters'ın kıvırcık saçlı başını okşadı. Sonra, sorumlusu olduğu kişileri kazlarıymış gibi önüne katmasıyla, o ve diğerleri yatmaya gittiler. Ama Switters'ın arabasını itme niyetiyle Domino geride kalmıştı. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi, "ama siz çok yorulmuş olmalısınız." Switters çiçeklerle süslü bir direğin üzerindeki bir ağustosböceği gibi cırlayabileceğini iddia edince, soğuk çay içecekleri bir yer olarak Switters'ın odasına çekildiler. Bu Fannie olayından sonra Domino'nun yaz başından beri Switters'ın odasını ilk ziyaret edişiydi. Switters bir tişört ve pantolon giyerken Domino arkası dönük durdu. *Adieu*, ördek yavruları.

Switters Incavare'sine, Domino da tabureye oturduğunda (karyoladan, tıpkı üzerinde esrarengiz, sözü edilmez ayinlerin yapıldığının bilindiği bir sunakmış gibi kasıtlı olarak, ihtiyatla uzak duruluyordu), Domino kapıdaki olayın kan dökülmeden sonuçlanmasına ne kadar minnettar olduğunu söyledi. Switters kendine saygı duyan hiçbir kovboyun silahını ateşlemek için böylesi şahane bir fırsatın yanından geçip gitmesine izin vermeyeceğini, ama barışçıl bir çözümün durumla alakalı herkes için en iyisi olduğunu söyledi. "Şu kışkırtılmış yamakların muhtemelen bakmaları gereken masum çocuklar var."

Domino, "Bu onların dini," dedi suçlayıcı bir tavırla.

Switters onu düzeltti. "Bu onların dini artı *sizin* dininiz."

"Hayatlarımız tehdit edildi, siz de benim dinimin suçu paylaşması gerektiğini mi söylüyorsunuz? Biz ne yaptık?"

Switters içini çekti. "Tanrıyı sahiplenmeye kalkıştınız," dedi. "Aynı onlar gibi."

Domino'nun aklı karışmış görünüyordu. Derken başını salladı. "Tamam, sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum. Hem Müslümanlar hem de Hıristiyanlar Tanrıya giden tek yolun kendi yolları olduğunda ısrar ediyorlar, yani eğer bir taraf haklıysa, o halde diğer tarafta olanlar..."

"Hayatları rehine olarak alındığı için, rehin makbuzu olmaksızın ölümle yüz yüze bırakılıyorlar. Akıllılar. Ve unutmayın: Her hikâyede üç taraf vardır, tektanrıcılık hikâyesi de dahil."

Domino, Yahudileri ters bir şekilde reddetti, ancak Yahudiliğin Katil İ'lerinin son denklemde hesaba katılmayacağını ifade etti. Swit-

ters bu iddiaya meydan okumadan önce –ve gerçekten, tek yapmak istediği arkasına yaslanıp yorgunluğunu gidermekti– Domino *Fatima* adının ona ne ifade ettiğini sordu.

"Bakire Anne'nin 1917'de güneşi sözümona yükseltip alçalttığı, tezatların en görkemli şekilde yaşandığı Portekiz'de geri kalmış küçük bir kasaba." Her yaştan Meryem heveslisi bile bir iki şey bilmeden siber-uzay ayakçısını oynamamalıydı. "Fatima, Lourdes, Bosna; Knock, İrlanda; Tepeyac, Meksika. Meryem'in genellikle çirkin, sıkıcı, acilen turistlerin ilgi odağı olması gereken, ekonomik olarak durgun yerlerde ortaya çıkıyor gibi görünmesi ne kadar şaşırtıcı değil mi? Bir düşünürsek, bir dahaki sefere görüneceği –yeri– tahmin edebilir miyiz? Oklahoma'nın batısı, herhalde. Saskatchewan'ın orta kesimi. Balık kızartmalı piknik düzenlenecek, yeterince Katoliğin olmadığı şu yerler dışında."

Domino Switters'ın alaycılığını duymazdan gelip, "Fatima aynı zamanda Muhammet'in kızının adıydı," dedi.

"Evet, haklısınız. Peygamber'in sevgili evladı. Bu aklıma gelmemişti."

"Yani soru şu: Bunların birbiriyle bağlantısı var mı? Bu iki Fatima'nın?"

"Her şey birbiriyle bağlantılıdır. Ama bazen bağlantıları açığa çıkarmak zor olabilir." Switters çayını lıkır lıkır içti. Domino çayından bir yudum aldı. Dışarıda bir horoz öttü. Horozun sesi spastik bir yetişkinin Tarzan taklidi yapmaya çalışması gibi çıktı. "Horozların papağanlar gibi olmaması çok kötü," dedi Switters. "Bizi güne bir yığın kukuriku ile başlatmak yerine, 'Dünya insanları, gevşeyin!' gibi ilham verici şeyler söyleyerek ötmeleri için eğitebilirdik onları."

Domino yine de gülümsedi. "Ah, siz yok musunuz Switters, hayır mısınız, şer misiniz bilmiyorum."

"İkisi de değilim ama neden biri ya da diğeri olmak zorundayım? Neden bu durumda, aynı anda *hem* tektanrıcı *hem* çoktanrıcı olamıyoruz?"

"Öğğ! Çoktanrıcılık mı? *O la la!* Kafatasından kolyeleriyle, büyükbaba örümceğinkinden daha fazla olan kollarıyla ağaç gövdelerine ve şömine bacalarına saklanan tanrıların bütün o gürültücü düzensizliği. İğrenç!"

"Mebzul miktarda olabilirler, pekâlâ ama bazılarının fazlasıyla canlı olduğu gerçeğini görmezden gelerek, onları ölümsüz, mutlak gizemi olan ve asla tespit edilemeyen veya nasılsa doğru bir şekilde tanımlanamayan tek bir Tanrının çeşitli görünüşleri olarak kabul edemez miyiz?" Switters çayının kalanını lıkır lıkır içti. "Bir insan

gerçek bir dindar ise neden hem Hıristiyan *hem de* Müslüman olamasın? Veya Yahudi? Bana naif bir budalaymışım gibi bakmayın. Onların hepsi aynı çayırdan çıktılar. Kadının cinsel üstünlüğüne karşı bir tepki ve bir isyan olarak tek tanrı –bizim tanrımız– ve o-çok-büyüktür kavramını icat eden bizim İbrahim ve sinirli çoban arkadaşlarıdır – şimdi aklıma geldi, sığır çobanlarıdır.

"Er geç konuyu sekse getireceğinizi bilmeliydim."

"Evrenin cinsel eğilimiyle ilgili bir sorununuz varsa, Doğa Ana'ya danışın. Ben onun oğlan bebeklerinden birisiyim."

Horoz bir bis yaparak öttü. Derken, bir daha. Ama o ana kadar şafağın tek bir fotonu perde ipliklerinin arasından kıvranarak geçmemişti. "Şayet kadınlar Tanrı ile olan ilişkimizi şekillendirmekte etken bir rol oynamış olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi," dedi Domino. "Kilise ile İslamiyet arasında uyuşmazlık olmayabilirdi."

"Kilise ya da İslamiyet *ol*mayabilirdi," diye söze girdi Switters. "Kadınlar onlara gereksinim duymayabilirdi."

"Sanki..." Domino içini çekip omuz silkti. Bir duraklamadan sonra, "Benim bilip de sizin bilmediğiniz şeye rağmen, yenilgiyi kabul etmeye niyetim yok – ya da taraf değiştirmeye." Ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. Belli ki elbisesini kargaşa yüzünden uyandığında aceleyle üzerine geçirmişti: Switters onun iç çamaşırı giymediğini söyleyebilirdi. Meme uçları şekerci dükkânının vitrinine burunlarını bastıran afacanlar gibi pamuklu elbisesine yapışmıştı. Mum ışığında kasıklarının ana hatları bir hayalet yarımada haritası gibi belli belirsiz görünüyordu. Switters Domino'nun gitmesinin akıllıca olacağını düşünüyordu ama konuşma öyle bir noktaya varmaya başlamıştı ki Switters aslında sormak zorunda hissetmişti kendini:

"Tarafsız melekler hakkında hiçbir şey duymadınız mı?"

Tarafsız meleklerin Yehova ve Lucifer'i –yaygın olarak hitap edildikleri unvanlarını kullanırsak Tanrı ve Şeytan'ı– mahkemeye başvurmadan uzlaşmaya ikna edebildiklerini farz edelim. Uzlaşmanın şartları ne olabilir? Özellikle, dünyevi krallıklarının varlıklarını nasıl bölüşürler?

Şeytan'ın kırmızı sosu, beş kiloluk New York bifteklerini ve kovalarca soğuk şampanyayı almasına izin verirken, Tanrı somunlar, balıklar ve küçücük yüksüklerle sunulan Komünyon şarabıyla doyabilir miydi? Tanrı, Şeytan'a geceler boyu süren, sınırsız, müstehcen, Cehennem kadar ateşli "sana-doyamıyorum" düzüşmelerini verirken,

kendisi üreme amacıyla ayda iki kez sevişmeyi gerçekten kabul edebilir miydi?

Bunu düşünün. Şeytan New Orleans, Bangkok ve Fransız Rivierası'nı alırken, Tanrı Salt Lake City'yi mi alırdı? Şeytan buz hokeyini, Tanrı nalla oynanan oyunları mı? Tanrı tombalayı, Şeytan pokeri mi? Şeytan LSD'yi, Tanrı Prozac'ı mı alırdı? Tanrı Neil Simon'ı, Şeytan Oscar Wilde'ı mı alırdı?

Şeytan'ın korsan radyo istasyonları aldığını, Tanrının ise CBS gibilerle mutlu olduğunu gören var mı? Tanrının ikiz yatak, Şeytan'ın su yatağı aldığını; Tanrının Minnie Mouse, John Wayne ve Shirley Temple'ı; Şeytan'ın Betty Boop, Peter Lorre ve Mae West'i aldığını; Tanrının Billy Graham'ı, Şeytan'ın Dalai Lama'yı aldığını? Şeytan Harley motosiklet, Tanrı Honda golf arabası mı alır? Şeytan kot pantolon ve file çorap; Tanrı polyester takım elbiseler ve külotlu çorap mı alır? Şeytan elektrogitarları, Tanrı orgları; Şeytan Andy Warhol ve James Joyce'u, Tanrı, Andrew Wyeth ve James Michener'ı; Tanrı 700 Kulübü'nü, Şeytan B.B.H. Kulübü'nü; Şeytan Şark halılarını, Tanrı makine halılarını mı alır? Tanrı nakit paraya razı olup Şeytan'ın kasabayı Bay Plastik ile terk etmesine izin verir mi? Şeytan mambo, Tanrı vals mi yapar?

Yüce Tanrı bu kadar budala olabilir mi? Ya da gerçekten ilginç olan şeylerin çoğunu Şeytan'ın alıp sıvıştığını hemencecik görmez miydi? Büyük olasılıkla görürdü. Büyük olasılıkla Tanrı, "Çüş! Burada biraz dur bakalım, Lucifer. Bilardo salonlarını ve içkili danslı lokantaları ben alacağım, *sen* kilise bodrumlarını ve Erkek İzcilerin cümbüşlerini al. Değişiklik olarak sen bunlarla idare et, dostum. *Tarzımı* değiştiriyorum!" diye bağırırdı.

Bobby Case Switters'ı adına layık her tarafsız meleğin Yehova ile Lucifer'in gerçekte bir madalyonun iki yüzü gibi birbirinden ayrılamayacağı konusunda ikna ettiği için (denge, tamamlanma, kimliklerini ve varlıklarını sürdürebilmeleri için birbirlerine gereksinimleri vardı – ki meleklerden daha derin düşüncelere dalmış olanı başlangıçta bu yüzden tarafsız kalmayı seçmiş olabilirdi) Switters özel eğlencesi olan (tabii ki, durumun ve/veya suiistimal edilen gerçeğin büyüklüğünün onu başka türlü davranmaya zorladığı durumlar hariç) yukarıda gösterildiği gibi tahminlere dayalı bağırışmaları erteliyordu. Bu yüzden, Domino'ya tarafsız meleklerle ilgili bilgiyi Doğu Akdeniz folkloru ve Kitabı Mukaddes anıştırmalarında (çoğu kez aynı şey) dört bin yıldır varlığını sürdürdüğü şekliyle gerçeğe dayanan,

nispeten açıksözlü bir sunumla aktardı. Domino kuşkuluydu ama hikâyeyi derhal reddetmekten ziyade üzerinde düşünmeye ve emrinde olan kaynaklardan incelemeye razı oldu. "Bu tuhaf," dedi ve gayri ihtiyari alaycılıkla en sıcak şefkatin kusursuz karışımı olan özel gülümsemesi belirdi yüzünde. "Buna dua edeceğimi söylememin üzerinden çok geçmedi." Durakladı. Alnını öylesine kırıştırdı ki üçte birinin yok olmasına sebep oldu. "Switters, yalnız başınızayken dua etmeye eğiliminiz oldu mu hiç?"

Switters pek tereddüt etmedi. "Köpekbalığını defetme ihtiyacı hissedersem dua etmeye çalışırım. Amonyak ruhu koklama ihtiyacı hissedersem meditasyon yapmaya çalışırım. Birinin ille de öbüründen üstün olduğunu söylemiyorum –ikisi de bir tür metafizik dilenmeye indirgenebilir– ama şayet daha fazla insan amonyak ruhu koklayıp Cehennem'i yaşasaydı, hiçbir zaman köpekbalıklarından endişelenmelerine gerek olmadığını keşfederlerdi."

"Peki ya Yılanlar?"

Switters sırıttı. "Bahçedeki Yılan mı demek istiyorsunuz? Yılan iyidir, Domino. Yılan bir ipin üzerinde amonyak ruhu kokluyor."

İkisi de buna hazırlanamadan Domino Switters'ın sandalyesine yaklaştı, eğildi –sarkık göğüsleri at arabasının üzerindeki kaplumbağalar gibi sallanıyor, saçları Ay gibi, yanaklarını tutulmaya uğratmak üzere sarkıyordu– ve Switters'ın burnunun kemerine sunturlu bir öpücük kondurdu.

"Sizden hiç görülmedik bir şekilde hoşlanıyorum," diye fısıldadı Domino.

"Duygularımız karşılıklı," dedi Switters.

Sonra horozun ötüşü Domino'yu kapı dışına iteledi. Switters kumlu patikadan aşağı çıtırtılar çıkararak inen ve gözden kaybolan Domino'nun ayak seslerini dinlerken, Şeytan'ın kurnaz sesine kulak misafiri olduğunu düşündü. Ve Şeytan, bu işitsel sanrıda, "Tamam Yehova, işte sana bir öneri: Neden dünyadaki tüm bar kızlarını kanadının altına alıp bir de rahibelerle denememe izin vermiyorsun?" diyordu.

Switters'ın geçmişten kalma bilgilerinin vakayinamesinde, bastırılan terorist saldırı sonrası gündüz verilen fasıla her zaman Hıçkıran Merkep Günü olarak bilinecekti.

Bu bir alamet olabilir ya da olmayabilirdi ama gün, Switters'ın geç vakit uyandığında karyolasının yanında yanlış bir çift ayaklık bulmasıyla başladı. Domino Switters'ın sandalyesini iterek odasına

geri götürmesinden önce sırıkları onun kucağına koymuştu, o sırada ne Switters ne de Domino bunların yapay aydınlanmanın yürüyebilmesini sağlaması için tasarlamış olduğu, ısmarlama yapılmış, yerden beş santim yükseklikte olan ayaklıklar değil, Pippi'nin bulup getirdiği orijinal, uzun ayaklıklar olduğunu fark etmişti. *Ah, tabii*, diye düşündü Switters, *bu değişiklik eğlenceli olabilir*, böylece bürosuna ayaklıklarla leylek gibi yürüdü, ki bu kahvaltı etmemiş ağzını dallarından on dokuzuncu yüzyıl ayakkabı fabrikasının çıplak ampulleri gibi sarkan olgun limonlardan daha yüksekte olan incirlerin seviyesine çıkardı.

Maskeli Güzel de geç yatmıştı, bu yüzden büroya Switters'dan birkaç dakika önce gelmişti. Switters'ı yeni demlenmiş çay ve önceki gece çıkan olayla başa çıktığı için yeni övgülerle karşıladı. Sonra, şimdiden Meryem ile ilgili yeterince malzemesi olduğunu ve net'te İslamiyet hakkında bilgi araştırmasına başlamak istediğini bildirdi. İlgilendiği konu İslamiyetteki ana görüş değil, ki bu konuda epey bilgiliydi, daha ezoterik öğretilerdi.

Switters dikkatini siğilden uzak tutmaya uğraşarak başrahibeyi süzdü. "Daha fazla sorun çıkmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, hayır. En yakın köy tepelerin ardında, engebeli araziden otuz kilometre uzakta. Adamlar kolayca buraya gelmezler. Genel olarak Suriyeliler sempatik, hoş insanlar. Hıristiyanlar için sorun çıkaran yalnızca Müslüman Kardeşler ama köktendinciler her yerde aynıdır değil mi?"

"Evet, basitliğe ümitsizce can atmaları tabii ki zorluklar çıkarabilir. Kesinliğe duydukları acınası özlem ise olayları tabii ki istikrarsız hale getirebilir."

"Aforozumuzla ilgili haberin bir şekilde yayıldığını düşünüyorum ve bu bağnaz dindarlığa eğilimi olanları kışkırttı."

"Belki ama net'te gördüm, Birleşik Devletler ordusu son zamanlarda Sudan ve Afganistan'da terorist operasyonlara karşı misillemede bulunuyor. Bunun arının yuvasına çomak sokmak olduğuna emin olabilirsiniz. Bereket ziyaretçilerimiz beni Fransız sandılar."

"Hiçbir Fransızın yapmayacağı bir hata," dedi Maskeli Güzel, hem aksanı hem de dilbilgisine gönderme yaparak. "Şimdi, araştırmak istediğim şey..."

Kapının çalınmasıyla başrahibenin sözü yarım kaldı ve hemen hemen saçı kadar karmaşık bir yüz ifadesi takınmış, kapının eşiğinde dikilen Bob'a baktılar. Bob genel olarak Marx Kardeşler'den biri – belki de dördü– tarafından peydahlamış gibi görünürdü ve şimdi kaliteli çalgısında hırçın bir notaya bastıktan sonraki harpçı gibi

şaşkın bir pişmanlık; *A Night at the Opera*'da (Opera'da bir Gece) divanın kusarcasına arya söylemesini seyreden Chico gibi gözlerini yuvalarından uğratan bir inanılmazlık; en iyi fıkralarının en güzel taraflarının bilgisayar ağı sansürcüleri tarafından çıkarıldığını öğrenen Groucho gibi bir iğrenme; üç kardeş arasında sürekli sahnede olmasının kendinin kaderi olduğunu sezen Zeppo gibi hırçınlıkla karışık bir öfke görüntüleri arasında gidip geliyordu.

Bob sözlerini böldüğü için çok çok özür diledi, ama *mon Dieu,** sığırların sorumluluğunu almayı o istememişti, kendisi bir çiftçi kız değildi, keşke Fannie'nin seçtiği kişinin kollarında işleri yolunda gitmiş olsaydı da Fannie kaçıp gitmeseydi ve böyle bir krizde onun, Bob'un, ne yapması bekleniyordu vesaire vesaire. Maskeli Güzel onu şüphe gideren cık cıklamasıyla ve peçesinin dalgalanmasıyla sakinleştirdi ve sonunda Bob'a heyecanının sebebini söylettiler. Eşek hıçkırıyordu sanki. Kırk sekiz saattir hıçkırıyordu, bir saat eksik ya da fazla olabilirdi. Bob kendi hıçkırıklarında hep olduğu gibi kesileceğini düşünmeye devam etmiş, ama hıçkırıklar sürmüş, hatta belki daha da kötüleşmişti ve otlayamayan, uyuyamayan zavallı budala mahluk güçten düşüp zayıflıyordu ve bir şey yapılmazsa kesinlikle hıçkırıktan ölecekti.

Bob Maskeli Güzel'e başvurunca, Maskeli Güzel Switters'a başvurdu ve Switters Fransızcada nasıl karşılanacağını durup düşünmeden, "Dünya insanları, gevşeyin! Bir deneyeceğim," dedi.

Önce, ayaklıklarına basarak eşeğin iple bağlanmış olduğu ahırın küçük avlusuna gitti. Hayvanın spazmlarla kıvrandığı kesindi. Hıçkırık iki saniyede bir geliyordu ve diyaframının her kasılışında, sıska yan tarafları şişip iniyordu, şenlik minderi fabrikasında ürün kontrol bandında dolaşıyormuş gibi, küçük dilini öksürük, hapşırık arasında titrek bir ses çıkarmaya zorlayarak, peri tozuyla nefesi tıkanan bir peri ve ünlü bir adamın, toplumda seçkin bir yeri olan dul karısının geğirmesini bastırmaya çalışması gibi. Eşeğin gırtlağı bir anırmanın ilk çeyreğini çıkarıyor, bir aa-ii sesinde i sesleri ve a seslerinin çoğu ezilip sönükleşiyordu.

"Patolojik," diye mırıldandı Switters, manzarayı acıma ve tiksinti karışımı bir duyguyla inceleyerek. Sonra, aklını başına devşirerek, Bob'u şeker getirmesi için mutfağa gönderdi. "Maria Une'e benim..." Hayvanı inceledi. "Ona benim küçük bir çuvaldaki şekerin çoğuna ihtiyacım olduğunu söyle. Bilirsin işte: en azından bir kilo." Sonra, sorunun ne olduğunu anlamak için Pippi'yi (marazgozhanesinden oraya gelen Pippi'yi) bir kova su getirmeye gönderdi.

* (Fr.) Tanrım. (y.h.n.)

Rahibeler geri döndüğünde (Bob, değerli tatlandırıcısına ne olacağını bilmek isteyen Maria Une'ün arkasındaydı) Switters şekeri su kovasına döktü ve tırmık sapıyla karıştırdı. Çözeltiyi eşeğin seğiren burnunun altına koydu ama hayvan çözeltiyi birkaç kereden fazla yalayarak içemeyecek kadar acı çekiyordu. Beklediler. Sıpa hıçkırdı, sonra gene su içti. Tadını sevdiği belliydi ama karışımı yeterince hızlı ya da tedavi edici etkisi olacak miktarda içemiyordu. "Tamam, Bob, sen asil merkebi dizginle. Pippi, ağzına dökmeye hazırlan."

Böylece, Switters ayaklıklarını bırakıp savaşa gitmek üzere olan Don Kişot gibi eşeğin cılız sırtına bindi. "Yel değirmenleri sahneye çıksın!" diye bağırdı, eşeğin salya damlayan burnunu üstten ve alttan kavrayıp yeşilimsi sarı dişlerini kanırtarak. "Vay canına! Senin dişlerine kıyasla ben dişsel zarafet modeliyim, kovboy. Hadi, Pippi, dök. Dök!"

"*Assez*?"*

"Hayır. Daha fazla. Kovadakinin hepsini. Ama çok hızlı olmasın, zavallıyı boğmak istemezsin herhalde."

Merkep büyük bir güçle mücadele ediyordu, üzerinde olan Switters'ın rodeo soytarısına benzemesine sebep oluyordu ama nihayetinde şekerli suyun çoğunu mahlukun boğazına boşaltmayı başardılar. Maskeli Güzel Switters için ayaklıklarını tuttu ve Switters bir hayli güçlük çekerek ayaklıklara geçti. Küçük merkep artık anırıyordu, midesini doldurdukları şekerli suyun her damlasını kusabilirmiş gibi öğürerek gerçekten anırıyordu. Ama bir iki dakika içinde sanki şeytanın içinden çıkarıldığını biraz fark etmiş gibi yola geldi. İnsanlar da hıçkırığın kesildiğini fark etmişlerdi ve iyileşen hasta dibindeki şekeri yalamak için kafasını kovanın içine daldırınca onu alkışladılar.

Switters spazmlar içindeki küheylana bindiği sırada bu manzaraya denk gelen Domino da alkışa katıldı.

"*Incroyable*!"** diye bağırdı. "Hünerlerinizin sonu yok mu?" Yüzü sahte bir yaltaklanmayla parlıyordu.

Switters sırıkları sürüyerek Domino'yla yüz yüze gelmek için beceriksizce zıpladı. "Switters!" diye hırladı, sevimsiz bir alçakgönüllülükle kendini takdim ederek. "Ayakçı, kazanılan tat; Washington, Seattle'daki Redhook Bira Şirketi'nin iyi niyet elçisi olarak dolaşan kişi; ve" –selamlamak için şapkasını çıkararak, zarif bir reverans girişiminde bulundu, ayaklıkla kolayca sergilenemeyecek bir hareket– "ve büyükbaş hayvan veterineri."

* (Fr.) Yetmez mi? (ç.n.)
** (Fr.) İnanılmaz. (ç.n.)

(Bir ara, belki bu akşam yemekte, ona hıçkırığın ilacını büyükannesinin öğrettiğini itiraf edecekti. Büyükannesinin ona Bessie Smith, Muddy Waters ve Big Mama Thornton ile çocukkenki huysuzluğunu tedavi etmeyi öğretmesinden önce mi, yoksa sonra mı olduğunu hatırlayamıyordu.)

Switters ya geçip giden anın tadını çıkarma eğilimi yüzünden ya da Domino'nun gözüne daha fazla girmek maksadıyla, şövalyelere özgü bir hareketin alaycı parodisiyle şapkasını çıkardı, gösterişli bir törendeymiş gibi zaferini ona, kadınına ithaf ediyordu. Popusu eşeğe dönüktü –merkebin istediği gibi, merkebe fazlasıyla yakındı– ve tam o anda kibirli nankör mahluk arka ayaklarıyla çifte attı, toynaklarından biri hafif tozlu havaya savruldu, sağ ayaklığına denk gelen diğer çifte ise Switters'ı havaya fırlattı.

Domino Switters'ı yakalamak için ileri doğru atıldı. Ancak Switters'ın hareket hızını olduğundan düşük hesapladığı için ikisi de kendini yerde buldu, Switters Domino'nun üzerindeydi. Domino sırtüstü düşüp iki seksen uzanmıştı. Switters yüzükoyun yatıyordu, çenesinin erkeksi çıkıntısı Domino'nun burnunun sevimli küçük çıkıntısı üzerinde duruyordu. Bu engebe yüzünden gözleri aynı hizada buluşamıyordu, bu nedenle Switters nefesini düzene sokarken bir süre Domino'nun başının tam tepesindeki taşlı toprağa baktı. Switters herhangi bir kasını kımıldatmaya korkarak, "İyi misiniz?" diye sordu.

Domino, "*Oui*. Evet. *O la la!*" diyerek sinirli bir şekilde güldü. "Ayaklarınızın toprağa değmemesine çalışıyordum."

Ve başarmıştı. Spor ayakkabılarının burunları Domino'nun incik kemikleri üzerindeydi.

"Yani!" dedi Switters. "Lanete inanıyorsunuz."

Hâlâ kımıldamadan duran Switters, Domino'nun yüzünün yarısının onun yüzünün yarısı altında kızardığını hissedebiliyordu. Kendi bedeninin ağırlığı altında Domino'nun dümdüz olan ancak biraz canlılık belirtisi gösteren bedenini de hissedebiliyordu. Domino lokumdan tavşancık kadar yumuşak, aynı zamanda futon* kadar sert diye düşündü Switters. Ancak eyleminin yalnızca Switters'ın huzuru için olduğu yolunda kekelediği çoğu söz Switters'ın gırtlağının kıvrımlarında –ve onların etrafında toplanmış olan şu Pachomius Tarikatı mensuplarının kaygılı gevezeliklerinde– kayboldu.

Aşağı yukarı o sırada –on saniyeden daha fazla süre geçmemişti– Switters kaleminin canlandığını ve kırmızı mürekkebin mürekkep hokkasına hücum ettiğini fark etti. Domino'nun göbeği üzerinde

* Japon yer döşeği. (ç.n.)

duruyordu, tüylü çılbır tavasını kaynatan göbeğinin içbükey yumurta sarısının olduğu yerden uzak değildi ve bu hayati alandan ve Bask dilinde *emadibe*, bazen de *ematutu* olarak bilinen (Switters bunu kontrol edebilirdi) en sevdiği eril varış noktasından aşağı yukarı eşit uzaklıktaydı. Yakınlık ne kadar olursa olsun ve Bask dilinde *ona* her ne denirse densin Switters'ın üreme çubuğu her an gittikçe sertleşiyor, daha dikey konuma geliyordu; aslında hidrolik kriko gibi hareket ediyordu, onu Domino'nun üzerinden çekip kaldırmakla, mil üzerindeki bir plaka, kirmen üzerinde dengelenmiş bir makara gibi Domino'nun boylu boyunca uzanmış bedeninin üzerinden askıya almakla tehdit ettiğini hayal ediyordu Switters.

Domino'nun tombul yanakları vardı. İnsanın şefkatli bir annenin bebeğinin çıplak poposuna yanağını yasladığı şekilde kendi yanaklarından birini onunkilerden birine dayamak ve orada tutmak, veya bir oğlan çocuğunun burun deliklerinin ucuyla tazeliğini, misk kokulu meyvesini koklayarak soğuk, olgun bir kantalup kavununa yanağını yasladığı şekilde birazcık sürtmek istemesine yol açan türden hoş tombul yanakları vardı. Domino'nun bu türden yanakları vardı ve Switters kabul edeceği üzere o yanaklara bazen bu türden bir tepki veriyordu ama doğal olarak asla şeytana uymamıştı, ya da yazık ki onun yanaklarının Domino'nun yanaklarının birkaç santim üstünde durduğu ve aşağı doğru bir göç edip kayabilse elde edebileceği yanak yanağa olma durumunda, kabaca söylemek gerekirse havucu tavşan deliğine tehlikeli bir şekilde yaklaştırabilecek bu görülmedik fırsata rağmen, şimdi gerçekten buna teslim olamazdı.

Switters bu durumdayken Domino'nun karnının alt kısmına öylesine yayından boşalmış bir yay gibi saplanmıştı ki, kendini ellerini ve ayaklarını kullanmadan kümes üzerinde kemer oluşturan biri olarak tanımlayabilirdi. Şüphesiz, Domino çıkıntının farkındaydı –o çıkıntı hemen hemen her yerini gezmişti: Atlama sırığı üzerinde bir rahibe– ve bu farkındalık sessiz, gergin ve nefesini tutuyor gibi görünmesini açıklıyordu. Switters'ın kendi utancı yavaş yavaş paniğe dönerken, zihninde radikal bir şekilde erotik olmayan imgeler (örneğin annesinin midesini üşütmesi, ya da kanepenin bacağını beceren bir Pomeranya köpeğini) hayal ederek ampulü söndürmeye çalışma düşüncesini reddediyordu ve bunun yerine inatla ayalarını toprağa geçirip, kendini döndürüp Domino'nun üzerinden sırtüstü yere attı. Yeteneklerinin sonu yok muydu?

Sarf ettiği çabadan dolayı biraz nefesi kesilen Switters ayakları havada, haşere ilacı reklamındaki ölü bir böcek gibi görünerek Domino'nun yanında uzanıyordu. (Tabii ki ölü bir böcek ereksiyon

oyunu oynayamazdı. Yoksa oynayabilir miydi? Asılmış adamlar buna meyilli olmalarıyla meşhurdular, ölü bir böcek neden öyle olmasın? Belki de onlara "hamamböceği"* denmesinin bir sebebi vardı. İspanyol sineğini bir düşünün.)

Rahibeler Domino'nun yerden kalkmasına yardım ettiler, bunun üzerine Domino ters bir şekilde mavi çadorunu (Suriyeli kadınlar uzun pamuklu elbiselerine böyle diyorlar) silkeledi ve derhal ilgilenmesi gereken önemli işler olduğunu mırıldanarak uzaklaştı. Sonra diğerleri ayaklıklarını takıp Switters'ı kaldırmaya çabaladılar ama eski defans oyuncusunun cüssesi onlara fazla ağır geldi. Anlaşılır biçimde minnettar olan ve Switters'ın Domino'nun üzerine yuvarlanmasının altında yatan şeyin farkında olmayan Bob gayet içten bir şekilde gidip sandalyesini getirmeye gönüllü oldu. "Merci, Madam Bob" dedi Switters cılız bir sesle.

Bob'un sandalyeyle geri dönmesi yaklaşık on dakika sürdüğünden, Switters ölü böcek duruşundaki yogi gibi, yavaşça gevşeyerek, artık başına dik gelen güneşin kamp ateşinin içine yerleştirilmiş ve lazerle delinmiş bir Zümrüdüanka yumurtasını andıran titreşen ışınımlarından gözlerini koruyarak ve anormal bir şekilde havaya kaldırdığı ayaklarıyla konuşur halde orada uzandı. "Sabırlı olun, sevgili dostlarım" diye fısıldadı ayaklarına. "Lütfen. Bir ay daha, hepsi o kadar. Sonra bir koşu –mecazi anlamda tabii– lanet olası Amerika'nın güneyine gideceğiz. Şöyle ya da böyle, ayaklar, sizi özgürleştireceğim."

Sonraki birkaç hafta Domino ve Switters birbirlerine çekingen davrandılar. Aslında, bu kendileri açısından bile aşikâr olmasa da ve bunu başarmak için çok ileri gitmeseler de birbirlerini görmezden geliyorlardı. Sekiz dönümlük bir vahanın sınırları içinde münzevi hayatı sürerken, tabii ki yollarının günde birkaç kez kesişmemesi imkânsızdı, ama böylesi karşılaşmalar olduğunda gülümseyip, başlarıyla karşılıklı selam veriyor, sürekli kıpır kıpır, yerlerinde duramıyorlardı ve kafasız tavuk –şaşkınlığın totem kuşu– yanaklarında neresinin kanadığını keşfedemeden aceleyle ayrı yollara sapıyorlardı. Kaçınılmaz olarak, biri ya da diğeri gizlice dönüp arkasına bakıyordu. Bir muhbir olarak eğitilen Switters bu konuda Domino'dan daha marifetliydi.

Bu süreçte tek konuşmaları arazinin üzerinde ilahi gıdanın Scud'u, süt ve baldan başlığı olan bir füze için bir silo gibi yükselen yuvarlak

* *Cock-roach. Cock* İngilizcede penis anlamına geliyor. (ç.n.)

balçık kuleyle ilgiliydi. Switters ayaklıklarıyla kulenin dibindeki eskimiş ahşap kapının yanından geçerken, Domino ve ZuZu ellerinde kovalar, süpürgeler ve paspaslarla kapıdan dışarı çıkıyorlardı. "Ah, merhaba" dedi Domino sesinin normal çıkması için kendini zorlayarak. "Ee, kuledeki odayı nihayet temizlediğimize göre, yukarıda vakit geçirebilirsiniz."

"Neden bunu isteyecekmişim?"

"Ayaklarınızın yere değmesi yasak."

"Aynen öyle."

"Ve bir binanın zemin katı da buna dahil."

"Benim yorumuma göre."

"Evet ama peki ya yer seviyesinin üzerindeki katlar? Üçüncü ya da yirmi üçüncü kat? Orası emniyetli olmaz mıydı? Aynı bir arabanın döşemesi ya da yerden yukarıda uçan bir uçak gibi."

Switters daha o gün öğleden sonra haftalardır ilk kez Yabani Kısrak Sally'nin kendi saçından daha kısa kestiği saçını çekiştirdi. "Güzel soru. Bunu kendime defalarca sordum. Cevap ince detaylarda. Ama ben ince detayları yorumlayamam, çünkü..." Sesi canlılığını yitirdi.

"Çünkü" dedi Domino, "ince detay yok. Açık seçik detaylar da yok."

"Bu açıdan farklı bir sözleşme. Bununla beraber, çok yakın gelecekte bunun üzerine tekrar görüşme yapmayı planlıyorum."

Switters yaklaşan hareket vaktinden söz edince Domino'nun beden dilinde hafif ama fark edilebilir bir değişim oldu. Belli ki rahatlama ve üzüntü arasında bir yerlerde yakalanmıştı ve ikisini de göstermeyi istemediğinden, gitmek için izin istedi. Paspasıyla yürüyüp giderken, sözler olmaksızın en azından Switters'ın yukarı bakması gerektiği izlenimi verecek bir tarzda başıyla kulenin tepesini işaret etti.

Ah, sahi mi? Merdivenlerden ayaklıklarla çıkmak mı? Bu kesinlikle kanımı hareketli bir dolaşıma sokardı. Zihinsel olarak Domino'nun önerisinin reddi sürecinde, Switters içeriye göz atınca, kısa süre içinde orada merdiven olmadığını fark etti. Daha doğrusu bir portatif merdiven vardı: ahşap, eski (Pippi tarafından yapılmış olamayacak kadar eski), köşeleri dar ve muhtemelen altı metre yüksekliğinde. Tarihöncesi gözü pek Kızılderili yerlileri tarafından tasarlanmış gibi bir şeye benzese de, yeterince sağlam görünüyordu ve dahası, Switters büyüye göre ceza görmeden basamaklarına ayaklarını koyabileceği konusunda rahat hissediyordu kendini. Yine de, Switters portatif merdivene çıkmadı. O gün çıkmadı.

Switters korunun Kutsal Kitap zamanını çağrıştıran kurak fısıltısının içinden –tohum dolu narların sarktığı ince sürgünlü dalların yanından ve badem ağaçlarının kurbağa dilli yapraklarının altından geçerek– ağaç gölgesinin herhangi bir şekilde uzun uzun tadını çıkarma olasılığını devre dışı bırakacak bir tempoda sarsak sarsak yürüyerek büroya geri döndü. O sabah büyükannesinden aldığı e-postada, Suzy'nin Sacramento'da "başını bir parça derde soktuğu"nu, bir yıl Maestra ile birlikte yaşaması için Seattle'a gönderildiğini ve orada Helen Bush Lisesi'ne gittiğini bildiren mesajı bir kez daha okuma azmindeydi. Notta Switters'ı şaşırtan, onu tekrar okumaya iten şey, Maestra'nın Peru'ya giderken kendisine uğraması için onu cesaretlendirdiğini mi, yoksa her ne pahasına olursa olsun kapısından uzak durması konusunda uyardığını mı mesajın belirsiz niteliğinden ötürü saptayamamasıydı.

"Yani" dedi Maskeli Güzel. "İki hafta sonra aramızdan ayrılıyorsunuz."

"Aşağı yukarı" diyerek onayladı Switters. "Kesin gün malzeme kamyonunun gelmesine bağlı." Kulede Domino'ya rastlamasından sonra geçen on sekiz saat içinde bir ara yeğenle teyzenin Switters'ın onların arasında kalışının sonunun yaklaştığı gerçeğini tartışmış olduklarını hissediyordu.

Maskeli Güzel sabah rutinlerini başlatan bir ayin gibi çayları koyuyordu. Switters bilgisayarı çoktan açmış, bir gecede sözdizimsel bir yeniden düzenleme olabilecekmiş gibi ya da Switters bir gecelik dinlenmeden sonra daha önce dikkatinden kaçmış küçük ama değerli bir bilgiyi keşfedebilirmiş gibi Maestra'nın e-postasına çabucak hırsızlama bir göz atmıştı. Maskeli Güzel, her zamanki gibi tütsü ve halis sabun kokarak Switters'ın sandalyesine doğru eğilmişti; derisi ovularak temizlenmişti, çadoru bir cüppe gibi kırışıksızdı. Kadın yıkanmıştı, muhteşemdi, hakkında nadiren konuştuğu Matisse tarafından ölümsüzleştirilmişti ve çoğu kez hakkında konuştuğu ama

çoğu kez şaşkın bir ses tonuyla konuştuğu Tanrı tarafından kendisine siğil armağan edilmişti.

"Evet, malzeme kamyonu." Başrahibe içini çekti. "Şayet Yüce Tanrı hazinemizi yakında kutsamazsa o kamyon bize artık petrol getirmeyecek." Sonra omuz silkti, gülümsedi ve bu, burnunun üzerindeki mutasyona uğramış mantar başlığından daha uzak bir mesafeye konumlanmış olduğundan hayran olunası bir gülümseme olarak düşünülebilirdi. "Ah, ama sevgili Aziz Pachomius jeneratör olmadan iyi idare etmiş değil mi?" Bu yanıt beklemeyen bir soruydu ve başrahibe hem kırılgan haşmetiyle hem de küstah kusuruyla bağdaşmayan, modülasyona uğramamış o çocuksu ses tonuyla, "Her neyse, Bay Switters, umarım buradaki ikametiniz az da olsa iyi geçmiştir" diye devam etti.

Switters havasında değildi, muhtemelen *ev* diye nitelendirilebilecek, herhangi bir sınırdan uzak güneş ışığının aydınlattığı odacığındaki gugukkuşunun ötüşüyle uyandığı için yaşadığı sözsüz keyiften dolayı dili hâlâ tutuktu, bu yüzden başrahibenin arıyor gibi göründüğü –göklere çıkaran bir övgü olmasa da uygun bir açıklama– onay sözcükleri ağzından dökülemedi. Switters o akşam daha sonra uysal uysal oturamayacağı kadar şarap içince, övgü konusunda düpedüz çenesi düşecekti ama o uyuşuk anında, kulaklarını rahibenin Fransızcasına alıştırarak esnedi, gerindi ve sadece, "Kulüp Med hepsine beş basar" dedi.

Çaylarını bitirince iş konuşmaya koyuldular, ilk iş doğum kontrolü konusunda birkaç Birleşmiş Milletler dairesine e-posta göndermekti. "Aforoz edildiğim için itirazlarım bir zamanlar olduğu gibi yetke içermiyor" dedi başrahibe. "Öte yandan, artık o kadar çekinmeme gerek yok." Batılı devlet başkanlarına da e-posta göndermeye değer olup olmadığı üzerine tartıştı. "Nüfus arttıkça, artışın neden olduğu sosyal ve çevresel sorunlar giderek daha fazla tehdit oluşturdukça, liderlerimiz sanki bu soruna değinmekte daha isteksiz davranıyorlar. Çılgınca, değil mi?"

"Acaba" diye sordu Switters, "neden insanlar balina avlarına bu kadar öfkenirken sığırların katledilmesine en ufak bir itirazda bulunmuyorlar? Çünkü balinalar nadir rastlanan, zeki ve evcilleştirilmemiş hayvanlardır ama inekler sıradan, aptal ve evcilleştirilmiştir." Switters ilahi gücün, kitle iletişim araçlarının açgözlü uysallığı ve İncil'i biricik iman kaynağı olarak tanıyanların gönüllü yardımlarıyla, insanlığı yoğun biçimde sığırlaştırma; her biri feda edilebilir, munis, temel iş yeteneklerinden yoksun, fazla zeki olmayan kişilerden oluşan geniş bir türdeş tüketici sürüsü; kolayca sağılabilecek ve gerektiğinde,

suçluluk duyulmadan kesilebilecek iki ayaklı inekler üretme peşinde koşma tarzını kastediyordu herhalde. Switters böyle demek istese de başrahibe ile bu konunun üzerinde fazla durmadılar.

"*Güzelden* bahsetmediniz" dedi başrahibe.

"Efendim?"

"Güzel. Güzelliği öyle bir savunuyorsunuz ki; balinanın daha güzel olduğu için ineklerden daha fazla saygı gördüğünü iddia edeceğinizi hayal etmiştim."

"Aslında, durum öyle" dedi Switters. "Ama öyle kahrolası her yerde bulunmasalardı, inekler de güzel olarak düşünülebilirdi."

"Aşinalık hor görmeye mi yol açıyor?"

"Yetişme hor görmeye yol açıyor. Belli bir noktadan sonra. Herhangi bir türün itibarı evcilleşmeye zorlandığı ölçüde azalır ya da o tür, kendisine hileyle kabul ettirilen evcilleşmeye izin verdiği ölçüde."

Maskeli Güzel perde hışırdatan Fransız iç çekişiyle bir kez daha içini çekti ve tıklayıp göz atmaya başlamalarını önerdi. İtaatkâr bir şekilde Switters *İslam* konusunu açtı, sonra *ezoterik* inançlara tıkladı. "Bu sabah" diye açıkladı başrahibe, "piramitlere nasıl bir açıklama getirmek zorunda kaldıklarını anlamak istiyorum."

"Piramitler mi?"

"Evet."

"İslamiyet'le olan bağlantısı mı? Yani, eminim piramitler için bir web sitesi vardır ama..."

"İslamiyetle olan bağlantısı" diye ısrar etti başrahibe.

"Evet, ama bir bağlantı *olduğunu* sanmıyorum." (Her şey birbiriyle bağlantılı değil midir, Switters?)

"Piramitler Mısır'da. Mısır ise Müslüman bir ülke."

Switters kıkırdadı, birazcık tepeden bakarcasına. "Piramitlerin inşa edilmesi –ne zamandı?– yaklaşık MÖ iki bin yedi yüzlü yıllarda gerçekleşti. Muhammet bu tarihten üç bin yıl sonrasına kadar ortaya çıkmadı. Sanmıyorum ki..."

"Tıkla" diye emretti başrahibe. Switters tıkladı. Ve kendini ekranda piramitlere İslami göndermeler içeren metinleri açıp, aşağı inip yukarı çıkarken bulduğunda, günler önce ezoterik İslamın, efsanevi biçimde ataerkil ana eğilime karşıt olarak, kesinlikle kadınsı bir karakteri ve temeli olduğunu keşfettiği zamanki gibi şaşırdı.

İslami açıklamalar, anlaşılan piramitlerin inşasını Hermanos adlı Doğu Akdenizli bir krala mal ediyordu; Switters hemen bunun Yunanlıların dalavereci seyahat, sürat ve ezoterik macera tanrısı "Hermes"in; işlevi bilinmeyeni keşfetmek, maddi ve manevi serveti yerleşik düzene geri getirmek üzere hem fiziksel hem de psikolojik

sınırların ötesine yolculuk yapmak olan eski dünyanın Hızlı Gonzales'inin adının tahrif edilmiş hali olduğu sonucuna vardı. Bu sonuncu özelliği bakımından, Hermes şamanın ilk örneği, Bugün Yarındır'ın müjdecisiydi. Aynı zamanda bu müzmin gezgin ve dolandırıcı biraz seks sembolüydü ve onun kaba fallik putları sınırlara ve kavşaklara dikilmişti. (Kadınlar sıcak ülkelerden dönen öfkeli sakatları severler mi?)

Her neyse, Kral Hermanos'un eski bilgelerin vahiylerini ve sırlarını saklamak için gizemli bir mahzen, ölümlerinden sonra cesetleriyle beraber gizemli ilimleri koruyacak bir yer olarak iki özgün piramit inşa ettirdiği söyleniyordu. Yeraltındaki dehlizlere saklanan belli başlı hazineler on dört altın tableti içeriyordu, yedisine gezegenler için dualar kazınmıştı, diğer yedisine bir aşk hikâyesi yazılmış, kralın oğlu Salàmàn ile ondan çok küçük olan yeniyetme bir kız arasında geçen bahtsız bir aşk macerası anlatılmıştı. Veriler aşk hikâyesinin simgesel olabileceğini gösteriyordu; bir tür ruhani alegori ama bu malzemenin ansızın tamamıyla Switters'ın dikkatini çektiğini söylemek yanlış olmaz.

Öte yandan buldukları şeyler Maskeli Güzel'in aklını karıştırmıştı, hüsrana uğramış ve birazcık da sinirlenmişti. Switters Platon'un altın tabletlerden, sözde Hermetika Metinleri'nden nasıl haberdar olduğunu ve onları incelemek için oraya hacca gittiğini, ama hüküm süren Mısırlı hükümdar tarafından piramitlere girmesinin engellendiğini ekrandan okurken, başrahibenin yüzünün asıldığını fark edebiliyordu. (Mars'ın çok bulutlu bir kış göğüyle karşılaşması gibi siğiliyle karşılaşmıştı.) Platon daha sonra öğrencisi Aristoteles'e gizli öğretilere ulaşma görevini vasiyet etmişti ve yıllar sonra Aristoteles, piramidi ziyaret ettiğinde içeri gizlice girmek için Platon tarafından kendisine verilen harita ve şifreleri kullanıp Büyük İskender'in Mısır seferinden faydalanmıştı ama "kapılar üzerine kapatılmadan" önce tabletlerden yalnızca birini (üzerine aşk hikâyesinin bir bölümünün yazılı olduğu tableti) meydana çıkarmayı başarabilmişti. Maskeli Güzel öfkelenmişti. "*O la la*" dedi. "Şimdi, sanırım şu lanet Aristoteles'i okumak zorunda kalacağım. Ah, Aquino'lu Aziz Tommaso'nun onu İsa'dan sonra ikinci sıraya koyduğunu biliyorum ama şu çok bilmiş paganlar sadece başımı ağrıtıyor."

Sizi rahatsız eden Aristoteles değil, diye düşündü Switters. İlk kez olmasa da Switters onun ihtiyar Matisse'e âşık olup olmadığını merak ediyordu. Belki Maskeli Güzel teolojik araştırmasına mayıs-aralık aşk hikâyelerinin karışıp, hatıraların tıpasını açmasından hoşlanmıyordu. Ve/veya bu araştırmadan daha kesin sonuçlar bekliyor olabilirdi.

Her neyse, bütün o siber-uzayın vermiş olduğu piramit ve İslamda ezoterik inançları kedi bıyığı gibi yazısıyla kopya etmesi yüzünden başrahibenin şekerleme saati gecikmişti. Defterlerini, kalemlerini, çay gereçlerini ve peçesini toplarken o akşam yemeğin her zamankinden yarım saat daha geç servis edileceğini ilan etti. "Önce özel bir akşam duası edeceğiz" dedi. "Rahibe Domino'nun doğum gününü yâd etmek için. Buyrun siz de gelin."

Maestra'dan gelmiş olan e-postaya (Suzy'nin "bir parça başı dertte" miydi? Nasıl bir dert?) gizlice bir bakmak üzereyken bilgisayardan öbür tarafa dönüverdi Switters. "Bugün onun doğum günü mü? Eylülün on beşi mi? Keşke biri bana söyleseydi. Parti olacak mı?" deyiverdi.

"Hayır, hayır" diyerek onu temin etti Maskeli Güzel. "Yalnızca dua ayini. Buralarda doğum günleri yaşam armağanına şükretmek için bir fırsattır, havai zevklere teslim olmak için bir bahane değildir."

Yasaklamalardan biraz usanan Switters derin düşüncelere daldı. *Doğum günü partilerini yasaklama. Aman efendim. Bununla ilgili ufak bir şey yapmak lazım.*

Switters, o yabanıllıkta Domino'ya verecek başka bir şey düşünemediğinden, öğleden sonrasını onun için bir şiir yazmaya çabalayarak geçirdi. Sayısız yanlış girişten sonra sonunda bir tanesini tamamladı, katladı ve bu şiiri ona sunmasının gerçekten son derece ihtimal dışı olduğunu düşünerek göğüs cebine sakladı. Şiirsel çaba aslında Switters'ı öylesine kurnazca yenmişti ki, şiir bittiğinde, ayaklıkları üzerinde devasa kapıdan sıvışarak o araziden kaçıp bir saati aşkın bir süre havanın değişken, güneş ışınlarının ise güçlü olduğu, her şeyin sonsuzluk, yıldız tozu, ozon ve ara sıra esip onu neredeyse ayaklıklarından uçuracak olan akrep nefesi koktuğu eski, temiz ve açık çölde, taş ve kum üzerinde tehlikeli bir şekilde yürümek zorunda hissetmişti kendini.

Mahvolmuş sodyumlar ve sertleşmiş tuzlarla çetin bir pazarlığa girişmişken, ruhsal olarak geri adım atmayı başardı (Switters ara sıra tam bilinçliliğiyle övünüyordu) ve kendini pazarlık ederken izledi, mineral sıcağında bir seferde tek bir sıkı adım atarak Frankenstein'laşmasını izledi; sınava tabi tutulamayacak duygular beslediği bir rahibe için yazmış olduğu aptalca bir sone için endişelenmesini izledi; kendisini Maestra-Suzy ittifakını ve gizil anlamlarını (varsa şayet) yorumlamaya çalışırken izledi; Suriye'den nasıl çıkıp Amazon'a gideceği, böylece sivri kafalı bir büyücüye büyüyü kaldırması için ri-

cada bulunabileceği üzerine tahmin yürütürken izledi – ve izlerken kendi kendine, "Switters, bana kalırsa en azından çocukluk hayallerinden birini başarılı bir şekilde gerçekleştirdin" dediğini duydu. Gülmekten katıldığı bu hayal mümkün olduğunca buyurulan ve dar bir yaşamdan kaçınmaktı. Kendini gözlemlemeye olduğu kadar, kendini çözümlemeye de meraklı olsaydı, bu anlamda hedefinde aşırıya kaçıp kaçmadığını sormayı uygun görebilirdi ama her şeye rağmen hayatta olduğu için kendini çok iyi hissediyordu, aşırıya kaçma sorunu asla dikkate alınmadı.

Switters sonsuzluğun görünmeyen dişleri tarafından hafifçe çiğneniyormuş gibi sıcakta pembeleşerek, gittikçe daha da pembeleşerek, nefes nefese, bacak kasları ağrıyarak vahaya geri döndü, testideki bütün suyu kana kana içti, süngerle banyo yapmanın tadını çıkardı (bu yıkanma bakımı aşıyordu) ve sonra kestirdi. Kendine gelip dirildiğinde, kolonya sürünüp, sonunda Suriye'nin alacakaranlığında menekşe renkli ürpertinin –dumansız dumanın– içinde yola koyuldu, akşam yemeğine gidiyordu ama parti için hazırlanmıştı.

Rahibeler çoktan masaya oturmuşlardı. Switters yemek salonunun kapısına yaklaştıkça Maria Deux'nün şükran duası eden aksi sesini duyabiliyordu. Salondan içeri girmeyip arka taraftan dolaştı ve küçük bir kulübeye eklenmiş, bir çeşit kiler olarak yapılmış mutfağa geçti, ısmarlama şarapların burada depolandığını biliyordu. Kilerin kapısına asma kilit takılmıştı ki, bu Switters'ın şarapları her zaman bu şekilde mi koruduklarını merak etmesine sebep oldu, yoksa onun vahada ikamet etmesi sonucunda özel önlemler mi alınmıştı.

Sabrı olsaydı, bir iki basit aletle (bir saç tokası ya da tırnak törpüsü yeterli olurdu) ve daha kötü bir moralle kilidi kesinlikle anahtarsız açabilirdi, çünkü kusurlu el çabukluğuna rağmen Langley'deki hırsızlık dersini başarıyla tamamlamıştı. Şu anki ruh halinde, yine de bu seçeneği aceleyle reddetti, odasına geri dönerek timsah derisi kozasından Beretta'yı zorlanarak çekip çıkardı. Kilere geri dönünce silahı asma kilide doğrulttu ve şevkli küçük bir iniltiyle (bu makul bir şekilde kısılmış can suyu kategorisine konabilirdi) ateş etti, halkaları kilidi ayıracak kadar sıktı, ek olarak bir iki defa fazladan sıktı. Birdenbire küçük dönergeler ve çelik parçaları böcek isyanındaki metalik arılar gibi öfkeli bir şekilde vızlayarak dört bir yana saçıldı.

Yazık ki, kilerde altı şişecik şarap olduğu ortaya çıktı. Bu Switters'ın hatasıydı, ayda bir yapılan İtalyan gecelerinden haftada bir yapılan blues gecelerine, kutlamaların sıklaşması yüzünden depodaki şaraplar tükenmişti. "İnsan elindekiyle yetinmeli" diye felsefi bir şekilde

mırıldandı ve silahı kemerine tıkıştırıp, altılı tozlu yeşil şişeyi güçlükle bir araya toplayıp aldı, ayaklıkla yürüyen biri için yükün ağırlığı önemli olmaksızın dengesizlik yaratması yüzünden sendeleyerek yemek salonuna gitti.

Rahibeler masadan kalkmışlar eşikte bir araya toplanmışlardı, Domino sürünün lideriymiş gibi biraz daha öne çıkmıştı. Switters silahı ateşlemesinin onları korkutmuş olduğunu o zaman fark etti: Muhtemelen bir terorist saldırıya daha maruz kaldıklarını düşünmüşlerdi. "Affedersiniz" dedi Switters. "Sizi korkutmak istemezdim. Fransızlar için güzel yiyecek ve içecekler ne anlama geliyorsa Amerikalılar için de ateşli silahlar o anlama geliyor: Onlar olmaksızın adamakıllı bir kutlama yapılamaz." Kadınlara en tatlı, en aydınlık sırıtmasını bağışladı. "Anladığım kadarıyla bu akşam kutlanacak bir şeyimiz var." Sırıtmasını projektör ışığı gibi savurdu, ışığını sadece Domino'nun üzerine boca etti. "Pippi, lütfen beni bu içki âlemi yükünden kurtar – ve istersen tıpasını aç ki, şişe doğanın kıymetli oksijenlerini sağlığa faydası olsun diye içine çeksin." Neredeyse devrilecekken, Switters şişeleri kızıl kafanın eline tutuşturdu ve sonra ağır aksak bigisayarı ile disk çalarını getirmeye gitti. "Ağlaşmayın!" dedi. "Ayrılığımız katlanılabilecek kadar kısa sürecek."

Sözüne sadık kalarak, kısa sürede geri döndü ama Frank Zappa'nın atonal, çok sesli "İyi ki Doğdun" yorumu çalana kadar toplantıda onların yanına oturmadı. Kasıtlı olarak Domino'nun masasından uzak duran (Domino masada her zamanki gibi Bob, Pippi ve ZuZu ile oturuyordu) Switters Maskeli Güzel'in başkanlık ettiği –daha yaşlı olan grupla– dört kişinin yanına oturdu (ayaklarını dikkatli bir şekilde bir sandalyenin basamağına koydu), Switters'ı yatıştırmak için belki de, her masada açılmış bir şarap şişesi vardı. Diğer şişeler ortalıktan kaldırılmıştı. "İnsan elindekiyle yetinmeli" diye mırıldandı Switters diğer masadakileri de etkili hareketlerle aynını yapmaları için razı ederek, masasındaki şarabı dört bardak arasında bölüştürdü (Maria Deux şarabı karaciğeri rahatsız olduğu için geri çevirdi).

Bakışlarını sıra boyunca gezdirirken Domino'ya takılmış olan gözleri, kendi altın tahtını kirletmek istemeyen Tanrının Maskeli Güzel'in uysal burnuna koyduğu sakıza kaydığında Switters kadehini kaldırdı. Orada olan herkes nefesini tuttu. Switters'ın sadece, "Simone 'Domino' Thiry'ye! Daha nice yıllar bu kilden topu zarafetiyle aydınlatsın!" demesiyle herkes rahatladı. Domino meslektaşları tarafından kutsanırken herkes bunu onaylayan türden şeyler söyledi ve Domino'nun yüzü ziyadesiyle çekici bir şekilde kızardı.

Domino'nun şerefine kadeh kaldırıldıktan sonra Zappa'nın çarpık enstrümantal parçaları bir köşede kendi halinde çalıyor olmasına rağmen, her şey bir süreliğine sakinleşti. Yine de, şarap tükenince – saygıdeğer rahibelerin sofrada diğerlerini düşünerek az yemeleri yüzünden patlıcanlı ve beyaz peynirli börek ile kıyılmış domates ve salatalıktan yapılan salata yenip bitirilmeden çok önce şarap tamamen bitmişti– her zaman olmayan, genellikle yalnızca blues gecelerinde görülen sosyal ilişkiler canlanmıştı. Neşeli konuşmalar ve bir iki kıkırdama bile vardı.

"Meryem, ah Meryem, müşfik ziyafetin kutsanmış hanımefendisi, sonsuz mutfak zaferlerinin dâhi planlayıcısı, lüften bizlere haklı olarak ün kazanmanı sağlayan gastronomik merhametini göster yine ve her ne kadar bizler üzümleri hak etmesek de, kanmak bilmeyen susuzluğumuz bu kutlamaya bir hakaret olarak yorumlanabileceği için burada toplanıp kutlama yapan kişilerin kadehlerini tekrar doldurmalarına izin ver. Doğum günü kızı ağırlanmalı ve bu yüzden bağbozumundaki en sevilen şaraptan başka bir şey olmasa da olur." Switters diğer şarapların Maria Une'ün erzakında saklanmış olduğunu tahmin ediyordu. Önsezi doğru çıktı, çünkü Maskeli Güzel biraz tereddütle, şaşkın eski aşçıya başıyla bir onaylama işareti yaptı, bunun üzerine Maria Une ayaklarını sürüyerek tekrar mutfağa gitti ve kayıp şişelerden ikisini bulup getirdi. Şarapların tıpaları açılıp, içkiler dağıtılınca –bu sefer iki Maria da içmeyince Switters'a onların paylarını almasından başka bir şans bırakmadılar– yemek salonunu sıcak bir atmosfer kapladı. Ya da belki sadece Switters öyle hayal ediyordu.

Pippi her masada bir mum yaktı, çünkü güç kaynağını kapatma saati geçmişti. Switters cebinden şiiri çıkardı, açtı ve Pippi'nin jeneratör kulübesinden gelmesini beklerken şiiri titrek ışıkta kendi kendine okudu. Şiir, piramitlerde saklı olan ruhun ve yüreğin sırları üzerine kazınmış birkaç altın tabletle ve Mısırlı bilge bir kralın Platon'a –aseksüel aşkın ukala felsefesiyle zayıf düştüğünden– böylesi zinde bir tutkunun yükünü taşıyamayabileceği gerekçesiyle, nasıl da tabletlere konma izni vermediğiyle ilgiliydi. Buradaki gizil anlam (Switters şiirinin Berkeley'deki profesörü tarafından çözümlendiğini hayal edebiliyordu) ilahi sırların kendi tensel doğalarını kabul edip keşfedecek cesaretten yoksun olanlardan saklandığı yolundaydı. Switters içinden bir sesin, *Oldukça doğru bir tavır*, diye onayladığını duydu. *Ama Platon karşıtı propagandanın bu örneğini doğum günü hediyesi olarak Domino'nun eline tutuşturamam. O sırada aklım nerelerdeymiş?*

Switters içindeki afacan çocuğu tongaya bastırma girişiminde bulunarak, sayfanın bir ucunu en yakınında duran bir mumun ale-

vine götürdü. Kâğıt anında tutuştu ve yanan şiiri alev parmak uçlarına gelene kadar tuttu, bunun üzerine için için yanan son köşeyi ahşap masanın üzerine düşürdü. (Neyse ki Pippi zaman ayırıp da sahte İtalyan masa örtüsü benzeri şeyler dikmemişti.) Bu küçük yakma deliliği gösterisinin başlamasıyla tüm konuşmalar kesildi ve Switters endişeyle gizlice izlemelerin nesnesi olduğunu duyumsadı. Ama şiir yanarken Switters Domino'nun bu her şeyi açıklıyormuş gibi kale almayarak, "Bay Switters bir CIA ajanıdır" dediğine kulak misafiri olmuştu ve rahibelerin onun Moskova'da bir tavan arasında, Küba'da tenha bir plajda ya da Casablanca'da loş bir kafede, şifreli talimatları, ölümcül yeni bir silahın planlarını ya da kanla yazılmış gizemli tek bir sözcüğü, demokratik bir hükümeti veya boş vakitlerinde servetini Katolik yetimhanelere bağışlamış güzel bir kontes olan, çift taraflı çalışan cesur bir ajanı kurtarmak için ateşe verdiğini gözlerinin önüne getirdiklerini söyleyebilirdi; ve onlar, Pachomius rahibeleri bu imgelerin tadını çıkarıyorlardı. Onların tadını çıkarıyorlardı.

İlham alan Switters şiirin küllerini bir araya toplayıp yedi. Sonra, dudakları kara ve pul pul olmuş halde, bir kez daha şerefe demek için kadeh kaldırdı. Kadehi ne yazık ki boştu. Vaziyetini gören Maskeli Güzel neredeyse hiç içmediği kendi şarabını uzattı. Switters, Maskeli Güzel'e şükranını göstermek için gülümsedi. Kül olmuş kâğıdın dudaklarında kalan siyah karını yıkamak için büyük bir yudum aldı ve "Rahibelere! Rahibe Domino'nun doğum günü dolayısıyla bütün rahibeleri selamlarım, zira rahibeler dünyadaki en romantik insanlar" dedi.

Bu, toplantıda (Domino gözlerini biraz devirse de) çok iyi karşılanmış görünüyordu, böylece Switters açıklamada bulundu. "Her rahibe uzak bir diyardan ve zamandan bir adama âşık olur, efsanevi kocayı her şeyden çok sever ama kocası yalnızca dualarında ve rüyalarında ona gelir. Her sadık romantik idealize olmuş ötekiliği yaşar ama bunu en saf şekilde ve en az kendini düşünerek yaşayan bir rahibedir."

Bunun üzerine rahibeler Switters'ı alkışladı. Kibarlıktan ellerini hafifçe çırpıyor görünse de Domino bile el çırptı. Switters başını eğerek onları selamladı ve devam etmek üzereydi, aslında rahibeleri yardımcı görevlere getirerek daha alt kategoriye koyan kilise babalarına karşı ağır ithamlara başlamak üzereydi, onların sevgili ihtiyar Aziz Pachomius'unu aslında dindar kadınların onların yollarına çıkmasını engellemek, cinselliklerini etkisiz duruma getirmek ve ücretsiz emeklerini sömürmek için sinsice yollarla manastırlar kur-

makla suçlayacak kadar ileri gitmeye hazırlanıyordu. Bereket, masadaki üç yaşlı rahibe o sırada ayağa kalkıp, izin istediler. Maria Une varisli bacaklarını suya sokmak, Maria Deux börek karaciğerine dokunduğu için (keşke karaciğeri yerinde gizemli beyaz bir ışık topunun olduğunu kafasında canlandırabilseydi!) ve Maskeli Güzel maskeli güzellik uykusuna yatmak için.

Switters sandalyesine atlayarak onları uğurladı. "Lütfen, rahibeler, bana bir dakikanızı daha bahşedin. Yakında sizlerden ayrılıyorum ve gitmeden önce söylemek isterim ki... Hımm, bilirsiniz işte, bana sıra geldiğinde bademciklerim bir kez daha açık kırmızı renkte bir ışık tabakasıyla kaplansa, görülmemiş bir rahatlıkla ve ah, kesinlikle konuşabilirim. Maria, siz ilahi besleyiciliğin ete kemiğe bürünmüş aracı, dolabınızda iki şişe daha sakladığınızı biliyorum ve asla ikisine de göz dikecek kadar açgözlülük edememem..." O sırada, zikzaklar çizerek yürüyen ve yanakları kızaran ZuZu görünüşe bakılırsa kimse görmeden mutfaktan bulup getirdiği bir şişeden Switters'ın bardağını ağzına kadar doldurdu. "Ah, teşekkür ederim, canım! Tanrı seni kutsasın. Şimdi. Hımın. Leziz. Şimdi." Boğazını temizledi.

"Yetişkin yaşamımın büyük bir kısmını erkeklerin eşliğinde geçirdim. Evet. Ve dürüst, açık sözlü, çalışkan, içinde Tanrı korkusu olan hiç kimsenin on bir saniye bile yanlarında olmak istemeyeceği erkeklerdi bunlar: gözü dönmüş, yerinde duramayan ve çoğu kez tehlikeli erkekler; kendilerini kaybetmeden sizin bu hoş *vin rouge*'unuzu içemeyecek adamlar; asiler, hayalciler, deliler, çıkar için veya macera olsun diye askerlik yapanlar, işsiz paragözler, avare bilginler, başka ülkelerde yaşayan muhabirler, kumarbazlar, bohemler ve başarısız uluslararası spekülatörler; her zaman çok fazla ilginç şeyin olmasında ısrar eden sorumsuz adamlar – ya da başkaları, dikkat edin! Bir kitabın, yazarının bile tam olarak anlayamadığı ince ayrıntıları üzerine şevkle tartışmak için günlerce uyumayan, ama sigorta poliçesi, ipotek veya evlilik aktine yarım dakikasını ayırmayı reddeden adamlar... ee, sanırım bu tipte adamlar görmüşsünüzdür, az önce bahsettiğim böylesi adamlar ile şu geçen dört ayda keyfine vardığım erdemli kadınlarla arkadaşlık arasında kıyaslama yapmak üzere sadece altını çizmek için değindiğim adamların zavallı talihsiz popolarını kutsayın. Evet. Hımm."

Neredeyse içkisini bitirecek bir yudumdan sonra Switters tavana bakarak basit vazifelere bağlılıkları ve istikrarı aksatmadan sürdürdükleri için kadınları övmeye devam etti, ama takdirleri uzadıkça onlardan "kafalarına güneş geçmiş aforoz edilmişler", "çöl gayretkeşleri" ve "yabanıl azizeler" gibi fazla ısınmış ifadeler kullanarak bah-

setmeye başladı. Nihayet, Thomas Gray'in *Elegy Written in a Country Churchyard*'ındaki [Bir Taşra Kilisesinin Avlusunda Yazılan Ağıt] dizeler ("Çoğu çiçek açtığında gizlemek için mahcubiyetini/ Ziyan eder bir ıssızlıkta tüm sevimliliğini") kendi kendine konuşmaya başlayınca Switters Fransızcayı unutmuş olduğunu ve İngilizce gevezelik ettiğini fark etti. Birden kendi kendine "Soytarıları Takdim Et" şarkısını mırıldandığını duymuş olduğunu hayal edince, *Güzel Allahım! Bu değil!* diye düşündü. Ama şarkıyı söyleyen Switters değildi. Biri Broadway şov melodileri albümünü disk çalara koyuvermişti.

Mum alevleri akıldan çıkmayan, buruk Sondheim nakaratında titrerken (şarkının cazip gelen tarafı, sinik bir şekilde alaycı mı olduğunu, yoksa duygusal bir şekilde kendine acıma mı içerdiğini söylemenin imkânsızlığıydı), Switters yemek salonuna göz atınca dinleyicilerinin onu terk etmiş olduğunu fark etti. Yalnızca üç eski rahibe kalmıştı. Bob ve ZuZu dans ediyorlardı. Ağır bir dans. Yanak yanağa, birbirlerine epeyce sıkı sarılarak dans ediyorlardı, birinin sirk kıvırcığı saçı (nasılsa müziğe de uygun) neredeyse diğerinin, Julia Child* tarzı kısa kesilmiş saçının içine girmişti. *Ah, bakın hele,* diye düşündü Switters. *Bunun sorumlusu ben miyim, yoksa bu bir süredir devam ediyor muydu?* Yemeğin diğer tek konuğu yan masada oturan, kollarını göğsü üzerinde kavuşturmuş, Switters'ı eğlenerek, sempatik bir gülümsemeyle izleyen Domino idi.

Switters, bir an şaşkına döndü ama çabucak toparlandı. "Bir erkek zaman zaman kendini duygularına kaptırmalı" dedi, "yoksa içinin tamamen kuruması riskine girer." Domino gülümsemeye devam ederek başını salladı. Lazer Sondheim'ı okuyup bitirdi ve bir sonraki parçaya, ölümcül derecede romantik olan "Stranger in Paradise"a [Cennetteki Yabancı] geçti. Switters, mutlu bir şekilde süzülen ZuZu ve Bob'u göstererek Domino'ya dans etmek isteyip istemediğini sordu. Domino Switters'ın sayısız yeteneği olduğunu ama ayaklıklarla dans edebileceğine inanmadığını söyleyerek cevap verdi. "Masanızı buraya itin" dedi Switters ve Domino iki masayı birbirine yanaştırınca, birleşen masaların üstüne sıçradı ve Domino'ya onun da masaya çıkmasını önerdi. "Sık sık dans pisti bundan daha küçük olan Asya'daki gece kulüplerine giderdim" dedi.

Başlangıçta beceriksizce dans ettiler, Domino tedbirli bir mesafeyi koruyordu ama durumun yeniliğine alışmaya başladıkça ve kulağına gelen müzik ve damarlarındaki şarap ile bu durumu benimseyince, gevşeyip Switters'ın onu hafifçe kucaklamasına izin verdi.

* 1912-2004 yılları arasında yaşayan Amerikalı ünlü bir aşçı. (y.h.n.)

"İnanabiliyor musunuz?" diye sordu Domino. " Philadelphia'daki lise balosundan beri dans etmemiştim."

Switters büyük bir dikkatle Domino'yu kendine doğru çekerek, "Peki, öyleyse" dedi, "Stranger in Paradise" bitip arkasından *Carousel*'den "If I Loved You" [Seni Sevdiysem] başlayınca durakla-yarak, "bunu hediyeniz olarak kabul edin. İyi ki doğdunuz."

"Teşekkür ederim. Çok, çok teşekkür ederim." Domino'nun şükranı Switters'da dokunaklı bir şekilde gerçekmiş izlenimi bıraktı. "*Sizin* doğum gününüz ne zaman?"

"Geçen temmuzdaydı."

"Ama kutlamadınız?"

"Takvimi aklımda tutamayınca tamamen unutmuşum – ta ki gece yarısı bir ara aklıma gelene kadar. Sonra kalkıp dışarı, çöle çıktım ve yıldızları saymaya çalıştım. Astronomlar insan gözünün bir seferde beş bin yıldızdan daha fazlasını göremeyeceğini iddia ediyorlar ama yemin ederim ben on dokuz bin tane saydım. Küçük gezegenler ve asıl gezegenler buna dahil değil. Elbette, yanlışlıkla birkaç kara delik saymış olabilirim. Ama mükemmel bir kutlamaydı."

Domino Switters'ın elini sıktı ve Switters'a doğru büküp, sarkaçlı büyük bir saatin salınan sarkacı gibi hareket ettirdi. "Ben de doğum günümde öyle yapmak isterdim: yıldızları saymak." Switters'ın kulağına yaklaşarak içini çekti. "Akşam dualarından daha iyidir belki de."

"Yanılmıyorsam hâlâ orada duruyorlardır. Akyıldız, Arktürüs, Alfa Erboğa, Büyük Ayı, Orion, nötron yıldızları, pulsarlar, navalar, süpernovalar, kızıl devler, beyaz cüceler, mor insan yutanlar, parıldayan tüm kuyruklu takım. Biz..." Switters kapıya doğru yöneldi.

"Hayır" diye fısıldadı Domino. "Bu gece olmaz. Birazdan gitmem lazım." Sesi yükselmeden neşelendi. "Ama yarın gece? İsterseniz, yarın gece yıldızları sayabiliriz."

"Tabii. Yarın akşam boşum. Saat on gibi buluşuruz. Kapıda."

"Hayır. Orada açıkta hava soğuk ve rüzgârlı olur. Kulede buluşalım. Yani... ne diyorsunuz adına? Portatif merdiven. Üstünde."

"Ortak merdiven olmadığı sürece memnuniyetle tırmanırım."

Dans ederken bir mum hariç bütün mumları tekmeleyip düşürdüler. Yemek salonu öylesine loştu ki Bob ve ZuZu'nun hâlâ salonda olup olmadıklarını artık seçemiyorlardı ama Domino'nun gözleri kısmen kapalı olsa da ışıl ışıl görünüyordu. Şayet bunun sorumlusu şarap ise Switters hem Domino hem de kendisi için şarabın hiç olmadığı kadar sadık arkadaşı olacaktı. Buna yemin etti.

"Büyükannem" dedi, "bir keresinde bana kendisinin bir adamla derin bir aşk ilişkisine başlamadan önce onu sarhoş ettiğini itiraf

etmişti. Maestra birinin Bacchus büyüsü altındayken nasıl davrandığını görmeden o kişinin gerçekte nasıl biri olduğunu asla bilemeyeceğini iddia eder. İstisnası olmayan, sert ve çabuk varılan bir kural: Kötü sarhoş kötü koca olur. Ya da karı, hatta. Ayıklık, bazı insanlar için inandırıcı olmayıp geçici olan bir kılıftır."

"Bana pek doğru bir yöntem gibi gelmiyor. *Siz* sarhoş musunuz Switters?"

"Kesinlikle değilim. Ama mutfaktaki son şişeyi ele geçirirsem işe yarayıp yaramadığını göreceğim bir durum. Bu bilgiye duyduğum meraktan tabii ki. Maestra'nın sınavını geçip geçemeyeceğimi görebiliriz."

"Bu gecelik mobilyaları yeniden düzenleme konusunda yeterince iş yaptınız." Domino gülümsedi, (ara sıra, tehlikeli bir şekilde) sekerek üzerinde durdukları birleştirilmiş masalara göz atarak. *Carousel*'in baladı bitmişti ve *South Pacific*'in hareketli, tempolu melodisi keyiflerine davetsizce katılıyordu. Domino Switters'dan uzaklaştı. "Kulede görüşürüz. Hesap makinenizi getirin." Domino gidiyordu ve Switters onun gitmesine hazırlıklıydı ama ansızın ikisinden biri bir tarafa adım atmadan, atomik dipollerin karşılıklı ani bir hareketlenmesinden etkilenmiş gibi ya da Asmodeus'un biçimsiz akrabaları tarafından birbirlerine doğru itekleniyorlarmış gibi ikisinin de yüzü ileri fırladı. Ve öpüştüler. Öpüşmelerine kendileri de çok şaşırdılar.

Genellikle öpüşmelerde olduğu gibi uzun bir öpüşme değildi ama arkadaş öpücüğü de değildi. (Mısırlıların gayet iyi bildikleri gibi, Platonculuğun bu dünyada asla şansı yoktu.) Ne az ne çok süren bir öpüşmeydi, en tatlı dil izinin dışında her şeyden yoksundu ama bastırarak, ağızdaki ıslaklıkla sulanmış bir öpücüktü ve ağız kas sisteminin sadece kasılması ve gevşemesinin ötesine geçen bir güç hayat vermişti ona. Bununla birlikte, öpüşmenin kinetik bir tecessüs kadar kaslı bir ritmi, tüm sistemde kaba, sağlıksız ama dudak etlerinin muhteşem bir şekilde birbirine karışmasının her nasılsa eş etkinliğe neden olduğu bir uyarılma vardı.

İnsan dudağı gibi –pembe, etli, bebeklere söylendiği şekliyle *dudu*– sıradan bir şey nasıl oluyor da bu denli gizemli bir haz verebiliyordu? Beslenen sazan balığı, esneyen kauçuk ya da yere dökülen çin portakalının dallara dönüş sesleri gibi küçük seslerin eşliğinde mi? Bir çift dudağın diğeriyle eriyip kaynaşması –tur ya da –tır veya –dır gibi sıradan eklerin sıradan (ve oldukça haşin) *coşmak* ya da *kızışmak* veya *uyanmak* gibi fiillere eklenip onlarla kaynaşmasına benziyordu. Başka bir açıdan bakılınca öpüşmeleri Ay'ın üzerine inen kâğıttan bir uçak gibiydi.

Sonunda birbirlerinden ayrılacakları sırada örümcek ağı kadar ince ve ipeksi tükürükten bir ip okyanuslar arası tek bir kabloyla bağlanan kıtalar gibi onları bir iki saniye daha birbirlerine bağladı. Sonra, duyulmayacak kadar yavaş bir pıt sesiyle birbirlerinden koptular, karşı kıyılardan birbirlerine bakarak.

"*À demain*" dedi Domino, biraz nefessiz kalarak ama zerre kadar acele etmeden. "Yarın gece."

"Yıldızlar."

"Sayacağız."

"Teker teker her birini."

"Tamam."

Sonraki gece ve yedi ay boyunca her gece çatısız kulede Bedevi halısının üzerine uzanıp kapkara gökyüzüne baktılar. Pek fazla yıldız sayamadılar. Öte yandan, bundan alelacele sonuçlar çıkarmayalım, pek fazla şehvet elması ısırılmadı – en azından geleneksel cinsel ilişki anlamında öyle olmadı. Kulenin tepesindeki odada her gece olan şey, rutin çiftleşmeden ve yıldız saymaktan hem daha sakin hem daha olağanüstüydü. Ve hayır, bu baskı hatası değildi: Yedi ay bu böyle devam etti.

Kulede buluştukları ilk gece halının üzerine uzandılar (Switters yeri ayağıyla kontrol etmeye cesaret edemedi) tüfekli bir Kürt tarafından petrole bulanmış gibi görünen Ay'a hayran olan ve gökyüzünü bir uçtan diğerine, ineklerin üzerinde dereden geçen su sinekleri gibi süzülerek geçen uyduları işaret eden Domino asgari düzeyde mahcubiyetle, hem de hiç utanmaksızın Switters'a vurulduğunu itiraf etti. Her zaman dile dikkat eden biri olarak Switters Domino'nun İngilizcesini düzeltmek üzereyken kendisi gibi birine âşık olmanın, aslında "vurulmaktan" ziyade "çarpılmaya" daha çok benzediği geldi aklına.

Switters Domino'ya, bir zamanlar Domino'nun ona hatırlattığı gibi, göz göze geldikleri ilk anda onu sevdiğini ağzından kaçırmış olduğunu hatırlattı. Şimdi, bu ilana eklenecek ya da çıkarılacak bir şey olmadığını söyledi. Öyle görünüyordu ki Switters itham edildiği gibi aklını yine feci halde kaçırmıştı o halde ve bu durumda düzelmiş olup olmadığını söyleyecek konumda değildi. Yine de *–yine de–* Domino için ne hissederse hissetsin (ve Switters bu duyguyu doyurucu

bir şekilde dokunaklı olduğu kadar rahatsız edici biçimde hoş olarak tanımlayabiliyordu ancak) ya da Domino onun için ne hissederse hissetsin, Switters'ın onun tipi olmadığı tespit edilmişti -edilmemiş miydi?- çünkü olgunluk ona bir beden küçük geliyordu, iş huzura geldiğinde ise bir gün geç kalmıştı.

"Bununla ilgili yanılmış olabilirim" diyerek hakkını teslim etmişti Domino. "Anlaşılması güç bir adamsınız ama ne *mutlu* ki öylesiniz. Dünyanın karmaşasına aşina olmanın yolunu bulmuşsunuz, onu azaltmak için mücadele etmekten ya da onun kurbanı olmaktansa kaosu kucaklamanın bir yolunu bulmuşsunuz. Bunların hepsi sizin için oyunun bir parçası ve oynamaktan zevk alıyorsunuz. Bu anlamda, uyumun... şeyden daha yüksek bir platosuna çıkmış olabilirsiniz. Şeyden... Iıh."

Domino'nun çenesini kapattırmak muhtemelen Switters'ın yegâne veya hatta başlıca güdüsü olmasa da, Domino onu daha fazla tanımlamadan önce Switters kadını öptü. Onu sertçe ve yumuşak bir şekilde, uzun uzun, hararetle, rüyada gibi ve acilen öptü, Domino da ona karşılık verdi. Bir anlamda Domino'nun öpücükleri Suzy'ninkiler gibiydi, yani, hem istekli hem çekingen, macerasever ve belirsiz, ama içlerinde bir güç vardı (ya da hemen arkalarında), Bobby Case'in Çinli çocuklarının deyimiyle "On Bin Şey"in her biri tarafından desteklenen ve onlarla bağlantısı olan bu sade, tuhaf öpüş eyleminde hissettiği sağlamlık. Aslında öpüşme bir bakıma bir eylem olduğu kadar, bir şeydi de ve uygulama anlamında deneyimsiz ama temel alışma dönemindeki Domino'nun öpüşü ulu bir ağacın ilkbaharda filizlenmesiyle kıyaslanabilirdi ya da (Switters evde hayvan beslenmesine saygı duymasa da) safkan bir köpek yavrusuyla. Dahası, Domino'nun öpücüğü başlı başına ve kendinden bağımsız olarak reddedilemez bir şekilde duygusal bir durumun somutlaşmış bir ifadesiyken, ille de başka bir faaliyete, daha büyük biyolojik bir tutkuya yol açacak önemsiz bir giriş değildi. Switters işte bundan hoşlanıyordu: Kendine yetmesinden, yoğun bir şekilde *öyle oluşundan* ve *öpüşlüğünden* ama Switters bunun daha büyük biyolojik tutkuları uyandırmada başarısız olduğunu iddia edebilecek son kişiydi.

Aslında Switters Domino'nun çadorunu omuzlarına indirmiş, sutyeninin kancasını çıkarıp göğüslerini açmıştı. Domino karşı çıkmadı ama canlı ve tetikte olan göğüsleri sergilenmelerine hayret ederek göz kırpıyor gibi görünüyorlardı. Switters onları öptü, yaladı ve emdi, avuç içleriyle ovdu ve meme uçlarını çileklerin olup olmadığına bakar gibi ya da çok hassas bilimsel bir aygıtın düğmelerini çevirir gibi başparmak ve işaretparmağıyla sıktı – ve aslında gül

goncası kadranları hafifçe büktüğünde Domino'nun nefes alıp vermesini hemen hemen orgazm seviyesine çıkardı. Switters keşiflerini ve hayranlıklarını bedeninin alt kısmına doğru kaydırırken geri püskürtüldü. Ve doğrusu Switters buna aldırış etmedi. Elleri doymuştu –ağzı da öyle– hediyenin bu kadarından memnundu.

Bir süre sonra, yıldızların hâlâ orada olup olmadıklarına bakmak için durdular. Domino kendi meme uçlarını elledi, belki de Switters'ın dokunuşuyla kendi dokunuşu arasındaki farkı görebilmek için; ya da muhtemelen konuşmaya ara verilmemesini kolaylaştırmak için. "Dikkat ettin mi?" diye sordu, "asmalardaki üzümler olgunlaşıyorlar." Hasada ve ardından gelen şarap yapımına kadar o civardan ayrılmaması için Switters'ı ikna edip edemeyeceğini merak ediyordu. Kilerin eksiklerinin tamamlanmasına yardım etmesinin adil olacağını düşündüğünü söyledi, zira içeceklerin azalmasında Switters'ın epey payı vardı. Domino Switters'ın kuşkusuz haklı olarak Peru'ya gideceği için ne kadar kaygılı olduğunu biliyordu elbette...

Switters onun sözünü keserek, hep üzümleri ayakla çiğnemeye katılmak istediğini, üzüm teknesinde ayakları, parmak araları da dahil patlıcan kadar ya da hayalar kadar morarana dek aşağı yukarı zıplamayı çok istediğini ve çıplak ayakla üzüm ezmenin karşı konulmaz fırsatını bulamamış birine asla tam olarak güvenemediğini; ama maalesef ayaklıkla üzümleri çiğnemenin eğlenceli ve pek etkili olamayacağından endişe duyduğunu açıkladı.

"Aptalca" dedi Domino. "Bizler çarıksız köylüler değiliz ki. Biz pres kullanıyoruz." Sonra, üzümün şırasıyla posasını ayırmakta kullanılan *pres* sözcüğünün anlamını Switters'ın tam olarak anladığından biraz kuşku duyuyormuş gibi Switters'ın fermuarını açıp donuna elini attı. Domino hareketli ete dokunduğunda yanlışlıkla ip diye tuttuğu şeyin bir yılan olduğunu fark etmiş gibi ürkerek geri çekildi. Switters Domino'nun cesaretinin azalıp masumiyetinin geri gelmesini takdir etti, ama aynı zamanda Domino'nun bu sefer daha tedbirli bir şekilde parmaklarını üzüm salkımının yerini tutan şeye tekrar uzatıp yavaş yavaş sıkmasına da memnun olmuştu. Öpüştüler. Domino sıktı. Ritmik (içgüdüsel?) bir şekilde, gevşetip sonra gerilimi artırarak sıktı. Ve çok geçmeden şarap presi gösterisi grafik sonuçlarını verdi. Söylemeye gerek yok, kimse *Château de Switters Beaujolais Nouveau*'yu şişelemeyi düşünmüyordu ama çok az kimse kaliteli bir şarap olduğu görüşüne katılmayabilirdi.

Geceyi, romantik birleşmelerinin yeniliği ve yarattığı şok nedeniyle ancak kesik kesik uyuyarak birbirlerinin kollarında geçirdiler. Ve güneş daha Suriye göğünün onların üzerindeki yamasını yeniden

ortaya çıkarmadan, Switters ekim sonuna kadar vahada kalmaya razı olmuştu. Domino'nun Switters'a kalması için ricada bulunmasının ya da Switters'ın öyle yapmaya rıza göstermesinin gerçekten üzümlerin hasat edilmesiyle ilgili olmadığını ikisi de gayet iyi biliyorlardı.

Malzeme kamyonu gelmiş, gaz, un, sabun, yemeklik yağ, şeker, diş macunu ve tuz getirmişti. Aynı zamanda dergi ve mektup da getirmişti. Mektuplara Pachomius Tarikatı mensuplarının işlemlerini gerçekleştirdikleri bir Şam bankasından bir hesap özeti de dahildi ve en alt satır pek iç açıcı değildi. Hesaplarına o kadar az bağış yatırılmıştı ki (Chicago ve Madrid'deki dulların ikisi de onlara yüzer dolar göndermişti, Sol Glissant ise onları tamamen unutmuş görünüyordu), Domino şoföre bir sonraki seferde her zaman aldıkları petrolün yarıya düşürülmesi ve artık hiç diş macunu ve yemeklik yağ getirmemesi talimatını vermişti. Dişlerini tuzla fırçalayacaklardı, yakında olacak cevizlerden de kendi yağlarını yapmaya girişeceklerdi. Aynı zamanda dergi ve gazeteleri de iptal etti: Haberlerini internetten alacaklardı. Domino Switters namına ve onun Alman Marklarıyla ödeme yaparak beşlik pakette puro, onluk pakette tıraş bıçağı ve altılık bir kasa bira siparişi verdi. Manastırda bir erkeğin kaldığını bilmeyen şoför Domino'ya tuhaf tuhaf baktı.

Daha sonra kamyon gidip de Switters saklandığı yerden çıkınca, "Beş ayı aşkın zamandır aldığım ilk mallar bunlar ve bu kez bir kişi bile beni hipnotize etmeye, büyülemeye, tatlı sözlerle kandırmaya, yanıltmaya ya da onların mallarını ya da hizmetlerini satın almam için korkutmaya çalışmadı. Bunun insana kendini ne kadar temiz hissettirdiğini asla anlayamazsın" dedi. Hayır, o kadar uzun süre reklamların olmadığı kuşakta yaşayan Domino bunu gerçekten anlayamazdı ve belki de Switters'ın birazcık cimri olup olmadığını merak etmişti. Öte yandan, Switters eğer Domino şoföre teklif edebilseydi, kadının bir tutam haşiş için fahiş bulduğu miktarı ödemeyi önermişti. Domino bunu yapmaya razı olmamıştı.

Gelen postada Başrahibe Croetine'e gönderilmiş Lizbon posta damgası taşıyan imzasız bir kartpostal da vardı. Herkes el yazısının bir örneğini görüp görmediğini hatırlayamasa da kartpostalın Fannie'den geldiğini tahmin ediyordu. Yazım yanlışlarıyla dolu, Fransızca yazılmış mesajda şöyle yazıyordu: *Benimle sırrınız emin ellerde. Şimdilik!*

Bir şey Maskeli Güzel'i fazlasıyla rahatsız ediyordu ve şu gizemli kartpostal yüzünden olabilirdi pekâlâ. Ya da net'teki sitelere yaptıkları sadık günlük gezintilerin verimli olmaması veya onun beğenisine göre sonuç vermemesinden de olabilirdi. Büyük olasılıkla hem kart hem de tatmin etmeyen veriler onu üzüyordu. Her neyse, bilgisayarda çalışmaya ayırdığı zaman yavaş yavaş azalmaya başladı ve o ekim ayında yaşlanma süreci hızlanmaya başlamış gibi görünüyordu. Bundan önce doğal olamayacak kadar pürüzsüz olan cildi çatlama belirtileri gösteriyordu. Donuk gözleri daha da soldu ve önceden doğal bir asaletle, görkemli bir duyguyla bayrak gönderi gibi dimdik olan duruşu, Skeeter Washington misali çoğu gecesini piyanonun önünde iki büklüm geçirmiş gibi çökmeye başladı. Switters bilgisayarların erken yaşlanmaya sebep olabileceğinden şüphelenmeye başladı; ve açıkçası başrahibe uzun zamandır yerçekiminin çekiştirmelerine maruz kalıyordu ama onu kırış kırış yaparak aşağı doğru çeken başka bir şeyin ağırlığı da vardı. Yalnızca Mars'ın acımasız tarlalarından kızıl bir çamur topağı olan siğili değişmemiş ve etkilenmemiş görünüyordu.

Manastırdaki ikinci amir Domino, Maskeli Güzel'in her tasasını paylaşıyor olmalıydı, ama Domino Switters'ın gözüne eskisinden daha canlı ve hayat dolu görünüyordu. Bunu aşka mal etmek kolaydı ve belki aşk bunu hak ediyordu ama ne Domino ne de Switters Cupido'nun kendilerini yenilemesine izin verecek tipte insanlardı. Şüphesiz, aşk ilişkileri onları memnun ediyor, hatta heyecanlandırıyordu, ikisi de bütünüyle birbirinin ilgisini çekiyordu, ama ilişkiden kuşku da duyuyorlardı ve bazen buna alay ederek şüpheyle yaklaşma eğilimindeydiler.

Birbirlerine sevgilerini aleni olarak göstermeseler de, ilişkileri çabucak herkes tarafından duyuldu ve rahibelerden bazıları, özellikle de iki Maria bunu hiç onaylamıyordu. Bobby Case'e gelince; o yalnızca Switters'ın Amazon'a gidişini bir ay sonraya ertelediği konusunda bilgilendirilmişti. Yine de, Bobby gecikme nedeni olarak oldukça doğru bir tahminde bulunmaya cüret etmiş ve Switters'ı büyük olan yerine küçük kafasıyla düşündüğü için azarlamıştı. Bobby aynı zamanda yeni kız arkadaşının fotoğrafını iletmek için o anı seçmişti, on beşinden bir gün bile almamış Okinawa'lı cici kız. Domino'nun kızın annesi (uygun şartlar altında neredeyse büyükannesi) olacak yaşta olması Switters'ı belli ölçüde etkilese de, pek telaşa düşürmüş gibi görünmüyordu.

Switters her gece dokuzla on arası kulenin kerpiç duvarına ayaklıklarını yaslıyor, uzun portatif merdiveni tırmanıp Rapunzel Süiti diye vaftiz ederek isimlendirmiş olduğu yere çıkıyordu. Orada halının üzerinde yuvarlanıyor, ayaklarını silindir bir yastığa dayıyor ve lüks bir yolcu gemisindeki ışıklandırılmış mazgallardan yıldızların kaymasını seyrederek Domino'nun gelmesini bekliyordu. Domino saat tam onda ortaya çıkıyordu. Merdivene tırmanırken asla nefes nefese kalmadan, çadorunu başından çekip çıkararak, çıplak olarak Switters'ın yanına sokuluyordu. Domino Switters'ın tanıdığı bazı kadınlardan farklı olarak gizemini ortaya dökmeden giysilerini dökebiliyordu.

Switters deneyimlerinden belli yaştaki kadınların çoğu kez kendilerini kapıp koyverme eğiliminde olduklarını biliyordu. Onlar laçka ve pejmürde oluyorlardı. Switters onları suçlayamayacağını düşünüyordu: Kimse kişisel bakımı ondan daha fazla hor göremezdi. Kuşkusuz, pasaklılıklarının bir kısmı sırf tembelliklerine, hüsranlarına ve teslimiyetlerine bağlanabilirdi: Onlar kendilerini salmışlar, hayata boş vermişlerdi. Çoğu kez yine de hepsi, gerçekten yıpranmışlardı, kanunen bağlı oldukları çaresiz golfçü yerfıstıklarına ek olarak, çok fazla çocuğa hizmet etmek zorunda olmaları yüzünden tükenmişlerdi. Domino'nun cadaloz bir karı ve anne ya da hiç durmadan kariyer peşinde koşan evde kalmış bir kadın olmaması yüzünden mi kıvılcımı parlamaya devam ediyordu? Ümitsizliğe düştüğünde asla kendinden ödün vermemesi, her zaman hayal mahsulü bir güvenliğin peşinde olması yüzünden miydi? Switters bilmiyordu. Çok da umurunda değildi. Switters'ın düsturu, "Hediye atın dişine bakılmaz" idi. Genç bir kadınken nasıl biri olursa olsun, Switters Domino'nun yaşlandıkça giderek daha gizemli hale geldiğinden ve çekiciliğinin arttığından şüpheleniyordu. Domino kendisinden "yeniden doğan bakire" olarak bahsediyordu ve Switters, ekime kadar uzattığı kalış süresinin sonlarına doğru bir gece Domino'nun bunu gerçek anlamında kullandığını öğrendi.

Domino Switters'a Noeli kutlayıp kutlamadığını sordu, Switters ufacık bir bahane olsa bile takviminde kutlamayacağı günlerin sayısının pek az olduğu şeklinde yanıtladı. Domino, Noelin Hazreti İsa'nın doğum günü –yoksa bu da Switters'ın inanmadığı başka bir şey miydi?– addediliyor olması yüzünden özel olduğunu söyleyerek itiraz etti.

"Aa, şey, öyle bir şey, Domino: Ben ne zaman bir çocuk doğsa, Tanrının her zaman dünyaya yeniden geldiğini varsayıyorum. Tamam

mı? Noel hikâyesinin anlamı budur. Ve her seferinde o çocuğun saflığının toplum tarafından bozulmasına gelince, çarmıha gerilme hikâyesinin anlamı budur. Sizin adamınız İsa bu çocuğu simgeler, onun saf ruhunu ve onun yerine geçen kişi olarak tekrar doğurulup tekrar tekrar ölüme mahkûm edilir, defalarca, her soluk alıp verişimizde, yalnızca ilkbahar ılımında ve 25 Aralık'ta değil."

Domino bunun üzerine epeyce düşündü, sonra sonunda konuyu değiştirdi. Bundan kısa bir süre sonra, ikisi öpüşüyorlardı âdetleri olduğu üzere ve Switters'ı onun bacaklarını aralama çabalarından vazgeçirdi, aynı zamanda bu da rutin hale gelmiş olan bir retti, Domino tekrar her zamanki gibi Switters'ın panda ayılı şortunun içindeki çıkıntıyı tuttu. O zamana dek, ikisinin davranışları hemen hemen bir senaryonun parçaları gibiydi.

Açıkçası, Switters daha fazla şey istiyordu ama Domino'ya bu konuda ne baskı yaptı ne de şikâyetçi oldu. Fransızlar bir ilişkinin en güzel yanının merdivenleri çıkmak olduğunu söylerler. Arzulamak neredeyse her zaman doyumdan daha nefes kesicidir. Switters, büyük bir ihtimalle, bu el yordamıyla ilerleyişe duyduğu sürüp giden özleme; bu masum türden müstehcen samimiyete, Suzy'lik deyin isterseniz, kaptırmıştı kendini, bu yüzden, Domino Switters'a onu ellemesinden memnun olup olmadığını sorduğunda, Switters onun ellerinin inanılmaz derecede marifetli olduklarını söyleyerek yanıtladı yalnızca. "Eve dönen geçit töreni bastonu gibi hissediyorum kendimi" dedi Switters.

"Muhtemelen sana bunu itiraf etmemem gerekiyor" demişti Domino, gözkapaklarını indirip uzun kirpiklerini göstererek, "ama Philadelphia'da lisedeyken ben..."

"Bando şefi miydin?

"Bando *nesi*?" Ah, hayır öyle değil. Ben tek bir kadından oluşan hayvanat bahçesiydim. Okuldaki her çocuk seksi Fransız turtasına parmaklarını sokmak için deli olurdu ve ben neşeyle çoğuna yardım ederdim. Onları şey olmaksızın –nasıl diyorsunuz?– cinsel ilişkide bulunmadan onları nasıl memnun edeceğimi öğrenmem uzun sürmedi. Sadece Bay Frederick, basketbol öğretmenim beni becerdi. Bir kere. Benim yaşımın iki katı olan bu evli adamla birlikte olduğum için kendimi öyle suçlu hissettim ki..."

Switters onun gözkapaklarını öptü. "Bu türden baklaları ağzından çıkarmak zorunda değilsin." Anlattıklarında Switters'ı rahatsız eden bir şey vardı, içini gıcıklarken bile.

"Ama çok sabırlı davrandın. Gerçekten açıklamalıyım. Fransa'ya tekrar taşındığımızda kendimi tüm kalbimle kilisenin kollarına attım.

Bu yalnızca genç kızlara özgü suçluluktan değildi, bilmeni isterim. Tüm yaşamım boyunca İsa'yı sevmiştim. Ve Meryem'i. Özellikle Meryem'i. Seni ayrıntılarla sıkmayacağım, ama olaylar birbirini izledi ve cüppe giymeye karar verdiğim sırada teyzemin burnunun üzerindeki siğilin nasıl çıktığını öğrendim. Bu bana kendime ait bir fikir verdi. Bekâretimi geri kazanmak için dua etmeye başladım. Çılgınca, değil mi? Ne aptal bir kızım. Ama durmadan dua ettim. Yıllarca. Ve uzun bir süre sonra... o geri geldi."

"Gerimi geldi? Kızlığın mı yani?"

"Kızlık zarım. Evet. Tanrı onu bana geri verdi. Bu bir yanılsama değil. Tıbbi kanıtım var. Birden fazla doktor beni muayene edip tam onay verdi. Tamam, feci önemli bir şey! Sümükdoku katmanından başka bir şey değil!"

"İnce bir dilim çiğ balık."

"Ama olabildiğince ince ve esnek olsa da, o benim Meryem ile olan somut bağlantım. Ve Meryem'in insanlıkla benzersiz birliği yüzünden, ki bu onun en önemli niteliği ve cazibesidir, bu Meryem'in temsil ettiği müşfik hümanizme fiziksel olarak bağlanmaktır aynı zamanda. Ve bu... bu küçük doku parçası..."

"Tuzlu bir gülün taçyaprağı."

"...ayrıca duanın gücünün bir kanıtıdır. Onu ikinci kez kaybetmek, bir mucizeyi çarçur etmek, benim için çok dramatik bir şey olurdu. Buna izin vermek... şu küçük..."

"Yarısaydam pastırma parçası."

"...şu *petite*..."*

"İnci kutusunu koruyan kâğıttan kaplan."

"... Hatta ilahi görevim kadar önemli olmayan bir adamın parmağıyla delinmesi... Şey, bu kabul edilemez bir şey olurdu."

Switters'ın dünyanın bir kur yapma yeri olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duyduğu, ihtimal dahilinde olmayan olayda, Domino'nun kirazının diriliş hikâyesi bu gereksinimi karşılayabilirdi. Bunu hazmetmesi için bir iki dakika geçtikten sonra ve Domino'ya muhtemelen ne tip bir adamın onun ilahi görevi kadar önemli olabileceğini sormanın akıllıca olmayacağını düşünerek, Domino'nun onun birazcık boynunu bükmüş duran aletine sarılı duran elini tuttu ve "*Bu* kabul edilebilir mi peki?" diye sordu.

"Ben Yüce Tanrının *coincé* olduğuna inanmıyorum. Ya da ahlakçı. Bu bedenleri biz zevk alalım diye tasarlamadı mı? Meryem'in hiçbir zaman cinsel ilişkide bulunmadığı, *in partu*** bakire olduğu

* (Fr.) Küçük. (ç.n.)

** (Lat.) Doğum sırasında. (ç.n.)

söylenir; ama o ve Yusuf evlenip birlikte yaşadılar. Yusuf'u cinsel gerilimden kurtarmak için *bir şeyler* yapmak zorunda kalmış olabilir."

Kutsal Meryem Ana'nın amiyane tabirini kullanırsak el işçiliği ustası olarak imgesi biraz şaşırtıcı geldi ama Switters düşünceyi genişletmeye istekliydi. Tekrar Domino'nun elini sıktı. "Başka seçenekler de var, biliyorsun; diğer, ee, teslim olmuş olabilecekleri başka uygulamalar." Switters Domino'nun yüzünü hâlâ ıstakoz gibi kızartabildiğine memnun oldu.

Domino başka, ee, uygulamaların olduğunun söylendiğini kabul etti. Özellikle Ortadoğu'da. Derken, kısa bir aradan sonra Domino Noel konusuna geri döndü.

"Tıpkı Maskeli Güzel gibi, çölü seviyorum ve saygı duyuyorum. Burası kendimi nefesime ve Tanrının nefesine en yakın hissettiğim yer. Burada, yabanıllıkta tek hoşnutsuz olduğum zaman Noel zamanı. Işıkları, aileleri, neşeyi ve karı öyle çok özlüyorum ki." Domino Pennsylvania'daki evlerine bir ağaç kesmek için Alleghenies'e yılda bir kez yapılan gezilerden, Philadelphia ve Paris'teki dükkânların vitrinlerinden, kalabalıklardan, çikolata dükkânlarından, Notre Dame'da mum yakan gruplardan ve Place de l'Hôtel-de-Ville'de paten kaydığından bahsetti. Domino eski Noellerin neşesini düşündüğünde onda Switters'ın dikkatini çeken çok çocuksu bir şey vardı.

Bir nedenden dolayı Domino yaklaşan bayram gününün, sekiz hafta sonra gelecek Noelin özellikle yalnız ve asık suratlı geçeceğini düşünüyordu. Maskeli Güzel her zaman yaptığı gibi güzel bir ayin düzenlerdi ama bu yıl enerji ve neşesi tükenmiş görünüyordu. Belki aforoz yüzündendi, belki de mali durumları yüzünden, ya da belki mavi nüye sadece yaşlılık gelip çatmıştı, bu yüzden paniğe kapılmış görünüyordu. Maria'lar da yaşlanıyorlardı; Fannie gitmişti ve kim bilir ne haltlar karıştırıyordu, ZuZu ve Bob ise kendi havalarındaydı. Ah, ama Switters vahada olsaydı! Orada olsaydı, Domino Switters'ın kendilerine Champs-Élysées'deki kadar şenlikli bir çöl Noeli kutlaması için bir yol bulacağını biliyordu. Hepsi için, ama özellikle Domino için. Tabii ki Switters'ın kendi gündemi vardı, gerçek anlamda ayaklarının yere basmasına gereksinimi vardı, Domino bunu takdir ediyordu ama Domino'nun kendi kutsal "siğili" kadar Maskeli Güzel'in deneyimi de duanın nelere kadir olduğunu göstermemiş miydi? Ve ne de olsa sadece sekiz hafta daha vardı. Tabii ki, Switters Noel zamanını büyükannesiyle geçirme niyetinde olabilirdi ve...

Domino biraz galeyana geliyordu ve Switters heyecanlı Domino'ya kulak vermekten hoşlanıyordu. Domino Switters'ın suskunluğunu yanlış yorumladığından, kendi kozunu oynama zamanının gelmiş olduğunu düşünüyordu. "Noeli benimle geçirirsen" diye fısıldadı fesatlıkla, yıldızların kulakları varmış gibi, "senin için özel bir şey yapacağım."

Onun ricasını yanlış yorumlayan Switters, "Bana rüşvet mi teklif etmeye çalışıyorsun?" dedi.

Domino gülümsedi. "Bir şey açıklayacağım, ki dünyada yalnızca on üç kişi..."

"On üç mü? Bu epey fazla. Dinle ballı kekim, eğer sevgi beslediğinden ya da hatta aşüfte bir şehvetle bana incili kapıları açmak istiyorsan, memnuniyetle kabul ederim. Ama yortu depresyonundan uzaklaşmana yardım etmeme karşılık olarak..."

"Seni embesil!" Switters'dan uzaklaştı. "*Imbécile*. Bing Crosby Noeli geçirmek için benim onu –o şey için söylediğin bütün şiirsel isimleri unutuyorum– feda edeceğimi sanıyorsan. Hayır, aşağılık herif, ben tamamıyla farklı başka bir şeyden bahsediyorum."

"Sakin ol. İngilizceni bozuyorsun."

Domino sakinleşti. Hatta güldü. Gemici Çocuk onaylayabilirdi. "Doğru, sanırım, gitmeni geciktirirsen bahsettiğin şu 'başka uygulamalardan' biri ya da birkaçını deneye tabi tutmak isteyebilirim sonunda, ama rüşvetim sadece şu: Noel arifesinde, Pachomius rahibelerinin yazgısının saklayıp korumak olduğu gizli belgeyi senin için ortaya çıkaracağım."

"Pekâlâ, anlıyorum. Yılanı ortaya çıkarmayı teklif ediyorsun. Beni bağışla. Benim horoz beynim çitin üzerinden atlayıp acele hüküm verdi. Ama Domino, bunu düşün: Ben CIA'de çalışıyordum. Gizli belgeleri kahvaltıda yiyordum. Maria Une'ün nohutlara dokunmasından daha fazla gizli belgeye el sürdüm ben. Başka bir belge daha görme olasılığının şu İran halısı üzerine ağzımın suyunu akıtacağı izlenimini nereden edindin?"

Domino içini çekti. "Kendi hüsnükuruntum yüzünden ben de suçluyum." Tekrar içini çekti. "Bu konuya azıcık da olsa ilgi göstermiş görünmen yüzünden."

"Hangi konu o?"

"Fatimalı Hanımımızın kayıp kehaneti konusu. Kayıp değil, anladın mı? O belge bizde."

Ekim ayı üzüm posalarını arkasından sürükleyerek hızla geçerken, gündüz sıcaklıkları kavuruculuğunu az da olsa kaybetmişti, gecelerse gittikçe serinliyordu. Tüyleri diken diken olmuş kaz derisi görüntüsünden bile nefret eden Switters (Lima'daki kocakarının çıplak papağanına duçar olmadan önce hatta bunu patolojik bulmuştu) kule odasındaki duvara yaslanırken çenesine kadar yünden bir kilim çekti ve en son Şam servisiyle gelmiş olan beş purodan sonuncusunu yaktı. "Hımm" diye mırıldandı. "Hımın. Evet. Puro ruhun maymununa verilen bir muzdur."

Domino şimdiye kadar Switters'ın açıklamalarına otomatik olarak kıkır kıkır gülmeyen tek sevgilisiydi. Switters, bunun Domino'nun karakterinde bir kusur olup olmadığına ya da kavrayış yeteneğine ve özüne dair ilave bir kanıt olup olmadığına emin değildi. Domino, tüyleri yolunmuş ve kızartılmış bile olsa, kaynatılıp yenmiş bile olsa herhangi bir papağanın olmayı umacağından daha çıplak bir halde uzak bir köşede ayakta durmuş, ellerini bu amaçla orada duran seramik bir çömleğin içinde yıkıyordu. Switters onun olduğu yöne doğru seri halinde duman halkaları üfleyip, uçup giden her bir halkanın ortasına işaretparmağını saplıyordu. "Kıçını dürten kelebeklerin Zen sanatı."

Odanın içi Domino'nun gülümseyip gülümsemediğine emin olamayacağı kadar karanlıktı, ama kesinlikle kıkır kıkır gülmemişti. "Önerimi düşün" dedi Domino.

Switters öneriyi düşünmüş *idi*. Hâlâ da düşünüyordu. Bir puro içebilir, imalı laflar edebilir, Domino'nun siluetine hayran olabilir ve onun önerisini aynı anda düşünebilirdi. Kolaydı. Domino onun kim olduğunu sanıyordu? Gerald Ford mu? John Foster Dulles mı? *Tüüü!*

Doğrusu Switters' Fatima hayaletinin üçüncü ve sonuncu kehanetiyle çok fazla ilgilenmiyordu. Hayatın çoğu tikleri, acayiplikleri, gizemleri, mantıksız tutkuları, sapmaları, fetişleri, sürekli muammaları ve tuhaf, saçma gevezeliklerine meraklıydı ve bir yıl önce tabii Sacramento'da Fatima efsanesiyle karşılaşması bu merakı uyandırmıştı, ama Fatimalı şeylere duyduğu ilgisini Suzy'li şeylere duyduğu ilgisinden net olarak ayırmak imkânsız değilse de güç olabilirdi. Küçük üvey kız kardeşi bu konuya bu kadar meraklı olmasaydı kuşkusuz ki Switters Fatima hikâyesini beyninin çanağında birkaç kez döndürüp sonra geçip gitmesine izin verirdi. Diğer taraftan paradoks üzerine kurulu olduğunu ve belirleyici özelliğini türlü türlü gerçekliğin birbirinin içine nüfuz etmesinin oluşturduğunu bildiği bir evrende Switters tesadüfe inanmıyordu. Bu dirilen Meryemciliğin çağı olsa da, son zamanlarda yapılan bir anket Katoliklerin yüzde 90'ının

Fatima meselesini bilmediklerini ortaya çıkarmıştı ve bunun kendi hayatında böyle dramatik bir şekilde yeniden yüzeye çıkması, Matisse'in canlı mavi nüsünün işgal ettiği ve en azından başlangıçta Audubon Poe'nun tedarikçisi Sol Glissant tarafından desteklenen bir dekorda, eee, bir araya gelen bu eşzamanlı olaylar... Switters'a bunu ciddiye almaktan başka pek fazla bir seçenek bırakmıyordu.

Mavi nülerden söz etmişken, Switter o anda safir rengi kubbeleri ve kasvetli orta holleriyle (vitray camlarının çıkıntı oluşturmasına yol açacak kadar yabanmersini kremasıyla dolup taşan, rastgele genişlemiş plastik bir Gaudi* katedrali) tablodan hatırladığı figürle, Domino'nun yalnızca yıldız ışığının aydınlattığı kulede bir hayal gibi görünen mavimsi silueti arasındaki benzerlik karşısında çarpılmadan edemedi. Kusur ve ayrıntılardan yoksun olan gölgelerin arasındaki profilden eski rahibenin bedeni Matisse'in tiroit bezine ve fırça darbelerine örnek olan şu Kuzey Afrika haremlerinden birindeki kraliçe arıya ait olabilirdi – Domino'nun bedeninin rahatlıkla 1940'ların cangıl sinema posterinden dışarı fırlamış olabileceğini düşünüyordu Switters: Evcilleştirilmemiş, hoplayan memeleriyle o dehşete düşmüş savaşçı kabileleri yöneten ve panterlerle beraber gezen kişiydi.

Domino'nun maksimalist hatlarının minimalist görüntüsü Switters'ın biraz daha oralarda oyalanma kararını haklı çıkarmaya yeterliydi. Ama başka sebepler (ya da bahaneler) de vardı. Aralarında en önemlisi Suriye ve Türkiye arasında çıkan sorundu. Türkiye ve Irak'tan kopardıkları topraklarda özerk bir Kürt devleti kurmaya çabalayan IKYB ayrılıkçılarını Suriye'nin silahlandırmasına ve onlara finansal destek sağlamasına uzun zamandır karşı çıkan öfkeli Türk hükümeti sonunda birliklerini Suriye sınırına sevk etmişti. Suriye de aynı şekilde karşılık vermişti. Şimdi, net'e göre Türkiye-Suriye hududunun iki tarafına da asker yığılmıştı ve sınır bir genç kızın günlüğünden daha sıkı bir şekilde kapatılmıştı. Evine yasal yollardan uçabileceği tek ülkenin Türkiye olması yüzünden Switters'ın önüne epey engel çıkmıştı. Normalde bu durum Switters'ı harekete geçirebilirdi –bu bir tür meydan okuma olunca bundan ziyade sevdiği pek az şey vardı– ama tekerlekli sandalye ya da ayaklıklarla mı?... Pervasız olabilirdi ama aptal değildi.

Poe'nun onu Akdeniz sahilinde bir yerlerden alabileceğine dair taşıdığı herhangi bir umut, Bobby *Kötülüğün Sıradanlığı*'nın, Adriyatik'te yol aldığı ve şiddeti azalmayan Balkan dehşetinin fer-

* 1852-1926 yılları arasında yaşamış; özgür biçimlerin, çarpıcı renk ve dokuların, organik bütünlüğün belirlediği kendine özgü üslubuyla tanınan Katalan mimar. (y.h.n.)

yadı sürdüğü sürece büyük ihtimalle o sularda kalacağı konusunda (kişisel Langley-geçirmez e-posta koduyla) onu bilgilendirince söndü.

Boş ver! Switters'ın hareket vaktini hızlandırmak için önemli bir nedeni mi vardı sanki? Gerçekten Bugün Yarındır'ın tekrar yerini bulduğunu ve onu büyüyü üzerinden kaldırmaya ikna ettiğini varsayalım. Sonra ne olacak? Gezegenin herhangi bir yerinde bol kazançlı bir işte çalışma olasılığı yoktu ve ilkel eşitliklerin hüküm sürdüğü bu büyük çöl göğünün altındayken doktora tezini tamamlama düşüncesi ona bütünüyle aptalca gelmeye başlamıştı. İnsan türünün analojik kavrayışların uygarlaşmış sınırları ötesinde besbelli ki evrim geçiriyor olması, düşünce ve eylemin sürekli sayısal kümelerle örtüşme açısından tezahür ettiği bir *Finnegans Wake* durumuna doğru gitmesi – evet, bu fenomen Switters'ı büyülemeye devam ediyordu ama bunu vahada nar ağaçları altında aralıksız derin derin düşünebilirdi; akademik onaya ya da sosyal bir ödüle ihtiyacı yoktu: "Yıllarca bizim kurallarımızla oynadığınız için Bay Switters, bundan böyle kendinize *Doktor* diyebilirsiniz ama unvanın yalnızca egonuza masaj yapmak niyetiyle verildiği, çarşamba günleri öğleden sonra izin yapma ya da jinekolog olarak çalışma hakkını size kazandırmadığı aklınızda bulunsun."

Dahası Switters tam olarak neden ve nasıl olduğunu açıklamaya kalkışmasa da yerden beş santim yukarıdan gözlem yapmanın varoluşa özel bir kavrayış kazandırdığına hâlâ inanıyordu. Başka hiçbir işe yaramasa da ayaklıklar üzerinde duran bir adam farklı bir adamdı. Yalnız eskiden rahibe olan bir yaşlı kadın topluluğu tarafından fark ediliyorsa da ne olmuş yani?

Devlet Başkanı Hafız Esad'ın Fidel Castro ile olan samimi ilişkileri sayesinde Şam'da güzel Havana puroları bulunuyordu – ama yalnızca lüks otellerde. Çöl aşırı kamyoncular lüks otellerden alışveriş etmiyorlardı. Switters Kanarya Adaları'nda imal edilmiş uçları açık puro getirtmişti. Makinede sarılmış her puro gibi bu purolar da kendilerini bir an önce yakıp kül etmek için acele ediyorlardı, bitkisel hayattayken bir tür ölme isteğiyle kendi kendilerini yok eden rock yıldızlarının bitkisel hayat versiyonu. Yine de, şu vesveseli rock yıldızları gibi var oldukları süre içinde hünerliydiler. Switters fazlasıyla tatlandırılmış karbon parçacıklarından oluşan, havada asılı duran bir akıntıyı, insan gözünün belli bir kısmını görebildiği söylenen şu beş bin yıldızın üç binini belirsizleştirerek Samanyolu'na doğru fışkırttı. Ve "Fatimalı Hanım'ın doruğa ulaştıran kehanet kurabiyesini ne zaman okuyabileceğim acaba?" dedi.

Domino ellerini kuruluyordu. "Ne zaman mı? Beni dinlemiyor muydun? Noel arifesinde demiştim. Kalırsan, Bakire'nin çağrısını Noel arifesinde sana vereceğim. O gün uygun olur, bilirsin işte, bir tür..."

"Evet, anlıyorum. Her şeye sahip olan adama bir hediye." Dudaklarını abartılı bir şekilde büzerek üfleyip o denli büyük bir duman halkası çıkardı ki, bir Meksika köpeği içinden atlayabilirdi. "Çok iyi. Sekiz hafta daha bu Cennet'in Âdem'i olacağım. Sen de bana belgeleri göstereceğini garanti ediyor musun?"

"Kutsal Kitap üzerine yemin ederim." Sonra, Switters'ın dikkatini çekmek için ekledi. "Ve *Finnegans Wake* üzerine."

Pazarlığı vaatlerle dolu bir öpücükle onayladılar. Öpücük sonlanırken şeytanca bir zevk duyan Switters, "Seni bu konuda kandırdım, Rahibe aşkım. Bana kehaneti göstermeye söz vermiş olmasaydın bile burada kalıp seninle Noeli kutlamaya razı olurdum" dedi.

"Hayır, seni koca embesil seni, ben *seni* kandırdım. Bana güzel bir yortu yaşatmaya razı olmasaydın bile sana kehaneti gösterirdim. Yarın ya da ertesi gün gösterebilirdim. Şimdi, Noele kadar beklemek zorundasın."

Switters buna darılmış gibi yaptı. "Zokayı hemencecik yutturmak sizin tipik özelliğiniz zaten. Kurnaz bir Tanrı görümcü ile daha iyi pazarlık yapmam gerektiğini bilmeliydim. Ben mukaddesat ticaretinin kederli başka bir kurbanıyım." Domino Switters'ın fiyakalı sözcük dağarcığını sergilemesini duymazdan gelince Switters ciddileşti. "Ama neden, Domino? Neden benim gibi bir günahkârlık virtüozu ile bu büyük kutsal sırrı paylaşmak isteyesin?"

Uzun bir duraklamadan sonra Domino, "Çünkü Meryem Ana'nın Fatima'daki son sözlerinin özü bizi üzdü. Onları doğru olarak yorumlayıp yorumlayamadığımıza asla emin olamadık. Senin –nasıl diyorsun?– *verilerin* yardımcı olabilir. Dini meselelere bakışın en eşsiz şekilde... Ne yapıyorsun?"

Switters hayali bir bloknota görünmez bir kalemle bir şeyler yazıyormuş gibi yapıyordu. "CIA tarafından işten kovulmuş olabilirim ama geceleri hâlâ Dilbilgisi Polisi için çalışıyorum. *Eşsiz* eşsiz bir sözcüktür ve Madison Caddesi kara cahillerinin yaptığının aksine, bu, *garip* sözcüğü yerine kullanılacak eşanlamlı bir sözcük değildir. 'En eşsiz' ya da 'çok eşsiz' veya 'gayet eşsiz' diye bir şey yoktur; bir şey ya eşsizdir ya da değildir ve çok az şey öyledir. İşte!" Switters bloknottan bir sayfa yırtmış gibi yapıp Domino'ya uzattı. "İngilizce anadiliniz olmadığı için cezanızı hafifleterek uyarı makbuzu veriyorum. Bir dahaki sefere ceza alabilirsiniz. Sicilinize de siyah bir damga."

Domino hayali celp kâğıdını almış gibi yaptı. Derken, yine Switters gibi pandomimle kâğıdı *yırtarak* lime lime etti. Var olmayan konfetileri Switters'ın yüzüne savururken Switters hayranlığını gizlemek için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Domino sözüne sadık kalıp Switters'a meşhur üçüncü kehaneti Noele kadar göstermeyecekti. Neden? Arkadaşlarının baskısı yüzünden değildi. Pachomius rahibeleri azılı erkek konuklara, tarikatın etrafında birleşmiş olduğu belgeye (nihayetinde, Fatima vahiylerinin muhafızlığı onları kadın haklarını savunmalarından ya da hatta onların Aziz Pachomius'a sadakatlerinden daha sıkı bir şekilde birbirlerine bağlamıştı) dokunma, onu okuma ve üzerinde tartışma ayrıcalığını bahşetmek için hevesle aynı fikri paylaşmıyorlardı ama içlerinden hiçbiri Domino ya da başrahibenin isteğine karşı gelemezdi. Ne de olsa, Maskeli Güzel olmasa belge olmayacaktı, vaha olmayacaktı, Pachomius Tarikatı olmayacaktı. Özelde, bazıları delice taptıkları Rahibe Domino'nun Fannie'nin şeytanının ağına düşmüş olmasından korkuyorlardı ama Asmodeus olsun ya da olmasın onun dileklerine saygı duyuyorlardı.

Domino da güvensizlik yüzünden direniyor değildi. Aşk sahasında ne kadar deneyimsiz olsa da, daha iyi ya da daha kötü olsa da Switters'ın onu kandırmayı fazlasıyla umursadığını gayet iyi biliyordu. Switters kehaneti okuyup, sonra da tüymezdi.

Aslında, Domino kasımda iki kez Switters'a kehaneti göstermeyi teklif etmişti; Switters'ın tepkisinden biraz endişe duyuyordu. Ama Switters beklemekte ısrar etmişti. Domino'ya bir sözleşme yapmış olduklarını hatırlatmıştı. Bu sözleşmeye saygı duymaları gerektiğini, ne kadar hüsrana uğratıcı, gereksiz ya da tamamen saçma olsa bile bu sözleşmeye saygı duymaları gerektiğini söylemişti ona, çünkü eğer saygı duymazlarsa bu dünyada daha beter ikircikler yaratacaktı. Ona saygı duymak zorundaydılar çünkü ona saygı duymalarında belli bir saflık vardı.

Domino'yu beklemeye ikna eden işte buydu. Domino'nun dokunaklı bulduğu işte buydu. Domino'yu Switters'ın istediğini istemeye iten şey işte buydu. Switters'ın "saflık" derkenki tavrıydı bu.

Domino Switters'a kehaneti Noele kadar göstermeyecekti ama kehanetin geçmişiyle ilgili biraz bilgi vermekte sakınca görmüyordu,

Switters da dinlemekte sakınca görmüyordu. Domino hikâyeyi Maskeli Güzel'in ona anlattığı şekliyle anlattı.

1960'larda bir gün Papa XXIII. Johannes, Leiria piskoposunu Vatikan'a çağırdı. Piskoposluk bölgesi Fatima'yı da kapsayan Portekizli piskopos Lizbon'dan uçağa binerken başpiskopos onu kenara çekti ve (o zamanlar Rahibe Mary dos Dores olan) Lucia Santos'un Fatimalı Hanımımızın son kehanetini mühürlemiş olduğu zarfı açma niyetini kulağına fısıldadı. Lucia'nın kehaneti Portekizce yazmış olduğunu sanan Papa Johannes'in piskoposun yardımına ihtiyacı olacaktı.

O öğleden sonra baş başa tantanasız bir öğle yemeğinin ardından iki adam papalığın çalışma odasına çekildiler, Tanrıya ve Meryem'e dua edip, (çalışma odasının duvarındaki kasada üç yıl saklanmış) zarfı mücevherlerle süslü bir kama ile açtılar. Şaşırtıcı bir şekilde kısa olan içerik gerçekten Lucia'nın anadilinde el yazısıyla yazılmıştır. Bu noktada, piskopos öğlen yemeği sırasındaki istikrarsız konuşmalardan papanın çoktan çıkardığı sonucu itiraf eder: İtalyancası kullanmaya kullanmaya körelmiştir. Papa ise hiç Portekizce bilmemektedir.

Çevirinin hatasız olması bir zorunluluktu, her bir şey tam olarak ifade edilmeli, anlamdaki hiçbir incelik ve ayrıntı yanlış yorumlanmamalı ya da boş verilmemeliydi. Piskoposun bir önerisi vardı. Fransızcası akıcıydı, kehaneti tam olarak Portekizceyi okuduğu gibi okuyabilirdi. Kehaneti Fransızcaya tercüme ettiği mi varsayılıyordu? Papa cenapları bunun bir başlangıç olduğundan yakındı, sonra çalışma odasını kısa bir telefon görüşmesi yapmak için terk etti.

Aşırı bir titizlikle çalışan Leiria piskoposu, çocuk el yazısı gibi olan birkaç satırı düzgün bir şekilde tercüme etmek için yaklaşık iki saat harcadı. Çok geçmeden görev onu tatmin edecek biçimde tamamlanmıştı ki kapı ihtiyatla çalındı ve üçüncü bir adam çalışma odasında onlara katıldı. Yeni gelen kişi Kardinal Pierre Thiry'ydi.

Kendi Fransızcasına pek güvenmeyen Papa Johannes metni kusursuz bir şekilde Fransızcadan İtalyancaya naklatme görevini İtalyancasının *eccelente* [mükemmel] olduğunu bildiği Parisli kızıl şapkalıya emanet etmeye karar vermişti.

Piskopos omzunun üzerinden bakarken, Kardinal Thiry işe koyuldu. Papa sinirlerini yatıştırmak için bitişikteki yatak odasına geçti. Bir saatten daha kısa zamanda Thiry akıl karıştıran ve biraz rahatsız edici olan ama doğruluğu hem onu hem de piskoposu memnun eden bir çeviri çıkarmıştı. Ama çeviri sayfada estetik açıdan pek hoş durmuyordu, bu yüzden Thiry Papa Johannes için çeviriyi yeni, daha düzgün bir sayfaya temize çekti, dalgınlıkla karalama sayfasını katlayıp İtalyanca sözlüğünün sayfaları arasına koydu.

Küçük gümüş bir zille uyandırılan XXIII. Johannes, güneşin solan ışığında dile düşmüş Meryem kehanetini sonunda okumak için ayaklarını sürüyerek uzun kurşunlu camların olduğu çalışma odasına döndü. Bir süre sonra, yavaşça yüzünü astlarına dönerek, büyükannesinin papağanını yemiş olduğunu yeni öğrenen bir adamın bakışıyla baktı. Yo, daha kötüydü. Bu büyükannesini yediğini yeni öğrenen bir adamın bakışıydı.

Defalarca piskopos ve kardinal tarafından hiçbir şeyin, hiçbir işaretin ya da ufacık da olsa fiil kipinin, bir önekin, bir sonekin ya da fiil çekiminin çeviride kaybolmadığına temin edildikten sonra Papa Johannes diğerlerinin orada beklemelerini emrederek tekrar çalışma odasından çıktı. Onlar da beklediler. Önceki papaya Mussolini'den bir armağan olduğu söylenen devasa deri koltuklarda kestirerek bütün gece beklediler. Johannes'in bir Şanghay faresi kadar bitkin ve kıpkırmızı gözlerle odaya pat diye girmesinden önce hiç yoksa on iki saat geçmişti. Belli ki papa uyumamıştı. Kurumuş gözyaşlarının tuzu yanaklarında çizgiler bırakmıştı. Bir uşak onun arkasından içeri girdi ve şömineyi yaktıktan sonra gitti.

Johannes, Thiry'nin İtalyanca çevirisini buruşturup alevlerin içine attı. Piskoposun Fransızca çevirisinin de yakılmasını emretti. Derken, görünür bir güvensizlikle, çalışma odasında etrafa hüzünle, birilerinin onu caydırmasını umuyormuş gibi, neredeyse yalvaran bakışlarla bakarak, Lucia Santos'un orijinal metnini, titreyen beyaz elleriyle, kayıtsızca yanan ateşe attı.

Piskopos Portekiz tarihinin bir kısmının dumanlar içinde yanıp kül olduğunu hissetmiş olmalıydı ama sözlü olarak itiraz etmedi. Birkaç dakika içinde küller şömine ızgarasına saçıldığında, papa, Kardinal Thiry'nin ardından dışarı çıktı. Papa Johannes Vatikan'daki dedikoduya göre yatağına gidip günlerce ağladı.

Bu noktada Fatimalı Hanımımızın iddia edilen üçüncü ve son kehaneti yalnızca iki yerde varlığını sürdürdü: Rahibe Mary dos Dores'in belleğinde (o sırada elli üç yaşındadır ve İspanya'da manastırda inzivaya çekilmiştir) ve Kardinal Pierre Thiry'nin sayfa kenarı katlı, eski İtalyanca sözlüğünün içinde gizlenmiş olan Fransızca çeviride. Kardinalin kendine özgü sebeplerden belgeyi kasıtlı olarak mı Vatikan dışına kaçırdığını, düşünmeden mi hareket ettiğini, yoksa o keşmekeşte fazla kopyayı gerçekten unutup eve gittiğinde mi fark ettiğini Maskeli Güzel asla öğrenemeyecekti.

Açık *olan* şey ise kardinalin üzücü olabileceğinden Bakire'nin sözlerinin saklanması gerektiğine karar vermiş olmasıydı. Bunların kendisinin olmasını istemiyordu, daha ziyade Avrupa dışında tutul-

malarını tercih ediyordu. Böylece, papalık damgası taşıyan kâğıdı sağlam bir zarfa koyarak ağzını sımsıkı kapadı ve Ürdün bağlantılı, dik kafalı ama güvenilir, rahatsız edici derecede güzel ("Şeytan, sen arkama geç!") genç yeğeninin ellerine teslim etti. Croetine içinde ne olduğunu bilmeden zarfı yirmi bir yıl sakladı. 1981'de amcasının ölümü üzerine belgeye göz atması gerektiğini düşündü.

Büyük olasılıkla Croetine şaşkına dönmüştü –ilk tepkisini hiçbir zaman anlatmadı– ama birkaç yıl sonra Roma'dan ateş açılması üzerine ve adını Maskeli Güzel olarak değiştiren Croetine Vatikan'dan kovulan rahibeleri birer birer kendi karargâhına çağırdı, onlara kardinalin Meryem'in kehanetlerini ele geçirdiğini anlatan beyanını okudu ve sonra çağrıyı her rahibe kendi kendine okudu. Artık paylaşıp kutsal saydıkları sırrı ne amaç uğruna olduğunu bilmeden haç gibi taşıdılar ve bir akitname olarak korudular. Farkında oldukları şey ise o belgenin rahibeleri, dokuzunu da, birinin diğerinden ayrılamayacağı şekilde, mucizevi bir Meryem tutkalıyla yapıştırmasıydı – Fannie kendini o tutkaldan koparıp ayırana kadar.

"Fannie'mizden kesinlikle hiç hoşlanmadın" diye iddia bulundu Domino. Çıplak olarak, yan yatmış bir gemideki viyolonsel gibi yayılıp uzanmıştı. Switters'ın gördüğü kadarıyla Domino'nun ifadesinde ne suçlama ne de rekabet vardı.

"Pek değil, sevimli ama..."

"İffetliydi ama saf değildi, değil mi?" Domino Switters'ı çözmeye başladığını düşünüyordu.

"Tuhaftı ama anlaşılmaz değildi."

"Aa? *Du vrai?** Yani, neden kaçıp gittiğini açıklayabilirsin o halde."

"Açıklayamam."

"Öyleyse Fannie anlaşılmaz*dır*."

Switters başını iki yana salladı. "Fannie'nin göçünün bir açıklaması var. Yalnız biz bilmiyoruz. Gerçeklerin bilinmemesi açıklanamazlıkla, teknik olarak iffetin saflık ile eşanlamlı olmasından daha fazla eşanlamlı değildir."

"*Ola la.* Bu bana bir makbuz daha keseceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, benim öznel anlambilimsel düşüncelerim Dilbilgisi Polisi'nin cesur adamları ve kadınları tarafından tarafsız bir şekilde uygulanan tek tip kurallarla karıştırılmamalı." Switters Domino'nun pürüzsüz, şehvani kıçını okşadı. "Bu arada, Burma'da bir barikatta ben ve Kaptan Case'in soyularak arandığımız zamanı anlatmış mıydım? Orada plastik eldiven filan bulunmuyordu ve milisler açıkça

* (Fr.) Sahi mi? (ç.n.)

parmaklarını... siz Fransızların *l'entrée des artistes** dediğiniz şeyle kirletmek istemediklerinden bu işi onlar adına yapması için eğitmiş oldukları evcil bir maymun vardı. Maymun sevgililer günü şekeri kadar kırmızı, küçük pençeli, zeki bir arkadaştı ve..."

"Switters! Bana niye bunları anlatıyorsun?"

Güzel soru. Switters biliyorsa iki gözü kör olsundu. Gizli bir belgeyi (kehanetvari bir belge olmasa da) *entrée de artistes*'inde Burma'daki o gün yüzünden taşımıyor muydu? Yoksa Domino'nun açık kıçının –keşfedilmemiş bir Mısır mezarına girmek kadar, korkunç derecede davetkâr– yakınlığının Switters'a hem titrek parmaklı maymunun heyecan veren sondasını hem de Lima'nın güneyinde ahlaki yönden hiçbir sınırlama tanımayan genç kadının Switters'ın midesi bulanarak geri çevirdiği ricasını anımsatması yüzünden miydi?

E-posta gönderip almaktan tatmin olmayan Bobby Case sonunda uydu telefonundan Switters'ı arama riskine girdi. Tarih 22 Kasım 1998 idi, ki sırası gelmişken bu tarih Aldous Huxley'nin otuş beşinci ölüm yıldönümüydü. Bu aynı zamanda, dünya daha kusursuz bir yer olsaydı, bunun yanında ikinci derecede önemli olacak ve daha az haber değeri taşıyacak bir olayın, Başkan John F. Kennedy suikastının da otuş beşinci yıldönümüydü.

Doğrusu, telefon etmek muhtemelen o kadar da riskli değildi. CIA eski çalışanlarını takip etmekten hoşlanırdı, özellikle samimi olmayan bir atmosferdeki şu işten kovulmuşları ve hatta daha da ayrıntılı söylersek uygunsuz tavırlar ve faaliyetlere devam ettiğinden şüphelenilenleri (başka herhangi bir sebep olmasa bile Switters'ın Audubon Poe ile olan ilişkisi onu ilgilenilen kişi yapıyordu), ama CIA yeni bir kimlik kazanmak için çaba harcıyordu, aslında sözde Soğuk Savaş sonrası dünyada varlığını haklı çıkarmak üzere çaba harcadığı için kurum Switters'a hakaret eder bir şekilde daha altlarda bir öncelik tanıyabilirdi. Hâlâ, her istihbarat teşkilatı gibi CIA'in yakıtı da paranoya idi ve kişi bir kovboyun ne zaman ne yapacağını bilemezdi.

Bobby bunları kendisi için olduğu kadar arkadaşının namına da tartarak düşündü. Sonra telefon etti. Langley'nin Swit'in yerini aylar önce saptamış olabileceğini düşünüyordu ve ayrıca bu konuşma kesinlikle kişisel içerikli olacaktı. Değil mi?

Bu konuşmanın Bobby'nin hoşlanacağı türden pek de kişisel bir konuşma olmadığı ortaya çıktı. Switters Amazon'a geri dönüşünü

* Sanatçı girişi. (ç.n.)

erteleme sebepleri için öyle kaçamak cevaplar verdi ki Kaptan Case Suriye vahasında olup biten her şeyi –siyasi, gizemli ve cinsel– hayal etmeye başladı. Kendisinin de manastırda olup eğlenceye katılıp katılmaması gerektiğini merak etmeye başladı. Sonunda söylenen ve söylenmeyen şeylerden Switters'ın aslında deri değiştiren Fransız penguenlerinden biri için kendini kaybetmiş olabileceği ya da "buna benzer talihsiz bir saçmalık" olabileceği sonucuna varmaya başladı.

Böylece, roket ateşleme sanatında eğitimli biri olan Bobby, bir roketini fırlattı. Kısa süre önce dinlenmek ve moral toplamak için birkaç günlüğüne gitmiş olduğu Hawaii'den Maestra ile lanet olası budala torununun işle (örneğin Switters'ın yürüdüğü gibi yürüyebilmek ve Switters gibi konuşabilmek üzere bacaklarına yeniden kavuşması için) neden meşgul olmadığı hakkında herhangi bir düşüncesi olup olmadığını anlamak için temasa geçtiğinden bahsetti. Telefona Suzy bakmıştı. "Evet, oğlum, daha 'alo' dediği an onun senin Suzy olduğunu şıp diye anladım. Sesi o denli sıcak ve tatlıydı ki daha yakında olsaydım bir pencere açar, uzanıp ensülini alabilirdim." Bobby sustu ve sessizlikte Switters'ın "düello yaraları" adını verdiği şeylerin kenarlarının pembeleştiğini gözünün önüne getirebiliyor, ta Okinawa'dan Norman Rockwell'in sevebileceği (sekiz yaşında bir çocukta olabilecek; Switters yaşındaki bir adamda, klişelere teslim olmuş bir çizeri iş gömleğinden dışarı hoplatacak kadar korkutabilecek) o dişleri sıkışını duyabiliyordu adeta.

Etkili bir aradan sonra Bobby devam etti: "Kısa, güzel bir sohbet ettik. Bana bir büyü yüzünden üzgün olduğunu, aklının karıştığını ama artık büyüdüğünü –on yedisine girmiş, biliyorsun: Zaman nasıl da akıp gidiyor– ve sorunlarla daha iyi başa çıkabildiğini söyledi. 'Onu çok özlüyorum,' dedi ve bir kerede çok fazla raptiye yutan bir döşemeci gibi çıkan sesinde bunu duyumsayabiliyordum. Seni düşündüğünü –bunun gerçek bir kâbus olduğunu düşünen insanlar vardır– ve senin için endişelendiğini, lanet olası bir tekerlekli sandalyede emniyetsiz bir şekilde uzaklarda bir yerlerde olduğunu söylüyor.

"Tabii ki, senin yakında tekrar bir insan gibi arka bacaklarının üzerinde durman için gerekeni yapacağını haber verdim. Ondan sonra da senin kesinlikle gün gelip onu şehir merkezine gezmeye götüreceğini söyledim. Öyle memnun oldu ki neredeyse bir maymun gibi uluyacaktı. Hey, hatırlıyor musun Burma'dayken..."

"Unut gitsin Bobby!"

"Dinle, geçen ay izin için müracaat ettim, yani büyücü hekimle işleri yoluna koymak için seninle Peru'ya gelebilirdim ama sonra iptal etmek zorunda kaldım. Bir daha müracaat edeceğim ve izin alma

niyetindeyim. Texas artık golfçü kaynadığı için otuz gün orada geçirilemeyecek kadar uzun, yani Amazon'u seninle dolaşmayacak olsam bile belki senin açıklanamayan yokluğunda Maestra ve Suzy için yapabileceğim herhangi bir şey var mı diye bir bakmak için Seattle'a uğramam gerekecek."

Switters kışkırtıldığını biliyordu ama tereddüt etmedi. "Noelden hemen sonra" diye kestirip attı. "Burada çam ağaçlarındaki iğneler kahverengiye döndü. Burada Ren geyiğinin pisliği çatıdan yuvarlandı. Burada yumurtalı likör yapılacak son yumurta da bozuldu. Burada Bebek İsa tekrar tıkıştırılıp tabuta kondu."

"Ben buna bel bağlıyorum, kanka" dedi Kaptan. Case.

Ama o öğleden sonra, Switters neredeyse bir yıldır ilk defa paçavraya dönmüş, eski alıştırma sutyenini okşarken, sadık kalamayacağı bir yemin ettiğine dair tüylerini ürperten bir duyguya kapıldı.

Şam'ın dünyada sürekli yerleşim olan en eski şehir olduğu söylenir. Şam yolundayken (o sırada çoktan altı bin yaşında olan) havari Paulus (önceden Saul) bir sara krizine tutulur. Güneşin amansız yanıp sönen ışık kaynağının dizlerine çarpması yüzünden pişen dudaklarından tükürüklü köpükten yumurtanın akıyla çırpılmış krema çıkaran Paulus, Tanrının (önceden Yehova) tensel zevkleri hor görmesini, kadınları küçümsemesini ve doğayı kontrol altına almasını tembihleyen gürleyen sesini duyduğunu düşünür ve talimatları birleştirip sonunda ilk kiliseyi kurar ("Hıristiyanlık" denilegelen şey aslında Paulusçuluktu.)

Şam yolundayken sıra sıra pizza salonlarının, otoparkların ve dondurma büfelerinin olduğu asfalt otoyolda Switters da gözlerinin ardındaki ışıkların sancılı titreşmelerini hissetmişti, sekiz ay sonra ilk migreni yüzünden kaldırıma toslamıştı. Switters Tanrının *basso profundo*'sunu* duymadı ama. Araba kornaları, bağırışlar, kasete kaydedilmiş Arap müziği, yükselen dualar ve her yerde var olan susturucusuz motorlar –şehre yaklaştıkça dramatik bir şekilde yo-

* (İt.) Koyu pes, güçlü, heybetli ve derin bas sesi. (y.h.n.)

ğunlaşan kakofoni– dışında Switters'ın ilahi kılavuzun fısıltısı dikkatini çekmedi, yine de bu noktada gerçek bir nasihat olmasa da, bir yardımı memnuniyetle karşılayabilirdi.

Switters'ın başı her zamankinden iki misli daha fena ağrıyorsa, bu kafasında iki düşünce olmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Switters Deyrü'z-Zor'u Türkiye sınırındaki sorunlara çok yakın olduğu için, Palmyra'yı ise işine yarayacak herhangi bir yere çok uzak olduğu için reddedince, Şam'a onca yolu çöl kamyonu ve çöl taksisine binerek gitmeyi seçmiş oldu. Oradan gizlice Lübnan'a girmek için müzakere yapmak zorunda kalacaktı. (Belki Sol Glissant'a bir uğrar, yüzme havuzlarından birine dalar, Matisse'in *Mavi Nü 1943*'ünü son bir defa dikizleyebilirdi.) Lübnan'dan Türkiye'ye kolayca seğirtebileceğini hesaplamıştı. Yani... sınırı geçince Redhook birası ve kırmızı sos bekliyordu onu; havalandırma ve plajlar vardı, kütüphaneler, galeriler, ormanlar ve kent siluetleri vardı, Maestra, Bobby, Bugün Yarındır ve onu hep baştan çıkaran, onu ileriye doğru çeken bir şey vardı: yeni bir macera olasılığı. Hatta –onu düşünmeye nasıl cüret eder?– Suzy de olabilirdi. Bunlar ve daha fazlası Şam yolunun en uzak ucunda duruyordu ve Switters'a can suyu veriyordu. Ama diğer uçta ise çabucak geride kalan, badem ağaçlarının kızardığı, gugukkuşlarının mırıldandığı derli toplu küçük bir Cennet vardı. Fatimalı Hanımımızın dile düşmüş son kehaneti geride kalıyordu. Sihirli bir siğil ve sihirli bir kızlık zarı geride kalıyordu. Domino Thiry geride kalıyordu.

Switters böylece birbirlerine karışan falafel ocaklarının dumanından ve çılgın trafiğin içinden geçerek alfabenin doğduğu ve sıfırın icat edildiği şehre girdiğinde, aklında iki düşünce vardı. Her ikisi de çok cazipti. İkisi de canını yakıyordu.

Switters'ın aklında iki düşünce olduğunu söylemek onun tam olarak bir ikilemle karşı karşıya kaldığı anlamına gelmiyordu. Switters, çelişmenin pek yabancısı olmadığı için, hayata karşı her zaman daha uzlaşımsal ve kısıtlayıcı olan "ya o/ ya da o" yaklaşımına tezat olarak "her ikisi de/ve" yaklaşımını benimsemişti sanki. (*Hem* "her ikisi de/ve" *hem de* 'ya o-ya o' yaklaşımlarını benimsediğini söylemek yin/yanglığını abartmak olabilir.) Hem Tanrının hem de Şeytan'ın dostu değil miydi? Dahası, Pachomius manastırından ayrılıp ayrılmamasıyla ilgili herhangi bir sorun çıkmamıştı: Switters'ın oradan nihai ayrılığı Rapunzel Süiti'nin çatısız damının üzerindeki boşlukta sürekli olarak hidrojenini geğirip helyumunu osuran her küçük yıldıza

yazıldı. Aslında, manastırda Switters'ın kendisini de sanki bir yıldız gazı geğirmesiymiş gibi olduğu yerden durdurulamayacak bir şekilde iten bir şey açıklanmıştı (*iddia edilmişti* demek daha doğru olabilir).

Yine de Switters'ın Şam civarında, sinir kavşağı elektrik faturasının, yarı yarıya, bir yandan düşüncelerini hızla ileri iten beklenti süreci, bir yandan da onları geri çeken bellek süreci tarafından ikiye bölünmesi yüzünden aklında iki düşünce barındırdığı söylenebilirdi.

Sonuç olarak, Switters'ın migreni bu iki süreçle eşleşmedi. Baş ağrısı ne kadar kötü olursa olsun, Seattle üzerinden Güney Amerika'ya yapılacak yolculuğun belirsizliğini ama heyecan vericiliğini ruhsal olarak önceden tatmasını hiç de engellemiyordu, Domino'nun kulesindeki Noel hatırası ise hiçe sayılamayacak kadar derindi.

Switters Noel arifesinde akşam dualarına katılmıştı. Bütünüyle hoşnutsuzluktan olmasa da nostaljiden sıkılacağını umarak gitmişti. Beklenen gerçekleşti. Daha sonra, yemek salonunda sarmısaklı sos ile doldurulmuş limonlu tavuk rostosu servis edildi. Cevizli kurabiye ve sıcak hurma turtaları vardı. Kalan son şişe eski şarap – Domino'nun doğum günü eğlencesinden kalan son şişe– açıldı ve Switters rahibelerin İsa'nın dünyaya yeniden gelişi şerefine kadeh kaldırmalarına öncülük etti.

Switters Fransızca olarak, "Ve doğudan gelen krallarla akıllı adamlara" dedi. İngilizce olarak da ekledi: "Açık ensest ve eğlence hediyeleri getiren adamlara."

İngilizcesini kavrayamamış olan Maskeli Güzel içtenlikle Mısır'ın Beytlehem'in doğusuna düşmesinin mümkün olup olmadığını sordu. Kinayeyi sezen Domino Switters'dan kutsal şeylere saygısızlık etmekten kaçınmasını rica etti. Çocuğunu azarlayan bir anne gibi parmağını, "Eve gidelim görürsün sen, genç adam!" diyormuş gibi görünen bir yüz ifadesiyle Switters'a doğru salladı.

Switters uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Hurma ağacı dal ve yapraklarından yaptığı, tıraş köpüğü püskürterek kar yağdırdığı oldukça gülünç Noel ağacının önünde, herkesin "Sessiz Gece"yi Fransızca, İngilizce ve özgün dilinde, Almanca söylediği Noel şarkılı kısa eğlencede, "Jingle Bells"in [Şıngırdayın Çanlar] Switters tarafından farklı kelimelerle boru gibi öten alacalı sincap sesiyle solo olarak yorumlanmasının ardından ("Şıngırdayın çanlar / Batman kokluyor/ Robin yumurtladı") toplananlar dağıldı. Switters ve Domino kuleye çekildiler.

Domino bir köşede fısfıs köpüğün yerine saten kurdele koyarak Switters'ın yemek salonundaki ağacının küçük bir versiyonunu yapmıştı. Ağacın altındaki pirinç tepsiye üç şey koymuştu:

Bir şişe rakı.

Bir kavanoz vazelin.

Kenarları buruşuk ve etrafa koku yayan sağlam bir zarf.

Sessiz geceden önce, kutsal gecenin ilerleyen saatlerinde üçünü de keşfedeceklerdi.

Ekimde preslenmesine yardım ettiği (ve ayaklıklarla toplanmasına yartım etmiş olduğu) üzümlerden yapılmış şarap henüz keyifle içilemeyecek kadar yeniydi. Domino yortunun hatırına Şam'dan sert hurma likörü sipariş etmişti. Switters Domino'ya düşünceli davrandığı için teşekkür etti ama Domino'nun hâlâ kendisinin zevk fitilini tutuşturabilmesi için alkolün alevine gereksinimi olan bir adam olduğu izlenimini taşıyabileceğinden kaygı duyduğundan Domino'yu rakının gereksiz bir israf olduğuna temin etmeye çalıştı.

"Alkol" dedi, "kendi yavrusunu yutan şu böceklerden biri gibidir." Switters Domino'ya sert içkilerin başlangıçta kavrayışların, fikirlerin ve eğlenceli şakaların tüm çerçöpünü doğurduğunu söyledi. Ama şu parlak ve zeki yavruları bir araya toplamazsan ve alkolden uzaklaştırmazsan doğum sonrası depresyon gibi alkolün ininde kalmalarına izin verirsen (diğer bir deyişle, belli bir noktadan sonra içmeye devam edersen) alkol onların üzerinde fırıl fırıl döner, onları çiğneyip canlı canlı yutar ve kara midesinde onları pisliğe çevirir. Switters bardağını uzattı. "Ben bir tanecik içeceğim" dedi, gizlice Domino'nun içki yerine esrar satın almış olmasını dileyerek. (Şimdiye kadar hep böyle Noel hediyeleri almamış mıydı?)

Tabii ki, birden fazla almıştı. İkiden fazla. Ama Switters abartmadı, en azından B.B.H. Kulübü standartlarına göre. Her neyse, Domino'nun rakıyı özellikle kendisi için aldığı ortaya çıktı. Rakı

Domino'yu tepsideki diğer şeylere hazır hale getiriyordu. En başta vazeline.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Switters. Birbirini izleyen, uzatmalı rakı kokulu öpücüklerin ardından, ki bu sırada Domino'nun her bir muhteşem çıkıntısı sevgiyle okşanıyordu; Domino yağlanmak üzere kendini sunduğunda, Switters'ın cinsel organı ayyaş bir muz kültünün baş kuklasıymış gibi sembolik olarak tekrar tekrar soyuluyordu.

"Neden olmasın? Çöl kadını olarak yaşayacaksam, çöl kadını gibi sevmeliyim." Ama Domino emin *değildi.* Günahların bu türü Sodom'u alaşağı etmemiş miydi?

(Vazelin vıcık vıcık. Switters'ın parmağının şeklini alan yuva. Dudakların yiyemeden emmesi. Kirpiksiz gözün kırpışması. Oyuncak bir trenin hışırtısı gibi omurgasından yukarı doğru çıkan en yükseğinden bir ses. Hatta kraliyet düğünü için yeraltı cücesinin deliğine el konuldu. Gelin nedimeleri tarafından soyuldu. Mor başlıklı damat henüz gelmemişti.

"*Et tu*?" diye sordu Domino nefes nefese. "Ya sen? Emin misin?"

"Seni sen yapan her şeyi istediğime eminim" diye yanıtladı Switters; biraz veciz bir ifadeyle, "ah, hiç seyahat etmediğim şu yol, istiridyenin incirle buluştuğu yer!" diye ekledi.

Ama *Switters* da emin değildi. Domino'nun anatomisinin uzak bir parçasının konukseverlikle açılmaya, büyümeye başladığını hisseden Switters'ın aklına –uğursuzca, belki de– bu şeyin adını yalnızca dört ya da beş dilde bildiği geldi.

(Damat sağlam adımlarla kiler kapısından geçiyor. Sıhhi tesisatın takırtısı. Kalorifer ocağının kükreyişi. Tavanın sıvası çatlıyor. Raflardan konserve kutuları düşüyor. Bodrum katı su basıyor. Kedi hayalet gibi uluyarak bacadan kaçarken kuyruğu tutuşuyor. Noelden önceki geceydi, evin her yerinde her şey kımıldıyordu ve Tanrı fareyi korusundu.)

Sonra birbirlerinin kollarında sessizce uzandılar, yorgun, huşu içinde ve biraz serseriemiş olarak; başkalarına asla söylenmeyecek ama kendi aralarında nadiren bahsedecekleri ve sonsuza dek hatırlayacaklarını sezdikleri bir deneyimi paylaşan insanlar gibi bağlanmışlardı birbirlerine.

Domino tekrar ayağa kalkana kadar neredeyse bir saat geçmişti, birkaç mum daha yakıp, ikisine de yarım bardak rakı koydu ve elinde bir zarfla halılarına geri döndü.

"Manastıra giren her kız" diye söze girdi, "iki nedenden bunu yapar, yalnızca biri dinidir. İkincil nedenler her kıza göre çeşitlilik gösterir, yine de –Switters, aklının nasıl çalıştığını biliyorum– ki bu nedenlere çoğu kez bir açıdan cinsel korku, cinsel suçluluk ya da karşı cins tarafından reddedilmeyi telafi etmenin de dahil olduğunu düşündüğünde haklısın. Fiziksel olarak çekici olan rahibelerin sayısının çok az olduğu doğrudur. Ama burnunun üzerinde escargot [salyangoz] çıkması gibi bir nedenle rahibe olan Maskeli Güzel örneği de var: Erkeklerin sürekli olarak ona bakmalarından bezmişti."

Switters rakıyı yutuverdi. O içkiyi yudumlayarak içmezdi. Domino bunu fark etmedi. Gözlerini zarfa dikmişti.

"Bazı rahibe adayları insanlığa hizmet etme, öğretmenlik ve hemşirelik yapma çağrısını duyar. Kapalı manastırlara girenler, inzivadakiler, yapmaktan çok bizzat var olarak hizmet etmeyi seçerler. Benim seçtiğim buydu. Tanrım için, birkaç kişinin kefaret ve tazminatının birçok kişinin kurtuluşunu etkileyebileceğine inanarak yapmak yerine olacaktım. Ama itiraf etmeliyim ki daha az takdire değer başka güdülerim de vardı. Yani, özel bir gruba ait olmak, dünyadan uzak durup öze daha yaklaştırma işlevi gören, gerçeğe daha yakın, Tanrının gizemlerine insanoğlunun geri kalanından daha yakın duran gizli bir derneğin bir üyesi olmak istedim. Belki Amerika'daki okulumda beni kendi kulüplerinin dışında bırakıp, bana 'Fransız orospu' ve benzeri şeyler söyleyen kızlar tarafından reddedilmem yüzündendi. Elitist özlemler yüzünden neden hâlâ kendimi suçlu hissettiğim sorun değil."

"Bu senin için iyi. Doğru tarzda elitizm homojen toplumda kaymak tabakası oluşturabilir. İnce ayrıntıları çoğaltır ve kültürel devinimin sahasını genişletir." Switters Domino'ya gerçek elitizmin erdemleri üzerine Maestra'nın görüşlerini anlatmaya başladı ama Domino onu bir el işaretiyle susturdu.

"Ben haklı çıkmaya veya onaylanmaya çalışmıyorum ama anlayacağına emindim, çünkü bu bir bakıma senin CIA'ye katılma kararına benziyor. İktidar için değil de, yalnızca iktidar sahibi olanların bilincinin ötesinde yatan bir statü için arzu duyduğumuzdan biraz birbirimize benzediğimizi düşünmeye başladım. Şimdi, yine de manastırın sade kutsallığını severken bunun beni bütünüyle tatmin edemediğini söylemeliyim. Özellikle gizli olmayan sırlar var ayrıca. Seçilmiş Hıristiyan esas olarak Hıristiyan kitlelerle –nasıl diyorsunuz–

aynı *bilgi*ye sahiptir. Yalnızca onu farklı bir biçimde ayinleştirmiş, onun üzerinde daha benzersiz bir biçimde odaklanmışlardı. Böylece aptal Simone hüsrana uğrayıp 1981'e gelindiğinde rahibeliği bırakmaya karar vermişti. Gerçekten. Rahibelik başörtümü teslim edecektim. O zaman teyzem bana bu zarfın içindekileri gösterdi." Kirli pakete pat pat vurdu.

"İçindekinin çok şaşırtıcı olmasından değil. Fatima'nın son kehanetini doruk noktası olmaktan uzak ve hatta düpedüz saçma da bulabilirsin. Benim, benim gibi aptal bir günahkârın ilgisini çeken şey, bunun her zaman çok gizli tutulmasıydı, Kardinaller Kurulu'nun bile, hatta şimdiki papanın bile haberinin olmadığı kutsal bilgiye ulaşabilmemdi. Şans eseri ya da entrikayla, bizim küçük dışlanmış tarikatımız Kutsanmış Ana'nın gerçekten önemli addettiği bu... *eşsiz* bir mesajı –ha! dilbilgisi ceza makbuzu kesemezsin!– güvenli bir şekilde saklamakla görevlendirildi. Bu durumu heyecan verici buldum. Bu beni bir şekilde Meryem'in müttefiki yaptı ve kendimi eşsiz, çok önemli bir şeyin bir parçasıymışım gibi hissetmeme neden oldu ve... bilmiyorum..."

"Eğlenceli mi?"

"Hayır, hayır, utanarak kabul etmem gerekirse, bize burada yaşattığı şaşkınlık yüzünden benim için nefes kesiciydi ama iş buna 'eğlenceli' demeye gelince, orada dururdum. Üçüncü kehanette Batılı bakış açısından bakılacak olursa komik, hatta umut veren hiçbir şey yokken, nasıl durmayayım. Aslında, tam anlamıyla dehşet verici. Tam anlamıyla dehşet verici."

Domino'nun gözleri birdenbire kısıldı ve ciddileşti. "Ama kendi gözlerinle gör. *Voilà.*" Domino zarfı Switters'ın ellerine tutuşturdu.

Sağlam, eski bir zarftı ama yıpranmış, pul pul olmuştu ve Switters'ın elleri vazelinle pürüzsüzleşmemiş olsaydı, zarf ona bir çıngıraklıyılanın kurumuş derisi gibi gelebilirdi.

Switters da kısa bir giriş konuşması yapmayı teklif etti.

"Etimolojik olarak" dedi boğazının rakının temizleyemediği kısmını temizleyerek, "peygamber başka biri 'adına konuşan' kişidir, yani (Yunanca *prophētēs* sözcüğünden gelen) kehaneti bir anonim şirketin müşteri çekmek için basına yaptığı açıklamalar gibi ihtiyatla karşılıyorum. Peygamber, sözde kaderimizi kontrol altına alan görünmez suskun güçler için kendi kendinin sözcülüğünü yapar ve kehanet meraklıları nevrotik olarak ya kendi kendilerinin kurtuluşuyla meşgul olma ya da marazi anlamda olması yakın felaket ihti-

malinden etkilenme eğilimdedirler. Ya da ikisi birden. Bir ellerinde ölme isteği, diğer ellerinde ise bir çeşit doğaüstü kurtuluş harekâtı için duyulan çaresiz, gerçekçi olmayan bir umut."

Switters zarfı açarken Domino peygamber sözcüğünün kökenine rağmen, peygamberin bu durumda daha yüksekte olan bir güç adına konuşmadığını, onun hiç de Tanrının halkla ilişkiler uzmanı olmadığını ama daha ziyade, bir bakıma, eğer kendilerine çekidüzen vermezlerse Yüce Tanrının sevgili insanlığının başına kaçınılmaz olarak ne getireceği konusunda uyarıda bulunan, bunu herkese duyuran kişi olduğu konusunda onu bilgilendirdi. Fatimalı Hanımımız o halde bir tür casustu, bir köstebek, bir ajandı, sahne arkasında ilahi ceza ve mükâfatların önüne geçemese de bunu geciktirmeye çalışarak dünyadaki evlatları için zaman kazanmayı planlıyordu. Domino tüm insanlar bir yana, Ajan Switters'ın ona duygudaşlık besleyeceğini düşünüyordu.

Switters Bakire Meryem ile herhangi mesleki bir bağ duygusunun şu anda yazık ki kendisini aştığını söyledi, ama bir marketin soyguncular açık olması kadar aklını Meryemci fikirlere açık tutacağına söz verdi. Bununla birlikte, Switters, geleceğin kendilerine bugünün yapamadığı biçimde gerçek olma vaadinde bulunduğuna inanan insanları nasıl hor görüyorsa, gelecek hakkında kehanetlerde bulunanlara da öyle kuşkuyla yaklaştığı konusunda Domino'yu dürüstçe uyarmanın adil olacağına inanıyordu. "Burada. Bugün. Şu anda" dedi Switters.

"Hangisi?"

"Hepsi."

"Bugün Yarın mıdır?"

"Buyrun işte." Switters Domino'ya bir morsu evcilleştirecek bir sırıtışla baktı. Sonra zarfı açtı.

Zarfın içinde bir değil, dört sayfa vardı. Domino, ikisinin üzerine birinci ve ikinci Fatima kehanetlerinin İngilizce tam çevirisini koymuştu. Kardinal Thiry'nin neredeyse kırk yıl önce tartışmalı üçüncü kehanetin Fransızca versiyonunu yazmış olduğu, artık kenarları kıvrılmış ve sararmış, papanın kişisel damgasını taşıyan kâğıt belli ki en önemli belgeydi. Ayrıca, üçüncü kehanetin –herhalde Domino tarafından yapılmış– bir İngilizce çevirisi de eklenmişti.

Switters, Suzy ve Maskeli Güzel'e kişisel araştırma projelerinde yardım ederken ziyadesiyle her bir kısmını, bölümünü ya da açıklamasını okuduğu için ve Domino nihayetinde üç kehanetin birbirin-

den ayrılmayacağını düşündüğü için Switters *pièce de résistance*'ı* çözmeden önce Bir ve İkinci'ye tekrar aşina olmaya karar verdi.

Birinci Kehanet

Zavallı günahkârların ruhlarının gittiği Cehennem'i gördünüz. Tanrı kurtulmaları için dünyada benim Lekesiz Yüreğime kendilerini adamalarını diliyor. Size söylediğim şeyler yapılırsa, pek çok ruh kurtulacak ve barış gelecek. Savaş yakında bitecek ama insanlar Tanrıyı gücendirmeye son vermezlerse XI. Pius yönetiminde daha kötü bir savaş patlak verecek. Bilinmeyen bir ışıkla gecenin aydınlandığını gördüğünüzde bilin ki bu Tanrının Dünya'yı günahlarından dolayı, savaş, kıtlık, kilise, papanın eziyetleri yoluyla cezalandırmak üzere olduğuna dair büyük bir işarettir.

Tamam o zaman. Ve sıradaki...

İkinci Kehanet

Dünyanın cezalandırılmasını önlemek için (her ayın) ilk cumartesileri Lekesiz Yüreğim ve Aşai Rabbani için Rusya'nın kutsanmasını istemeye geldim. Eğer ricalarıma kulak verilirse Rusya dine dönecek ve barış gelecek; olmadığı takdirde Rusya günahlarını tüm dünyaya yayacak, savaşlara ve kilisenin eziyet çekmesine sebep olacak. İyiler şehit edilecek, papanın acı çekmek için pek çok nedeni olacak ve çeşitli uluslar yok olacak.

Akşam yemeği, rakı ve en yaramaz aşk eylemiyle zaten iyice yatışan Switters bu ön uyarıları esnemeden zar zor okuyabiliyordu. Okudukları ona belirsiz, yavan, genelleştirilmiş, tutarsız ve kilisenin kaderiyle, dogmasıyla ve lideriyle fazla ilgili gelmişti. Bunların 1917'de yıldız gözlü, on yaşındaki Portekizli bir köylü kız tarafından anlatıldığını duymuş olsaydı bunlar Switters'ın mercimek kadar olan beynini muhtemelen pervane gibi döndürürdü, ama şu anda Switters sadece gerindi ve şaşaalı esas olaya, şu efsanevi ultra gizli, etkisi zaman içinde ortaya çıkacak papa soğanına geçmeden önce çay partisindeki hokey koçu gibi içini çekti.

Üçüncü Fatima Kehaneti

Bu yüzyılın sonuna yaklaşılmadan bütün bilimlerde tahmin edilemeyecek ilerlemeler olacak. Bu başarılar fiziksel olarak büyük kolaylıklar getirecek ama pek az kavrayış ve mutluluk getirecek. Her

* (Fr.) Önemli parça. (y.h.n.)

yerde iletişim ve eğitim gelişecek ama benim Lekesiz Yüreğimden mahrum olan insanlar daha fazla aptallığa gömülecek. Maddi zenginlikle birlikte ıstırap ve şiddet hızla artacak ve çoğu insan yakıcı bir ölümle ve ruhun hastalanmasıyla kaybolup gidecek. Bununla birlikte, bu yüzyıldan sonraki yüzyılda nüfusun daha önceki kederleri atlatan kesimine beklenmedik belli bir bilgelik ve neşe gelecek, ama yazık ki bu iyileşmeyi getiren Kelâm insanlığa ne Roma'nın bazilikasından ne de dine dönmüş Rusya'dan gönderilecek, bir piramidin bulunduğu taraftan gönderilecek. Piramidin Tanrı tarafından mı, yoksa Şeytan tarafından mı tasarlandığını bilmesem de, Cennet ve Cehennem dengede olduğu için Dünya buna çok yakından dikkat etmeyi ihmal etmemelidir.

Kehanet işte böyleydi. Switters hem İngilizce hem de Fransızca versiyonlarını okudu ve uykulu uykulu anladığı kadarıyla birbirleriyle tamamen uyuşuyorlardı. Sondan bir önceki cümlede, Fransızca *mot*, "kelâm" olarak çevrilmişti, oysa Switters bu sözcüğün "ipucu" (sürmekte olan belli bir eylemi açıklamak için söylenen ya da işaret edilen bir şey) olarak çevrilebileceğini düşünüyordu, ama burada anlam hemen hemen aynıydı ve Switters bunun üzerine tartışacak havada değildi. Aslında, "Bu küçük işaret ilk ikisinden daha fazla merak uyandırıcı. Kesinlikle daha merak uyandırıcı. Ama gerçekten bütün bu velvelenin niye koptuğunu, bunu neden o denli korkunç bulduğunuzu ya da bizim XXIII. Johannes'in neden tomar tomar kâğıt ve yarım kutu Kleenex mendil harcadığını anlamıyorum" diye itirafta bulunmadan önce ağzını güvercin yuvası gibi yaparak esnedi.

"Neden olduğunu anlamıyor musun?"

"Hayır, canım rahibem, anlamıyorum. Yani, şirket-devletin ve onun medyasının en son aygıtlarla donatılmış şirketi ve alet teknolojisini, sanki kendileri bir taburenin üzerinde duruyormuş ve kafamıza donmuş bir jambonla vuruyormuş gibi, bizleri mümkün olduğunca istikrarlı bir şekilde sersemletmek için kullanıyor olması pek manşetlik bir haber değil. Ya da eğer bilginin kısır bir niteliği varsa, bilgi bolluğu cehaleti artırabilir. Ya da insanlar gece gündüz bol bol eğlenebilir ama yine de kendilerini boş ve kopuk hissederler. Fatima bu anlamda kristal küreye karşı dramatik bir hamle yaptı, o kız her kimse hakkını vermem gerek. Bütün bunlar kötü bir takım elbise gibi duruyor üzerimizde ve o bunu 1917'de ilan etti. Ama, hey, bunu dönüştürmenin, bundan faydalanmanın, bundan kaçınmanın yolları var ve..."

"Evet, evet" dedi Domino sabırsız bir şekilde sözünü keserek. "Çare onun Lekesiz Yüreği. Ama peki ya kehanetin geri kalan kısmı?"

"Yani bir sonraki yüzyılda yolumuza çıkacak olan beklenmeyen neşe ve bilgelik hakkındaki hoş kısım mı? Bana bayağı hoş geldi, müteveffa Potney Smithe'ten alıntı yapmak gerekirse. Bayağı hoş. Senin ve benim hayatta kalanların arasında olacağımızı farz edersek."

"Evet ama bu sözde bilgelik ve neşeye, bu iyileşmeye kilise sebep olmayacak."

"Ee? Gelsin de nereden gelirse gelsin, kilisenin sebep olmaması kimin umrunda?"

Domino o denli sert bir şekilde kaşlarını çattı ki yanakları neredeyse ikiye katlandı. "Anlamıyor musun? Aydınlatıcı öğreti piramitlerin olduğu taraftan gelecek. Ortadoğu'dan. Bu İslam demek. Meryem Hıristiyanlığın başarısızlığa uğradığı yerde İslamiyetin başarılı olacağı sonucunu çıkarıyor. Bu kimin mi umrunda? Batı dünyasındaki herkesin umrunda *olmalı*! Emareler neredeyse oturulup seyredilemeyecek kadar rahatsız edici."

"Pekâlâ, bu zavallı bir başarısızın sızlanması olmayacak, değil mi?" Bir sürü alaycı laf Switters'ın gırtlağından hızla dökülmeye hazırlanıyordu ama Switters dilini tutup onları geldikleri yere geri gönderdi. Domino'yu incitmek istemiyordu ve daha da uzayacak bir konuşmaya arzu duyamayacak kadar uykuluydu. "Dinle" dedi Switters, "bu kehanetler yoruma çok açık ve senin bir ihtimali gözden kaçırmış olabileceğin..."

"Sen sanıyor musun ki..."

"Evet senin ve Maskeli Güzel'in bu gongu yıllardır çaldığınızı biliyorum ama yine de bir iki noktayı yanlış yorumlamış olabilirsiniz. Bu yüzden benim korkusuz, kan çanağına dönmüş gözlerimle göz atmamı istemediniz mi? Odalar dolusu gezgin gazetecinin ve belirsiz uluslararası girişimcinin, *Finnegans Wake*'in belli bölümlerini o zamana kadar görülmemiş bir şekilde çözerek dillerinin tutulmasına sebep olan benim? Bırak onunla ilgili istihareye yatayım. Lütfen istihareye yatmama izin ver."

Böylece Switters en yakındaki mumu söndürdü, hüsrana uğrayan rahibeyi öptü ve kilimlerin arasına kıvrılıp yattı. Horlamaya başlamadan önce baygın ama tatlı bir sesle Domino'ya, "Artık kimsenin, çocukları gözlerine kum serperek uyutan periden bahsetmediği dikkatini çekti mi?" diye sordu.

Kahramanımız çocukları gözlerine kum serperek uyutan perinin yatıştırıcı kum tanelerine yoğun bir şekilde bulanmış olmalı, çünkü nihayet uyandığında gökyüzü maviye boyanmış, Domino yataktan

kalkmıştı. Gizli zarf ve her şeyi açığa vuran vazelin de ortadan kalkmıştı ama üçüncü kehanetin İngilizce çevirisinin Switters'ın tenis ayakkabısının sol tekinden dışarı sarktığı görülebiliyordu. Switters'ın saatine göre saat sekizdi, ki bu Seattle'da Noel arifesinde saatin on bir olduğu anlamına geliyordu. Daha erken bir saatte büyükannesini aramaya niyetlenmişti ama Maestra'nın yatma vakti çoktan geçmiş olsa da Switters onu aramaya karar verdi. Numaraları tuşlarken telefonu Suzy açabilir korkusuyla nefesini tutarken bir yandan da muhtemelen açmayacağı için hayal kırıklığı yaşıyordu.

"Hayırdır inşallah" diye hayıflandı uykulu bir ses.

"Bu sevgi, sıcaklık ve keyif dolu bir yortu kutlaması" diye boru gibi bir sesle konuştu Switters.

"Sen!" diye hırladı Maestra. "Bilmeliydim. Noel Baba'nın doğum günü diye yaşlı bir kadının istirahat etmeye ihtiyacı olmadığını mı düşünüyorsun? Bir dahaki sefere de Temmuzun Dördü'nde gece yarısı bayraktan geriye ne kaldıysa ona karşı sadakat yemini etmek için beni arayacağını biliyorum." Sonra sesi yumuşadı, Switters'ın sağlık durumunu ve nerelerde olduğunu sordu –"Gerçeği söyleyeceğinden değil"– ve onun pejmürde bir yerde, Maestra'ya boş verdiğinden, kendini riske attığından ve artık herhangi bir gereklilik kalmadığı halde bununla ilgili yalan söylediğinden yakındı. "Çocuğu CIA'den çıkarabilirsiniz ama CIA'i onun içinden..."

"Mutlu Noeller, Maestra."

"Peh! Mutlu Noellermiş, seni işe yaramaz haylaz. Seni özlüyorum. Sırrına varılamayacak bir nedenle küçük Suzy de seni özlüyor. Pis fikirleri zavallı çocuğun aklına sokup doğru yoldan saptıran sendin. Tatil nedeniyle Sacramento'ya gitti. Tanrı aşkına saat kaç? Şu şirin Kaptan Case ara sıra bize bakmaya geliyor. *O* Noelde gece yarısına kadar beklemiyor. Tamam, bilmem gereken yalnızca bir şey var. Hâlâ şu bir tarafa çeken, acıklı sandalyenle tırım tırım geziyor musun?"

"Hayır. Gezmiyorum. Ayaklık kullanıyorum."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu, ama Switters, solumasından Maestra'nın kesinlikle uyuklamadığını söyleyebilirdi.

Maestra'nın suskunluğu bulaşıcı olmalıydı zira o sabah vaha alışılmadık şekilde sessizdi. Switters odasının kapısına yapıştırılmış bir nottan Maskeli Güzel'in aniden, o günün rahibelerin yemek yiyip konuşamayacakları özel bir sadakat günü olmasını emretmiş olduğunu öğrenecekti. *Bu hoş*, diye düşündü Switters. *Bu bana Fatima kıvır zıvırını düşünüp taşınmam için müsait bir atmosfer yaratacak.*

Ama o gerçekten kıvır zıvır mıydı? Berkeley'de sabahları yataktan kalkmasına yardım etmiş olan mısraların şairi Rilke "Gelecek gerçekleşmeden çok önce kendini dönüştürmek için içimize girer" diye yazmıştı. Ve kendi görüş kaynağıyla Bugün Yarındır Swit'ın gerçekliklerin ve kronolojilerin birbirinin içine geçtiğini gerçekten bir anlığına görmesini sağlamıştı. Switters kehanetin kuramsal olarak mümkün olduğunu kesin olarak reddedemezdi. Çok fazla isteri, ezoterik konular, *naiveté** ve hile kokması ve Fatima'nın önceden uyarıları yoğun korkunç bir bayıcılıktan hiç de azade değildi. Yine de...

Yine de, onun (o, Meryem Ana mı, yoksa şizofren köylü kız mı) üç kollu bir tahminle öngörmüş olduğu pek çok şey su götürmez bir şekilde vuku bulmuştu. Aslında çok fazla değil, ama onun açıklamalarının geri kalanı üzerinde ciddi bir şekilde düşünmeye değer.

Switters'ın yüreklendirici bulduğu (asla yüreklendirilmeye ihtiyacı olduğunu kabul etmese de) ve Domino'nun kalbini derinden yaralamış görünen kısım, insanlığın (ya da daha ziyade insanlığın bir kısmının, bir elitin belki de) kiliseden ya da Kremlin'den değil de, piramit bölgesinden geleceği yolunda bir ipucunun verildiği mutlu dönüşümüyle ilgili olan meseleydi. Domino bunun İslami bakış açısının utkusuna dair bir kehanet, Muhammet'in metafizik sisteminin İsa Mesih'in kurumları ve metafiziğine karşı zaferi olduğuna inanıyordu. Switters çok emin değildi. Maskeli Güzel için net'ten aldığı materyale sık sık dönüp bakmaya devam ediyordu, Kral Hermanos'un vahiyleri ve eski bilgelerin sırlarını korumak için piramitleri mahzen olarak inşa ettirdiğiyle ilgili şeyler. Switters ne Beretta'sı ne de Broadway şov melodileri üzerine bahse girebilirdi ama hayatta kalan çağdaş insanların bilgece ve neşe dolu bir varoluşa nasıl erileceğine ve onun nasıl korunacağına ilişkin ipucunu Kuran'ın öğretilerinden (ve bu öğretilerin sonradan yozlaşarak oluşturduğu dogmadan) ziyade Hermetika Metinleri olarak bilinen gizlicilik, astroloji ve simya metinlerinde bulacaklarına dair bir sezgi taşıyordu. Ne de olsa Hermetika Metinleri piramitlerden geliyordu, aslında piramitlerle İslam arasındaki bağlantının en zayıf ve suç işlendikten sonraki coğrafi doğaya ait olmasına karşın piramitlerden Hermetika Metinleri sorumluydu.

Böylece o Noel gününde Switters bir limon ağacının gölgesine oturmuş, Maria Une'ün terk edilmiş mutfağından aşırdığı artık falafeli kemirerek Hermetik gelenekle ilgili hatırlayabildiği, haznesinde biriken her şeyi beyninin ön lobuna pompaladı.

* (Fr.) Naiflik. (ç.n.)

Ağzında nohut, burun deliklerinde kuru sıcak, kulaklarında yaprakların kâğıt gibi hışırtısı ve narkotik tavuk gıdaklamaları, derisinde kumlu rüzgâr, gözlerinde uzaktaki titrek ışık (tanrı sakallarının hafifçe dalgalanması gibi, muslin sarınmış fosforun nabız atışı), susuzluk gırtlağından hiç de uzakta değildi: Duyular açısından *Corpus Hermeticum* olarak bilinen o metin serisine dair (Kutsal Kitap'ta olduğu gibi birleştirilmiş kanondan ziyade derlenmiş kopuk, bölük pörçük parçalardı) belirsiz bilgilerini toplamaya çalıştığı kusursuz bir durumdu. Eski Yunan'da yaygınlaşan gelenek, yine de daha eski olan Mısır'da muhtemelen bundan çok da farklı olmayan yerlerde meydana çıkmıştı.

Switters'ın hatırlayabildiği kadarıyla Hermetika öğretileri ilahiyat oluşturmuyordu ama daha çok doğa biliminin, düşünmenin ve kendini arıtmanın getireceği makul ve sakin bir yaşamın uygulamalı bir rehberi olarak tasarlanmıştı. Yine de nesnelerin kusursuz düzeni içinde, insanlığın yerini tanımlayıp kutlama çabaları içinde, ölüm öncesi ve sonrasında evren ile ilişkilerimizi ayrıntılarıyla çözümlemişlerdi. Ama amaçları eğitmek ve geliştirmek; ruhu kurtarmaktan ziyade genişletmekti.

İyi hoş, diye düşündü Switters. Başkalarını kendine döndürmek için dinlerinden caydırmayı ya da kendini yumuşatmayı reddeden, doğa dostu olan, beden dostu olan (seks büyüsünün çeşitli biçimlerine metinlerde bolca gönderme vardı), hoşgörülü, saygılı ve baskı ya da kan dökülmesiyle ilgili kaydedilen herhangi bir eyleme karışmamış bir inanç sisteminde hayran olunacak çok şey vardı. İnançta ısrar etmeyen bir inanç sistemi mi? Bu zarardan çok fayda sağlamaz mıydı? Switters buna altı yıldız üzerinden beş yıldız verecek ve üstü kalsın diyecekti – baştan beri bir budalalar komitesinin (başka kimin komite üyesi olacak kadar zamanı ve sabrı olabilirdi ki?), azimli kayıp halkaların küçük bir telkininin bunu onların gıcırtı seviyesine indirebileceğini ve neredeyse bir gecede zayıflatabileceğini aklında tutarak.

Yine de, Hermetik geleneğin kökleri herhangi bir dininkinden daha derindi (ama şamanizm kadar derin değildi) ve tencere tavaya gürültülü bir şekilde vurmaksızın onu şereflendiren üstatlar tarafından günümüze kadar ustalıkla korunduğu söyleniyordu. Diğer taraftan (bazen Görünmez Kurul denilen) bu üstatlar sayıca çok azdı, etkileri zayıftı. En parlak döneminde bile Hermetizm asla –şu anda herkesin bildiği gibi– tarihte herhangi bir olayın gidişatını değiştirmemişti. Bir sonraki yüzyıla az bir zaman kala Hermetika'ya ilginin yeniden canlanacağını düşünmek için mantıklı bir neden var mıydı

(yeni binyıl sayfası çevrilmeye o denli yakındı ki insan gizli esintiyi hissedebilirdi) ve böylece şirket gibi şekillenmiş kitlenin önemli bir azınlığına gizli gruplarını daha yüksek bir frekansa ayarlamaları için ilham verecek ya da yol mu gösterecekti? Hayır, böylesi bir senaryoda taşlar yerli yerine oturmuyordu. Fazla tüketici biri olmadığını kabul ediyordu ama Fatima'nın sattığı şey buysa, Switters Bay Plastik'i gözden çıkarmıyordu, en azından köprüyü geçene kadar.

Switters daldan bir kış limonu koparmak için ayaklıklarından birini kullandı, düşerken limonu yakaladı, ona çok büyük keyif veren bir başarı. Parmağını sertçe bastırarak meyvenin deliğini genişletti ve sapıkça bir nedenle Domino'yu ve geçen geceki samimiyetlerini düşündü. Sonra limonu soğuk yassı falafelin üzerine sıkarak, meyvenin sitrik diriliğini koklayıp, yabani at omurgası gibi olan dili boyunca taze solar asitlerini –sarı, dinamik ve değişmez– yuvarlayan Switters tuhaf kehanete geri döndü.

Hermetik bir rönesans için hangi olası dürtüler olabilirdi? Belki de on dört altın tableti topraktan çıkartmak? Switters, bir grup Mısırbilimcinin levhalardan yüzyılların kumunu fırçayla süpürdüğünü, hiyeroglif sütunları büyüteçleriyle taradığını hayal etmeye çalıştı aylar ya da yıllar sonra CNN'deki bir haberde, eğer tedirgin izleyiciler şu eski simya sembolleriyle o denli acayip bir şekilde şifrelenmiş olan dolaylı açıklamalara dikkat etselerdi, insanın sınırlılığının üstesinden gelmek için teknikler ve uygulamalar geliştirebileceklerini ve bu süreçte sabit bir kozmik düzeni anlamanın... ve bunun içinde düzgün bir şekilde işlev görmenin bir yolunu bulabileceklerini varsayarak. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, böyle bir bilginin etki süresinin, ardından çıkacak olan çizburger ve mini kamyonet reklamlarından daha öteye geçeceğini kafasında canlandıramadı. Hermetizmin kesinlikle kendi değerleri vardı ama aciliyeti yoktu. Sanki öylesine basmakalıp bir esrarı vardı ki Mickey Mouse'un Büyücü'nün Çırağı'nı oynarken giydiği büyücü şapkası gibi küflü ve anlamsız görünüyordu. Switters içinde (beyaz ışık topundan ekşi limon damlalarının şırıldayarak damladığı yerde) neo-Hermetik ütopyanın İslamcı olandan daha az olası olduğunu hissediyordu.

Sonra ara vererek, dudaklarından son falafel kırıntılarını temizleyen Switters şu Yunan-Mısır gizemlerine adı verilen o bildik düzenbazı düşündü: koca Hermes, değişimlerin tanrısı, iki dünya arasında ayakçı ulak, kâşiflerin ve hırsızların koruyucusu. Bilginin sınırlarında üçkâğıtla bir montaj tezgâhı kuran Hermes ne acı çeken kurtarıcı bir ilah, ne de sevecen bir baba ilahtı, ama yeterince hızlı kavrayanlara, kabul edebilecek kadar güçlü olanlara hızla yeni fikir-

ler ve pratik sonuçlar getirirdi. Hermes ölümlü şamanın ölümsüz ilk örneği olarak kabul edilebilirdi ve her yerdeki şamanlar gibi, Hermes de halk arasında, her düzeyde bitkilere, takımyıldızlara ve minerallere aşina olan saygın bir şifacıydı. İyileştirebilir ama aynı zamanda acayip eşek şakaları da yapabilirdi – yapardı. Switters'ın daha önce dikkat çektiği gibi lanet olası papağan haşlayan adam Bugün Yarındır'a epey benziyordu.

Hermes başlangıçta Ege ve Doğu Akdeniz bölgelerinde Yüce Ana'nın ilk yılanlarıyla arkadaşlık eden biri olarak tanınmıştı, Amerikan Tabipler Birliği'nin Hermetik logosundaki, etrafına bir çift yılanın sarılmış olduğu çubuk hâlâ bir bakıma bunu anıştırıyor. Doğu Akdeniz halkbilimi işi Hermes'i Dünya Yılanı'nın, zamanın hâkiminin bir kişileştirmesi olarak görmeye kadar vardırdı ve bellek gölcüğünden bu esrarengiz bilgiyi sürükleyip çıkaran Switters'ın aklı yine Amazonlu şamana kaydı. Switters R. Potney Smithe'e Kandakandero dininin (kabaca bir din olarak tanımlanabilirse tabii) bir adı olup olmadığını sorduğunda, antropolog kabilenin ihtiyarlarının uzaktan da olsa bir inanç sistemine benzeyen herhangi bir şeyden söz ettiklerinde, Koca Yılan'ın Kültü gibi bir şey olarak tercüme edilebilecek bir ifade kullandıklarını söylemişti. ("Lanet olası fazla epik, değil mi? Hı? Aslında neyi ima ettiği hakkında en ufak bir fikrim yok.") Switters'ın da net bir düşüncesi yoktu, ama diğer karakteri, Kadak ("Gerçek İnsanlar"dan biri) olmadığı halde, Bugün Yarındır'ın vekili ya da rakibi değilse bile müridi olmaya çalışıyormuş gibi görünen, kurnaz, çok dilli, eski Marksist *mestizo*'yu; züppenin kendi kendine nasıl Fer-de-lance ismini verdiğini ve yılan derisinden takım elbisesiyle nasıl caka sattığını (altın dişleri ve Nike basketbol ayakkabıları bir yana) hatırladığında hafifçe ürperdi. Fer-de-lance sözümona on iki metre uzunluğunda bir anakonda (totemci bir diyalog, Moby Dick'vari bir sabit fikir, bir kan davası ya da pazar hilesi: kim tahmin edebilir ki?) ile devam eden bir ilişkisi olduğu söylentisi yüzünden azalmayan tekinsiz, kültürlerarası, sürüngensi bir karizma saçıyordu.

Aşağı yukarı Switters'ın hatırladığı kadarıyla Bugün Yarındır'ın kendisi zamanla ya da başka bir şeyle ilgili olarak herhangi bir yılan büyüsüyle ilgilendiğini ifade etmemişti. Yine de büyücünün bu dolambaçlı hatırası onun imgesini akla getirmişti ve birdenbire o anda –dan! dan!– bir ağılda satılacak besili bir domuzun kıçına şap şap vurulması gibi bir düşünce Switters'ın kafasında patladı. Yoksa?... Evet! Tabii ki. Çok açık! İşte bu! Switters bunun geçerliliğini iliklerine kadar hissetti. Ani bir eureka hamlesiyle kendinden geçip büyüyü unutarak az kalsın fırlayıp ayakları üzerinde dikilecekti.

Switters kendine gelmiş ve sakinleşmişti, dikkatli bir şekilde yaslanmış olduğu kızıl kaya parçası üzerine topuklarını tekrar koydu ve ince ağacın gövdesine yaslandı. Başının yukarısındaki limonlar peynirli gökevindeki *papier mâché** yıldızlar gibi asılı duruyorlardı. Bu bütünüyle tuhaf bir kuram, diye düşündü Switters, kurduğu bu bağlantıyla eğleniyordu ama Fatima fenomeni çok da çılgındı ve tek gerçek ise bunu hiç de öyle yorumlamayan asıl egemen kurum tarafından doğrulanmış olmasıydı. Switters duygusal olarak çok heyecanlanmasa da, en azından entelektüel açıdan canlanmıştı ve bu "keşfini" Domino ile paylaşmayı çok istiyordu. En çok da Domino gizli kehaneti Switters ile paylaşmış olduğu için mi? Switters'ı bu tatlının içine sürüklediği için mi? Switters, belki de mantıksızca, bilinçlenen yılanın meyvesini Cennet'te eşine sunan Havva'yı düşünüyordu. Belli birtakım bilgilerin paylaşımı nadiren sonuçsuz kalır.

Yine hayır ya da şer, Switters'ın Domino'yu haberdar etmesi engellendi. Domino kalınca örülmüş kozasında Noelde dua ederek tüm gün inzivada kaldı ama Bebek İsa'yı mı, Bakire Meryem'i mi, yoksa Maskeli Güzel'i mi memnun etmek istediği hiç belli değildi. Hüsrana uğrayan Switters mobilya kokan ağacın altında bir süre daha beyin fırtınası estirdi, derken Bobby Case'in bayramını tebrik etmek için bir e-posta göndermek üzere ayaklıkları üzerinde bürosuna gitti. Arkadaşı Switters'ı şaşırtarak aynı duyguları anında ona iletmişti. *Keyfin bol olsun, oğlum. Bizim burada Oki'de envai çeşit garnitürlü çiğ bir ahtapotumuz var. Gününü nasıl geçiriyorsun?*

Switters'ın bunu doğruyu söyleyerek açıklaması imkânsız olduğundan, *Fındıkkıran* balesine gitmek için hemen çıkması gerektiği şeklinde cevapladı.

Umarım Tonya Harding'li olandır, diye mesaj gönderdi Bobby. Ve hepsi bu kadardı.

Switters odasında, kuleden bulup getirmiş olduğu rakının artakalanını içti, düşündü, biraz daha içti, biraz daha düşündü. Bir saat içinde hem içki hem de düşünceleri nispeten azaldı ve Switters *Finnegans Wake*'e döndü ama Stan Gabler Davies'in Joyce için, "Kadınlara, içkiye, yüksek sanata ve kendi dehasının işleyişine şaşmaz bir ilgi duyan çoğu erkeğinki gibi, adamın ilginç bir hayatı vardı" diye yazdığı önsözde bir satırdan fazla ilerleyemedi. Bu cümleyi düşünmek için duran Switters –eşzamanlı olarak ilginç bir yaşam ve töresel olarak ahlaklı bir yaşam sürmenin (ikicilik hastalığı onları karşılıklı

* (Fr.) Yumuşak kâğıt hamuru. (ç.n.)

olarak dışta bırakmak için komplo kuruyormuş gibi) neden çok hüner gerektirdiğini, çok zor olduğunu merak ederek– uyuyakaldı ve sabah kapısı aniden çalınana kadar uyanmadı.

"*Monsieur Switters! Le camion! Le camion*!"

"Pippi?" Pippi olmalıydı, çünkü sesi bile çilli ve kızıl saçlı çıkıyordu. "Ne? Kamyon mu? *Le camion*? *Pourquoi*?"*

Doğruydu. Malzeme kamyonu gelmişti. Birkaç gün içinde gelmesi beklenmiyordu. Switters'ın aklından kamyonu öpücüklerle uğurlamak, bir dahaki sefere yakalamak geçmişti, ki bu yalnızca iki ya da üç hafta alacaktı. Ama sonra "keşfi" geldi aklına ve hızla yataktan çıkıp eşyalarını topladı.

"*Dépêchez-vous*!"**

"Acele ediyorum. *Où est****** Rahibe Domino?"

Pippi Switters'a Rahibe Domino'nun onu dış kapıda karşılayacağına dair güvence verdi. Ve Domino öyle yaptı. Bu kadar ani olmasaydı muhtemelen Domino ağlamazdı ama kendini buna hazırlayacak zamanı olmamıştı ve şaşkına dönmüş şoföre tekerlekli sandalyedeki beyaz takım elbiseli adamın (Bir Adam mı? Burada mı?) Deyrü'z-Zor'a gitmesi gerektiğini açıklarken gözyaşları birbiri ardına yanaklarının devrilmiş kovanlarından aşağı düşen ölü arılar gibi yuvarlanıyordu.

Kamyoncu Switters'ın ön tarafta onunla beraber yolculuk yapmasında ısrar etti, muavin ise kuşkusuz kibarlık ya da saygıdan olduğu kadar merakından da Switters'ı sorguya çekmekistiyordu. Adam, sakat Amerikalı ve Fransız rahibe kucaklaşırken motoru ateşledi, sabırla ve inanmazlıkla bekledi.

Domino'nun gülümsemesi şelale gibi akan gözyaşlarını bir pruva gibi kesti. "Hiç şikâyetim yok" dedi Domino yarı sahte bir sevinçle. "Bir hayat adamının eksiksiz ve güçlü aşkını tanıdım, bununla birlikte genç kızlığımdaki lekesizliğime döndüm. *In partu* bir bakire." Domino gülmeye çalıştı ama boğazındaki yumru bir şakımayı durdurdu.

"Emeksiz yemek" dedi Switters onaylayarak, kendi sesinin de çitteki kazıklar boyunca gezmiş gibi çıktığını fark etti. "Dinle. Konuşmaya vaktimiz olmadı. Üçüncü kehanet hakkında yani."

---

* (Fr.) Neden? (ç.n.)
** (Fr.) Acele edin. (ç.n.)
*** (Fr.) Nerede? (ç.n.)

"Biliyorum. Biliyorum. Bu çok hızlı oldu. En kısa zamanda onunla ilgili bana bir mektup yazmalısın. Kamyon hâlâ postalarımızı getiriyor." Domino tedirgin bir şekilde şoföre şöyle bir baktı.

"Hayır. Dinle. Bunu duyman gerek. İslamdan değil."

"İslamdan değil mi?"

"Kelâm, mesaj geleceği değiştirebilir. Bu İslamiyetten gelmeyecek. Bu Bugün Yarındır'dan gelecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bu sevgili adam çatlak değil miydi ne de olsa?

"Kehanet ipucunun *une pyramide* tarafından gönderileceğini söylüyor. *Les* değil *une*. Tekil. Bir piramit tarafından. Hatırlamıyor musun Bugün Yarındır'ın kafasının... adam yaşayan bir piramit! Ağzından her çıkan şeyin yönü de bir..."

"*O la la!* Bu çılgınca."

Şoför kornasını çaldı. Switters'ın kamyonun ön tarafına oturmasına yardım etmek ve sandalyesini katlamak için hazır bekleyen muavin ellerini çırptı. Switters kavga edercesine, konuşma diline özgü Arapçayla, "Kahrolası develeri dizginleyin" anlamına gelebilecek bir şey söyleyerek ikisini de susturdu.

"Gitsen iyi olur, bir tanem" dedi Domino.

"Bunu düşün" diye üsteledi Switters. "Adam ayaklı bir piramit."

"Yani? O bir vahşi. O cahil bir şifacı. Ormanda yaşayan, kimseyle görüşmeyen ilkel bir vahşi."

"Orası öyle. Ama onun bir tür felsefesi var. Ciddiyim. Bir görüşü var. Bir hayal gücü. Ve bu bir piramitten çıkıyor, *per se* herhangi bir piramit değil..."

"Ne tür bir 'felsefe'? Ne yapabilir bu..."

"Emin değilim. Yani o *eşsiz*, ben sadece ana hatları biliyorum. Ama bulacağım. Eğer geçerli ayrıntılar varsa oraya gittiğimde çözeceğim. Tamam mı?"

"Tamam" diye iç çekti Domino, neye onay verdiğine emin olmadan. Çenesinde akan gözyaşlarının yağmur suyunun bir hendeği doldurması gibi doldurduğu küçük bir çukur oluştu.

Pachomius Tarikatı'nın diğer mensupları da Switters'ı uğurlamak için birer birer kapıda toplanmışlardı. ZuZu, Pippi, Yabani Kısrak Sally, iki Maria, Bob. Maskeli Güzel en son geldi. Tabii ki peçesini takmıştı ama Switters sabah güneşinde peçenin arkasındaki holografik çörek gibi parlayan güzellik katilini, o hayalet topağını seçebiliyordu. Saygın bir başrahibenin olması gerektiği gibi, Matisse'in nüsü olduğu için gururla ihtiyar bedenini dik tutarak Switters'ın elini sıktı. "Onlara üremelerini sınırlamalarını söyleyin" dedi tek-

düze, çocuksu Fransızcasıyla. "Nereye giderseniz, bunu onlara söyleyin."

Switters onun kemikli parmaklarını sıktı. Söz verdi. Sonra, iriyarı muavin onu kaldırıp kamyona koyarken Switters rahibelere öpücükler gönderdi, "Ayaklıklarımı saklayın!" diye bağırdı. Kamyon hareket ederken bir kez daha bağırdı, iki kamyoncunun arasına sıkışıp oturduğunda. "*Au revoir*! Ayaklıklarımı saklayın!"

Switters, kalbinin kadifemsi kırmızı turp derinliğinde Pippi yapımı şu ayaklıkları tekrar görebilmesinin pek de mümkün olmadığını kavramış olmalıydı, ama kendi kendine yalan söylemek istemeseydi gerçekten çok kötü bir romantik olabilirdi. Kendi kendine neden hem romantik bir yaşam, hem de tamamen bilinçli bir yaşam sürmenin bu denli ustalık istediğini, bu denli zor göründüğünü sorabilirdi.

Uzun, sarsıntılı yolculuk sırasında –Deyrü'z-Zor'un doğu-kuzeydoğusu (geceyi geçirdikleri yer), Palmyra'nın güney-güneybatısı (tekrar uyudukları yer) ve başkentin güneybatısına doğru– Switters canlı bir sandviç içindeki ançüez ezmesi gibi sıkışmıştı. Sağındaki muavin nadiren konuşuyordu ama Switters'ın daha önce sergilediği Arapçadan cesaretlenen şoför Tevfik Switters'ı hiç durmaksızın sorguya çekiyordu. Siyah sık lülelerini başında bir sepet gibi taşıyan, azıcık ruhu olduğunu ifşa eden açık kahverengi gözlü, otuz yaşlarında, bodur bir adam olan Tevfik Hıristiyandı (Ortodoks tabii ki, Katolik değil) ve aslında yolcusunun manastırda ne yapmış olduğunu öğrenmek istiyordu. Tevfik'in Kentucky, Louisville'de kilim ticareti yapan akrabaları vardı ve kendisi de çoğu kez oraya göç etme hayali kurarken, Amerika'nın Irak'taki masum insanlara karşı son hava saldırılarına öfkelenmişti ve yolcusundan şu kabadayıların canavarlıklarını tümüyle açıklamasını istedi.

Switters'ın cevapları onu memnun etmiş olmalıydı, çünkü Deyrü'z-Zor'a vardıklarında hoş bir şekilde sohbet ediyorlardı, Palmyra'ya vardıklarında ise okuldan arkadaşmışlar gibi davranıyorlardı.

An-Nasıra Caddesi'nden Şam'a girerek (28 Aralık'ta akşamüzeri 19.00 sularında), etrafı duvarlarla çevrili eski kente ve Kutsal Kitap'ta "Düz Sokak" olarak geçen, ancak birçok Kutsal Kitap göndermesinde olduğu gibi bunun kelimesi kelimesine doğru kabul edilmesi amaçlanmamış olan Via Recta'ya doğru ağır ağır, gürültülü bir tempoda ilerlediler. Via Recta şehrin Hıristiyan mahallesinin sınırını çiziyordu ve Tevfik'in diğer yolcularla on küfe hurmayı boşalttıktan sonra

Switters'ı götürdüğü yer bu mahalleydi. "Sizin rahatınız ve güvenliğiniz için" dedi Switters'a mübarek oruç ayı ramazanın ortalarında olduklarını hatırlatarak. Gündoğumundan akşam karanlığına kadar Hıristiyan mahallesi dışında yiyecek bir şey bulamazdı ve orada bile yalnız evlerde yenirdi. Dahası, ramazanın kutsal zorlukları Suriye'deki Amerikan karşıtı öfkeyi artırmıştı (Irak'a hava saldırısının üzerinden henüz on gün geçmişti) ve Şam'ın bazı kesimlerinde bir Yankinin adi beyaz yağlı gırtlağını keyifle kesecek bıçaklar vardı. Neyse ki, Tevfik ve ailesinin kiraya verecek fazladan bir odaları vardı.

Öksürerek –biraz kurşunlu egzoz dumanından, biraz da kebap mangalı dumanından– Switters teklifi kabul etti. Tevfik'e güveniyordu ama kamyonun arkasındaki timsah derisi valizinde başıboş kalan Bay Beretta için üzgündü. Eski ajan emekliliğinde biraz dikkatsiz olmaya başlıyordu. İçini çekti, tiksinmişti ama Clinton'ın kovboylarla anlaşması gerçekten şaşırtıcı değildi. Bu çok bildik bir hikâyeydi.

Tevfik kamyonu, branda bezinden tentesi olan, iki buçukluk eski Mercedes'i kıvrılan bir yan sokakta durdurdu ve kornayı dört kere çaldı. Gıcırtı ve takırtılarla, çürük çarık oluklu teneke kapı yukarı kaldırıldı ve Tevfik geri geri giderek aracı dar, derin bir garaja soktu. Sıvalı tavandan ipe dizilmiş cilalı topuk kemikleri gibi sarkan çiğ, kırk vatlık bir çift ampulle loş aydınlatılmış yer motor yağı, çözücü, kükürtlü madenler, misk lastik ve yanmış yapışkan madde kokuyordu. Daha parlak ışıkla aydınlatılan sağ tarafta küçük, camlı bir büroda üç adam vardı. İkisi ayakta duruyor, biri dağınık ahşap bir masada oturuyordu. Tevfik'in bazı kâğıtları doldurmak için büroya gitmesi gerekiyordu. Switters'a olduğu yerde onu beklemesini önerdi. "Valizim lazım" dedi Switters, gayet anlamlı bir şekilde.

Muavin gidip çantayı getirdi. Sonra, fırça, bez ve bir kova köpüklü su getirip kum ve güneşin işkence ettiği boyası dökülen kamyonu haşır huşur yıkamaya başladı. Ön camdan aşağı akan yıkama suyunun ardında görünen çıplak ampuller Switters'a Aziz Pachomius'un limonlarını hatırlatıyordu. Sarı ışıkları Switters'ın baş ağrısını şiddetlendirdi. Bakışını o sırada diğerleriyle sohbet eden Tevfik'in olduğu büroya çevirdi: Tevfik'in daha yaşlı, daha şişman versiyonu olan masadaki adam ve Switters'ın dikkatini çeken ayakta duran iki adam takım elbise giymiş, kravat takmışlardı ve Avrupai yüzleri vardı. Bu çiftle ilgili bir şey Switters'ın Langley eğitimli gözünü açtı. Köpüklü akıntının ardından gözlerini kısarak baktı. Valizine pat pat vurdu.

Yaklaşık yarım saat sonra Tevfik, temizlerken kamyonun canını çıkardığı için muavinini azarlayarak geri döndü. "Eve, ailenin yanına git" diye emretti, hareketli kamyon yıkayıcısını kapıdan dışarı kış-

kışlayarak. "Biz de gidiyoruz" dedi Switters'a ve sandalyeyi açtı. Yolcusunun nasıl çevik bir şekilde kamyondan Incavare 9000'e atladığına şaşırarak, "Rahatsızlığım ne demiştin?" diye sordu.

"Yürüme pnömonisi." İfade Arapçaya pek iyi çevrilemiyordu.

Tevfik garajdan birkaç sokak ötede oturuyordu. Switters dünyadaki sürekli yerleşim olan en eski kentin sokaklarında Tevfik'in yanında sandalyesini sürüyordu. Kadın düşmanı Paulus'un Şam yolunda geçirdiği krizden sonra sığınmış olduğu ve Hıristiyanlık olarak bilinecek olan şeyin yapısını ve sınırını formülleştirdiği yer tam olarak bu civardı. Düz Sokak, aslında. Eskimiş kaldırım taşlarına çarparken Tevfik biraz utanarak Switters'ın odayı ertesi gün erkenden boşaltması gerektiğini bildirdi. Tevfik beklenmedik bir şoförlük işine atanmıştı ve tabii ki Switters'ı evinde karısıyla yalnız bırakamazdı.

Tabii ki olmazdı. Tevfik Hıristiyan olabilirdi ama yine de Araptı, bu yüzden de Ortadoğulu erkekler arasında muazzam, hatta dünyayı değiştiren boyutlara varan cinsel güvensizliklerin; peçeleri, tıraşlı kafaları, kadın sünnetini, ev hapsini, tecridi, maço tavrı ve üç büyük dini ortaya çıkaran güvensizliklerin etkisi altındaydı. *Buralardaki kadınlar gerçekten harika olmalılar!* diye düşündü Switters. Belden aşağıları ateşli, vajinaları altın; libidoları vahşi eşekler gibi anırıyor ve çöl kumullarını andırarak heyula gibi karşınıza dikiliyor olmalı. Yorulmak bilmezlikleri, sönmek bilmezlikleri, içinden çıkılmazlıklarıyla daha zayıf olan cinsel hayvanı tersyüz etmişler, onu kendi yoğun, bulanık vajina sıvılarını kontrol altında tutmak için kültürel, siyasi ve dini duvarlar inşa etmek zorunda bırakmışlardı; öyle dik ve sağlamdı ki bu duvarlar, hâlâ ayaktaydılar. Doğu Akdenizlinin penis güvensizliği üzerinde tekeli yoktu: Dünyanın en muhteşem yaratıklarından ikisinin, kaplan ve gergedanın 1998'de nesilleri tükeniyordu, çünkü Asyalı erkekler değerli çüklerini dik tutmak için bu hayvanların gövdelerinin bazı kısımlarını yemeye gereksinimleri olduğuna inanıyorlardı; ve pek çok ulus için tehlikeli boyutlara ulaşan aşırı nüfus artışı, zavallı karılarını sürekli hamile bırakmayı aleni olarak cinsel iktidar gösterisi haline getiren koca zoru yüzündendi. Ama, vajina kamçılamanın kendini en dramatik şekilde ve en kalıcı sonuçlarla ortaya koyduğu yer Ortadoğu'ydu ve Switters (ki o da kendini Rahibe Fannie karyolasından kaçtıktan sonra cinsel olarak biraz zayıf hissetmişti) şu şehvetli Sami ya da yarı-Sami ırktan kadınların birkaçını çadırlarında ziyaret edebilmiş olmayı diliyordu. Erkekler egoları yaralı mızmızlar, korkaklar mı olmuşlardı, yoksa kadınlar gerçekten bu kadar özgür, bu kadar ateşli miydiler? Her neyse,

Switters'ın onların göz korkutan hazinesinin adını her kabile lehçesinde öğreneceğine bahse girebilirsiniz.

Switters'ın kendisini beş bin yıl önceki Şam'daki bu sokağa getirecek zaman makinesi düşü, ona duyduğu hayalperest arzu Tevfik'in kaldığı yerden devam eden özürleri yüzünden söndü. Belli ki şoför, konuğunun suratının asıldığını düşünmüştü. "Çok üzgünüm arkadaşım, ama akşam karanlığı çökmeden gitmem lazım. Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Sorun değil" diyerek onu rahatlattı Switters. "Lübnan sınırına yakın bir yerlere gidecek misin?"

"Ah, hayır. Aslında"–güldü– "vahadaki manastıra tekrar gitmem gerekiyor."

Tekerlekli sandalye kayarak durdu. "Neden? Ne demek istiyorsun?" Migreni midyeden fışkıran sıvı gibi kulaklarından dışarı fırladı. Switters aylardır kendini hiç bu kadar tetikte hissetmemişti.

Tevfik endişeli görünüyordu, Amerikalıyı tekrar gücendiriyormuş gibi. "Garajdaki şu iki yabancı beyefendi. Yarın onları oraya götürmemi istiyorlar."

Switters hareketsiz bir şekilde durdu. "Niye?"

"Niye, kilise ile ilgili bir iştir mutlaka. Biri Portekiz, Lizbon'dan bir ilahiyatçı, diğeri ise Vatikan için çalışan bir avukat."

"Sana bunu onlar mı söyledi?"

"Patronuma söylediler. Onları dört çekerli arabalarıyla götüreceğim. Doğal olarak kamyona ihtiyaç yok. Beyler havaalanından bir araba kiralayamamışlar, çünkü şoförler oruçlu."

Deyrü'z-Zor yolunda ramazanı tartışmışlardı ve Switters bir halk Tanrı ile bütünleşmişse neden *her* ayın kutsal olmadığını; neden tarihleri ve yerleri ayırdıklarını, neden salının pazar ya da cumartesi kadar mübarek olmadığını, birinin apteshanesinin Mekke, Lourdes ya da Benares kadar kutsanmadığını merak etmişti? Eğer Tevfik o anda konuğunun aklındaki böylesi düşünceleri hayal edebilseydi, fena halde yanılırdı.

Garajdaki yabancı beyefendiler... Daha genç, daha zayıf olanın (otuzlarının sonlarında muhtemelen ve üzüm asması kadar kıvrak) monte edilmemiş bir oyuncağın içinde çıkan montaj şeması gibi bir yüzü vardı: Başlangıçta kolay, sıradan ve açık görünüyordu ama daha uzun süre incelendiğinde daha anlaşılmaz oluyordu. Ama rahatsız edici olan beden diliydi. İtalyanda, geri yatırılmış abanoz renkli saçlarından el yapımı ayakkabılarının sivri burunlarına kadar, ticari olarak savaş sanatçısı olarak yönlendirilmiş mahcup bir zarafet vardı. Yalancıktan ilgilenmiyormuş, rahatmış gibi bir tavır içine girmiş-

ti ama her adalesi öfkeyle harekete geçmeye hazır, zemberek gibi kurulmuş ve gergindi. Switters benzer bir yüz ifadesini sokakta çalışan çoğu ajanda, çoğu kiralık katilde gözlemlemişti. Kendi aynasındaki ifadeyi gözlemlediği de olmuştu.

Daha yaşlı olan adamın (altmışın epey üstü) birkaç tel gri saçı ve viski içmiş bir papazınki gibi al al bir çehresi vardı. Ağzı bebeklerinki gibiydi ve suluydu, şekerden bir memeyi emmek için yapılmış bir ağız; ama altın çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri korkmuş kedicik kadar sert ve hissizdi. Oldukça zeki görünmesine rağmen, Switters onunkinin hinlik türünden bir zekâ; olayları ve kişileri kavrayan ama aslında gerçek önemleriyle ilgili hiçbir şeyi anlamayan türden, savunmaya, sürekliliğe ve kurumsallaşmış gerçekliğin heybelerindeki her klişe ve hurafenin sömürüsüne adanmış olan iyi yağlanmış bir beyin olduğunu algılayabiliyordu. *Bu lavuk hık demiş John Foster Dulles'ın burnundan düşmüş,* diye düşündü Switters ve hemen dünyadaki sürekli yerleşik yaşamın olduğu en eski şehrin tozuyla ağız sıvısından bir numuneyi birbirlerine karıştırmak için harekete geçti.

Switters biraz şaşırmış olan Tevfik'e döndü. "Yarın başlıyoruz, dostum" dedi, "yeni bir muavinin olacak. Umarım patronunun külüstüründe dört kişi rahatlıkla oturabilir." Switters düşük çeneli Suriyeliye eksantrik olmayan kişilerin öfkeli, hipnotik yeşil gözler olarak tanımladığı gözlerini dikti. "Vahaya ben de seninle beraber geri dönüyorum."

Switters valizinin fermuarını açtı, B.B.H. Kulübü tişörtlerini, üzerinde çizgi film kahramanı mürekkepbalığının resminin bulunduğu çoraplarını kenara atarak dosdoğru sahte bölmenin dibine ulaştı. "Öncelikle" dedi, "bineceğimiz arabanın arka koltuğuna bu aleti yerleştirmek için bana yardım etmen gerekiyor. Biz buna *dinleme cihazı* diyoruz."

Switters sırıttı. Tevfik uyuşmuştu adeta. Başlarının üzerinde, ramazanın üçüncü çeyreğindeki hilal de bizzat uyuşuk bir tebessümden ibaretti, üzerine Ay'ın kuru, gümüşi salyası damlayacakmış gibi görünen insan faaliyetlerine belki de kusursuz bir şekilde uyuyordu.

Dört

Sadece iki kere yaşanır:
biri doğduktan sonra
diğeri ölmeden önce.
Bashō

Evvel zaman içinde, dört rahibe Şam'dan Roma'ya giden bir jet uçağa bindiler. Alitalia Havayolları'nın 023 sefer sayılı uçağı kuzeydoğudan havalanmış ve kuş zarafetiyle dönerken yana eğilmeden ve Akdeniz'e doğru dönmeden önce, kurak Suriye ovası üzerinde yirmi küsur kara mili uçmuştu. Çöl, havadan bakınca kızıl ve sarı tellerden gevşek, topak topak bir örgü gibi görünüyordu, tıpkı yaz kampında el sanatı atölyesinde geri zekâlı çocuklar için yapılmış bir tutacak gibi. Rahibeler kısraklar gibi terliyorlardı ve onlar...

Kusura bakmayın. Çok önemli değil, gerçekten de; önemli bir şey yok, bu kesintiyi tamamıyla haklı çıkaracak herhangi bir şey yok. Anlatıdaki gerçeklerin hepsi göreceli gerçekler (belki de aynı zamanda yaşamın gerçekleri) olsa da, şairane serbestliğin bağımsız yetkesine rağmen, Finnegan ile herhangi bir akrabalık iddiasında olmayan bu söylenti, hem açıklık hem de elverişlilik uğruna, okuru faal bir şekilde yanlış hüküm vermeye yönlendirecek bir tür edebi hileye teslim olma girişiminde bulunmamıştır. Yani, bu durum aşırı tepki vermek olsa da, iki paralık bir diktatörden ne kadar filozof bir kral

olursa o kadar sahici bir saflıktan gelen bir tür kendini üstün görme püritenliği kokuyor olsa bile, mücevher kutusu mürekkep hokkasına uzanalım ve iki adet mükemmel tırnak açalım "sağ kulak için", sola – ve onları *rahibeler* sözcüğünün iki yanındaki dilmiklerden sarkıtalım. İşte böyle: "rahibeler." Bu, tabii ki süs olsun diye yapılmıyor ama, apostrofu andıran bu demetlerin sırf şık olmalarının ötesinde hafife alınan, görmezden gelinen bir güzelliği var. (Tırnak işaretleri örneğin, halk masallarının rüzgârda uçan gözyaşlarına, tramplen üzerindeki virgüllere, mide krampları geçiren iribaşlara ya da gebe kalındıktan sonraki ilk günlerindeki insan ceninine benzemiyorlar mı?) Yo, *rahibeler* gibi ciddi bir sözcüğün dekoratif bir süse gereksinimi yoktur. Bizler burada gerçeğe benzerliğinde titiz olmak gibi nedenlerden dolayı onu cümledeki diğer sözcüklerden ayırmak için süslüyoruz.

Yukarıda bir zamanlar Şam'da, dört rahibenin Roma'ya gidecek bir uçağa bindikleri bildirilmişti. Kesin olarak gerçeklere dayandırmak gerekirse, diğer yolculara sıradan rahibeler gibi görünseler de, o "rahibeler"in üçünün epey zaman önce rahibe cüppeleri geri alınmıştı ve uçağa tekerlekli sandalyeyle binen dördüncü "rahibe" ise erkekti.

Bununla birlikte, terlediklerine ilişkin kısım, tamamen doğruydu. Ter döküyorlardı, çünkü mayıs ayında sıcak bir gündü ve dünyanın bu bölgesinde yaygın olan daha ince cüppeleri ayin sırasında yaklaşık bir yıl önce yakıldığı için, başrahibenin sandık odasındaki bir sandıktan bulup çıkardıkları kalın, siyah kışlık cüppelerini giymişlerdi. Aynı zamanda sinirleri bozuk olduğu için, uçağa binmeleri son ana kadar şüpheli olduğu için; onlar için biraz meşakkatli geçen yakın tarih yüzünden, apostrofa benzeyen reddi en çok hak eden şu "rahibe"nin –sahtekâr adamın– manastırda tekrar ortaya çıktığı akşam sonrasında gerçekten kontrolden çıktıkları için ter döküyorlardı.

Şam'dan Deyrü'z-Zor'a giden malzeme kamyonu her zaman geceyi geçirmek için Pachomius Tarikatı vahasının yaklaşık otuz kilometre batısındaki bir dağ köyünde mola veriyordu. Bu yüzden sabahın erken vakti araziye varabiliyordu. Takviyeli süspansiyonlu, dayanıklı amortisörlü ve dört teker çekişli Audi sedan araba bu engebeli arazide bile kamyondan daha hızlı gidiyordu; köye götürecek hiçbir sipariş yoktu, Avrupalı müşterilerin ise gecikmeye tahammülü yoktu. Böylece, Tevfik köyden korna çalıp el sallayarak geçti ve manastıra doğru yola devam etti. Gün doğmadan manastıra vardılar.

Tevfik ve şüpheli (yine niteleme küpelerini takalım) "muavin"ine arabada beklemelerini söyleyen iki adam büyük ahşap kapıya doğru yürüdü. Tabelayı okurlarken, Switters çanı kaç kere çalacaklarını duymak için dikkat kesildi. Hangi rahibenin onları içeri alacağını görmek için daha da dikkatli baktı. İki adamın zaman içinde içeri kabul edileceklerini biliyordu. İşlerinin ne olduğunu biliyordu. Arka koltukta sessizce konuşmaları Verdi operasındaki bir diyalog gibi kulağındaki çipte yankılanmıştı ve İtalyancası hiç de *perfetto* (mükemmel) olmasa da parçaları birleştirerek niyetlerini anlamakta pek güçlük çekmemişti.

Sürpriz olmayacak şekilde onları nihayet içeri kabul eden Domino Thiry idi. Domino Switters'ı göremiyordu, Switters ise Domino'yu bir anlığına görebilmişti ama bu, nabzını Suzy odaya girdiği zamanki gibi şiddetle attırmaya yetmişti. Switters Suzy'nin onu hâlâ böyle etkileyip etkilemeyeceğini merak etti – ve etkilememesi için herhangi bir sebep olmadığını düşündü. Bir puro yaktı. Telaş edecek önemli bir şey yoktu. Din adamları kuşkusuz merhametsizdi ama müzakereyi göz korkutmaya, göz korkutmayı şiddete tercih ederlerdi. İzlenmesi gereken bir protokol vardı. Her iki taraf için de. Switters, şu anda çay servis edildiğini hayal edebiliyordu.

"Cebelü'ş-Şarki'nin diğer tarafında" dedi Tevfik, ortadaki sıradağları kastederek, "Bedevi tayfasının yanından geçerken, onlara bakmaktan neredeyse gözlerin düşecekti. Arabadan atlayıp onlara katılacağını düşündüm."

"Az kalsın yapacaktım. Ama tanıdık kimseyi göremedim."

Tevfik alay ederek koltuğunu arkaya yaslamak için kolu çekti. Çoğu kez yoldan başka her şeye benzeyen yoldaki kayalardan ve çukurlardan kaçmaya çalışarak, hemen hemen dokuz saat araba sürmüştü. Arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Sigarasının, herhangi bir sigaranın Switters'ın purosunun yanında, iki paralık bir diktatör filozof bir kralın yanında ne ise o olduğunun farkındaysa da, bu sırrı açık etmezdi. "Mensubu bile olmadığın bir kilisenin iç işlerine karışmaktansa Bedevilerin arasına karışman daha iyi olabilirdi."

"Sanırım haklısın."

"Siz Amerikalılar!"

"Her zaman başkalarının işlerine burnumuzu mu sokuyoruz?"

"Bize Amerika'nın özgür insanların ülkesi olduğu söyleniyor."

Switters kamuya açık yerlerde insanları videoyla izleme uygulamasından, civar sokakların köşelerindeki polis mikrofonlarından, havaalanlarındaki polis köpeklerinden, mavi şifreden (fişlemeden?), idrar testlerinden, DNA veri bankalarından, internet sansüründen,

kask yasalarından, tütün yasalarından, emniyet kemeri yasalarından, içki yasalarından, şaka yapma yasağından, flört etme yasağından, güneş altındaki her şeye dava açma ve dünyanın geri kalanında ortalama her 100.000 kişide 80 kişiye karşılık Birleşik Devletler'de her 100.000 vatandaştan 645'inin hapiste yattığından bahsedebilirdi. Fakat bunları Arapça ifade etmek çok zordu. Ve yine de, belki Amerika çok canlı bir yer olduğundan bu tecavüzlerin bunun küçük bir bedeli olabileceğini söyleyerek sözünü bitirmek zorunda kalabilirdi.

Switters, çoğu Şamlı gibi Tevfik'in de az çok konuştuğu Fransızcaya döndü. "Eğer *ülke*, *ulus* anlamında anlaşılırsa 'özgür insanların ülkesi' bir tezattır. Bu sözcüğü biliyor musun? Tezat sahte paradokstur, evrenin her tarafına yayılan çelişkili doğasından değil, dilin beceriksizce ve aldatıcı yanlış kullanımından kaynaklanan bir uyuşmazlıktır. Bizim tezatlarımız füzelerimizden daha tehlikelidir, dostum. Şiddetli itirazlar olmaksızın halk tarafından kabul edilen 'hakiki imitasyon deri' yalancı deyimine geri dönersek, bu ardından gelen daha büyük, daha bilgiç yalanların yolunu açtı. Ama ya, beni yanlış anlama Tevfik, ben hoşnutsuz bir kışkırtıcı değilim. Sekiz ay çok miktarda nohut yiyerek hayatta kaldıktan sonra Amerika'nın şu soslu, kızarmış jambonlu yemeklerinden birine, o kadar yağlı ki çiğnemek için dişine bağlamak zorunda kaldığın bir yemeğe gömülmek istiyorum sadece. Üstüne, Baby Ruth çubuk şekeri, bir saatlik Cüce Herman şovu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, 'sahici imitasyon'un tanıtımından düpedüz nefret eden arsız dolandırıcıya ne kadar hayransam, onu linç etmeyi ihmal eden halk tarafından da o kadar hüsrana uğratıldım. P.T. Barnum, Joseph Goebbels, John Foster Dulles." Switters pencereden dışarı tükürdü. " 'Hakiki imitasyon deriden' piçin en kötülerle arasından su sızmıyordu."

Switters anlattığı saçmalıkları Tevfik'in takip edip etmediğine bakmak için döndü ve Tevfik'in deliksiz bir uykuya daldığını gördü. Peki, tamam, Bay Beretta'yı çıkarmak için olabilecek en uygun zamandı. Switters hapsettiği silahı timsah valizinden çıkarıp pantolonunun beline soktu. Vatikan avukatının (belki küpe –" "– gerekiyor buraya, belki de gerekmiyor) silahlı olduğuna emindi. Switters adamın parmağını çay fincanının kulbuna ya da şekerli hurmaya dolayabilmek için olduğu kadar tetiğe basmak için hazır olabilsin diye büktüğünü hayal ediyordu. Bunu hayal ettikçe huzursuzluğu artıyordu. Sonunda Tevfik'i hafifçe dürterek uyandırdı.

"Rüyanda Kentucky, Louisville'i görüyordun değil mi? Yanki dolarları görüyordun. Sırıttığını görür görmez anladım bunu. Böl-

düğüm için üzgünüm, dostum ama stratejik olarak yeniden konumlanmam gerekiyor."

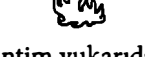
Tevfik uyku sersemiydi ve sinirliydi ama talimatlara uyarak, farları yakmadan arabayı manastırın arkasına sürdü ve balçık duvarın yakınına park etti. Switters homurdanıp geri geri pencereye doğru süründü ve arabanın tepesine tırmandı. Oradan kendini duvarın yukarısına çekmesi kolay bir işti. Duvarın üzerine oturdu ve Tevfik'e kapıya geri dönmesi için el etti ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Pek endişeli değildi, çünkü vahada henüz elektrik açılmamıştı ve Pippi'nin her an bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu – evet, mükemmel, işte Pippi!

Hafif bir düşük volt vızıltısı başladı, tıpkı Edison'un ruhsal mantrası ya da âşık devlerin romantik mırıltısı gibi. Vahanın ortasına doğru birkaç ışık titreşerek yandı. Pippi jeneratör kulübesinden geri çekildi ve birden binanın başka bir yerinde yarım kalan bir işe devam etmek için büyük bir telaş içindeymiş gibi örgülü saçlarını sallayarak koşmaya başladı. Derken, göz ucuyla Switters'ı gördü. Tabii ki onun Switters olduğunu bilmiyordu. Attığı tiz çığlığın şekline bakılırsa, Notre Dame'a bir anlığına geri gönderildiği duygusuna kapılmış olabilirdi – ve Switters'ın duvarın üzerinde çömelme şekline, koyulaşan karanlıkta purosunun kırmızı kırmızı parlayan ucuna bakılırsa onu bir ucubeye benzetmesi hiç de tuhaf olmazdı. Switters kâbuslarında bile iğrenç bir ucubenin hiç yapmadığı şekilde ona seslendi ama Pippi hâlâ titriyordu, çilli elinin birini ağzına götürmüştü. Belki de onun, kendisini hayal kırıklığına uğrattıkları için Pachomius Tarikatı mensuplarını cezalandırmaya gelen Kardinal Thiry'nin hayaleti olduğunu düşünüyordu. Pippi böyle bir şeyden korkacak kadar kandırılmaya müsaitti. Koyu dindarların belirleyici özelliği hurafeciliktir. Pippi yavaşça ıstavroz çıkarırken, Switters ilk kez olmasa da onun ne kadar çok Audubon Poe'nun kızı Anna'nın orta yaşlı bir versiyonuna benzediğini gözlemledi. Ah, şu taze filiz, Anna! Switters kendini belki de... Ama şimdi neden böyle şeyler düşünüyordu?

"Pippi! *C'est moi. Les échasses, s'il vous plaît.* Ayaklıklar. *Dépêchez-vous. C'est moi, bébé.* Lanet sirk kasabaya geri döndü!"

Pippi onun Switters olduğunu fark edince bir çığlık daha attı. Sakinleşmeden önce cıyaklayıp dönerek etrafta sekti ve hızla en yakından bir çift ayaklık getirmeye gitti. Bunlar büyük boy ayaklıklardı, abes bir şekilde uzun olan Barnum & Bailey ayaklıklar, çünkü Switters'ın ısmarlama yapılmış, yerden beş santim yüksek takozlu ayaklıkları eski odasına bırakılmıştı, her zaman kullanılan ayaklıklar

ise her zaman durdukları ön kapının yanındaydı. Boş ver. Öyle demişti Switters, değil mi? Soytarıları takdim et.

Eğer onu yerden beş santim yukarıda tutan ayaklıklar aydınlanmayla karşılaştırılabilirse, bu daha yüksek ayaklıklar Nirvana'yı temsil ediyor olmalıydı. Şimdiye kadar çok az isteklinin Nirvana durumuna erişmesi şaşırtıcı değildi o halde. Artık usta bir ayaklık kullanıcısı olan Switters bu abartılı büyük ayaklıkları neredeyse hayatında ilk defa takıyormuş gibi beceriksizdi. Sendeledi, tökezledi ve tehlikeli bir şekilde sallandı ama yine de elleri boşaldığı için çok memnun halde Pippi'yi arkadan takip ederek yola çıktı. Şimdilik elleri çeşitli meyve bahçelerinden geçerken bitki yapraklarını aralamakla meşguldü. Bir noktada kafası bir söğüt ağacının yüksekçe bir dalına çarpınca, ağaca tünemiş olan iki gugukkuşunu ürkütüp, dağınık yuvalarından roket gibi fırlayarak uçmalarına sebep oldu, normalde tatlı bir şekilde kederli olan ötüşleri sinirli, isterik bir nitelik kazandı. Switters düşmemek için bir dala tutundu ve beyaz ve zeytin rengi tüyleri olan bir başka narin kuşun gürültülü bir şekilde kanat çırparak gece göğüne yükselmesine neden oldu. Switters, "Ah, dırdır etmeyi kesin" diyerek onları azarladı. "O kadar da geç değil. Bana büyükannemi hatırlatıyorsunuz."

Pippi, Switters devrilecek olursa, düşmesine engel olabilecek bir uzaklıkta önü sıra yürürken –kesik kesik konuşarak, omzunun üzerinden bağırarak– Switters'a bilgi vermeye çalışıyordu. "Vatikan'dan. Onu istiyorlar. Kehaneti. Kilisenin ondan haberi var. Fannie söylemiş. Başınıza dikkat edin. Kehaneti hemen istiyorlar. Sanırım Maskeli Güzel pes etmeyecek."

Pippi ve Switters ana binaya vardıklarında toplantı her türlü nezaket görüntüsünü kaybetmişti. Aslında, katılımcılar konferans odasından çıkmışlar ve dışarıda yasemin çalılıklarının yanında gruplaşmışlar, hararetli bir şekilde tartışıyorlardı. Gizlice yaklaşılmayacak kadar kalabalıktılar. Üç metre boyundaki Switters patlıcan karıklarının arasından zikzaklar çizerek ve sallanarak gelirken, Lizbon'dan gelen bilgin uzanıp başrahibenin peçesini yırttı. Maskeli Güzel adamın yüzüne bir tokat attı, onu iki katlı sığili aniden görmüş olmak kadar şoke etmeyecek hafif bir vuruş. Adam ura afallamış gibi bön bön bakarken bakışı gırtlağına kadar can suyu dolmuş, saçları yapraklarla bezenmiş, yan yatmış devasa bir heykelin gelişiyle başka bir yöne kaydı.

Daha sonra, manzara biraz kaotikleşti. Switters mülk sahiplerinin haklarının ihlal edilip edilmediğini, tecavüz olup olmadığını ve ora-

da hazır bulunan beylerin Cenevre Sözleşmesi'nin şartlarından haberdar olup olmadığını öğrenmek istediğinden grubun etrafında (hareket etmek zorundaydı yoksa düşecekti) döndü. Parmağını profesöre doğru salladı. "Bir hanımefendiye bu şekilde davranılmaz" diye uyarıda bulundu ama sesinden bunun bir tehdit mi içerdiğini, yoksa eğlence mi olduğunu söylemek zordu. Rahibeler birbirlerine çabuk çabuk anlamsız bir şeyler söylüyorlar, suçlayıcı bir tavırla parmaklarını profesöre doğrultuyorlardı; adam ise, Switters'ın ansızın ortaya çıkışının şokunu üzerinden atar atmaz, Maskeli Güzel'i işlerin gidişatının uygunsuzluğu yüzünden uzun uzun azarlamaya koyuldu. Kargaşada uyanan birkaç keçi meliyor, eşek anırıyor ve öfkeli gugukkuşları başlarının üzerinden uçarak geçiyorlardı. Yalnız Rahibe Domino ve sözümona avukat sakinliklerini korudular; Domino çünkü... ee, çünkü o Domino idi, avukat ise Switters'ı gün boyu süren yolculuktan tanıyordu ve olayların fars boyutlarına varmasının ardında gözle görünenden daha fazlasının yattığını fark etmişti. Onun şaşırması düşünülemezdi. O bir profesyoneldi ve manyak ayaklık kullanıcısının maskaralıklarını izlerken yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

Dr. Goncalves, zira Fatimalı ilahiyatçının adı buydu, güvenceye almak için geldiği belge olmaksızın vahadan ayrılmayacağında Fransızca olarak diretti. Belli ki daha önce birkaç kez daha kibarca olmasına rağmen daha az gürültülü şartlar altında aynı talebi dile getirmişti. Maskeli Güzel ise ona kalırsa, söz konusu belgenin Pachomius Tarikatı'nın özel mülkü olduğunu savunmakta ısrar ediyordu; yüzü her geçen dakika daha da kızaran Dr. Goncalves buna, kilisenin böyle bir tarikatı tanımadığı ve bu yüzden tarikatın var olmadığı yanıtını verdi. Başrahibe, "Buna ne diyorsunuz o halde?" diye sordu, peçesinden geriye kalanla etrafındaki kadınları ve araziyi göstererek. "Ben buna Tanrı ile yapılan sözleşmenin saptırılmış bir ihlali deme eğilimindeydim" diye yanıtladı Goncalves, "ama artık buna tımarhane de diyebilirim." Hasır şapkasını çıkardı ve tökezleyerek gelmiş olan Switters'a şapkayla vurdu. Switters güldü ve sonra daha genç olan adamın adı olduğu ortaya çıkan Scanlani'ye, "Kıyak faça, dostum" dedi. Scanlani Armani imzalı salyangoz renkli bir takım elbise giymişti. Bu iltifata karşılık, üstdudağı duyulmayan bir hırlama belirtisiyle seğirdi.

Maskeli Güzel yırtık peçesini yeniden tutturmaya çalıştı, bir nedenden Dr. Goncalves'i çileden çıkaran bir eylemdi bu. İnce bezi Maskeli Güzel'in elinden kapıp, yüzüne çarptı. Goncalves'e koluyla geniş bir daire çizip vurmak için gerileyen yaşlı kadının bedeni Matisse'in onu resmetmekten hoşlandığı hareketi yaparmış gibi eli

belinde durdu. *İlginç*, diye düşünceye daldı Switters, çünkü onun bedenini şekillendiren küplerin, kürelerin, silindirlerin ve konilerin düzenlemesini, gözlerini kıstığında şekillerin yassılaşarak analitik kübizmin temeline dönüştüğü düzlemi fark edebiliyordu. *Mavi Nü 1943* gibi tablolarda acaba Matisse kübizmi insanlaştırmış, onu iç dinamiğinden vazgeçmeksizin doğal, daha az biçimsel bir duruma getirmiş, kadın biçimini Picasso'nun talaş makinesinden kurtarmış ve bir bütün olarak canlı rengi tekrar bir araya mı getirmişti?

Switters bu fikri düşünürken Domino harekete geçti. Yürüyüp aptalca tartışan çocuklarmış gibi profesör ile teyzesinin arasına girdi. "Yeter" dedi tekdüze bir sesle. "Beyler sizin derhal buradan gitmeniz gerekiyor. Bu resmi bir rica ve eğer saygı duyulmazsa sorunlar güvenlik şefimize havale edilecek." Başını bir kez sallayarak, parlak kahverengi saçlarını savurarak ayaklık üzerinde duran şakacıyı işaret etti – ve işte o sırada o ve Switters o gece ilk kez göz göze geldiler. Aralarından sıçrayarak bir şey geçti, samimi ve canlı bir şey ama aynı zamanda hayret dolu, ihtiyatlı ve birazcık tuhaftı.

Rolünü kabul eden Switters adamlara en kaba İtalyancasıyla kükredi. "*Sparisca! Sparisca!* Toz olun!"

Scanlani bir düğmeye basılarak harekete geçirilmiş gibi sıçradı. Bir NBA guard'ı çabukluğuyla yana doğru beş adım atıp, Tayland kickbox'çusu gücüyle sağ bacağını savurdu. Milano yapımı pahalı çizmesinin deri tabanı Switters'ın ayaklığının birine çarptı. Zaten tehlikede olan dengesini hemen kaybeden Switters arkaya doğru yıkıldı. Switters çatırtılı bir gürültüyle bir yasemin çalısının üzerine düştü. Kırılan ince dallar hançer gibi sırtına battı ama çalılıktan artakalanlar Switters ve toprak arasında bir tampon görevi görüyordu. Ayakları yere değmedi. Yüzündeki derin bir çizikten damla damla kan akıyordu. "Lanet bir yara daha" diyerek sızlandı. "Size söylüyorum, tanrılar yakışıklılığımı kıskanıyor." İki ya da üç mis kokulu taçyaprak yarasına yapışmıştı. Switters koklayıp, "Buradaki lise balosu gibi kokuyor" dedi.

Scanlani'nin genel ifadesi değişmedi ama Dr. Goncalves alaycı bir şekilde güldü. "Güvenlik şefiniz mi?" diye sordu sırıtarak. Pippi ve ZuZu Switters'ın mahvolan çalılıktan çıkmasına yardım etmeye çalıştılar ama Switters bir el hareketiyle onları uzaklaştırdı. "Git yıldız gemimi getir" diye fısıldadı Pippi'ye. "Kapının önündeki arabanın içinde."

Domino profesöre baktı. "Eğer yaralandıysa" dedi Switters'ı kastederek, "kehanet *asla* size verilmeyecek."

"Aa?" Goncalves kaşlarını kaldırdı. "Yani belki verilebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Duruma bağlı. Tarikatımızın tartışmak zorunda olduğu bazı..."

"Cesedimi çiğnemeniz lazım!" diye bağırdı Maskeli Güzel.

"Peki, teyze, duruma önyargısız bakalım. İleriki bir tarihte bazı şartlar karşılandıktan, bazı imtiyazlar yerine getirildikten sonra belki de herkes için en iyisi..."

"Herkes için en iyisi senin çalıntı belgeyi derhal teslim etmendir" dedi Goncalves. Sesinin tonu mayonez üzerindeki yeşil parıltı kadar tehditkârdı. Maskeli Güzel'le doğrudan karşı karşıya gelmek için Domino'yu kenara itti. "Şuna bak!" Sözcükler sıkılı dişleri arasından zorla çıkıyordu. "Şuna bak hele! Senin gibiler nasıl olur da papanın yetkesine meydan okuyabilir?" İhtiyar başrahibe göz kırptı. Hâlâ güzel olmak için duyduğu endişeden artakalan her şey birden kayboldu.

"Papanın yetkisine meydan okuyorum!" diye çığlık çığlığa bir haykırış geldi çalılıktan. "Kutsal Yetke'nin yetkesine meydan okuyorum! Kutsal olmayan yetkenin yetkesine meydan okuyorum! Siktir et yetkeyi ve üzerine oturan Polonyalı sosisi!" Sonra acıtarak sırtına bıçaklar saplandığı ve yuvarlandığı için, "Siktir et Dallas kovboylarını!" diye ekledi.

"Ah, ağzınızı toplayın, Bay Switters" diye lafa karıştı Maria Deux. "Kutsallığa saygısızlık edilirse her şey kaybedilir."

"Susturun şu kâfir hödüğü" diye emretti Goncalves. Rokoko gergedan polibi boncuk gözlerini dikerek Maskeli Güzel'e söyledi bunu, ama kırılmış çalılara kedi gibi yaklaşan, yürüyerek değil de, süzülerek hareket eden Scanlani idi. Hukukçu çok ilerlememişti ki hızla birbirini takip eden üç silah sesi çınladı.

Bay Beretta konuşmuştu. Bay Beretta yıldızlara havlamıştı.

Yine rahatsız olan gugukkuşları kanat çırpıp, protesto ve alarm çığlıklarıyla havalandı. Eşelenen keçi toynaklarının sesi duyuluyordu ve bunu kümeste öfkeyle gıdaklayan büyük bir koro izledi. Scanlani donup kaldı. Switters silahı ona doğrulttu. Switters onun güzel ceketinin içinden kendi silahını çekivereceği beklentisi içindeydi kesinlikle. Silah çekişinin bir sihirbazınki kadar kurnazca olacağını düşünüyordu. İzlemek güzel olacaktı. Duruşu bile –güzel ayakkabılı ayaklarını açmış, iki eli de silah üzerinde– içgüdüsel ve klasik olacaktı. Yani Scanlani kımıldamayınca Switters gerçekten hüsrana uğramıştı.

Switters'ın konumu uygunsuz ve rahatsızdı, organik çivilerin yatağında uzanmıştı, ama 9 mm'yi sabit tutuyordu. Niyeti Scanlani'yi vurmadan elindeki silahı vurarak düşürmeye çalışmaktı. Bir keresin-

de Kuveyt'te bunu başarmıştı, çift taraflı ajanlık yapan birinin elinden Çek yapımı CZ-85'i düşürtmüştü. Metal parçacıkları soğuk kara kıvılcımlar gibi dökülmüştü. Silahından artakalan şeyi bırakan adam hafifçe inlemişti. Titreyen ellerini kırmızılaşan rengine, mikrodalga fırında pişen sosisler gibi çoktan şişmiş olan parmaklarına bakmak için kaldırmıştı. Ama, ne derler bilirsiniz, "Geçmişe mazi, yenmişe kuzu derler." (Böyle bir özdeyişi Bugün Yarındır nasıl yorumlardı acaba?) Switters nişancılığını kopya edip edemeyeceğine pek emin değildi, ayakları üzerine basabiliyor olsa bile. Namluyu sabit şekilde tutup bekledi. Her nedense Scanlani harekete geçmeyi başaramadı.

"Silahını yere at" diye emretti Switters. Adamın bunu İtalyanca doğru anlayıp anlamadığına emin değildi, bu yüzden emri Fransızca ve İngilizce olarak tekrarladı. Scanlani omuz silkti, Napolilere özgü biraz kibirli, küstahça bir omuz silkme. "Tamam, dostum, keyfin bilir" dedi Switters. "Ceketini çıkar." Sözde avukat anlamıştı çünkü takımının ceketini yavaşça çıkardı, dikkatle katlayıp yere koydu. Switters'ın ortaya çıkacağını umduğu omzundaki tabanca kılıfı görünürde yoktu. "Lanet olsun!" diye küfretti Switters. Bu pozisyonda daha fazla yatamazdı.

Switters Beretta'sını sallayarak Scanlani'ye gömleğini de çıkarttırıp onu mankenlerin yaptığı gibi döndürdü. Kemerinin arkasında ya da önünde silah kılıfı yoktu. "Tamam, zeki çocuk, pantolonunu çıkar." Adam bunu reddetti. İlk defa duygularını gösteriyordu ve bu duygu öfke ve iğrenmeydi. Switters sırtını karınca yuvasındaki devam kontrol saati gibi hissediyordu. Bu çekilmez hale geliyordu. "Çıkar şu lanet pantolonunu!" diye tekrarladı sinirli bir şekilde. Dr. Goncalves ve rahibeler şaşakalmışlardı.

Scanlani yine buna uymayı reddetti. Switters güzel vidala çizmelerin yanındaki pisliği kurşun yağmuruna tuttu. Herkes çığlık attı. Scanlani kemerinin tokasını aceleyle açtı. Ve Switters üç şeyi kavrayana kadar birkaç dakika geçti:

1. Scanlani silahsızdı.

2. Bilimsel olarak söylemek gerekirse İtalyanların (aynı Amerika'daki gibi) *la vagina* diye bahsettikleri ama gayri resmi olarak (ve tatlı bir şekilde) *la pesca* (şeftali) ya da *la fica* (incir) deme eğiliminde oldukları şeyi daha net olarak görme arzusunda olan Switters, Taormina ve Venedik'te belli gecelerde gözlenebilecek dilbilimsel bir gaf yapıp, dalgınlıkla adamın pantolonunu değil de, donunu indirmesini istemişti.

3. Scanlani'nin ayağına ateş ettiğinde kurşunlardan biri bir kayadan sekip Maskeli Güzel'in yüzüne çarpmıştı.

"İstemeden oldu" dedi Switters, Scanlani'yi soyan namlunun ucuna bakarak: Henüz Maskeli Güzel'in yüzünün kanadığını fark etmemişti. "Pislik bir avukattan daha önemli bir şey olduğunu sanıyordum. Lütfen özürlerimi kabul et. Ve taziyelerimi." Aynı şekilde teyzesinin yarasından haberdar olmayan Domino kendi özürlerini de eklemek için koşturdu. Switters Domino'nun ilgisindeki tipik ve bastırılamayan merhamete tanık olduğunda yüreği erimişti sanki. Yine de, "Mesafeni koru, canım rahibem. Adam silahsız olabilir ama görgüsü içler acısı durumda" diye bağırdı.

Switters Domino'nun, "Seninkinden daha kötü değil" diye mırıldandığını duyduğunu sandı ama emin olamadı çünkü tam o sırada tekerlekli sandalyeyi iten Pippi olaya karışmıştı. Tevfik onunla beraberdi. Birlikte Switters'ı dolaşmış olduğu dalların içinden (büyük boy bir gugukkuşu yuvasına benziyordu) kaldırdılar ve hâlâ "kancalı, katlanabilen" koltuğun "ekstra yüksek" minderi üzerine oturttular. Switters sağa sola savurmaya devam ettiği otomatik silahı hızla giyinen Scanlani ve huysuzluğun koca yılanbalığının ağız kesiğine benzeyen Goncalves'e doğru salladı. "Tevfik, sevgili dostum, konuklarımız da tam veda ediyorlardı. Hatırladığım kadarıyla Deyrü'z-Zor'da geceyi geçirmeleri için onlara şoförlük yapman gerekiyor. Karanlıkta yol da olmayınca, deve hızıyla hiç yoksa altmış kilometrelik bir yol: Bir an önce yola çıkmaya hazırlansan iyi olur." Tam o sırada Switters –ve Domino– Pachomius Tarikatı mensuplarının başrahibenin etrafına üşüştüklerini fark etmişti.

Maskeli Güzel'in ciddi olarak yaralanmadığına emin olunduktan sonra Switters İtalyan ve Portekizliyi kapıya kadar geçirdi. İlki suskun ve öfkeliydi, sonraki yüksek sesle suçlamalar ve tehditler savuruyordu. Switters eşyalarını arabadan çıkarırken Domino hızla gelip Switters'ın Vatikan delegasyonuna uydu telefonunun numarasını ve e-posta adresini vermesinde ısrar etti. Onlara olayların kontrolden çıkmasına üzüldüğünü söyledi –her iki tarafın da hatalı olduğunu söyledi– ve sinirleri yatışınca onların kendisiyle ve başrahibeyle temasa geçmelerinde ısrar etti. Belki bir şeyler çözülebilir, dedi.

Audi hareket edince, Domino Switters'a baktı, biraz şaşırmış olan Tevfik'le bir sonraki sipariş tesliminde manastıra bir çimdik haşiş getirmesi için kulis yapışına kulak misafiri olduğu için değil. "Seni dikkatsiz manyak" diye azarladı Switters'ı. "Senin sorumsuz maço silah oyunun teyzemin kusursuzluğuna halel getirdi."

Maskeli Güzel'e kalıcı bir zarar verebileceğinden dehşete düşmüş olan Switters sandalyesini itekleyerek sözümona bozulan güzelliğin boyutunu öğrendikten hemen sonra suçluluk ve kederinin azaldığı yere, revire gitti. Seken mermi yaşlı kadının burnunu sıyırmış, tepe şeklindeki etten Çin dağını, menekşe renkli karnabaharcığı, orada onyıllardır çıkıntı yapan çifte bandırılmış Tanrı siğilini, dibinden düzgün bir şekilde biçmiş gibi görünüyordu.

O gece vahada kimseyi uyku tutmadı. Hayvanlar bile huzursuz ve sinirliydi. Rahibeler heyecanla konuşuyorlardı ve şaşırtıcı bir şekilde acı çekmemesine rağmen Maskeli Güzel bir organının aniden ve kabaca kesilmesinin ardından şoktaydı. "Tekrar arzulanır olmaya alışmanız gerekecek sadece" dedi Switters başrahibeye. "Sistemli bir şekilde tahrip edilen gezegende yeniden güzelleşmek güzel bir şey değil mi? Bilirsiniz işte, annem benim hep bir plastik cerrah olmamı isterdi. Bu, onu gerdirme ameliyatlarına bir servet harcamaktan kurtaracaktı."

Domino'ya gelince, Switters'ın çizik yanağını iyotla temizlese bile hâlâ küskündü. Doğrusu, o ve rahibeler Switters'ın korumasını yalnızca kabul etmeyip aynı zamanda bunu aktif olarak istemişlerdi ama Domino Vatikan'dan gelen resmi bir gruba (grup her ne kadar saldırgan bir zorbalık içinde olsa da) öldürücü bir silahla saldırmasını zalimce ve Pachomius karşıtı bulmuştu. Switters "saldırı"nın birazcık abartı olduğunu söyledi. Ve sonra Domino'ya bir hikâye anlattı.

Hikâyeyi ona "sevgili bilge çocukları"nın birinden öğrenen Bobby Case anlatmıştı. Uzun zaman önce, kutsal bir adam, bir bodhisattva, Hindistan'da kırsal bir bölgede yürürken bir grup fakir, tedirgin çobanla ve onların bir deri bir kemik kalmış sürüsüyle karşılaşmış. Çobanlar sızlanıyor, diş biliyor, yumruklarını sıkıyorlarmış. Bodhisattva onlara sorunun ne olduğunu sormuş, onlar da yakındaki bir sıradağı göstermişler. Sürüleri tepelerin diğer tarafındaki taze yeşil otlaklara götürmek için dar bir geçitten geçirmek zorundaymışlar. Geçitteki bir mağaraya büyük bir kobra yerleşmiş, oradan her geçişlerinde yılan saldırıp, uzun, zehirli dişlerini hem hayvanlara hem de insanlara geçiriyormuş. "Geçitten geçemiyoruz" diye hayıflanmış çobanlar, "sonuç olarak sığırlarımız ve keçilerimiz açlıktan ölüyorlar, biz de öyle."

"Üzülmeyin" demiş bodhisattva, "bununla ilgileneceğim." Sonra geçide tırmanmaya gitmiş, mağaranın girişine asasıyla vurmuş ve kobraya kolay kolay unutamayacağı bir nutuk çekmiş. Çok utandı-

rılıp azarlanan koca yılan bir daha asla sığırları ve çobanları sokmayacağına söz vermiş. Kutsal adam ona teşekkür etmiş. "Buradan geçecek herhangi birini sokmayacağına yemin ettiğinden sana inanıyorum" demiş ve yoluna gitmiş.

Yaklaşık bir yıl sonra bodhisattvanın yolu yine oradan geçmiş. Çobanları uzaktan görmüş. Çobanlar mutlu, hayvanları da dirençli ve semiz görünüyormuş. Bodhisattva kobraya uğrayıp, iyi davranışı yüzünden tebrik etmeye karar vermiş ama kayalıklara asasıyla tekrar tekrar vurmasına rağmen cevap alamamış. *Belki buradan uzaklaştı*, diye düşünmüş bodhi, gitmek üzere kalkmış. Tam o sırada mağaranın içinde derinden cılız bir inleme duymuş. Bodhi sürünerek içeri girdiğinde, yılanı içeride içler acısı durumda bulmuş. Uçkur ipi kadar cılız, çekme halatı kadar ezilmiş olan yılan yan yatmış ve neredeyse ölmek üzereymiş.

Guru, neredeyse gözleri yaşararak, "Allah aşkına derdin nedir?" diye sormuş.

"Ee" demiş kobra zar zor duyulacak bir sesle, "kimseyi sokmayacağıma dair bana söz verdirdin. İşte, şimdi, geçitten geçen herkes bana asasıyla vuruyor, taş atıyor. Bedenim kesikler ve bereler içinde. Artık inden yiyecek ve su bulmak için çıkamıyorum. Perişan halde ve hastayım ama yazık ki kendimi korumak için yapacağım hiçbir şey yok çünkü sen kimseyi sokamayacağımı bildirdin."

Bodhisattva zavallı yaratığın başını okşamış. "Evet" diye onaylamış. "Ama *tıslayamazsın* demedim ki."

Hikâyenin kıssadan hissesi Domino'yu etkiledi. Kısa bir süre sonra Switters'ı tısladığı için affetti. Switters'ın aşırı tıslamış olduğuna ve tıslamaktan yakışık almayacak ölçüde keyif alınış olduğuna inanmaya devam ediyordu ama Domino kızgınlığın yıpranmış kilerinde oyalanacak biri değildi. Yine de, Switters'a karşı olan tavrı değişmişti. Switters bu değişimi laubali silah oyununa ya da Maskeli Güzel'in urunu kazara iki parçaya ayırmasına bağlayabilecekken (Switters başrahibeyi ardına saklanmış olduğu kalkandan –doğaüstü siğilinden– yoksun bırakabildiğine göre, aynı şekilde Domino'nun doğaüstü kızlık zarının uygun perdesinin arkasından yüzünü kızartamaz mıydı?), Domino'nun nedense ateş etmeye başlamadan önce bile farklı göründüğünü sezmişti. Bu yüzden Domino kuledeki odada okşamaların sonunun geldiğini bildirdiğinde Switters pek şaşırmamıştı.

"Ben kurtlarımı döktüm" dedi Domino, "ve nispeten sağ salim kurtuldum. Sanırım tekrar böylesi eylemlerin tadını çıkaracaksam bunun evlilik himayesinde olacağını rahatlıkla söyleyebilirim."

"Ben senin zifaf yatağını paylaşacak aday değilim yani?"

Domino zorla gülümsedi. "Eğer bu bir teklifse bunu iyice düşünüp taşınacağım."

Switters belki içindeki afacan çocuğu uyandırmak korkusuyla konuya devam etmemeyi seçti ve bunun Domino için de sakıncası yoktu. Hakkında konuşulacak epey şey vardı ve sonraki dört ay boyunca –bu sırada Vatikan ile e-posta yoluyla neredeyse her hafta uzun ve zaman zaman sert müzakereler oldu– bir zamanlar öpüştükleri gibi hararetli hararetli konuştular. Eğer ikisinden biri ya da her ikisi de konuşmayı tatminsiz bir telafi olarak düşünselerdi numara yapmazlardı.

Konuşma olaydan sonraki sabah, ceviz ağaçlarından birinin gölgesinde Domino'nun Switters'a, kilisenin neden her şeyden önce Dr. Goncalves ve Scanlani'yi Fatima kehanetini bulup getirmeye gönderdiğinin sebepleri üzerine bir brifing vermesiyle başlamıştı.

Brifingin büyük bir kısmı masum tahminlerden oluşuyordu – Goncalves'in ağzından kaçırdığı ilginç bilgiler bir araya getirilerek, duruma ilişkin sezgisel bir farkındalıkla birleştirildi– ama gelecek haftalarda daha fazla bilgi elde edilince, Domino'nun değerlendirmesi oldukça doğru çıkmıştı, yine de hikâyenin tamamının zaman içinde yavaş yavaş çözüldüğünü, hiçbir zaman tam olarak bilinemeyeceğini dikkate almak gerek.

Sebebi her neyse vahadan firar etmesinden sonra Fannie Portekiz'in kırsalındaki Fatima'ya hacca gitmişti. Orada, tam da Bakire Ana'nın sözde en dramatik tarihi ortaya çıkışının gerçekleştiği yerin büyüsüne kapılarak yakındaki Leiria piskoposu ile resmi olarak görüşme talep etmişti. Nihayetinde görüşme onaylandı. Piskopos kendinden önceki piskoposun Hanım'ın üçüncü kehanetine karıştığının, onu 1940'tan 1957'ye kadar nasıl kasasında saklamış olduğunun, Papa XII. Pius'un talimatıyla onu Roma'ya kendi elleriyle götürdüğünün ve derken üç yıl sonra Papa XXIII. Johannes'e çevirisinde yardıma gitmiş olduğunun farkındaydı. Şimdiki piskoposun bilmediği şey ise, Vatikan'daki ilahi güçlerin kehanetin içeriğini neden açıklamamış olduklarıydı. Söylentileri duymuştu ama bu kendisini ilgilendirmez gibi gelmişti ona. Yine de, kilisenin kehanetin yok edildiğine inanmasının ve hatta adı çıkmış Pachomius başrahibesi Croetine Thiry'nin

müteveffa amcası vasıtasıyla tek mevcut kopyayı ele geçirmiş olabilmesinin en azından mümkün olması dolasıyla cüppesi alınan İrlandalı rahibenin hikâyesi merakını uyandırmıştı.

Merak uyandıran bir şey vardı, harekete geçilmesini gerektiren bir şey. Eğer Papa Johannes gerçekten kehaneti ve tek kopya olduğuna inandığı şeyleri yaktıysa, bunun için çok mantıklı bir sebebi olmalıydı. Şüphesiz Vatikan da aynı sonuca varacaktı. Kardinal Thiry'nin tercümesinin alevlerden kurtulmuş olabileceği haberi bu nedenle o kadar da sevinçle karşılanmayabilirdi. Ve Roma'da mecazi ya da sözlük anlamıyla ulak öldürmenin uzun bir geçmişi vardı. Diğer yandan Vatikan eğer yok edilmeyen bir kopya varsa haberdar edilmek istemez mi? Özellikle de bu kopya başrahibe Croetine gibi herhangi bir hizibe bağlı olmayan bir kişinin elindeyse?

Sonunda piskopos heyecanlı bir şekilde görevleri arasında mucizeleri ve ziyaretleri araştırmak da bulunan Roma'daki kardinale telefon etti. Fannie'nin hikâyesini aktardı ve resmi bir tepki bekledi. Tepkinin gelmesi uzun sürmedi. Telefon görüşmesinin üzerinden bir hafta geçmemişti ki kardinal piskoposu arayıp Fannie'nin masalının imansızca bir aldatmaca olduğu, bu yüzden de reddedilip unutulması gerektiği konusunda talimat verdi.

Buna rağmen kavgacı Fannie kolay kolay caymadı. Artık neredeyse doksan iki yaşında olan ve yine Portekiz'de yaşayan Rahibe Lucia'yı görmeye gitti. Normalde inzivada yaşayan Lucia etrafındakileri şaşkına çevirerek İrlandalı kadını kabul etti. Fannie hikâyesini başkaları yokken anlattı ve üçüncü kehanetin sözlerini ezberden söyleyince (onca yıl bütün Pachomius Tarikatı mensupları ellerinde olmadan kehaneti ezberlemişti) beyin kireçlenmeleri çatladı, hafızayı kuvvetlendiren sinir hücrelerinin aksonlarının uçlarındaki paslar kabarıp döküldü ve yıllarca –onyıllarca belki de– ateşlenmemiş olan sinir bağlanımları titremeye, teklemeye ve kıvılcımlar çıkarmaya başladı. Diğer sinir bağlanımlarıyla tokalaştılar ve kocakarı 1917'de mucizevi çayır yayın organlarından aldığı ve 1940'ta sözde gelecek kuşaklar için kaydettiği uğursuz uyarının her bir sözcüğünü, "bazılarına mutluluk, bazılarına keder" getireceği yolunda uyarıda bulunduğu sözcükleri hatırlar buldu kendini.

Geçmişte bazı durumlarda Rahibe Lucia kilisenin Fatimalı Hanım'ın ikinci kehanette emrettiği gibi Rusya'yı kutsama girişiminde bile bulunmamasından, üçüncü kehanetin ise hiç kabul görmemiş olmasından hayal kırıklığına uğradığını kibarca ifade etmişti. Ama Lucia itaatkâr bir bakire olmak dışında önemsiz biriydi. Her zaman tamamen uysal bir şekilde Vatikan babalarının yetkisine boyun eğ-

mişti. İleri yaşlarında dahi genel olarak dünyanın her yerinde Meryemciliğin dirilişinin ve özelde Fatimalı Bakire'ye duyulan ilginin farkına varmamıştı. Dahası Switters gibi o da Fannie'nin İrlandalı cazibesine kapılmıştı. Kaçak Pachomius Tarikatı mensubunun doksanlık rahibeyi Kutsal Bakire'nin dileklerine hürmet etmenin, işbirliği yapsa da yapmasa da, onun teşviklerini ve uyarılarını insanoğluna bildirmenin zamanının gelmiş olduğuna ikna etmesi güneşli bir Portekiz bahçesinde sulandırılmış porto şarabı yudumladıkları bir öğle sonrasından daha uzun zamanını almadı.

Hem Lucia hem de Fannie haziranın başlarında Amsterdam'da önemli bir konferans planlandığının farkındaydı. "Yeni Katolik Kadınlar" olarak isimlendirilen konferans rahibelerin, rahibe sınıfından olmayan kadınların, öğretmenlerin, yazarların ve bölge kiliselerine devam eden kaygılı kadınların kiliselerinin içinde süregelen baskıcı cinsiyet ayrımcısı uygulamalar ve tavırlara karşı büyüyen bir direniş ruhunu paylaşan toplantısı olacaktı. Bu, kilisenin kadınlara karşı süregelen düşmanlığı yüzünden hem dini yaşamları, hem de yapay doğum kontrolü üzerine konan yasak yüzünden fiziksel yaşamları tehdit altında bulunan konferans örgütçülerinin varsayımıydı. Çağdaş Fatima kültlerinin en büyüğü ve en iyi bilineni Mavi Ordu'nun temsilcileri toplantıya katılma niyetinde olduklarını bildirmiş ve Fannie Lucia'yı üçüncü kehanetin içeriğinin Meryem Ana'nın niyet ettiği şekilde kitlelere duyurulması için haziran ayında Amsterdam'ın yer ve zaman açısından ideal olduğuna ikna etmekte pek zorlanmamıştı. Konferansın daimi katılımcıları, siyasi olduğu kadar ruhani nedenlerle de, piskoposlar tarafından örtbas edildiği varsayılan, Meryem'e ait bir bilginin ifşaatına kulak vereceklerdi. Bireysel olarak Meryem'in gerçekten Fatima'da göründüğüne inansın ya da inanmasınlar, ilan edildiğini duyacaklardı ve Mavi Ordu buna çok sevinecekti çünkü uzun zamandır ortalarda görünmeyen Rahibe Lucia'yı kutsallıkta bizzat Meryem'e yakın görüyorlardı. Komünyon bisküvisi üzerindeki şekerli karışım ise medyanın konferansa küresel çapta yer ayıracağını gösteriyordu.

Bazı medya mensupları, aralık ayından itibaren dikkat kesildiler, çünkü efsanevi Rahibe Lucia'nın Amsterdam'da ortaya çıkıp, Fatima'nın üçüncü kehanetini bizzat açıklayacağı haberinin "Yeni Katolik Kadınlar" örgütünün bürosundan sızmasıyla, haber dünyanın dört bir yanında gazetelerde ve yayın kuruluşlarında patladı. Hal böyle olunca zırıltılar susmak bilmedi. Leiria piskoposuna Roma'dan ansızın gelmeye başlayan telefonlar ve fakslar da aynı şekilde memnuniyetten epey uzaktı.

Haberin sızmasından sonraki yetmiş iki saat içinde bir helikopter bir Vatikan kardinalini Leiria'ya bıraktı. Kızıl şapkaya sekreteri ve papalığın hukuki işler ekibinden iki kişi eşlik ediyordu, bunlardan birinin gizemli Scanlani olmasına şaşmamak gerekirdi. Portekiz'in önde gelen Fatima uzmanı, âlimane ilahiyatçı ve faşist Hıristiyanlık savunucusu Dr. Antonio Goncalves de piskoposun çalışma odasındaki tartışmalara katılmıştı. Ertesi gün, Goncalves, piskopos ve kardinal, Rahibe Lucia'ya bir baskın yaptılar ve zayıf yaşlı rahibeyi hiçbir koşulda Amsterdam'da sohbete katılmamaya, üçüncü Fatima kehanetiyle ilgili herhangi bir metnin var olduğuna emin olmadığını ve bir tane olsaydı haklı olarak Vatikan'da saklanacağını herkesin önünde açıklamaya tehditle ikna ettiler.

Fannie'ye gelince, Portekiz'den Pachomius vahasından sıvıştığı gibi gizlice sıvıştı. Sorun olmadı. Vatikan ekibi Fannie ile ilgili endişe duymuyordu. Cüppesi alınmış İrlandalı kadın yalnız kilisenin onayını almakla kalmamış, aynı zamanda, kayıtlara göre onu otuzlu yaşlarına kadar ayartmaya devam eden Asmodeus'undan arınma çabasıyla birkaç şeytan çıkartma ayinine maruz kalmış bir cinsel sapkın olarak biliniyordu. Kötü taraflarını açığa vurup, itibarını düşürmek kolay olacaktı, özellikle de onda kehanetin bir kopyası olmadığından; yalnızca onu okuyup Suriye'de bir yerde şüpheli şartlar altında ezberlediğini iddia etmişti. Gerçekler göz önünde tutulursa Amsterdam konferansı büyük ihtimalle onun bir forum bile düzenlemesine izin vermeyecekti.

Hepsi bu kadar! Ama varsayalım ki, dedi Dr. Goncalves, üçüncü kehanetin bir kopyası aslında aykırı bir çöl manastırında saklanıyor, varsayalım ki bu Kardinal Thiry'nin gerçekliği kanıtlanabilir el yazısıydı; ve varsayalım ki, sadece varsayalım ki, genç Fannie'nin gözümü korkuttuğu gibi, bu kehanet Katoliklerin etkisinin geleceğine kuşkuyla yaklaşıyor. Belgeyi güvence altına almak ve o belgenin kaderini tekrar tayin edecek yetkili yegâne şahsiyete, papaya teslim etmek için çaba sarf edilmez miydi? Peki ya Fannie'nin çabalarından esinlenen şu'baş belası Başrahibe Croetine amcasının tercümesini haziranda Amsterdam'a götürmeye karar verirse?

Kardinal pratik bir adamdı. "Yılın bu zamanında çölün hoş bir yer olduğu geliyor kulağıma" dedi. Scanlani'ye göz kırptı. Gözünü o kadar sert bir şekilde kırptı ki başındaki kadife takkesi hafifçe sallandı.

Ocak. Şubat. Mart. Düpedüz gerilim dönemiydi. Alfred Hitchcock greypfrut diyetindeydi. Saat çalışıyor ama ilerlemiyordu: Ne zaman baksanız, gece yarısına beş var diye gösteriyordu. Islak fitilli bir bomba. Halledilen, halledilen ve halledilmeye devam edilen öteki mesele. Olimpiyat oyunu olarak buzda balık avcılığı. Gerilim öyle istikrarlı, baskı öyle aynıydı ki umarsızlığın kıyısında durmasalar can sıkıcı olabilecek haftalar vardı.

İşte Switters'ı Suriye'de tutan, bu ciddi tehlike tehdidiydi. Doğrusu, rahibeler Switters'ın bilgisayarına bel bağlamışlardı ama Switters bilgisayarı onlara bırakıp, yeterince işine yarayacak kapaklı telefonuyla Güney Amerika'ya gidebilirdi. Onlar bilgisayarı kabul ederlerdi pekâlâ ama Switters her ne kadar silahın hafifliğini, çok az geri tepmesini, yan tarafına monte edilmiş şarjör boşaltma düğmesini ve dört dörtlük sporculuğu Tom Clancy'leştirmiş* olsa da, rahibeler hükümet yapımı Beretta Cougar 8040G'ye bulaşmak

* Thomas Leo Clancy Jr. İstihbarat ve askerlik bilimine dayanan siyasi gerilim romanlarının Amerikalı yazarı. (y.h.n.)

istemiyorlardı. (Switters, "Ben hiçbir şekilde silah delisi değilim" diyerek Maskeli Güzel'i temin etti, "ama biz melekler sadece kovboyların eğlenmesine izin veremeyiz.") Böylece Switters meseleler bir şekilde çözülene kadar vahanın korumasına kendini adayarak vahada kaldı. Sorumluluk, sadakat duygusu taşıyordu, gerçekten de aynı zamanda yalnızca merakla hareket ettiğine de değinilmesi gerekir.

Switters'ın merakı aşağı ya da hatta sıradan bir dürtü olarak gördüğünden değil. *Au contraire.* Switters CIA'deki ilk alan görevinde Wisconsin, New Richmond'dan şampiyon bir lise bandosuna Moskova'ya yolculuklarında gizlice eşlik etmişti. Rusya'da seksen kişilik, büyük adımlar atan, tüylerle bezeli kostümlülerle ön tarafta baton döndüren, kısa etekli, beyaz çizmeli bando şefinin olduğu, "İsa Mesih, Superstar"ın gürültülü, küstah yorumu gümbürtüyle çalınarak Gorki Parkı'ndan Kızıl Meydan'a kadar yapılan resmi geçide uzaktan yakından benzeyen bir şey hiç olmamıştı; ve Switters dikkatli bakışlarını bando şefinden başka yöne çevirdiğinde (kendisinin onun donuna girmek için beslediği umut, New Richmond Okul Aile Birliği'nden oldukça büyük bir anne tavuk sürüsü tarafından insafsızca ezildi), elinde olmadan kaç tane Rusun törene sırtını döndüğü ve sokaktaki sıkıcı işlerine başladıkları dikkatini çekti. *Şiddetle Amerika karşıtı olsanız bile,* diye düşündü Switters, *hiç mi merak etmezsiniz?* Sonraki yıllarda kendini uzak bir Afrika veya Asya köyünde tek yabancı, ilk Kafkasyalı* olarak bulduğunda, bazı yerlilerin ağızları bir karış açık şaşırdıklarını, ona istekle ve keyifle sırıttıklarını, diğerlerinin ise ona yalnızca bakıp geçtiklerini ya da ifadesizce dönüp gittiklerini fark etmişti. Ve böylece Switters iki tür insan olduğunu anlamaya başlamıştı: dünyayı merak edenler ve yüzeysel dikkatleri büyük ölçüde kendi kişisel refahlarına ait şeylerle sınırlı olanlar. Switters büyükannesine göre, daha az evrimleşmiş olanlardan sahici insanları ayıran şu özellikler listesine –Mizah, Hayal Gücü, Erotizm, Maneviyat, İsyankârlık ve Estetik– Merak'ın da eklenebileceği sonucuna vardı. Elbette birçok ölen kedide olduğu gibi, merak dört ayaklı hayvanlarda büsbütün yok değildi ve Maestra'nın dar odaklı "kayıp halkaları" zaman zaman film yıldızlarının ve kraliyet üyelerinin aile içi ilişkileri gibi önemsiz şeylere ilgi duyabiliyorlardı; ama hayrete düşenlerin soruşturan şaşkınlığıyla, bilim adamları ve sanatçıların takıntılı araştırmaları ya da sadece bundan sonra ne olacağını görmeyi bekleyemeyenlerin haykırdığı spekülasyonlarla kıyaslanınca böylesi ilgi gösterileri zayıf, hatta acıklı kalıyordu.

* Alman fizyoloji ve karşılaştırmalı anatomi bilgini Johann F. Blumenbach'ın Avrupalı beyazlar için uygun gördüğü terim. (y.h.n.)

Bu bakımdan, Vatikan'ın da kısmen merak güdüsüyle hareket ettiği varsayılabilirdi. Doğal olarak papa, selefine bir rüzgâr tünelindeki buzdan heykel gibi gözyaşları döktüren alameti merak ediyordu. Dr. Goncalves bunu akademik nedenler yüzünden merak ediyordu. Yumuşak başlı küstah Scanlani bile merak ediyordu herhalde. Kilise kuşkusuz Fatima kehanetine sahip olmayı istiyordu çünkü yeni Meryemciliğin feminist eğilimi cesaretlendireceğinden endişe ediyordu ve Bakire'nin Hıristiyan kurumun düşünülemeyecek bir şekilde asıl oyuncusu olmadığı ruhani bir rönesans kehanetinde bulunmuş olduğu söylentisi yüzünden. Kilise tıpkı kehanetten korktuğu, ona öfke duyduğu gibi, merak da duyuyordu. Switters'ın yardımıyla Domino bu merakı hem körükledi hem de köstekledi. Onlar ve rahibeler sonuçlarına katlanacaklardı.

Ocak. Şubat. Mart'ın On beşi. Gökyüzü kapaklı gece ovası. Tıka basa yıldız dolu bir gökyüzü. Özene bezene giydiği bir gölcüğü olmayan bir Ay. Sataşacağı tek yaprağı olmayan bir rüzgâr. Üzerinde duracak teli olmayan bir gece şahini. Dönecek köşesi olmayan bir çift. Kadının sandaletleri, adamın sandalyesinin tekerlekleri kumda patlamış mısır yeme sesi çıkarıyordu.

Switters çişini yapmak için çömelen Domino'yu seyrediyordu. Domino sakindi. Switters ıslıkla bir şov melodisi çalıyordu. Birbirlerine asla dokunmamalarına rağmen, onlarınki uzun süredir tasasız âşıkların ışık saçan, diğerlerini-deli-eden samimiyetiydi. Eğer Domino yeterince çok işeseydi Ay gölcükte bir an dönüp kendine bakardı.

Artık kuledeki odada randevulaşmadıkları için Domino ve Switters çoğu kez gece birlikte geziyorlardı. Daha doğrusu Domino geziyor, Switters sandalyesini itiyordu. (Yaya olan bir arkadaş ile beraberken ayaklıkla yürümek gülünç bir ahenk yaratıyordu.) Switters genellikle kilise arazisi dışında, çölde gezmeyi veya sandalyesini itmeyi tercih ediyordu, çünkü her ikisi de orada daha rahat konuşabiliyorlardı ve bu sayede Switters olası davetsiz misafirler var mı diye etrafı kontrol edebiliyordu. Mart ayı geldiğinde, Vatikan belli ki Suriye'ye Pachomius Tarikatı mensuplarını sınırdışı etmesi için baskı yapmaktan vazgeçmişti: Sol Glissant sayesinde arazilerine bariz yasal bir tapu aldılar. Ordu helikopterleri artık vahada vızıldamıyordu ve şubatın başında, bina içinde yabancı bir Amerikalı erkek bulmak için yapılan son polis baskını üçüncü kez başarısızlıkla sonuçlanmıştı. ("Yalnız hoş bir rahibe var" diye rapor etmişti görev başındaki memur, "ve sürekli burnunu ovup duran yaşlı bir başrahibe ve baya-

ğı iriyarı yatalak bir tanesi de dahil dokuz tane de çirkin rahibe.") Yine de tetikte olmakta fayda vardı. Switters en yakın köyden gelen şu İslami militanları hatırladı ve Romalı ajanların onları casusluk yapmaya ya da hatta manastıra saldırmaya kışkırtmaları onu şaşırtmazdı.

İki ayı aşkın bir süre boyunca, başrahibe odasında yeni rendelenmiş burnunun yabancı gelen düzgünlüğünü dalgınlıkla ama zorla parlatarak dolaşırken, Domino Roma ile sıkı bir pazarlık yapmıştı. Şahsen ne kadar suskunsa, elektronik postalarında o kadar laf kalabalığı yapan Scanlani kilise adına konuşmuştu. İlkin, Switters'ın onu ve Goncalves'i kilise arazisinden dışarı kovalamasından on beş gün sonra başlayan çevrimiçi *communiqués*'i* evrensel olarak avukatların hor görüldüğü gizli bir tür gözdağını –yasalara harfi harfine uygun dolaylı formalitelerle ima edilen kabadayı tehdidini– içeriyordu. Domino geri adım atmayınca, gözdağı vererek, sonra da sakin bir şekilde aslında teyzesinin elindeki tartışmalı belgeyle "Yeni Katolik Kadınlar" konferansına katılabileceğini ifade edince, Scanlani yavaş yavaş, gönülsüzce daha uzlaşmacı oldu. Tabii ki bu sırada Maskeli Güzel'in İslami imalar taşıdığı varsayılan Bakire'nin mesajını kesinlikle Amsterdam'da ya da başka bir yerde ilan etme niyeti yoktu ama yeğeninin stratejisini takdir etmeye başlamıştı: "Eğer papa Aziz Pachomius Tarikatı'nı yeniden tanımayı kabul ederse" diye yazmıştı Domino tekrar tekrar, "bu durumda Aziz Pachomius Tarikatı Fatima'nın üçüncü kehanetinin tek mevcut metnini Vatikan'a teslim etmeye razı olacak."

Nihayetinde bu, ihtiyar başrahibenin beyninde sanayi gücünde bir adak mumu yakmıştı. Kıkır kıkır güldü. Sarsıcı bir şekilde parlak olan burnunu okşadı. "*Chantage*" dedi.

"Evet" diyerek Domino da ona sırıttı. "Şantaj."

Güldüler. Dudaklarını, dillerini, yanaklarının etli çeperlerini ısırdılar – ve gülmeye devam ettiler. Kendilerinden iğrendiler, suçluluk duyarak, utanarak; ama bir anlığına en azından bunu düşününce bile kıkırdamak zorunda kalmışlardı. Papaya şantaj!

Ve o gün gelmişti, tam mart ayının ortaları geçmişti ki papa göz kırptı. Scanlani kilisenin malum malının geri verilmesi karşılığında papanın Pachomius rahibelerini tekrar sürüsüne katmayı resmi olarak kabul edeceğinin işaretini verdi. Bir bit yeniği vardı doğal olarak ve o gece Ay'ın, beklendiği üzere, Domino'nun ezeli Okyanuslar Anası gibi bacaklarını ayırarak oluşturduğu gölcükte gerçekten de aknesini incelediği, kavrulmuş ama soğuyan kumda gezinen Domino

* (Fr.) İletiler. (ç.n.)

ile sandalyesini iten Switters'ın zihnini meşgul eden, Roma'nın öne sürdüğü şartlardı.

Domino, gençliğini Philadelphia'da geçirmiş olması yüzünden belki de Fransızların eteğinin kenarıyla kendini temizleme alışkanlığını kazanamamıştı, bu yüzden oraya çömelip, kurutması için rüzgârı bekliyormuş gibi bir süre donunu çekmeden durdu. Switters düşüncelerini dağıtmak için sandalyesini döndürmeye çalıştı ama faydasızdı: Kumda bir tekerlekli sandalyeyi kolayca süremiyorsun. Sonunda, Domino Güney Amerika'da beyazların *poes* ve *moer* dediği, melezlerin *koek* dediği ve çoğu siyahın *indlela eya esizalweni* (nereden bakarsanız bakın söylemesi çok zordu) olarak bildiği şeyi Switters'ın bir anlığına görmesine izin vererek ayağa kalktı: Bu kardeşlerin aynı sıradan ama yine de sonsuza dek gizemli organdan farklı farklı söz etme biçimlerindeki gizli kültürel bilgi, büyüleyici bir sosyolojik tezin hammaddesiydi, yine de bu hammadde, günün birinde söz konusu şeye kendi yerel dilinde hitap etmesi gerekebilir diye yalnızca isimleri öğrenmekten mutluluk duyan Switters'dan gelmiyordu. Her neyse, Domino şimdi yanında durmuş, Vatikan'ın önerisinin koşullarını tekrarlıyordu.

"Bize cüppelerimizi geri vermeyi kabul edecekler ama mali olarak desteklemeyecekler, ki bu sorun değil, çünkü biz yoksulluğa alışığız ve başımızın çaresine bakarız. Bununla birlikte, onlar aynı zamanda kilisenin siyasetinin dışında kalmamızı, çenemizi kapalı tutmamızı, hiç yoktan mesele çıkarmamamızı talep ediyorlar."

"Ve siz kesinlikle buna katılmıyorsunuz?"

"*Mais non*! Sesimizi yükseltmemiz gerek. Bu, yaşama karşı sorumluluğumuz. Bu azgın, sorumsuz üremeye bir dur demek kansere çare bulmak gibidir. Senin 'üreticiler' dediğin kişiler kansere çok benziyorlar aslında; bacaklı tümörler. Bir hücre DNA'daki bilgiyi yanlış yorumladığında ya da kötü yönettiğinde habis hale gelir ve sonra her şey onun ikinci kopyasıyla ilgilidir –en azından okumuş olduğum şey buydu– ve bu etrafındaki masum, sağlıklı hücreleri öldürerek körü körüne, bencilce kendinin kopyasını üretmeye devam eder. Ve tabii ki, sonunda kendisi de ölür çünkü çevresini yok etmiştir. Bu durumda her şey ölür. Doğru mu? Yani, bencil üreticiler Tanrı sözünü ya da erkekliğin kültürel tanımını yanlış yorumluyorlar ve onlar..."

"Evet, benzetmeyi anlıyorum, canım rahibem." Dahası, Domino'nun ağzından çıktığı şekliyle sert görünse de, Switters buna katılıyordu. Kendi neşeli kinizminin birazının Domino'ya bulaşıp bulaşmadığını merak ediyordu. Şayet bir fantezi kurduysa Domino'nun

kendi çocuklarını karnında taşıdığı fantezisinin keyfini ne derece çıkardığını da merak ediyordu.

Zaman zaman belli bir yaştaki çocuksuz bir kadında hiç sahip olmadığı çocukların çeşitli özellikleri görülebilirdi. Bedenine henüz yaşamamış ruhların hayaletleri dadanmıştı. Prematüre hayaletler. Yarı hayaletler. Y'siz X'ler. X'siz Y'ler. Onun rahmine yerleştiler ve yok sayıldılar ama yalnızca onun için hazırlanmışlardı, başkası için değil, gitmeyeceklerdi. Küçük dış plazma sincapları gibi onun gözyaşı kanallarına saklandılar. Onun iç çekişleriyle kendilerini gösterdiler. Çoğu kez ona iç sıkıntısı vererek pazarda kullandığı sesini yumuşatacaklardı. Şarap doldurduğunda bardakta itişip kakışanlar onların şakacı maskaralıklarıydı. Banyodayken ya da sokakta gerçek çocukların yanından geçtiğinde ona sesleniyorlardı. Hayalet bebekler her yerde ona eşlik ediyorlardı ve her yerde onu yalnız bırakıyorlardı – ama artık çekirdeğin yenmemiş bir meyveye kızmasından daha çok kızmıyorlardı ona. Evcil tatarcıklar gibi, parlayan fosfor gibi, ses teli üzerindeki iç çekişler gibi sonsuza kadar onun peşini bırakmayacaklardı.

Her çocuksuz kadına böyle eşlik edilmiyordu –en azından kısmen, bir dereceye kadar kızların ve oğlanların, her ne nedenle olursa olsun meydana çıkmamayı seçmelerini isteyenler olabiliyordu– ama Switters, şu anda yaptığı gibi Domino'ya dikkatle bakınca onun başka yaşamlarla doyduğunu gördü. Domino'nun hayalet kuluçkasının farkında olup olmadığını merak etti Switters ama sormayacaktı. Bu konuyu açarsa, içindeki afacan çocuk hindistancevizini kurcalamaya başlayabilirdi ve sonrasında Switters Domino'ya potansiyel bir baba olarak onun hakkında ne düşündüğünü sorabileceğini biliyordu. Switters çocukları seviyordu, çocuklar da onu, çoğu yetişkinin onu sevdiğinden daha çok seviyorlardı, ama Switters gibi adamlar tutsaklık içinde üreyemezlerdi. Ah, hayır. Soracağı şey ve ilk kez olmayacaktı bu, eski papalık öğretilerinin çoğundan ağır ağır ve istikrarlı bir şekilde uzaklaşmakta olan Domino'nun ve Maskeli Güzel'in neden hâlâ geleneksel kilisenin bir parçası olmak istedikleriydi. Domino'nun saydığı nedenler hiç de net değildi ama Switters CIA ile ilgili hasretle derin derin düşünmesine yol açan duygulardan farklı olmadığını tahmin ediyordu.

Ancak Switters soruyu soramadan bir ses dikkatlerini başka bir yöne çekti. Ses manastır arazisine yakın bir yerden geliyordu, duvarın üzerinden sarkan bir portakal ağacının tomurcuklarıyla ağırlaşmış dalları vardı. Ses sanki birisi öksürüğünü bastırmaya çalışıyormuş gibi aksi bir havlamaya benzeyen, üzeri bir şeyle örtülmüş kuru ök-

sürük türündendi. Switters Bay Beretta'yı ay ışığına maruz bıraktı. Switters fısıltıyla Domino'dan sandalyesini sese doğru itmesini istedi, Domino da gergin ama sakin bir şekilde riayet etti.

Onlar sese yaklaştıkça gölgelerin içinde bir şekil kımıldadı. Switters tabancayı iki eliyle kavrayıp, bağırarak Arapça bir şey söyledi, bunu yaparken neden İtalyancayı seçmemiş olduğunu merak ediyordu. Duvardan hemen iki gölge fırladı. İki kısa figür. İki ufak tefek figür. Köpeğe benzer iki gölge. Uzun adımlar atıp kumulların içine atlayarak arkalarında misk kokulu bir şerit bıraktılar.

Domino rahatlamış olarak gülümsedi. "Ben... ben İngilizcesini bilmiyorum" dedi.

"Çakallar" diyerek onu bilgilendirdi Switters. "Bugünlerde nadiren görülüyorlar. Şanslı küçük bir doğa gezintisi oldu."

Switters burnunu çakal kokusu almak için yukarı kaldırdı. Domino burnunu onun silahına doğru çevirdi. Domino silahın güzel çirkinliğine kaşlarını çatarak durdu. Başını iki yana salladı ve ayın pırıltıları saçlarının diplerindeki kızılları ortaya çıkardı. "Sen gizli bir ajanken" dedi Domino, "sıfır sıfır yedin var mıydı? Öldürme yetkin?"

"Benim mi? Sıfır sıfır yedi mi?" diyerek güldü Switters. "Olumsuz tatlım. Benim sıfır sıfır sıfırım vardı. Can suyu yetkim vardı."

Domino can suyu derken Switters'ın coşkulu bir çığlığı, abuk sabuk bir sevinç nidasını kastettiğini biliyordu ve aynı zamanda bunun Kutsal Kitap'ta bir temeli olduğunu da biliyordu –"Rab'be sevinç çığlıkları yükseltin!"*– ama Switters'ın bu türden meydan okuyucu coşkunluk ile sırf çocuksu kabadayılık arasındaki farkı ayırt edebileceğinden emin değildi. Bu yüzden Domino şefkatle onaylamama halinden gelen kısmen çatık kaşlı gözlerini Switters'ın üzerine dikmeye devam etti.

Bu arada Switters uzun bir zamandır bütün dikkatini çakalların kaçtığı yöne odaklamıştı. Bir süre sonra Domino, "Doğal yaşama bu kadar ilgi duyduğunu bilmiyordum" dedi. Switters doğal yaşamın onun ilgisini çeken yegâne yaşam olduğu karşılığını verebilirdi ama hiçbir şey söylemeden bakmaya ve kulak kabartmaya devam etti. Çakallar onu kaygılandırmıştı. Ona kötü bir his vermişlerdi. Switters kolaylıkla evcilleştirilebilen bu hayvanları kokuları yüzünden çok az insanın evde beslediğinin farkındaydı. Bir şahsın çakalları manastır arazisinin duvarları dışında sinsice dolaşmaları için eğitmiş olması muhtemeldi. Çakallardan birinin ya da ikisinin de kürklerinin içine bir mikrofon gizlenmiş olabilirdi, elli metre içindeki fısıltıdan biraz yüksek sesle konuşulan her sesi kaydedecek bir dinleme cihazı. Va-

* Mezmurlar (100:1), *Kutsal Kitap*, Kitabı Mukaddes Şirketi, 2001.

tikan güvenliği ne bu kadar marifetli bir gerece ne de bu kadar usta ya da sapık bir zihniyete sahip olabilirdi ama turşu fabrikasının kara çantalı elektronik üstatları bunu ve daha fazlasını yapabilirdi. Çok daha fazlasını.

Eğer Mayflower Cabot Fitzgerald Switters ile, onu Seattle'da izlettirecek kadar ilgilenseydi büyük ihtimalle adı uydu üzerinde yazılmış olurdu. Yani ne zaman birisi internete bağlı bir bilgisayara Switters adını yazsa ya da Switters'ın adını telefonda söylese –dünyanın her yerinde– gezegenin yörüngesine şirket tarafından konmuş olan gizli uydulardan biriyle bu kaydedilecek ve yeri coğrafi ve kronolojik olarak tespit edilecekti.

Switters orada, hepsi yıldız olmayan yıldızların tahıl ambarı altında oturarak bu ihtimali düşünürken, bilinci *yopo* ve *ayahuasca* tarafından devasa bir şekilde genişletildiği zaman dünyayı çevrelediğini görmüş olduğu parlak siyah ve bakır renkli badıçlardan dev ampuller geldi birden aklına; kendilerine bizim efendilerimiz diyen ve gösteriyi kendilerinin yönettiğini söyleyerek böbürlenen ampuller; şamanın koca palavracılar diyerek reddettiği badıçlar... ee, ya efendi ampuller istihbarat uydularının daha da gelişmiş kuşağı iseler? Amazon yerlilerinin onlara belli ki yüzyıllarca olmasa bile onyıllardır aşina olmaları, geçmişin bugün, bugünün ise yarın olduğu bir âlemde pek bir anlam taşımıyordu: Gerçeklerin iç içe geçmişliğinin bilimsel kuramını ve mistik ilkesini kabul eden biri için elektronik teknolojinin ve ilk mitolojinin birleştirilmişliği akla yakın gelmekle kalmıyor, aynı zamanda kaçınılmaz da görünüyordu. İleri sibernetik derin düşüncelere dalma durumuna ve psikedelik durumlara gündelik yaşamdaki et-ve-patates ticaretinden çok daha fazla yakın değil miydi?

Domino, "Hey! Nerelere dalıp gittin?" diyerek Switters'ı sarstı, ama oldukça ürkekçe, çünkü Switters hâlâ Domino'nun artık "tıslayıcı" dediği silahı elinde tutuyordu.

Switters düşüncelerden arındı. Çakallarla ilgili duyduğu kaygıyı Domino ile paylaşmamaya karar verdi. Muhtemelen aptalcaydı zaten. Şu ana kadar şirketin buna dahil olduğunu ya da hatta Fatima kehaneti üzerine yapılan tartışmayla ilgilendiğini gösterir bir ipucu yoktu. Tabii ki bazen Vatikan ile CIA işbirliği yapıyordu –ne de olsa her ikisi de insan davranışını kontrol etmede ve statükoyu korumada büyük payları olduğuna inanıyorlardı– ama çok büyük ihtimalle, kilise Fatima arbedesini kendi kilise kulesinin çatısı altında tutmayı tercih edecekti. Switters çölde paranoyak olmanın kolay olduğunu kendi kendine hatırlattı. Gölge olmaması aklın bunları uydurmasına

yol açıyordu. Tarih bunu bir adamın gördüğü serabın başka bir adamın ilahi vahyi olduğu bir manzarada yüzlerce defa kanıtlamıştı.

Hayır, Switters kendinin şirket casuslarının itaat-okulu çakallarıyla beraber olduğu sanrılar görmeye başlamasına izin veremezdi. Yine de kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da, Scanlani ve patronlarının Pachomius rahibeleri onların teklifini reddedince çileden çıkacaklarıydı. Bu, yakın bir zaman içinde Switters'ın Suriye'den gidemeyeceği anlamına geliyordu. Ve Switters iskelet kuruluğundaki rüzgârda, kendisiyle en çok bağlılık duyduğu dört insandan üçü arasında giderek genişleyen çatlaktan çıkan sesi duyabiliyordu.

Switters Noelden sonraki on beş gün içinde Seattle'a gitmeyince Maestra ona bir e-posta göndermiş, Bobby ise telefon etmişti. Switters'a karşı duydukları hüsran neredeyse patlayıcı etkisindeydi. Derken, yaklaşık bir hafta sonra Suzy'den bir e-posta gelmişti. İlk iki *communiqué* önceden tahmin edilmişti ama Suzy'ninki Switters'ı gafil avlamıştı ve üslubu çok farklı olsa da, Suzy'nin e-postası etkililik açısından diğerlerinden geri kalmamıştı.

Sen daha küçücük bir filizken, diye yazmıştı büyükannesi, *sana sırları olmayan birine asla güvenmemeni tavsiye etmiştim. Bu mantıklı bir tavsiye olsa da, bunu senin yumuşak küçük beynine o denli sağlam bir şekilde sokmaya uğraşmasaydım keşke. Lanet olası bir canavar yarattım.* Maestra Switters'ın eve gelmesini istiyordu, onun sandalyeden kurtulmasını ya da "şu çılgın lanet değnekleri" atmasını istiyordu ve şayet ricaları derhal kabul edilmezse, neden kabul edilmediğinin detaylı bir açıklamasını istiyordu. Switters'ın gizli kapaklı işleri hoş görülemez bir raddeye gelmişti. Maestra son nefesini vereceğinden korkuyordu ve şayet Switters Maestra'yı sağken görmek istiyorsa vakit kaybetmese iyi olurdu. Switters onun ölüm döşeğinde olması kısmının bir oyun olduğuna gayet emindi ve Switters Maestra'ya suçluluğun faydasız bir duygu olduğunu da kendisine öğretmiş olduğunu hatırlatmak için cevap yazdı. Yine de, bu Switters'ın endişelenmesine engel olmadı, özellikle kuşkusuz küstah tavrından ve samimi olmamasından gücenen Maestra, Switters'a cevap yazmadığında.

Bobby'ye gelince, o pratik bir şekilde telefonda bağırmıştı. "Hangi cehennemdesin, kanka?! Hâlâ *orada* mısın?"

"Yani *burada* mı? Maalesef."

"*Onunla* beraber mi?"

"Pek değil."

"*Ne*, o zaman?"

Switters bir duraklamadan sonra, "Bilmen gerekmiyor" diye yanıtlamıştı. Bu cevapta bir nebze tatlı bir intikam vardı ama bundan duyduğu haz kısa ömürlü oldu. Switters'ın ne şirket ne de Audubon Poe için çalıştığının farkında olan Case, "'Bilmem gerekli' pisliğinden yarım gram alayım" şeklinde cevap vermişti.

Hüsrana uğramanın sıcaklığıyla Okinawa'daki çeltik tarlalarını kurutan Bobby sorumlu bir vatandaş olarak kendi kusurları yüzünden Switters'ı her zaman ilişkide bulunmaya zorunlu olduğu diğer zayıf halkaların, zıpzıp tohumlarının, tavşanların, eksantrik tiplerin, güvenilmezlerin ve çekişmeli konuların üzerindeki dışlanmış biri olarak görmüş olduğunu söyledi ama o, Switters herkesten daha kötü çıkmıştı. "Aslında bir gece Bangkok'ta şu lanet James Joyce'u bu kadar gücendirdiğin için gün gelip küstahlığına çatacağın gelmişti aklıma – işte şimdi geldi ve çattı sana."

Bobby izninin yaklaştığını ve iznini meselelerin kontrolünü eline geçirmek için kullanacağını söyledi. Bobby Switters'ı bir kasırga gibi Hondo'dan çıkıp Suriye'de esmekle tehdit etmişti. Switters Bobby'ye kısmen inanmıştı. Ama Bobby gelmemişti. Ne e-posta göndermiş ne de telefon etmişti.

Switters'ın üvey kız kardeşinden aralık ayının sonlarında sessiz sedasız, hayalet gibi bir mektup gelmişti, mektubu gerçek yapacak odun lifi yoktu, kanın oksijeni beyine taşıması gibi özü gözlere taşıyacak mürekkep yoktu; soğuk cam panelin üzerindeki arkadan aydınlatılmış standart hiyeroglif düzeninde geldi; Suzy'nin parfümünden kokmuyordu; ıslak diliyle yalanmamıştı, yalnızca gözyaşı lekelerinden değil, pizza ya da ruj izlerinden de yoksundu; Switters bilgisayarını güvenlik (şu aşağılık sözcük!) nedeniyle bütün mesajları altı saatten sonra çöp kutusuna göndermeye programladığı için kısa ömürlülüğü çok kesin olan mikropsuz bir ileti. Switters tuhaf, eski, düşük teknolojili bir kurşunkalemle bu mesajı *Finnegans Wake*'in (siz kendi lekeli sayfalarınıza bakın: şarap, bira, puro külü, soya sosu, balık sosu, kırmızı sos, kan, söylenemeyecek ve tanımlanamayacak bitkisel, hayvansal ve mineral birikintiler, bir Üçüncü Dünya plaj motelinde yatak çarşaflarını canlandırabilecek türden lekeler) boş sayfasına kopya etmişti. Switters bunu haftada bir kez tekrar okuyordu.

Merhaba,
Bu kadar uzun bir zaman sonra benden haber alacağını ummuyordun sanırım, hı? Seninle konuşmak istediğim ve seninle tekrar görüşünceye değin sakladığım bir sürü şey var. Yılbaşında

sen eve gelmeyince herkes çok büyük hayal kırıklığına uğradı. Burası gerçekten senin evin değil mi yani? Ama şu anda her ne yapıyorsan bunun için iyi bir nedenin olduğunu biliyorum. Ve Switters aynı zamanda Sacramento'da öyle davranmış olman için de iyi nedenlerin olması gerektiğini anlıyorum. O gece çekip gittiğim için çok çok üzgünüm. Senin koca bir yalancı olduğunu ya da çıldırdığını ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmek yerine sana daha çok güvenmeliydim. Sanırım birazcık kafam karışmıştı. O zaman bebek gibi davrandım, çocuk gibi. O sırada poposuna şaplak atılan bir kız olduğumu düşünüyorum ve bu tıpkı kahvaltımı ya da herhangi bir şeyi fırlatmak istemek gibiydi. Bunun üzerinden bir yıldan fazla bir zaman geçtiğine inanamıyorum! Artık 17 yaşındayım bildiğin gibi ve çok değiştim. Zaman ne tuhaf şey, değil mi? Kaya ve sulardan yapılmış bir gezegen uzayda birkaç kere dönüyor ya da her neyse ve birdenbire eskiden olduğundan farklı bir kişi oluyorsun. Bana sorarsan garip bir sistem. Her neyse, şu anda ben burada Seattle'dayım ve yağmurun tadını çıkarıyorum. Ha ha. Yeni okulumda birkaç hoş, kıyak çocuk var ama Maestra pek onlarla takılmama izin vermiyor. Ama Maestra gerçekten harika ve sıkıldığımda bana eski blues plaklarını falan çalıyor. Her şeyiyle sevdiğim Shakespeare'i okuyor bana! Seni kendi yaşamımla sıkmak istemem ama hava muhalefeti yaşanan böyle bir sabahta aşağıda görünmeyen bir yerden ya da belki de gökkuşağının üzerinden bir yerden kaynayan soru silsilesi geliyor aklıma. Sen şimdiye kadar tanıdığım en bilge adam olduğun için yaşamdaki herhangi bir şeyi her zaman sadece yoluna koymuyor, aynı zamanda komik ve görkemli görünmesine sebep olabiliyorsun. Beni çok hırpaladın ama bunun tutkudan ve sevgiden kaynaklandığını biliyorum ve çılgın maskaralıklarının ardına sakladığın derin duyguları olan biri olduğunu biliyorum ve aynı zamanda biliyorum ki kendi yaşamın pahasına beni herhangi bir şeyden ya da beni incitmeye çalışan herhangi birinden korursun. Artık büyüdüğüme göre ve daha "tecrübeli" olduğuma göre hani derler ya beni çok farklı biri olarak bulacaksın. Lütfen geçmişte ahmak, şımarık bir çocuk gibi davrandığım için beni bağışla. Ve lütfen kalbinde bana ufacık bir yer ayır. Benim kalbimde senden bir parça var ve ben büyüdükçe o da büyüyor.

Seni özlüyorum.

Suzy

Switters mektubu okuduğu en azından bir seferde meşhur timsah valizinin gizli bölmesini açmış, (neredeyse *Finnegans*'ın boş sayfası kadar lekelenmiş olan) özel naylon ve pamuklu çamaşırı çıkarmış, derin çukurlar gibi boş olmalarına rağmen Switters'ın beyin yarıkürelerinin yanı sıra atmosferi de yansıtan ikiz takkeleri mum ışığına doğru sarkıtmıştı. Belki de şaşılmayacak şekilde eskiden bir sibernetikçi olan Switters'ın iki kameralı beyinle ilgili, çelişkinin derinleştiği bir evrenin kırık yansımasıyla ilgili birkaç kuramı vardı: aynı anda ve ayrılmaz bir şekilde bunun hem bir bilgisayar işletim programı hem de işleyen bir program olarak nasıl işlev gördüğü, ilk vurgu ustalığının nasıl rastgele sinyallere, virüslere ya da "küçük şeytanlar"ın işe burnunu sokmasına karşı çoğu kez bunu korumakta başarısız olduğu. Bu tür şeyler. Tabii ki, Switters'ın bedensel varlığı enerjisini gizemli beyaz ışık topundan –ışık saçan bir tür hindistancevizinden– alıyormuş ve onun tarafından düzenleniyormuş gibi davranmaktan hoşlanan bir adam olduğu dikkate alınırsa, görüşlerinin güvenirliğiyle ilgili kuşkular ortaya atılabilir.

Her neyse, Suzy'ye yanıt yazmak için internete girdiğinde, ikircikli ya da çelişkili durumlara karşı beyninin –dramatik bir şekilde şizofrenlerde belirgin olan, çoğu "kayıp halka"da hemen hemen hiç bulunmayan– eğilimleriyle ilgili herhangi bir itkiye karşı koydu. Yine de, Suzy'nin sutyeni örneğinde, böylesi bir kuram ortaya koymak bütünüyle ilgisiz olmasa bile ezoterik bir etki yaratacaktı ve daha kötüsü, tehlikeli bir şekilde kendi kendini çözümlemeye başlayabilirdi.

Switters Suzy'ye geçmişte hoşlandığı gibi çapkın bir üslupta yazmayı, örneğin Suzy'ye tatlı uyluklarının arasının "plastik bir bebek kadar sıkı, köpük sandviç kadar gıcırtılı, cezayirmenekşesi turtası kadar yumuşak, tatlı ve tuzlu" olduğunu söylemeyi düşünemiyordu. Hayır, böylesi kıyaslamalar hâlâ doğru olsa bile, Switters bunları yapma zorunluluğu ya da hakkı olduğunu düşünmüyordu artık.

Bunun yerine, bir düzine farklı yaklaşımı sildikten sonra cevabını sevecen bir takdirin basit bir bildirimiyle sınırladı. Suzy'nin sözlerine minnettar olduğunu söyledi ve onları unutmayacak, hafife almayacaktı. " 'Erkekler bilmezler,'" diye sonlandırdı mektubu, Maestra'nın plak koleksiyonunda var olduğuna emin olduğu blues'cu Willie Dixon'dan bir mısra alıntılayarak, " 'ama küçük kızlar anlar.'"

İnsanoğlunun icatları içinde en totaliter olanı helikopterdi. Barbarca istilacı olduğundan, dikey manevra kabiliyetini –yükselme, alçalma, dolanıp durma ve fırıl fırıl dönme kabiliyetini– yaşamın hassas köşelerini haşin bir tarzda yağmalamak, insan mahremiyetinin son tatlı kırıntılarını farelere ve köpeklere serpmek için bir araç olarak kullanıyordu. Çeltik tarlalarındaki köylülerin, marihuana yetiştirdikleri küçük arazi parçalarındaki Humboldt hipilerinin, şehrin varoşlarındaki sokak partilerinin mutlu cümbüşçülerinin, otoyollardaki sürücülerin, ıssız plajlarda miskin miskin çıplak güneşlenenlerin hepsi avdı, otoriter sesleri ve başkalarının mahremiyetine diktikleri gözleriyle şu ağır makineli tüfekleri ve roketleri taşıyan kızgın helikopterler için oturan ördeklerdi. Pervanelerin sesi *–cop cop cop cop cop!!–* polis devleti potansiyelini simgelemeye ve mekanik olarak her özgürlükçünün kâbusunun somutlaşmış hali olmaya başlamış bir helikopter için kesinlikle uygundu.

En küçük pervaneli Cessna'dan en devasa yaratık Boeing'e kadar kanatlı her uçak romantik bir sanat eseriydi, çarpıcı bir heykel, karşı konulmaz bir cazibesi olan süzülen bir şey; ama bir helikopter... bir helikopter bir cadının havada durmasına sebep olduğu kaba eski bir ayakkabı kalıbı gibiydi. Külçe gibi ve inceliksiz, tıpkı tuhaf bir çocuğun ev yapımı fırıldağı koca bir bokun üzerine koyması gibiydi.

Switters helikopterlerden nefret ediyordu. İki kez –bir keresinde Burma'da, bir keresinde Kuveyt-Irak sınırında– onu acil bir durumdan çekip çıkarmak için John Wayne tarzı aşağı inmiş olsalar da Switters helikoptere, onu havada vurma fantezisi kurmaksızın asla bakamıyordu (bazen iyi şeyler için kullanıldıkları olabiliyordu ve böylece naif kitlelerin onayını kazanabilmeleri yalnızca kötülüklerini daha da sinsi kılmaya hizmet ediyordu). 20 Mart'ta fır dönen bir kuş (böyle dehşet saçan bir makine için şirin bir isim) gökyüzünde dikiş diken iğneli motoru, mavimsi çıra gibi ozonu doğrayan pervaneleri, portakal ağaçlarının ilk tomurcuklarına şaplaklar atarak, tozu ve tavuk tüylerini birbirine katarak, çakı gibi yaprakları tersyüz ederek, çılgına dönmüş gugukkuşlarının yüzlerine öksürüp duman üfleyerek ilkbaharda vaha üzerinde alçalınca Switters fantezisini gerçekleştirmemek için kendini zor tutuyordu.

Helikopter yere inmemişti. Üstlerine ateş de açmamıştı. Arazide vızıldamış, altı defa alçalıp yükselmiş, sonra da *pata pata* Şam yönüne doğru gitmişti. Yine de, davetsiz gelişleriyle, Domino'nun Scanlani'ye kilisenin teklifini reddettiklerine dair e-posta göndermesinin üzerinden yetmiş iki saat geçmeden gelmeleriyle, Switters'ın kafasında Roma'nın tavrıyla ilgili çok az şüphe kalmıştı. Domino

ikisi arasındaki bağlantıya Switters kadar inanmıyordu ama Switters Vatikan'ın, teklifinin reddedilmesini insafla ya da hayırseverlikle karşılamayacağı konusunda Domino'yu daha baştan uyarmıştı.

Switters özellikle endişeliydi çünkü bu helikopterin üzerinde, geçen ocak ayında üstlerinde uçmuş olan helikopterlerden farklı olarak Suriye ordusu arması yoktu. Aslında üzerinde hiçbir arma yoktu, rahatsız edici imaları olan bir eksiklik. Switters bir kez daha Langley'nin bu dini arbedeye dahil olup olmadığını düşünmek zorunda kaldı, kâğıttan yılanlı Cennet'in duvarlarının altında pusuda bekleyen çakalları iki kez daha gördüğünde şiddetlenen tüyler ürpertici bir duyguydu bu. Switters Domino'ya CIA'deki idareci hayvan terbiyecileri için düzenli olarak dünyanın körfezlerine ve limanlarına gidip gelen birkaç yüz casus balinadan bahsedene kadar Domino çakalların onlara kulak misafiri olması düşüncesiyle alay etmişti. Switters'ın eski meslektaşları yaratıcılık konusunda hiç yabana atılmazdı.

"Olaybundan böyle büyük ihtimalle çirkefleşecek, canım rahibem. Kimseyi alarma geçirmek istemiyorum ama pilot kabininden yanık kokusu geliyor ve yangın çıkış yolları da pek belli değil."

Switters, Domino kadar inatçı olduğu için nihayetinde onu bir savunma stratejisi belirlemek üzere acil bir toplantı talep etmeye ikna etti. Domino'nun çamaşır ipini koparmış ve saçını bozmuş olan helikopter bir uyarıcı görevi görmüştü.

O akşam konferans odasına en son gelen Switters'dı. Üzerinde eski püskü bir takım elbise (bir yıl süreyle üstünkörü yıkandığı için çok zarar görmüştü), yüzünde aptal bir sırıtışla içeri girdi. Anlaşılan Switters'ın dizüstü bilgisayarına Roma'dan, onu çok şaşırttığı görülen, kilisenin geri adım attığını, Fatima kehanetine karşılık özgürce konuşma haklarında yasaya aykırı kısıtlamalar olmaksızın Pachomius rahibelerine cüppelerini geri vermeye razı olduğunu bildiren bir e-posta mesajı gelmişti.

Şayet Switters bu işin sonunun geldiğini, artık kafası rahatlamış olarak manastırı terk edebileceğini ve tüm dikkatini kişisel gündemine, Bogart'ın lastik gibi sert cazibesiyle acayip bir Amazonlu şifacıyı tuhaf büyüyü üstünden kaldırmaya ikna edeceği bir sahneyi de içeren, hayatının film senaryosundaki eksikleri tamamlamaya çevirebileceğini düşünüyorsa, ee, Switters'ın düşündüğü buysa yanılıyordu. Çünkü hemen ertesi gün Domino Scanlani ile temasa geçmiş ve yüzsüz bir şekilde fiyatı artırmıştı.

Bu Switters'ın –ve belki de Domino'nun da– çıkarına tamamen ters düşse bile Switters elinde olmayarak Domino'nun düşüncesiz eylemine sevinmişti.

Domino Switters'ın kapısını çaldığında şafağın son kukurikusu hâlâ kızıl horozun kursağında titreşim halindeydi. Switters'ın ince muslin çarşafın altından belli olan çıplaklığından etkilenmeyen Domino, onun yatağının başucundaki tabureye tombul poposuyla (zamanın bokböceği onun kalçalarını yuvarlayarak dolgun yuvarlak topaklara çeviriyordu) lap diye oturup, niyetlerini paylaştı. Eğer Vatikan papazları Fatima belgesini istiyorlarsa, dedi Domino Switters'a, başka bir talebi daha yerine getirmek zorunda kalacaklardı. Yani: Ellerine ulaştıktan sonra altı ay içinde üçüncü kehanetin tam sayfa metnini halka açıklamaya, kehanetin içeriğini yaymaya ve yaygın olarak bilinmesini sağlamaya razı olmak zorunda kalacaklardı.

"Papalığı sinirlendirmeyi garanti altına alacak bir şart koşmaya ben cüret edebilirim" dedi Switters.

Domino omuz silkti. Gülümsedi. "*C'est la vie*"* dedi.

"Peki ya Maskeli Güzel? Onun dünyanın mutlu Hıristiyanları arasında kuşku ve karamsarlık yaratabileceği için kehaneti gizli tutmakta ısrar ettiği izlenimine kapılmıştım."

"Kesinlikle. Bu yüzden sana geldim. Teyzem Bakire'nin piramit göndermesi yorumunu hiç duymadı. O hâlâ bunun İslamın üstün gerçeğinin kabul edilmesi olduğundan şüpheleniyor. Onu bunun aksine inandırmak için senin açıklaman gerekiyor." Domino sustu. Gözleri, yatak örtülerinin altındaki kabartıya takılmış, bunun tadını çıkarıyordu adeta. "*Peut-être*** beni de ikna edersin" diye mırıldandı Domino.

Bir saat içinde Maskeli Güzel'in meskeninde buluşmak için anlaştılar. Domino Switters'a eşlik etmekten vazgeçmeye isteksiz görünüyordu, vazgeçtiğinde de, Switters onun yalnızca Fannie'nin değil, Tanrının kendisi için takdir ettiği göreve dahil olan hiç kimsenin peşini bırakmayan gizli kapaklı hoş utancına teslim olmak için odasına gittiği yolunda açık seçik bir duyguya kapıldı.

Bu imgeyle canlanan Switters, aynı anda benzer bir teslimiyeti düşündü ama bunun yerine haklarında pek de karakteristik olmadığı söylenemeyecek ikircikli duygular taşıdığı kehanetleri gözden geçirmeye karar verdi. Belli ki tahminler, özünde Meryemci ya da Lucia'cı olsun, isabet kaydetmişti. (Bu yalnızca tesadüf müydü? Bunun

* (Fr.) Hayat bu. (ç.n.)
** (Fr.) Belki. (ç.n.)

önemi var mıydı?) Dahası, kehanetlerin Switters'ın kuşku duyduğu bazı yanları, zaman içinde bazı açılardan Domino tarafından Switters'ı genel olarak memnun etmek için açıklanmıştı. Örneğin, Bakire'nin sözümona "bilinmeyen bir ışıkla bir gecenin aydınlanması"nın Tanrının kötü davranışlı benzer insanları savaş ve kıtlıkla cezalandırmaya hazır olduğunun işareti olabileceği uyarısında bulunan ilk kehanetle ilgili olarak, Domino bunun eşsiz (bu sözcüğü ürpertiyle, bunun yerine "ender" diyebilirdim diye endişe duyarak kullandı) meteorolojik bir olayın doğru olarak önceden haber verilmesi olduğunu iddia etmişti. 25 Ocak 1938'de tarihte kaydedilen en dramatik ve tuhaf aurora borealis (kuzey ışıkları) gösterisi kuzey yarımkürenin büyük bir kısmının gözünü kamaştırmış, panik yaratmıştı. Canlı rengin, geniş, şiddetli ve gece boyunca sürekli dalgalanan şeritlerine binlerce insanın dünyanın alev alev yandığına ve kıyamet gününün kapıda olduğuna inanmasına sebep olan çıtırdama ve çatırtı sesleri eşlik etmişti. Bu müthiş atmosferik lazer sirkinden daha doksan gün geçmemişti ki, Hitler Avusturya'ya girdi. Fatima'nın tahmin etmiş olduğu büyük savaş çıkmıştı ve sürüyordu. Switters "kuzey ışıkları"nı internette araştırdı ve kısa zamanda Domino'nun anlattıklarının doğru olduğunu keşfetti.

İkinci kehanette, Switters bütün o "Rusya'nın kutsanması" meselesinden hoşlanmamıştı. Gördüğü kadarıyla Fatima'nın buyruğu olsa olsa Kızıllara bir yem atına, en kötü ihtimalle Katolik Kilisesi'nin emperyalizmini haklı çıkarmak için kullanılan yanlış yönlendirilmiş İncil'e özgü coşkunluğun modern bir örneğiydi. Bu durumda işe yaramamıştı ama ganimet –ve cesetler– yığılırken, Amerika'yı fetheden İspanyol soykırımcılarla kol kola yürüyen ve günahların affedilmesini yöneten siyah cüppeli papazların imgesini aklına getirdi. Doğrusu, Fatima Rusya'nın dininin zorla değiştirilmesini savunmamıştı ve kutsamak, örneğin, kutsal olduğunu ilan edip kutsal kılmanın kendisi başlı başına asil bir hareketti. Ama, bu biraz kendine hizmet eden bir yayılmacılık ya da en azından lütuf kokuyordu.

Öyle değil, diye iddia etti Domino. Bakire'nin "Rusya'nın günahı"ndan bahsetmiş olduğuna işaret etti, Switters ise dürüst, zeki olan birinin artık yine de iyi niyetle, komünizmin berbat bir ekonomik ve psikolojik hatadan aşağı kalır yanı olmadığını iddia edemeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Bununla birlikte, Domino'ya göre mesele tam olarak bu değildi. Gerici çevrelerde Fatimalı Bakire'nin Tanrısız komünistleri bastıracak kapitalizmin kutsal ordularını teşvik eden bir soğuk savaşçı gibi resmedilmesi yaygın iken, Hanımımız aslında tamamen farklı bir şey söylüyordu. O, aslında Hıristiyan

inancının yeniden canlanmasını, İsa'nın, ölümünden birkaç yüzyıl sonra yozlaşmış ve güç delisi olmuş bir kiliseyi işgal etmek için gelecek kadar şiddetle dünyevi işleri hor gören asi hahamın özgün öğretilerine geri dönüşünü teşvik ediyordu. Eğer Vatikan papazları gururlu, ahmak ve maddeciyseler, bunu kabul etmek Domino'ya acı verse de, yine de öyle olduklarına inanıyordu; ve eğer Roma ruhani olarak tamir edilemez şekilde çökerse, ki Domino buna da inanmaya başlamıştı, İsa'nın insanoğluna genelde izlenmesi fazlasıyla zor gelen ilkelerinin üzerinde yeniden kurulacağı, ruhani olarak kendini onaracağı merkez neresi olacaktı öyleyse?

"Her bir insanın yüreği" diye yanıtladı Switters. "Her zaman var olan tek kilise."

Switters'ın cevabı Domino'yu irkiltmiş, öylesine sürpriz bir şekilde yakalamıştı ki silkinip dik oturduktan sonra yavaş yavaş sandalyesinde artık başının ağırlığını taşıyamayan bir günebakan gibi öne doğru eğildi; otuz saniye kadar o denli düşünceleri içinde kaybolmuştu ki gözyuvarları mürekkep lekeleri gibiydi. Dizini sıktı (Switters'ın da artık seyrek olarak yüz verdiği şu benzerliklerden biri) ve gözleri tıpkı gücü yükselen modem ışıkları gibi yeniden parıldıyordu. "Coğrafi olarak demek istedim" dedi Domino. "Fiziksel dünyada İsa'nın yenilenmiş kilisesinin yeni merkezi nerede olabilir?"

Switters düşündü: *Wall Street mi? Disneyland mi? Şeytan Adası mı?* Ona göre Katolik dünyasının kumanda merkezinin yeri hiç önemli olmadığı için o denli konu dışıydı ki Switters ciddi bir tahminde bulunmaya bile zahmet etmedi.

"Batı Avrupa'da Roma'dan daha üstün olabilecek herhangi bir yer yok, Amerika Birleşik Devletleri ise İsa'nın tarzı değil."

"Fazla canlı" diye onayladı Switters.

"İsa her zaman kibirli ve güçlüden uzak durdu; bize öyle dendi. Fahişelerin, meyhanecilerin ve günahkârların arasına karışmayı tercih etti, çağrılarını dik başlılara ve ezilmişlere yöneltti. Öyle değil mi? Ee, Rusya'da maddi ve manevi olarak yoksullaşmış, harap olmuş ve değişime özlem duyan kimselerden oluşan büyük bir nüfus vardı. Temiz bir sicil, bereketli bölge olabilirdi. Kutsal olmayan bir ülkenin hakkından gelmek için oraya kutsallık kılıfını sokmaktan daha iyi bir yol var mı? Var mı? *Oui*? Kötü bir kralın yerine dürüst bir köylüyü geçirmek, buyurgan papanın yerine dönek bir bolşeviği geçirmek, İsa'nın saf ruhu için bu doğru bir eylem olmaz mıydı? Belki de eşit derecede önem vererek, Hıristiyanlığın köşe taşını Rusya'ya taşımak Batı ve Doğu Ortodoks inançları arasındaki trajik hizipleşmeyi iyileştirmeye ve dinsel törenlerini tekrar birleştirmeye hizmet edebilir-

di. Eğer kilise, lütfedip Anasının sözlerine kulak verseydi, pek çok düzeyde bu kadar çok acı çekilmesi önlenebilirdi. Onun Lekesiz Yüreğinin dinginliğinde, Stalin'in hır gür soytarılıkları zalim bir komedi gibi görünebilirdi, komik ve aptalca, hem çok az kişi onu desteklerdi. Bu 1917'deydi, hatırla, henüz vakit varken."

Switters, o bahar sabahı Domino'nun sözlerini gözden geçirirken, bu cümleciği kendi kendi tekrar etti: "henüz vakit varken." Tarihin hızlanmakta olduğu gerçeği –bu kesinlikle gerçek görünüyordu– vaktin azaldığı anlamına mı geliyordu? Yoksa çoğaldığı anlamına mı? Kavanozda daha az fasulye mi kalmıştı, yoksa fasulyeler bir burgaç yaratacak kadar hızlı bir tempoda mı dökülüyordu? Switters her siklonun merkezinde durgun bir halka, zamanın dokunaçlarının erişemiyor gibi göründüğü bir uzam olduğunu biliyordu. O halde, şu garip "Lekesiz Yüreğim" ifadesiyle kastedilen, durağanlığın daireselliği miydi?

Merakı uyanan Switters karyolasında otuz dakika boyunca *bağdaş kurarak* oturdu – onu her zaman meditasyon durağanlığına taşıyan şu boşluğa karşı yapabileceği pek az şey varmış gibi görünen, şu kadranlarla ya da rakamlarla ölçülen otuz dakika. (Switters *Lekesiz Yürek*'in bunun için herhangi başka bir şey kadar iyi bir niteleme olduğunu düşündü.)

Artık dikkatini yoğunlaştıran Switters, Bugün Yarındır hakkında varsayımda bulunmaya adamakıllı hazır olduğunu hissediyordu. Bununla birlikte, Maskeli Güzel'in makamına giderken, Switters ayaklıklarıyla kiler barakasının yanından geçerek bir şişe şarap almıştı. Maria Une şarap, içilemeyecek kadar taze olduğu için buna karşı çıktı ama Switters *Lekesiz Yürek*'te "çok taze" gibi ifadelerin kullanım dışı olmasa da göreceli olduğu yanıtını verdi. Yaşlı aşçı bu göndermeyi nasıl karşılayacağı konusunda emin değildi ve Switters'da saygısızlık belirtisi var mı diye onu süzerken, Switters bu lafın istemeyerek aklına getirmiş olduğu Suzy ile ilgili düşüncelerini bir kenara itti.

Derken, Switters tirbuşon için Maria Une'ün başının etini yerken yine hemen duvarın ötesinde güpegündüz uluyan çakalları duyduğunu sandı. Sesin soğan tarhlarının aşağısında aralarındaki özel bir şakaya gülen Bob ve Yabani Kısrak Sally'den geldiğini fark etmesi Switters'ın bir dakikasını almıştı. Paranoyaklaşıyor muydu? Hayır, en azından Poe'nun teknesinin güvertesinde bir akşam yıldızlara hayran kalarak, "Eğer evren genişliyorsa, onu kovalayan bir şey olmalı" dediği duyulan Skeeter Washington ile kıyaslanınca.

Eskiden siğilin durduğu yerde soluk mor renkli bir leke vardı. Görsel bir fısıltı görsel bir kesik kesik gülüşün, görülebilir bir gaklamanın yerini almıştı. Mum ışığı siğile çarptığında, mavimsi buğudan bir nokta gibi görünüyordu, eskiden çarmıha gerilmeden kalma bir çivi yarası, göçmen bir pervanenin gölgesinden yansıyan bir iğne ucu. Maskeli Güzel ilahi doku topağından ayrılmasından üç ay sonra, tıpkı ziyaretlerine gelen okul çocuklarını suçluluk duygusundan arındırmak için cinsel organlarıyla oynayan şu sevecen hayvanat bahçesi maymunları gibi burnunu zorla ovarak ya da çekiştirerek siğilinin yokluğunu belirtmeye devam ediyordu.

Burnunu okşayan Maskeli Güzel gözlerini şarap şişesinden Domino'ya ve tekrar şarap şişesine çevirdi. Saçını yüzünden çeken Domino gözlerini şarap şişesinden Maskeli Güzel'e ve sonra tekrar şarap şişesine çevirdi. Switters hafifçe gülümsedi. "Okyanustaki bütün süngerler" dedi Switters, "nasıl oluyor da okyanuslarda su bırakıyorsunuz hayret." Ah, *non sequitur*'un* gücü! Nasıl tepki vereceklerini bilemeyen iki kadın çay gereçlerini kaldırıp bir şarap bardağı takımının tozunu aldılar. Domino teyzesinin Switters'ın piramit tahmini yorumuna nasıl tepki vereceği konusunda birazcık endişeliydi. Maskeli Güzel'in peçesiz olmaktan rahatsız olduğu belliydi –ya da daha doğrusu maskeleyeceği bir maskesi olmamasından rahatsızdı– ama bu fikre bir kere alıştıklarında ikisi de sabahın erken vaktinde birer bardak şarabı memnuniyetle karşıladılar. Kadınlar şaraplarını yudumladı, Switters ise alışkanlığı olduğu üzere lıkır lıkır içti. Çoğu kez suskun kaldılar; Switters'ın ise her yudumda çenesi düştü.

İnanılırlık sınırlarını deneyen Switters başrahibeye piramit şekilli kafası olan Kandakandero yerlisi şaman hakkında her şeyi anlattı: soyunu, güçlerini ve tozlarını, beyaz adamın ormanını işgaliyle ilgili kaderci ümitsizliğini, mizahı keşfini ve büyüsünü kendine mal etme çabalarını, kahkahanın hem bir kalkan hem de en akıllı ve en cesur olanların –Gerçek İnsanların– İki Dünyayı ayıran ve birleştiren nehri geçebileceği, ruhsal bir kano olarak kullanılabilecek fiziksel bir güç olduğu kuramını.

"Hangi iki dünya? Cennet ve dünya, diyelim isterseniz. Yaşam ve ölüm. Doğa ve teknoloji. Yin ve yang."

"Dişi ve erkek mi demek istiyorsunuz?" diye sordu başrahibe.

"Bir bakıma. Daha kesin olarak, daha temel olarak, ışık ve karanlık. Herhangi bir ahlaki ima olmaksızın ışık ve karanlık. İyi ve

* (Lat.) Mantıksız sonuç. (y.h.n.)

kötü yalnızca biyomoleküler âlemde var olur. Atomik âlemde böylesi düşünceler yararsızdır, elektronik âlemde ise tamamen yok olurlar."

Switters kısaca parçacık fiziği ve daha da küçük temel parçacık araştırmaları hakkında konuştu. "Son zamanlarda fizikçiler tüm evrende yalnızca iki parçacık olabileceği sonucunu çıkarmaya başladılar. İki *tür* parçacık değil, dikkat edin, iki parçacık, nokta. Biri pozitif, diğeri negatif yük. Ve şunu dinleyin: Bu iki parçacık yüklerini *değiştirebilirler*, negatif kendi yükünü bırakıp pozitif olabilir veya tam tersi. Yani, bir bakıma, evrende nitelikleri birbirleriyle değiştirilebilir bir çift olarak yalnızca *bir* parçacık vardır."

"Yer değiştirmelerine karar verdiren şey nedir?" diye sordu Domino.

"Mükemmel bir soru, canım rahibem." Switters şarabından bir yudum içti. Aslında şarap çok tazeydi ama yeni emekleyen bir çocuğun utangaç kabadayılığı vardı şarapta. "Belki canları sıkılıyordur. Bilmiyorum. Bunu çözerseniz eğer, gidip Tanrı ile öğlen yemeği yiyebilirsiniz. Haftada iki kez. Bulaşıkları *ona* yıkatın."

Domino yüzünü buruşturma ile gülümseme arasında bir yüz ifadesi takındı. Maskeli Güzel'inki yüzünü buruşturmaya daha yakın bir ifadeydi. Başrahibe parmağını burnunda gezdirdi. Burnu Yucatán Yarımadası'nın şişmiş haritasına benziyordu, mavimsi nokta Mayaların yitik başkentini gösteriyordu.

"İyiye gidiyor" dedi Switters. "Bu yalnızca bir kuram, deneysel bir kanıtı yok ama şu andaki inanca göre son çetin meseleyi de çözdüklerinde, en küçük parçayı böldüklerinde –ki şu anda bir ılıncıldan daha küçük bir şeyden bahsediyorlar– içeride, evrenin mutlak temel düzeyinde bulacakları şey, içinde ışık ve karanlığın birbirine karıştığı bir enerji alanı, elektriklenmiş bir boşluktur. Karanlık Karakoncolos kadar kara, ışık ise Tanrının ön dişlerinden daha parlaktır; ve bunlar sarmal şeklini alırlar, birbirine dolanmış iki yılan gibi. Işık ve karanlık birbirine geçer ve sürekli olarak biri diğerini emer ama asla biri diğerini yok etmez. Kafanızda bu görüntüyü canlandırın. Ancak kafada canlandıracak bir görüntü yok. Daha ziyade müzik tarzında. Ancak kulak bunu duyamaz. Yani duygu gibi, his gibi, kesinlikle saf bir duygu. Tıpkı, şey gibi, tıpkı... aşk."

Switters içkisini içmek için sustu, Maskeli Güzel ise Switters'ı süzdü. "Aşk meselelerinde deneyimli misiniz Bay Switters?"

Switters Domino'ya mahcup bir bakış fırlattı. Kendisine geri dönen bakışta utangaçlık kadar küstahlık da vardı. "Ben *kendimi* seviyorum" dedi Switters. "Ama karşılıksız bir sevgi."

İki kadın da buna güldü. Sonra Domino, "Bay Switters aşk konusunda deneyimli, teyzeciğim, masum aşk konsunda değil ama."

(Switters tartışmaya girmedi ama Bobby Case orada olsaydı, casus pilot, "Neden olmasın ki hanımefendiler, bu aptal herifin bildiği tek aşk türü masum aşktır" diye itiraz ederdi.)

Bir tütsü daha yakmak için ayağa kalkan başrahibe ileri fizik tartışmalarının gerçekten ilginç olduğu, ama şu andaki konuyla arasında bir bağlantı kuramadığı yorumunda bulundu.

"Yani" dedi Switters, "Amazon ormanının derinliklerindeki bu piramit kafalı *curandero* ışık ve karanlığın biyomoleküler düzlemde, sosyal düzlemde olduğuna benzer bir tarzda birleşebilecekleri sonucuna varmış görünüyor. Bunun kahkaha sırasında gerçekleştiğini söylüyor. Kahkahanın özgün âleminden içeri giren bir halkın yaşamın tüm ikiliklerinden kurtulabileceğini söylüyor. İlk insandan, Gerçek İnsanların atalarından bu yana ilk defa evrenin temel özü ile uyum içinde yaşayacak kişiler olacaklar. Bu öz, kuantum fizikçilerimizin bahsettiği öz. Bugün Yarındır uygar insanın bunu sürekli kılamayacağını çünkü Kandakandero yerlilerinin gerçekliğin farklı düzeylerdeki bilgisinden yoksun olduğunu, kendisine duygusal olarak varoluşun doğasının dar, absürd bir biçimde basit bir görünümünün bağışlandığını; yerlilerin de bunu yapamayacaklarını, çünkü uygar insanın mizahının neşesinden yoksun olduklarını söylüyor. Ama sınırsız zekâ esnekliğini kahkahanın gizemli enerjisiyle birleştirebilecek kadar güçlü ve zeki olan insanların ulaşacağı..."

"Aydınlanma mı?" diye sorma cesaretini gösterdi başrahibe.

"Aydınlanma ve kararma" diyerek onu düzeltti Switters. "Aydınlık *ve* karanlık. Son."

Maskeli Güzel ikna olmamıştı. "Mizah duygusu güzel bir şey" diye onayladı, "ama bu bir yaşam şekli değil ve kesinlikle Tanrımıza hizmet etmenin bir yolu değil. Sizin şu tuhaf vahşi bizim Tanrımızı bile *bilmez*."

"Bu neden sorun olsun ki? Fatima gelecek yüzyılda –bu arada, dokuz ay sonra pat diye kutudan çıkacak– insanlığın bir kısmına beklenmedik neşe ve bilgelik getirecek olan mesajın sizin Tanrınızın kilisesinden gelmeyeceğini söylüyordu. Yanılıyor muyum? Bunun bir piramidin olduğu yönden geleceğini söyledi. Ee, şunu söyleyebilirim ki Bugün Yarındır bir piramit olarak nitelenebilir ve onun Batınilik de dahil olmak üzere İslamiyetten, ortak noktalarının çok az olduğu Hermetika geleneğini de hesaba katarsanız çok daha yeni bir mesajı var." Switters yutkundu. "Hımm. Bu bağbozumunun çok dokunaklı bir masumiyeti var, siz ne dersiniz?"

Başrahibe, "Evet ve neredeyse bitti" dedi. Baş rahibe şimdiye kadar hiç kimsenin bir şişe şarabı böylesine içten bir şekilde içip bitirdiğini görmemişti. "Belki de ben sadece aptal, ihtiyar bir kadınım ama sizin şamanın fikirlerinin nasıl pratik ya da uygulanabilir olduğunu anlayamıyorum. Nasıl yalnızca mizah duygusu..."

"Ve gerçekliğin esnek bir şekilde geniş tanımlaması" diyerek ona hatırlatmada bulundu Switters.

"Tamam, bir de o. Ama bizimki gibi sorunlu bir dünyada insan düşüncesiz bir saksağan gibi her şeye gülerek gezemez ki. Umut bunun neresinde?"

Switters hazır bir cevabı yokmuş izlenimi veriyordu. Kafa derisindeki baskı beynini harekete geçirebilirmiş gibi buklesini çekiştiren Switters boğazını temizledi ama bir şey söylemedi. Switters, radikal ve faal bir mizah duygusunun nasıl burjuva saygınlığının steril balonunu söndürebileceği, kendini beğenmişlik yanılsamalarını nasıl yok edeceği ve böyle yaparak ruhu güçlendireceği; kahkahadan her nasılsa bir öz çıkarılabilirse, bu özün sesten çok tada benzediğinin ortaya çıkabileceği, ruhun tadının mutlak olanın açık büfesinde kendisinin tadına baktığı düşünceleriyle eğleniyordu. Ama, henüz ne böyle düşünceleri söze dökecek kadar bilgiliydi (daha önce bu konuyu yeterince düşünmemişti) ne de yeterince sarhoştu. Niye olmasın? Ne zamandan beri şamanın sözcüsüydü?

Switters'ın tereddüdünü gözlemleyen Domino lafa girdi. "Bay Switters'ın düşüncesiz kahkahayı savunduğunu sanmıyorum, teyzeciğim. Herhangi bir şeyi savunduğunu sanmıyorum. O yalnızca üçüncü kehanet bulmacasını çözmeye çalışıyor. Ve bunun bizim yorumumuza hoş bir alternatif oluşturduğunu söylemeliyim."

"Ne? Gülerek Cennet'e gitmek mi?"

"Sanırım mesele burada" diye devam etti Domino, "şaka yaparken bir nevi dikkatli olma durumu. Bay Switters'da bunu gözlemledim ve bunun Bugün Yarındır'ın felsefesinden çıkartılabileceğinden şüpheleniyorum – bu arada, arkaik şamanist bir gelenekle bir tür Zen bağımsızlığı ve saygısız çağdaş espritüelliğin bazı yönlerinin birleştirilmesiyle varılan sonuç gibi görünen bir felsefe. Bay Switters kendisi de dahil, olayları çok fazla ciddiye almayı reddederek melankoliyi yeniyor."

"Ama pek çok şey *var* ki... "

"Var mı? Bay Switters'dan birinin inanç sistemi ne kadar geçerli, ne kadar hayati olursa olsun, kişinin bu sisteme zarar verdiğini ve ona olan bağlılığı şiddetlenip dogmatik hale geldiğinde nihayet onu inkâr ettiğini öğrendim."

Maskeli Güzel silmeye çalışır gibi yarasını ovdu. Ya da yeni urunu çıkması için teşvik eder gibi. "Mutluluğun göreceli olduğunu ve çoğu kez dış etkenlere bağlı olduğunu ya da en azından onlardan etkilendiğini anlıyorum ama neşelilik öğrenilebilir ya da bilinçli olarak uygulanabilir. Hem sen hem de Bay Switters neşelilik uygulamasında yetenekli görünüyorsunuz – ah ama Bay Switters'ı bu şekilde irdelememizin onu rahatsız ettiğini görebiliyorum. Piramit adamın fikirlerine geri dönelim. Kasıtlı komik neşeliliğin sürekli bir sevince evrilebildiğini farz edersek, bilgelik nereden geliyor?"

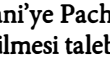
Domino cevabı Switters'a bıraktı ama Switters soruyu yanıtlaması için Domino'ya başıyla işaret etti. "Sanırım" dedi Domino, "Bugün Yarındır'ın tezahüründen, neşenin kendisinin bir bilgelik biçimi olduğu sonucu çıkarılabilir. Bunun ötesinde insanlar gerçekliğin farklı algıları arasında özgürce dolaşacak kadar zeki iseler ve rahat, şakacı, kahkahaya alışkın bir tavır sergilerlerse, bu durumda evren ile uyumlu yaşayabilecekleri; en saf, en temel düzeyde her şeyle, organik ve inorganik bütün maddelerle birleşebilecekleri ileri sürülüyor. Bu Tanrımızın bizler için planı, çocukları için hedefi olamaz mı? Yo, teyzeciğim, yüzünü buruşturma. Belki... belki orası Tanrının yaşadığı yerdir, yaratılışın temelindeki –Switters ne diyordu ona?– o enerji yüklü boşluk. Bu, altın levhalı bulutlar arasındaki şişkin Riviera'dan daha mantıklı geliyor."

Domino bunları sindirmek –teyzesininki kadar kendi bilincinde de bunları sindirmek– için şarabından Switters ölçülerinde bir yudum aldı. "Belki de" diyerek kaldığı yerden devam etti, "Bugün Yarındır'ın ideali insan ırkını trajik hatasından kurtarmak için tam da gerekli olan şeydir: kibirli narsisizm. Bütün bu ciddiyetin çıktığı yer burası değil mi? Genişlemiş bir ego?"

Switters Domino'ya hayretle baktı. Domino'ya yepyeni gözlerle baktı. Saygısının gres yağlı sehpası üzerinde, Domino'yu krikoda birkaç diş daha yukarı kaldırdı. *Ne sağlam bir kız!* diye düşündü Switters. *Konuyu anlıyor. Belki de benim anladığımdan daha iyi anlıyor.* Switters Domino'ya karşı yoğun bir sıcaklık hissetti. Aynı zamanda çok çişinin geldiğini de hissetti. Şarabın bu iki duyguya ne dereceye kadar katkıda bulunduğu incelenmeye değmez. Switters'ın ayaklıklarına uzandığını, öpücükler gönderdiğini, dünyanın tüm dillerinde *–papağan, şair, konuşmacı* ve *yeraltı rehberi* anlamına gelen eski bir Aztek sözü; bütün bunların hepsi tek bir sözcüğün içine doldurulmuştu; ve şayet kişi dilini cerrahi olarak, tercihen doğal camdan bir bıçakla değiştirmediği sürece adamakıllı telaffuz edemeyeceği bir sözcüğü– en sevdiği sözcüğü veda hediyesi olarak kadın-

lara takdim ettiğini söylemek yeterli olur. Switters onlara o sözcüğün tükürüklü yaklaşık değerinde bir şey takdim etti ve sonra kimse, "Ne? O *vajina* anlamına gelmiyor mu?" diyemeden Switters Domino'yu Fatima'nın üçüncü kehanetinin İslamın zaferine değil, Amazon ormanından ucube kafalı birinin görüşlerine işaret ettiği konusunda Maskeli Güzel'i ikna etmesi; dahası kehanetin, tuhaf imalarıyla bundan en fazla zarar görecek kurum tarafından kamuya ilan edilmesine ikna etmesi için bırakarak en yakın ayakyoluna gitti.

Açıkçası Domino iyi bir iş yaptı, zira öğle vaktini biraz geçe Switters'ı bulup ona Scanlani'ye Pachomius Tarikatı mensuplarının kehanetin tümünün ifşa edilmesi talebini ileten bir e-posta göndertti.

Domino Tanrının atom altı parçacığında bulunduğunu hayal ediyorsa, Şeytan'ın nerede yaşadığını düşünüyordu? Temel karşı parçacıkta mı? Karanlık maddenin temel zerreciğinde mi? Işık ve karanlığın en küçük midelerde sözde birbirine karışması Domino'ya Tanrı ve Şeytan'ın ayrılamaz olmasa bile birbirlerine bağımlı olabileceklerinin ipucunu vermez miydi? Asıl soru tarafsız meleklerin, taraf tutmayı reddedenlerin nerede bulunduklarıydı? Tabii ki bu basit uzamda kolayca hareket edilecek yer olacaktı. Bu suretle herhangi bir maddeye çarptıklarında ışık dalgaları fotonlara dönüşebildikleri için uzayın son derece boş olduğuna dair göstergeler vardı. Bu aynı zamanda Tanrı ve İblis'in, Einstein'a üstün gelen, kütlenin denklemden düşüldüğü enerjiler olduğu iddiasını da içerebilirdi.

Domino Switters'ın yanına Scanlani'ye e-posta göndertmek için geldiğinde, üzümün etkileri azalmıştı, Switters ise o sırada beynini böylesi düşüncelerle ezmiyordu. Switters şarap yüzünden yeterince ezilmiş hissediyordu kendini, şarabın çocuksu karakteri Switters'da yeni doğmuş bebeklerin babalarını uykusuz bıraktığı türden bir baş ağrısı yapmıştı. Mikrokozmik olanın makrokozmik olanı yansıtmakla kalmayıp, aynı zamanda içermesine Domino'yla birlikte yüksek sesle hayret etme dürtüsü, hoppalığın gerçekten de kutsallığın bir ayar damgası olabileceğini ileri sürme arzusu buharlaşıp gitmişti ve Switters bu şekilde bu yükten kurtulduğu için mutsuz değildi. Domino'yu Vatikan'a karşı uyguladığı taktiklerin güçlü bir tepkiyi kışkırtacağına ikna etmeye odaklanmayı diliyordu. Vahanın çelik gibi güçlü olmasını istiyordu.

Fakat Switters bir kez daha yanılıyordu. Daha üç gün geçmeden Roma'dan Pachomius Tarikatı mensuplarının talebinin memnuniyetle yerine getirileceği haberi ulaşmıştı. Scanlani'ye göre papa ce-

napları kehanetin özgünlüğüne ikna olur olmaz, üçüncü kehaneti halka duyurmayı planlıyordu.

Switters'ın kaşlarını çattığını fark eden Domino ona bir dalavere sezip sezmediğini sordu. "Daha kötü" dedi Switters. "Çakal kokusu alıyorum."

Bu işte bir bityeniği vardı. Kaygan bir zemine kaymak işten bile değildi. Switters'ı Roma'nın yeni uzlaşmacı ruhundan daha fazla endişelendiren şey ise Scanlani'nin *communiqué*'sinin son satırıydı, bir hafta içinde papalık temsilcilerinin Fatima suretini almak için Suriye'deki vahaya geleceklerini bildiren satır.

"Buna izin veremezsin" diye diretti Switters.

"Neden olmasın?"

Derken Switters birkaç dehşet verici senaryoyu ana hatlarıyla anlattı, birincisinde manastır arazisinin bütün sakinleri vurulup öldürülüyor, katliamın suçu dinci fanatiklerin üzerine atılıyordu (ya da eğer Şam onlarla işbirliği yaparsa baş belası Bedevilerin üzerine atılacaktı); diğerindeyse ölümcül bir virüs tarikatı silip süpürmüş gibi gösterecek gizli kimyasallar kullanılacaktı. Pachomius Tarikatı mensuplarını intihar kültü olarak gösterebilirlerdi. Hatta rahibeleri katledip suçu Switters'ın üzerine atabilirlerdi. "İnle cinin top oynadığı, saldırıya açık, korumasız, rüzgâr ve guguk kuşlarından başka kaderimize tanıklık edecek hiç kimsenin olmadığı bir yerdeyiz."

Domino dudak büktü. Switters'ın CIA'deki hizmetlerinin, gerçekliğe uyumunu zayıflattığını iddia etti. "Bizi katletmeleri için bir neden olmayacak, ellerine ne geçecek ki? Sözlerinden caydıklarını ve kehaneti kamuya ilan etmeyeceklerini farz edelim ya da kendilerine fayda sağlayacak şekilde düzelttiklerini; mesela biz buna karşı çıkıp kehanetin bizdeki versiyonunu, Kardinal Thiry'nin versiyonunu duyurursak? Kaç kişi bize inanır? Kaç kişinin umrunda olur? Nihayetinde, bizler onlar için baş belası sinekten öte bir şey olmayız."

"İnsanlar sineklere şaplaklar atıyor" dedi Switters ama Domino'nun haklı olduğunu biliyordu.

Hükümetler –ve onlara hizmet eden silahlı vekilleri– aydınlardan, sanatçılardan ve her türden özgür düşünen insandan hoşlanmıyorlardı ama onlardan özellikle korkmuyorlardı. Artık değil. Onlardan korkmuyorlardı çünkü anonim şirketleşmiş modern devlette sanatçılar, aydınlar ve özgür düşünenler siyasi ve ekonomik güç kullanmıyorlardı; kitlelerin yürekleri ve akılları üzerinde hiçbir gerçek etkileri yoktu. İnsan toplulukları daima kendilerini anlatı ile tanımlayagelmiştir ama günümüzde insanın hikâyesini onun adına şirket-

ler anlatıyor. Mesaj ise ne kadar eğlenceli şekilde ifade edilirse edilsin, her zaman aynıdır: Özel olmak istiyorsan itaat etmelisin, mutlu olmak istiyorsan tüketmelisin. Ama Switters bu şartların farkında olsa da, bunların yıkılabileceği ve yıkılması gerektiğinin de farkındaydı. Dahası, Switters kovboyların belli aralıklarla Hollywood hummasına tutulduklarının, salt can sıkıntısından saçma, tüyler ürpertici sorumsuzca eylemlere, korku ve hükmetme iştahlarının için için devam etmesine ön ayak olduklarının farkındaydı. Bu yüzden Switters razı edene kadar hiç durmaksızın Domino'nun başının etini yedi.

Domino Scanlani'ye, Pachomius rahibelerinin Fatima kehanetini yalnız papanın kendisine teslim edeceklerini bildiren bir e-posta gönderdi. Kehanet papadan başkasına verilmeyecekti. Switters'ın ısrarı üzerine, "Suriye'ye gelerek vaktinizi harcamayın" demişti Domino Scanlani'ye. "Biz Roma'ya geleceğiz."

Bu seferki tepki daha temin edici olmasa bile daha tipikti. Her sözcükten düşmanlık taşıyordu. Scanlani Domino'yu kendini bilmezliği, küstahlığı ve papa cenaplarına emir verebileceği düşüncesiyle baş kaldırması, papalığı görüşmeye zorlayabileceğini düşünmesi yüzünden azarlıyordu. Scanlani Domino'ya üstlerinin artık uzlaşma çizmesini aştığını hatırlattı ve yalnızca deneyimli bir avukatın yapacağı üzere Domino'nun nankörlüğünü ve küstahlığını kınayıp küçümsedi. Scanlani'nin saldırısı yüzünden Domino'nun gözleri doldu. Tövbekâr olan Domino geri adım atmaya hazırdı ama Switters buna izin vermedi. "Büyük uskumrular daha önce de teslim oldu, yine olabilirler. Sarıl –tabiri mazur gör– silahlarına."

Domino gönülsüzce kabul etti. Ve bunu haftalarca süren söz düelloları, hiddetli bir tartışma takip etti. Suriye'ye hiçbir Vatikan temsilcisi gelmedi, ama aşırı ısınan elektronlar düzenli olarak Akdeniz'in doğusuna doğru vızıldadı ve lop pişmiş elektronlar çoğu kez onları geçip batıya doğru gidiyorlardı. Domino birkaç kez bu savaşta midesini kaybedecek gibi oldu, ama Switters Domino'yu dürtükleyip durarak, düşmemesi için destekledi, bu zor işe onu hazırladı (ama başka bir işe hazırlamayı tercih ederdi) ve Domino'yu arbedenin içine tekrar itti.

Nisan sonuna doğru Domino bu işi başardı.

Domino onları düpedüz yıpratıp yıpratmadığını, haziran ayı ve "Yeni Katolik Kadınlar" konferansı yaklaştığı için endişelenip endişelenmediklerini bilmiyordu, ama paskalyayı takip eden haftalar içinde birdenbire bir gün kilise papazları papa cenapları ile on beş gün içinde buluşmaları için çok kibar resmi bir davet yayımlayacak kadar yumuşadılar.

Switters'ı kucaklayan, içi ferahladığı için neredeyse hüngür hüngür ağlayan Domino, bu bittiği için ve sonunda papanın huzuruna kabul edilmeyi başarmanın tüm bu *Sturm und Drang*'a* değdiğine çok sevindiğini söyledi.

"Kişisel olarak ben Cüce Herman ile görüşmeyi tercih ederdim" dedi Switters, "ama sen mutluysan, ben de mutluyum. Ve sen *güvende* ve mutluysan, ben daha mutluyum."

Domino Switters'a kendi namına da mutlu olmasını önerdi. Artık Switters gidebilirdi, derhal ayrılabilir, fazla yoğun olan kişisel gündemiyle ilgilenmeye başlayabilirdi. "O kadar çabuk değil" dedi Switters. "Zorlukları aşmış olabilirsin ama hâlâ serbest stilde kayman gerekiyor ve en son dönemeci dönene kadar koçunun seni terk etmesi mümkün değil. Ah, hayır! Tabii ki *bu* jüri üyeleriyle değil. Bir şekilde, bir yolunu bulup Roma'ya kadar size eşlik etmem lazım."

Domino Switters'a aklını feci halde kaçırmış olduğunu söyledi. Switters'a onun çılgın, cesur ve tatlı olduğunu söyledi. Switters Domino'ya kendisinin sadece meraklı olduğunu söyledi.

* (Alm.) Kargaşa, keşmekeş. (y.h.n.)

Mayısta Ay şişe kapağı gibi görünüyordu. Daha belirgin bir şekilde söylemek gerekirse, son evresine giren Ay, bira içen kıpır kıpır birinin maço başparmağı ile işaretparmağı arasında sıkıp ikiye katladığı bir şişe kapağı gibi görünüyordu. Ay Switters'ı susatıyordu ve bu kadarını Tevfik'e söyleyecekti, ama Tevfik onu dinlemiyordu.

"Amerika'yı sevmek istiyorum" diye sızlandı Tevfik, "ama Amerika benim ondan nefret etmemi istiyor."

Tevfik Pachomius delegasyonunu Şam'daki havaalanına götürmeye gelmişti. Bir pazartesi akşamı varmıştı, bu yüzden salı sabahı erkenden yola çıkabileceklerdi. Tevfik Switters için biraz esrar getirmişti ve şimdi arabanın yanına oturmuşlar belirsiz bir şekilde ay ışığı ile boyanmış çölde esrar içiyorlardı. Tevfik aynı zamanda Amerikan saldırılarını düşünerek gelmişti. Irak saldırıları. Yugoslavya saldırıları. Bu saldırılar Tevfik'i sinirlendiriyordu ama çoğu kez üzüyordu. Büyük kahverengi gözleri bir tür erimiş çikolata kederiyle doymuş görünüyordu.

"Senin koca ülkenin sorunu ne?" diye sızlandı Tevfik. "Neden böyle berbat şeyler yapmak zorunda?"

Switters tatlı bir duman bulutunu ciğerlerinde tuttu. "Çünkü kovboylar bizonları yok ettiler" dedi Switters.

"Nereye bir bizon düşse" dedi Switters, "orada bir canavar bitti."

Switters canavarların bazılarını sıralayacaktı ama ağzı kurumuştu ve tüküremeyeceğinden korkuyordu.

"Bizon avları ve Vietnam arasında doğrudan bir bağlantı var" dedi Switters.

Anlamak için gayret gösteren Tevfik gözleriyle iç çekti.

"Lee Appomattox'ta teslim olduğunda" dedi Switters "ilk ve son olarak Wall Street'in gücü Amerikan halkı üzerine damgasını vurdu."

Switters, "Appomattox ile hakiki imitasyon deri arasında doğrudan bir bağlantı var" dedi.

"Ama" diye sızlandı Tevfik, "senin ülkende *çok* şey var."

"Ee" dedi Switters, "Amerika canlı bir yer. Enerjisi var. Hareketi var."

"Tanıştığım Amerikalılar cömert ve komikler" diye sızlandı Tevfik, "ama onlara karşı olmaya mecburum."

"Bu çok doğal" dedi Switters. "Amerika'nın dış politikası muhalefete davetiye çıkarıyor. Terorizme davetiye çıkarıyor."

Switters, "Nasıl ki sokakta işlenen suçlar Amerika'nın uyuşturucu politikasına karşı akla hayale gelebilecek en mantıklı tepkiyse, terorizm Amerika'nın dış politikasına karşı akla hayale gelebilecek en mantıklı tepki."

Tevfik bu konuya daha detaylı olarak devam etmek istedi ama esrar etkisini göstermeye başlıyordu, Switters ise siyasete duyduğu her türden ilgiyi hızla kaybediyordu. "Siyaset insanların birine kendi iradesini zorla kabul ettirmek için büyük miktarda para ödedikleri durumdur. Siyaset sadomazoşizmdir. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

Switters son yumuşak dumanı içinde tuttuğu için büzülmüş dudakları arasından, "Şeyi konuşalım... şey hakkında... Kırmızı Başlıklı Kız" dedi.

Switters Tevfik'e Kırmızı Başlıklı Kız masalını anlattı. Tevfik şaşırdı ve büyülendi. Her sözcüğü tartarcasına dikkatle dinledi. Derken Switters Tevfik'e Sarısap ve Üç Ayı masalını anlattı. Onların seslerini de çıkardı. Büyük Baba Ayı'nın gür, sert bas sesini, Anne Ayı'nın orta boy, anaç, evcimen sesini ve cıyak cıyak konuşan Yavru Ayı'nın çok tiz sesini taklit etti. Tevfik tamamıyla büyülenmişti.

Tevfik Switters'ın başka masallar da anlatmasını istedi. Bunun ardından, Switters Tevfik'e *Finnegans Wake*'i tanımlamaya çalıştı. Pek başarılı değildi. Besbelli ki afallamış olan Tevfik'in ilgisi dağıldı,

hatta biraz rahatsız oldu; ama Switters "titley selam si si" konuşmasına ve "Nerede ah nerede?" konuşmasına devam etti, tıpkı Bangkok'taki B.B.H. Kulübü'ne geri dönmüş gibi.

Ama Switters Bangkok'ta değil, Suriye çölündeydi ve son evresine giren Ay mayısta ince sarı bir omlet gibi üst üste katlanmıştı. Bu Switters'ı acıktırıyordu ve Tevfik'e başka şeyler de söyledi ama şoför artık onu dinlemiyordu.

Altı kişi gün aydınlanmadan çok önce Audi marka otomobilin içine doluşmuşlardı. Tabii ki Tevfik direksiyondaydı. Maskeli Güzel, Domino, Pippi ve Yabani Kısrak Sally de vardı – Switters üzerinde yerlere sürünen rahibe cüppesi, ZuZu'nun pasaportuyla yolculuğa çıkacaktı (öyle umuyordu). Arabaya doluşmak üzere karanlıkta sıraya girdiklerinde Maskeli Güzel dönüp onlarla yüz yüze geldi. "İtalya'ya gidiyoruz" diye bildirmişti ciddiyetle, belki de gereksiz yere. "Bizim yemek salonumuzdaki İtalyan gecelerine hiçbir şekilde benzemediğini göreceksiniz."

"İtalyan geceleri mi? O da nedir?" diye sormuştu Yabani Kısrak Sally, geçen eylül ayında Switters'ın mahzenlerindeki şarapları içip bitirdiğinden beri rahibelerin İtalyan gecesi düzenleyememiş oldukları gerçeğine alaycı bir gönderme yaparak.

"Kukuriku!" diye öttü Switters, durumu aleyhine çevirip horozu uyandırdığına inanıyordu.

Şoförü sıcak basmıştı ve gergindi. Öğlene doğru yaklaşık on beş millik bir mesafe boyunca bir helikopter onları takip ediyordu. Bu özellikle çok çişi geldiği için bir molaya ihtiyaç duyan Pippi'yi sinirlendirdi. Çişini tutmak için kıvranan Pippi'yi gören Switters'a helikopterlerden nefret etmek için bir neden daha çıkmıştı.

Şam havaalanına saat bir buçukta vardılar, öğleden sonra 17.00 uçağı için itibar edilmeyecek kadar erkenci olduklarını düşündüler. Yazık ki durum öyle değildi.

Switters biletlerini Bay Plastik sayesinde internet üzerinden satın almıştı ve aksama olmaksızın biletleri Alitalia kontuarından aldılar. (Domino biletlerin parasını nasıl ödemeyi düşündüğünü sorunca, Switters bunun sorun olmadığını, çünkü biletlerin parasını büyükannesinin avukatına, kendisini kandırarak dağlardaki kulübesinden attıktan sonra tedbirli davranarak kredi kartı bilgilerini çaldığı kadına ödettiğini söyledi.) Bir noktaya kadar gümrük işlemleri de sorun çıkmadan ilerledi. Tekerlekli sandalyesinde, uzun başörtüsüne sarınmış halde oturan, Pippi'nin sandalyesini ittiği, Yabani Kısrak Sally'nin

(sanki sakatların vahşilikten en nasibini almamış olanıymış gibi) üzerine titrediği Switters, Rahibe Francine Boulad (ZuZu'nun gerçek adı) olarak sorunsuz kabul gördü. Ne zaman bir memur ona şöyle bir baksa Switters'ın *douanier*'nin* dikkatini başka bir yere çekmek için ilham ararken ağzı sulanmaya başlıyordu. Kadınlara ülkeden ayrılmakta hür oldukları ya da kalmakta hür oldukları, giderlerse bir daha dönemeyecekleri bildirildiğinde sorun çıktı: Suriye hükümeti vizelerini yenilemeyecekti.

Bunu uzun protestolar ve girift tartışmalar izledi. Fransız kadınlar bu şartlar altında Suriye'den gitmelerinin mümkün olmadığı şeklinde itiraz edince, görevli gümrük memuru omuz silkip, aslında, "İyi. Gitmeyin" demişti. Switters bu imalardan hiç hoşlanmıyordu ama hafifçe ruj sürülmüş ve tükürükle ıslanmış ağzını açmaya cesaret edemedi.

Sonunda havaalanında hiçbiri vize sınırlamaları için bir açıklama getiremeyen memurlarla tartışmaktan yorulan Maskeli Güzel telaşlı telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Anlaşılan o gün Suriye Dışişleri Bakanlığı'nda hiç kimse yoktu. Fransız elçiliğindeki bütün herkes toplantıdaydı sanki. Başrahibe telefon üstüne telefon etti, boşuna. Ve işte 023 sefer sayılı uçak yolcularını alıyordu.

Son dakikada, kapı kapanmadan hemen önce Maskeli Güzel'in vize sorununu halletmek için Şam'da kalmasına karar verildi. Grubun geri kalanı Roma'ya gidecekti, şansı yaver giderse başrahibe perşembe günü papanın huzuruna çıkacakları sırada onlara yetişecekti. Başrahibeyi cini kahve molası vermiş olan bir lamba gibi buharı tüter, burnunu ovar halde bıraktılar. Uçak yolculuğunu güçbela gerçekleştirdiler.

* (Fr.) Gümrük memuru. (ç.n.)

Üç eski rahibe ve bir sözde rahibe ("küpe" takmaktan kurtulmanın bir yolu) Switters'ın tavsiyesi üzerine Senato Oteli'nde odalarını ayırtmışlardı. Ufacık bir *albérgo** olan Senato, pagan çenedeki ılımlı yanak gibi, Roma'nın en gürültülü, en renkli, bu nedenle de, en *İtalyan* köşesi Piazza della Rotonda'daki Pantheon'un bitişiğindeydi ve zaman zaman bölgenin fena halde canlanmasına ramak kalmasından şikâyet etse de Switters'ın gözde mekânıydı.

Kontrol noktasında, görevli Domino'ya bir mesaj uzattı. Mesaj Scanlani'dendi. Pachomius rahibelerine Roma'ya hoş geldiniz diyordu. Scanlani onları papa cenaplarının huzuruna kabul edilmelerinin ertesi güne, çarşamba saat 14.30'a çekilmiş olduğu konusunda bilgilendiriyordu. Ve onlara İtalya'da rahibe kılığında dolaşmanın yasal olmadığı, yani hepsinin, özellikle "güvenlik şefleri"nin sivil kıyafetler giymesinin iyi olacağı tavsiyesinde bulunuyordu.

Çantalarını sürükleyerek cüce asansöre taşıyan sersem bir penguen sürüsüydüler (Senato Oteli'nde valiz taşıyacak kimse yoktu).

* (İt.) Otel. (y.h.n.)

Asansöre bir seferde sadece iki kişi sığabiliyordu, Domino ve Switters en son çıktılar. "Burada verilen mesajın hoşuna gitmediğini biliyorum" dedi Domino, Scanlani'nin notunu sallayarak, "ama her şey yoluna girecek. Umarım teyzem vaktinde gelir. Kehanet onun. O olmadan kehaneti teslim etmeyi doğru bulmuyorum."

Domino, Yabani Kısrak Sally ve Pippi ile kalacağı odaya eşyalarını bıraktıktan sonra cüppeyi çıkarmasına yardım etmek için Switters'ın odasına geldi. "Kımıldama ZuZu" dedi Domino şakayla. "Sadece kırk altı düğmecik kaldı."

Switters kalın cüppenin altına donunu giymişti. Üzerinde küçük kardan adamlar ve akçaağaç şurubu çıkarmak için üzerine kovaların bağlandığı akçaağaçların olduğu boxer'ı. Domino ikisini de şaşırtan ani bir hareketle Switters'ın donunu hızla aşağı ayak bileklerine doğru çekip indiriverdi.

Domino çelik jant gibi sertleşene kadar Switters'ın penisini sıvazladı. Derken, Domino beçtavuğu yumurtalarını elinde tartan bir çiftçi kız gibi Switters'ın hayalarını avcunun içine alarak, Incavare 9000'in önüne dizleri üzerine çöktü ve onu bir kez yaladı; uzun, yavaş, ıslak, tabandan doruğa kadar bir yalayış. Switters aynını tekrarlanması için ona yol göstereceği umuduyla ellerini Domino'nun başına koydu ama Domino ayağa kalktı ve sandalyeden uzaklaştı. Titriyordu.

"Seni öyle çok istiyorum ki çığlık atabilirim" dedi Domino. "Seni öyle çok istiyorum ki bağırabilir, tükürebilir, şu duvar kâğıdının çiçeklerini yolup yırtabilirim. Seni öyle çok istiyorum ki mobilyalara tekme atabilir, Tanrıya yalvarabilir, donuma işeyip altımı ıslatabilirim."

"*Ama*?" dedi Switters, Domino geriye doğru bir adım daha atınca. Tek sözcüktü ama ağzı o denli kurumuştu ki zar zor konuşabiliyordu. Aslında sesi Yavru Ayı'nın sesi gibi çıktı. Switters öncekinden daha fazla sertleşmişti, şayet bu psikolojik olarak mümkünse ve her yanını azgın sıtma gibi bir ateş basmıştı.

"*Ama* Meryem'e ve kendime söz verdim ve benim bu parçam Meryem ya da tam tersi. Evlenene kadar olmaz."

"Biz yarın e-e-evlenebiliriz" diye kekeledi Switters. "Yahu, *papa* bizi evlendirebilir." İçindeki afacan Switters'ı kesinlikle ele geçirmişti.

Domino gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki pencerelerinin altındaki *piazza*'da* duran üç dört Vespa motosikleti ters çevirebilirdi. "Kaz kafalı" dedi Domino. "Aramızda hiçbir şey olamaz. Ben çok yaşlıyım, sense çok... Her neyse, bununla dalga geçebilirsin ama

* (İt.) Meydan. (ç.n.)

yarın San Pietro'ya girdiğimde benim için bakire olmak çok önemli. Üzerimde cüppem olmayabilir ama yüreğimle olduğu kadar apış aramla da rahibe olacağım."

"Bakire Lazarus" diye mırıldandı Switters, fazla alaycı olmadığını umarak. Switters yine de Domino'nun papalığın sahte masumiyet düşüncesine sadık kalmakta gösterdiği inada hayran oldu. "Kızlık zarı canlandı."

Domino kaşlarını çattı. Ama sonra yine gülümsedi. "Evet" dedi yalnızca kısmen yapmacıklı bir gurur havasıyla. "Ve yeryüzünde bundan yalnızca bir tane var. Eşsiz."

"Bildiğimiz kadarıyla." Switters'ın hâlâ tahrik halinde olması yüzünden gözyuvarları donuktu.

"Evet" diye onayladı Domino geri geri giderek kapıdan çıkarken. "Bildiğimiz kadarıyla."

Ertesi gün yalnızca Switters ve Bay Plastik çok iştahlı olsa da, meydanın hemen ilerisindeki gastronomik açıdan muhteşem *Da Fortunato al Pantheon*'da öğle yemeği yediler. Sonunda nohut bölgesinden çıktığı için heyecanlı olan Switters hem ızgara levreği hem de *spagetti alle vongole veraci*'yi* silip süpürdü, üstüne bir sürahi *frascati* içti. İtalya'da kuşkonmaz mevsimiydi, Switters üç farklı usulde hazırlanmış *aspàrgi bianchi*** sipariş etti, kuşkonmaz şiiri yazmak için her birinin arasında mola vererek, "Beyaz şövalyenin mızrağı gibi dikil, köyün hendeğini aydınlatan alevsiz mum, kuzenine, zambağına aşk mektupları yazdığı kuştüyünden ucu olan özlü kalem; Ah kuşkonmaz! Baharın sıska lordu" vs vs İtalyanca, Fransızca ve İngilizce böyle devam etti, ta ki garsonlar da Domino ve Sally gibi gözlerini devirmeye başlayana kadar.

Tatlı ve *grappa*'dan sonra, Maskeli Güzel'in gelip gelmediğine bakmak için yeniden otele uğradılar. Yazık ki gelmemişti, bu yüzden

* (İt.) İstiridyeli spagetti. (y.h.n.)
** (İt.) Beyaz kuşkonmazlar. (y.h.n.)

iki gruba ayrılıp Vatikan'a iki taksi tuttular. Switters gerginlik ve heyecandan neredeyse parmaklarındaki çilleri kemirerek çıkarmaya çalışan Pippi ile gitti. Pippi papa cenaplarını görmek için deli oluyordu tabii ki ama her nedense zamanlamanın yanlış olduğunu düşünüyordu. "Bunun yarın olması gerekirdi" diye sızlandı.

"Bugün Yarındır" dedi Switters. Pippi'nin elini sıkıca tutup talimat verildiği üzere Scanlani ile buluşacakları yer olan Via di Porta Angelica'nın berisindeki yarı gizli servis girişine varana kadar bırakmadı. Aslında Domino zili çaldıktan sonra kapıyı açan İsviçreli koruma görevlisi onları hemen içeri almıştı ve orada ifadesiz bir şekilde, şık giyinmiş, saçlarının arasında Exxon *Valdez* karaya oturmuş gibi görünen Scanlani bekliyordu. Switters'ı gördüğüne hiç şaşırmadı.

Grup, engelliler için tedariği olmadığından Switters'a biraz güçlük çıkaran, büyük bir golf arabasından fazla da büyük olmayan minibüse binmeleri için davet edildi. Belli ki Scanlani bunu eğlenceli buluyordu ama yine de bir şey söylemek neredeyse imkânsızdı. Switters aracın arkasına tutunup bağlanmak istedi ama ev sahibi dikkat çeker diye buna karşı çıktı. Pippi ve İsviçreli güvenlik görevlisi Switters'ı yana devirip aşağı yukarı arabanın içine tıkıştırdılar. Sandalyesi katlandı ve beceriksizce lap diye şiddetle kucağına atıldı. Switters tertibata pat pat vurdu. "Yangına karşı garantisi var bunun" deyip Scanlani'ye sırıttı.

Hacıların ve turistlerin gözlerinden uzakta, Vatikan'ın arka sokaklarında yolculuk ederken iki güvenlik noktasından geçtiler, ikincide ayrı kabinlere alınıp öyle sıkı bir şekilde arandılar ki bunun ardından Domino Switters'ın kulağına, geçen gece bekâretimi kaybetseymişim de olurmuş dedi. Muhafız yüzbaşı Switters'ın tabancasından epey endişelendi ama Scanlani yüzbaşıya sakat Amerikalı için, "Eskiden bizlerden biriydi" (normal şartlar altında Switters'ın şiddetle karşı çıkacağı bir ifade), diyerek, bunun sorun olmadığını söyledi. Yine de Switters'a tabancası bıraktırıldı. Silahı dışarı çıkarken geri alabileceği konusunda güvence vererek, bir kasaya kilitlediler. Kemerinde bir silah olmadığı için Switters'ın artık kemerini sıkması gerekiyordu. "Sıkı bir öğle yemeği yiyip de nasıl hâlâ kilo verebiliyorum hayret" diye mırıldandı Switters.

"Daha önce seni şu şeyi buraya getirmemen konusunda uyarmıştım" dedi Domino.

Yüzbaşı ve İsviçreli diğer üç güvenlik görevlisi, içinde papanın dairesinin bulunduğu çirkin, eski gri şato Piazzo San Pietro'nun kuzeybatısında bulunan büyük binaya kadar onlara eşlik ettiler. Yan kapıdan girdiler, ahşap panelli holde – cüppesi, kırmızı kepi ve her

şeyiyle bir kardinalin her zamanki kibarlığıyla karşılandılar. O kişi mucizeleri araştırmakla görevli başpiskopostu. "Siğil ve kızlık zarı yapıyor musunuz?" diye sordu Switters. Switters'ın sözünü kardinal de, Domino da duymazlıktan geldi ama Scanlani'nin üstdudağındaki neredeyse fark edilmeyen kıvrımda dile getirilmeyen bir tehdit seğirmesi vardı.

Kardinal, çocuklara olan ilgisi yalnız mesleğiyle sınırlı olan bir anaokulu öğretmeninde görülebilecek soğuk bir iyi niyet havasıyla, beklenmedik derecede büyük boyutları olan bir bahçeye açılan bir kapıya giden uzun, loş bir koridor boyunca gruba yol gösterdi. Her yerde bahar çiçekleri ve baharda yeşeren çalılıklar vardı, çamlar ve kestane ağaçları vardı, revakların yükünden kurtulmuş, kırılıp dağılmış eski sütun parçaları bir köşeye çekilmiş dekoratif olarak sağda solda duruyorlardı. Kuşlar, New Jersey'nin yükseltilmiş arazisinde olduklarından ne daha çok ne daha az dindar olsa da öterken, her şey öğleden sonra güneşinin uyuşuk, sarımtırak açık yeşil pusuna bulanmıştı. Kuşkonmaz gazı.

Bahçenin diğer ucunda, belki elli metre ötede, yüksek çardak türünde, fildişi renginde ahşap kafesleri olan, sarmaşıklarla kaplı bir kameriye vardı ve kardinal papanın kabul töreninin protokolleri üzerine bir brifing verdikten sonra onları çakıllı patikadan aşağı, tek sıra halinde kameriyeye indirdi.

Kameriyeye yaklaşık beş metre kala kardinal onları durdurdu. Tekerlekli sandalyesini kendisi iten Switters çabucak fren yapamayınca sandalyesi savrularak durdu. Switters omzunun üzerinden oralarda dolaşıp duran yüzbaşıya baktı. "İsviçreli muhafızların hepsinin genç adamlar olduğunu düşünmüştüm" dedi Switters. "John Foster Dulles'i hatırlayacak kadar yaşlısın." Bunu izleyen tükürme isteği zorla, hatta kibarca bastırıldı ama muhafız Switters'ın sandalyesini kuvvetle sarstı ve elini bastırarak Switters'ın omzuna koydu.

"Aziz Kielbasa* benim seküler balgamımın bir damlasına bile tanık olmadı." Haklıydı. Gölgeli kameriyenin içinde bir taht vardı ama sarmaşıkların arasından gördüğü kadarıyla taht o sırada boştu.

"İçki içiyordunuz, efendim" dedi yüzbaşı.

"Sadece sevgili bağışıklık sistemimi güçlendiriyordum" diye açıklamada bulundu Switters.

Grup, kameriyenin önünde biraz dağılmıştı ve eski rahibeler, karşı koyabilecekleri, ama ellerinde olmasa da saygı duydukları patriği süzerek, sert sert bakıyorlardı: Durumları başka türlü bir tepkiye izin vermezdi. Ancak radar ekranlarında papaya ait bir nokta görün-

* Polonya sosisi. (ç.n.)

müyordu. Switters boş tahtın her iki tarafında duran takım elbiseli iki figürün kim olduğunu çıkardı ama ikisi de papanın gölgesine benzemiyordu. Derken Scanlani kameriyeye girip onlara katıldı. Üçlü kısa bir sohbetten sonra kardinale seslendiler. Sırayla gidecekleri için kardinal önce Domino'ya başıyla işaret etti. "Söz konusu belge sizde mi? Güzel. Lütfen gelin." Kardinal Domino'yu dirseğinden tutup dört kısa adımda kameriyeye götürdü. Yabani Kısrak Sally ve Pippi onun ardından diz çökmek için ileri atıldılar ama bir muhafız her ikisinin de yolunu kesti ve Switters yerinden kımıldamamış olsa bile yüzbaşının onun sandalyesini daha sıkı tuttuğunu hissetti.

Bir çift ötücü kuş, ötücü kuş sesleri çıkararak uçtu.

Domino merdivenlerin en tepesinde durdu. Sırtı Switters'a dönük olmasına rağmen Switters onun pavyonun arka girişine gözlerini dikip, porselen mavisi gözlü ve sütbeyaz otorite auralı küçük, beyaz maymunun varlığına dair bir işaret aradığını söyleyebilirdi. Domino boşuna arıyor, ilerleme kaydedemiyordu, kenarları kıvrık Fatima zarfını göğsüne bastırıyordu. Kardinal kibarca dürterek Domino'yu içeri sokmaya çalıştı ama Domino kımıldamadı. Bununla birlikte, bu noktada Scanlani ve iki refakatçisi aynı zamanda temkinli olsa da, dostane bir havada yavaş yavaş ona yanaştılar.

Daha koyu olan gölgelerden çıkıp sarmaşık yaprağı ve güneş ışığının yarattığı akıl karıştıran şekle birkaç santim yaklaştıklarında, adamlardan birinin Fatima âlimi ve Portekizli diktatör Salazar'ı İsa'nın çağdaş bir havari olarak tanımlamış olan Salazar biyografisinin yazarı faziletli Dr. Goncalves olduğu ortaya çıktı. İkinci adam da aşina geliyordu. Switters biyobilgisayarında birkaç tıklamayla onun kimliğini şirketin bir casusu, Mayflower Cabot Fitzgerald hesabına çalışan, belli ki dini meselelere ilgi duyan ve bu konuda uzman olan, bir keresinde gizli çevresine sızmayı başarmış olduğu Dalai Lama'yı devirmesine izin vermesi için Mayflower'a başvuran Seward adında kurnaz, fare gözlü bir kovboy olarak saptadı. Seward'ın, "Çarşafa sarınmış küçük piç mutluluğun istikrarının bozulmasını teşvik ediyor" diye yakındığı söyleniyordu. Mayflower, "Tam da mutluluğa yaptığı vurgu yüzünden kimse onu ciddiye almıyor" diye karşılık vermişti.

Switters Seward'ı ciddiye alıyordu. Bu görüntüden, onun sesinden, kokusundan hoşlanmadığını söylemek onu çok hafife almak olurdu.

Kameriyedekiler artık konuşuyorlardı. Bahçenin tatlı yeşil sessizliğinde bile Switters olayların adamlar açısından nasıl değerlendirildiğiyle ilgili hiçbir şey duyamıyordu. En çok Domino'nun, "Hayır" dediğini duydu. Domino'nun, "Bu doğru değil" dediğini duydu. "Bunu yapamam" dediğini duydu. "Başrahibeye danışmam gerek"

dediğini duydu. Switters, Domino'nun en güzel çadorunun altında sırt kaslarının hafifçe seğirmesinden kehaneti tıpkı hiç doğurmağı çocuğu gibi göğsünde sıkmakta olduğunu biliyordu. Switters Pippi'ye göz attı. Pippi'nin çilleri sönen yıldızlar gibi kırpılıyordu. Switters Yabani Kısrak Sally'ye göz attı. Terden alnına yapışan kıvrık buklesi uğursuz bir soru işareti oluşturmuştu. "Hayır" dediğini duydu Domino'nun. Domino'nun sesi çedar peyniri kadar sertti. Sonra: "Nereden bileceğim bunun..."

Scanlani fazla çaba gerektirmeyen, hızlı bir hareketle süzülerek Domino'ya yaklaştı. Avcunun içinde sıkıca tuttuğu bir şey vardı. Yaklaşık küçük bir el feneri uzunluğunda bir şey. Meyankökü kadar parlak siyah bir şey. Metal olmayan bir şeyden yapılmadığı belli olan bir şey, belki havaalanındaki metal dedektöründen fark edilmeden geçirilebilsin diye. Tıpkı Switters'ın Beretta'sı gibi. Şimdi, papalığın efsanevi hazinelerinden biriymiş gibi, bir Vatikan kasasında kilitli olan Beretta.

Scanlani kolunu uzatıp kötü nesneyi Domino'nun başına, onu iki kaşının arasından vurma –şüphe yoktu– niyetiyle doğrulttu.

Switters bağırdı. "Dur, kahrolasıca seni!"

Yüzbaşı Switters'ı dizginlemeye çalıştı, ama Switters'ın adamın bileğini tutup bükme tarzına bakılırsa, bir Barbie bebeğin bileğini kırar gibiydi.

Rahibe Domino ile geçen şu tam bir yılın Switters'ın gözünün önünden bir film şeridi gibi aktığını söylemek kışkırtıcıdır – tuhaf, sevimli ve sinir bozucu; bulanık hatıralardan oluşan bir kasırga, gönül gözünün önünden akıp geçti, gönül gözü orta yaşlı bir palmiye ağacının ortasına bağlanmıştı sanki. Gerçekte Switters'ın beyninde temiz berrak bir hım'dan başka hiçbir şey yoktu: Geçmişindeki adamlarda *vah vah* paniğinin ilkel sireninin eyleme geçmek için sözlü çağrıya dönüştüğü ince bir işaret.

Switters sandalyeden fırladı.

Önce sol ayağı toprağa çarptı. Ayağının yere dokunması kızgın bir yılanın ayağının üstüne dişlerini geçirmesi gibiydi. Switters'ın bedeninin her yeri şiddetli bir şokla sarsıldı. Sağır edici bir patlama sesi çıktı ve beyaz bir ışık topu –katiyen gizemli bir hindistancevizi değildi– gözlerinin arkasında patladı.

Switters yana doğru sendeledi.

Yüzüstü yere çakıldı.

Switters bir keresinde yere çakılan uçakların kara kutu uçuş kayıtlarından toplanan bilgilere göre, başlarına geleceği fark etmeleri üzerine pilotların söylediği son sözlerinin çoğu kez, "Ah, sıçtık!" olduğunu okumuştu.

Modern, eğitimli, zengin insanlar ölüme çok yaklaştıklarında zihinlerine dışkıyı getirmeye zorlandığında, bu bize insanın zayıflığı hakkında, medeniyetin saydam kabuğu hakkında, evrim durumu hakkında, bedenin akıl üzerindeki hâkimiyeti hakkında ne söylüyordu? Balta fani yaşamlarına ansızın inerken, milyonlarca dolarlık uçan makinelerin teknolojik açıdan gelişmiş kumandanlarının genellikle kutsal, ailevi ya da romantik sevgiyi hiç övmediklerini; yurtsever bir duyguyu, bir bağışlama çığlığını, bir şükran ya da pişmanlık ifadesini hiç dile getirmeyip, daha ziyade eskatolojik bir küfür ettiklerini mi?

Büyük olasılıkla bu bize çok az şey söylüyordu. Hemen hemen kesin bir şekilde *sıçtık* kelimesi, sözlük anlamıyla ilgili en ufak bir bilinç taşımadan söyleniyordu. Bilinçdışı bir düzeyde bu küfür önemli olabilir, ama bunun çocuklukta dışkıya marazi bağlılığın inatçı egemenliğini gösterdiğini iddia etmek için insanın kesinlikle Freud fanatiği olması gerekirdi.

Her neyse, Bobby Case'in buna benzer bir şey söylediğini hayal edebilse de (ne de olsa Bobby Texas'lıydı), bu bilgi karşısında hafif bir korkuya kapılan Switters *kendi sonunun* yaklaştığının işaretini buna benzer bir deyimle vermeyeceğine yemin etti. "Ah, sıçtık" zarif değildi, kaliteli değildi, cazip değildi, hayal gücünden yoksundu, tam bilinçlilik belirtisinden yoksundu. Bayağıydı işte, kabaydı ve Switters ağız bozukluğunun zaman zaman sözel vurgu açısından oldukça etkili bir araç olarak değerini takdir etse de, hödüklerin söz dağarcığını, gençlerin asi olmayı, stand up komedyenlerinin de espritüelliği telafi etmek için küfür etmelerini hor görüyordu.

Switters, kendi sonu geldiğinde derin olmasa da özgün bir şey; o belirli duruma uygun bir şey; yani dramatik bir şekilde doğru bir şey uyduracağına her zaman emin olmuştu. Başka hiçbir şey olmasa, zaman azalırsa, ilham daha da azalırsa, Switters son bir kez, doruğa çıkan eğlence treninde meydan okuyan neşeli bir haykırışla *can suyu*! diye böğüreceğine yemin etmişti.

Asil bir amaç belki de. Yine de, dünya yılanı ısırdığında, dahili ateştopu patladığında, Switters dünya ile temasını kesip elektriklenmiş karanlığın içinde sarmal hareketlerle uzaklaşmaya başladığında

*can suyu*nu ya da ünlü bir son söze benzemeyen herhangi bir şeyi bağırarak söylememişti. Incavare yıldız gemisinin pilot kabininde bir kara kutu bulunsaydı, sarmal hareketlerle elektriklenmiş karanlığa gönderilmeden önce söylediği son sözleri, "Dur, kahrolası!" olarak kaydedilebilirdi. Ne kadar *déclassé*, ne kadar yüz kızartıcı.

Elektriklenmiş karanlıktı çünkü edilgin değildi. Ve gerçekte karanlık da değildi. Ya da daha doğrusu hem karanlıktı hem değildi. Işık gibi davranan karanlıktı. Ya da belki karanlık gibi davranan ışıktı. Nereden bilebilirdi ki? Kontrolden çıkmış, sarmal hareketlerle onun içine sürüklenirken, karar verecek durumda değildi. Bir anlamda durum *yansız* –ama söylendiği gibi statik olmaktan uzak– görünüyordu. Onu çözümleyecek zamanı olsaydı (çözümlemenin doğrusal kaleminin iki ucunda da silgi bulunduğu zaman, zaman ötesi bir duruma gömülmüş olduğundan, bunu yapamadı) Switters bunu bir arayüzey olarak tanımlayabilirdi. Karanlık ile ışık arasında bir arayüzey. Yin ve yang arasında fark edilmeyecek küçük bir çatlak. Şunun *şu*, bunun da *bu* olduğu bir gerçeklik. Bir ile sıfır arasında bir sayı. Sarmal hareket.

Switters o zaman, bu yoldan daha önce de geçtiğini fark etti. Ebediyet'in Koridorları'nda. Ama şu anda karnında botanik triptamin alkaloit çalkalanması yoktu. Ve şu ana kadar patron olmalarıyla övünen badıçlar yoktu. Ama bu mesafeden donuk bir parıltı denilebilecek bir şey vardı, tünelin sonunda görünen türden bir ışık ve Switters oraya doğru çekiliyordu. Kendi kendine, "Hayır! Şu son moda ölüm ötesi deneyimlerinden birini yaşamayı kesinlikle reddediyorum" dediğini duydu. "Bana hakiki enchilda* servis edin ya da bırakın..."

"Peh!"

"Maestra? Sen misin? Sen... iyi misin?"

Yanıt yoktu. Switters döne döne tünelden geçiyordu. Ya da tünel dönerek onun içinden geçiyordu. Switters bir oluktaki oyuncak bir gemi miydi, yoksa oluğun kendisi miydi – ve Sanatçı Kızlar neredeydiler? Switters gittikçe parıltıya yaklaşıyordu. Ya da parıltı ona yaklaşıyordu. Sonunda onun ışığa benzer bir şey olmadığı, daha ziyade içinde çok miktarda yeşillerin ve kırmızıların olduğu, tüylü ve çok renkli nabız gibi atan hücre zarı tarzında bir şey olduğu ortaya çıktı. Zarın ikinci bir imgesi, kopyası yoktu ve Switters ikiye bölünmüş bu

* Bir Meksika yemeği. (ç.n.)

boşlukta, yine de bir fevkaladelik olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu Yüce Varlık'ın aurası olabilir miydi? Ya da mandalanın özü olabilir miydi? Lekesiz Yürek görünür mü kılınmıştı? Hiper uzaysal zar mı? Derken Switters sesin farkına vardı: Hiç de kürelerin müziği değil, kısık, haşin, daralmış, zardan zorla dışarı çıkmaya çalışan, neredeyse boğazını temizlermişçesine bir ses.

Evet, hepsi bu kadardı. Switters çok renkli pulsara girerken, sesin kendisiyle konuşmaya hazırlandığına; geçmişin sözde peygamberleri gibi, insanların *Tanrı* dediği o varlığın gerçek sesini duymak üzere olduğuna dair belli belirsiz bir duyguya kapıldı. Switters mecazi olarak söylemek gerekirse, kulak kesilmişti.

Rende sesini andıran bir kuru öksürük kasılımı daha oldu. Derken... ses konuştu.

"Dunya inşanlari, gevseyin!"

Söylediği şey buydu.

Parıltı cızırdayarak yanıp tükendi.

Yerini hiçliğe bıraktı.

Hepsi bu kadardı.

Soytarıları takdim et.

Aşağı yukarı o anda Switters olağan bilinçlilik âlemine geri dönmüştü. Bunun olağan bilinçlilik âlemi olduğunu biliyordu çünkü ölesiye canını yakıyordu. Çünkü Switters reklamcılığın varlığını seziyordu.

Nesneler belirginleşmekte gecikmedi. Switters gözlerini açtı ve *tombala*, her şeyi net bir şekilde ve anında kavradı: soluk sarı duvarları, Chianti şarabı rengindeki perdeleri, yatağının başucundaki parlak krom renkli masayı (İtalya'da hastane odalarında bile bir stil vardı); pencereden dışarı bakınca manzaraya egemen olan Marlboro reklam panosunu; yepyeni, modern, hafif bir cüppe giyiniş olan Pippi'yi; eski Suriye çadorunu giyiniş, ilikleri ısıtan eski gülümsemesini takınan, tombul yanaklarıyla hayat dolu bir hava içindeki Domino'yu.

"Neredeyim ben?" diye sordu Switters. Hemen, inleyip, ağrıyan alnına akılsızca bir şaplak attı. "Bu soruyu geri almama izin verin" diye ricada bulundu. Soruyu geri alıyordu çünkü belli bir dereceye kadar nerede olduğunu tahmin edebiliyordu ve daha da önemlisi sorunun cevabı acınası bir şekilde tahmin edilebilirdi. Ne klişe ama.

"Hayata geri döndün" dedi Domino. Sesi, her zamankinden daha çok, felaket sonrası işitme menzilinde mırıldanan bir Kızılhaç büfesi gibiydi.

"Nereye?"

"Hayata. *La vie.*"

"Doğru. Hayata. Şu eski gürültü ve sızlanma şovuna. Sen de Domino! İyisin. Tanrı kalbini korusun. O piç... Ne oldu? *Bonjour*, Pippi. Rahibe Pippi demeliydim." Switters Pippi'nin giysisine işaret etti. "Aman Tanrım, çok hızlı oldu. Ne kadar zamandır bu haldeydim?"

"Bugün onuncu gün."

Switters birden yatağında neredeyse fırladı, az kalsın damariçi tüpe zarar verecekti. *"On gün mü?!!"* Switters çok şaşırmıştı.

Domino nazikçe onu sakinleştirip başını tekrar yastığa koydurdu. "Evvelsi gün uykunda sayıklamaya başladın. Ondan önceki gün de gözkapaklarını kırptın ve ayak parmaklarını kımıldattın. Doktorlar bunun üstesinden geleceğine emindiler. Bizler çok dua ettik."

"Ama ne?..." Switters elini bandajlı kafasında gezdirdi. "Vurulmadım, değil mi? Bu büyüydü."

Domino duygudaşlıkla gülümsedi. "Bayıldın" dedi.

Domino'nun anlatmasına göre olay şu şekilde olmuştu.

Boş taht Domino'nun kameriyenin girişinde duraklamasına sebep olduğunda, öğle yemeğinin dokunması ve mide ekşimesi (kesin Şeytan'ın nefesi) yüzünden papa cenaplarının randevuya gelemeyeceği konusunda Domino'ya bilgi verilmişti. Papa kutsamalarını ve üzüntülerini iletmiş ve Domino'nun "söz konusu belge"yi yardımcılarına teslim etmesini rica etmişti.

Hile yapılmasından kuşkulanan Domino bunu reddetmişti. Belgenin teslim edilmesinin ertelenmesini istemişti. Başrahibeyle birlikte daha sonra tekrar geleceklerini söylemişti. Küçük bir tartışma çıkmıştı. Sonunda Scanlani kapaklı cep telefonunu çıkarmış ve bir numara tuşlamıştı. Scanlani Domino'ya papa ile telefonda konuşmanın ender ayrıcalığının tadını çıkarmasını söylemişti. Papanın zarfın yardımcılara verilmesini istediğini şahsen teyit edeceğini söylemişti. Domino, "Onun gerçekten papa olduğunu nereden bileceğim?" diye sormuştu. Scanlani birdenbire telefonda hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler söylemişti. Avukat dinlemiş, başını sallamıştı. "Papa size el sallayacak" demişti. "Papa size banyo penceresinden el sallayacak. Şurada yukarda telefonda sizinle konuşurken onu görebilirsiniz. Ne büyük şeref."

Domino, şaşkın halde bunu düşünürken Scanlani cep telefonunu ona uzattı. Scanlani, "Hadi. Papa cenapları ile konuşun" demişti, telefonu Domino'nun başına tutarak. İşte o sırada Switters çıldırarak etrafı kırıp geçirmişti.

"Bir adamın kolunu kırdın. Bağırarak müstehcen sözler söyledin. Sandalyeden fırladın. Ama ayağın yere değer değmez bayıldın."

"Bugün Yarındır yüzünden. Onun laneti. Küt! Zehirli bir çekiç gibi çarptı. Ta Amazon'dan buraya."

"Üzgünüm" dedi Domino yatıştırıcı bir edayla. "Bayıldın."

Switters, "Bayılmadım! Bayılmadım!" diye bağırmaktan kendini alıkoymak için pencereden dışarı Marlboro Adam'a baktı. Al sana lanet bir kovboy. Özgür olduğuna inanan bir şirket kuklası; beyni testosteronla dolu, yüreği yalnızlıkla dolu, kot pantolonu basur dolu, ciğerleri katran dolu.

"Sen düşünce" dedi Domino, "başını şu eski kırık sütunlardan birinin köşesine çarptın. *O-la-la!* Korkunçtu. Hindistancevizi çatlayıp kırılıyormuş gibi bir ses çıktı." Domino çilli rahibeye döndü. "Tatlım, bizler ihmalci olduk. Lütfen gidip hastane personelini Bay Switters'ın uyandığı konusunda uyarır mısın?"

Pippi odadan çıktıktan sonra Domino, "Salvator Mundi'ye geldik çünkü Vatikan hastanesi seni kabul etmedi. Aslında, İsviçreli muhafızın seni tutuklama yetkisi var. Ama sakin ol. Şu Amerikalı, Bay Seward sana dokunmalarına izin vermeyeceğine söz verdi. Eğer o onları durduramazsa, ben durdururum."

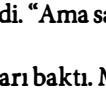
Domino'nun inançla konuşması Switters'ın sırıtmasına yol açtı. Sırıttığında ise başı acıdı. "Yani bozguna uğrayıp kafamı çatlattım."

"Evet, öyle yaptın." Bir süre sonra Domino, "Ayrıca bir dişinin kenarını daha kırdın. Dişçinle epey bir süre geçirmezsen sunağın önünde seninle beraber durmayacağımı söylemem gerek."

Switters ürkmüştü. "Sunakta mı, Domino? Sunak mı? Bunun anlamı kararını benim çok şey olmadığım... yine de?"

"Katiyen" dedi Domino. Sen kesinlikle çok..." Kirpiklerini aşağı doğru indirdi. Yere baktı. Gülümsemesi, sıcaktan kavrulan mahallede çörek arabasının ardından gelen, otuz bir çeşidi olan laterna dondurma kamyonuymuş gibiydi. "Ama sanırım yine de seninle evlenmek isteyebilirim."

Switters pencereden dışarı baktı. Marlboro Adam'a göz kırparak, "Duydun mu? Rimbaud dalga geçmiyordu, dostum. Tabii ki, öyle kolay kolay vahşi sakat olunmaz" dedi.

Bir doktor geldi ve kadınları dışarı kışkışladı. Bir kalem feneri sağa sola sallayarak, bazılarının Switters'ın insanı hipnotize eden, haşin yeşil gözleri dediği o şeylere bakmak için aşırı uzun zaman harcadı. Hastasını İtalyan göçmen bürosu yetkililerinin onu ele geçirmek için can attıkları konusunda uyardı, ama şimdilik hastane buna izin vermeyecekti. Switters'a aç olup olmadığını sordu, Switters ise dudaklarını yalayarak Da Fortunato al Pantheon'un mönüsündeki her şeyi saymaya başladı. Daha sonra, bir hademe üstü kapalı bir kâse getirdi. Kapağı açıldığında, getirilen şeyin et suyu olduğu ortaya çıktı – ama burası İtalya olduğu için içine plajdaki birkaç tombul çocuk gibi birkaç etli tortellini sallanmıştı.

Ertesi sabah erkenden testlere başlandı, 360 derecelik beyin tomografisi çekilerek sonlandırıldı. Switters'ın komadayken yaşamış olduğu deneyim düşünülürse belki de bu papağan tomografisi olmalıydı. Şair tomografisi. Konuşmacı tomografisi. Öbür dünya rehberi tomografisi. (Şu Aztek sözcüğünü telaffuz edin, Gene Simmons Dil Kliniği'nde bir hafta bedava kalın.)

Switters gün boyunca dürtülürken, sondaj yapılırken, deşilirken, orasına burasına iğneler batırılırken ve pozisyonu değiştirilirken; tomografi cihazının klostrofobi yaratan kanalında uzandığı sırada ter dökerken bile aklında bir tek soru vardı. Bu, *Bundan sonra bana ne olacak?* değildi. Bu, *Rahibem ile evlenip mesut bahtiyar yaşayacak mıyım?* değildi. Bu, daha ziyade, *Bu laneti nasıl atlattım?* idi.

Belki de bu psikosomatik, kendi kendine meydana gelen bir kehanetti ama Switters ayağı yere değdiği an büyük bir şok *hissetmişti*. Tıpkı yıldırım çarpması gibiydi. Ama Switters'ı öldürmemişti. Bugün Yarındır işlerini yarım bırakacak türden biri değildi ve işkembeden tehditler savurmadığı kesindi: Zavallı Potney Smithe'i düşünün. Bu, şamanın ilk şaka girişimi miydi? Hayır, Potney'nin diyebileceği gibi, dalga geçmeyin. Yine de, Switters büyüyü bozmuş ve cezadan kurtulmuştu. Neden? Neden ölmemişti?

Switters o akşam sorusuna bir yanıt buldu.

Akşam yemeğinden (*risòtto con funghi** ve tiramisu) sonra Domino'nun Switters'ı ziyaret etmesine izin verildi. Domino Switters'a kocaman bir öpücük kondurdu. Sonra büyük bir zarf verdi.

"Nedir bu? Kehanet mi?"

"Hayır, hayır. Kehanet Vatikan'da. Her ne kadar papayı banyo penceresinden göremesem de sonunda kehaneti onlara verdim.

* (İt.) Mantarlı pilav. (ç.n.)

Fatima'nın sözlerini ne yapacaklarını kim tahmin edebilir ki? Scanlani'ye ilginç bir yorum getirdiğimizi bildirdim. Scanlani bana kehaneti geri vereceğini söyledi." Domino kuşkulu bir havada gülümsedi. "Ama bizi yeniden tanıdılar. Yeni cüppeler verdiler."

Switters, "Kumaşında yavaş hareket eden, derinin emdiği bir zehir olabilir" diye söze başlamaya yeltenmişti ki kendini tuttu. Domino'yu paranoyaya yeterince maruz bırakmamış mıydı? Hem Domino hâlâ çadorunu giyiyordu.

"Zarf arkadaşın Bobby Case'ten. Ah, sana Maskeli Güzel'in Roma'ya geldiğini söylemeyi unuttum. Bir hafta geç geldi. Şam'da vize sorunlarıyla uğraşırken Tevfik'in bürosundan bizim postamızı da almış. Bu da bizim posta kutumuzdaymış. Evet, Kaptan Case iki kere de telefon etti. Çok hoş biri. *Très sympathique.*"*

"Evet" diye hırladı Switters. "Case'in tatlı dili yılanı bile deliğinden çıkarır." Switters'ın bu hissettiği kıskançlık sancısı mıydı? Switters zarfı çevirdi ve Bobby'nin şaşırtıcı derecede güzel olan el yazısını tanıdı. "Aradı mı demiştin?"

"Belki haddimi aştım ama büyükanneni kazanın olduğu gece... arama cüretini gösterdim. Büyükannen ona söylemiş olmalı çünkü Kaptan Case iki gün sonra aradı. Dün tekrar sen komadan çıkmadan hemen önce aradı. Cep telefonunu otelden buraya getirmiştim."

Switters zarfın üzerindeki posta pullarını inceledi. Okinawa pulu değildiler. Pullar Peru'ya aitti. Fazlasıyla canlı Güney Amerika pullarıydı.

Switters zarfı açmak için Domino gidene kadar oyalandı. Bir saat sonra gece nöbetindeki hemşire ateşini ölçmeye ve hasta kartını güncellemeye geldiğinde, Switters hâlâ zarfın içindekilere bakıyordu.

Zarfta sekiz buçuğa on bir ebadında tek bir fotoğraf vardı. Resmin arka planında, tropik ormanın karmaşasının önünde duran yirmi kadar kişiden oluşan, hemen hemen çıplak, tuhaf boyanmış bir yerli grubu ayakta dikiliyordu. Ön tarafta görür görmez tanıdığı bir nesne, Gemici Çocuk'un ince dallardan örülmüş, piramit şeklindeki kafesi duruyordu. "Ee, ne öğrendin?" diye mırıldandı Switters, Kandakandero yerlilerinin kafesi saklamış olmaları pek muhtemel olmasa da. Sonra, kuş kafesinin boş olmadığını fark etti Switters. İçinde bir şey vardı.

Kafesin içinde başka bir piramit vardı.

Futbol topu büyüklüğünde bir piramit.

Papağan tüyleriyle taçlandırılmış bir piramit.

İnsan yüzü olan bir piramit.

---

* (Fr.) Çok sempatik. (ç.n.)

İlişikteki not Boquichicos Oteli'nin mektup kâğıdına Bobby'nin ondan beklenmeyecek ölçüde zarif el yazısıyla yazılmıştı.

Gözünle görmedikçe inanmayacağını biliyordum – o yüzden dikkatli bak. İki kere bak ve sabah bana telefon et.
Üzülme, kanka. Onu ben vurmadım. Gerek kalmadı. Onun hakkından büyük bir yılanın geldiğini söylüyorlar. On iki metre uzunluğunda bir anakonda ya da ona benzer talihsiz bir saçmalık.

Burası çok vahşi değil mi? Oğlum! Bu lanete inandığına şüphe yok. Rehberim yeni baş şaman oldu, radikal züppenin biri. Seni tanıdığını söylüyor. Benimle beraber Amerika'ya geliyor, epey matrak olabilir. Kısa zaman içinde sana detayları yazarım. Bu arada, uzun güzel bir yürüyüşe çık. Bunu hak ettin.

Fotoğraftaki savaşçıların hepsi bir komedide rol alan oyuncular gibi hengâme içinde beraberce sırıtıyorlardı.

Switters hemşirenin kalem fenerini ödünç alıp, kuş kafesindeki kelleyi inceledi. Kelle de gülümsüyordu. Rahatlamış... görünüyordu.

Zemin önce çok tuhaf gelmişti: Yabancı, neredeyse tehditkâr. Yine de giderek konukseverliği artıyordu. Switters'ın çıplak ayaklarının altındaki cilalı muşamba cümbüşe döndü. Switters Neil Armstrong gibi yürümekten Krişna gibi yürümeye geçti. Hem soğuk hem sıcak, düz ve dalgalı olan zemin meyve kabuğu gibi geliyordu. Marul gibi geliyordu. Ayak parmaklarının arasından görünmeyen ama hoşa giden bir şey sızıyordu. Switters koridorda bir aşağı bir yukarı, zeminliğini duyumsamak için ayak tabanlarını yere vura vura yürüdü. Zaman zaman hemşirelerin görüş alanından çıktığında maymun dansı yaptı. "Pencereden atlayıp çimlerin üzerinde dans edeceğim" dedi Domino'ya. Domino da ona beş kat yukarıda olduklarını hatırlattı.

Domino günün büyük bir bölümünü Switters'ın ona heyecanlı bir şekilde büyük yılanlardan, Dünya Yılanı, Apollo'nun şifa veren pitonu, Hermes'in kımıldayan asası ve benzeri şeylerden; ona göre Yılan'ın Havva'yı yasak bilgi elmasını ısırması için nasıl baştan çıkaramadığından, daha doğrusu Yılan'ın kendisinin elma *olduğundan*;

yılanın derisini döküp, yeniden doğduğunu izleyen Havva'nın ölümsüzlük olasılığıyla tanıştırıldığından; Yılan'ın yeraltına baskınını gözlemleyen Havva'nın gözün gördüğünden daha büyük bir hayat olduğundan, daha derin başka seviyelerin, gerçeklik yüzeyinin altında başka bir gerçekliğin, bilinçdışı bir aklın olduğundan şüphelendiğinden bahsetmesini dinleyip onunla beraber yürüyerek geçiriyordu. Domino'nun kendi küçük cennetinde mecazi Yılan daha geniş açıdan görülür görülmez kapıları havaya uçurarak açmamış mıydı – ve yetkilileri sinirlendirmemiş miydi? Yılan gücünün neden Bugün Yarındır'ı öldürdüğü konusunda ise Switters'ın elinde pek ipucu yoktu. Yüce bilgi yüce bir tehlike taşır, nihai gizemler nihai olarak gizemli kalır. Başka türlü olduğunu iddia eden yanıltıcı rasyonalistlere dikkat edin.

Yürüyüş keyifliydi ve heyecanlı konuşma da çok iyiydi. Switters yürüyüp heyecanla konuştu, heyecanla konuşup yürüdü, yalnızca öğle yemeği ve elini sıkmak, *adieu* demek için uğrayan Maskeli Güzel bunu kesintiye uğrattı. Başrahibe, Yabani Kısrak Sally ve Pippi o akşam Suriye'ye dönüyorlardı. Maskeli Güzel Switters'ı bir gün yine Suriye'de görmeyi ümit ediyordu. Yeni yazlık cüppesiyle yine güzel görünüyordu. Burnunun üzerindeki yaranın kararmış olduğunu fark etti Switters. Artık siğil tam da Matisse'in 1943'te ölümsüzleştirdiği çıplak bedenindeki mavi tondaydı.

Daha sonra yürümekten yorgun düşüp erkenden yatmaya giden Switters yatağında uzanıp gelecekteki senaryoları hayal etti. Bobby Case Fer-de-lance'ı kuzey yarımküreye getiriyordu. Beyaz adamın dünyasına. Tüm kadim büyülere ve çağdaş bir bilince sahip olan Fer-de-lance; kelimenin tam anlamıyla bir melez; dilbilimsel, bilgikuramsal ve fiziksel olarak birden fazla gerçeklikte gelişebilecek kadar donanımlı. Diyelim ki Fer-de-lance onlara katılsa ne olurdu? Switters, Bobby, Audubon Poe ve (Eritre'de bir kara mayınını etkisiz hale getirirken bir elini kaybeden, ama beş parmak ve bir yumruk ile sert bir şekilde piyano çaldığı söylenen) Skeeter Washington ile beraber; B.G. Woo, Dickie Dare ve adını vermemesi gereken birkaç başka ajanın ve eski ajanın arasına katılsa? Belki de Domino bile onların arasına katılabilirdi: Saf elitizm fikrine karşı zayıf olduğunu kendisi ifade etmemiş miydi? Örneğin hepsi güçlerini birleştirse? Örgütlense filan. Mesela.

Muhtemelen buna, bu yeni örgütlerine bir isim vermezlerdi. Koca Yılan Kültü küstahça ve yapmacık olurdu; hem Switters, Hollywood'un, ahmak İsacıların ve kaçık New Age haytalarının bir araya gelip harcıâlem bir peri-mafya babası imgesi kazandırdıkları *melekler*den

usanmaya başlamıştı. Kesinlikle bu grubun bir amentüsü olmayacaktı. "Ev yanıyor ama manzaramızla yarışamazsın" gibi alçakgönüllü ve öğreti karşıtı bir şey olmadığı takdirde.

Görevlerine bile, özellikle, inanmazlardı; hiçbir şekilde şevkle inanmazlardı. Büyük bir inatla buna inansalar, er geç bu inançları korumak için yalan söylemeye zorlanacaklardı. Kişinin inançlarını savunmak için yalan söylemesi ile inançlarını savunmak için adam öldürmesi arasında pek küçük bir fark vardı.

Hey, görevlerinin doğasının tamamen farkında olmayabilirlerdi. Elbette derin derin düşünüp üzerinde tartışacaklardı ama bu hareketli, her an değişime maruz kalacak, sürmekte olan bir iş olacaktı. Yalnızca dünyanın zayıfları ve sıkıcıları nereye doğru gittiklerini bilirlerdi ve bu yolculuğa çıkmaya değmezdi.

Poe'nun yatını kullanırlardı belki ve Sol Glissant'ın parasını. Ama Poe'nun olduğundan daha saldırgan olacaklardı. Poe belirtileri tedavi ediyordu. Onlarsa hastalığa saldıracaklardı. Heriflerin analarını ağlatacaklardı. Sabotaj: fiziksel, elektronik ve ruhsal sabotaj. İngiliz anahtarları. Bilgisayar virüsleri. Psikedelik değişiklikler. Makaraya almalar. Şakalaşmalar. Büyüler. Sihirler. Dadaizm. Yeniden bilgilendirme. Meditasyon yapan akıllı bombalar. İkinci iş olarak, birkaç reklama zarar verebilirlerdi. Birkaç golf sahasını tahrip ederlerdi.

Ama çoğu kez, Fer-de-lance'ın kılavuzluğunda hareket ederlerdi. Yılan derisi yenlerini ne için sıvayacağına bakarlardı. Onun Bugün Yarındır'ın mesajını gafil bir yeni yüzyıla getirmeye gerçekten yazgılı olup olmadığını görürlerdi. Fatimalı Kutsanmış Hanımımızın, dişil bir ilke rolünde, arkaik şifresini kullanarak çocuklarının dikkatini bir ışık ve gölge helezonu halinde piramitlerin bulunduğu yönden akmak üzere olan katı ve olağanüstü gerçeğe çekmek için gerçekten yeniden vücut bulup bulmadığına karar verirlerdi.

Ne tam olarak uyuyan ne de tam olarak uyanık olan Switters birden cep telefonu çaldığında yatağında uzanmış, bütün bunları hayal ediyordu. "Hayırdır inşallah" diye hırladı Switters telefona.

Maestra Switters'ın sesini duyunca gerçekten gözyaşı döktü. Ama çabucak toparlandı ve Switters'ın ne kadar düşüncesiz ve ne kadar soytarı olduğunu söyleyerek konuşmasını sürdürdü; hayır soytarıdan daha da kötü bir şeydi, çünkü zekiydi ve bu yüzden soytarı gibi davranmaya hakkı yoktu. Aynı zamanda o bir sapıktı. Maestra şu "iğrenç İtalyan hastanesi"nden taburcu olmasına izin verilir verilmez

Switters'ın ona gelmesini ve bilezikleri dert etmemesini buyurdu: Kolları artık bilezikleri taşıyamayacak kadar cılızlaşıyordu.

Derken Suzy aldı telefonu. Dilini dişleriyle damağı arasında hızla oynatarak çıkardığı çocuksu sesiyle telefondaydı, sessiz harfleri en çekingen içtenlikle arkadan destekleniyor, bütün seslileri hormonlarla bakışımsız bir halde çıkıyordu. Suzy daha poposuna şaplak atılacak küçük bir kızken söylediği tarzda Switters'a onu sevdiğini ve sonsuza kadar onunla birlikte olmak istediğini söyledi. Suzy'nin on sekiz yaşına girmesine bir yıldan az bir zaman kalmıştı ve canının istediğini yapabilirdi.

"Switters, biliyorsun geçen yaz seviştim ve çok üzgünüm. Harap oldum. Ailem deliye dönüp beni Seattle'a gönderdiği için değil, sen ilk olmadığın için. Anlıyor musun? Şey, Meryem Ana'ya bekâretimi geri vermesi için yalvarıyorum. Böylece onu sana verebilirim. Gerçekten. Sahiden bunun için yalvarıyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama mucizeler olabilir, değil mi?"

"Olabilir, canım. Her zaman olabilir."

İkisine birden sahip olmanın bir yolu olmalı, diye düşündü Switters. Hem Domino'ya hem de Suzy'ye. Switters bütün geceyi kaderin onu ikisinden birini seçmeye zorlayacağını kabul etmeyi reddederek, birbiri ardına nefis ve olmayacak planlar tasarlayarak geçirdi. İkisini de seviyordu. İkisini de istiyordu. Bu çok doğaldı. O Switters'dı.

Ertesi sabah erkenden Switters hastaneden taburcu oldu. O ve Bay Plastik Bangkok'a uçtular. Saksıyı toplamak için. Meseleleri düşünüp taşınmak için.

Her gün meditasyon yaptığı nehrin kıyısında bir tapınak vardı. Geceleri Patpong kızları vardı. Tanrı onları kutsasın. Her birinin incecik, ufak tefek bedenini kutsasın. Cesaret olmasa da, ferahlık veren biraları vardı. Yiyecekler öyle baharatlıydı ki bir motoru çalıştırabilirdi. Zaman zaman biraz yapışkan.

Kovboylar, "Şayet bozuk değilse, tamir etme" demeye bayılırlardı. Switters, *Her zaman bozuk ve asla tamir edemeyiz. Öte yandan, bozulacak bir şey yok, biz neyi tamir ettiğimizi düşünüyoruz ki?* diye düşünüyordu.

Baht* dolar karşısında değersizdi. Bir arka sokak terzisi Switters'a yeni bir keten takım dikti. Switters üzerinde o takım elbiseyle yürüyordu. Dans ediyordu. Tao'yu kabul ediyordu. Tao'daki bağlantı

* Tayland para birimi. (y.h.n.)

yerini. Kendini yerden beş santim yukarıdaymış gibi hissettiği anlar oluyordu.

Eski tanıdıklarla karşılaşıp durdu ve bir gece yarısı onu B.B.H. Kulübü'nün toplantısına götürdüler – efsaneye göre Switters'ın ayağa kalkıp papağan gibi cıyakladığı yere.

Sıcak Ülkelerden Dönen Vahşi Sakatlar, uluslararası bir entrikanın ve Güney Amerikalı münzevi bir şamanın lanetine uğrayarak tekerlekli sandalyeye mahkûm olan hınzır bir CIA ajanının öyküsüdür. Bu mahkûmiyet, ruhani bir "yükseliş" potansiyeli de taşır. Zira Fatima'nın üçüncü kehanetinin yeniden keşfinin ve şaşırtıcı içeriğini ifşa etme mücadelesinin vakayinamesini de tutan roman, aynı zamanda ruhani aydınlanmaya doğru bir yolculuktur. Vahşi Sakatlar bir yandan da, kendisinden on yaş büyük bir rahibeye duyduğu saplantılı kösnüllükle, lise çağındaki üvey kız kardeşinin bekâretini bozmak için duyduğu dayanılmaz arzu arasında gidip gelen bir adamın portresidir. Bütün bunlara çalıntı bir Matisse tablosuyla, sürekli yinelediği mantra'sı gelecek kuşakları aydınlatacak bir nitelik taşıyan bir papağanı da eklersek, Tom Robbins'e yakıştırılan "sözün break dansçısı" nitelemesini haklı çıkaran bir romanla karşı karşıya olduğumuz anlaşılır.

CIA ajanı kahramanımız Switters'ı birbiriyle çelişen arzular yönetir: Bilgisayardan nefret eder, ama tam bir siber-âlem büyücüsüdür; anarşisttir, ama hükümet için çalışır; barış yanlısıdır, ama silahsız dolaşmaz; derin bir ruhaniyet duygusu taşır, ama duadan ya da örgütlü dinden kendini sakınır; masumiyetin korunması fikrini saplantı haline getirmiştir, buna karşılık yeniyetme üvey kız kardeşinin masumiyetinin peşindedir.

Switters'a musallat olan, her birimizin kafasını kurcalayan o bildik çatışmadan farklı değildir aslında. Çözüm içimizdeki çelişen unsurlardan birini seçmek değil, ikisini de kucaklamaktır. İnsanlar hayatlarında kesinliğe özlem duyarlar. Oysa kesinlik, Tanrının barış mesajını yaymak için savaşmayı tercih ettiğimiz, cinayet işleyenleri ölümle cezalandırdığımız bir dünyada, bu çözümü olmayan çelişkiler dünyasında hiçbir sorunu çözmez. Robbins olumluyla olumsuzu, yin ile yang'ı birbirinden ayrılmaz görür. Hepimizin bindiği bir tahterevallidir söz konusu olan. Herkes aynı tarafa binerse, oyun kaçınılmaz olarak son bulur.

Vahşi Sakatlar bir yanıyla, bir ajanın soluk soluğa okunan, mizah dolu macerasıdır. Başka bir düzeyde ise, canlılığın, devinimin, değişimin, ele avuca sığmazlığın damgasını vurduğu çağımızda, tablonun bütününü gözlerimizin önüne seren, ciddi fikirlerle dolu bir roman olarak da okunabilir.

"Robbins meseleleri beyin kamaştıran bir tarzda kavrıyor.
Aynı zamanda dünya çapında bir öykü anlatıcı."
Thomas Pynchon

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN: 978-975-539-473-2
9 789755 394732

45 ₺